

DEN NORSK-ISLANDSKE SKJALDEDIGTNING

VED

FINNUR JÓNSSON

B

RETTET TEKST

FØRSTE BIND

ROSENKILDE OG BAGGER
KØBENHAVN · 1973

DEN NORSK-ISLANDSKE
SKJALDEDIGTNING

B I—II

er fotografisk optrykt efter
førsteudgaven fra 1912—1915
af Strauss & Cramer,
Leutershausen

Printed in Germany

Kommissionen for det Arnamagnæanske Legat afslutter hermed 1. bind af den af sit medlem F. Jónsson besørgede udgave af samtlige norske og islandske skjaldekvad så vel i aftryk efter håndskrifterne som i rettet og tolket tekst. Værket, som skal indeholde en samlet kritisk udgave af alle de gamle norske og islandske digte — med undtagelse af de såkaldte Eddakvad og der til hørende småbrudstykker — fra den ældste tid til omtr. 1400, består af to afdelinger (A og B). I den første (A) gengives digtene efter alle de bevarede håndskrifter, således, at et enkelt er aftrykt bogstavret med kursiveret gengivelse af forkortelser, medens de andres afvigende læsemåder anføres bogstavret i størst mulig udstrækning. Afdeling B indeholder digtene i rettet form med normaliseret retskrivning, ledsaget af prosaisk ordfølge og dansk gengivelse.

Angående alle enkelheder henvises i øvrigt til udgiverens fortale.

København, i april 1912.

Ludv. F. A. Wimmer. **Johannes C. H. R. Steenstrup.**

Vilh. Thomsen. **Finnur Jónsson.** **Sofus Larsen.**

Angående den foreliggende udgave af de gamle norsk-islandske skjaldekvad bemærkes følgende.

Allerede Arne Magnússon havde et klart blik for betydningen af skjaldekvadene såvel som for de øvrige sider af oldtidslitteraturen, og han har, egenhændig, afskrevet en mængde deraf; denne samling findes i 761 b, 4°. Om han har tænkt på en udgivelse heraf, vides ikke bestemt. Sikkert er det derimod, at K. Gíslason har tænkt på en udgave af disse digte, men det blev kun til det fragmentariske 'Udvalg', der skulde danne et supplement til Wiséns Carmina Norrœna og som indeholder en redigeret tekst af de optagne vers. I sine testamentariske dispositioner bestemte han, at renterne af hans efterladte formue bl. a. skulde anvendes til udgivelse af „alle ikke til 'Sæmundar Edda' hørende kyad i det gamle nordiske sprog fra den ældste tid til omrent år 1400.... således at alle håndskrifters fremstillinger af hvert enkelt kvad (eller brudstykke) sammenstilles, helst på en så overskuelig måde som muligt“. Måden, hvorpå han har tænkt sig udgaven udført, har man vist ret til at slutte sig til af hans udgave af versene i Njállssaga (Njála II. bind), hvor hvert vers er trykt efter hvert enkelt håndskrift for sig. Alle, der har benyttet denne udgave, vil dog vistnok erkende, at denne metode netop ikke er så overskuelig som ønskeligt. Langt mere overskueligt er det at anføre varianterne linje for linje på den måde, som man plejer at anvende ved prosaskrifter, for ikke at tale om den plads, der spares herved. Hvad der tabes i tydelighed med hensyn til det enkelte håndskrift er i virkeligheden temligt betydningsløst.

En samlet udgave af alle de kvad, som K. Gíslason tænkte på, har hidtil ikke foreligget, da G. Vigfússons *Corpus poeticum boreale* (I-II, Oxford 1883) af mange grunde ikke kan kaldes således. Jeg skal i øvrigt af let forståelige grunde ikke komme nærmere ind på dette værk her.

Selv har jeg fra tidlig tid beskæftiget mig med disse gamle digte, om ikke just fra første færd med en udgave for øje. I 1887

opholdt jeg mig i Stockholm og Upsala for at afskrive versene i de håndskrifter, der findes dør. Jeg afskrev eller kollationerede dem omrent alle. Efterhånden modnedes den tanke at udgive dem således som K. Gíslason i det hele havde tænkt sig det og i samme udstrækning. Så snart jeg havde fået de større arbejder, som jeg var kommen ind på, navlig Litteraturhistorien^o og Heimskringla-udgaven, fra hånden, tog jeg for alvor fat på opgaven. I årene 1902—1906 udarbejdedes manuskriptet til bægge værkets afdelinger, efter at den Arnamagnæanske Kommission i forvejen havde godkendt planen derfor og erklæret at ville bekoste udgivelsen. Denne kunde så begynde 1907.

Planen for en sådan udgave havde jeg allerede fremsat i et foredrag, holdt ved det 3. nordiske filologmøde i Stockholm; jeg tillader mig her at gentage, hvad der til slutning udtaltes: 1) „Alle vers, hver eneste linje, gengives diplomatarisk, helst efter alle de bedste håndskrifter, hvori de findes. Anses dette for at være for vidtløftigt, kan man lade sig nøje med diplomatarisk at gengive det bedste håndskrift, ledsaget af en fuldstændig, ikke-normaliseret variantsamling fra de øvrige håndskrifter. — 2) Der bør gives en så vidt muligt restitueret tekst i en efter de forskellige perioders udtale normaliseret retskrivning. — 3) Hertil føjes kortfattede reale oplysninger, ordfølge og muligvis oversættelse, samt forklaring af de vanskeligste kenninger.“

Det er denne plan, der for største delen helt igennem er fulgt her i udgaven. I A-afdelingen gengives digtene efter alle de bevarede håndskrifter — membraner eller papirafskrifter, der erstatter disse, — således, at et enkelt, også da så vidt muligt det ældste, er aftrykt bogstavret med kursiveret gengivelse af forkortelserne, medens de andres afvigende læsemåder anføres bogstavret i størst mulig udstrækning. Dette sidste måtte betragtes som et uafviseligt krav, selv om det må indrømmes, at de enkelte håndskrifter ikke altid kan siges at have nogen synderlig betydning. Det sidste gælder f. eks. om flere af de mange håndskrifter af Olaf den helliges saga. Men forholdet imellem dem er ganske uopklaret, og man kan ikke på forhånd vide, fra hvilket (gammelt) håndskrift et yngre kan stamme. Jo yngre håndskrifterne bliver, desto flere fejl findes der i deres vers; studiet af disse kan dog i flere henseender være meget lærerigt for overleveringen også i ældre tid¹⁾. Findes der en brugbar læsemåde i de yngre håndskrifter, er det ikke udelukket,

¹⁾ Jeg skal her pege på, at man af varianterne sikkert vil kunne drage interessante slutsninger med hensyn til håndskrifternes indbyrdes slægtskab.

at den beror på gisning eller en tilfældighed. Papirhåndskrifter er naturligvis kun benyttede, når de er stedfortrædere for membraner, og da behandlede på selvsamme måde, selv om deres „retskrivning“ er sen-islandsk. Enkelte gange er „papir-hdss.“ uden nærmere angivelse anførte; det gælder da en læsemåde, der formentlig ikke beror på membran-original, men på en yngre afskriver-gisning.

Hvad angår de skindhåndskrifter, der findes i bibliotekerne i Stockholm og Upsala, har jeg som sagt afskrevet alle de deri forekommende vers, med undtagelse af et par større digte, hvoraf det ene ikke findes i denne del, men jeg optegnede afvigende læsemåder deri. Det er disse mine (faksimilerende) afskrifter, der er benyttede ved denne udgave. Jeg har ikke senere været i stand til at kollationere dem med originalerne, og det er således muligt, at enkelte fejl kan være indløbne. Kun „Óláfsdrápa“ (A 573f.) har jeg haft lejlighed til i 1911 at konferere med håndskriften (Bergsbók). Angående Uppsala-Edda se nedenfor.

I varianterne er kursivering ikke anvendt (undt. i ganske særlige tilfælde); en sådan var jo umulig, når samme ord (variant) fandtes i flere håndskr., men skrevet i disse på forskellig måde; da at gengive hvert enkelt håndskrifts skrivemåde var ganske hensigtsløst.¹⁾ Foran varianterne til hvert vers angives alle de håndskrifter, hvori det findes, således at det håndskrift, hvorefter hovedteksten er trykt, anføres først. Derefter anføres de vigtigste udgaver, hvor verset findes, samt de steder i litteraturen, hvor der er givet væsenlige bidrag til dets forståelse. Her er udgiveren dog gået noget eklektisk til værks og er ikke altid vis på at have fundet alt, hvad der mulig burde være anført.

Håndskrifterne anføres i reglen med det nummer, de har i håndskriftsamlingerne; dette er formentlig sket så tydelig, at der aldrig kan være nogen tvivl. Undtagelse herfra danner dog de håndskrifter, der i udgaverne har fået deres særlige og faste betegnelser, således Heimskringlas hovedhåndskrifter (K = Kringla, d. v. s. AM 35, 36, 63, fol., J = Jøfraskinna, d. v. s. AM 37 (J1) og 38 (J2), fol., F = Frisianus, d. v. s. AM 45, fol.), Snorra Eddas håndskrifter (R = Gml. kgl. saml. 2367, 4°, W = Wormianus, AM 242, fol., T = Utrechter-håndskriften, AM Accessoria 18, U = Upsalabåndskriften, De la Gardies saml. 11), Fagrskinna-håndskrifterne (A = AM 303, 4°, B = AM 51, fol., foruden et par andre afskrifter af hver af de tabte membraner, jfr. fortalen til udgaven 1902—03),

¹⁾ Sammenslyngen *a* med to akscenter over er gengivet ved to *ā*. Ellers er forkortelser gengivne på sædvanlig vis.

VIII

Njálahåndskrifterne (betegnede ved bogstaverne A—I, A = AM 132, fol., B = 133, fol., C = 162, b, fol., brudstykkerne heri betegnede ved α—x, D = 309, 4°, E = 466, 4°, F = 468, 4°, G = Gml. kgl. saml. 2868, 4°, H = sst. 2869, 4°, I = sst. 2870, 4°), Egilssagas håndskrifter (M = AM 132, fol., således også for Kormákssagas vedkommende, W = Wolfenbüttlerhdskr., hvoraf afskr. findes i AM 461, 4°, men jeg har selv afskrevet versene efter membranen, det samme gælder versene i Eyrbyggjas. i samme bog; K = AM 453, 4°; brudstykker af sagaen findes i AM 162a, fol. og er betegnede ved α—t og n). I øvrigt anvendes forkortelser af let gen nemiskuelig art, som Fl = Flatbogen, Bb = Bergsbók (Sth. mbr. 1, fol.), Th = Tómásskinna (Gml. kgl. saml. 1008, fol.), Mk = Morkinskinna (sst. 1009, fol.), Hk = Hrokkinskinna (sst. 1010, fol.), Hb = Hauksbók (AM 371, 4°, 544, 4°), Stb = Sturlubók (AM 107, fol.), Mb = Melabók (AM 445b, 4°) — alle 3 Landnámahåndskrifter (Ldn). I reglen findes betegnelsen af biblioteket foran tallet (dog sker dette ikke altid, når håndskriften tør forudsættes som almenkendt, f. eks. Ól. h. 2 = det berømte Stockholm-hdskr. af Óláfssaga). I øvrigt er de anvendte forkortelser de almenkendte og almindelig anvendte, så at en fortegnelse derover er overflødig.

Endelig bemærkes, at versene er aftrykte linje for linje, ikke, som de findes i håndskrifterne, ud i ét. Herved har man ment at kunne udelade de interpunktionstegn, der ofte findes, dog i reglen kun efter slutningen af et halvværs; en undtagelse herfra daanner navneremserne, hvor Rs interpunktion er bibeholdt.

Hvad B-afdelingen angår, består den af selvsamme digte og vers som A og i samme orden. Teksten er her redigeret og givet med den almindelige retskrivning, der dog i nogle enkeltheder varierer efter tiden. Tekstrettelser, både egne og andres, er optagne uden nærmere angivelse; ved at slå op i A-teksten vil man kunne se, fra hvem en rettelse stammer (udgiverens egne er ikke særlig betegnede; jfr. dog Tillæg og rettelser). Denne tekstdækction led sages af en prosaisk ordfølge og en fri dansk oversættelse, hvor en sådan ansås for nødvendig; i denne er de enkelte kenninger så godt som altid gengivne med et enkelt ord, der er oversættelse af, hvad de betegner; følgen heraf er, at oversættelsen ofte lider noget af gentagelser (f. eks. af ordet „kriger“ indenfor samme vers). Det forekommer mig dog, at meningen, og ikke de enkelte kenninger, her er det vigtigste; det smukke i kenningerne og hele det dertil svarende ordvalg kunde alligevel umulig gengives nøjagtig. Jeg håber, at oversættelsen vil være til praktisk nytte.

Man vil se, at det foran anførte program i alt væsenligt er

IX

gennemført. Kun de „reale oplysninger“ mangler; de var ikke nu nødvendige, da min Litteraturhistorie i mellemtiden var udkommen. Derfor anføres ved hver skjald kun hans nationalitet og (omtrentlige) levetid og ved hvert anonymt digt og vers dets formentlige tilblivelsestid. Heller ikke „forklaring af de vanskeligste kenninger“ findes her. Angående disse må der henvises til en forestående ny udgave af Sveinbjörn Egilssons Lexicon poeticum.

Ordningen af stoffet er så vidt muligt kronologisk; hvor der er tale om samtidige skjalde, var en nøjagtig tidsfølge ret umulig, og heller ikke nødvendig. Grænserne mellem de enkelte århundreder er ret skarpe, undtagen mellem 9. og 10. árh., hvor nøjagtige tidsbestemmelser ikke kan fastslås. I nærværende første bind er udgivelsen ført ned til omtr. 1200; dette stof udgør noget over halvdelen af det hele. I øvrigt skal blot bemærkes, at der, indenfor hvert århundrede, først anføres alle navngivne skjalde, og af disse atter først de som kronologisk lader sig bestemme, derefter alle de andre. Derefter følger de anonyme digte og vers, og blandt disse først digte og digtbrudstykker, så formentlig løse vers, ordnede efter indhold. De religiøse digte og vers danner — i det 12. árh. — en gruppe for sig, ligesom også Krákumál på grund af sin særlige karakter står for sig. Til sidst kommer alle navneremserne. Uagtet den sidste del af disse, som kun findes i 748 og 757, ganske vist er betydelig yngre end den første del, måtte det anses hensigtsmæssigt at holde dem alle samlede. I øvrigt må stoffets ordning tale for sig selv. De ulæmper, som den mulig kunde frembyde, vil forhåbenlig væsenlig afhjælpes ved indholdsfortegnelsen.

Endnu ønsker jeg med hensyn til den redigerede og rettede tekst at fremhæve, at det er langt fra mig at mene, at jeg allevegne har truffet det rette. Man vil sikkert finde, at flere af mine rettelser er vovede — nogle måske unødvendige. Der kan naturligvis ikke være tale om nogen motivering her af enkeltheder. Jeg kan henvise til mine afhandlinger for nogle digtes og løse-visers vedkommende (Vellekla, Hallfrøðr, Hávarðr ísfirðingr osv.). En mængde steder trænger stadig til fornyet overvejelse og kritisk behandling; mine rettelser kunde da måske tjæne som fingerpeg. De her tilføjede „Tillæg og rettelser“ viser dette.

Til slutning er det mig en kær pligt at takke alle dem, der på en eller anden måde har støttet mig under arbejdets gang, først og fremmest Kommissionens medlemmer, og blandt disse særlig hr. prof. dr. L. Wimmer, med hvem jeg har drøftet såvel hele planen som en mængde enkeltheder og hvis råd er komme arbejdet i høj grad

X

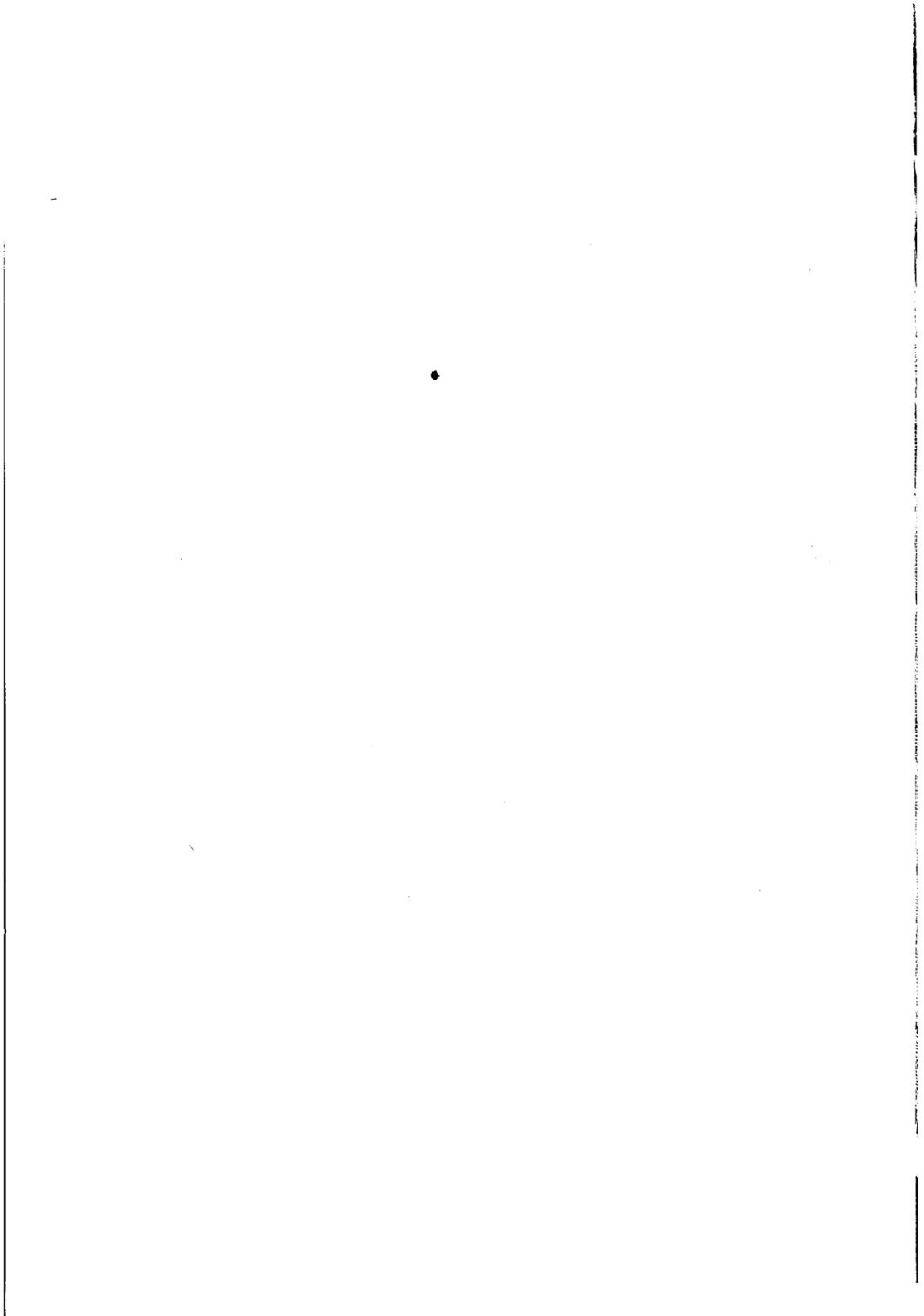
til gode. Hr. bibliotekar dr. Kålund beder jeg modtage min tak for hans aldrig trættede bistand ved håndskrifternes benyttelse. Hr. prof. dr. B. M. Olsen takker jeg for forskellige bemærkninger af tekstkritisk og eksegetisk art. Og endelig bringer jeg bestyrelsen for Upsala Universitetsbibliotek min særlige tak for udlån af håndskrifter, især Snorra Edda-membranen, som jeg her i København har været i stand til helt i gennem at sammenligne med den trykte tekst af Snorra Edda 2. bind. Ligeledes takker jeg Landsbiblioteket i Reykjavík for udlån af nogle afskrifter, samt de herrer dr. phil. V. Gödel i Stockholm og overbibliotekar C. af Petersens i Lund for oplysninger om og afskrifter af nogle vers.

København, i april 1912.

Finnur Jónsson.

**DEN NORSK-ISLANDSKE
SKJALDEDIGTNING**

800-1200

Bragi enn gamli Boddason.

Norsk skjald, omkr. 800—850.

1. Ragnarsdrápa.

1. Vilið Hrafnketill heyra,
hvé hreingróit steini
Prúðar skalk ok þengil
þjófs ilja blað leyfa.	rósta varð i ranni
Randvés hoſuðniðja.
þás hrafnbláir hefnðu
harma Erps of barmar.
2. Nema svát góð ens gjalla
gjold baugnafaðs vildi
meyjar hjóls enn mæri
nøgr Sigurðar Høgna.	4. Flaut of set, við sveita,
sóknar alfs, i golfi
hræva døgg, þars hoggnar
hendr sem fœtr of kendusk;
fell i blöði blandinn
brunn qlskála — runna
þat's á Leifa landa
laufi fátt — at hoſföi.
3. Knátti eðr við illan
Jørmunrekkr at vakna
með dreyrfáar dröttir
draum i sverða flaumi;	

1. Vilið heyra, Hrafnketill, hvé skalk leyfa blað ilja Prúðar þjófs, hreingróit steini, ok þengil = *Vil du Ravnketil høre, hvorledes jeg skal lovprise det smukt malede skjold og kongen.*

2. Nema svát enn mæri nøgr Sigurðar vildi góð gjold ens gjalla hjóls Høgna meyjar, baugnafaðs = *Undtagen Sigurds navnkundige sön vilde modtage en god løn for det gjaldende ring-malede skjold.*

3. Jørmunrekkr knátti eðr at vakna við illan draum með dreyrfáar dröttir i sverða flaumi; rósta varð i ranni hoſuðniðja Randvés, þás hrafnbláir barmar Erps of hefnðu harma = *Fremdeles [ses, at] vågnede Jörmunrek som af en ond dröm tilligemed de blodbestænkte skarer i sværðtummelen; der opstod kamp i Randves faders hus, dengang da Erps ravnsorte brødre hævnede deres sorg.*

4. Døgg hræva sóknar alfs flaut of set i golfi, þars hoggnar hendr sem fœtr við sveita of kendusk; [hann] fell at hoſföi i brunn qlskála, blandinn blöði, — þat's fátt á laufi runna Leifa landa = *Krigerens legems blod flød over bænkene i salen, der hvor de afhuggedde arme og ben sås tilligemed blodet; han styrtede på hovedet i drikkekarrernes brönd, blandet med blod — det er malet på skjoldet,*

5. Þar, svát gerðu gyrdan
golfhólkvis sá fylkis,
segls Naglfara siglur
saums andvanar standa;
urðu snemst ok Sørli
samráða þeir Hamðir
hǫrðum herðimýlum
Hergauts vinu barðir.
6. Mjók lét stála støkkvir
styðja Gjúka niðja
flaums, þás fjørvi næma
Fogl-hildar mun vildu,
ok bláserkjær birkis
(ball) fagr-gotu allir
(ennihøgg ok eggjar)
Jónakrs sonum launa.
7. Þat segik fall á fogram
flotna randar botni;
Ræs gófumk reiðar mána
Ragnarr ok fjøld sagna.
8. Ok ofþerris æða
ósk-Rón at þat sinum
til fárhuga fera
feðr veðr boga hugði,
þás hristi-Sif hringa
hals, en bøls of fylda,
bar til byrjar drøsla
baug örlygis draugi.
9. Bauða sú til bleyði
bœti-Prúðr at móti
malma mætum hilmi
men dreyrugra benja;
svá lét ey, þótt etti
sem orrostu letti,
jófrum ulfs at sinna
með algifris lifru.
10. Letrat lýða stillir
landa vanr á sandi
(þá svall heipt í Hognu)
høð glamma mun støðva,

5. Þar standa Naglfara segls siglur, andvanar saums, svát gerðu gyrdan golfhólkvis sá fylkis; þeir Hamðir ok Sørli urðu snemst barðir samráða hǫrðum herðimýlum Hergauts vinu = *Dér står krigerne (skjoldmasterne, uden som), således at de omringede kongens soverum; Hamde og Sørle blev straks slædede ifølge samråd med de hårde sten.*

6. Stála flaums støkkvir lét mjók styðja Gjúka niðja, þás vildu næma Foglhildar mun fjørvi, ok allir launa Jónakrs sonum fagrgotu bláserkjær birkis; ennibøgg ball ok eggjar = *Krigeren lod i høj grad stene Gjukes øetlinger, dem som vilde berøve Svanhilds elsker (Jörmunrekk) livet, og alle er i færd med at lønne Jonakrssønnerne sårene; pandehug rungede og sværdene lod.*

7. Þat fall flotna segik á fogram randar botni; Ragnarr gófumk Ræs reiðar mána ok fjøld sagna = *Det søkrigernes fald siger jeg er på det fagre skjold; Ragnar gav mig skjoldet med de mange sagn.*

8. Ok ósk-Rón æða ofþerris hugði at fera þat boga veðr feðr sínum til fárhuga, þás bringa hristi-Sif, en bøls of fylda, bar hals-baug örlygis draugi til byrjar drøsla = *Og hun, som bevirkede blodtabet, havde i sinde at bringe sin fader den buestorm af fjendtligt sind (eller: til fjendtlighed), dengang den krigerske kvinde, opfyldt af mén, bragte halsringen ned til skibene til krigerne.*

9. Sú bœti-Prúðr dreyrugra benja bauða mætum hilmi men til bleyði at malma móti; svá lét ey, sem letti orrostu, þótt etti jófrum at sinna með lifru algifris ulfs = *Den gudinde, som lægede ðe blodige sår (Hild), bød*

- es þrymregin þremja
þróttig Heðin sóttu,
heldr an Hildar svíra
hringa þeir of fingi.
11. Ok fyr hond i holmi
hveðru brynu Viðris
fengeyðandi fljóða
fordæða nam ráða;
allr gekk herr und hurðir
Hjarranda framm kyrrar
reiðr af Reifnis skeiði
raðaralfs mari brýðum.
12. Þá má sókn á Svölnis
salpenningi kenna;
Ræs gáfumk reiðar mána
Ragnarr ok fjóld sagna.
13. Gefjon dró frá Gylfa,
gloð djúprøðuls, óðla,
svát af rennirauknum
rauk, Danmarkar auka;
þóru öxn ok átta
ennitungl þars gingu
fyr vineyjar viðri
vallrauf fjogur haufuð.
14. Þat erum sýnt, at snimma
sonr Aldaføðrs vildi
afls við úri þœfðan
jarðar reist of freista.
15. Hamri fórk i hœgri
hond, þás allra landa,
œgir qflughørðu,
endiseiðs of kendi.

ikke den fortræffelige fyrste (Högne) halsringen for at han skulde vise sig fej i kampen; hun lod stadig, som hun frarådede kampen, uagtet hun øggede kongerne (ved sin øggen vilde bevirke, at kongerne) til at rejse til det fuldkomne uhyre, ulvens søster (Hel).

10. Lýda stillir, landa vanr, letrat stóðva glamma mun høð á sandi —
þá svall heipt í Högna —, es þróttig þremja þrymregin sóttu Heðin, heldr
an þeir of fingi svíra hringa Hildar = Mændenes fyrste, uden land (sø-
kongen), fraråder ikke at stanse (hindre) örnenes lyst (mandefald) på
stranden — da svulmede vreden i Högnes bryst —, da de kraftige krigere
angreb Hedin, hellere end at modtage Hilds halsring.

11. Ok fordæða fljóða, fengeyðandi, nam ráði í holmi fyr hond brynu
hveðru Viðris; allr herr raðaralfs gekk reiðr framur und kyrrar hurðir Hjarr-
anda af skeiðibrøðum Reifnis mari = Og heksen blandt kvinder, sejrhind-
fersken (?), rådede på øen på krigerenes vegne; sekrierens hele hær gik
med kampmod frem under de støtte (rolig holdte) skjolde fra det hurtig-
løbende skib.

12. Þá sókn má kenna á Svölnis salpenningi; Ragnarr osv. se v. 7. ==
Den kamp kan man se (genkende) på Odins sals (Valhals) penning (skjoldet). Ragnar osv.

13. Gefjon dró, gloð djúprøðuls, Danmarkar auka óðla frá Gylfa, svát
rauk af rennirauknum; öxn hóru fjogur haufuð ok átta ennitungl, þars gingu
fyr viðri vallrauf vineyjar = Gefjon trak, glad ved guldet, Danmarks for-
øgelse i rask fart bort fra Gylfe, så at der stod damp af trækdyrene;
økserne bar fire hoveder og otte øjne, der øe gik foran den store, løsrevne
græsrike ø.

14. Þat erum sýnt, at sonr Aldaføðrs vildi snimma of freista afls við
úri þœfðan jarðar reist = *Det vises mig, at Alfaders sön vilde i gamle
dage (el. hurtig) prøve kræfter med jordens tvinge, valket af den fugtige so.*

16. Vaðr lá Viðris arfa
vilgi slakr, es rakðisk,
á Eynæfis qndri,
Jormungandr at sandi.
17. Ok borðróins barða
brautar þvengr enn ljóti
á haussprengi Hrungnis
harðgeðr neðan starði.
18. Þás forns Litar flotna
á fangboða ɔngli
19. Vildit vrøngum ofra
vágs hyrsendir ægi,
hinn 's mætygil máva
mørar skar fyr Póri.
20. Hinn es varp á viða
vinda qndurdisar
of manna sjot margra
mundlaug fður augum.

2. Ubestemmelige vers.

1. Vel hafið yðrum eykjum
aptr, Þrivalda, haldit
simbli sumbls of mærum,
sundrkljúfr niu høfða.
2. Þars sem lofðar lita
lung váfaðar Gungnis.
3. Eld of þák af jøfri

15. Ægir ɔflugþorðu fórk hamri i høgri hønd, þás of kendi endiseiðs allra landa = *Jættekvindens truer tog hamren i sin höjre hånd, da han mærkede fisken, der begrænser (omgiver) hele jorden.*

16. Vaðr Viðris arfa lá vilgi slakr á Eynæfis qndri, es Jormungandr rakðisk at sandi = *Tors fiskesnøre lá ikke slap på sækongens ski (båden), da midgårdsormen efterhånden (ved opträkningen) slæbtes henad sandbunden.*

17. Ok enn ljóti þvengr borðróins barða brautar starði neðan harðgeðr á haussprengi Hrungnis = *Og det på bægge sider, rode skibs hæslige banes (søens) tvinge stirrede hårdsindet nedefra på Hrungnes hovedsprænger (Tor)*

18. Þás of brokkinn hrøkkviáll Vølsunga drekku hekk á ɔngli fangboða flotna forns Litar = *Da den sig bugtende giftslange hang på den gamle Lits (jættens) mænds favntags-tilbyders (Tors) krog.*

19. Vágs hyrsendir vildit ofra vrøngum ægi, hinn 's skar máva mørar mætygil fyr Póri = *Munden, han som overskar mågelandets tynde tråd (fiskesnören) for Tor, vilda ikke yppe strid med den grumme so.*

20. Hinn es varp augum fður qndurdisar á viða mundlaug vinda of sjot margra manna = *Han som kastede skigudindens faders (Tjasses) øyne op på vindens vide bækken (himlen) over mange menneskers bolig.*

2, 1. Sundrkljúfr niu høfða Þrivalda, vel hafið haldit eykjum yðrum aptr „of mærum simbli sumbls“ = *Du, som kløvede Trivaldes 9 hoveder itu, har dygtig styret dine trækdyr (bukkene) tilbage . . . (resten uforståelig).*

2. Dér er det som om mændene ser (så, litl?) Gungnisrysterens (Odins) hest (Sleipne).

3. Of þák af jøfri ɔlna bekks eld: þat (ɔ: goll) gaf mér með sylli fjørnis

qlna bekks, við drykkju
þat gaf fjornis fjalla
með fylli mér stillis.

4. Þann áttak vin verstan
vastrodd en mér baztan
Ála undirkúlu
óniðraðan þriðja.

3. Lausavisor.

1. Tveir ró inni,
— trúek býðum vel —,
Hámundr ok Geirmundr,
Hjørvi bornir,
en Leifr þriði
Loðhattar sunr,
fœðat þú þann;
fár mun enn verri.

2. Skold kalla mik:
skipsmið Viðurs,
Gauts gjafrotuð,
grepp óhneppan,
Yggs ɔlbera,
óðs skap-Móða,
hagsmið bragar.
Hvat 's skald nema þat?

Haraldr hárfagri.

Norsk konge, d. 933.

1. Snæfríþardrápa.

Hneggí berk ok æ ugg
ótta (hlýði) mér (drótt);
dána vekka (dróttins) mey
(drauga á kerlaug);

drópu lætk, ór Dvalins greip,
dynja, meðan framm hrynr,
(rekkum býðk Regins drykk
réttan) af bragar stétt.

við drykkju tjalla stillis = *Jeg modtog guld af kongen, det gav han mig med hjælmens fyld (hovedet) for fjældkongens (jættens) drik (digterdrikken, digtet).*

4. Þann áttak þriðja vin, óniðraðan, verstan vast-undirkúlu Ála rødd
en baztan mér = *Det er den tredje ven, uden daddel, jeg har haft, (der var) værst mod guldet, bedst mod mig.*

3. 1. *Der er to herinde — jeg stoler vel på dem bægge —, Hámund og Geirmund, af Hjør avlede, men Leif den tredje, Lodhats són — ham skal du ikke opfostre; få vil være værre end han.*

2. *Skjaldene kalde mig: Odins (dværgens?) skibsmed, erhværver af Odins gave, en usparsom grepp (betyder bl. a. en digter), Odins øl-byder, digtets dannende Mode (gud), sangens synlige sned. — Hvad er skjald, om ikke det?*

1. Berk æ ugg ok ótta hneggí mér; vekka dána mey — drótt hlýði á kerlaug drauga dróttins; lætk drópu dynja af bragar stétt, meðan hrynr framm ór Dvalins greip; býðk rekkum réttan drykk Regins = *Jeg bærer stadig i mit hjælte angst og frygt — folk lytte til min digtning; jeg kan ikke vække den døde kvinde. Jeg lader drapen bruse frem fra digitets bo, medens den styrter frem fra dværgens hånd(?) Jeg byder mændene et rigtigt digt.*

2. Lausavisa.

Mjök eru minir rekkar ok hér komnir hárir —
til mjöðgjarnir fornir hví eruð æfar margir?

Auðun illskælda.*Norsk skjald, 9. árh.***Lausavísur.**

1. Maðr skyldi þó, moldar,
megja hverr of þegja,
kenniseiðs þótt kunni
kleppdogg Hóars löggyvar.

2. Stóðum vér und viðum
vindar tjølgu linda | herkir hyrjar serkja
hve of vélti þat belti
þat hygg hrafnfjöturs hvøttu
hlókk fankat mey rakka
ibar skelfis bjalfa
bjúgs þá raman smjúga. |
|---|---|

Olvir hnúfa.*Norsk skjald, 9. árh.***1. Af et digit om Tor(?)**

Œstisk allra landa umbgjorð ok sonr Jarðar.

2. Lausavísa.

Lögðis hefr of lagða
laug Frigg dáiñ augna
skjall valldaðar skállda
skiðgarðr saman hvarma; | ok bandvaniðr blundar
bekkjar hjørtr i rekkju
því hefk fyr Gný fýris
fjón golf dáinn sjónum. |
|--|---|

2. Mjok eru minir fornir rekkar ok hárir komnir hér til mjöðgjarnir;
hví eruð æfar margir? = I et stort antal er mine gamle og gråhårede
kæmper komne her altfor mjödlystne. Hvorfor er I så særdeles mange?

1. Hverr maðr skyldi þó megja þegja, þótt kunni Hóars löggyvar klepp-
 dogg moldar kenniseiðs = Enhver skulde dog kunne tie, uagtet han kan
 „Orms“(?) vers.

2. Meningen synes at kunne gengives: „Vi stod under det vide gærde;
 der havde kvinden opfordret mig i smug; men jeg traf hende ikke.“

1. Umbgjorð allra landa œstisk ok sonr Jarðar . . . = Hele Jordens
 omspænder [Midgårdsvormen] rasede og Jordens sön (= Tor) . . .

2. Meningen synes at kunne gengives: „Kvinden har lukket sine øjne
 og jeg holdes fast, (indesluttet) i skigærdet; hun blunder nu i sin sæng,
 medens jeg . . .“

Þjóðólfr ór Hvini,

enn hvinverski.

Norsk skjald, 9. árh.

1. Ynglingatal.

1. Varð framengt, þars Fróði bjó, feigðar orð, es at Fjǫlni kom; siklingi svigðis geira vágr vindlauss of viða skyldi.	vitta vétr Vanlanda kom, þás trollkund of troða skyldi liðs grimhildr ljóna bága; ok sá brann á beði Skútu menglotuðr, es mara kvalði.
2. En dagskjarr Dúrnis niðja salvørðuðr Sveigði vélti, þás i Stein enn stórgedi Dusla konr ept dvergi hljóp, ok salr bjart þeira Sókmimis jötunbyggðr við jöfri gein.	4. Ok Visburs vilja byrgi sævar niðr svelga knátti, þás meinbjóf markar qttu setrs verjendr á sinn fqdur; ok allvald i arinkjoli glóða garmr glymjandi beit.
3. En á vit Vilja bróður	

1. Dødens ord, som kom til Fjölnir, fuldyrdedes, hvor Frode bode; det var bestemt, at hornenes vindløse vove skulde overvælde fyrsten.

2. Men Durnis-ætlingernes sals dagsky vogter besnærede Sveigdir, dengang den stolte Dulse-ætling løb efter dværgen ind i stenen og Sökmimirs og hans mænds(?) lyse sal, befolket af jætter, åbnede sig for (slugte) kongen.

3. Men den troldkyndige heks fik Vanlande til at besøge Viljes broder, da nattens jættebårne Hilde ifølge skæbnen trådte på mændenes modstander, og den gavmilde, som maren kvalte, blev brændt på Skutas bred.

4. Og søens broder slugte Visburs legeme, da besiddelsernes krævere hidsede skovens skadetyv mod deres fader, og glødernes glammende hund bed herskeren ihjel i arneskibet.

5. Hitt vas fyrr at fold ruðu sverðberendr sinum drótni, ok landherr af lifs vñnum dreyrug vópn Dómalda bar, þás árgjorn Jóta dolgi Svia kind of sóa skyldi.	Glitnis gnó at gamni hefr, þvit jódís Ulf's ok Narfa konungmann kjósa skyldi; ok allvald Yngva þjóðar Loka mær of leikinn hefr.
6. Ok þess opt of Yngva hrør fróða menn of fregit hafðak, hvar Dómarr á dynjanda bana Hóalfs of borinn væri; nú þat veitk, at verkbitinn Fjölnis niðr við Fýri brann.	8. Frák at Dagr dauða orði frægðar fúss of fara skyldi, þás valteins til Vørva kom spakfrømuðr spors at hefna.
7. Kveðkat dul, nema Dyggva hrør	9. Ok þat orð á austrvega visa ferð frá vigi bar, at þann gram of geta skyldi sløngvíþref Sleipnis verðar.

5. Det skete i gamle dage, at krigerne rødfarvede jorden med deres herres blod, og landets folk bar blodige våben fra Domaldes legeme, den gang da Svenskerfolket, af begær efter god åring, ifølge skæbnen ofrede Jydernes fjende.

6. Og ofte havde jeg spurgt kyndige mænd om det angående kongens lig, hvor Domar blev båren på bålet; nu ved jeg, at Fjölnirs efterkommer brændte, død af sygdom, ved Fyriså.

7. Jeg nægter ikke, at Hel forlyster sig ved Dyggves lig, ti Ulvens og Narves søster skulde ifølge skæbnen velge en kongebåren; og Lokes datter har besværet Yngvefolkets hersker.

8. Jeg har hørt, at Dag, begærlig som han var efter berömmelse, rejste ifølge dødens ord afsted, da den kluge krigер tog til Vørve for at hævne sin spuru.

9. Og kongens skare bragte det bud om drabet til de østlige egne, at en høtyv ifølge skæbnen skulde overvælde den konge.

10. Þat telk undr,
ef Agn a her
Skjalfar róð
at skopum þóttu,
þás gœðing
með gollmeni
Loga dis
at lopti hóf,
hinn 's við Taur
temja skyldi
svalan hest
Signýjar vers.
11. Fell Alrekr,
pars Eiriki
bróður vópn
at bana urðu,
ok hnakkmars
með hófuðfetlum
Dags friendr
of drepask kvíðu;
fráat maðr áðr
eykja greiði
Freys afspring
i folk hafa.
12. Ok varð hinn,
es Alfr of vá
- vørðr véstalls,
of veginn liggja,
es doqlingr
dreyrgan mæki
qfundgjarn
á Yngva rauð.
13. Vasa þat bært
at Bera skyldi
valscefendr
vigs of hvetja,
þás brœðr tveir
at bönum urðusk,
óþurfendr,
of afbryði.
14. Varð Jørundr,
hinn 's endr of dó,
lifs of lattr
i Limafirði,
þás hábjóstr
hørva Sleipnir
bana Goðlaugs
of bera skyldi;
ok Hagbarðs
hersa valdi
hóðnu leif
at halsi gekk.

10. Det erklærer jeg for et vidunder, hvis Agnes hær har fundet Skjalfs handling naturlig, da Lues søster hævede den höjbárne op i luften ved hjælp af guldhalbsbåndet, ham som ved Tøren skulde tæmme Hagbards kølige hest (hcenges).

11. Alrek faldt, hvor hans våben voldte Eriks død, og man sagde, at Dags ættinge havde dræbt hinanden med ridehestens hovedtøj; ingen har hørt før, at Freys efterkommere har benyttet bidsel til kamp.

12. Og han, som altervogteren Alf dræbte, måtte ligge lig, da fyrsten, af skinsyge, rødfarvede sværdet i Yngves blod.

13. Det var naturstridigt, at det skulde være skæbnens vilje, at Bera skulde ophidse de to, der dræbte hinanden, til drab, da de to brødre, uden skellig grund, men på grund af skinsyge, blev hinandens båner.

14. Jørund, som døde for længe siden, blev berøvet livet i Limfjorden, da strikkens hest med det höjtragende bryst skulde bære Godlags bane; og strikken snæredes sammen om halsen på hersernes herre.

15. Knátti endr at Upsolum ána-sótt Aun of standa, ok þralifr þiggja skyldi jóðs alað qðru sinni.	jötuns eykr á Agli rauð.
16. Ok sveiðurs at sér hverfði mækis hlut enn mjávara, es okhreins þttunga hrjóðr lögðis odd liggjandi drakk; máttit hárr hjarðar mæki austrkonungr upp of halda.	18. Sás of austr áðan hafði brúna horg of borinn lengi, en skiðlauss Skilfinga nið hœfis hjørr til hjarta stóð.
17. Ok lofsæll ór landi fló Týs ȣtungr Tunna riki, en flæming farra trjónu	19. Fell Óttarr und ara greipar dugandligr fyr Daua výpnum; pann hergamr hrægum fæti, víts borinn, á Vendli sparn.
	20. Þau frák verk Váts ok Fasta sœnskri þjóð at sqogum verða, at eylands jarlar Fróða

15. Alderdomssvaghed ramte fordum Ón i Upsala, og den livslystne skulde ifølge skæbnen for anden gang blive næret som et nyfødt barn.

16. Og han første mod sin mund hornets spidse del, da sønnernes udrydder drak liggende af hornets spids; østens gråhårede konge kunde ikke løfte hornet i vejret.

17. Og Týs på ry rige ætling flygtede for Tunnes magt udaf riget, men øksen rødfarvede sit hovedsvær i Egils blod.

18. Den (okse), som tidligere i en lang tid havde båret sit hoved i østen, men stangerens skedeløse sværd (hornet) gennemborede Skilvinge-ætlingens hjærtæ.

19. Ottar faldt, så dygtig han var, under örnens klør for Danernes våben; han betrædte ørnen, kommen langvejs fra, med sine blodige fædder på Vendel.

20. Jeg har hørt, at de Váts og Fastes bedrifter blev ivrig fortalte af Sveafolket, at Frodes ø-jarler havde taget krigeren af dage.

vigfrømuð	24. Ok bitsótt
of veginn høfðu.	i brandnói
21. Þat frák enn,	hliðar þangs
at Aðils fjørvi	á hilmi rann,
vitta vetr	þás timbrfastr
of viða skyldi,	toptar nøkkvi,
ok dáðgjarn	flotna fullr,
af drasils bógum	of fylki brann.
Freys áttungr	25. Þat støkk upp,
falla skyldi.	at Yngvari
22. Ok við aur	Sýslu kind
ægir hjarna	of sóit hafði,
bragnings burs	ljóshönum
of blandinn varð,	við lagar hjarta
ok dáðsæll	herr eistneskr
deyja skyldi	at hilmi vá;
Ála dolgr	ok austmarr
at Upsolum.	jofri scenskum
23. Veitk Eysteins	Gymis ljóð
enda folginn	at gamni kveðr.
lokins lifs	26. Varð Ǫnundr
á Lófundí,	Jónakrs bura
ok sikling	harmi heptr
með Svium kvjóðu	und Himinfjöllum,
józka menn	ok ofvæg
inni brenna.	Eista dolgi

21. Det har jeg fremdeles hørt, at en heks ifølge skæbnen skulde tilintetgøre Adils' liv, og den dådlystne Freys-ætling skulde styrte ned af hestens ryg.

22. Og kongesønnens hjerne blandedes med gruset, og Åles dådrige sjende døde ifølge skæbnen i Upsala.

23. Jeg ved, at Østens liv afsluttedes på Lofund, og man sagde, at jyske mænd indebroendte kongen med Svenskerne.

24. Og græssets ødelæggende sygdom (ilden) overkom kongen i arneildens skib (huset), da tomtens tømmerstærke båd (huset) brændte, fuld af mænd, omkring kongen.

25. Det rygte dukkede op, at Syslas folk havde ombragt Yngvar; den estiske hær angreb den lyse konge ved Sten; og det østlige hav synger Havgrudens sange til morskab for den svenske konge.

26. Ǫnund blev stanset af Jónakrssønnernes sorg (stenene) under Himmelkjeldene, og den i løn avlede söns uimodstålige forbitrelse overraskede

- heipt hrisungs
at hendi kom;
ok sá frømuðr
foldar beinum
Høgna hrørs
of horfinn vas.
27. Ok Ingjald
ifjørvan trað
reyks røsuðr
á Ræningi,
þás húspjófr
hyrjar leystam
goðkynning
i gøgnum sté.
28. Ok sá yrðr
allri þjóðu
sanngørvastr
með Svíum þótti,
es hann sjalfr
sinu fjørvi
fræknu fyrstr
of fara skyldi.
29. Ok við våg,
hinn 's við arði,
hræ Áleifs
- qlgylðir svalg,
ok glöðfjalgr
gørvar leysti
sonr Fornjóts
af Svia jøfri;
sá áttkonr
frá Upsolum
Lofða kyns
fyr löngu hvarf.
30. Þat frá hverr,
at Halfdanar
søkmiðlendr
sakna skyldu,
ok hallvarps
hlifi-nauma
þjóðkonung
á Pótni tók;
ok Skereið
i Skiringssal
of brynjalfs
beinum drúpir.
31. En Eysteinn
fyr ási fór
til Býleists
bróður meyjar,

Esternes fjende; og han, som havde udført Høgnes drab, blev omgivet med stene.

27. *Og regstormeren (ilden) betrædte Ingjald i levende live på Ræning, da husødelæggeren (ilden) trådte med ildfødder gennem den gudebeslægtede.*

28. *Og den død anså hele folket for den mest afgørende blandt Sverne, at han selv skulde være den første til at ombringe sit tapre liv.*

29. *Og traets uhyre (ilden) slugte Olafs liv ved søen, hans, som havde pløjet(?) skoven, og Fornjots glødende sön løste klædningen af Svearnes konge; den Lofde-ætling havde forlængst forladt Upsala.*

30. *Det har enhver hørt, at fredens mænd skulde savne Halfdan, og Hel tog folkekongen på Toten; og Skær-ed i Skiringssal sørger over krigeren's ben.*

31. *Men Østen kom, slædt af sejlstangen, til Býleists broderdatter, og nu ligger heltenes indneyder under stenhøjen ved ra'ets ende, hvor Vadlas iskolde strøm kommer til seen hos den gøtiske fyrste.*

ok nú liggr
und lagar beinum
rekks lögðuðr
á raðar broddi,
þars élkaldr
hjá jöfur gauzkum
Vögðlu straumr
at vági kómr.	34. Ok launsigr
enn lómgeði
Ósu órr
af jöfri bar,
ok buðlungr
á beði fornum
Stiflusunds
of stunginn vas.
32. Ok til þings
þriðja jöfri
Hveðrungs mær
ór heimi bauð,
þás Halfdanr.
sás Holtum bjó,
norna dóms
of notit hafði;
ok buðlung
á Borrói
sigrhafendr
siðan fólu.	35. Ok niðkvisl
i Noregi
þróttar Prós
of þróazk hafði;
réð Áleifr
Upsa forðum
viðri grund
ok Vestmari,
goðum glikr,
ok Grenlands fylki.
33. Varð Goðrøðr
enn gófuglái
lómi heittr,
sás lóngu vas,
ok umbróð,
at ólum stilli,
hófuð heiptrækt
at hilmi dró.	36. Unz fótverkr
við Foldar þrom
virða vin
of viða skyldi;
liggr gunndjarfr
á Geirstøðum
herkonungr
haugi ausinn.

32. Og Lokes datter indbød kongen, den tredje i rækken, til elskovsmøde fra oververdenen, da Halfdan, som bode på Holte, havde nydt det ham af nornen tildömte liv; og de sejrrige mænd begravede siden kongen på Borre.

33. Den storladne Godrød, som levede for lang tid siden, kunde blive overlistet, og den hævnlystne person anvendte underfundighed mod fyrsten, da han var drukken.

34. Og Åses svigsindede tjener vandt en lönsejr over kongen, og fyrsten blev stukket ihjel på Stivlesunds gamle bred.

35. Og Odins stærke slægtgren havde vokset sig kraftig i Norge; Olaf rådede fordum over Upses vide land og Vestmar, samt over Grenlands fylke, den gudelignende.

36. Indtil fodværk skulde ombringe mændenes ven ved Foldens rand; den kampdjære hærkonge ligger i en gravhøj på Gerstad.

37. Pat veitk bantz
und blóum hjánni
kenninafn,
svát konungr eigi,
es Røgnvaldr,
reiðar stjóri,
heiðum-hárr
of heitinn es;
- ok mildgeðr
markar dröttinn.
- 38(?). Høfuðbaðm,
pars heiðsæi
á fjörnis
fjöllum drygði.

2. Haustlóng.

1. Hvé skalk góðs at gjöldum
gunnveggjar brú leggja
— — — — —
raddkleif at Þorleifi.
Týframra sék tiva
trigglauost of far þriggja
á hreingorú hlýri
hildar farts ok Þjaza.
2. Segjondum fló sagna
snótar ulfr at móti
í gemlis ham gómlum
glamma ó fyr skómmu;
- settisk örni, pars æsir,
ár (Gefnar) mat býru
(vasa byrgi-Týr bjarga
bleyði vændr) á seyði.
3. Tormiðluðr vas tínum
tálhreinn meðal beina;
hvæt kvað hapta snytrir
hjalmfaldinn því valda;
margspakr of nam mæla
mór valkastar býru
(vasat Höenir vinr hónum
hollr) af fornum polli.

37. Det kendenavn er det bedste, jeg kender under den blå himmel,
som nogen konge ejer, at Røgnvald, vognens styrer, kaldes den hæderhøje;
og skovlandets gavnilde hersker . . .

38. Ættingen, hvor han(?) udførte ørefulde handlinger på havet [tolkningen er her usikker].

2. 1. Hvé skalk . . . /nogen ordfølge kan ikke opstilles/. Sék á hrein-
gorú hlýri hildar farts trigglauost of far þriggja týframra tiva ok Þjaza =
Hvorledes skal jeg besynde Torleif, skjoldets giver(?). Jeg ser på det blanke
skjoldets rand tre kraftige guders og Tjatsets svigfulde mellemværende.

2. Snótar ulfr fló glammi fyr ó-skómmu at móti segjondum sagna i
gómlum gemlis ham; örni settisk ár, pars æsir býru mat á seyði; bjarga
Gefnar byrgi-Týr vasa bleyði vændr = Kvinderøveren fløj med vingesus (el.
skrigende?) for lang tid siden imod skarens ansørere i en gammel örneh-
am; örnen satte sig fordunis, hvor aserne havde sat deres mad over
ilden; jaetten kunde ikke beskyldes for fejhed.

3. Meðal-tálhreinn vas tormiðluðr beina tínum; hjalmfaldinn hapta
snytrir kvað hvæt valda því; margspakr valkastar býru mór of nam mæla
af fornum polli; Höenir vasa hollr hónum = Den svigfulde var den,
som hindrede måltidet for guderne; gudernes hjælmede ansører sagde, at
der måtte være noget i vejen for det (at maden kostes); den meget vidende
örn talte fra det gamle træ — Höners ven var ham ikke huld.

4. Fjallgylðir bað fyllar
fet-Meila sér deila
(hlaut) af helgum skutli
(hrafnásar viur blása);
ving-røgnir lét vagna
vígfrekr ofan sigask,
þars vélsparir vóru
varnendr goða farnir.
5. Fljótt bað foldar dróttinn
Fárbauta móg Várar
þekkiligr með þegnum
þrymseilar hval deila,
en af breiðu bjöði
bragðviss at þat lagði
ósvifrandi ása
upp þjórhluti fjóra.
6. Ok sliðrliga síðan
svangr (vas þat fyr löngu)
- át af eikirótum
okbjörn faðir Marnar,
áðr djúphugaðr draðpi
dolg ballastan vallar
hirði-Týr meðal herða
herfangs ofan stóngu.
7. Þá varð fastr við fóstra
farmr Sigvinjar arma,
sás óll regin eygja,
þondurgoðs, í þóndum;
loddi ró við ramman
reimuð Jötunheima,
en holls vinar Hoenis
hendr við stangar enda.
8. Fló með fróðgum tivi
fangsæll of veg langan
sveita nagr, svát slitna
sundr ulfs faðir mundi;

4. Fjallgylðir bað fet-Meila deila sér fyllar af helgum skutli; hrafnásar viur hlaut blása; vígfrekr vingvagna-røgnir lét sigask ofan, þars vélsparir varnendr goða vóru farnir = *Jætten bad Höner give sig sin mættelse af det hellige bord; Ravnegudens ven havde måttet blæse (puste til ilden); jætternes kampgridske fyrste lod sig glide ned (fra træet), hvor guðernes svigløse beskyttere var.*

5. Þekkiligr dróttinn foldar bað fljótt Fárbauta móg deila hval Várar þrymseilar með þegnum, en bragðviss ósvifrandi ása lagði at þat fjóra þjórhluti upp af breiðu bjöði = *Jordens tækkelige herre bød hurtig Fårbötes sön at dele oksen mellem mændene, men guðernes listige trodser heu derpå fire dele af oksen op af det brede bord.*

6. Ok svangr faðir Marnar át síðan sliðrliga okbjörn af eikirótum — þat vas fyr löngu —, áðr djúphugaðr hirði-Týr herfangs draðpi stóngu ballastan dolg vallar ofan meðal herða = *Og Mörns sultne fader ád siden grådigit oksen — siddende på egens rødder — det skeete i gamle dage —, før byttets dybsindige (listige) tilbageholder slog jordens meget stærke fjende ovenfra mellem skuldrene med en stang.*

7. Þá varð farmr arma Sigvinjar, sás óll regin eygja í þóndum, fastr við fóstra þondurgoðs; ró loddi við ramman reimuð Jötunheima, en holls vinar Hoenis við stangar enda = *Da blev Sigyns elsker, hvem alle guðerne øjner i lønker, fast ved skigudindens fader; stangen hang fast ved Jætteverdenens kraftige fyrste(?), og Höners hulde vens hænder ved dens anden ende.*

8. Sveita nagr fló fengsæll of langan veg með fróðgum tivi, svát ulfs faðir mundi slitna sundr; þá varð ofrúni Þórs biðja mólnaut miðjungs friðar, hvat's mátti; þungar Loptr vas of sprunginn = *Örnen fløj bytterig*

- þá varð Þórs of-rúni
(þungr vas Loptr of sprunginn)
mólunaut, hvat's mátti,
miðjungs friðar biðja.
9. Sér bað sagna hröri
sorgoran mey foera,
þás ellilyf ása,
átrunnr Hymis, kunni;
Brunnakrs of kom bekkjar
Brísings goða disi
girðipjófr i garða
grjót-Niðaðar síðan.
10. Urðut brattra barða
byggvendr at' þat hryggvir;
þá vas Ið með joþnum
unnr nýkomin sunnan;
gættusk allar áttir
Ingvifreys at þingi
- (vóru heldr) ok hárar
(hamljót regin) gamlar.
11. Unz hrynsæva hræva
hund qlgefnar fundu
leiðiþírr ok leva
lund qlgefnar bundu;
þú skalt véltr, nema, vélum,
— vreiðr mælti svá — leiðir
mun stærandi mæra
mey aprí, Loki, hapta.
12. Heyrðak svá, þat (síðan
sveik opt ósu leikum)
hugreynandi Höenix
hauks fló bjalfa aukinn,
ok lómhugaðr lagði
leikblaðs reginn fjaðrar
ern at oglis barni
arnsúg faðir Marnar.

lang vej med den kyndige gud, så at ulvens fader var nærvæd at rives itu; da blev Tors ven nødt til at bede jættens følle om fred, alt hvad han kunde; den tunge Loke var nær revnet.

9. Átrunnr Hymis bað sagna hröri sorgoran foera sér mey, þás kunni ellilyf ása; Brísings goða girðipjófr of kom síðan Brunnakrs bekkjar disi i garða grjót-Niðaðar = *Hymirs øtling bød mændenes ansfører, vanvittig af smerte, at bringe sig den mæ, der forstod sig på asernes alderdomshelbredelse; Brísingsmykkets tyv første siden Brændagerbænkenes dis til bjærgfyrstens gårde.*

10. Byggvendr brattra barða urðut hryggvir at þat; þá vas Idunn nýkomin sunnan með joþnum; allar áttir Ingvifreys, gamlar ok hárar, gættusk at þingi — regin vóru heldr hamljót = *Beboerne af de stejle fjældsider blev derpå glade; da var Idun nylig kommen sydsra til jætterne. Alle Ingvifreys slægter, gamle og gråhårede — mugterne var meget utekkelige af udseende — rádslog på tingé,* —

11. Unz . . . [tekst og ordning af l. 1–4 usikker]; þú skalt vélum véltr, Loki — vreiðr mælti svá — nema leiðir aprí mæra mey, stærandi mun hapta = *Indtil (de fandt at det var Loke der havde bortført Idun og bandt ham?); „du skal lide hård medfart Loke — den vrede talte så —, medmindre du bringer tilbage den herlige mæ, der forøger (giver) gudernes fryd (livsglæde)“.*

12. Heyrðak svá, þat hugreynandi Höenix — síðan sveik opt ósu leikum — fló aukinn hauks bjalfa, ok lómhugaðr faðir Marnar, ern fjaðrar blads leikreginn, lagði arnsúg at oglis barni = *Jeg har hørt, at Höñers hu-prøver — senere sveg han ofte aserne ved sit spil — fløj afsted i en høgs ham, og Marns svigsindede fader, den raske vinge-svinger, forfulgte med susende örneflugt høgens barn.*

13. Hófu skjótt, en skófu,
skópt, ginnregin. brinna,
en sonr biðils sviðnar
(sveipr varð i fór) Greipar.
Þat's of fátt á fjalla
Finns ilja brú minni.
Baugs þák bifum fáða
bifkleif at Þórleifi.
14. Eðr of sér, es jótna
ótti lét of sóttan
hellis baur á byrjar,
haug Grjótuna, baugi;
ók at isarnleiki
Jarðar sunr, en dunði,
móðr svall Meila blóða,
Mána vegr und hónum.
15. Knóttu qll, en, Ullar,
endilög, fyr mági,
- grund vas grápi hrundin.
ginnunga vé brinna,
þás hafregin hafrar
hógreiðar framin drógu
(seðr gekk Svölnis ekkja
sundr) at Hrungnis fundi.
16. Þymðit Baldrs of barmi,
berg, solignum þar dolgi,
hristusk bjørg ok brustu,
brann upphiminn, manna;
mjøk frák móti hrókkva
myrkbeins Haka reinar,
þás vigligan, vagna
vátt, sinn bana þátti.
17. Brátt fló bjarga gæti
— bønd ollu því — rauda
(imun) fær und iljar
iss (vildu svá disir);

13. Skópt hófu skjótt brinna, en ginnregin skófu, en sonr biðils Greipar sviðnar — sveipr varð i fór —. Þat's of fátt á minni brú fjalla Finns ilja. Þák baugs bifkleif, bifum fáða, at Þórleifi = *Skafterne, som de hellige guder dannede spåner af, begyndte at brænde, men sönnen af Greips elsker svides — hans rejse (flugt) afbrødes pludselig. Det er malet på mit skjold — det skjold, besat med farver (malede fremstillinger?), modtog jeg af Torleiv.*

14. Eðr of sér á baugi „hellis baur hyrjar“, es ótti jótna lét of sóttan Grjótuna haug; Jarðar sunr ók at isarnleiki, en Mána vegr dunði und hónum; móðr svall Meila blóða = *Endvidere kan man se på skjoldet, at jætternes skræk besøgte Grjotuns høj; Jordens són kørte til jærnlegen, og himlen drønede under ham; vreden svulmede i Meiles broder.*

15. Qll ginnunga vé knóttu brinna fyr Ullar mági, en endilög grund vas brundin grápi, þás hafrar drógu hógreiðar hafregin framin at fundi Hrungnis; Svölnis ekkja gekk seðr sundr = *Hele lusten brændte for Ulls stefader, men jorden nedenunder piskedes af hagl og sne, da bukkene trak vognguden frem til møde med Hrungnir; Odins enke var nærvæd at briste.*

16. Baldrs of barmi pyrmðit þar solignum manna dolgi; bjørg hristusk ok berg brustu; upphiminn brann; frák Haka vagna reinar myrkbeins vátt hrókkva mjøk móti, þás þátti sinn vigligan bana = *Balders brøder skånede der ikke menneskenes glubiske fjende; bjærgene rystede og klipperne bræst; himlen stod i flammer; jeg har hørt, at jætten stillede sig til kraftig modstand, da han så sin kamprede banemand.*

17. Brátt fló fær randa iss und iljar bjarga gæti; bønd ollu því; imun-

varðat hoggs frá hørðum
hraundrengr þaðan lengi
trjónu trolls of-rúna
tiðs fjollama at biða.

18. Fjorspillir lét falla
fjalfrs ólágra gjalfra
þolverðungar Belja
bolm á randar holmi;
þar hné grundar gilja
gramr fyr skorpum hamri,
en berg-Dana bægði
brjótr við jormunþróti.

19. Ok hørð brotin herju
heimpingaðar Vingnis

hvein i hjarna mœni
hein at Grundar sveini,
þar svát, eðr i Óðins
ólaus burar hausi,
stála vikr of stokkin
stóð Einriða blöði.

20. Áðr ór hneigihliðum
hárs ql-Gefjun sára
reiði-Týs et rauða
ryðs hœlibol gæli.
Gorla litk á Geitis
garði þær of farðir.
Baugs þák bifum fáða
bifkleif at Þórleifi.

3. Et digit om Harald hárfragre, næppe ægte.

1. Margir gerðu	eigi siðr
milding snaran	þóling fylgðu
hraustir menn	gamlir menn
heim at sökja;	ok gerðusk kærir.

disir vildu svá; hraundrengr varðat at biða lengi þaðan tiðs hoggs frá hørðum ofrúna trolls trjónu fjollama = *Hurtig fløj det blege skjold under fødderne på jætten; det voldte guderne; kamptiserne vilde det så; jætten behøvede ikke derefter at vænte længe på et hurtigt hug fra den hårde ven af den knusende hammer.*

18. Fjorspillir þolverðungar Belja lét bolm fjalfrs ólágra gjalfra falla á randar holmi; þar hné gilja grundar gramr fyr skorpum hamri, en berg-Dana brjótr bægði við jormunþróti = *Jætternes dræber lod jætten falde på skjoldholmen; dér segnede fjældkongen for den hårde hammer, og jætternes bane overvandt hovedfjenden.*

19. Ok hørð brotin hein Vingnis herju heimpingaðar hvein at Grundar sveini í hjarna mœni, svát stála vikr, eðr ólaus i hausi Óðins burar, stóð þar, of stokkin blöði Einriða = *Og jættens hårde, brudte hén for hvinende mod Jordens són og ind i hans hoved, så at hénen, endnu fast i Odins sóns hoved, stod dér, overstænt med Tors blod.*

20. Áðr ql-Gefjun gæli et rauða ryðs hœlibol ór hárs hneigihliðum sára reiði-Týs. Gorla litk þær of farðin á Geitis garði. Þák (osv. s. v. 13). = *Indtil kvinden skulde ved tryllesang færne den røde hén fra gudekrigerens hoved. Jeg ser tydelig på skjoldet disse hændelser. Jeg modtog osv.*

3. 1. Mange ungdomsraske mænd besøgte (sluttede sig til) den raske fyrste; i samme grad fulgte gamle mænd ædlingen og vandt hans gunst.

2. Nam minnigr
 marga speki
 af gómlum mónum,
 sás goll miðlaði;
 var ástúðigr
 óllu folki
 Upplanda gramr
 af ǫrleik sínum.
3. Gaf górpum sínum
 goll et rauða
 hilmir hróðigr
 ok hringa marga,
- brynjur bjartar
 ok branda hvassa,
 skjolda skyggða
 ok skrautbúna.
4. Leiddisk þá fyr Lúfu
 lengr at haldask
 hersa drött
 ok hofðingjum;
 flýði hvern
 sem fara mátti
 hraustra vikinga
 ór Hafsfirði.

4. Lausavísur.

1. Höfðum vér i höfði
 hogg at eggja leiki
 með vellbrota vitrum;
 vórumá pá til margir.
2. Fariða ér, áðr fleyja
 flatvöllr, heðan batnar,
- (verpr) Geitis veg (grjóti)
 Goðrøðr (of sæ stóran);
 vindbýsna skalt, visi
 viðfrægr, heðan bíða;
 vesið með oss, unz verði
 veðr; nú 's brim fyr Jaðri.

2. Stærk af hukommelse lært han, der uddelte guld, mangeartet visdom af gamle mænd; Oplandenes konge var elsket af hele folket på grund af sin gavmildhed.

3. Den ryrigé konge gav sine mænd det røde guld og mange ringe, skinnende brynjer og skarpe klinger, blanke skjolde prydede med pragt.

4. Hersernes skare og hövdingerne blev da kede af at værge sig længer mod Lufa; enhver af de tapre vikinger flygtede fra Hafsfjorden alt hvad de kunde.

[5.) er så brudstykket, at indholdet kan kun ufuldstændig gives].

4, 1. [Svar på Harald hárfagres lausavisa]. Vi havde (sik) hug i hovedet under kampen hos den vise gulduddeler; da var vi ikke for mange.

2. Fariða ér Goðrøðr heðan Geitis veg, áðr flatvöllr fleyja batnar; grjóti verpr of stóran sæ; viðfrægr visi, skalt bíða heðan vindbýsna; vesið með oss, unz veðr verði — nú 's brim fyr Jaðri = Tag ikke afsted herfra, Godrøð, over søen, førend havet bedres; stene kastes (føres med kraft) gennem det oprørte hav; berömte fyreste, vent her på (gunstig) vejforandring; bliv hos os indtil vejret bedages. Nu er der broending foran Jæderen.

Þórbjorn hornklofi.

Norsk skjald; omkr. 900.

1. Glymðrápa.

1. Hilmir réð á heiði,
hjaldrseiðs, þrimu, galdrá
óðr við œskimeða
ey vébrautar, heyja,
áðr gnapsólar Gripnis
gnýstærandi fœri
rausnarsamr til rimmu
riðviggs lagar skiðum.	rœsinaðr ok rausnar
rak vébrautar nökkva.
3. Hrjóðr lét hæstrarar tíðar
harðráðr skipa børðum
bóru fáks ens bleika
barnungr á lög þrungril.
2. Gerði glamma ferðar
gný drótt joru Þróttar
helkannanda hlenna
hlymræks of trøð glymja,
áðr út á mar mœtir
mannskœðr lagar tanna	4. Þar svát barsk at borði,
borðhólkvi rak norðan,
hlifar valdr til hildar,
hregg, doqlinga tveggja,
ok allsnœfrir joðrar
ordalaust at morði
(endisk rauðra randa
rødd) dynskotum kvøddusk.

1. Hilmir, ey óðr við hjaldrseiðs vébrautar galdrá œskimeða, réð heyja þrimu á heiði, áðr Gripnis riðviggs gnapsólar gnýstærandi fœri rausnarsamr lagar skiðum til rimmu = *Fyrsten, altid heftig vred på ufredsstiftere, havde en kamp på heden, før krigeren begav sig, storstået i sine foretagender som han er, på skibe til kamp.*

2. Drótt Þróttar hlymræks hlenna helkannanda gerði joðrugný glymja of trøð glamma ferðar, áðr mannskœðr lagar tanna vébrautar mœtir rak út á mar rausnar rœsinaðr ok nökkva = *Den krigerske tyve-afstraffers skare lod kampgnyet buldre på ulvenes vej (heden), før end den for sjenderne farlige kriger fælte rosensens (forstavnens) prægtige drage og andre skibe ud på søen.*

3. Hardráðr hrjóðr ens bleika bóru fáks lét barnungr þrungrit hæstrarar tíðar skipa børðum á lög = *Det blege (hvidmalede) skibs kraftige rydder lod, endnu i barnealderen, i gunstigste øjeblik skibene sætte i søen.*

4. Hregg rak borðhólkvi norðan, svát hlifar valdr barsk þar at borði til hildar tveggja doqlinga, ok allsnœfrir joðrar kvøddusk dynskotum at morði ordalaust; rødd rauðra randa endisk = *Stormen drev skibet nordfra således at skjoldbæreren fæltes dér ombord til kamp mod to konger, og de meget raske fyrster hilste hinanden med dønskud uden ord til at indlede kampen; de røde skjoldes klang var tilstrekkelig.*

5. Háði gramer, þars gnúðu,
geira hregg við seggi,
(rauð fnýsti ben blóði)
bryngogl i dyn Skoglar,
þás á rausn fyr ræsi
(réð eggliðuðr) seggir
— æfr gall hjorr við hlifar —
hnigu fjörvanir (sigri).
6. Grennir þróng (at gunni)
gunnmós fyr haf sunnan
(sá vas gramer) ok gumnum
(geðharðr) und sik jörðu,
ok hjalmtíðr hilmir
holmreyðar lét olman
lindihjort fyr landi
lundprúðr við stik bundinn.
7. Riks (þreifsk reiddra øxa
rymr; knóttu spjor glynja)
- svartskyggð bitu seggi
sverð þjóðkonungs ferðar,
þás (hugfyldra hólða)
hlaut andskoti Gauta
(hórr vas songr of svírum)
sigr (flugbeiddra vigra).
8. Menfergir bar margar
margspakr (Niðar varga
lundr vann sókn á sandi)
sandmens í bý randir,
áðr fyr eljunprúðum
allr herr Skota þverri
lögðis eiðs af láði
löbrautar varð flœja.
9. Kømrat yðr né æðri
annarr konungmanna
gjøfli rœmðr und gamlan
gnapstól, Haraldr, sólar.

5. Gramr háði geira hregg við seggi, þars bryngogl gnúðu i dyn Skoglar — rauð ben fnýsti blóði —, þás seggir hnigu fjörvanir fyr ræsi á rausn; hjorr gall æfr við hlifar; eggliðuðr réð sigri = Kongen havde en kamp med krigerne, hvor pilene svirrede i valkyrjens døn — de røde sår spyde blod —, da krigerne segnede livløse for kongen i skibets forstavn; sværdet rungede rasende mod skjoldene; (sværds)ægfarveren vandt sejr.

6. Grennir gunninós þróng jörðu ok gumnum und sik fyr sunnan haf; sá gramer vas geðharðr at gunni; ok holmreyðar hjalmtíðr hilmir lét lundprúðr olman lindihjort bundin við stik fyr landi = Krigeren underkastede sig land og folk syd for havet; den konge var hårdsinnet i kampen; og fyrsten, vant til (at bære) skrækkehjælmen, lod, modig som han var, den fremstormende lindehjort (skibet) binde til pælene foran landet.

7. Svartskyggð sverð ferðar riks þjóðkonungs bitu seggi — rymr reiddra øxa þreifsk, spjor knóttu glynja —, þás andskoti Gauta hlaut sigr; songr flugbeiddra vigra vas hórr of svírum hugfyldra hólða = Den megete folkekonges skares mørkblanke sværd bed krigerne — de svungne øksers hæse clang trivedes, spærene klirrede —, da Göternes fjende vandt sejr. De skudte spyds clang havde lydt höjt henover de modfylzte mænds nakker.

8. Margspakr menfergir bar margar randir í sandmens bý — Niðar varga lundr vann sókn á sandi —; áðr varð allr herr Skota flœja af láði fyr eljunprúðum lögðis eiðs löbrautar þverri = Den megete kluge gav milde fyrste lod føre mange skjolde op i sôbygden; — sokrigeren havde vundet sejr på fastlandet; i forvejen havde Skotternes hele mængde måttet flygte fra landet for den kraftmodige kriger.

9. Né kømrat annarr konungmanna, gjøfli rœmðr, æðri yðr, Haraldr,

2. Haraldskvæði (Hrafnsmál).

1. Hlýði hringberendr,
meðan frá Haraldi
segik odda íþróttir
enum afarauðga;
frá móglum munk segja,
þeims ek mey heyrða,
hvíta, haddbjarta,
es við hrafn dœmði.
2. Vitr þóttisk valkyrja,
verar né óru
þekkir svá enni fránleitu,
es foglsrøddununni;
kvaddi en glæhvarma
ok en kverkhvita
Hymis hausrofa,
es sat á horni vinbjarga.
3. Hvæt es yðr hrafnar?
hvaðan eruð er komnir
með dreyrgu nefi
at degi qndverðum?
- hold loðir yðr i klóum,
hræs þeir gengr ór munni,
nær hykk i nött bjogguð
því's vissuð nái liggja.
4. Hreyfðisk enn høsfjaðri
ok of hyrnu þerði,
arnar eiðbróðir,
ok at andsvorum hugði:
Haraldi vér fylgðum
syni Halfdanar,
ungum ynglingi,
siðan ór eggí kómum.
5. Kunna hugðak þík konung,
þanns á Kvinnum býr,
dróttin Norðmanna,
djúpum ræðr kjólum,
roðnum røngum
ok rauðum skjoldum,
tjørguðum órum
ok tjoldum drifnum.

und gammel gnaptól sólar = *Der vil ikke komme nogen anden for gav-mildhed berømt kongebåren under solens høje stol (himlen; ɔ: på jorden) ypperligere end du Harald.*

2. 1. Sværdbærerne lytte til, medens jeg om Harald, den hovedrige, fortæller oddenes idrætter; jeg vil meddele de ord, jeg hørte af en mæ, lys og hvidhåret, som talte med en ravn.

2. Vis mente valkyrjen at være, som forstod fuglestemme; mænd (ægtmænd) var hende, den hvasøjede, ikke kåere; hun med de lyse øjen-hår og den hvide hals hilste raven, som sad på eng-klipernes pynt.

3. Hvor står det til med eder, ravn?; hvorfra er I komne så tidlig på dagen med blodigt næb?; kædtrævler hænger i eders klør, liggende står ud af eders næb; I har nok i nat været tilstede der, hvor I vidste lig ligge.

4. Den mørkfjærede bevægede sig og tørrede sit næb, örnenes fost-broder, og tænkte på svar: Harald, Halfdns søn, den unge Yngve-ætling, har vi fulgt, fra vi krøb ud af ægget.

5. Jeg trode du kendte den konge, som bor på Kvinne, Nordmændenes fyrste, som råder over dybe skibe, (med) de røde spanter og røde skjolde, tjærede årer og skumbestænkte tælte.

6. Ude vil han holde julegilde, hvis han ene må råde, den höjt-stræbende fyrste, og holde Frøsleg (kampe); som barn var han ked af at

6. Úti vill jól drekka,
ef skal einn ráða,
fylkir enn framlyndi,
ok Freys leik heyja;
ungr leiddisk eldvelli
ok inni at sitja,
varma dyngju
eða vøltu düns fulla.
7. Heyrði i Hafrsfirði,
hvé hizug barðisk
konungr enn kynstóri
við Kjötva enn auðlagða;
knerrir kómu austan,
kapps of lystir,
með gínöndum hófðum
ok grofnum tinglum.
8. Hlaðnir oru hólða
ok hvitra skjalda,
vigra vestronna
ok valskra sverða;
grenjuðu berserkir,
guðr vas þeim á sinnum,
emjuðu ulfheðnar
ok ísorn dúðu.
9. Freistuðu ens framráða,
es þeim floja kendi,
allvalds austmanna,
es býr at Útsteini;
stóðum Nøkkva brá,
es vas styrjar væni,
hlømmun vas á hlifum,
áðr Haklangr felli.
10. Leiddisk þá fyr Lúfu
landi at halda
hilmi inum halsdigra,
holm lézk at skildi;
slögusk und sessþiljur,
es sárir óru,
létu upp stjólu stúpa,
stungu í kjol hófðum.
11. Á baki létu blikja.
barðir óru grjóti,
Sváfnis salnæfrar
seggir hyggjandi;
cestusk austkylfur
ok of Jaðar hljópu
heim ór Hafrsfirði
ok hugðu á mjödrykkju.

bage sig ved ilden og at sidde inde, af den varme kvindestue og dumfylde vanter.

7. Man kunde høre i Hafsfjorden, hvorledes den øetstore konge kæmpe der med Kjötve den rige; skibe var komne østfra begærlige efter kamp, med gabende hoveder og udskårne stavnplader.

8. De var ladede med storbønder og hvide skjolde, med vestlandske spyd og vælske sværd; bersærkerne brølte, kampen var i gang, ulvhednerne hylede og rystede spydene.

9. De vilde prøve den kraftige, der (imidertid) lært dem at flygte, Østmændenes hersker, som bor på Utsten; skibene blev satte i bevægelse, da kamp kunde væntes; der var bulder på skjolde, før Hagelang faldt.

10. Da blev den halstykke konge ked af at forholde Luwa landet; han tog sin tilflugt til holmen som skjold (vcern); de, som var sårede, kastede sig ned under rorbænkene, lod deres bag stikke i vejret, men stak næsen ned i kølen.

11. Krigerne var så skønsomme, at de lod skjoldene blinke på deres ryge — de blev jo slæde med sten; „østkøllerne“ løb som rasende hjem fra Hafsfjorden over Jæderen — de tænkte på mjöddrikken.

12. Valr lá þar á sandi
vitinn enum eineyga
Friggjar faðmbyggvi;
fognuðum dýð slikri.
13. Annat skulu þær eiga
ambátfir Ragnhildar
disir dramblátar
at drykkjumþlum,
an ér séð hergaupur,
es Haraldr hafi
sveltar valdreyra,
en verar þeira bræði.
14. Hafnaði Holmrygjum
ok Hǫrða meyjum,
hverri enni heinversku
ok Hølga ættar,
konungr enn kynstóri,
es tók konu ena dønsku.
15. Hversu es fégjafall,
þeim es fold verja,
itra ógnflýtir
við íþróttarmenn sina?
16. Mjók eru reifðir
rógbirtingar,
þeirs i Haralds túni
húnum verpa;
fēi eru þeir göddir
ok fogrum mækum,
malmi húnlenzkum
ok mani auströnu.
17. Þá eru þeir reisir,
es vitu rómu væni,
qrvir upp at hlaupa
ok árar at sveigja,
hömlur at slíta
en hái at brjóta;
rikula hykk þá vørru
þeysa at visa ráði.
18. At skalda reiðu vilk spyrja,
alls þykkisk skil vita;
greppa ferðir,
þú munt górla kunna,
þeira 's með Haraldi hafask.
19. Á gerðum sér þeira
ok á gollbaugum,

12. Valen lå der på den sandede bred, bestemt til Friggs enøjede
elsker; vi blev glade over en sådan heltegærning.

13. Noget andet skal Ragnhilds tærner, de stolte kvinder, have at
tale om ved drikkelaget end at I har set ulve, som Harald har sultet ved
ikke at give dem blod, medens deres egne mænd har fodret dem.

14. Han brød ned med de holmrygske kvinder og Hørdernes døtre, hver
af de hedemarkske og af Hølges øet, den øststore konge, som tog den danske
kvinde til ægte.

15. Hvor gavmild er krigeren imod sine udmærkede idrætsmænd,
som værger hans land?

16. I høj grad begaves de krigere, som i Haralds gård leger med
brikker; med gods de begaves og med blanke sværd, med hunnisk malm
(spyd?) og østlandske trælkvinder.

17. Da er de fyrlige, når de kan vænte kamp, raske til at springe op
og bøje åerne, rive årebåndene itu og knække åretollene. Jeg ved at de
kraftig stryger over bølgerne, når kongen vil.

18. Om skjaldenes forhold vil jeg spørge, da du mener at være vel
underrettet; de skjaldes færd. der er hos Harald. kender du nok fuldkommen.

- at eru i kunnleikum við konung,
feldum ráða rauðum ok vel fagrrenduðum,
sverðum silfrvøfðum, serkjum hringofnum,
gyltum andfetlum ok grøfnum hjólmum,
hringum handbærum, es þeim Haraldr valði.
20. At berserkja reiðu vilk spyrja,
bergir hræsævar, hversu es fengit
þeims i folk vaða vígdjørfum verum?
21. Ulfheðnar heita, þeirs i orrostum
blóðgar randir bera; vigrar rjóða,
es til vígs koma;
- þeim 's þar sýst saman;
áræðismønnum einum hykk þar undir felisk skyli sá enn skilvisi,
þeim's i skjøld hoggva.
22. At leikurum ok trúðum hefk pik litt fregit,
hverr es ɔrgáti þeira Andaðar at húsum Haralds?
23. At hundi elskar Andaðr ok heimsku drýgir eyrnalausum ok jofur hlægir;
hinir eru ok aðrir, es of eld skulu brinnanda spón bera;
logondum húfum hafask und linda drepit hældræpir halir.

19. På deres klæder og deres guldringe kan man se, at de er venner af kongen; de har røde skindkapper med smukke striber, sølvomviklede sværd, ringvævede brynjer, gyldte sværdbånd, figur-smykkede hjælme, armbårne ringe, som Harald har givet dem.

20. Om berserkernes forhold vil jeg spørge, bloddrinker, hvorledes er de kampdjærve mænd, som går i kampen?

21. Ulvhedner hedder de, der bærer blodige skjolde i kampen; de rødfarver spydene, når de kommer til kamp; der er de stillede sammen til virksomhed; dér ved jeg at den redelige fyrste sætter sin tillid til lutter dristige mænd, som hugger i skjolde.

22. Om spillemand og göglere har jeg kun spurgt dig lidt; hvilken er Andads og hans fællers underholdning i Haralds hus?

23. Andad viser omhu for en hund uden øren, udfolder dumme gørninger og bringer kongen til at le; der er også andre, der skal bære en brændende spån gennem bål; de har stukket under deres bælter brændende huer^(?), disse mænd der fortjener spark.

3. Lausavísa.

Hildr of réð því 's heldu
Horn gráts fyr mér látri,
því emk lystr at lasta
lestundir fór þessa

ok liðbjúgrar leyjar
lét æva mik sævar
eigi mun enn við ekkju
austmanna fór sannask.

Kveldúlfur.

Norsk herse, d. o. 878.

Lausavísa (878).

Nú frák norðr i eyju,
(norn erum grimm) til snimma
Pundr kaus þremja skyndi,
Þórolf und lok fóru;

létumk þung at þingi
Þórs fangvina at ganga,
skjótt munat hefnt, þótt
hugr, malm-Gnáar brugðit.

Skallagrímr Kveldúlfsson.

Islandsk landnamsmand, d. 934.

Lausavísur.

1. Nú 's hersis hefnð
við hilmi efnð,
gengr ulfr ok qrn
of ynglings börn;

flugu hoggyvin hræ
Hallvarðs á sæ;
grár slitr undir
ari Snarfara.

3. Verset er så forvansket, at kun meningen kan tilnærmelsesvis angives: „Kvinden opfordrede til denne færd — derfor vil jeg dadle hende“

[Kv. Ú.] Nú frák Þórolf fóru und lok norðr i eyju; norn erum grimm; Pundr kaus þremja skyndi til snimma; þung fangvina Þórs létumk brugðit at ganga at þingi malm-Gnáar; munat skjótt hefnt, þótt hugr hvettimk = Nu har jeg erfaret, at Torolf er bukket under der nord på øen; nornen er mig grum; for tidlig kårede Odin krigeren; den tunge ølde bersøede mig kræfter til at gå i kamp; hævnen vil ikke hurtig komme, skönt lysten dertil mangler ikke.

1. Nu er hersens (Kveldulfs) hævn overfor kongen fuldført; ulv og ørn beträder kongens børn; Halvards sønderhuggedede krop fløj ud i søen; den grå ørn slider i Snarfares sår.

2. Mjök tekur ár, sás aura,
isarns meiðr, at risa,
váðir vidda bróður
veðr, leggja skal, kveðja;
gjalla lætk á golli
geisla njóts, meðan þjóta,
heitu, hræríkytjur
hreggs vindfrekar, sleggjur.
3. Liggja ýgs fyr eggju,
(ák sveigar kör deiga)
fox es ilt i øxi,
undvargs flösur margar;
arghyrnu lát árna
aptr með roknu skapti,
þorfgi væri peiarar,
pat vas ingva gjof, hingat.

Hildr Hrólfsdóttir nefju.*Norsk, c. 900.***Lausavísá.**

- Hafnið Nefju nafna,
nú rekið gand ór landi;
horskan hólða barma
hvi bellið því, stillir?
- ilt 's við ulf at ylfask,
Yggr valbrikar, slikan;
munat við hilmis hjarðir
hœgr, ef rinnr til skógar.

Torf-Einarr jarl.*Jarl på Orknøerne; omkr. 900.***Lausavisur.**

1. Sékat Hrólfs ór hendi dorr á dolga mengi;
né Hrollaugi fliðuga dugir oss fóður hefna;

2. Mjök ár tekur isarns meiðr, sás skal leggja aura, at risa; veðrváðir kveðja vidda bróður; lætk sleggjur gjalla á heitu golli geisla njóts, meðan vindfrekar hreggs hræríkytjur þjóta = *Meget tidlig står den jærnsmed op, som skal samle gods; blæsebælgene opflammer vinden; jeg lader hamrene runge på den glødende jærmasse, medens de vindgriske bælgje tuder.*

3. Margar flösur liggja fyr eggju ýgs undvargs; ilt fox es i øxi; ák deiga sveigar kör; lát arghyrnu með roknu skapti árna apr; pat vas ingva gjof; þorfgi væri peiarar hingat = *Mange splinter (ujævnheder) ligger ved den skrækkelige økses øg; ond svig er der i den; det er en blød økse, jeg har (fæt); lad den elendige økse med det tilrøgede skaft gå derhen, hvor den kom fra; det var en kongeskenk; dens komme hid havde ikke været nødvendig.*

[H. Hr.] *Du vrager Nevjas navne; du jager nu ulven ud af landet; hvorfor behandler I höldernes kluge frænde således, konge? det er slemt at vise ulvesind (fjendskab) mod en sådan ulv, krigers!; den vil ikke blive skånsom mod kongens hjorde, hvis han må løbe til skovs (blive fredlös).*

1. [T.-E.] *Jeg ser ingen spyd flyve mod fjendernes mængde fra Rolv eller Rolløgs hånd — jeg bør hævne min fader; og i aften, medens vi kraftig kæmper, sidder Tore jarl på Møre uvirksom ved drikken og tier.*

- en i kveld meðan knýjum,
of kerstraumi, rómu,
þegjandi sitr petta
Þórir jarl á Mœri.
2. Rekit hefk Rögnvalds dauða,
rétt skiptu því norrir,
(nú 's folkstuðill fallinn)
at fjórðungi minum;
verpið snarpír sveinar,
þvit sigri vér róðum,
(skatt velk hónum harðan)
at Háfætu grjóti.
3. Ey munk glaðr, siz geirar
(gótt 's vinna þrek manni)
bögðíkinna bragna
bitu pengils sun ungan;
þeygi dylk, nema þykki,
(þar fló ár at sýrum
- hræva nagr) of holma
holunda val sem gølak.
4. Eru til míns fjors margir
menn of sannar deilðir
ór ýmissum ótlum
ósmábornir gjarnir;
en þat vitu þeygi
þeir, áðr mik hafi feldan,
hverr ilþorna arnar
undir hlýtr at standa.
5. Margr verðr sekr of sauði
segr með fogru skeggi,
en ek at ungs í Eyjum
allvalds sonar falli;
hætt segja mér hólðar
við hugfullan stilli;
Haralds hefk skarð i skildi
(skalat ugga þat) hoggvit.

2. Jeg har hævnet Rögnvalds død for min fjærdedels veakommende; nu er krigeren falden, og det udfald hidførte nornerne rigtig; kaster, raske svende, sten op omkring Höifod — nu er det os, der har sejret; det er en hård skat jeg udredrer ham.

3. Altid vil jeg være glad, fra den tid de kampbegærlige mænds spyd bed kongens unge són; det er godt for mand at udføre en dåd; jeg nægter ikke, at man synes, at jeg føder (godt) ravnven her på Øerne; dér fløj raven tidlig til sårene.

4. Mange mænd af ingen ringe herkomst og fra forskellige sider er begærige efter mit liv, og det ikke uden virkelig grund, men det ved de dog ikke før de har fældet mig, hvem der (overhovedet) kommer til at ligge under ørnens klør.

5. Mangen en mand med smukt skæg bliver fredløs (blot) for færtyskeri, men jeg for herskerens unge sóns fald her på Øerne; man siger, at der truer mig en fare fra den modfulde konge; jeg har hugget et skår i Haralds skjold; jeg nærer ingen angst ved det.

Vémundr Hrólfssoon.

Norsk; sidste fjærde del af det 9. årh.

Lausavísa.

Ek bar einn	bana orð, —
af ellifu	blás þú meir.

Vitgeirr seiðmaðr.

Norsk; omkr. 900.

Lausavísa.

Þat 's vý lítil,	es Rognvaldr siðr
at vér síðim	réttilbeini,
karla börn	hróðmogr Haralds,
ok kerlinga,	á Haðalandi.

Þórir snepill Ketilsson.

En islandsk landnamsmand; omkr. 900.

Lausavísa.

Hér liggr, kjóla keyrir,	en vit fórum heilir
Kaldakinn of aldr,	Hjolmun-Gautr á braut.

Þórsteinn tjaldstœðingr Ásgrímsson.

En islandsk landnamsmand; omkr. 900.

Lausavísa (af tvílsom oprindelse).

Láti móg til móður,	hvar myni sveinn in sœmri
mér es kalt á golfi;	an at síns fôður qrnum?;

[V. H.] *Ene har jeg været elleves banemand — blæs kraftigere!*

[V. s.] *Det er lidet at undres over, at vi, sönner af bønder og bondekvinde, driver sejd, siden Røgnvald rettilbeine, Haralds kære sön, på Hadeland sejder.*

[P. K.] *Her vil Koldekind ligge i al evighed, skibstyrer!; men vi, jeg og du, Hjalmun-Gaut, drager uskadte derfra.*

[P. A.] *Lad sönnen komme til sin moder; jeg fryser her på gulvet; hvor skulde der være et mere passende (blivende) sted for sönnen, end ved*

þarfat járn at eggja,
né jarðar men skerða;
léttið ljótu verki,
lifa vilk enn með mǫnnum.

Hallsteinn Þengilsson.
En landnamsmands sön; omkr. 920—30.

Lausavísá.

Drúpir Höfði,	hlæja hlíðir
dauðr es Þengill,	við Hallsteini.

Egill Skallagrimsson.
Islandsk skjald; o. 900—983.

1. Aðalsteinsdrápa (c. 926).

1. Nú hefr fald-Gnáar felda,	(hér sverjum þess, hyrjar fellr jørð und nið Ellu,
hjaldr-snerrandi, harra	hrannbrjótr) konungmanni.
høfuðbaðmr þría jøfra;	2 (stef). Nú liggr hæst und
Aðalsteinn of vann annat,	hraustum
alt 's lægra kynfrægjum	hreinbraut Aðalsteini.

2. Høfuðlausn (936).

1. Vestr komk of ver,	munstrandar mar,
en ek Viðris ber	svá 's mitt of far;

*hans faders arnestene; der er ingen grund til at hvæsse jæretet (sværdet)
eller grave jorden op (for at begrave barnet); holder op med den hæslige
gærning; jeg ønsker fremdeles at leve blandt mennesker (her på jorden).*

[H. P.] *Høfde luder (af sorg); Tengil er død; fjældsideerne smiler imod
Halsten (mig).*

[E. S.] 1. 1. Nú hefr høfuðbaðmr harra, fald-Gnáar hjaldr-snerrandi, felda
þría jøfra; jørð fellr und nið Ellu; Aðalsteinn of vann annat; alt 's lægra
kynfrægjum konungmanni; hér sverjum þess, hyrjar hrannbrjótr = Nu har
kongens (ɔ: Ellas) ætling, ved at have en hæftig kamp, fældet 3 fyrster;
land kommer i Ellas efterkommers magt. Aðalsten har udført andet og
mere; alt (alle) er ringere end den for sin herkomst berømte konge; det
sværger jeg på, gavmilde fyrste.

2. Nú liggr hæst hreinbraut und hraustum Aðalsteini = Nu er det
højeste land (landet fra de højeste fjælde af) underlagt den tapre Adel-
sten.

2. 1. *Jeg kom vest over havet og jeg bringer med mig digterdrikken
(digtet); således forholder det sig med mig; jeg trak egen (skibet) ud ved*

drók eik á flot við isabrot; hlóðk mærðar hlut munknarrar skut.	þar heyrðisk þá, þaut mækis ɸ, malmhriðar spó, sú 's mest of lá.
2. Buðumk hilmir lqð, ák hróðrs of kvqð, berk Ódins mjøð á Engla bjøð; lofat visa vann, vist mærik þann; hljóðs biðjum hann, þvíat hróðr of fann.	5. Vasat villr staðar vefr darraðar fyr grams glqðum geirvangs rðum; pars i blöði i brimils móði völlr of þrumði, und véum glumði.
3. Hygg visi at, vel sómir þat, hvé ek þylja fet, ef ek þogn of get; flestr maðr of frá, hvat fylkir vá, en Viðrir sá, hvar valr of lá.	6 (stef). Hné ferð á fit við fleina hnit. Orðstir of gat Eiríkr at þat.
4. Óx hjørva glam við hlifar þrom; guðr óx of gram; gramr sótti fram;	7. Fremr munk segja, ef firar þegja; frögum fleira; til frama þeira; œstu undir jofurs of fundir, brustu brandar við bláar randar.

isbrudstid (forårstid); jeg ladede mit sjælsskið med digtningens fangst (digtet).

2. Fyrsten bød mig ophold; jeg har pligt til at digte, jeg bærer digterdranken til Angernes land; jeg har digtet lov om kongen; ham priser jeg tilvisse; jeg beder ham om lyd, ti jeg har lagt et digt.

3. Tagtag, konge, — det sönmer sig vel —, hvorledes jeg synger, hvis jeg får lyd. De fleste (alle) har hørt, hvilke kampe kongen har haft, men Odin så, hvor valen lå.

4. Sverdenes bulder opstod ved skjoldets rand; kampen tiltog omkring fyrsten; fyrsten trængte frem; dér kunde man høre kampens bulder; sværdstrømmen, der var uimodståelig i sin kraft, bruste.

5. Spydvæven (kampen) tog ikke fejl af stedet (udkæmpedes bestemt) for kongens glade skjoldrækker; hvor sælens mark (søen) bruste oprørt og blodig, hørtes kamplarmen under fanerne.

6. Mændene sank om i spydenes sammenstød. Erik vandt sig ry efter (ved) det.

7. Fremdeles vil jeg fortælle, hvis mændene tier; jeg har hørt mere

8. Hlam hein-sqðul
við hjalmrøðul;
beit bengrefill,
þat vas blóðrefill;
frák at felli
fyr fetils svelli
Óðins eiki
í járnleiki.
- 9 (stef). Þar var eggja at
ok odda gnat.
Orðstir of gat
Eirikr at þat.
10. Rauð hilmir hjør,
þar vas hrafna gor,
fleinn sótti fjør;
flugu dreyrug spjør;
ól flagðs gota
fárþjöðr Skota;
trað nipt Nara
náttverð ara.
11. Flugu hjaldrs tranar
of hræs lanar;
órut blóðs vanar
benmós granar;
- sleit und freki,
en oddbreki
gnúði hrafni
á hqfuðstaðni.
- 12 (stef). Kom gráðar læ
á gjalpar skæ;
bauð ulfum hræ
Eirikr of sæ.
13. Lætr snót sakा
sverð-Freyr vaka,
en skers Haka
skiðgarð braka;
brustu broddar,
en bitu oddar,
bóru hørvar
af bogum ørvar.
14. Beit fleinn floginn,
þá vas friðr loginn,
vas almr dreginn,
varð ulfr feгинн;
stózk folkhagi
við fjörlagi,
gall ýbogi
at eggtogi.

om den hædersfærd. Sårene voksede ved kongens (kamp)meder; klingerne brast mod de mørke (sorte) skjolde.

8. Sværd bragede mod sværd; sårstikken — det var klingeodden — bed; jeg har erfaret, at krigerne faldt for sværdet i járnlegen.

9. Dér var øggernes sammenstød og oddenes brag. Erik vandt sig ry derved.

10. Fyrsten rødfarvede sværdet; dér var ravnes mængde; spydet hæntede livet; de blodige spære fløj; Skotternes sjende fodrede ulven; Hel betrædte ligene.

11. Ravnenes fløj hen over ligdyngerne; ravnenes næb var ikke ublodigt; ulven slid i sårene, men blodbalgen slog mod ravnenes næb.

12. Hungerens ødelæggelse blev der for ulven; Erik bød ulven lig (ved sine kampe) på ssen.

13. Krigeren lader (lod) kampen våge og skjoldene brage; broddene brust, oddene bed; hørstrængene bar pilene bort fra buerne.

14. Den skudte brød bed, — da var freden brudt; buen blev spændt; ved det blev ulven glad; folkestyreren modstod døden (ved sin tapperhed); barlindbuen gjaldede, hvor sværdene droges.

15. Jøfurr sveigði ý,
hrutu unda bý;
bauð ulfum hræ
Eirikr of sæ.
16. Enn munk vilja
fyr verum skilja
skapleik skata.
skal mærð hvata:
verpr ábröndum,
en jøfurr londum
heldr hornklofi;
hann 's næstr lofi.
17. Brýtr bógvita
bjóðr hrammþvita,
muna hodðofa
hringbrjótr lofa;
mjók 's hónumi fól
haukstrandar mól;
glaðar flotna fjól
við Fróða mjól.
18. Verpr broddfleti
með baugseti
hjørleiks hvati,
hann 's baugskati;
19. Jøfurr hyggi at,
hvé ek yrkja fat;
gótt þykkjumk þat,
es ek þogn of gat;
hrørðak munni
af munar grunni
Óðins ægi
of jøru fægi.
20. Bark þengiis lof
á þagnar rof;
kank mála mjöt
of manna sjöt;
ór hlátra ham
hróðr berk fyr gram;
svá fór þat fram,
at flestr of nam.
21. Njóti bauga
sem Bragi auga
vagna våra
eða vili tára].

15. *Fyrsten spændte buen; sårbierne (pilene) styrtede afsted; Erik bød ulvene lig på seen.*

16. *Fremdeles vil jeg for mændene forklare den gavmilde fyrstes sindelag; han kaster elvens glød (guldet) bort (er ødsel på guld), men holder fast på sine lande(?); han er lovprisningen nærmest.*

17. *Den gavmilde mand byder guld; ringbryderen vil ikke rose guldet sene uddelse (karrigheden); i høj grad er han gavmild på guld; mændenes mængde glæder sig ved guldet.*

18. *Den raske krigter kaster (svinger) skjoldet med sin arm; han er gavmild med ringe. Både her og allevegne trives Eriks færd — det er oprigtig talt —; det er bekendt øst over havet.*

19. *Fyrsten iagttagte, hvorledes det er lykkedes mig at digte; jeg er glad ved, at jeg opnåde tavshed. Med min mund har jeg ført Odins bølge (digterdrikken, digtet) fra sjælens grunde (brystet) hen over krigeren.*

20. *Jeg har fremført fyrstens ros højt og lydelig; jeg forstår den rigtige tale i mænds boliger; fra latterens ham (brystet) bører jeg lovordene for kongen; det skete så, at alle har hørt det.*

[21. Uforståeligt og uden tvivl en yngre tilslæftning.]

3. Sonatorrek (960).

1. Mjók erum tregt
tungu at hrøra
með loptvætt
ljóðpundara;
esa nú vænligt
of Viðurs þýfi,
né hógdroegt
ór hugar fylgsni.

2. Esa auðþeystr,
þvit ekki veldr
hófugligr,
ór hyggju stað
fagna fundr
Friggjar niðja
ár horinn
ór Jötunheimum.

3. Lastalauss,
es lifnaði
á nökkvers
nökkva bragi;
jötuns hals
undir þjóta
náins niðr
fyr naustdurum.

4. Þvit ætt min
á enda stendr,
hreggbarnir
sem hlynir marka;
esa karskr maðr,
sás kogla berr
frænda hrors
af fletjum niðr.

5. Þó munk mitt
ok móður hrør
fóður fall
fyrst of telja;
þat berk út
ór orðhofi
mærðar timbr
máli laufgat.

6. Grimit vögum hlið,
þat 's hrønn of braut
fóður míns
á frændgarði;
veitk ófult
ok opit standa
sonar skarð,
es mér sær of vann.

1. Det er mig meget vanskeligt, at røre min tunga med sangbismersens luftvægt; det har ingen lyse udsigter med digtet, det lader sig ikke let føre frem fra sjælens skjul.

2. Asernes glædesfund, i dagenes morgen ført fra jætternes verden (digterdrikken), er ikke let at bringe frem fra tankens bolig; ti det volder den tunge sorg.

3. Fejlfrit (fund, v. 2), da blev levende; havet bruser der nede foran min nære slægtnings gravdør.

4. Ti min slægt stunder mod sin ende som stormslagne lönne i skoven; den mand er ikke glad, der må bære sin kære slægtnings lig fra huse.

5. Dog vil jeg først nævne min moders og min faders død; det digtningssstof, prydet med talens løv, bærer jeg ud af ordenes hus (munden).

6. Smerteligt var mig det hul, som bølgen brød i min faders frænde-gærde; jeg ved, at det sönne-skår, som havet har slået mig, vil forblive tomt og åbent.

7. Mjøk hefr Rón
of rysktan mik;
emk ofsnauðr
at ástvinum;
sleit marr bønd
minnar ættar,
snaran þótt
af sjølfum mér.
8. Veitz ef sok
sverði of rækak,
vas qlsmið
allra tíma;
hroða vábroðr
ef viða mættak,
fórk aegis
andvigr mani.
9. En ek ekki
eiga þóttumk
sakar afl
við sonar bana,
þvit alþjóð
fyr augum verðr
gamals þegns
gengileysi.
10. Mik hefr marr
miklu ræntan;
- grimt es fall
frænda at telja.
siðan 's minn
á munvega
ættar skjøldr
af lifi hvarf.
11. Veitk þat sjalfr,
at i syni minum
vasa ills þegns
efni vaxit,
ef randviðr
røskvask næði,
uns hergauts
hendr of tøki.
12. Æ lét flest
þat 's faðir mælti,
þótt ɔll þjóð
annat segði,
mér upp helt
of herbergi
ok mitt afl
nest of studdi.
13. Opt kømr mér
mána brúðar
i byrvind
breðraleysi;

7. *I høj grad har Ran plukket mig; jeg har ingen kære venner; havet rev itu min slægts bånd, en hårdt spundet tråd af mig selv.*

8. *Vid, at hvis jeg med sværd kunde forfolge min sag, var det ude med havets gud; hvis jeg kunde dræbe ham, drog jeg til kamp med bølgen.*

9. *Men jeg mente ikke at have tilstrækkelig styrke til at føre sag med min söns bane, ti alle kan nu se den gamle mands mangel på følge.*

10. *Havet har røvet mig meget, — det er bittert at opregne sine slægtninges død, — siden min slægts skjold forsvandt fra livet til glædens veje.*

11. *Jeg ved det selv, at der ikke i min sön var grot stof til en dårlig mand, hvis han havde opnået den alder, da han skulde få en krigers hænder(?)*

12. *Altid lod han alt være som hans fader sagde, uagtet alle folk var af en anden mening; han var min støtte i hjemmet og min styrkes bedste værn.*

hyggjumk umb, es hildr þróask, nýsumk hins ok hygg at því,	sonar iðgjold, nema sjalfr ali, né þann enn es qðrum sé borinn maðr i bróður stað.
14. hvern mér hugaðr á hlið standi annarr þegn við óðræði; þarsk þess opt við þrágðrum; verðk varfleygr, es vinir þverra.	18. Erumka þekt þjóða sinni, þótt sér hvern sýtt of haldi; burr 's býskeiðs í bœ kominn, kvánar sonr, kynnis leita.
15. Mjök 's torfyndr, sás trúna knegum, of alþjóð elgjar galga, þvit nißlgóðr niðja steypir bróður hrør við baugum selr.	19. En mér fens i fóstum þokk hrostu hófundr á hendi stendr; máka upp í aroar grimu rýnnis reið réttari halda
16. Finnk þat opt es féar beiðir	
17. Þat 's ok mælt, at mangi getr	20. Síz son minn sóttar brími

13. Ofte kommer manglen af brædre mig ihu; jeg ser mig om, når kampen trives, spejder efter og overvejer,

14. hvilkenanden modig mand står ved min side, når det gælder en hidsig dåd (kamp); jeg trænger ofte dertil overfor trodsberedte folk; men når vennerne bliver færre, bliver jeg varsom i flugten.

15. Meget vanskelig er den at finde, som jeg kan stole på, i hele landet(?), ti slægtingers slette tilintetgører sælger sin faldne broder for ringe.

16. Det mærker jeg ofte, når . . . kræver penge

17. Det hedder også, at ingen får erstatning for sin sön, medmindre man avler en ny, ej heller nogen, der kunde være en anden i broders sted.

18. Folk er mig ikke behagelige, fordi enhver holder fred; min sön, min hustrus són er kommen til luftens bolig i vennebesøg.

19. Men Ægir står urokkelig imod mig; jeg kan ikke holde mit hoved oprejst

20. Siden sygdommens uimodstålige brand rev min sön bort fra

heiptugligr
ór heimi nam,
þanns ek veit
at varnaði
vamma vanr
við námæli.

goðjaðar,
at gjarn séak;
þó hefr Mims vinr
mér of fengnar
bólva bœtr,
es et betra telk.

21. Þat mank enn,
es upp of hóf
i Goðheim
Gauta spjalli
ættar ask,
þanns óx af mér,
ok kynvið
kvánar minnar.

24. Gofumk íþrótt
ulfs of bági
vigi vanr
vammi firða
ok þat geð,
es gerðak mér
vísa fjandr
af vélöndum.

22. Áttak gótt
við geirs dróttin,
gerðumk tryggr
at trúá hónum,
áðr vinan
vagna rúni
sigrhófundr
of sleit við mik.

25. Nú erum torvelt,
Tveggja bága
njørva nipt
á nesi stendr,
skalk þó glaðr
góðum vilja
ok ó-hryggr
heljar biða.

23. Blætka því
bróður Vilis,

verden, ham, om hvem jeg ved at han, undgående enhuer lyde, afholdt sig fra ilds omtnale.

21. Jeg husker endnu, at Gøternes ven løftede op til gudernes hjem slægtens ask, som voksede af mig, min hustrus øtgren.

22. Jeg stod mig godt med spydets herre; jeg trode sikkert på ham, før vonguden, sejrgiveren, brød venskabet med mig.

23. Jeg ofrer ikke af den grund til Viles broder, gudernes værner, fordi jeg gör det med lyst; dog har Mimes ven givet mig bod for min ulykke, hvad jeg anser for at være mit held.

24. Ulvens modstander, vant til kamp, gav mig en idræt uden lyde, og et sind, hvorved jeg gjorde falske mænd til åbenlyse fjender.

25. Jeg har det ikke godt; Ulvens søster (Hel) står der nede på næsset; dog skal jeg glad med roligt sind og ej bedrøvet vænte døden.

4. Arinbjarnarkviða (962).

1. Emk hraðkvæðr
hilmi at mæra,
en glapmáll
of glægginga,
opinspjallr
of jofurs dýðum,
en þagmælskr
of þjóðlygi.	4. Þars allvaldr
und ýgs hjalmi,
ljóðfrømuðr,
at landi sat;
stýrði konungr
við stirðan hug
i Jórvík
úrgum . . .
2. Skaupi gnægðr
skrokberöndum,
emk vilkvæðr
of vini mína;
sótt hefk morg
mildinga sjöt
með grunlaust
grepps of œði.	5. Vasa tungskin
tryggt at lita
né ógnlaust
Eiriks bráa,
þás ormfránn
ennimáni
skein allvalds
œgigeislum.
3. Hafðak endr
ynglings burar,
riks konungs,
reiði fengna;
drók djarfhoft
of døkkva skor,
létk hersi
heim of sóttan.	6. Pó bólstrverð
of bera þorðak
maka hœings
markar drótni,
svát Yggs full
ýranda kom
at hvers manns
hlustumnum.

1. Jeg digter hurtig om konger, men taler sparsomt om karrige folk, taler åbent om en fyrstes bedrifter, men er tavs om folkelögne.

2. Jeg har nok af spot tilovers for pralere; jeg digter vel om mine venner; jeg har besøgt mange fyrstehjem med skjaldens pletfri sind.

3. Jeg havde fordums pådraget mig ynglingesönnens, den mægtige konges, vrede; jeg satte djærvhedens hat på mit mørke hoved og besøgte hersen,

4. der hvor kongen, folkefremmeren, sad og styrede med skrækkehjælmen; kongen sad, med sit ubøjelige sind, i Jorvik og styrede det våde . . . (?)

5. Det skin, der udstrålede fra Eriks øjne, var det ikke trygt eller frygtløst at skue, da kongens ormlinsende pandemåne udsendte frygtelige stråler.

6. Dog vovede jeg for landets fyrste at frembære mit digit, således at Odins skummende bæger nåde til enhver mands øremunde (digtet hørtes af alle).

7. Né hamfagrt höldum þotti skaldfé mitt at skata húsum, þás ulfgrátt við Yggjar miði hattar staup at hilmi þák.	hoddfinnqndum á hlið aðra tryggr vinr minn, sás trúa knáttak, heiðþróaðr, hverju ráði.
8. Við því tók, en tiru fylgðu sókk sámleit siðra brúna ok sá muðr, es mína bar hófuðlausn fyr hilmis kné.	11. Arinbjörn, es oss einn of hóf, knia fremstr, frá konungs fjónum, vinr þjóðans, es vætki ló í herskás hilmis garði.
9(?). Þar tanufjolð með tungu þák ok hlertjold hlustum gófguð, en sú gjóf golli betri hróðugs konungs of heitin vas.	12. Ok stuðill(?) léti, margfrømuðr minna dáða, sem en(?) . að(?) Halfdanar at i væri ættar skaði(?).
10. Þar stóð mér morgum betri	13. Munk vinþjófr verða heitinn ok váljúgr at Viðurs fulli,

7. *Mændene fandt ikke min digterlön i fyrstens hus smuk af udseende, da jeg af kongen modtog mit ulvegrå hoved for digtet.*

8. *Jeg tog derimod, men med gaven(?) fulgte de mørke øjne og den mund, som sorte min hovedlösning frem for kongens knæ.*

9(?). *Dér modtog jeg foruden tungen tiendernes mængde og ørerne med hørelsen; men den gave af den lovpriste fyrste kaldtes bedre end guld.*

10. *Dér stod ved min ene side min trofaste ven, bedre end mange gavmilde mænd, han som jeg kunde stole på med hensyn til hvert råd, hæderrig.*

11. *Arinbjörn, den ypperste af mænd, han som ene befride mig for kongens had, fyrstens ven, som i den krigerske konges gård aldrig sagde en usandhed.*

12. *Og . . . , lod, han som i mangt og meget har fremmet mine handlinger . . . Halvdans, at deri var slægtens . . . (?).*

hróðrs ørvirðr ok heitrofi, nema þess gagns gjöld of vinnak.	bjóða-bjørn birkis ótta.
14. Nú 's þat sét, hvar setja skalk bratt stiginn of bragar fótum fyr mannfjöld margri sjónir hróðr mættigs hersa kundar.	17. Þat alls heri at undri gefsk, hvé urþjóð auði gnægir, en Grjótbjørn of gæddan hefr Freyr ok Njorðr at fær afli.
15. Erum auðskœf ómunlokri magar Póris mærðar efní, vinar mins, þvit valið liggja tvén ok þréni á tungu mér.	18. En Hróalds at høfuðbaðmi auðs iðgnótt at alnum sifjar(?) se . . . semd(?) af vegum ɔllum á vindkers viðum botni.
16. Þat telk fyrst, es flestr of veit ok alþjóð eyru sökir, hvé mildgeðr mönnum þótti	19. Hann drögseil of . . . gat sem hildingr heyrnar spanna goðum ávarðr með gumna fjöld vinr Véþorms veklinga tøs(?).

13. Jeg vil blive kaldt vennetyv og den, der skuffer som skjald, ufor-tjænt til ros og læftebryder, medmindre jeg giver løn for den hjælp.

14. Nu er det set, hvor jeg for mængdens øjne skal fremsætte den mægtige hersesøns lov, vanskelig udarbejdet i sang.

15. Tores søns, min vens lov-tømmer er let at glatte med stemmens hövl (tungen), ti to, ja tre slags ligger udvalgte på min tungue.

16. Det nævner jeg først, som de fleste kender og trænger frem til alles øren, hvor gavmild Arinbjørn tyktes alle at være.

17. Det beundres af alle, hvor rigelig han forsyner folk med rigdom, men Frey og Njord har skenket Arinbjørn guld i overflod.

18. Og til Hroalds efterkommer (sønnesøn) strømmer der rigdom(?) . . . fra alle sider på den vide jord.

19. Han besad som en fyrste, beskyttet af guderne og yndet af mænd, Vetorms ven . . . (?).

20. Þat hann viðr, es þrjóta mun flestá menn, þótt fé eigi, kveðka skamt meðal skata húsa né auðskept almanna spjor.	hringum hættr(?) hoddvegandi.
21. Gekk maðr engr at Arinbjarnar ór legvers lóngum knerri háði leiddr né heiptkviðum með atgeirs auðar toptir.	23. Hann aldrteig of eiga gat fjol . . . of friðar spjollum. * * *
22. Hinn 's fégrimmr, es i Fjørðum býr, sá 's of-dolgr Draupnis niðja, sökunautr of sona hvinna,	24. Þat 's órétt, es orpit hefr á máskeið morgu gagni, ramriðin Røkkva stóði, vellvønuðr, því 's veitti mér.
	25. Vask árvakr, bark orð saman með málþjóns morginverkum; hlóðk lofkost þann 's lengi stendr óbrotgjarn i bragar túni.

20. *Det viser han i handling, som de fleste fatter, uagtet de er rige, – jeg siger at det ikke er kort mellem gavmildes gårde, og at alles spyd er det ikke let at skæfte.*

21. *Aldrig gik nogen mand ud af Arinbjörns lange hus, leåsaget af hån eller bitre ord og med tomme hænder.*

22. *Han er grum mod guld, som bor i Fjordene; han er en fjende af ringe; han er modstander af tyve(?), den ring-farlige(?) gulduddeler.*

23. *Han besad en livsbane, mange gange hærget(?) af fredens brud . . .*

24. *Det er uret, hvis gulduddeleren skal have kastet i havet, stærkt befaret af sekongens heste, al den hjælp, han har ydet mig.*

25. *Jeg har været årvågen og samlet ord med taletjænerens (tungens) morgengærning. Jeg har opført den lov-stak, der længe vil stå, lidet ud-sat for ødelæggelse, i digtningens tun (mark).*

5. Skjaldardrápa (o. 970).

Mál es lofs at lýsa
ljósgarð, es þák, barða,
mér kom heim at hendi
hoddsendis boð, enda;

skalat of grundar Gylfá
glaums misfengnir taumar,
hlýðið ér til orða,
erðgróins mér verða.

6. Berudrápa (o. 975).

Heyri fúss á forsa
fallhadds vinar stalla,
hyggi, þegn, til þagnar
þinn lýðr, konungs mina,

opt skal arnar kjapta
qrð góð of trøð Hørða,
hrafnstýrandi hræra
hregna, min of fregnask.

7. Lausavísur.

- 1 (o. 907). Þat mælti min móðir, halda svá til hafnar,
at mér skyldi kaupa høggva mann ok annan.
fley ok fagrar árar,
fara á braut með vikingum, 2 (o. 923). Sogðuð, sverriflagða,
standa upp í stafni, sumbleklu, herkumbla
stýra dýrum knerri, — því telk — brjótr, þars blétuð

5. Mál es at lýsa ljósgarð barða, es þák, lofs enda; boð hoddsendis kom mér heim at hendi; skalat mér verða misfengnir taumar Gylfa of grundar glaums erðgróins; hlýðið ér til orða = *Det er på tide at beskrive det lyse skjold, jeg modtog, med lovkvad; den gavmilde mands hilsen bragtes til mit hjem; jeg skal ikke holde forkert på dværgeskibets (digets) töjler. Lyt til mine ord.*

6. Heyri þegn konungs fúss á mína forsa fallhadds stalla vinar; hyggi þinn lýðr til þagnar; opt skal min góð qrð arnar kjapta of fregnask of Hørða trøð „hræra hregna“ hrafnstýrandi = *Kongens mand lytte villig til mit kvad (høre på mine den langhårede altervens [Odins] strömmme); dine mænd tænke på tavshed; ofte skal mit gode digt spørges omkring i Hørernes land, skibstyrer.*

7, 1. *Det sagde min moder, at man skulle købe til mig et skib og glattede árer — at jeg skulle drage bort med vikinger, stå oprejst i stavnen, styre det dyre fartøj, lægge så i havn, hugge én og en til.*

2. Sogðuð, herkumbla sverriflagða brjótr, sumbleklu, þars blétuð disir; því telk þik bragðvisan; leynduð alls til illa ókunna hjørrunna hugar fari; hafið of brugðit ilt bragð, Bárðr = *Du sagde, kriger, at der var mangel på drik, hvor I offrede til diserne; derfor siger jeg du er listig; du har skjult dit slette sindelag for dig ube kendte mænd altfor slemt. Du har begået en slet handling, Bård.*

- bragðisan þík — dísir;
leynduð alls til illa
ókunna hjørrunna,
ilt hafið bragð of brugðit,
Bárðr, hugar fári.
- 3 (c. 923). Ristum rún á horni,
rjóðum spjoll i dreyra,
þau velk orð til eyrna
óðs dýrs viðar róta;
drekkum veig, sem viljum,
vel glyjaðra þýja;
vita, hvé oss of eiri
ql pats Bárðr signði.
- 4 (c. 923). Ql ber mér, þvit Qlví
ql gervir nú fólvan,
atgeira lætk úra
ýring of grón skýra;
ql lungis kant illa,
oddskýs, fyr þér nýsa,
(rigna getr at regni)
regnbjóðr (Háars þegna).
- 5 (c. 923). Svá hefk leystsk ór
Lista
láðvarðaðar garði,
né fágak dul drjúgan,
dáðmildr ok Gunnhildar,
at þrifreynis þjónar
þrír nakkvarir Hlakkar,
til hásalar Heljar
helgengnir, fór dvelja.
- 6 (c. 924). Upp skulum órum
sverðum,
ulfs tannlituðr, glitra,
eigum dýð at drýgja
i dalmiskunn fiska;
leiti upp til Lundar
lýða hvern sem bráðast,
gerum þar fyr sjöt sólar
seið ófagran vigra.
- 7 (c. 924). Farit hefk blóðgum
brandi,
mér benþiðurr fylgði,

3. Ristum rún á horni, rjóðum spjoll i dreyra; þau orð velk til róta eyrna-viðar óðs dýrs; drekkum veig vel glyjaðra þýja, sem viljum; vita, hvé ql, þats Bárðr signði, of eiri oss = *Jeg rister en rune på hornet; jeg red-farver de indristede ord i blod; de ord vælger jeg til hornets rod (dets øverste brede ende); jeg drikker de muntre tærners ørik, som mig lyster; gad vide, hvorledes det øl, som Bård signede, bekommer mig.*

4. Ber mér ql, þvit ql gervir Qlví nú fólvan; lætk ýring úra atgeira skýra of grón; kant qlungis illa nýsa fyr þér, oddskýs regnbjóðr; getr at rigna regni Háars þegna = *Bring mig øilet, ti øilet gör Ølve nu bleg; jeg lader hornets indhold strømme over min læbe. Du forstår slet ikke at se dig for, krigerske mand. Nu regner det med Asa-regn (?: jeg digter en vise, og siger dig deri besked).*

5. Svá hefk leystsk dáðmildr ór garði Lista láðvarðaðar ok Gunnhildar — né fágak dul drjúgan —, at þrír nakkvarir þjónar Hlakkar þrifreynis dvelja fór helgengnir til hásalar Heljar = *Således er jeg sluppen, rig på dåd, ud af den norske konges og Gunnhilds gård — jeg nærer ingen stærk indbildning —, at omtrent tre tjænere af krigeren opsætter deres rejse, eftersom de ved døden er komme til Hels høje sal.*

6. Skulum glitra sverðum órum upp, ulfs tannlituðr; eigum at drýgja dýð i fiska dal [?: dalfiska] miskunn; lýða hvern leiti sem bráðast upp til Lundar; gerum þar ófagran vigra seið fyr sjöt sólar = *Vi skal svinge vore*

- ok gjallanda geiri,
gangr vas harðr af vikingum;
gerðum reiðir róstur,
rann eldr of sjöt manna,
létum blóðga búka
i borghliði sefask.
- 8 (c. 924). Gerðum hélzti harða
hrið fyr Jótlands síðu,
barðisk vel sás varði
vikingr Dana ríki,
áðr á sund fyr sandi
snarfengr með lið drengja
austr af unnar hesti
Eyvindr of hljóp skreyja.
- 9 (c. 925). Áleifr of kom jöfri
ótt (vig) á bak flóttu
(þingharðan frák þengil
þann); en feldi annan;
- glapstigu lét gnóga
Goðrekr á mó troðna,
jorð spenr Engla skerðir
Alfgeirs und sik halfa.
- 10 (c. 925). Gekk, sás óðisk ekki,
jarlmanns bani snarla
(þrekundaðr fell) Þundar
(Þórolfr) i gný stórum;
jorð grær, en vér verðum,
Vínu nærr of mínum,
(helnauð es þat) hylja
harm, ágætum barma.
- 11 (c. 925). Valkostum hlóðk
vestan
vang fyr merkistangir;
ótt vas él þats sóttak
Aðjils blóum naðri;
háði ungr við Engla

*lynende sværd, kriger; vi har en dåd at udføre i sommer; enhver mand
søge hurtigst muligt op til Lund; lad os dér før solsætstid udføre den
uskönne spydsang.*

7. Hefk farit blóðum brandi ok gjallanda geiri — mér fylgði hen-
þiðurr —, gangr vas harðr af vikingum; gerðum reiðin róstur, eldr rann of
sjöt manna; létum búka sefask blóðga i borghliði = *Jeg har faret om med
blodig klinge og gjaldende spyd; ravnen fulgte mig; vikingerne (vi) trængte
voldsomt frem; ophidsede holdt vi kampe; ilden rasede hen over mænds
boliger; vi lod de blodige kroppe blive livlæse i borgeledet.*

8. Gerðum hélzti harða hrið fyr Jótlandssíðu — vikingr, sás varði
Dana ríki, barðisk vel —, áðr snarfengr Eyvindr skreyja of hljóp á sund af
unnar hesti með lið drengja fyr sandi austr = *Vi gjorde et meget hårdt
angreb udenfor Jyllands (vest)kyst — den viking, som forsvarerede Danernes
rike, kæmpede tappert —, før den raske Eyvind skreyja sprang overbord
af skibet med sine mænds skare udenfor den sandede kyst østerpå.*

9. Áleifr of kom ótt flóttu á bak jöfri, en feldi annan; frák þann þengil
vig-þingharðan; Goðrekr lét troðna gnóga glapstigu á mó; Engla skerðir
spenr halfa jorð Alfgeirs und sik = *Olaf bragte (den ene) fyrtse(n) hurtig
til at flygte og fældede den anden; jeg har hørt, at den konge var kraftig
i kamp; Godrek har trådt mange fejlstier på jorden; Anglernes overvinder
underkaster sig Alfgeirs halve land.*

10. Jarlmanns bani, sás óðisk ekki, gekk snarla í stórum Þundar gný;
þrekundaðr Þórolfr fell; jorð grær, nærr Vinu, of mínum ágætum barma,
pat es helnauð, en vér verðum hylja harm = *Jarlens banemand, som intet
frygtede, trængte kraftigt frem i den store kamp. Den modige Torolv faldt;*

Áleifr þrimu stála, helt, né hrafnar sultu, Hringr á vápnappingi.	gramr hefr gerðihómrum grundar upp of hrundit, sá 's mér ýgr af augum, armsíma, mér, grímu.
12 (c. 925). Hrammtangar lætr hanga hrynvirgil mér brynju Hǫðr á hauki troðnum heiðis vingameiði; rauðmeldrs kná ek reiða, ræðr gunnvala bræðir, gelgju seiðs á galga geirveðrs, lofi at meira.	14 (c. 926). Ókynni vensk, ennis, ung, þorðak vel forðum, hauka klifs, at hefja, Hlin, þvergnipur minar; verðk i feld, þás, foldar, faldr kœmr i hug skaldi berg-„óneris“, brúna brátt miðstalli hváta.
13 (c. 925). Knóttu hvarms af harmi hnúpgnípur mér drúpa, nú fank þann, es ennis ósléttur þær rétti;	15 (c. 926). Sef, Skuldar felk sjaldan, sorg, Hlés vita, borgar, i niðjerfi Narfa nafn aurmyils, dafnar,

jorden, nærvæd Vina, gror over min fortræffelige broder; det er mig en dødelig sorg, men jeg må skjule min smærtæ.

11. Hlóðk vestan vang valkostum fyr merkistangir; él þats sóttak Aðjils blóum naðri vas ótt; ungr Áleifr hædi stála þrimu við Engla; Hringr helt á vápnappingi; ne sultu hrafnar = *I vesten opdyngede jeg valen på jorden foran fanestængerne; den storm var hæftig, hvormed jeg angreb Adils med det brune sverd; den unge Olaf holdt slag med Anglerne; Ring opretholdt våbentingen. Ravnen sultede ikke.*

12. Brynju Hǫðr lætr hrammtangar hrynvirgil hanga mér á heiðis vingameiði, hauki troðnum; ek kná reiða rauðmeldrs gelgju á geirveðrs seiðs galga; gunnvala bræðir ræðr at meira lofi = *Krigeren lader ringen hænge på min hægebetrædte arm; jeg bærer det røde guldbånd på min arm; krigeren (kongen) råder over så meget større ros.*

13. Hvarms hnúpgnípur knóttu drúpa mér af harmi; nú fank þann, es rétti þær ósléttur ennis; gramr hefr hrundit upp grímu grundar gerðihómrum mér armsíma; sá ýgr es mér af augum = *Öjenbrynenes ludede på mig som klippeknuder på grund af min sorg; nu har jeg fundet ham, som kunde glatte de panderynker; kongen har bragt dem tilrette igen med guldringen; den uhylle er nu borte fra mine øyne.*

14. Ung hauka klifs Hlin vensk ókynni; þorðak vel forðum at hefja minar ennis þvergnipur; verðk brátt hvála brúna foldar miðstalli i feld, þás berg-„óneris“ -faldr kœmr skaldi i hug = *Den unge kvinde vænner sig til ukendskab (holder sig borte fra mig); jeg havde fordom mod til at løfte mine øjenbryn; nu må jeg straks stikke næsen ned i min kappe, når Asgerd rinder mig ihu.*

15. Felk sjaldan nafn Hlés vita Skuldar i niðjerfi aurmyils Narfa —

þvit geir-Rótu götva
gnýpings bragar fingrum
rógs at ræsis veigum
reifendr munu þreifa.

16 (934). Þýhorна kveðr þorna
þorn reið áar horna,
sýslir hann of sína
singirnð Qnundr, mina;
naddhristir, ák nistis
norn til arfs of borna,
þigg þú auðkonr eiða,
eiðsært es þat, greiða.

17 (934). Erfingi ræðr arfi
arfliðjagr fyr mér svarfa,
mætik hans ok heitum
hótun, Þyrnifótar;
nærgis simla sorgar

slik rón ek get hónum,
vér deildum fjöt foldar
fold væringja, goldin.

18 (934). Nú hefr þrymrøgnir
þegna
þróttarðr, en mik varðak
viti, várrar sveitar
vigelds tiu felda,
þvit sárlaxa Sýrar,
sendr ór minni hendi,
digr fló beint meðal bjúgra
bisþorn Ketils rifja.

19 (934). Svá skyldi goð gjalda,
gram reki bønd af hóndum,
reið sé røgn ok Óðinn,
rón mins fær hónum;
folkmýgi lát floeja,

sorg sefborgar dafnar —, þvit geir-Rótu götva gnýpings reifendr munu
þreifa bragar fingrum at veigum rógs ræsis = *Jeg skylder sjælden en
kvindes navn i verset — sorgen i brystet trives —, ti krigerne (mændene) vil
med digterfingre berøre (med deres indsigt i poesi forstå) krigsvækkerens
(Odins) drrik (dåget, verset).*

16. Þornar þorn kveðr mína horna áar reið þýborna; hann Qnundr
sýslir of sína singirnð; naddhristir, ák nistis norn of borna til arfs; þat es
eiðsært; þigg þú auðkonr greiða eiða = *Manden erklaerer min hustru for
trælbåren; han Önund tænker kun på (er ganske ledet af) sin egen have-
syge; krig, jeg har en hustru, der er øgtefødt til arv (at arve); det kan
der aflægges ed på; modtag, rige mand, hurtige eder.*

17. Erfingi Þyrnifótar ræðr svarfa arfliðjagr arfi fyr mér; mætik hans
hótum ok heitum, — nærgis ek get slik rón goldin hónum; vér deildum
fold foldar fjotværingja „simla sorgar“ = *Tornefods arving berører mig
arven og lyver sig den til — men jeg møder hans trusler og truen —, når
jeg end kan gengælde ham sligt ran; vi har stredes om guldet(?)*.

18. Nú hefr vigelds þrymrøgnir þróttarðr felda tiu þegna várrar
sveitar, en varðak mik viti, þvit digr sárlaxa Sýrar bisþorn, sendr ór hendi
minni, fló beint meðal bjúgra rifja Ketils = *Nu har den kraftige krig
fældet 10 mænd af vor skare, men jeg slap for ulykken, ti det tykke spyd,
skudt ud af min hånd, fløj lige ind imellen Ketils krumme ribben.*

19. Bønd reki gram af hóndum, svá skyldi goð gjalda hónum rón mins
fær; reið sé røgn ok Óðinn; landåss, lát folkmýgi floeja af jorðum; Freyr ok
Njörðr leiðisk losða striði, þanns grandar vé = *Guderne jage kongen bort;
således skulde de gengælde ham ranet af mit gods; magterne og Odin*

- Freyr ok Njörðr, af jörðum,
leiðisk lofða striði,
landóss, þanns vé grandar.
- 20 (934). Lögbrigðir hefr lagða,
lindalfs, fyr mér sjölfum,
blekkir brœðra sökkva
brúðfang, vega langa;
Gunnhildi ák gjalda,
greyp 's hennar skap, þenna,
ungr gatk ok læ launat,
landrekstr, bili grandat.
- 21 (934). Sótum lyngs til lengi,
ljósheims of bør þeima,
meirr varðak fé forðum,
fjarð-qlna hlut skorðum,
áðr Berg-Önund benjun
bensæfðan létk venjask;
Bors niðjar feltk beþju
blóði Hadds ok Fróða.
- 22 (934). Børðumk vér, né virðak,
vígleiptr sonar, heiptir,
Blóðexar rauðk blóði
bögildr ok Gunnhildar;
þar fellu þó þollar
þrettán lagar mána,
stendr af styrjar skyndi
starf, á einum karfa.
- 23 (934). Þel høggr stórt fyr stáli
stafnkvigs á veg jafnan
út með éla meitli
andærr jotunn vandar,
en svalbúinn selju
sverfr eirar vanr þeiri
Gestils qlopt með gustum
gandr of stáli ok brandi.
- 24 (936). Kominn emk á jó Ívu
angrbeitum veg langan
oldu enskrar folderar

være (ham) vrede; land-gud, lad folkeundertrykkeren flygte fra sine jorder; Frey og Njord hade den mændenes fjende, der krænker helligdommen.

20. Lögbrigðir hefr lagða langa vega fyr mér sjölfum; brúðfang lindalfs blekkir brœðra sökkva; ák gjalda Gunnhildi þenna landrekstr — hennar skap 's greyp —; gatk ungr grandat bili ok launat læ = *Lovbryderen har tildelt mig lange veje bort (herfra); krigerens hustru lokker brodermorderen (Erik); det er Gunnhild — hendes sind er grumt —, som jeg har denne landsforvisning at takke; som ung kunde jeg handle rask og lönne svigefuld adfærd (mod mig).*

21. Sótum til lengi of skorðum blut þeima lyngs fjarðqlna ljósheims bør — meiri varðak forðum fé, — áðr létk Berg-Önund venjask bensæfðan benjun; feltk beþju Bors niðjar blóði Hadds ok Fróða = *For længe har jeg fundet mig i at måtte undvære mit overfor denne mand — kraftigere har jeg fordums været mit gods —, for jeg lod Berg-Önund, dødelig såret, vænne sig til sårene; jeg har givet Odins hustru (jorden) en hovedbedækning af Hadds og Fródes blod.*

22. Vér børðumk; rauðk bögildr vígleiptr blóði sonar Blóðexar ok Gunnhildar; né virðak heiptir; þar fellu þó þrettán lagar mána þollar á einum karfa; starf stendr af styrjar skyndi = *Vi kæmpede; jeg rødfarvede kamplysten sværdet i Blodøkses og Gunnhilds söns blod; jeg ænsede ikke deres fjendskab; der falldt dog 13 mænd på én karve; krigeren (jeg) ud-fører et stort arbejde.*

23. Andærr vandar jotunn høggr jafnan stórt þel út fyr stáli á stafnkvigs veg medé éla meitli, en svalbúinn eirar vanr selju gandr sverfr þeiri

atsitjanda at vitja;
nú hefr siskelfir sjalfan
snarþött Haralds áttar
við ofrhuga yfrinn
undar bliks of fundinn.

25 (936). Erumka leitt,
þótt ljótr séi,
hjalma klett,
hilmir, þiggja;
hvar 's sás gat
af gófuglundum
œðri gjof
allvalds syni?

26 (936). Svaribrúnnum lét sjón-
um,
sannspár, hugins vára,
hugr tjóðum mjók mága,

mognuðr Egil fagna;
arfstóli knák Ála
attgøfsguðum hattar
fyr rógnáðra regni
ráða nú sem áðan.

27 (938). Urðumk leið en ljóta
landbeiðaðar reiði;
syngrat gaukr, ef glamma
gamm veit of sik þramma;
þar nautk enn sem optarr
arnstalls sjótlul-bjarnar;
hnígrat allr, sás holla
hjalpendr of fór gjalpar.

28 (938). Esa Friðgeiri færi,
fórum holms á vit sørvar
(skulum banna) mjók (manni
mey) örlygi at heyja;

Gestils óplt með gustum of stáli ok brandi = *Den rasende storm hugger stadig voldsmoti med bygemejslen dybe huller i havet(?) foran stavnens på skibets vej, og den kolde, skånselsløse storm bringer det skib i vånde med pustene hen over stavn og stavnfigur.*

24. Eink kominn laungan óldu veg á angrbeittun ívu jó at vitja atsitjanda enskar foldar; nú hefr siskelfir undar bliks við yfrinn ofrhuga of fundinn sjalfan snarþött Haralds áttar = *Jeg er kommen over den lange bølgevej på det krydsende skib for at besøge ham, der sidder som hersker i Angernes land; nu har krigeren (jeg) med dristigt mod truffet Haralds egen søn.*

25. *Det er mig ikke ukært, fyrste, at modtage mit hoved, vægtet det er stytgt; hvor findes den, der af en höjsindet kongesøn har modtaget en mere fremragende gave?*

26. *Hugins vára mognuðr lét Egil fagna svaribrúnnum sjónum; sannspår hugr mága tjóðum mjók; knák ráða nú sem áðan attgøfsguðum Ála hattar arfstóli fyr rógnáðra regni = Krigeren lod Egil fryde sig over (beholde til glæde for sig) de mørkladne øjne; min svogers (Arinbjörns) forudsænde sind støttede mig i høj grad; jeg råder nu som tilforn over mit hoved, jeg har arvet og som tilhører en ædel slægt, for krigeren (Erik).*

27. *En ljóta reiði landbeiðaðar urðumk leið; gaukr syngrat, ef veit glamma gamm bramma of sik; þar nautk enn sem optarr arnstalls sjótlul-bjarnar; hnígrat allr, sás gjalpar holla hjalpendr of fór = Landkræverens (Eriks) stytte vrede blev mig ukær; gægen synger ikke, når den ved, at en hund lusker omkring den; der nød jeg etter engang Arinbjörns hjælp; den segner ikke helt, der har trofaste hjælpere på færdens.*

28. *Esa Friðgeiri mjók færi at heyja örlygi — fórum holms á vit, sørvar!, skulum banna manni mey —, við pann Gondlar élhvøtuð, es bítr*

- við panns bitr ok blótar
bond éhvotuð Gondlar,
alfeigum skytr cegir
augum, skjold, of bauga.
- 29 (938). Esat litillar Ljóti,
leik ek við hal bleikan
við bifteini, bonar,
brynu, rétt at synja;
búumk til vigs, en vægðar
vón lækta ek hónum,
skapa verðum vit skjoldu
skærudrengr á Mæri.
- 30 (938). Hoggum hjalta vendi,
hœfum rönd með brandi,
reynum randar mána,
rjóðum sverð i blöði,
stýfum Ljót af lífi,
leikum sárt við bleikan,
- kyrrum kappa errinn
(komi qrn á hræ) jörnum
- 31 (938). Fyrir þykki mér, fúra
flóðstekkvandi, nøkkvat,
hræðisk hoddar beiðir
happlauss, fara kappi;
stendrat fast, sás frestar,
fleindögvar stafur, hoggum;
vábeiða ferr viðan
völl fyr rotnum skalla.
- 32 (938). Fell sás flest et illa,
föt hjó skald af Ljóti,
ulfgrennir hefr unnit,
eir veittak Friðgeiri;
séka lóns til launa
logbrjótanda í móti;
jafn vas mér i gný geira
gamanleikr við hal bleikan.

skjold ok blótar bond; bauga cegir of skytr alfeigum augum = *Fridgeir har ikke kræfter nok til at kæmpe — lad os, folk, gå til holmgangen — vi vil formene manden mæn —, med den kriger, der gnaver skjoldet og ofrer til afguder; manden drejer de øjne, der helt er hjemfaldne til døden.*

29. Esat rétt at synja Ljóti litillar bonar; ek leik við bleikan hal við bifteini brynu; búumk til vigs, en ek lækta hónum vón vægðar; vit verðum, skærudrengr, skapa skjoldu á Mæri = *Det er ikke rigtigt at nægte Ljot en ringe bón; jeg leger med den blege mand med sværdet (spydet); jeg er beredt til kamp, men jeg giver ham intet håb om skånsel; vi skal, usfredsmand, danne vores skjolde (ved hug give dem en ny form) her på Mære.*

30. *Lad os hugge med sværdet, ramme skjoldet med klingen, prøve sværdet og redfarve det i blod; lad os hugge Ljot ihjel, lege smærtefuldt med den blege; lad os bringe den kvikkelt helt til ro med sværdet; örnen besøge hans krop.*

31. Fúra flóðstekkvandi, kappi þykki mér fara nøkkvat fyrir; happlauss hoddar beiðir hræðisk; fleindögvar stafur, sás frestar hoggum, stendrat fast; vábeiða ferr viðan völl fyr rotnum skalla = *Gavmilde mand, jeg synes helten viger vel meget for mig; den heldberøvde godskræver er bange; krigeren, som opsetter sine hug, står ikke fast; den slette karl flytter fra den ene ende af holmen til den anden for den hårløse skalde.*

32. Ulfgronni, sás hefr unnit flest et illa, fell; skald hjó fót af Ljóti; veittak Friðgeiri eir; séka til launa lóns logbrjótanda í móti; mér vas jafn gamanleikr i geira gný við bleikan hal = *Den kriger, der har gjort sig skyldig i alt det værste, faldt; skjalden huggede benet af Ljot; jeg har*

33 (938). Beitat nú, sás brugðum,
blár Dragvendill randir,
af því eggjar deyfði
Atli, framm, enn skammi;
neyttak afsls við ýti
qrnálgastan hjørva,
jaxlbróður létk eyða,
ek bar sauð, af nauðum.

34 (938). Sjalfráði lét slæður
silki drengr of fengit
gollknappaðar greppi,
getk aldri vin betra;
Arinbjörn of hefr árnat
eirarlaust, eða meiri
sið man seggr of föðask
slikr, oddvita riki.

35 (951). Titt erum verð at vátta,
vætti berk, at hættak,
þung, til þessar gongu,
þinn, kinnaló minni;
margr velr gestr, þars gistir,
gjold, finnumk vér sjaldan,
(Ármóði liggr) œðri
(qlðra dregg i skeggi).

36 (951). Drekkum ór, þótt Ekkils
eykrið beri tiðum
horna sund at hendi,
hvert full, bragar Ulli,
leifum vætr, þótt Laufa
leikstærir mér fœri
hrosti tjorn i horni,
horns, til dags at morni.

skaffet Fridgeir fred; jeg vænter ingen løn af ham derfor; det var mig som en gammensleg i kampen med den blege mand.

33. Beitat nú blár Dragvendill, sás brugðum framm, randir, af því at Atli enn skammi deyfði eggjar; neyttak afsls af nauðum við qrnálgastan hjørva ýti; létk jaxlbróður eyða; „ek bar sauð“ = *Den brune Dragvendil, som jeg svang frem, bed nu ikke skjoldet, ti Atle den korte døvede øggen; jeg var da nødtvungen til at anvende mine kræfter overfor den tungere rappe kriger; jeg lod tanden forede (resten uforståelig).*

34. Dreng lét of fengit sjalfráði greppi gollknappaðar silkislœður; getk aldri betra vin; Arinbjörn of hefr árnat eirarlaust oddvita riki; sið man slikr seggr eða meiri of föðask = *Af egen fri vilje har den brave mand givet skjalden (mig) en silkekappe med guldknapper; aldrig får jeg nogen bedre ven; Arinbjörn har uden at skåne sig erhværet en fyrstes magt; sent vil en sådan, endsige en større mand fødes.*

35. Erum titt at vátta verð þinn; berk þung vætti kinnaló minni, at hættak til þessar gongu; margr gestr velr œðri gjold þars gistir; vér finnumk sjaldan; qlðra dregg liggr i skeggi Ármóði = *Jeg har lyst til at vidne om dit måltid (og drikk); jeg bærer et vægtigt vidnesbyrd ved min kind-væske, at jeg begav mig ud på denne uovelige rejse; mangen gæst giver en bedre løn, hvor han gæster, men vi vil sjælden mødes; ølbærmens sidder i Ármods skæg.*

36. Drekkum hvert full ór, þótt Ekkils eykrið heri tiðum horna sund at hendi bragar Ulli; leifum vætr horns, þótt Laufa leikstærir fœri mér hrostatjorn i horni til dags at morni = *Jeg tömmer hvert fyldt (horn), selv om manden bringer uafladelig skjalden øllet; jeg levner intet, selv om krigeren bringer mig øl i horn lige til dagry i morgen.*

37 (951). Nýtr illsgull ýtir
armlinns konu sinnar,
oss 's við ógnar hvessi
óttalaust, ok dóttur;
þeygi munt við pennu
þykkjask verðr fyr drykkju
grepp, skulum á veg vappa
vitt, svágoru hlita.

38 (951). Skalat maðrrúnarrista,
nema ráða vel kunni;
þat verðr mórgum manni,
es of myrkvan staf villisk;
sák á telgðu tálkni.
tiu launstafi ristna,
þat hefr lauka lindi
langs oftrega fengit.

39? (951). Veizt, efferk með fjóra,
færat sex þás vexli

blifa hneitiknifum
bjaldrgoðs við mik roðnum,
en ef ek em með átta,
esat þeir tolfs, es skelfi
at samtogi sverða
svartbrúnum mér hjarta.

40 (c. 965). Bqrðumk einn við átta,
en við ellifu tysvar,
svá fingum val vargi,
varðk einn bani peira;
skiptumk hart af heiptum
hlifar skelfiknifum;
létk af emblu aski
eld valbasta kastat.

41 (c. 970). Þverra nú, þeirs
þverðu,

þingbirtingar Ingva,
(hvar skalk mildra manna)

37. Illsgull ýtir armlinns nýtr konu sinnar ok dóttur; oss es óttalaust við ógnar hvessi; þeygi munt þykkjask verðr hlita svágoru við þenna grepp fyr drykkju; skulum vappa viilt á veg = *Den ondtalende mand kan takke sin kone og datter (at han ikke bliver værre behandlet); jeg nærer ingen frygt for denne krigsmand; dog vil du ikke synes at du har fortjænt at være tilfreds med dette overfor denne skjald (som løn) for drikken; jeg be-giver mig nu på langfart.*

38. *En skal ikke riste runer, medmindre han forstår at tyde dem rigtig; det hændes mangen mand, at han tager fejl af en dunkel stav (rune); jeg så på de glattede gæller ti lönstave ristede; det er dem, der har skaffet kvinden den lange kummer.*

39. Veizt, ef ferk með fjóra, færat sex, þás vexli við mik roðnum hlifa bjaldrgoðs hneitiknifum; en ef ek em með átta, esat þeir tolfs, es skelfi mér svartbrúnum hjarta at sverða samtogi = *Við, at har jeg fire med mig, gives der ikke seks, der (med held) kan kæmpe mod mig med blodige sværd; men hvis jeg har otte, gives der ikke sådanne tolv, der bringer mit, den sortbrynedes, hjerte til at bøve, hvor sværd trækkes mod hinanden.*

40. *Ene kæmpede jeg med otte, og to gange mod elleve; jeg blev ene deres banemand; således skaffede jeg ulven val; vi udvekslede kraftige hug i vrede med sværdene; jeg kastede sværdet(?) ud af hånden(?).*

41. Nu þverra Ingva þingbirtingar, þeirs þverðu mærait dag, hvar skalk leita mildra mauna?, þeir es fyrr handan eyneglða jarðar gjørð heglðu mér hauks háfjoll digulsnjávi við orðum = *Nu tager de krigere af i tal,*

máreitar dag (leita?),
þeir es hauks fyr handan
háfjöll digulsnjávi
jarðar gjorð við orðum
eyneglða mér heglðu.

42 (c. 965). Ákkak erfinytja
arfa mér til þarfani,
mik hefr sonr of svikvinn
(svik telk i því) kvíkvan;
vel mátti pess vatna
viggriðandi biða,
es hafskiða hlœði
hljótendr of mik grjóti.

43 (978). Spanðakjorð með orðum
endr Steinari ór hendi,
ek þóttumk þá orka
arfa Geirs til þarfari;
mér brásk minnar systur

mogr, héturnk þá fogru,
máttit þöls of bindask
Blundr, ek slikt of undrumk.

44 (c. 980). Vals hefk výfur helsis,
váfallr em ek skalla,
blautr erum bergifótar
borr, en hlust es þorrin.

45 (c. 980). Hvarfak blindr of
branda
biðk eirar Syn geira
panns berk harm á hvarma
hnitvolum mér sitja,
es jarðgofugr orðum
orð míin konungr forðum
hafði grams at gamni
geirs Hamðis mik framði.

46 (c. 980). Langt þykki mér,
ligg einn saman

*som forminskede guldet — hvor skal jeg søge gavmilde mænd —, de,
som hinsides det sopfyldte hav lod sølvet falde over mine arme for mine
skjaldeord.*

42. Ákkak arfa erfinytja mér til þarfani; sonr hefr of svikvinn mik
kvíkvan; telk svik i því; vel mátti vatna viggriðandi biða pess, es hafskiða
hljótendr hlœði grjóti of mik = *Jeg har en mig lidet nyttig arving; min
són har bedraget mig; jeg regner det for svig; manden havde godt kunnet
vænte til man dannede min stengravhøj.*

43. Spanðak endr jorð með orðum Steinari ór hendi; ek þóttuink þá
orka til þarfari Geirs arfa; mogr systur minnar brásk mér; Blundr máttit of
bindask þöls; ek of undrumk slikt; héturnk þá fogru = *Jeg fratog fordums
Steinar landet med ord; jeg mente da at udføre det til bedste for Geirs
són; min søsters són har sviget min tillid; Blund kunde ikke holde sig
fra uret; jeg undres over sligt. Han lovede mig dengang alt godt.*

44. Hefk výfur helsis vals; ek em váfallr skalla; erum blautr bergifótar
borr, en hlust es þorrin = *Jeg vakler i min gang som en töjret hest; jeg
er tilbøjelig til at falde til fare for mit skaldede hoved; tungen har mistet
sin kraft og hørelsen er gået tabt.*

45. Hvarfak blindr of branda; biðk geira eirar Syn sitja mér þann
harm, es berk á hvarma hnitravolum; jarðgofugr konungr, es hafði forðum
ord míin at gamni, framði mik Hamðis geirs grams orðum = *Jeg vakler
blind omkring ildstedet; jeg beder kvinden finde sig i den ulykke, jeg bærer
på mine øjne (blindheden); den land-eøde konge, som fordums morede sig
over mine digterord, har hædret mig med guld.*

46. *Mig falder tiden lang; jeg, ældgammel gamling, ligger alene fjærnt*

karl afgamall allkaldar tvær,
 fírr konungs vørnum, en þær konur
 eignum ekkjur þurfu blossa.

Ubestemmeligt brudstykke.

47. Vrøngu, varrar Gunnis varrar lungs of stunginn.

Jórunn skáldmær.

Norsk. Den første halvdel af det 10. árh.

Sendibitr.

1. Bragningr réð i blóði,
beið herr konungs reiði,
(hús lulu) opt (fyr eisum)
óþjóðar slög rjóða.	morðs þás merkja þorðu
magnendr, bjósk at fagna.
2. Haralds frák Halfdan spyrja
herðibrögð, en lögðis
sýnisk svartleitr reyni
sjá bragr, ens hárfagra.	4. Hvar vitu einka qrvir
qrveðrs frama górvan
tinglryrðnum tungla
tveir jofrar vegmeira?,
an geðharðir gerðu
golls landrekar pollum
(upp angr of hófsk yngva)
óblinds fyr lof Sindra.
3. Þvit ríkr konungr rekka,
reyr undlagar dreyra	

*fra kongens værn; jeg har to meget kolde 'enker' (hæle), og de kvinder
trænger til varme fra ilden.*

47. *Vrangt; Gunnis læber(?) — — —; skibets — — — stukket.*

[J. sk.] 1. Bragningr réð opt rjóða slog i blóði óþjóðar; herr beið reiði konungs; hús lulu fyr eisum = *Fyrsten rødfarvede ofte våbnene i de slettes blod; folk pådrog sig kongens vrede; bygninger sank i grus for flammerne.*

2. Frák Halfdan spyrja herðibrögð Haralds ens hárfagra, en sjá bragr sýnisk lögðis reyni svartleitr = *Jeg har hørt, at Halfdan erfarede Harald den hárfagres kraftige handlinger — men dette digt synes krigeren sort-ladent.*

3. Þvit ríkr konungr rekka bjósk at fagna, þás morðs magnendr þorðu merkja undlagar reyr dreyra = *Ti heltenes mægtige konge bereerde sig til at glæde sig, da krigerne vovede at rødfarve spydene i blod.*

4. Hvar vitu einka tveir jofrar górvan vegmeira frama qrveðrs tungla tinglryrðnum?, an geðharðir landrekar gerðu golls pollum fyr lof óblinds Sindra; angr yngva of hófsk upp = *Hvor kender to meget gammilde (raske) fyrster nogen hæderfuldere forfremmelse ydet krigerne, end (den som) de modige fyrster ydede mændene for den klartskuende Sindres lovligt; kongens sorg (årsag til vrede) fjærnedes.*

5. Hróðr vann hringa striðir
Haraldsframm kveðinn ramman;
Gotþormr hlaut af gæti
góð laun kveðins óðar; raunframra brá rimmu
 runnr skjoldunga gunnar;
 áðr bjósk herr til hjorva
 hreggs döglinga tveggja.

Gunnhildr konungamóðir.

Norsk. Det 10. árh.

Lausavísá.

Hó reið á bak býru borðhesti konr vestan,	konungr léta brim bita børð, es gramr hefr Fjørðu.
--	---

Hakon den gode.

Konge i Norge 936—61.

Vel launa mér minir menu, œxlm styr þenna —	hrið vex Hamðis klæða, hodd ok rekna brodda.
--	---

5. Hringa striðir vann kveðinn framr ramman hróðr Haralds; Gotþormr blaut góð laun kveðins óðar af „gæti“; gunnar runnr brá rimmu raunframra skjoldunga; áðr bjósk herr tveggja döglinga til hjorva hreggs = *Krigeren fremsagde (fuldførte) Haralds kraftige digt; Guttorm fik også en god løn for det fremsagte digt af fyrsten; krigeren gjorde ende på de meget kraftige fyrstens strid; før havde de to kongers hære forberedt sig til kamp.*

[G. k.] Hó-konr reið vestan borðhesti á bak býru; konungr léta brim bita børð, es gramr hefr Fjørðu = *Hakon red vestfra på plankehesten (skibet) ud på belgens ryg; kongen lod ikke brændingen bide (mul på sluge) stavnen, siden fyrsten har landet i Fjordene.*

[H. g.] Vel launa mímir menn mér hodd ok rekna brodda; œxlm penna styr; hrið Hamðis klæða vex = *Vel lönner mine mænd mig (det givne) guldet og de (sølv) omviklede spyd; vi udfører denne kamp; kampen stunder til. [Svar på Eyvinds lv. 3].*

Goðformr sindri.*Norsk. Det 10. árh.***Hákonardrápa.**

1. Bifrauknum trað bekkjar
bláröst konungr ára;
mætr hlóð mildingr Jótum
mistar vifs i drifu;
svangœðir rak síðan,
sótti, Jalfaðs flóttar,
hrókr giljaðar hylja
hrafnvíns at mun sínum.	3. Selund náði þá síðan
sóknheggr und sik leggja
vals ok Vinða frelsi
við Skáneyjar síðu.
2. Almdrósar fór eisu
élrunnr mörum sunnan
trjónu tingls á grøna
tveim einum selmeina,
þás ellifur allar
allreiðr Dana skeiðar
valsendir hrauð vandar,
viðfrægr at þat síðan.	4. Skattgilda vann skyldir
skautjalfaðar Gauta;
gollskýflir vann gjøflastr
geirveðr i fór þeiri.
	5. Ok sóknhattar setti
svellrjóðr at því fljóði
Ónars, eiki grónu,
austr geðbæti hraustan,
þann es áðr frá Írum
iðvandr of kom skíðum

1. Konungr trað bekkjar bláröst bifrauknum ára; mætr mildingr hlóð Jótum i mistar vifs drifu; Jalfaðs svangœðir rak síðan flóttar; hrókr hrafnvíns hylja sótti at mun sínum „giljaðar“ = Kongen betrådte havets blå vej med drønes rystende trækdyr (skibene); den udmarkede fyreste nedlagde Jyderne i kampen; krigeren forfulgte derpå de flygtende, men ravnen søgte hen til den lokkende føde.

2. Almdrósar eisu élrunnr fór tveim einum tinglsmørum sunnan á grøna trjónu selmeina, þás vandar valsendir, viðfrægr síðan at þat, hrauð allreiðr allar ellifur skeiðar Dana = Krigeren begav sig på to skibe alene til Sællands grønne næs sydfra, da krigeren, som siden blev vidt berømt, havde med heftigt mod fuldstændig ryddelet 11 danske krigskeibe.

3. Sóknheggr náði þá síðan leggja und sik Selund ok Skáneyjarsíðu, við frelsi Vinða vals = Krigeren opnåde da at underkaste sig Sælland og Skånes kyst, de vidstrakte tilflugtssteder for Vendernes udvalgte mandskab.

4. Skyldir skautjalfaðar vann Gauta skattgilda; gjøflastr gollskýflir vann geirveðr i þeiri fór = Skibets styrer gjorde Gøterne sig skatskyldige; den meget gavmilde guldæder havde kumpe på det tog.

5. Ok sóknhattar svellrjóðr setti hraustan geðbæti austr at því fljóði Ónars, eiki grónu, þann es, iðvandr salbrigðandi Sveigðis, af kom áðr liði svanvangs skíðum þangat frá Írum = Og krigeren (Hakon) gjorde den

salbrigðandi Sveigðis
svanvangs liði þangat.

6. Valþagnar lét vegnum
vignestr saman bresta
handar vafs of hófðum
hlymmildingum gildir;
þar gekk Njorðr af Nirði
nadds hámána raddar
valbrands viðra landa
vápnunduðum sunda.

7. Almdrógar varð œgis
opt sinn (en ek þess minnumk)
barma qld fyr Baldri

bensíks vita ríkis;
bqðsækir helt brikar,
brœðr, sinum, ok flœðu
undan, allar kindir
Eireks, á haf snekkjum.

8. Hræddr fór hjørva raddir
herr fyr malma þverri;
rógeisu gekk ræsir
ráðsterkr framarr merkjum;
gerra gramr i snerru
geirvífa sér hlifa,
hinns yfrinn gat jofra
óskkvánar byr mána.

tapre brave mand til hersker i østen over den del af landet, bevokset med ege, den retskafne krigere, som før var kommen med sit mandskab på skibene fra Irerne (Irland).

6. Gildir handar vafs lét vignestr bresta saman of hófðum vegnum valþagnar hlymmildingum; Njorðr nadds hámána raddar gekk þar af Nirði valbrands sunda viðra landa vápnunduðum = *Den gavmilde fyrtse lod spyd støde bragende sammen over hovederne på de dræbte krigere; krigeren gik dér bort fra den anden kriger (Guthors...), som våbenbidt.*

7. Old barma almdrógar œgis varð opt sinn — en ek minnumk þess — vita ríkis fyr bensíks Baldri; bqðsækir brikar helt snekkjum sinum á haf, ok brœðr, allar kindir Eireks, flœðu undan = *Krigerens brodersønner måtte ofte — jeg mindes det — få magten at føle fra krigerens side; krigeren styrede sine krigsskibe ud på havet, og brødrene, alle Eriks sønner, flygtede for ham.*

8. Herr fór hræddr fyr hjørva raddir malma þverri; rógeisu ræsir gekk ráðsterkr framarr merkjum; gramr gerra hlifa sér i geirvífa snerru, hinns jofra, es gat yfrinn byr mána óskkvánar = *Hæren flygtede ræd for krigeren; han trængte handlekraftig frem foran fanerne; kongen skåner sig ikke i kampen, hin blandt konger, som fik et overmål af mod.*

Eyvindr Finnsson skáldaspillir.

Norsk skjald, 10. árh. (d. omkr. 990).

1. Hákonarmál (961).

1. Gondul ok Skogul	œgir Eydana,
sendi Gauta-týr	stóð und árhjalmi.
at kjósa of konunga,	
hverr Yngva ættar	4. Hrauzk ór hervóðum,
skyldi með Óðni fara	hratt á vøll brynu,
ok i Valhøll vesa.	visi verðungar,
2. Bróður fundu Bjarnar	áðr til vigs tøki;
i brynu fara,	lék við ljóðmøgu,
konung enn kostsama,	skyldi land verja
kominn und gunnfana,	gramr enn glaðværi,
drúpðu dolgráar,	stóð und gollhjalmi.
en darraðr hristisk,	
upp vas þá hildr of hafin.	5. Svá beit pá sverð
3. Hét á Háleygi	ór siklings hendi
sems á Holmrygi	váðir Váfaðar,
jarla einbani,	sem i vatn brygði;
för til orrostu;	brókuðu broddar,
gótt hafði enn gófgi	brotnuðu skildir,
gengi Norðmanna	glumruðu gylfringar
	i gotna hausum.

1. *Gæte-Ty (Odin) sendte Gondul og Skogul for at vælge mellem konger, hvem af Yngves æt der skulde drage til Odin og (for bestandig) være i Valhal.*

2. *De fandt Björns broder iføre sig brynen, kongen med de herlige egenskaber, stående under banneret; spydene sørkede sig, og de rystede; da blev kampen begyndt.*

3. *Jarlers enebane havde opfordret Håløger som Holmryger; han drog til kamp; Ødanernes øtstore truer nød Nordmændenes gode følge; han stod under metallhjælmen.*

4. *Mændenes fyrste kastede hærklæderne, kastede brynen på marken, før han begyndte kampen; han spøgte med mændene, han skulde værge sit land, den muntre konge; han stod med guldhjælmen på.*

5. *Således bed da sværdet i fyrtens hånd på hærklæderne som om det var vand det blev stukket i; broddene bragede, skjolde brast, sværdene rungede i mændenes hoveder.*

6. Trøddusk tørgur
fyr Týs ok bauga
hjalta harðfótum
hausar Norðmanna;
róma varð i eyju,
ruðu konungar
skirar skjaldborgir
i skatna blóði.
7. Brunnu beneldar
i blóðgumi undum,
lutu langbarðar
at lýða fjørvi;
svarraði sárgymir
á sverða nesi,
fell flóð fleina
i fjørur Storðar.
8. Blendusk við roðnum
und randar himni,
Skoglar veðr léku
við sky of bauga,
umðu oddláar
i Óðins veðri,
hné mart manna
fyr mækis straumi.
9. Sótu þá döglingar
með sverð of togin,
með skarða skjoldu
ok skotnar brynjur,
vasa sá herr
i hugum ok átti
til Valhallar vega.
10. Gondul þat mælti,
studdisk geirskafti:
vex nú gengi goða,
es Hökoni hafa
með her mikinn
heim þönd of boðit.
11. Visi þat heyrði,
hvæt valkyrjur mæltu
mærar af mars baki,
hyggiliga létu
ok hjalmaðar sótu
ok hofðusk hlifar fyrir.
12. Hvi þú svá gunni
skiptir, Geir-Skogul,
órum þó verðir gagns frá
goðum?

6. *Skjolde så vel som hoveder trådtes under krigerens (Hakons) og Nordmændenes hårde hjaltefødder (klingerne); der blev kamp på øen; kongerne rødfarvede de skinnende skjoldborgre i mændenes blod.*

7. *Sværdene flammede i de blodige vunder; sværdene smeg sig ind til mændenes liv; blodstrømmen bruste på skjoldene; blodet fyldte Stords strandbred.*

8. *Skoguls storme (de gensidige angreb) blandedes med hinanden under de røde skjolde og spillede mod dem; blodbølgerne bruste i kampen; mange segnede i slaget.*

9. *Fyrsterne sad da med dragne sværd, med skårede skjolde og sønder-skudte brynjer; den hær var ikke vel tilfreds og skulde nu drage til Valhal.*

10. *Gondul talte, hun stattede sig til spydskaftet: „nu vokser gudernes følge, eftersom guderne har indbudt Hakon med en stor hær.“*

11. *Kongen hørte, hvad de navnkundige valkyrjer, på hesteryggen, sagde, de tede sig forstandig og sad med hjelme på og holdt skjoldene foran sig.*

12. „*Hvorfor har du afgjort kampen så, Geir-Skogul; jeg havde dog af*

- Vér því voldum,
es velli helt
en þinir fiandr flugu.
13. Riða vit skulum,
kvað en rikja Skogul,
grønna heima goða,
Óðni at segja,
at nú mun allvaldr koma
á hann sjalfan at séa.
14. Hermóðr ok Bragi,
kvað Hroptatýr,
gangið i gogn grami,
þvit konungr ferr,
sás kappi þykkir,
til hallar hinig.
15. Ræsir þat mælti,
vas frá rómu kominn,
stóð allr i dreyra drifinn:
illúðigr mjók
þykkjumk Óðinn vesa,
séumk vér hans of hugi.
16. Einherja grið
skalt þú allra hafa,
þigg þú at ósum ql;
jarla bági,
þú átt inni hér
áttá broðr — kvað Bragi.
17. Gerðar órar,
kvað enn góði konungr,
viljum vér sjálfir hafa;
hjalm ok brynu
skal hirða vel,
gótt 's til gors at taka.
18. Þá þat kyndisk,
hvé sá konungr hafði
vel of þyrmt véum,
es Hókon býðu
heilan koma
røð qll ok regin.
19. Góðu dögri
verðr sá gramer of borinn,
es sér getr slikan sefa,

guderne fortjent sejr.“ — „Vi volder det, at du beholdt slagmarken og at dine fjender flygtede.“

13. „Vi vil ride, sagde den mægtige Skogul, til gudernes grønne hjem, at meldte Odin, at nu vil kongen komme for at se ham selv.“

14. „Hermod og Brage — sagde Odin —, går ud imod fyrsten, ti der kommer en konge, der tykkes en helt, hid til hallen.“

15. Fyrsten sagde, han var kommen fra kampen og stod der helt blodbestænkt: „ondsindet synes mig Odin være; jeg er bange for hans sindelag.“

16. „Alle Einherjers fred skal du nyde; modtag drikkelag her hos aserne; jarlers modstander, du har her inde 8 brødre,“ sagde Brage.

17. „Vore rustninger — sagde den gode konge — vil vi selv beholde; sin hjelm og brynje skal man passe godt på; det er godt at have alt sit på rede hånd.“

18. Da erfaredes det, hvor godt den konge havde skånet helligdommene, da alle de styrende magter bed Hakon velkommen.

19. I en god stund bliver den fyrste født, der besidder et sådant sind; hans tid vil altid mindes for det gode.

hans aldar	á auða tróð
mun æ vesa	konungmaðr komi.
at góðu getit.	
20. Mun óbundinn	21. Deyr fé,
á ýta sjöt	deyja frændr,
fenrisulfr fara,	eyðisk land ok láð;
áðr jafngóðr	siz Hókon
	för með heiðin goð,
	morg es þjóð of þéuð.

2. Háleygjatal (c. 985).

1. Viljak hljóð at Hóars liði, meðan Gillings gjóldum yppik, meðan hans ætt í hverlegi galga farms til goða teljum.	ása niðr við jarnviðju; þás þau meir i Manheimum skatna vinr ok Skaði byggðu.
2. Hinn es Surts ór sokkdolum farmögnum fljúgandi bar.	4. Sævar beins, ok sunu marga Qndurdís við Óðni gat.
3. Þann skaldbloetr skattföri gat	5. Pás útröst jarla bági Belja dolgs byggva vildi.

20. *Fenrisulven vil ubunden fare løs på menneskenes boliger, før en så god konge indtager den tomme plads.*

21. *Fæ dør, frænder dør, land og folk forgår; siden Hakon drog til de hedenske guðer, må mange lide nød.*

2. 1. *Jeg ønsker lyd til mit digt, medens jeg fremfører sangen, så længe jeg opregner hans (Hakon jarls) slægt til guðerne i digtet.*

2. *Den, som den kraftige rejsende (Odin) flyvende førte bort fra jættens daldyb [der er tale om digterdrikken].*

3. *[Om Odins són Sæming] Den skattebringer (jarl) avlede asernes øtling, dyrket af skjalde, med jættekvinden, da de, mændenes ven og Skade, fremdeles bode i Manheim.*

4. *(forts.) . . . søbenets (stenens), og skigudinden (Skade) fik mange sønner med Odin.*

5. *[Usikkert om hvem, Godgest?] . . . da jarlernes modstander vilde bebo Freys udrast (søkyst el. ø ved kysten; eller: da Freys modstander (Sur, jætten) vilde bebo jarlens udrast?)*

6. En Goðlaugr grimman tamði við ofrkapp austrkonunga Sigars jó, es synir Yngva menglotuð við meið reiddu.	ok sinn aldr í odda gný Freys óttungr á Fjolum lagði.
7. Ok náreiðr á nesi drúpir vingameiðr, þars víkr deilir, þar 's, fjólkunt of fylkis hrør, steini merkt Straumeyjarnes.	10. Ok þar varð, es vinir fellu magar Hallgarðs, manna blóði Stafaness við stóran gný vinar Lóðurs vágr of blandinn.
8. Ok sá halr at Hégars veðri hosvan serk hrísgrisnis bar.	11. Ok Sigurð, hinn 's svönum veitti hróka bjór Haddingja vals Farmatýs, fjørvi næmðu jarðráðendr á Óglói.
9. Varð Hékon, Högna meyjar viðr, våpnberr, es vega skyldi,	12. Ok ǫðlingr „i qlun jarðar alnar orms“ ófælinn varð

6. [Om Håluge-, „kongen“ Godlæg]. Men Godlæg måtte, på grund af østkongernes (de svenska kongers) voldsomhed, tæmme Sigars hest (galgen), da Yngves sønner hængte ringederen i træet.

7. (forts.) Og den ligbærende galge lader på næsset, der adskiller to vige; dér er Strömøernes, meget bekendt af kongens grav, mærket med stenen.

8. (Usikkert om hvem). Og den mand var iført ulvens grå særk i kampen (han var en ulfheðinn).

9. [Om Hákon jarl Grjótagarðsson]. Krigeren, Hakon, blev våbenbidt, da han skulde kæmpe, og Freys ætling nedlagde sit liv i en kamp på Fjalir.

10. (forts.) Og dér, hvor Grjotgardssönnens venner faldt, blev bugten ved Stafanæs blandet med mændenes blod under den hæftige kamp.

11. [Om Sigurd jarl, d. 962]. Og Sigurd, ham som gav ravnene (svou-um Farmatýs) blod (Haddingja vals (= Haddingernes) hróka bjór), berøvede landets beherskere livet på Óglo.

12. (forts.) Og fyresten, den uforfærdede . . . (uforstål.), blev berøvet livet, hvor kongerne sveg Tys ætling mod tro og love.

- lifs of lattr,
þars landrekar
Týs óttung
í tryggð sviku.
13. Þar varð minstr
meinvinnondum
Yngvifreys
ondverðan dag
fagnafundr,
es flota þeystu
jarðráðendr
at Eyðonum,
14. þás sverðalfr
sunnan kniði
lagar stóð
at liði þeira.
15. Þeims alt austr
til Egða býs
brúðr val-Týs
und bœgi liggr.
16. Jólna sumbl
enn vér gótum,
stillis lof,
sem steinabru.

3. Lausavísur.

- 1 (961). Blóðøxar téa beiða
brakþings fetilstinga
(oss gerask hnept) ens hvassa
hefnendr (setu efni);
heldr es vant, en ek vilda
veg þinn konungr, segja
(fóum til fornra vápna
fljótt) hersogu drótni.
- 2 (961). Samira, Njørðr, enn
norðarr,
naddregns, hvóltum þegni
(vér getum bili at bolva)
borðmœrar skæ fœra;
nú 's þats rekr á Rakna
rymleið flota breiðan
(gripum vér i greipar
gunnborð) Haraldr sunnan.

13. *[Jomsvikingeslaget]. Dér blev intet glædesmøde om morgenens for krigerne, da landets styrere (Hakon og Erik) lod deres flåde storme frem mod Ødanerne,*

14. (forts.), da krigeren (Sigvalde) førte med kraft sine skibe syd fra mod deres hær.

15. *[Om Hakon jarl]. Han, i hvis magt hele landet lige øst (syd) til Agdernes bo nu er.*

16. Et digt har jeg endnu opnået (tilvejebragt), fyrtens lov, stærkt som en stenbro.

3. 1. Hefnendr ens hvassa Blóðøxar téa beiða fetilstinga brakþings; setu efni gerask oss hnept; es heldr vant segja drótni hersogu, en ek vilda veg þinn konungr; fóum fljótt til fornra vápna = Den hvasse Blodøkses hævnere ønsker kamp; tid og lejlighed til at sidde i ro bliver os trang; det er meget vanskeligt at mælde herskeren ufred, men jeg vilde kun din hæder, konge. Lad os straks grieve de gamle våben i hånd.

2. Samira hvóltum þegni, naddregns Njørðr, fœra borðmœrar skæ enu norðarr; vér getum at bolva bili; nú 's þats Haraldr rekr sunnan breiðan flota á Rakna rymleið; vér gripum gunnborð i greipar = Det sömmner sig ikke,

3 (961). Lýtr fyr löngum spjótum lands folk; bifask randir; kveðr oddviti oddum Eyvindar lið skreyju.	ófælinn klauf Ála éldraugs skarar hauga gollhjoltuðum galtar grønduðr Dana brandi.
4 (961). Baðat valgrindar vinda veðrheyjandi Skreyju, gumnum hollr né golli, Gefnar sinni stefnu — ef sólspenni svinnan sigrmennigr vilt finna, fram halt, Njóts, at nýtum Norðmanna gram, ranna.	6 (961-62). Fyrr rauð Fenris varra flugvarr konungr sparra (malmhriðar svall meiðum móðr) i Gamla blóði, þás óstirlinn arfa Eiriks of rak (geira nú tregr gæti-Gauta grams fall) á sæ alla.
5 (961). Veitk, at beit enn bitri byggving meðaldyggyvan bulka skiðs ór býðum benvöndr konungs hóndum;	7 (c. 962). Litt kvóðu þik láta landvørðr, es brast, Hørða, benja hagl á brynjum,

kriger, for den raske mand at flytte skibet (-ene) endnu længere nordpå; vi forbinder enhver given efter; netop nu fører Harald sydfra på havet en bred flåde; vi tager vores skjolde i hånd.

3. Lands folk lýtr fyr löngum spjótum; randir bifask; oddviti kveðr oddum lið Eyvindar skreyju = *Landets befolkning bukker under for de lange spyd; skjoldene ryster; hærforeren (kong Hakon) hilser med oddene (spydene) på Eyvind skreyjas mandskab.* [Jfr. Håkon góði].

4. Valgrindar Gefnar veðrheyjandi, hollr gumnum né golli, baðat Skreyju vinda stefnu sinni, — „ef sigrmennigr vilt finna svinnan Njóts ranna sólspenni, halt fram at nýtum gram Norðmanna“ = *Krigeren, huld mod mænd, grum mod guld, bad Skreyja om ikke at forandre sin retning — „hvis du, kampvillig, ønsker at træffe den kluge kriger, så styr lige frem imod Nordmændenes dygtige konge.“*

5. Veitk, at enn bitri benvöndr beit ór býðum hóndum konungs meðaldyggyvan bulka skiðs byggving; grønduðr Dana klauf ófælinn gollhjoltuðum brandi skarar hauga Ála galtar él-draugs = *Jeg ved, at det hvasse sværd, svunget med bægge kongens hænder, bed den lidet brave skibsbeboer (viking; Alf askmand vistnok); Danernes fjende, aldrig sky, kløvede med sit guldhjaltede sværd krigerens hoved.*

6. Fyrr rauð flugvarr konungr Fenris varra sparra í blóði Gamla — móðr svall malmhriðar meiðum —, þás óstirlinn of rak alla arfa Eiriks á sæ; nú tregr fall grams geira gæti-Gauta = *För rødfarvede den flugtsky konge sværdet i Gamles blod — modet svulmede hos krigerne —, da den venlige (konge) drev alle Eriks sönner ud på havet. Nu volder kongens fald krigerne sorg.*

7. Kvóðu þik, Hørða landvørðr, láta geð salma litt, es benja hagl brast á brynjum, — almar bugusk —, þás fullegg fetla svell gullu ófolgin endr

(bugusk almar) geð falma,
þás ófolgin ylgjar
endr ór þinni hendi
fetla svell til fyllar
fullegg, Haraldr, gullu.

8 (c. 965). Bórum, Ullr, of alla,
imunlauks, á hauka
fjöllum Fýrisvalla
fræ Hókonar ævi;
nú hefr folkstriðir Fróða
fáglýjaðra þýja
meldr í móður holdi
mellu dolgs of folginn.

9 (c. 965). Fullu skein á fjöllum
fallsól bráa vallar
Ullar kjóls of allan
aldr Hókonar skoldum;

nú 's alfrøðull elfar
jotna dolgs of folginn
(røð eru ramrar þjóðar
rik) i móður liki.

10 (c. 965). Einn dróttin hefk
áttan
jofurr dyrr an þik fyrra
(bellir bragningr elli)
biðkat mér ens þriðja;
trúr vask tyggja dýrum,
tveim skjöldum lékk aldri,
fyllik flokk þinn stillir,
fellr á hendr mér elli.

11 (c. 965). Skyldak, skerja foldar
skiðrennandi, síðan
þursa týs frá þvísa
þinn góðan byr finna,

ór hendi þinni, Haraldr, til fyllar ylgjar = *Man sagde, at du, Hördernes hersker, ikke lod dit mod svigte, da pilene bragede på brynerne — buerne spændtes —, da de blottede, fuldskarpe sværd før rungede i din hånd, Harald, til mættelse for ulvinden.*

8. Bórum fra Fýrisvalla á hauka fjöllum of alla ævi Hókonar, imunlauks Ullr; nú hefr folkstriðir of folginn meldr fáglýjaðra þýja Fróða i holdi móður mellu dolgs = *Vi bar guld på vore arme i Hakons hele levetid, o kriger; nu har folkefjenden skjult guldet i jorden.*

9. Fallsól bráa vallar Fullu skein of allan aldr Hókonar á Ullar kjóls fjöllum skoldum; nú 's elfar alfrøðull of folginn í líki móður jotna dolgs; røð ramrar þjóðar eru rík = *Guldringene skinnede Hakons hele levetid på skjaldenes arme; nu er guldet skjult under mulde. De nægtiges handlinger er uomstødelige.*

10. Einn dróttin hefk áttan fyrra an þik, jofurr dyrr, biðkat mér ens þriðja; elli bellir, bragningr; vask trúr dýruu tyggja; lékk aldri tveim skjöldum; fyllik flokk þinn, stillir; elli fellr á hendr mér = *Jeg har haft én herre för dig, herlige konge; jeg ønsker mig ikke en tredje; alderdommen er trykkende, konge; jeg var trofast mod den udmærkede konge; jeg har aldrig legt med to skjolde; jeg slutter mig til din skare, første; jeg begynder at blive gammel.*

11. Skyldak síðan frá þvísa finna þinn þursa týs byr góðan, skerja foldar skiðrennandi, es verðun selja þér, valjardar veljandi, lyngva mens látr, þats minn faðir átti lengi = *Nu skulde jeg herefter altid merke dit velvillige sind (mod mig), sefarende konge, siden jeg tvinges til at udleverere dig, ringvælger(?), den ring, som min fader så længe havde ejet.*

es, valjarðar, verðum,
veljandi, þér selja
lyngva mens þats lengi
látr minn faðir átti.

vita, ef akrmurur jókla,
ql-Gerðr, falar verði,
ítr, þær upp of róta
unnsvin, vinum minum.

12 (o. 970). Snýr á Svölnis vóru,
svá hófum inn sem Finnar
birkihind of bundit
brums, at miðju sumri.

14 (o. 970). Fengum feldarstinga
fjørð ok galt við hjörðu,
þanns álhinins utan
oss lendingar sendu;
mest selda ek minar
við mævorum sævar
(hallæri veldr hvóru)
hlaupsildr Egils gaupna.

13 (o. 970). Lóturn langra nóta
logsóta verfótum
at spápernum sporna
sporðfjørðruðum norðan;

Glúmr Geirason.

Islandsk skjald omkr. 950—75.

1. Kvad om Erik blodökse (för 950).

1 (stev?). Brandr fær logs ok landa 2. Hafði fór til ferju
lands Eiriki banda. fróðr Skáneyjar góða

12. Snýr at miðju sumri á Svölnis vóru; svá hófum sem Finnar of
bundit inn brums birkihind = *Det snrer på jorden midt om sommeren; som
Lapperne har vi måttet binde gederne ind i staldene.*

13. Lóturn logsóta sporna norðan verfótum at sporðfjørðruðum spápernu-
um langra nóta; vita, ef jókla akrmurur, þær unnsvin of róta upp, verði
falar vinum minum, ítr ql-Gerðr = *Lad os lade havhesten (skibet) træde
med sine sefødder nordfra hen til (for at erhævre) sildene (de lange
träknæts tærner med fiskehaler); lad os se, om ikke sildene, som skibene har
øst op af havet, fås tilkøbs hos mine venner, herlige kvinder.*

14. Fengum feldarstinga ok galt við fjørðhjörðu, þanns álhimins lend-
ingar sendu oss utan; ek selda mest minar hlaupsildr Egils gaupna við
mævorum sævar; hallæri veldr hvóru = *Jeg tog min kappenål, som Is-
lænderne havde sendt mig fra deres land derude, og solgte den for sild;
jeg måtte sælge alle mine pile for sild [her er en leg med ordene for pil
og sild]. Uåret volder et og andet.*

1. Brandr fær Eiriki lands bandi logs ok landa = *Sværdet skaffer
Erik guld og lande.*

2. Fróðr ferju bakka blakkríðandi hafði barnungr farna þaðan góða fór
til Skáneyjar; ráðvandr rógeisu ræsir vann sendan sverðbautinn her seggja
kindar Gauti á Skotlandi = *Den kyndige søkrier havde endnu i barnealderen*

blakkriðandi bakka
barnungr þaðan farna;
rógeisu vann ræsir

ráðvandr á Skotlandi
sendan seggja kindar
sverðbautinn her Gauti.

2. Gráfeldardrápa (c 970).

1. Hlýði, hapta beiðis,
hefk, mildingar, gildi;
því biðjum vér þagnar,
þegna tjón at fregnum.
2. Dolgeisu rak disar,
drött kom morg á flóttu,
gumna vinr at gamni
gjóðum írskar þjóðir;
foldar rauð ok feldi
Freyr i manna dreyra
sverð, vas sigr of orðinn,
seggi mækis eggjar.
3. Austrlondum fórk undir
allvaldr, sás gaf skoldum,
- (hann fekk gagn at gunni)
gunnhörga, slög, morgum;
sliðrtungur lét syngva
sveiðleiks reginn, ferðir
sendi gramr at grundu
gollvarpaða, snarpar.
4. Hilmir rauð und hjalmi
heina laut á Gautum;
þar varð i gný geira
grundar vorðr of fundinn.
5. Austr rauð jófra þrýstir
orðrakkr fyr bý norðan
brand, pars bjarmskar kindir,
brinnanda, sák rinna;

gjort et godt tog derfra (hjemmefra) til Skåne; den retskafne kriger fik i Skotland sendt en sværdbundt skare af krigere til Odin.

2. 1. Mildingar hlýði, hefk gildi hapta beiðis; því biðjum vér þagnar, at fregnum tjón þegna = *Fyrsterne høre efter; jeg har et digt (at fremføre); derfor beder jeg om tavshed, fordi jeg har erfaret mændenes (Harald gráfelds) undergang.*

2. Gumna vinr rak írskar þjóðir at gamni gjóðum dolgeisu disar; morg drött kom á flóttu; sverðfoldar Freyr rauð mækis eggjar i manna dreyra ok feldi seggi; sigr vas of orðinn = *Mændenes ven forfulgte írske skarer til fryd for ravnene; en talrig krigerskare tog (havde taget) flugten; krigeren redfarvede sværdets øgge i mænds blod og fældede dem; sejren blev vunden.*

3. Allvaldr, sás gaf morgum skoldum gunnhörga, fórk undir slög austrlondum; hann fekk gagn at gunni; sverðleiks reginn lét snarpar sliðrtungur syngva; granir sendi ferðir gollvarpaða at grundu = *Kongen, som gav mange skjulde skjolde, vovede sig under våbnene i de østlige lande; han vandt sejr i kampen; krigeren lod de hvasse skedetunger (sværdene) synge; fyresten førte skarer af mænd til (det hjemmøgte) land.*

4. Hilmir rauð heina laut á Gautum und hjalini; þar varð grundar vorðr of fundinn í geira gný = *Fyrsten med hjælmen på redfarvede sværdet i Gøternes blod; dér traf man landets beskytter i kamp.*

5. Orðrakkr jófra þrýstir rauð brand austr fyr norðan brinnanda bý

- gótt hlaut gumna sættir,
geirveðr, i fór þeiri,
þólingi feksk ungum
orð, á Vinu borði.
6. Braut við brynu njóta
bág rifjunga Sógu,
naddskúrar vas nærir,
Nóregs konungr stóra;
valgaltar lét velta
vargfœðandi marga,
ofvæginn réð jofra,
jafnborna sér þorna.
7. Mælti, mætra hjalta
malm-Óðinn sá, blóði,
þróttar orð, es þorði
þjóðum völl at rjóða —
viðlendr of bað vindu
- verðung Haraldr sverðum,
frægt þótti þat flotnum
fylkis orð, at morði.
8. Heinþyntan lét hvína
hrynjeld at þat brynu
foldar vørðr, sás fyrðum
fjørnharðan sik varði.
9. Varð á viðu borði
viggjum hollr at liggja
gætir Glamma sóta
garðs ey Limafjarðar;
sendir fell á sandi
sævar bals at Halsi
(olli jofra spjalli)
orðheppinn (því morði).
10. Hjoggusk hvárir tveggja
heggir mækis eggja,

pars sák bjarmskar kindir rinna; gumna sættir hlaut gótt orð i þeiri fór; ungum þólingi feksk geirveðr á Vinu borði = *Den orddjærve fyrste røðfarvede sværdet i Østerleden nord for den brøndende by (bygd?)*, hvor jeg så *Bjamerne flygte; mændenes forliger erhvervede sig ry på det tog; den unge konge havde en kamp på Dnoinas bred.*

6. Konungr Nóregs braut bág rifjunga Sógu við stóra brynu njóta; [hann] vas naddskúrar nærir; vargfœðandi lét marga valgaltar þorna, jafnborna sér, velta; ofvæginn réð jofra = *Norges konge yppede strid i og ved kamp med overmodige (mægtige) mænd; han var en krieger; ulvesføderen lod mange krigere, af lige så høj byrd som han selv, bide i græsset; uimodståelig overmandede han fyrsterne.*

7. Mætra hjalta malm-Óðinn, sá es þorði at rjóða völl blóði þjóðum, mælti þróttar orð — viðlendr Haraldr of bað verðung vinda sverðum at morði; flotnum þótti þat orð fylkis frægt = *Krigeren, som havde mol til at redfarve marken i mændenes blod, sagde det om kraft vidnende ord — den vidtherskende Harald bed sin hird at drage sværdene til kamp; det kongens ord syntes sekirigerne berømmeligt.*

8. Foldar vørðr, sás varði sik fyrðum fjørnharðan, lét heinþyntan brynu hrynjeld hvína at þat = *Landets beskytter, der værgede sig overmåle tappert mod mændene, lod derefter det skarpslebne sværd suse.*

9. Hollr gætir Glamma sóta varð at liggja eygarðs viggjum á viðu borði Limafjarðar; orðheppinn sendir sævar bals fell á sandi at Halsi; jofra spjalli olli því morði = *Den venlige sekiriger kom til at ligge med sine skibe på Limfjordens vidstrakte bred; den fyndige gavmilde fyrste faldt på strandbredden ved Hals. Jarlen (Hakon) voldte det drab.*

- varð i gogn at ganga
geirdrótt Haraldr þeiri.
11. Fellumk hølf, þás hilmis
hjørdrifa brá lifi
(réðat oss til auðar)
auðvón (Haralds dauði),
en ek veit, at hefr heitit
hans bröðir mér góðu
(séa getr þar til sælu
seggfjöld) hvaðarr tveggja.
12. Þar vas (þrafnna byrjar
þeim stýrðu goð Beima)
sjalfr i sækialfi
Sigtýr Atals dýra.
13. Kunni tolfs, sás, tanna,
tíðum, Hallinskiða
ógnar-stafr, of joðra.
iþróttir, framm sótti.
- 14 (stev). Vigeisu tekr visa
valfall Haralds alla.

3. Lausavísa (961—62).

Vel hefr hefnt, en (hafna
hjørs berdraugar fjørvi)
folkrakkr of vant sylkir
framligt, Haraldr Gamla,

es dökkkvalir drekka
dolgbrands (fyr ver handan
roðin sák benja rauðra
reyr) Hókonar dreyra.

10. Hvárir tveggja mækis eggja heggir hjoggusk; Haraldr varð at ganga i gogn þeiri geirdrótt = *Krigerne på hægge sider huggede hinanden ned; Harald måtte gå frem imod den krigerskare (der angreb).*

11. Fellumk hølf auðvón, þás hjørdrifa brá lifi hilmis, dauði Haralds réðat oss til auðar, en ek veit, at hvaðarr tveggja bröðir hans hefr heitit mér góðu; þar getr seggfjöld séa til sælu = *Det halve rigdomshåb tillintetgordes for mig, da kampen gjorde ende på kongens liv; Haralds død blev mig ikke til berigelse; men jeg ved, at bægge hans brødre har lovet mig gode gaver; dér (hos dem) vænter mange mænd sig rigdom.*

12. Þar vas sjalfr Sigtýr i sækialfi Atals dýra; goð stýrðu þeim byrjar þrafnna Beima = *Dér var selve Odin i sekrieren; gunderne styrede den kriger.*

13. Ógnar-stafr tauna Hallinskiða, sás sótti tíðum framm of joðra, kunni tolfs iþróttir = *Den gammilde fyrste, der tit og ofte overgik andre fyrster, forstod sig på tolv idrætter.*

14. — giver ingen sammenhængende mening; stevet har vel bestået af 4 linjer, hvoraf kun disse to er bevarede.

3. Vel hefri Haraldr hefnt Gamla, en of vant framligt, folkrakkr sylkir — hjørs berdraugar hafna fjørvi —, es dolgbrands dökkkvalir drekka dreyra Hókonar; sák reyr raudra benja roðin fyr ver handan = *Godt har Harald hævnet Gamle, men du, kampmodige fyrste, udførte en herlig dåd (mændene mister livet), da du bevirkede, at ravnene drikker Hakons blod. Jeg så de blodige spyd rødfarves hinsides havet.*

Kormákr Ógmundarson.

Islandsk skjald c. 930—70.

1. Sigurðardrápa (o. 960).

1. Heyri sonr á, Sýrar,
sannreynis, fentanna,
orr, greppa lætk uppi
jastrin, Haralds, mína.	4. Svall, þás gekk með gjallan
Gauts eld, hinn 's styr beldi,
glaðfœðandi Griðar,
Gunnr; komsk Urðr ór brunni.
2. Meiðr es mórgum œðri
morðteins i dyn fleina;
hjórr fær hildiborrum
hjarls Sigurði jarli.	5. Hróðr gerik of móg mæran
meir Hókonar fleira;
haptsonis geldk hónum
heið; sitr Þórr i reiðu.
3. Eykr með enniduki
jarðhljótr dia fjarðar
breyti, hún sás, beinan,
bindr; seið Yggr til Rindar.	6. Hafit maðr ask né eskis
afspring með sér þingat
fésæranda at fóra
fats; véltu goð Pjatsa;

1. Heyri orr sonr sannreynis Haralds á — lætk uppi mina fentanna
Sýrar greppa jastrin = *Hakons raske sön høre til — jeg fremfører mit digt.*

2. Meiðr morðteins es mórgum œðri i dyn fleina; hjórr fær hildiborrum
Sigurði jarli hjarls = *Krigeren er ypperligere end mange (tilsammen)
i kampen; sværdet skaffer den krigsrasker Sigurd jarl land.*

3. Jarðhljótr, sás bindr hún, eykr beinan dia fjarðar breyli með ennidi-
ku; Yggr seið til Rindar = *Jarlen, som hejsar sejlet til toppen, udmarker
(har udmarket) den redebonne digter (mig) med et pandebånd. Odin fik
Rind ved sejd.*

4. Gunnr svall, þás Griðar glaðfœðandi, hinn 's heldi styr, gekk með
gjallan Gauts eld; Urðr komsk ór brunni = *Kampen rasede, da krigeren,
som holdt slag, trængte frem med det gjaldende sværd; Urd kom op af
brønden.*

5. Gerik meir fleira hróðr of mæru móg Hókonar; geldk hónum hapt-
sonis heið; Þórr sitr i reiðu = *Fremdeles digter jeg mere om Hakons
navnkundige sön; jeg giver ham et digt; Tor sidder i sin vogn.*

6. Hafit maðr ask né eskis fats afspiring með sér þingat at fóra fé-
særanda; goð véltu Pjatsa; hver kind myni of bægjask við vés vægi-valdi;
því fagnar fens fúr-Rognir; Gramr vá til menja = *Man tage ikke med sig
mad eller drikke til den gavmilde mands hjem; guderne overlistede
Tjatse; hvem skulde vel kunne stille sig op inod ham, som beskytter
helligdommen; det er den gavmilde jarl glad ved; Gram tilkæmpede sig
skatten.*

hver myni vés við valdi
vægi kind of bægjask;
því fúr-Røgnir fagnar
fens; vá Gramr til menja.

7. Algildan biðk aldar
allvald of mér halda
ýs bifvangi Yngva
ungr; fór Hropr með Gungni.

2. Lausavísur.

(alle fra omtr. 955—70).

1. Nú varðk mér i minu
(menreið) jötuns leiði
(réttumrk risti) snótar
ramma óst fyr skómmu;
þeir munu fœtr at fári
fald-Gerðar mér verða
(alls ekki veitk ella)
optarr an nú (svarra).

2. Brunnu beggja kinna
björt ljós á mik drósar
(oss hlægir þat eigi)
eldhúss of við feldan,

en til ǫkla svanna
ítrvaxins gatk lita
(þró muna oss of ævi
eldask) hjá þreskeldi.

3. Brámáni skein brúna
brims und ljósum himni
Hristar, hörvi glæstrar,
haukránn á mik lauka,
en sá geisli sýslir
siðan gollmens Friðar
hvarma tungls ok hringa
Hlinar óþurpt mína.

7. Biðk ungr algildan allvald Yngva aldar halda of mér ýs bifvangi;
Hropr fór með Gungni = Jeg, som er ung, beder den udmarkede styrer
af Yngves slægt at holde sin hånd over mig. Hropt havde Gungne i
hånden.

2. 1. Nú varðk mér fyr skómmu ramma óst í minu jötuns snótar leiði;
menreið réttumrk risti; þeir fœtr fald-Gerðar munu optarr verða mér at fári
an nú; ella veitk alls ekki svarra = Nu mærkeðe jeg (opstod der hos mig)
for nylig en stærk kærlighed i mit sind; kvinden strakte sin vryst frem
mod mig; de kvindens fodder vil oftere end nu blive mig farlige; eller
også ved jeg slet intet med hensyn til kvinden.

2. Björt ljós beggja kinna drósar brunnu á mik of feldan eldhúss við
— oss hlægir þat eigi —, en gatk lita til ǫkla ítrvaxins svanna hjá þreskeldi;
þró muna eldask oss of ævi = Kvindens to strående øjne så luende
på mig henover brændeunken — det bringer mig ikke glæde — og nede
ved tærskelen kunde jeg se den herligt byggede mæs ankler; længsel (efter
hende) vil hos mig aldrig blive gammel (stædig være lige frisk).

3. Brámáni lauka brims Hristar, hörvi glæstrar, skein und ljósum
brúna himni haukránn á mik, en sá geisli hvarma tungls gollmens Friðar
sýslir siðan mina óþurpt ok hringa Hlinar = Den hørsmykkede kvindes
øjennstråler skinnede under den lyse pande, som høgens øjne, mod mig,
men de nærens øjnes stråler vil herefter volde både mig og hende fortred

4. Hófat lind (né leynðak)
liðs (hyggju því striði)
— bands mank beiði-Rindi —
baugscem af niér augu,
þás húnknarrar hjarra
happ-þægi-Bil krpta
helsiscem at halsi
Hagbarðs á mik starði.
5. Eitt lýti kvazk Áta
eldbekks á mér þekkja
Eir of aptanskörur
allhvít, ok þó litit —
haukmærar kvað hári
Hlin vel borin mínu
(þat skyldak kyn kvinna
kenna) sveipt i enni.
6. Svort augu berk sveiga
snyrti-Grund til fundar
- (þykkik erma Ilmi
allfölr) ok ló sölva;
þó hefk mér hjá meyjum,
men-Grund, komit stundum,
hrings við Hørn at manga
hagr, sem drengr enna fagri.
7. Ql-Sógu metk auga
annat, beðjar Nønnu
þats i ljósu liki
liggr, hundraða þriggja,
þann metk hadd, es (hodda)
hørbeiði-Sif greiðir,
(dýr verðr fægi-Freyja),
fimm hundraða snimma.
8. Alls metk auðar þellu
Íslands, þás mér grandar,
Húnalands ok handan
hugstarkr sem Danmarkar;

4. Baugscem liðs lind hófat augu af mér — mank bands beiði-Rindi; né leynðak því hyggju striði —, þás helsiscem hjarra krpta húnknarrar happ-þægi-Bil starði á mik at halsi Hagbarðs = *Den ringprydede kvinde tog ikke øjnene fra mig — jeg husker hende, og jeg skjulte ikke den sjæls-vände —, da den halsringssmykkede mø, der vandt i tavlspillet, stirrede på mig ved Hagbards hals.*

5. Eitt lýti kvazk allhvít Áta eldbekks Eir pekkja á mér of aptanskörur, ok þó litit — haukmærar Hlin, vel borin, kvað hári mínu sveipt i enni; skyldak kenna þat kvinna kyn = *Den lyse kvinde sagde i aften-skumringen, at hun på mig kunde få øje på én, og dog en ringe, lyde — hun, den höjbårne kvinde, sagde, at jeg havde en krøllet lok i panden; jeg skulde tro jeg kendte den art tankemåde hos kvinder.*

6. Berk svort augu ok sölva ló til fundar sveiga snyrti-Grund; þykkik erma Ilmi allfölr; þó hefk komit mér stundum hjá meyjum, men-Grund, hagr, sem drengi enn fagri, at manga við hrings Hørn = *Jeg bærer sorte øjne og bleg lød til møde med den smukke kvinde; hun synes jeg er meget bleg; dog har jeg stundom vundet kvinders gunst, mø, og ikke stået tilbage for de smukke svende i at føre elskovstaler med kvinder.*

7. Metk annat auga ql-Sógu, þats liggr i ljósu liki beðjar Nønnu, þriggja hundraða, þann hadd, es hørbeiði-Sif greiðir, metk snimina fimm hundraða; hodda fægi-Freyja verðr dýr = *Jeg vurderer møens ene øje, som ligger i hendes lyse legeme, til tre hundreder, og det hår, som kvinden reder, uden betenkning til fem hundreder; møen bliver dýr.*

8. Metk alls auðar þellu, þás grandar mér, hugstarkr Íslands ok Húna-

verð es Engla jarðar
Eir háþyrnis geira
(sól-Gunni metk svinna
sunds) ok Íra grundar.

9. Léttföran skalt láta
(ljóst vendi mar) Tósti
móðr of miklar heiðar
minn hest und þér rinna;
makara 's mér at mæla,
an mórauða sauði
of afréttu elta,
orð mart við Steingerði.

10. Saurfirðum kom svarðar
sefþeys at mér Freyja
(grepps reiðu mank góða)
geir teins skarar heina;
þó vórum vér þeiri
þoll hyltinga vallar

(minnumk Eir at unna
unnfúrs) meðalkunnir.

11. Góðr þykkir soðinn mōrr
syni Ógmundar.

12. Hvæt skalt orfa Áli
ófróðr of mat rœða
— þér vas þeirar kerski
þorl eng við mik, Narfi.

13. Spurði frenju fœdir
fréttinn, hvé mér þætti
(hann sýnisk mér heima
hvarmrauðr) ketilormar;
veitk, at hrimugr hlúki,
hrókr saurugra flóka,
sás túnvøllu taddi,
tikr ørendi hafði.

lands handan sem Danmarkar; Eir háþyrnis geira es verð Engla jarðar ok
íra grundar; metk svinna sól-Gunni sunds = Jeg vurderer i det hele
kvinden, som volder mig elskouskvide, urokkelig sikket ligge så meget
værd som Island og Hunland i det fjerne såvelsom Danmark; hun er
(fremdeles) lige så meget værd som England og Irland; jeg vurderer hende.

9. Skalt, móðr Tósti, láta minn léttföran best rinna und þér of miklar
heiðar; ljóst mar vendi; mér es makara at mæla mart orð við Steingerði
an elta mórauða sauði of afréttu = Du skal nu, trætte Toste, lade min
raske hest løbe med dig over de drøje heder; giv den af pisken; det er
mig behageligere at snakke mangt et ord med Steingerd end forfølge de
brune får over fjældgræsgangene.

10. Svardar sefþeys teins Freyja kom heina at mér, saurfirðum, skarar
geir; mank grepps reiðu góða; þó vórum vér meðalkunir þeiri þoll hyltinga
vallar; minnumk at unna unnfúrs Eir = Kvinden kom og gav mig,
efter at jeg havde tvættet mig, en redekam; jeg husker, at jeg havde det
godt; dog var jeg den kvinde kun lidet bekendt; jeg glemmer ikke at
elske hende.

11. Ögmunds són holder af kogte pølser [svær på Narfes kvædling].

12. Hvæt skalt, ófróðr orfa Áli, rœða of mat?, þér vas eng þorl þeirar
kerski við mik, Narfi = Hvad skal du, ukyndige træl, tale om mad?, den
næsvished overfor mig kunde du, Narve, have ladt være med.

13. Frenju fœdir spurði fréttinn, hvé mér þætti ketilormar; hann sýnisk
mér heima hvarmrauðr; veitk, at hrimugr hlúki, sá hrókr saurugra flóka, 's

14. Hneit við Hrungnis fóta
 (hall) vitjondum stalli
 (inn vask Ilmi at finna)
 engis sax (of genginn);
 vita skal hitt, ef hœtir
 (handvist es) mér grandi,
 — né Yggs fyr lið leggjum —
 litlu meira vitis.
15. Braut hvarf ór sal sæta,
 sunds erum hugr á Gunni
 (hvæt merkir nú) herkis
 (høll) þverligar (alla);
 rendak alt et iðra
 (eyrar geirs) at peiri
 (hyrs erum Hørn at finna)
 hús brágeislum (fúsir).
16. Sitja sverð ok hvetja
 sin andskotar minir,
 eins karls synir, inni;
 erut þeir banar minir;
 en ef á viðum velli
 vega tveir at mér einum,
 þá 's sem ær at ulfi
 órœknum fjor sœki.
17. Sitja menn ok meina
 mér eina Gný steina,
 þeir hafa vil at vinna,
 es mér varða Gný borða;
 því meira skalk þeiri,
 es þeir ala meira
 qfund of órar gongur,
 unna sœlva Gunni.

taddi túnvøllu, hafði tifkr ørendi = *Koens føder spurgte næsvis, hvad jeg syntes om „kedelorme“*, — jeg synes han er hjemme rødøjet (på grund af kækkenarbejdet), — men jeg ved, at den sodede tølper, den smudsige filts ridder, som har gødet markerne, blev behandlet som en tævehund.

14. Engis sax hneit vitjondum við Hrungnis fóta stalli; vask of genginn inn at finna hall-Ilmi; hitt skal vita litlu meira vitis, ef hœtir mér grandi; es handvist; né fyr leggjum Yggs lið = *Leen stædte mod besægerens (mit) skjold; jeg var gået ind for at træffe kvinden; det skal føre til adskillig mere ulykke, dersom du truer mig med mén; det er sikkert; jeg undlader ikke at digte (udtrykke det på vers).*

15. Sæta hvarf braut ór sal; erum þverligar hugr á sunds herkis Gunni; hvæt merkir nú alla høll? rendak h:ágeislum alt hús et iðra at peiri; eruun fúsir at finna geirs eyrar hyrs Hørn = *Hun forsvandt af stuen; jeg elsker hende endnu höjere (end nogensinde); hvad udmærker nu hele hallen? Jeg lod mine øjne gennemløbe hele det indre hus for at søge hende; jeg er begærlig efter at træffe hende.*

16. Andskotar minir sitja inni, synir eins karls, ok hvetja sverð sin; erut þeir banar minir; en ef tveir vega at mér einum á viðum velli, þá 's sem ær sœki fjor at órœknum ulfi = *Mine fjender, en ringe bondes sönner, sidder inde og hvæsser deres sværd; ikke vil de blive mine banemænd; og hvis de to angriber mig ene ude på den vide mark, er det som om hunfår angreb en hensynsløs ulv på livet.*

17. Menn sitja ok meina mér eina steina Gný; þeir es varða mér borða Gný, hafa vil at vinna; því meira skalk unna peiri sœlva Gunni, es þeir ala meira qfund of órar gongur = *De sidder (ligesom i baghold) og formener mig én kvinde; de, som vil holde mig borte fra hende, har et möj-*

18. Sitja menn ok meina
mér ásjónu þina;
þeir hafa lögðis loddú
linna „fætr“ (fár?) at vinna,
þvit upp skulu allar,
qlstafns áðr þér hafnak
lýsi-Grund, i landi,
linns, þjóðaар rinna.
19. Hvern myndir þú Hrundar,
Hlin, skapfrømuð, linu,
(likn sýnir mér) leika,
ljós, þér at ver kjósa?
20. Kosta hins, at hesti
haldir fast ok skjaldi,
koma mun ór við eyra
yðr bráðliga hnyðja,
- seg þú aldrigi síðan,
þótt sjau of dag fregnir,
(kemba skalt of kúlu)
kumblabréjrótr frá sumbli.
21. Brott hefr Bersi sótta
(heiðis hann á reiði
valkjósanda at visu
vins) heitkonu mína,
þás unni mér manna,
(mist hefk fljóðs ens tvista)
þá kystak mey, miklu
mest, daglengis flestan.
22. At emk, Yggjar gótvá,
ullar Svölnis fulli
of reiði-Sif rjóða,
runnr, sem vifl at brunni. —

sommeligt arbejde; desto mere skal jeg elske den mør, jo mere de er misundelige på mine rejser (til hende).

18. Menn sitja ok meina mér ásjónu þina; þeir hafa at vinna lögðis loddú linna fár, þvit allar þjóðaар skulu rinna upp i landi, áðr hafnak þér, qlstafns „linus“ lýsi-grund = *De sidder og formener mig synet af dit åsyn; de skal komme til at udstå kamp, ti alle hovedelwe skal ride opad i landet, før jeg vrager dig, lyse mør.*

19. Hvern Hrundar leika skapfrømuð myndir þú, ljós linu Hlin, kjósa þér at ver; sýnir mér likn = *Hvilken kriger vilde du, lyse kvinde — du viser mig velvilje — vælge dig til mand? [herpå er Steingerås vers svar, se nedenfor].*

20. Kosta hins, at haldir fast hesti ok skjaldi; koma mun ór hnyðja bráðliga við eyra yðr; seg þú aldrigi síðan frá sumbli, kumblabréjrótr, þótt fregnir sjau of dag; skalt kemba of kúlu = *Sørg for, at du sikkert beholder din hest og dit skjold; min træhammer vil snart berøre dit øre; fortæl aldrig herefter om et gilde (bryllup), gravhøjbryder, selv om du erfarer syv om dagen; du skal komme til at rede dit hår over en bule.*

21. Bersi hefr sótta brott heitkonu mína — hann á at visu reiði valkjósanda vins heiðis, — þás unni mér miklu mest manna; þá mey kystak flestan daglengis; mist hefk ens tvista fljóðs = *Berse har ført min fæsteins bort, — ham er digterens (min) vrede vis — hende som elskede mig allerhøjest blandt mænd; den mør har jeg kysset mest den hele dag; nu har jeg mistet den sorgfulde kvinde.*

22. Emk at Svölnis fulli of rjóða ullar reiði-Sif, Yggjar gótvá runnr,

- 22b. Dýrt verðr døggva kerti
Draupnis mart at kaupa, —
þrimr aurum skal þetta
Þórveigar skip leiga.
23. Svá kveðk snyrti-Freyju
(snimr trúða ek brúði)
gamðis vangs of gengna
greipar báls ór skólum,
at vegskorða verðit
varrskiðs funa síðan
(sqddum hólðs á holdi
hrafna) mér at tafni.
24. Þú telr, ljós, of logna,
lin-Gefn, við þík stefnu,
en ek gerða mjók móðan
minn fák of sök þina;
- heldr vilda ek hólfu,
hring-Eir, at marr spryngi
(sparðak jó, þanns óttum,
alllitt), an þík gefna.
25. Átt hefk yðr at föra
eggfallinn hjör, Skeggi,
(beitat vápn) at visu
varð þeira hlutr meiri;
vasat of gang, þanns gengum
geirþey of mey heyja,
(sigr varða þá sverða
sennu) mér at kenna.
26. Hefk á holm of gengit
(hugðumk þat fyr betra)
við hiðbyggvi, hasla
handar skers, at berjask;

sem við at brunni = *Jeg er så ofte ved digtet (digter så ofte) om den rødmussedde kvinde, kriger, som vaskebrættet er ved brønden.*

22b. Mart verðr Draupnis døggvar kerti dýrt at kaupa — þetta skip Þórveigar skal leiga þrimr aurum = *Mange ting må man (jeg) købe dyrt — for dette Torveigs skib skal der gives tre øre i leje.*

23. Svá kveðk gamðis vangs báls snyrti-Freyju of gengna ór greipar skólum — snimr trúða ek brúði —, at varrskiðs funa vegskorða verðit síðan mér at tafni: sqddum hrafna á holdi hólðs = *Således siger jeg at kvinden er sluppet ud af mine hænder — för trode jeg hende — at hun herefter aldrig vil blive min; jeg har mættet ravne ved mandens legeme.*

24. Þú telr, ljós lin-Gefn, stefnu of logna við þík, en ek gerða minn fák mjók móðan of þina sök; hólfu heldr vilda ek, at marr spryngi, an þík gefna, hring-Eir; sparðak jó, þanns óttum, alllitt = *Du siger, lyse kvinde, at aftalen med dig er blevet brudt (at jeg er udeblevet), men jeg gjorde min hest for din skyld overtrædt; jeg vilde langt hellere at min hest sprængtes end at du blev bortgif tet, kvinde; kun lidt sparet jeg den hest, jeg havde.*

25. Hefk átt at föra yðr, Skeggi, eggfallinn hjör — vápn beitat —; at visu varð þeira hlutr meiri; vasat mér at kenna of gang, þanns gengun heyja geirþey of mey; sigr varða þá sverða sennu = *Jeg har skullet bringe dig, Skegge, dit ægbrustne sværd — våbnnet bed ikke —; tilvisse blev sejren deres; men jeg var ikke skyldig i den gang (det udfald), jeg havde til at kæmpe for mænd; sejr blev der ikke (mig) forundt i kampeu.*

26. Hefk of gengit á holm at berjask við hiðbyggvi, handar skers hasla; hugðumk þat fyr betra; enn mæri mála vondr Skeggja, morðeggjandi,

brast fyr mér enn mæri
mála vñndr i hendi
(mist hefr margra kosta)
morðeggjandi Skeggja.

27. Færðia mér at morði
morðvñnd (fetils storðar
staðr esa strandar naðri)
starreggaðan Skeggi;
gerði (holt) fyr hjalti
Hviting i tvau bita
(brotit hefk skarð i skerðum)
Skófnungr (fetils þrafna).

28. Gerðisk minn at morði
morðvñndr, es hjók, randar
greipum rann at gunni
grannfengr, iugtanni;

illa lét, þás, Áta,
ófuss, varar húsa,
sónar, fress, ór sínu
sliðr balti gekk hiði.

29. Gerðu, bask of genginn,
Gefn, til vissar stefnu,
(nú emk hörþellu hylli
hornungr) tváa morna;
gætumk hins, at heima,
hörfit, munak sitja
(mér 's of erma Ilmi
iðjusamt) enn þriðja.

30. Firnat mik, þótt, fjørnis
Freyr, værak þér dreyra
(mærð berk fyr þik mina)
møri seinn at föra;

brast i hendi fyr mér — mist hefr margra kosta = *Jeg har gået på holm
for at kæmpe med Berse, kvinde; jeg wantede mig fordel deraf; men
Skegges navnkundige, drabsæggende sværd brast i hånden på mig; det
har mistet mange gode egenskaber.*

27. Skeggi færðia mér at morði starreggaðan morðvñnd; esa staðr fetils
storðar strandar naðri; Skófnungr gerði bita Hviting i tvau fyr hjalti; hefk
brotit holt skarð i skerðum fetils þrafna = *Det var ikke et sværd med
usvigelig øg, Skegge bragte mig til kampen, der er ingen böjelig kraft i
sværdet; (dog) bed Skófnung Hviting itu nedenfor hjaltet; jeg har brudt
et hult skár i det (nu) skårede sværd.*

28. Minn morðvñndr gerðisk grannfengr at morði es hjók greipum;
randar iugtanni rann at gunni, illa lét Áta varar húsa fress, þás sónar
balti gekk ófuss ór sínu sliðrhíði = *Mit sværd opnæde ikke meget i
kampen, da jeg huggede det; sværdet svigtede i kampen; sværdet klang
hæslig, da det mod sin vilje måtte gå ud af sin skede.*

29. Gerðu Gefn, bask of genginn tváa morna til vissar stefnu; nú emk
hornungr hylli hörþellu; gætumk hins, hörfit, at munak sitja heima enn
þriðja; mér 's iðjusamt of erma Ilmi = *Kvinde, i to morgner er jeg gået
til et aftalt møde; nu er jeg berøvet hendes gunst; jeg antager, kvinde,
at jeg vil sidde hjemme den tredje; jeg er optagen af hende.*

30. Firnat mik, fjørnis Freyr, þótt værak seinn at föra þér dreyra
møri; berk mina mærð fyr þik; måat vinna skópum Hildar hreggmiljunga,
Skeggi; verit hefir pinn hjorr í prym þremja und heiði = *Dadl mig ikke,
kriger, fordi jeg var sen til at bringe dig sværdet; jeg fremfører mit vers
for dig; man kan ikke modstå menneskenes skæbne, Skegge; dit sværd har
værret i kamp under heden.*

máat (und heiði) Hildar hreggmiðjunga, Skeggi, (verit hefr í þrym þremja þinn hjórr) skopum vinna.	trauðla mák of tœja tanna, silki-Nanna, siz þik fastnaði frægja faðir þinn blotamanni.
31. Framm þóttumk ek, fasta Freyr, minum gram, dreyra, Gauts at gótvu móti, galdrs, blóðfrekum halda, né, gim-Ránar, gína, gótt, hlæðivið máttit, minn leikr hugr á henni, hlunnjós við banmunni.	33. Þarfsta, hvít, at höeta, Hlin skrautligrar linu, (vér kunnum skil skepja) Skiðunga mér niði; naddhriðar skalk niða Njót, svát steinar fljóti; nú hef ek illan enda Eysteins sonum leystan.
32. Mákak hitt of hyggja, hví þú skyldir verða, gollhlaðs geymipella, gefin tindráttar manni,	34. Skaka verðum vér Skarði, skald á búð til kalda, (fjöll eru fjarðar kelli faldin) hrím af tjaldi;

31. Ek þóttumk halda mínum blóðfrekum Gram framm at Gauts gótvu móti, dreyra fasta galdrs Freyr, né máttit gína banmunni við hlunnjós hlæðivið; minn hugr leikr á henni, gim-Ránar gótt = *Jeg syntes jeg holdt mit blodgriske sværd (kraftig) frem i kampen, kriger, men det kunde ikke gabe med sin drabsmund mod manden; jeg tænker på hende, kvinden.*

32. Mákak of hyggja hitt, gollhlaðs geymipella, hví þú skyldir verða gefin tindráttar manni; mák trauðla of tœja tanna, silki-Nanna, siz faðir þinn fastnaði þik frægja blotamanni = *Jeg kan ikke forstå det, kvinde, hvorfor du blev bortgiven til den tintrækker; jeg kan næppe trække på læben (til smil) siden din fader fæstede dig, navnkundige kvinde, til den elendige karl.*

33. Þarfsta, hvít Hlin skrautligrar linu, at höta mér niði Skiðunga; vér kunnum skepja skil; skalk niða naddhriðar Njót, svát steinar fljóti; nú hef ek leystan Eysteins sonum illan enda = *Du behøver ikke lyse kvinde, at true mig med Skidungernes nid; jeg kan give besked; jeg skal nide krigeren, så at stenene skal flyde; nu har jeg løst en slem ende til Østens-sønnerne (forårsaget Ø. ubehageligheder).*

34. Vér verðum, Skarði, skaka hrím af tjaldi; skald á til kalda búð; fjöll eru faldin fjarðar kelli; vildak, at reiðar valdi væri engu hæra; hann 's til latr frá sinni ljóssi linnbeðjar Gný = *Vi må, Skarde, ryste rimen af teltet; digteren (jeg) har en altfor kold bod (opholdsted); fjeldene er bedækkede med is; jeg vilde, at vogntrækkeren ikke havde det bedre end jeg, men han er nok for doven til at forlade sin lyse kone (kones leje).*

vildak at reiðar valdi
væri engu hæra;
hann 's til latr frá ljóssi
linnbeðjar Gnó sinni.

35. Uggik litt, þótt leggi
landvørð saman randir
(vasat ógn verka störi)
vellauðigr, mér dauða;
meðan skerjarðar, Skarði,
skorðu mank fyr norðan,
hvøss angrar sú, sessi,
sótt, Þórketils dóttur.

36. Skjótt munum Skarði herðnir,
skulum tveir banar þeira,
hollr, andskota hrinda,
hjørdrífr, níu, fjørvi,
meðan goðleiðum gáða
grunnleit, sús mér unni,

gengr at glæstum bingi
gollseims Njørnu heima.

37. Brim gnýr, brattir hamrar
blálands Haka standa,
alt gjalfr eyja þjalfa
út liðr i stað, viðis;
mér kveðk heldr of Hildi
hrannbliks, an þér, miklu
svefnfátt; sørva Gefnar
sakna mank, es ek vakna.

38. Esa mér, sem Tinteini
— trauðr 's vásfara kauði —
(skjarr 's hann) við þys þenna,
þrótr myksleða brjóti,
þás (alsnjallir allir
oddregns stafar fregn)
es i Sólundar sundi
sundfaxa ró bundin.

35. Uggik litt dauða mér, þótt vellauðigr landvørð leggi saman raudir; vasat ógn verka störi; meðan mank skerjarðar skorðu, dóttur Þórketils, fyr norðan, Skarði, angrar (ongrumk?) sú hvøss sótt, sessi = *Jeg er ikke bange for at dø, fordi den rige landstyrer begynder kamp; digteren var aldrig frygtsom; medens jeg husker kvinden, Torkels datter, der nordpå, Skarde, piner den skarpe bekymring (elskoven) mig, kammerat.*

36. Munum skjótt, Skarði, herðnir hrinda fjørvi andskota; skulum tveir, hollr hjørdrífr, banar þeira níu, meðan grunnleit gollseims Njørnu, sús unni mér, gengr heima at glæstum bingi goðleiðum gáða = *Hurtig vil vi, kraftige to, Skarde, så vore fjender ihjel; to skal vi, hulde kriger, volde deres — de er ni — død, medens hun med det smalle ansigt, som elskede mig, der hjemme går til den smykkede sæng, der deles af den gudeforhadte kujon.*

37. Brim viðis gnýr, hamrar Haka blálands standa brattir; alt gjalfr eyja þjalfa liðr út í stað; kveðk mér miklu heldr svefnfátt of hrannbliks Hildi an þér; munk sakna sørva Gefnar, es ek vakna = *Havets brænding bruser; søens klipphøje bølger står stejle; havets hele brusende masse strømmer ud på stedet?; jeg siger, at jeg sover langt mindre — på grund af tanken på kvinden, end du; jeg vil savne hende, hver gang jeg vågner.*

38. Esa mér við þenna þys, sem þrótr brjóti myksleða Tinteini — kauði 's trauðr vásfara; hanu 's skjarr —, þás sundfaxa ró es bundin i Sólundar sundi; allir alsnjallir oddregns stafar fregn = *Jeg bliver ikke til mode ved denne tumult, som om det var en træl, der brækkede en mæg-*

39. Veit hinn, es tin tannar,
trauðr sæfara, enn blauði
(stöndumk Ilmr fyr ynði)
ógörva þat (sorva),
hvar eldfaldin alda
opt gengr of skør drengjum;
hann á vifs at vitja
varma búð á armi.
40. Hvillum, handar bála
Hlin, valda skop sinu
(þat séum) reið at ráði
rik, tveim megin brikar,
nærgi 's oss i eina
angrlaust sœing gongum,
dýr skófnunga, drafnar
dúneyjar, við, Freyja.
41. Svófum, Hnoss, i húsi
hornþeyjar, vit Freyja
fjarðar logs en frægja
fimm nætr saman grimmar;
ok hyrketils hverja
hrafns ævi Gnóð stafna
lags, á litt of hugsi,
lák andvanr á banda.
42. Heitask hellur fljóta
hvatt sem korn á vatni
(enn emk auðspóng ungrí
ofspekkr), en bjóð sokkva,
færask fjoll en stóru,
fræg, í djúpan ægi,
auðs áðr jafnfogr trúða
alin verði Steingerði.

slæde for Tintén — uslingen er uvillig til rejsestrabader; han er frygt-som af sig —, da skibets rå bindes sammen i Solundsund; alle modige mænd here (erfare) det.

39. Hinn, trauðr sæfara, enn blauði, es tannar tin — sorva Ilmr stöndumk fyr ynði — veit ógörva þat, hvar eldfaldin alda gengr opt of skør drengjum; hann á varma búð á armi vifs at vitja = *Han, der er uvillig til serejser, den seje, der tygger tin, — kvinden forhindrer min fryd — kender kun lidt til, hvor den ildtoppede bølle slår ofte over mændenes hoved; han har et varmt ophold på kvindens arm at ty til.*

40. Handar bála Hlin, hvillum tveim megin brikar; rik skop valda reið at sinu ráði; séum þat, — nærgi 's gongum, oss angrlaust, i eina sœing, drafnar dúneyjar(?) Freyja, dýr skófnunga við = *Kvinde, vi hviler hver på sin side af sængegavlen; den mægtige skæbne volder det i sin vrede i følge sin egenmægtighed — det ser jeg —, når vi så end skal, uden mén (skam) for os, gå i én sæng, kvinde, dyrebar for krigeren (mig).*

41. Vit en frægja fjarðar logs Freyja svófum, hornþeyjar Hnoss, fimm nætr saman grimmar i húsi, ok lák hverja hrafns ævi, á litt of hugsi, andvanr bandalags á hyrketils stafna Gnóð = *Vi to, jeg og den navnkundige kvinde, sov fem samfulde grumme nætter i huset (det samme hus), kvinde!, og jeg lå, uden mange tanker, hver nat uden kvindens omfavnelse på mit leje.*

42. Hellur heitask fljóta hvatt á vatni sem korn, en bjóð sokkva — enn emk ofspekkr ungrí auðspóng —, en stóru fjoll færask í djúpan ægi, áðr fræg auðs trúða, jafnfogr Steingerði, verði alin = *De flade klipper truer med at flyde i en fart på vandet så let som korn, landene synke — endnu er jeg den unge kvinde kær —, og de store bjerge flytte sig ud i havets dyb, før end en berömt kvinde, ligeså skön som Steingerd, vil fodes.*

43. Svá berr mér i mina,
men-Gefn, of þat svefna
(nema fági dul drjúga
drengi) ofraðar lengi,
at axllimar yðrar,
auð-Frigg, myni liggja,
hvít, á heiðis landi
hliðar mér of síðir.
44. Digla bauð ek dregla
dagtála (því máli
mér vasa dagr, sás dugði)
drifhagl (af því) vífi,
en bliðhuguð beiði
bauð golls-Njørún (auðar
mitt villat fé Fulla)
fingrgoll gefit trollum.
45. Seinu þykki mér sókkvi
snyrti-móts, ór Fljótum
- sás elgrennir unnar
orð sendi mér norðan;
hringsnyrtir þarf hjarta
háðoerr i sik fóra
(þó 's men-Gunnar manni
meira vant) ór leiri.
46. Skulut niðingar neyða,
nú emk sóttr of gjóf Próttar
(upp geldk Gauta gildi)
gognum, mik til þagnar;
þat munu Próttar vittir,
Prós, regns stafar fregna,
(þyrjak frægð), nema fjørvi
fél-miðlendr mik véli.
47. Aura gafk, á eyri
af, skar mær, at bærít
Týr, sýndisk, mer taura,
tveim gangvegum þeima;

43. Svá berr mér ofraðar lengi i mina svefna of þat, men-Gefn, —
nema drengi fági drjúga dul —, at axllimar yðrar, hvít auð-Frigg, myni of
síðir liggja mér á heiðis hliðar landi = *Det har jeg meget længe drømt om,
kvinde — medmindre svenden (jeg) viser mig noget utroligt ind —, at
dine arme, lyse kvinde, til sidst engang vil komme til at ligge om min hals.*

44. Ek bauð dagtála digla drifhagl „dregla“ vífi, — mér vasa dagr af
því, sás dugði því máli —, en bliðhuguð golls beiði-Njørún bauð fingrgoll
gefit trollum; auðar Fulla villat fé mitt = *I en wheldig stund bød jeg
kvinden guldet — der timedes mig ingen lykke derved, der støttede min
sag —, ti den blide kvinde bød min fingerring givet til troldene; hun vil
ikke mit guld.*

45. Sókkvi þykki mér seinn snyrti-móts, sá unnar elgrennir, 's sendi mér
orð norðan ór Fljótum; háðoerr hringsnyrtir þarf fóra i sik hjarta ór leiri;
þó 's meira vant men-Gunnar manni = *Min fjende synes mig langsom til
kampen, den sofarer, der sendte mig bud nordfra Fljot; den over spotten
rasende kriger behøver at tage sig et hjærtet af lær (jsr. Mökkurkulve);
dog er der noget endnu mere, kvindens mand flettes.*

46. Niðingar skulut neyða mik til þagnar; nú emk sóttr gognun of gjóf
Próttar — upp geldk gildi Gauta —; þat munu vittir Próttar regns stafar
fregna, nema Prós félmiðlendr véli mik fjørvi; þyrjak frægð = *Niddingerne
skal ikke tvinge mig til tavshed; nu bliver jeg sagt for verset — jeg
digter vers ufortrøden —; det vil de dadlede krigere erfare, medmindre
det lykkes dem at berøve mig livet. Jeg udbreder ry (gör folk bekendt).*

47. Gafk aura, at taura Týr bærít af mér á eyri; mær skar „sýndisk“ þeima

- vesa mun blóð af blóði,
bjóð aldri þat skaldi
þeims ólverki orkar
ásar, tveggja gása.
48. Mjök hafa troll of trylda
(trúit mannr konu annars)
eldreið Áta foldar
(ómissila) þessa;
vættik hins at valdit,
es at vangroði göngum,
(hvæt of kennum þat henni?)
hós völva, því, bólvi.
49. Hefk á holm of gengit,
hald-Eir, of þík, fóldu,
(hvæt megi okrum óstum)
annat sinn (of rinna?),
ok vigsakar vakðar
(Vör) hefk of þík (bóru
- fúrs skal mér an Tinteini)
tvær, (unnasta værri).
50. Hefk á holm of gengit
handar skers, at berjask
þú skaltat mér, þella,
þriðja sinn of kviðja;
rauðk eigi ek rauða
reyr i þessi dreyra,
mitt kveðk slætt, i sveita,
sverð fordæðu gerðu.
51. Ek verð, opt þvit þykkjum
errótr, af mér perra,
golls hlýkk af þér þella
þraut, á móttulskauí,
því lát í set snauta
surreiði (brag greiðik),
mér hefr steypt í stúru
Steingerðr, bana verðan.

tveim gangvegum; vesa mun blóð af blóði tveggja gása; bjóð þat aldri skaldi þeims orkar ásar ólverki = *Jeg gav penge til at krigeren ikke skulde overvinde mig på holmen; kvinden slagtede (noget) disse to gange; det er nok blod af to gæsses blod; byd aldrig digteren, som er i stand til at udføre handlingen at digte, sligt.*

48. Mjök hafa troll of trylda þessa Áta foldar eldreið; trúit mannr ómissila konu annars; vættik hins, at hós völva valdit bólvi, es göngum at því vangroði; hvæt of kennum þat henni? = *I høj grad har troldene forhekset denne kvinde, ingen skulde uforstyrret tro på en andens kone; jeg vænter, at den hæse vølle ikke volder ulykke, når jeg går til den kamp?. hvorfor beskyldte hende derfor?*

49. Hefk of gengit annat sinn á holm of þík, fóldu hald-Eir; — hvæt megi of rinna okrum óstum? —, ok hefk of þík vakðar tvær vigsakar; bóru fúrs Vör skal mér værri unnasta an Tinteini = *Nu har jeg anden gang gået og kæmpet om dig, kvinde; — hvad skulde der kunne hindre vor elskov? — og jeg har haft to kampe for dig; kvinden skal være mig huldere end Tintén.*

50. Hefk of gengit á holm, handar skers þella; þú skaltat of kviðja mér at berjask þriðja sinn; ek rauðk eigi dreyra reyr rauða i sveita í þessi; kveðk fordæðu gerðu sverð mitt slætt = *Jeg har gået på holm, kvinde; du skal ikke hindre mig i at kæmpe for tredje gang; jeg farvede ikke sværdet redt i blod i denne holmgang; jeg tror heksen gjorde mit sværd sløvt.*

51. Ek verð þerra af mér á móttulskauti, þvit þykkjum opt errótr;

52. Hins mun hør-Gefn spryja,
es it heim komið báðir
með blót roðin, heiði
benhlunns, sús mér unni,
hvar 's nú baugr enn brendi?
böl ólitit — — —,
hefr hann sveinn enn svarti,
sonr Ógmundar, skaldi.
53. Rjóðandi lét randa
ryðskolm of mér falma
(fægik Fjólnis veigar),
fnasi hann vesalstr manna,
ok prymskúrar þeirar
(þat varð hlaup at skaupi)
vist hafði mér váða
(vers spákonu) ferri.
54. Deyfði eld en aldna
þorg véttr fyr mér torgu
(lætk nið á bak bita
bøðlund) at hjórfundi,
dugðit hjórr, þás hugðak
hjalmrökjanda at sökja,
hogg blaut huglaus dugga
hélzti stinn at minni.
55. Baugi varðk at böta
brúnleggs hvaðartveggja
(gulduð fé fyrr) bjartrar
fang hals myils spangar;
götut gjalli møta
golls laufguðum þolli
(tál hefk teitimála)
tveir kossar fémeiri.

hlýkk þraut af þér golls þella; lát því bana verðan saurreiði snauta í set; Steingerðr hefr steypit mér í stíru; greiðik brag = *Jeg må törra mig på kappeskødet, ti jeg synes ofte stridbar, du volder mig kval, kvinde; lad derfor mögkøreren, der kun fortjæner døden, luske af til sin bæk; Stein-gerd har voldt mig bedrøvelse. Jeg digter et vers.*

52. Hins mun hør-Gefn, sús unni mér, spryja benhlunns heiði, es it komið báðir heim með roðin blót, hvar 's nú enn brendi baugr?; sveinn enn svarti, sonr Ógmundar, hefr hann; ólitit þol . . . skaldi = *Det vil kvinden, som elskede mig, spørge krigeren om, når I to kommer hjem med det blodige offerdyr: hvor er nu den brændte (af smæltet guld snedede) ring?; den sorte svend, Ögmunds són, har den nu; megen ulykke [er be-skáren] skjalden(?)*.

53. Rjóðandi randa lét ryðskolm falma of mér; fnasi hann vesalstr manna — fægik Fjólnis veigar —, ok vist hafði mér ferri váða þeirar prym-skúrar; þat hlaup spákonu vers varð at skaupi = *Krigeren lod et rustent sværd swinge over mig; lad ham rase som den elendige han er — jeg digter en vise —, tilvisse truede mig ikke nogen fare af den kamp; det anfald af spåkvindens mand blev til spot (for ham).*

54. En aldna, þorg véttr deyfði torgu eld fyr mér at hjórfundi; lætk nið bita bøðlund á bak; hjórr dugðit, þás hugðak at sökja hjalmrökjanda; huglaus dugga blaut hélzti stinn hogg at minni = *Den gamle lede heks sløvede sværdet for mig i kampen; (derfor) lader jeg nu bagefter nidet bide krigeren; sværdet duede ikke, da jeg havde i sinde at angribe ham; den modløse usling fik i samme grad svagere hug, skönt de var ført med fuld kraft (fra min side).*

55. Varðk at böta baugi — gulduð fé fyrr — hvaðartveggja fang hals

56. Visu munk of vinna,
áðr vér til skips gangim,
senda sørva-Rindi
til Svinadals mina;
koma skulu òll til eyrna
orð míin Skögul borða;
betr annk sigli-Sógu
an sjölfum mér hólfu.
57. Fekk sás fôgru vífi
fór nær an vér stórum
høgg af hjalmar skiði
í hattar stall miðjan;
Eysteins hratar arfi
á ellíða stafni;
stýrat á mik, Steingerðr,
þótt steigurla láfir.
58. Drengr ungr stal mik dalki,
þás drakk á mey rakka;
59. Runnu, randar linna
rógviðr, at mér gnógir,
þás vér of fen fórum,
flokkum dikis bokkar;
Gauts myndi þá gáttar
gnýsvells, ef þar fellak,
lunds (komk ljósu sprundi)
lóngum minzk (ór qngum).
60. Hirðat, handar girðis
Hlin, (sof hjá ver þinum),
fátt kant, í mun manni,
minna frama, at vinna;

bjartrar brúnleggs mójils spangar; gýtut tveir fémeiri kossar møta gjalli laufguðum gölls polli; hefk tál teitimála == *Jeg måtte bøde en ring — du har för måttet betale — for (hver af) to halsomfavneiser af den lyse kvinde; to dyrre kys kunde ikke møde den sværdbevæbnede mand (mig); jeg har fået tab for de glade samtaler.*

56. Munk of vinna visu mína senda sørva-Rindi til Svinadals, áðr vér gangim til skips; koma skulu òll míin orð til eyrna borda Skögul; annk hólfu betr sigli-Sógu an sjölfum mér == *Jeg vil sende min vise til kvinden i Svinadal, för vi rejser til skibet; alle mine ord skal komme til kvindens øren; jeg elsker hende dobbelt så meget som mig selv.*

57. Sás för nær fôgru vífi an vér fekk stórum høgg af hjalmar skiði í miðjan hattar stall; arfi Eysteins hratar á stafni ellíða; stýrat á mik Steingerðr, þótt láfir steigurla == *Han som kom i nærmere berøring med den skönne kvinde end jeg fik et svært hug af rorpinden midt i hovedet; Østens sön styrter om i skibets stavn; styr ikke lige på mig, Steingerd, skönt du ter dig overmodig.*

58. *Den unge svend stjal spændet fra mig, medens jeg drak den raske kvinde til; vi vil ikke strides om spændet som to smådrenge; godt har man skæftet Vigr; jeg ramte nødvendigvis kun stenhoben; tilvisse fejlede jeg manden; det var kun mosset, der reves op.*

59. Gnógir dikis bokkar runnu flokkun at mér, randar linna rógviðr, þás vér fórum of fen; þá myndi lóngum minzk Gauts gáttar gnýsvells lunds, ef fellak þar; komk ljósu sprundi ór qngum == *Mange ål løb flokkevis*

þó skalt, fornarar fóldu
Frigg, heldr an mér liggja
(drykk hefk yðr of aukit
Aureks) næir gauri.

61. Vasa sem fljóð í faðni,
þás fangremmi mættak
við strengmara stýri,
Steingerði mér hefðak;
myndak ól at Óðins
i qndvegi drekka
skjött (segik til þess skqtum),
ef mér Skrýmir lið veittit.

62. Réðkat því at, reiði-
Rindr, morðgøsfugr forðum,
sunds, at, sólar, grandi
sverð skyldi mér verða;

forðumk vætr, þvit verða
vignaðrs stafar aðrir
(snertum harmr við hjarta),
helnað, ór kör dauðir.

63. Vasat með mér i morgin
maðr þinn, kona en svinna,
roðinn vas hjorr til hoddar,
handfogr, á Írlandi,
þás, síðernis Sága,
söng of minum vanga
Hlakkar þrafni, en hrafni
heitr fell á nef sveiti.

64. Dunði djúpra benja
dogg ór mækis hoggvi
(bark með dýrum drengjum
dreyrugt sverð) á eyri;

henimod mig, kriger, da jeg svømmede over kanalen; da vilde krigeren jævnlig mindes, dersom jeg var omkommen dér; jeg befride den lyse kvinde for sorg.

60. Hirðat, handar girðis Hlin, at vinna i mun manni; kant fått minna frama; sof hjá ver þinum; skalt þó, Frigg fornarar fóldu, heldr liggja næir gauri an mér; hefk yðr of aukit Aureks drykk = *Bryd dig ikke kvinde om at arbejde efter mandens (mit) ønske; du forstår kun lidt hvad der bringer mig hæder; sov hos din mand; du skal dog, kvinde, hellere ligge nærmere ved tølperen end ved mig; jeg har digtet vers om dig (eder).*

61. Vasa sem hefðak mér fljóð, Steingerði, í faðni, þás mættak fangremmi við strengmara stýri; myndak skjött drekka ól at Óðins i qndvegi, ef Skrýmir veittit mér lið; segik skqtum til þess = *Det var ikke som havde jeg hende, Steingerd, i favnen, da jeg tog livtag med skibets styrer; jeg vilde snart være kommen til at drikke ól i höjsædet hos Odin, hvis Skrymir ikke havde ydet mig hjælp; det forkynner jeg mænd.*

62. Réðkat því, forðum morðgøsfugr, at sverð skyldi verða mér at grandi, sunds sólar reiði-Rindr; forðumk vætr helnað, þvit aðrir vignaðrs stafar verða dauðir ór kör; harmr snertum við hjarta = *Jeg opnåede ikke, uagtet jeg før er bekendt for kampe, at sverdet skulde volde min død, kvinde; jeg vil ikke undgå dødsvalen (på sygelejet), ti (så mange) andre krigere der på affældighedslejet; en sorg (elskov) rører mit hjærtre.*

63. Maðr þinn, kona en svinna handfogr, vasat með mér i morgin á Írlandi — hjorr vas roðinn til hoddar, — þás Hlakkar þrafni söng of vanga mínum, síðernis Sága, en heitr sveiti fell á nef hrafni = *Din mand, du kluge kvinde med den smukke arm, var ikke hos mig en morgen på Irland —*

bera knóttu þá breiðan
blóðvond hjarar Þundar,
þó munk, greipa glóðar
Gerðr, strádauða verða.

65. Þvit málvinu minnar
mildr Þórketill vildir.

Steingerðr Þórketilsdóttir.

Isl. bondedatter, Kormaks elskede (o. 950—1000).

Lausavísá (*svar på Kormaks v. 19*).

Brœðr mynda ek blindum,	yrði goð ef gerðisk
bauglestir, mik festa,	góð mér ok skop, Fróða.

Narfi.

Islænder, o. 960.

Kviðlingr (*hvorpå Kormaks v. 11 er svar*):

Hversu þykkja ketils þér,	Kormákr, ormar.
---------------------------	-----------------

sværdet blev rødfarvet for at erobre guld —, da sværdet sang over mit hoved, kvinde, og det varme blod faldt på ravvens næb.

64. Døgg djúpra benja dunði á eyri ór mækis hoggvi; bark dreyrugt sverð með dýrum drengum; bera knóttu þá hjarar Þundar breiðan blóðvond, greipa glóða Gerðr; þó munk verða strádauða = *De dybe sárs blodström bruste på uren udaf sværdets hug (huggets sår); jeg bar det blodige sværd sammen med brave mænd; da bar krigerne de brede sværd, kvinde, og dog skal jeg (nu) dø strådøden.*

65. [*Sammenhængen umulig at bestemme*]: *ti min venindes . . . gavmild — Torkel du vilde.*

[St.] Ek mynda festa mik blindum brœðr Fróða, bauglestir, ef goð gerðisk mér góð ok skop yrði [pess] = *Jeg vilde, gavmilde mand, bortførte mig til Frodes broder (Kormak), om han så var blind, dersom guðerne blev mig nådige og skæbnen tillod det.*

[N.] *Hvad synes du om „kedelorme“, Kormak? -- Jfr. Kormaks v. 11.*

Holmgöngu-Bersi Véleifsson.

Islænder, omkr. 950—1000.

Lausavísur.

<p>1. Mér varð (hjalms) á holmi
hjaldr-Ullr fyr sik gjalda
(poll má þann of kalla)
þriar merkr (hugum sterkan);
skora mun Skoglar reyra
skjaldveðrs reginn aldri
(vér hórum hlut hæra)
hriðfimr á mik síðan.</p> <p>2. Muna munt hjaldr, þanns
Hildar
háraðdar mik kvaddir;
geng ek geira þingi
glaðr (emk reyndr) at qðru;
randlauki klaufk (randa)</p> | <p>rönd Kormáki at höndum
(vildit framm á feldi
Freyr einvigi heyja).</p> <p>3. Hverr 's und bjarnar barði
á bekk kominn rekka
(ulf hafa órir niðjar)
oegiligr (und bœgi);
glíkan hefr of górvan,
Glúmr es nefndr eða Skúma,
(fórum til móts á morni)
mann Steinari þanna.</p> <p>4. Boðit hafa brodda hriðar
beidendr við styr kendir</p> |
|--|--|

1. Hjaldr-Ullr varð gjalda mér þriar merkr fyr sik á holmi; þann hjalms poll má of kalla hugum sterkan; skjaldveðrs reginn, Skoglar reyra hriðfimr, mun aldri síðan skora á mik; vér hórum hæra hlut = *Krigeren måtte betale mig tre mark for sig på holmen; den kriger kan man kalde modig; den kampflinke kriger vil aldrig mere udfordre mig, (ti) jeg bar sejren hjem.*

2. Muna munt hjaldr, þanns kvaddir mik Hildar háraðdar; ek geng glaðr at qðru geira þingi; emk reyndr; klaufk randlauki rönd at höndum Kormáki; randa Freyr vildit heyja einvigi framm á feldi = *Du vil huske den kamp, da du udfordrede mig til strid; jeg går glad til en anden kamp; jeg er prævet; med sværdet kløvede jeg skjoldet til Kormaks hænder; krigeren vilde ikke fortsætte tvekampen på kappen.*

3. Hverr rekka, oegiligr und bjarnar „barði“ (bjalfa?), es kominn á bekk; ulf hafa órir niðjar und bœgi; þanna mann hefr of górvan glíkan Steinari; es nefndr Glúmr eða Skúma; fórum til móts á morni = *Hvilken mand, truende under björnepelsen(?) , er kommen her på bænken?; vore slægtingne har en ulv under armen (lige ved sig); denne mand ligner Steinar, (uagtet) han nævnes Glum eller Skuma; i morgen vil vi gå til mødet.*

4. Brodda hriðar beidendr, kendir við styr, hafa boðit at ganga á holm; gerum oss ekki angr at því; gunnum þykkir nú gaman at fóra gunnstæranda Hlakkar veðr á hókkum; ugum hvergi at høggva = *Krigerne kampvante har gjort tilbud om at gå på holm; jeg gör mig ingen sorg der-*

(oss gerum at því ekki
angr) á holm at ganga;
gaman þykkir nú gumnum
gunnstæranda at foera
(uggum hvergi at höggva)
Hlakkar veðr á bökkum.

5. Fylgðuð oss, es Óðins,
endr, ór þessi hendi,
Hlakkar Njörðr, á hurðir
hurðulfr góins þurði,
nú ferr enn, svát æva
Jalks skýja vilt týja
myrði-Frey at morði
(marglyndr est þú) torgu.

6 Póttar ek, þás oðri,
ár (sagt es þat), vörum,
hæfr í hlakkar drifu
hyrrunnum vel Gunnar;

nú vilja mik minir
(minst dyljum þess) hylja,
þat hefk sótt í sléttan
Saurbœ, friendr auri.

7. Mér hafa frændr at fundi,
fersk vón gleði, þessum,
(rœðik) heldr, fyr holðum,
(hugat mál of þat) brugðizk;
torogætir ró (teitan
tók hrafn á ná) jafnan,
ek em við ógnir rekka
óþryggr, vinir tryggvir.

8. Mér helt Yggr und eggjar
allstyrkr góins vallar
(nauðr hagar nú til frœða)
Naðrs, en hlifðir qðrum;
svá fara róð, en reiðask
róglinns stafar minna,

*over; det morer folk nu at bringe krigeren (mig) kamp på bredderne;
men jeg er ikke bange for at slå til.*

5. Fylgðuð oss endr, Hlakkar Njörðr, es hurðulfr góins þurði ór þessi
heudi á Óðins hurðir; nú ferr enn, svát æva vilt týja Jalks skýja myrði-
Frey at torgu morði; þú est marglyndr = *Du fulgte mig (trofast) fordums,*
kriger, da sværdet fór i denne min hånd mod skjoldene; nu går det endnu
så, at du ikke vil hjælpe krigeren i kampen; du er mangesindet.

6. Ek póttar ár Gunnar hyrrunnum vel hæfr í Hlakkar drifu, þás vör-
um oðri; þat es sagt; nú vilja minir friendr hylja mik auri; minst dyljum
þess; þat hefk sótt í sléttan Saurbœ = *Jeg syntes fordums krigerne sær-*
deles dulig til kamp, da jeg var yngre; så siges der; nu ønsker mine
vänner at begrave mig under mulde — det skjuler jeg ikke for mig --;
det har jeg opnæet ved at komme til det flade Sörø.

7. Frændr hafa brugðizk mér heldr at fundi þessum; fersk vón gleði
fyr holðum; rœðik hugat mál of þat; jafnan ró tryggvir vinir torogætir;
ek em óþryggr við ógnir rekka; hrafn tók teitan á ná = *Mine frænder*
har svigtet mig slemt ved dette møde; glædens håb forsvinder for folk
(mig); derom siger jeg min oprigtige mening; altid er trofaste venner
sjældne; men jeg er ikke bange for folks trusler; ravnens er (så ofte) blevnen
glædet ved lig.

8. Allstyrkr Yggr góins vallar helt mér und eggjar Naðrs, en hlifðir
qðrum; nauðr hagar nú til frœða; svá fara róð, en róglinns stafar reiðask
minna; nú lætk, at þar þrjóti vinun óra, Pórræðr = *Den meget kraftige*

- nú lætk, at þar þróti,
Þorrðr, vinun óra.
9. Nú hefk (en ték tanna)
Tanngnjóst vegit manna,
þau beri menn frá morði
mín orð, tógar fjorða:
koma mun Ullr, þótt eldisk,
optarr) mara þoptu
(litak blóði svan sveita)
setrs í heim at betra.
10. Einn beið ulfa gennir
andrán, i dal Þambær
fell fyr frœða spilli
frammi Þórarinn rammi;
lifspell biðu lýðir,
Loptr hné, Alfr ok Skopti;
þeir hlutu feðgar fjórir
feigð; komk einn til peira.
11. Benviðis hjók bráðir
bláfiðruðum skára
(kendr bask mjók við manna
morð) halfan tøg fjorða;
troll hafi lif, ef laufa
litak aldrigi bitran;
beri þá brynu vandar
brjót i haug sem skjótast.
12. Liggjum báðir
i lamasessi
Haldórr ok ek,
hofum engi prek;
veldr elli mér
en œska þér,
pess batnar þér,
en þeygi mér.
13. Veitk, at Váli beitir
vegstórr tøður órar,

kriger holdt mig hen under sværdets øgge, og du hjalp den anden; nøden tvinger mig til at digte; således bærer man sig ad (mod mig), men krigerne vredes af ringere grunde end det; nu mener jeg, at dermed er det forbi med vort venskab, Tord.

9. Nú hefk vegit Tanngnjóst fyrða tógar manna — en ték tanna — þau orð míni beri menn frá morði; koma mun þoptu mara Ullr i at betra setrs heim; optarr litak blóði sveita svan, þótt eldisk = *Nu har jeg dræbt Tanngnjost som den en og tredivte — og det er jeg glad ved; disse mine ord om drabet føre man viden om; sefarenen (jeg) vil komme til et så meget bedre opholdssted; oftere vil jeg farve ravnene i blod, uagtet jeg ældes.*

10. Einn ulfa gennir beið andrán: Þórarinn rammi fell fyr frœða spilli framur i Þambardal; lýðir biðu lifspell: Loptr hné, Alfr ok Skopti; þeir fjórir feðgar hlutu feigð; komk einn til peira = *En kriger lod sit liv: Torarin den stærke faldt for digteren inde i Tambardal; mændene led dæden: Loft faldt og Alv og Skofte: disse 4, fader og sönner, døde; jeg alene kom mod dem.*

11. Hjók bráðir bláfiðruðum benviðis skára — halfan tøg fjorða; bask kendr mjók við morð manna; troll hafi lif, ef litak aldrigi bitran laufa; beri þá brynu vandar brjót sem skjótast i haug = *Jeg huggede brad til den sorte ravn — 35 mand; jeg har været i høj grad med til at slå mænd ihjæl; troldene tage mit liv, hvis jeg aldrig (mere) rødfarver det sharpe sværd; da kan man bære krigeren hurtigst muligt i gravhøjen.*

12. Vi ligger bægge i den vanføres sæng, Haldor og jeg; vi har ingen

oss vill heldr enn hvassi
hjalm-Njótr troða und fótum;
opt hefk ýfzk, þás heiptir
unnsólar galtk runnum,
rauðk á brynu beiði
benja linn, of minna.

qlna grjóts af fótum;
mart verðr gegni-Gautum
geirfitjar nú sitja;
þótt skirviðir skaldi
skapi aldr i grøf kaldan,
fyrr rýðk hjalms á holmi
hriðvönd an því kviðak.

14. Kominn es Ullr við elli

Steinarr Sjónason.

Islænder, omkr. 950—1000.

Lausavísur.

1. Lifðak lengi,
létk ráða goð,
hafðak aldri
hosu mosrauða,
battk aldri mér
belg at halsi
urtafullan,
þó ek enn lifi. | 2. Folk-Sýrar létk fjóra
(frátt þú þess) ok átta
skyggs fyr Skrýmis eggju
skerðendr hliða verða;
nú hefr bjóðr forsa Bersa
Bestlu niðs á jesti
sárgeitunga sveita
sanneldingu feldan. |
|--|--|

kraft; det kommer for mig af alderdom, for dig af ungdom; du vil blive rask af det (onde); jeg derimod ikke.

13. Veitk, at Váli beitir vegstóri tóður órar; enn hvassi hjalm-Njótr vill troða oss heldr und fótum; opt hefk ýfzk of minna, þás galtk unnsólar runnum heiptir; rauðk benja linn á brynu beiði = Jeg ved, at Vále lader overmodig sit kveg græsse på min gádede mark; den stivsindede kriger træder os stærkt under fødder; ofte er jeg blevet vred for mindre, da jeg gengældte mændene deres vrede; jeg rødfarvede sværdet i krigerens blod.

14. Ullr qlna grjóts es kominn af fótum við elli; mart verðr nú sitja geirfitjar gegni-Gautum; þótt skirviðir skapi skaldi kaldan aldr i grøf, rýðk hjalms hriðvönd á holmi, fyrr at því kviðak = Manden (jeg) er på grund af alderdom begyndt at vokle; meget må jeg nu finde mig i fra krigernes side; uagtet de tildeles skjalden det kolde liv i graven, rødfarver jeg sværdet på holmen, før jeg nærer angst for det.

[St.] 1. *Længe har jeg levet; jeg har ladet guðerne ráde; aldrig har jeg haft (benyttet) mosrød hose; aldrig har jeg bundet en skindpose, fuld af urter, om halsen — og dog lever jeg endnu.*

2. *Létk fjóra ok átta skerðendr folk-Sýrar hliða verða fyr eggju skyggs Skrýmis — þú frátt þess — nú hefr bjóðr Bestlu niðs forsa feldan Bersa á lesti sárgeitunga sveita sanneldingu = Jeg har ladet 12 krigere blive genstand for (hug af) den blanke Skrymirs æg — du spurgte derom —; nu har digteren (jeg) til sidst føldet Berse med sværdet.*

Hrómundr halti.*Islænder, d. ved 955.***Lausavísur (v. 955).**

1. Út heyrik svan sveita
sára þorns, es mornar
bróð vekr borginmóða,
bláfjallaðan gjalla;
svá góð fyrr, þás feigir
folkñprungar vóru,
gunnar haukr, es gaukar
Gauts bragða spó sogðu.
2. Vasat mér i dag dauði,
draugr flatvallar bauga,
(búumk við Ilmar jalmi)
áðr né gjorr of ráðinn;
rekkik litt, þótt leiki
litvöndr Heðins fitjar
(oss vas áðr of markaðr
aldr) við rauða skjoldu.

Þórbjörn þyna, Hrómundar son halta,*d. o. 955.***Lausavísma (o. 955).**

- Hlakkar hagli stokkinn
hræs es kœmr at sævi,
móðr krefr morginbráðar,
mór valkastar bóru;
- svá góð endr, þás unda
eiðs, af fornum meiði
hræva gaukr, es haukar
hildinga mjøð vildu.

1. Heyrik út bláfjallaðan sára þorns sveita svan gjalla; bróð vekr borginmóða es mornar; svá góð gunnar haukr fyrr, es Gauts bragða gaukar sogðu spó, þás folkñprungar vóru feigir = *Derudefra hører jeg den sort-fjædrede ravn skrige; når det dages, vækker byttet den; så skreg ravnene engang før, da de varslede om, at krigere skulde dø.*

2. Né vasat mér dauði, áðr of ráðinn, gjorr i dag, draugr bauga flatvallar; búumk við Ilmar jalmi; rekkik litt, þótt Heðins fitjar litvöndr leiki við rauða skjoldu; oss vas aldr of markaðr áðr = *Døden, i forevejen bestemt, blev mig ikke bestemt i dag, kriger; jeg bereder mig til kamp; jeg bryder mig lidt om, at sværdet spiller mod de røde skjolde; i forevejen er livets længde bleven os (mig) bestemt.*

[P.] Hagli stokkinn valkastar bóru mór hlakkar, es kœmr at hræs sævi; móðr krefr morginbráðar; svá góð hræva gaukr endr af fornum meiði, þás [es] eiðs haukar vildu unda inøjð hildinga = *Den haglbestænkte ravn skriger af glæde, idet den kommer til (det udgydte) blod; ophidset kræver den sin morgenfæde; således skreg ravnene fordums i det gamle træ, da de krævede krigernes blod.*

Hásteinn Hrómundarson halta,

d. 1000.

Lausavísur (v. 955).

1. Hér hafa sex, þeirs sævask
sútlauſt, bana úti
svip-njörðungar, sverðum,
sárteins á brústeinum;
hygg at halfir liggi
heptendr laga eptir,
eggskeindar létk undir
óbiðingum sviða.	3. Sjau hafa sœki-Tivar
Svölnis garðs til jarðar
(blóð fell varmt á virða
valdøgg) nosum høggvit;
munat fúrviðir fleiri
Fjölnis þings an hingat
út of Ekkils brautir
Jalks mœrar skæ færa.
2. Barka fúr með fleiri
fetla stigs at vigi,
fyrir vórum þar fjórir
frændr ofstopa vændir,
en tolf af Glað Gylfa
gunnpings hvatir runnu,
(kold ruðum vópn) þeirs vildu
várs fundar til skunda.	4. Hér megu hœliborvar
hljóms daltangar skjóma
dýrs hvat drýgðu fjórir
dags verks séa merki,
en ek, hyrbrigðir, hugða
(hræfn sleit af ná beitu),
gunnar ræfrs, at gæfim
griðbitum frið litinn.

1. Hér úti á brústeinum hafa sex sárteins 'svipnþjörðungar bana, þeirs sævask sútlauſt sverðum; hygg at heptendr laga liggi halfir eptir; létk undir eggskeindar sviða óbiðingum = *Her ude på brostenene har seks krigere, som der for sværdene uden sorg (for nogen), fæt deres død; jeg ved, at halvdelen af lovbryderne ligger døde tilbage; jeg lod sårene, tilføjede ved sværdet, svie for de flygtende.*

2. Vórum þar fjórir frændr fyrir ofstopa vændir, — barka fetla stigs fúr at vigi með fleiri —, en tolf gunnþingshvati, þeirs vildu skunda til vårs fundar, runnu af Gylfa Glað; ruðum kold vópn = *Der var vi fire frænder imod, beskyldte for overmod, — jeg førte ikke sværd til kamp med flere —, men tolv kampraske mænd, de som vilde skynde sig til møde med os, kom stormende fra skibet; vi rødfarvede de kolde våben.*

3. Sjau Svölnis garðs sœki-Tivar hafa høggvit nosum til jarðar; varmt blóð, valdøgg, fell á virða; munat fleiri Fjölnis þings fúrviðir foera Jalks mœrar skæ of Ekkils brautir, an hingat út = *Syv krigere har hugget deres næser i jorden; det varme blod, valduggen, faldt på mændene; færre krigere vil føre deres skib over havet (tilbage) end der gjorde her til landet.*

4. Hér megu séa merki dags verks daltangar, hvat fjórir hœliborvar dýrs skjóma hljóms drýgðu, en ek hugða, gunnar ræfrs hyrbrigðir, at gæfim

5. Unnum auðimqñnum,
ák þunnan hjør, Gunnar
(drögumk vér at vigi)
verk dreyruga serki;
hoſðu herðilofðar
hildar borðs und skildi
(þvarr hangrvølum hanga
hungr) vésæritungur.
6. Harðr vas gnýr, þás gerðum
grjótvarps lotu snarpa,
gengu sverðs at sōngvi
sundr gráklæði Pundar,
áðr á hæl til hvíldar
(hlutu þeir bana fleiri),
hjaldrs kom hrið á skjoldu,
hækings viðir øki.
7. Heyri svan þars sárir
sigr stalls viðir falla
(benskári drekr bóru
blöðfalls) of ná gjalla;
þar fekk ørn, en erni
eru greipr hræum sveipðar,
sylg, es Sleitu-Helgi
sekðauðigr felt rauðu.
8. Bóru upp af ára
allþakliga blakki
ýtar oss at móti
almpingssamir hjalma;
en á braut þeir bóru
beiðendr goðum leiðir
hliða herðimeiðar
hauðrmens skarar rauðar.

griðbitum líttin frið; hrafn sloit heitn af ná = *Her kan man se vidnesbyrd om håndens daggærning, hvad fire krigere udrettede; jeg trode, kriger, at vi gav fredbryderne en stakket fred; ravnens sled sig føde i ligene.*

5. Unnum „verk auði“-mønnum dreyruga serki Gunnar; ák þunnan hjør; vér drögumk at vigi; herðilofðar hoſðu hildar borðs vésæritungur und skildi, hanga „hangr“ volum þvarr hungr = *Vi gav fjendene(?) blodige brynjer; jeg har et skarpt sværd; vi gik frem til kamp; de kraftige mænd (vi) havde under skjoldet bidende sværd; ravnene stillede deres sult.*

6. Harðr vas gnýr, þás gerðum snarpa grjótvarps lotu — gráklæði Pundar gengu sundr at sverða sōngvi, — áðr hækings viðir øki á hæl til hvíldar; hjaldrs hrið kom á skjoldu; þeir hlutu fleiri bana = *Det var en stærk tummel, da vi gjorde et hidsigt angreb med stenkast — brynjerne sandredes i kampen — før krigerne trak sig tilbage for at hvile; skuddene ramte skjoldene; der var flere af dem [end af os], der faldt.*

7. Heyri „stalls“ svan gjalla of ná, pars sigr-viðir falla sárir; beuskári drekkr blöðfalls bóru; þar fekk ørn sylg, en greipr eru erni hræum sveipðar, es sekðauðigr Sleitu-Helgi felt rauðu = *Man kan here ravnens skrige over ligene, hvor krigerne er faldne sårede; ravnens drikker blodströmmen; dér sik ørnen drik — og dens klør er omviklede med ligtrævler —, hvor den fredløse Sleitu-Helge blev slået ihjæl.*

8. Ýtar bóru almpingssamir allþakliga hjalma upp af ára blakki at móti oss, en þeir goðum leiðir herðimeiðar, beiðendr hauðrmens hliða, bóru á braut raudar skarar = *Mændene bar, begærlige efter kamp, de smukke hjelme op fra deres skib imod os, men de af guderne forhadte krigere, guldkræverne, bar røde lokker bort igen.*

Völu-Steinn.

Islandsk skjald, omkr. 950.

En drape om hans afdøde sön Ögmundr, hvoraf første vers var forfattet af Gestr em spaki.

1. Heyr Mims vinar mina
(mér 's fundr gefinn Þundar) | 2. Mank, þats jørð við örða
endr myrk Danar sendi
grønnar grøfnum munni
glaumbergs, Egill, strauma. |
|---|--|

Hólmgongu-Skeggi.

Norsk, ved midten af 10. árh.

Kviðlingr (jfr. Gísli Súrsson v. 1).

Gall gunnlogi, gaman vas Sqxu.

Þórketill klyppr Þórðarson

Norsk, ved midten af 10. árh.

Lausavisa (omkr. 965; ægte?).

Hygg eigi beð byggva bjórranns hjá þér Nanna (ek em af angri miklu ófrýnn) né svá dýnu;	ok, dauðs, „vallar dáða“ drekk eigi mér þekkja, áðr i bragnings blóði bengjóði nef rjóðum..
--	--

1. Egill, heyr mina Mims vinar glaumbergs strauma glymjá við góma sker; mér 's gefion fundr Þundar = *Egil, hör Odins bryst-strömme (digtet) bruse fra min mund; digterævnen er blevet mig given (el. jeg har digtet et kvald).*

2. Mank, þats jørð gein endr grøfnum munni við sendi orða grønnar Hløðvinjar myrkbeina Danar = *Jeg husker (kun altfor godt), at jorden gabede med sin opgravede mund mod (for at sluge) manden (min sön).*

[H.-Sk.] *Sværdet (el. Gunnloge, egennavn) gjalded; det var Saksas fryd.*

[P.] Hygg eigi byggva beð né svá dýnu hjá þér, bjórranns Nanna — ek em ófrýnn af miklu angri — ok drekk eigi mér þekkja „vallar dáða“, [valin dreggar?] áðr rjóðum bengjóði nef i blóði dauðs bragnings = *Jeg har ikke i sinde at bestige dit leje og bolstre, kvinde — jeg er nedbøjjet af stor sorg — og jeg dricker ikke (allet?), før jeg har redfarvet ravnens næb i den døde (dræbte, futur.) konges blod.*

Helgi trausti Óláfsson.

Islænder, ved midten af 10. árh.

Lausavísa.

Vask þars fell til foldar, framm sótti vinr dróttar, Ørrabeinn, en unnar írtungur hótt sungu;	Ásmóðar gafk Óðni arfa þróttar djarfan; guldum galga valdi Gauts tafn, en ná hrafni.
--	---

Tjorvi enn háðsami.

Islænder, ved midten af 10. árh.

Lausavísa.

Vér høfum þar sem Þóri, þat vas sett við glettu, auðar unga Þrúði áðr á vegg of fáða;	nú hefk (rastakarns) ristna (réðk mart við Syn bjarta) hauka (skopts) á hepti Hlin qlbækis minu.
--	---

[H.] Vask þars Ørrabeinn fell til foldar, en írtungur unnar sungu hótt; vinr dróttar sótti framm; gafk Óðni þróttar djarfan arfa Ásmóðar; guldu galga valdi Gauts tafn, en hrafni ná = *Jeg var (virksom) der, hvor Arben faldt til jorden og klingerne sang højt; mændenes ven (jeg) søgte frem; jeg gav Odin Tormods kraftige són; jeg gav ham Odins offer (den faldne) og ravnene et lig.*

[T.] Vér høfum áðr of fáða unga auðar Þrúði sem Þóri þar á vegg; þat vas sett við glettu; nú hefk ristna hauka qlbækis Hlin á hepti minu; réðk mart við skoptshjarta rastakarns Syn = *Før havde jeg malet den unge kvinde såvel som Tore der på væggen; det gjorde jeg for at drille; nu har jeg ristet hendes billede på mit knivskift; jeg har talt meget med den lyslokkede kvinde.*

Þórgrímr goði Þórsteinsson.

Islænder, d. 963.

Kviðlingr (962; jfr. Gisli Súrsson 6).

Geirr i gumna sýrum gnast: kankat þat lasta.

Eyjólf Valgerðarson.

Islænder, d. omkr. 985.

Lausavísá (o. 976).

Selit maðr vápn við verði,	vér skulum Gorms af gómlu
verði dynr ef má sverða,	Gandvikr þoku landi
verðum Hropts at herða	(hørð es vón at verði
hljóð; eignum slög rjóða;	vápnhríð) sonar bíða.

Þórhildr skáldkona.

Islænderinde, i det 10. árh.

Kviðlingr (o. 977).

Esa gapríplar góðir, gægr er þér í augum.

[P.] *Spydet brager i mændenes (ɔ: Vesteins) sår; det kan jeg ikke dadle.*

[E.] Maðr selit vápn við verði; verði dynr sverða, ef má; verðum at herða Hropts hljóð; eignum rjóða slög; vér skulum bíða af gómlu þoku-landi Gandvikr sonar Gorms; es vón, at verði hørð vápnhríð = *Ingen sælge sit våben for penge; der opstår kamp, hvis det skal ske; vi må kæmpe kraftig; vi har at rødfarve våbnene; her i Gandvicens gamle tågeland skal vi bie på (være rede til at modtage) Gorms són; det kan væntes, at der bliver en hård kamp.*

[P.] *Jeg holder ikke af stirretåber; en skelen er der i dine øjne.*

Gisli Súrsson.

Norsk, indvandret til Island, d. 978.

Lausavísur.

- 1 (*svar på Holmgöngu-Skeggis kvædling s. 93*). sliks af svefni vökðum sárteina) Vésteini,
Hrøkk hræfrakki, þás vér i sal sótum
hjók til Skeggja. Sigrhadds, við mjøð gladdir,
komskat maðr á miðli
min né hans, at víni.
2. Hör leikr eldr of órum (es bál mikit) skála; gaukr mun Gauts af sliku gladdir, en vargar saddir; reyndak fyrr á fjöndum, faðir minn, af þraut þinni stofnask styrjar efni, stinn jórn of sokk minni.
3. Betr hugðak þá (brigði) biðkat ek draums ens þriðja
4. Hyrl (á laun) und lini linnvengis skap (kinna) griðar (leggsk ór góðum) Gefn (él kerum svefn); eik berr (angri) lauka (eir reksk) bráa geira (bróður) døgg á bæði blið qndugi síðan.

1. *Sværdet fór frem, jeg huggede til Skegge.*

2. Hör eldr leikr of órum skála, — mikit bál es —; gaukr Gauts mun gladdir af sliku, en vargar saddir; reyndak fyrr stinn jórn á fjöndum of minni sokk; styrjar efni stofnask af þinni þraut, faðir minn = *Den höje flamme spiller over vort hus; der er et stort bål —; ravnens vil glæde sig over sligt og ulvene finde føde derved; jeg har før prævet de hårde sværd på mine fjender, uagtet der var mindre grund tilstede; dine lidelser, min fader, vil afgive stof til kamp.*

3. Betr hugðak þá Vésteini — (biðkat ek sárteina brigði, vökðum af svefni, ens þriðja draums slíks) —, þás vér sótum at víni í sal Sigrhadds, gladdir við mjøð; komskat maðr á miðli min né hans = *Jeg trode Vestein høvde det bedre — (jeg ønsker ikke mig, vækket af sövne, en tredje sådan dröm) —, dengang da vi sad ved drikkelag i Sigrhadds hus, glædende ved mjød; ingen trængte sig mellem mig og ham.*

4. Linnvengis Gefn hyrl griðar-skap und lini; kinna él leggsk á laun ór góðum svefn kerum; blið lauka eik berr siðan døgg bráa á bæði geira qndugi; eir reksk angri bróður = *Kvinden skjuler sin hæftige sorg under sløret; tårerne strømmer i løn ud af de gode øjne; den venlige kvinde aftørrer siden sine tårer med sine hænder; hendes fred forspildes af sorgen over broderen.*

5. Hrynga lætr af hvitum hvarmskógi Gnó bógar hraun fylvingar, hremmir hlátrs bann, i kné, svanna; hnötr less, en þeyr þessum. Þogn, at mærðar Rogni, snáka túns af sinu sjónhesli bølgrónu.
- 6 (*svar på Torgrims kvædling*). Bøllr á byrðar stalli brast; kankat þat lasta.
7. Fell eigi ek, fullum folkrunnr hjarar munni ráðit hefr margra manna morð, við hverju orði;
- lótum vér, þótt vága vigggruðr hniginn liggi, (kominn es þyss i þessa þjóð) of oss sem hljóðast.
8. Teina sék i túni tál-grims vinar fólu, Gauts þess es geig of veittak gunnbliks, þáa miklu; nú hefr gnýstærir geira (grímu Þrótt) of sóttan (þann lét lundr of lendan) landkost (áar branda).
9. Gatat sól fastrar systir sveigar min at eiga gætin Gjúka dóttur

5. Bógar hraun-Gnó lætr fylvingar hrynga af hvitum hvarmskógi í kné, hlátrs bann hremmir svanna; Þogn snáka túns less hnötr af sinu bølgrónu sjónhesli, en þeyr at þessum mærðar Rogni = *Kvinden lader tårer strømme fra sine lyse øjenvipper ned i sit skød; sorgen griber hende; hun samler (plukker) tårer af sine kummerfyldte øjne og længes efter digteren (mig; søger at lindre sit savn ved sin kærlighed til mig).*

6. *Boldten braget på skulderen — det kan jeg ikke dadle.*
7. Ek fell eigi við hverju orði; folkrunnr hefr ráðit fullum hjarar munni morð margra manna; vér lótum sem hljóðast of oss, þótt vága vigggruðr liggi hniginn; þyss es kominn i þessa þjóð = *Jeg falder ikke ved hvert et ord, der bliver sagt; krigeren (jeg) har med sværdets blodfyldte mund (æg) udført mange mænds drab; vi forholder os ganske rolig, uagtet manden ligger segnet (dræbt); disse folk er grebne af uro.*

8. Sék teina í þáa miklu túni fólu vinar tál-grims, þess gunnbliks Gauts. es of veittak geig; nú hefr geira gnýstærir of sóttan landkost; þann grímu Þrótt lét áar branda lundr of lendan = *Jeg ser striben (snefri pletter) i Torgrims optøde tun (gravhøj), den krigers, hvem jeg tilføjede mén; nu har krigeren (Torgrim) fået et stykke land (gravhøjens) i besiddelse; ham har manden (jeg) skaffet det land.*

9. Systir min, gætin sveigar, gatat at eiga sól Goðrúnar Gjúka dóttur, fastrar hugtúnum, þás lægis log-Sága lét ver siun deyja; svá rak sør-Freyja snjallra brœðra af slinnum hug = *Min syster, om for sin hovedpynt, besad ikke Gudrun Gjukes datters sjæl, hun hvis sjæls borg var så stærk, da hun lod sin mand dø; således hævnede hun med ukueligt mod sine modige brødre.*

Goðrúnar hugtúnum,
þás log-Sága lœgis
lét sinn (af hug stínum
svá rak snjallra brœðra
sør-Freyja) ver deyja.

10. Myndit þá
á Þórsnesi
meðallok
á minni sqk,
ef Vésteins
væri hjarta
Bjartmárs sonum
i brjóst lagit.

11. Glúpnuðu,
es glaðast skyldu,
móðurbrœðr
minnar kvánar
sem eyðendr
eggi væri
fjarðar dags
fúlu lostnir.

12. Luku (þunglig) á þingi
(þau eru orð komin norðan)
sædeilandí sólar,
sómlaust á mik dómi,
þat á bláserkjær Berki,
bóru hreins, ok Steiní,
veitir dags ens vegna,
valdr hermila at gjalda.

13. Fold, komik inn þars eldar,
unnfürs, i sal brunnu
(Eir výrum þar aura)
einn ok sex (at meini);
réðu bliðliga báðar
bekksagnir mér fagna,
hróðrdeilir bað heilan
hvern maun i því ranni.

14. Hyggið at, kvað Egða
andspilli Vør banda;
mildr, hvé margir eldar,
malmrunnr, i sal brunnu;

10. Da vilde der ikke være kommet en så slet afslutning på min sag
på Torsnæs, dersom Vesteins hjærté havde været nedlagt i Bjartmars-
sønnernes bryst.

11. Min hustrus morbrædre tabte modet, da de skulde være gladest
(kraftigst), som om de var slædede med rådne øeg.

12. Luku sómlaust dómi á mik á þingi, sædeilandí sólar; þau þunglig
orð eru komin norðan; þat á valdr bláserkjær hermila at gjalda Berki ok
Steini, veitir ens vegna, hreins bóru dags = Uden hæder (for dem selv)
har de domfauld mig på tinget, gavmilde mand; det tunge bud er kommet
nordfra; dette har krigeren (jeg) forbittret at gengælde Börk og Stein, gav-
milde ven.

13. Unnfürs Fold, komik inn i sal, þars eldar sex ok einn brunnu; výr-
um þar at meini, aura Eir; báðar bekksagnir réðu fagna mér bliðliga; hróðr-
deilir bað hvern mann i því ranni = Kvinde, jeg kom ind i et hus,
hvor der brændte 7 bål; de var mig til mén (ulykkevarsrende), kvinde;
bægge bænkerader modtog mig venligt; digteren (jeg) ønskede held over
enhver i det hus (de hilste mig og jeg gengældte deres hilsen).

14. Hyggið at, mildr malmrunnr, kvað banda Vør andspilli Egða, hvé
margir eldar brunnu i sal; svá átt, kvað Bil blæju, marga vetr ólfat; nú 's

- svá átt, kvað Bil blæju,
bjargs, ólifat marga,
veig Skjoldunga valdi,
vetr, nú' s skamt til betra.
15. Gerskat næmr, kvað Nauma
niðleiks, ara steikar
þorr, nema allgótt heyrir,
Iðja, galdrs, at skoldum;
fátt kveða fleyja brautar
fúrpverrondum verra,
randarlogs ens reynda
runnr, an ilt at kunna.
16. Vald eigi þú vigi,
vesþú ótyrrinn fyrri
mordi við mæti-Njörðu,
(mér heitið því) sleitinn;
blakkskyndir hjalp blindum,
Baldr hygg at því skjaldar,
- ilt kveða háð, ok høltum
handlausum, dý, grandat.
17. Villa oss, ef elli
oddstriðir skal biða
(mér gengr Sjófn i svefna
sauma) minir draumar;
(stendr) eigi (þat peygi),
þornreið, bragars greiði
ql-Nanna selr annars
efni (mér fyr svefn).
18. Eigi verðr enn (orða
oss lér of þat) borða
Gefn drepr fyr mér glaumi,
gótt ór hverjum draumi,
kemr þegars ek skal blunda
kona við mik til funda,
oss þvær unda flóði,
qlí i manna blóði.

skamt til betra bjargs Skjoldunga veig-valdi = *Læg mærke til, gavmilde kriger, sagde kvinden til Egernes ven (Normanden, mig), hvor mange bål brændte i huset — så mange år, sagde hun, har du endnu at leve i; nu er der ikke langt til et bedre liv for digteren.*

15. Gerskat næmr galdrs, ara steikar þorr, kvað Iðja niðleiks Nauma, nema heyrir allgótt at skoldum; kveða fatt verra fleyja brautar fúrpverrondum, runnr ens reynda randar logs, an ilt at kunna = "Lær ikke troldom, kriger, sagde kvinden; men du skal lære hvad der er godt af skjaldene; man siger at intet er værre for mænd, kriger, end at kunne troldom.

16. Vald eigi þú sleitinn vigi; vesþú fyrri ótyrrinn við mordi mæti-Njörðu; heitið mér því; dý-blakkskyndir, hjalp blindum, grandat handlausum ok høltum; kveða háð ilt; hygg at því, skjaldar Baldr = *Vær ikke så stridbar, at du udsører drab; vær ikke den første til at ophidse krigerne; lov mig det; hjælp de blinde, mand, gör ikke den håndløse og lamme mén; man siger, at hán er slem; tænk på det, kriger.*

17. Draumar minir villa oss, ef oddstriðir skal biða elli; sauma Sjófn gengr mér i svefna; ql-Nanna selr eigi bragars greiði efni annars, þornreið; þat stendr peygi mér fyr svefn = *Mine drømme bedrager mig, dersom krigeren (jeg) skal blive gammel; en kvinde viser sig for mig i sövne; hun giver digteren ikke grund til (at antage) andet, kvinde; men det hindrer dog slet ikke, at jeg kan sove godt.*

18. Eigi verðr enn gótt ór hverjum draumi; borða Gefn drepr glaumi fyr mér; oss lér orða of þat; kona, qlí i manna blóði, kemr til funda við

19. Sagt hef ek enn frá órum oddflaums viðum draumi
Eir (varðat mér) aura
(orðfött) es munk láta;
verr hafa vápna snerru
vekjendr, þeirs mik sekðu
brynuðu hatrs ens bitra
beiðendr, ef nú reiðumk.
20. Ráðs leitar nú ritar
ruðr (vekjum mjøð Suðra)
skorð, þvit skiljask verðum,
skjaldsteins, frá Ingjaldi;
þó munk, hyrs, at hvóru
hafa, bláfoldar skafla
snyrtigótt, né sýtik,
snaud, þats mér verðr auðit.
21. Hverr of veit nema hvassan
hjaldris dragi Gísli,
þtt mun fyrða fréttu
færivón, ór spónum,
alls sigrviðir segja
snyrti hrings af þingi,
drygjum vér til dauða
dögð, Þórketil ráðinn.
22. Fleins bauð með sér sínum
saum-Hlökk gróum blakki,
þá vas brúðr við, heiði,
blið lofskreyti, riða;
mágrundar kvazk mundu,
mank orð of þat skorðu,
hyrjar Sól af heilu,
hornflœðar, mik grœða.

mik, þegars ek skal blunda; þvær oss unda flóði = *Endnu engang tyder ikke alle drömmme på noget godt; kvinden dræber min glæde; derom finder jeg ord; en kvinde, overalt blodbestænkt, kommer til mig, så snart jeg vil sove, og vasker mig i blod.*

19. Sagt hef ek oddflaums viðum frá órum draumi, aura Eir, es munk láta; mér varðat orðfött; vápna snerru vekjendr, þeir beiðendr ens bitra brynuðu hatrs, es sekðu mik, hafa verr, ef reiðumk nú = *Endnu har jeg fortalt krigerne om min dröm, kvinde, om min død; der mangleder mig ikke ord; krigerne, de krævere af det hvasse sværd, som gjorde mig fredlös, er værre stillede (vil få en ulykke), hvis jeg vredes nu.*

20. Ritar ruðr leitar nú ráðs, skjaldsteins skorð, þvit verðum skiljask frá Ingjaldi; vekjun mjøð Suðra; þó at hvóru munk hafa þats mér verðr auðit, snaud snyrtigótt bláfoldar skafla hyrs; né sýtik = *Manden (jeg) søger sig nu en udvej, kvinde, ti jeg må nu skilles fra Ingjald; jeg digter et vers; i hvert fald vil jeg få den skæbne, der er mig beskåren, fattige kvinde; jeg nærer ingen bekymring.*

21. Hverr of veit, nema Gisli dragi hvassau hjaldris ór spónum — ótt fyrða mun fréttu færivón —, alls sigrviðir segja snyrti hrings af þingi Þórketil ráðinn; vér drygjum dögð til dauða = *Hjem ved, om ikke Gisle trækker det skarpe sværd ud af skeden — mændene (jeg) vil erfare lejlighed til handling —, eftersom krigernes fortæller mig fra tinget, at Torkel er dræbt; jeg udfører dåd til min død.*

22. Saum-Hlökk bauð fleins beiði riða sínum gróum blakki með sér; þá vas brúðr blið við lofskreyti; mágrundar hyrjar Sól kvazk mundu grœða mik af heilu; mank orð hornflœðar skorðu of þat = *Kvinden fød krigeren (mig) at ride med sig på sin grå hest; da var hun venlig mod digt-*

23. Dýr lét drópu stjóra
dis til svefns of visat
lægis elds, þars lógu
(litt týnik því) dýnur;
ok með sér en svinnna
saums leiddi mik Nauma,
sákat hól i hvílu,
hlaut skald sæing blauta.
24. Hingat skalt, kvað hringa
Hildr at óðar gildi,
fleinþolla með fullu
fallheyjaðr of deyja;
pá munt, Ullr, ok Ilmi
isungs fíe þvísa,
þat hagar okkr til auðar,
ormláðs, fyrir ráða.
25. Segja menn, at manni
mjó Hlin hafi sinum
fjarðar elgs of folgit
fúrvangs hugi ranga,
en grjótöluns grátна
grundar fit vitum sitja;
hykkat hølibrekku
hrannlogs at því sanna.
26. Skuluða it, kvað skorða
skapkers, saman verða,
svá hefr ykkr til ekka
eitrs goð munar leitat;
allvaldr of hefr aldar
erlendis þík sendan
einn ór yðru ranni
annan heim at kanna.

eren; kvinden sagde, at hun vilde uden svig helbrede mig; jeg husker hendes ord om det.

23. Dýr dis lægis elds lét of visat drópu stjóra til sess, þars dýnur lógu; týnik því litt; ok en svinnna saums Nauma leiddi mik með sér; skald hlaut blauta sæing; sákat hól i hvílu = *Den herlige kvinde anviste digteren plads, hvor dunpuder lå; jeg glemmer det ikke; og den kluge kvinde førte mig med sig (derhen); skjalden fik en blød sæng; jeg så ingen ujævneder deri.*

24. Hingat skalt of deyja með fullu, fleinþolla fallheyjaðr, kvað hringa Hildr at óðar gildi; pá munt, ormláðs Ullr, ráða fyrir fíe þvísa ok isungs Ilmi; þat hagar okkr til auðar = *Herhen skal du tilvisse komme ved dæden, kriger, sagde kvinden til digteren; da vil du, gaumilde mand, ráðe for dette gods og kvinden (mig); det vil blive os til lykke.*

25. Menn segja, at mjó fjarðar elgs fúrvangs Hlin hafi of folgit manni sinun ranga hugi, en vitum grjótöluns grundar fit sitja grátна; hykkat hølibrekku hrannlogs sanna at því = *Man siger, at den slanke kvinde har næret falskhed i sit sind mod sin mand, men jeg ved, at hun sidder ofte badet i tårer; jeg tror ikke at det kan siges med sandhed om kvinden.*

26. It skuluða verða saman, kvað skapkers skorða; svá hefr god leitat ykkr munar eitrs til ekka; allvaldr aldar hefr of sendan þík einn ór yðru ranni erlendis at kanna annan heim = *I to skal ikke blive sammen, sagde kvinden; således har gud bestemt eder glædens gift med sorg; gud har sendt dig (har bestemt at sende dig) alene bort fra eders hjem at besøge den anden verden.*

27. Hugðak auðs Þrúði því mér mina skør rauða Óðins elda lauðri ór

27. Hugðak þvá mér Prúði
þremja hlunns ór brunni
Óðins elda lauðri
auðs mina skor rauða,
ok (hraun kveifar) hreifi
hönd væri því bandi
báls i benja éli
(blóð rauð) vala slóðar.
28. Hugðak geymi-Göndul
gunnoldu mér falda
of rakskorinn reikar
ruf dreyrugri húfu,
væri hendr á henni
i björregni þvegnar;
svá vakði mik Sága
saums ór minum draumi.
29. Vissak fjandr at fundi
(fekk innan lið minna)
- ár, þótt eigi værak
andaðr, at mér standa,
(götum vér) en væri
(valtafn í mun hrafni)
friðr i fógru blóði
faðmr þínn roðinn minu.
30. Móttut skildi skaldi,
skjoldr kom mér at haldi
(götum hug) við hneiti,
hjör gellanda bella,
áðr an mik þeirs minu
munu aldrlagi valda,
gnýr vas hjors at heyra
hýr, ofrliði býru.
31. Sték of einn, áðr ynni
árflognis mik sáran,
hrælökjar gafk hauki,
huggendr, Munins tuggu;

premjá hlunns brunni, ok hönd væri því vala hreifislóðar báls bandi i benja éli; blóð rauð kveifar hraun = *Jeg drömte, at kvinden vaskede mig mit hoved redt i blodet fra blodbränden, og den kvindes hånd var helt blodig; blodet rødfarvede mit hoved.*

28. Hugðak geymi-Göndul gunnoldu falda mér dreyrugri húfu of rakskorinn reikar ruf, væri hendr á henni þvegnar i björregni; svá vakði Sága saums mik ór minum draumi = *Jeg drömte, at den blodgemmende kvinde satte en blodig hue på mine jævnt klippede hår, og at hendes hænder var vaskede i blod; dermed vækkede kvinden mig af min dröm.*

29. Vissak ár fjandr standa at mér at fundi, þótt værak eigi andaðr, — fekk innan minna lið —, en þinn friðr faðmr væri roðinn i minu fógru blóði; vér götum valtafn í mun hrafni = *Jeg vidste (mørkede, drömte) tidlig, naglede jeg ikke var død, at fjenderne angreb mig ved mædet med mig — jeg fik fra mit hjem et ringere mandskab (hjælp) —, og at din smukke favn var rødfarvet af mit skinnende blod; men jeg fældede mænd til glæde for ravnen.*

30. Móttut bella skildi skaldi gellanda hjör; skjoldr kom mér at haldi við hneiti — götum hug —, áðr an þeir es munu valda aldrlagi minu, býru mik ofrliði; hjors gnýr vas hýr at heyra = *De kunde ikke ødelægge skjaldens skjold med det rungende sværd; skjoldet kom mig til nytte mod sværdet — jeg fik mod —, før end de, der vil voldte min død, fik mig overmandet; kampbulderet lød højt.*

31. Sték of einn, áðr huggendr árflognis ynni mik sáran; gafk hræ-

<p>sneið at sinu ráði
sverðs egg i tvau leggi,
misti menja lestir
(mannsbót vas þat) fóta.</p> <p>32. Hugðak, brúðr, of báðar
benviði mér síður
(þann hófum vér at vinna
vilsinn) ofan rinna;
slikt dreymir mik, seima,
sekr emk við her nekkvat,
(biðum brodda hriðar)
blið Lofn, es ek sofna.</p> <p>33. Hugðak blöð of báðar
baug-Hlin Gnáar minar
herðar hvøssu sverði
bjørnets Regin setja,
ok (váss) mærar væri,
Vør, af miklu fári,</p> | <p>(líkn reynum svá) lauka,
lifs vánir mér gránar.</p> <p>34. Hugðak hlifar flagða
hristendr af mér kvista
(stór fingum ben) brynuju
báðar hendr með vendi,
enn fyr mækis munni
minn hugðak, Syn twinna,
(oss gein hjørr of hjassa)
hjalmstofn ofan klofna.</p> <p>35. Hugðak Sjøfn i svefni
silfrbands of mér standa,
Gerðr hafði sú gerðu,
grátandi, bró váta,
ok eld-Njørun óldu
allskyndila byndi
(hvæt hyggr mér) en mæra
min sór (und því vóru).</p> |
|--|--|

leikjar hauki tuggu Munins; sverðs egg sneið at sinu ráði leggi i tvau; menja lestir misti fóta; þat vas mannsbót = *Jeg overvandt én, förend krigene fik mig såret; jeg gav ravnens fod; sværdsæggen skar efter egen lyst læggene itu; manden mistede sine ben; det var mandshæder.*

32. Hugðak, brúðr, benviði rinna mér ofan of báðar síður; þann vilsinn hófum vér at vinna; slíkt dreymir mik, blið seima Lofn, es ek sofna; emk nekkvat sekr við her; biðum brodda hriðar = *Jeg drömte, kvinde, at blodet randt mig ned ad bægge mine sider; en sådan möje har jeg at döje; sligt drömmur jeg, blide kvinde, når jeg sover ind; jeg har forbrukt mig mod folk; jeg vænter på kamp.*

33. Hugðak bjørnets Gnáar Regin setja blöð of báðar herðar minar hvøssu sverði, baug-Hlin, ok mærar lífs vánir væri mér gránar af miklu fári, lauka Vør; svá reynum líkn váss = *Jeg drömte, at krigeren med sit hvasse sværd fik blodet til at flyde over bægge mine skuldre, kvinde, og at livets herlige håb for mig formørkedes ved den bitre strid, kvinde; således vil jeg (dog) opnå en lindring for mine strabadsar.*

34. Hugðak hlifar flagða hristendr kvista af mér báðar hendr með brynuju vendi; fingum stór ben; enn hugðak minn hjalmstofn klofna ofan fyr mækis munni, Syn twinna; hjørr gein oss af hjassa = *Jeg drömte, at krigene huggede af mig bægge arme med sværdet; jeg fik svære sår; videre drömte jeg, at mit hoved klævedes ovenfra af sværdsæggene, kvinde; sværdet gabede over min isse.*

35. Hugðak i svefni Sjøfn silfrbands standa of mér grátandi; sú gerðu

36. Mér bar hljóm í heimi,
hqr-Bil, þás vit skilðumk,
(skekvik dverga drykkju)
dreyra sals fyr eyru,
ok hjørraddar hlýddi
heggr rjúpkera tveggja
(koma mun dals á drengi
døgg) læmingja-høggvi.

37. Fals halla skal Fulla
fagrleit, sús mik teitir,
rekkilöt at røkkum
regns sinum vin fregna;
vel hygg ek, þótt eggjar
itrslegnar mik biti,
þá gaf sinum sveini,
sverðs, minn faðir herði.

Hallbjørn Oddsson.

Islænder, d. o. 980.

Lausavísa (*o. 980*).

Ólkarma lætr (arma
eik firrumk þat) leika
Lofn fyr lesnis stafni
linbundin mik sinum;

bíða munk of brúði,
(þol gervir mik fólvan)
snertumk harmr i hjarta
hrót, aldrigi bótir.

Gerðr hafði váta bró; ok en mæra óldu eld-Njørún hyndi allskyndila sör
min; hvat hyggr mér vóru und því? = Jeg drömte, at kvinden stod hos
mig grædende; hun havde våde øjne; og at den herlige kvinde hurtig forbandt
mine sår; hvad tror du at det betyder for mig?

36. Mér bar hljóm í heimi sals dreyra, þás vit skilðumk, hqr-Bil;
skekvik dverga drykkju; ok hjørraddar heggr hlýddi læmingja-høggvi
tveggja rjúpkera; dals døgg mun koma á drengi = Jeg hørte larm i dalen,
da vi skiltes, kvinde — jeg digter ei vers —, og krigeren (jeg) lyttede til
to hanrypers heftige hug; bueregnen vil ramme mændene.

37. Fulla halla fagrleit, sús teitir mik, skal fregna rekkilöt at sinum
vin, røkkum fals regns; ek hygg vel, þótt itrslegnar sverðs eggjar biti mik;
þá herði gaf minu faðir sinum sveini = Den skønne kvinde, som er min
fryd, skal spørge tapper færd hos sin ven, der er kampmodig; jeg er ved
godt mod, selv om de vel hamrede (tynde) sværdsægge sårer mig; den
standhaftighed gav min fader sin sön.

[H. O.] Linbundin ólkarma Lofn lætr mik leika fyr sinum lesnis stafni; þat
firrumk arma eik; munk aldrigi bíða bótir of brúði; harmr snertumk i hjarta
hrót; þol gervir mik fólvan = Den linklædte kvinde lader mig lege (lokke)
bag ved sit hoved (sig); det fjærner mig fra hende; aldrig vil jeg forvinde
den sorg, jeg har for hende; sorgen borer sig ind i mit bryst; ulykken
gör mig bleg.

Styrbjörn.*Islænder, ved 980.***Lausavísa (ved 980).**

Bana sék okkarn beggja tveggja, alt qmurligt útnorðr i haf,	frost ok kulða, feikn hvers konar; veitk af sliku Snæbjörn veginn.
--	---

Þorvaldr Koðráansson enn viðforli.*Islænder, sidste halvdel af 10. árh.***Lausavísá (982).**

Fórk með dóm enn dýra; drengi hlýddi mér engi; gótum háð at hreyti hlautteins, goða sveini,	en við enga svinnu aldin rýgr við skaldi (þá kreppi goð gyðju) gall of heiðnum stalla.
--	---

Þórarinn svarti Þórólfsson máhliðingr.*Islænder, sidste halvdel af 10. árh.***Máhliðingavísur (lausavísur 983—84).**

1. Varðak mik, þars myrðir morðfárs vega þorði, (hlaut qrn af ná neyta nýjum) kvinna frýju;	barka vægð at vigi, valnaðrs, i styr þaðra, mælik hól fyr hæli, hjaldrs goðs, of þat sjaldan.
--	--

[S.] Jeg ser vor bægges død, alt elendigt nordvest på ude i havet, frost og kulde, alslags rædster; af sligt ved jeg, at Snæbjörn vil blive dræbt.

[P. K.] Fórk með enn dýra dóm; engi drengi hlýddi mér; gótum háð at hlautteins hreyti, goða sveini; en aldin rýgr gall of heiðnum stalla skaldi við enga svinnu; goð kreppi þá gyðju = Jeg virkede for den dyrebare sag; ingen vilde høre mig; jeg blev spottet af offerblodstænkeren, gudernes tjæner; og den kælling skreg uden fornust over det hedenske alter mod mig; gud knække den tempelforstanderske.

[P. sv.] 1. Varðak mik kvinna frýju, þars myrðir morðfárs þorði vega; qrn hlaut neyta af nýjum ná; barka vægð at vigi þaðra í hjaldrs goðs styr; mælik sjaldan hól of þat fyr valnaðrs hæli = Jeg forsvarede mig

2. Knátti hjørr und hetti
(hræflóð) bragar Móða
(rann of sóknar sœki)
sliðrbeittr staðar leita;
blóð fell, es vas váði
vigtjalds næir skaldi,
þá vas dœmisalr dóma
dreyrafullr, of eyru.

3. Myndit vitr í vetri
vekjandi mik sekja
(þar ák lifhøtuð launa)
ligráns (of þat vánir),
ef nagbræði næðak
nás, valfallins ásar
Hugins léatum nið njóta
nágrundar, Vermundi.

4. Skalk þrymviðum þremja
(þegi herr meðan) segja,
vón es isarns ósum
ørleiks, frá því gorla,
hvé hjaldrvita heldu
haldendr við mik, skjaldar
roðinn sák Hrundar handa
hnigreyn, lögum, dreyra.

5. Sóttu heim, þeirs hættu,
hjør-Nirðir mik, fjørvi
(gunnljómi) beit geymi
geira stigs) at vigi;
svá gerðum vér (sverða)
sóknmiðjungum Þriðja
(sleitka) liknar (leiki
lostigr) fáa kosti.

mod kvinders beskyldning (for fejhed), hvor krigeren (jeg) turde kømpe; ørnen fik friske lig at øde; jeg viste ingen skånsel i kampen dér; sjælden praler jeg om det for krigeren.

2. Sliðrbeittr hjørr bragar Móða knátti leita staðar und hetti; hræflóð rann of sóknar sœki; blóð fell of eyru, es vigtjalds váði vas næir skaldi; þá vas dœmisalr dóma dreyrafullr = *Digterens farlig-skarpe sværd søgte sig et sted (at ramme) under hatten; blodet strømmede ned over krigeren; blodet randt ned over hans øren, da sværdet var nærværet skjalden (i min hånd); da blev munden fuld af blod.*

3. Vitr vekjandi ligráns myndit sekja mik í vetri — þar ák launa lifhøtuð vánir of þat —, ef næðak nás nagbræði, Vermundi; léatum Hugins nið njóta valfallins ná-grundar ásar = *Den kløge mand, der formener mig min ret (Snorre), vilde ikke i vinter kunne gøre mig fredlös — dér har jeg min fjende forvæntningen om det (fredløsheden) at lønne —, hvis jeg fik krigernes, Vermunds, bistand; jeg lod ravnen nyde den faldne krigeren.*

4. Skalk segja þremja þrymviðum gorla frá því — þegi herr meðan —, — isarns ósum es vón örleiks —, hvé haldendr hjaldrvita heldu lögum við mik; sák handa hnigreyn skjaldar Hrundar roðinn dreyra = *Jeg vil fortælle krigerne — de tie imens —, — de kan vænte kamp — om, hvorledes mændene før retslig (?: retsstridig) frem overfor mig; jeg så sværdene farvede i blod.*

5. Hjør-Nirðir, þeirs hættu fjørvi at vigi, sóttu mik heim; gunnljómi beit geymi geira stigs; svá gerðum vér Þriðja sóknmiðjungum fáa liknar kosti; sleitka lostigr sverða leiki = *Krigerne, som vovede deres liv i kampen, angreb mig i mit hjem; sværdet bed krigeren; således stillede (gav) vi krigerne få nådes vilkår; nødig afbrød jeg sværdlejen.*

6. Urðum vér at verja,
varð ór drifin sára,
(hrafn naut hræva) Gefnar
hjaldrskýja mik frýju,
þás við hjalms á holmi
hrein míns fóður sveini
(þaut) andvaka (unda
unnr, benlækir runnu).
7. Knóttu hjalmi hættar
hjaldrs á minum skjaldi
Prúðar vangs ens þunga
þings spámeýjar syngva,
þás bjúgröðull bógar
baugs fyr óðaldraugi,
Gjöll óx vápns, á vøllum
varð blóðdrifinn Fróða.
8. Reka þóttumk ek (Rakna)
remmiskóðs við Móða
- (kunnfáka hné kennir)
klámorð af mér borða,
hvatki 's Hildar götva
(hrafn sleit af ná beitu)
siks við sína leiku
sælingr of þat mælir.
9. Kveðit mun, Hropts, at
heiptum,
hyrskerðir, mér verða,
(kunnak áðr fyr Enni
ylgteiti vel beita),
es lottviðir létu
lœknir, þeirs skil flækja,
(eggjumk hœfs) at hjøggak
Hlin goðvefjar mina.
10. Nágoglum fekk Nagli
nest dáliga flestum;
kafsunnu réð kennir

6. Vér urðum at verja mik frýju hjaldrskýja Gefnar, — sára ór varð drifin; hrafn naut hræva —, þás andvaka hjalms hrein (hvein?) á holmi við sveini míns fóður; unda unnr þaut; benlækir runnu = *Jeg måtte værge mig mod bebrejdelse med hensyn til kampen — sværdet rødnedes i blod; rønnen ned ligene —, da kampen rasede på kampplassen mod min faders sön (mig); sárbelgen bruste, blodstrømmene randt.*

7. Hjalmi hættar spámeýjar ens þunga hjaldrs Prúðar vangs þings knóttu syngva á mínum skjaldi, þás Fróða bógar bjúgröðull varð blóðdrifinn fyr haugs óðaldraugl á vøllum; vápns Gjöll óx = *De for hjælmen farlige pile (skudvåben) sang på mit skjold, da sværdet blev blodbestænkt for krigeren (mig) på marken (tunet); kampen tog til.*

8. Ek þóttumk reka af mér klámorð við horða remmiskóðs Móða — kennir Rakna kunnfáka hné —, hvatki 's Hildar götva siks sælingr mælir of þat við sína leiku; hrafn sleit beitu af ná = *Jeg mente at befri mig for dadlende ord (for fejhed) overfor krigeren — sæfareren segnede —, hvad så krigeren end siger om det til sin elskede; rønnen sled føde af liget.*

9. Mér mun verða kveðit at heiptum, Hropts hyrskerðir — kunnak áðr vel beita ylgteiti fyr Enni —, es lœknir lottviðir, þeirs flækja skil, létu, at hjøggak mina goðvefjar Hlin; eggjumk hœfs = *Jeg vil blive opfordret til fjendskab, krig, — før forstod jeg vel foran Enne at fange (dræbe) krigeren —, siden de talperagtige krigere, som forvrænger retten, lod forlyde med at jeg havde såret min hustru; jeg øyges (dog) til det passende.*

10. Nagli fekk flestum nágoglum dáliga nest; kafsunnu kennir réð at

kløkkr i fjall at støkkva;
heldr gekk hjalmi faldinn
(hjaldrs) at våpna galdrí
(þurði eldr of aldir)
Alfgeirr af hvot meiri.

11. Grátandi rann gætir
geira stigs frá vigi,
(þar vasat grímu geymi
góð vón friðar hónum),
svát menskyndir myndi
mein skiljandi vilja
(hugði bjóðr á bleyði
bifstaups) á sæ hlaupa.

12. Muna munum vér at vórum
Vermundr glaðir stundum,
auðar þöll, áðr ollum
auðvarpaðar dauða;
nú séumk hitt, at hlaupa,
hqr-Gerðr, mynim verða

(leitt erum rauðra randa
regn) fyr prúðum þegni.

13. Vas til hreggs at hyggja
hrafns víns á bœ minum
(þurði eldr of aldir)
uggligt (Munins tuggu),
þás á fyrða fundi
frón vikinga mána
lind beit; lögðís kindir
liðu Högna vé gognum.

14. Hétu hirðinjótar
hauka ness til þessa
(heptandi vask heiptar)
hóglifan mik drifu;
opt kœmr, alnar leiptra
æsfús, ór dúsi,
nú kná Jørð til orða,
œðiregn, at fregna.

støkkva kløkkr i fjall; af heldr meiri hvot gekk Alfgeirr, faldinn hjalmi, at våpna galdrí; hjaldrs eldr þurði of aldir — *Nagle gav de fleste ravne føde meget sløjt; han løb grædefærdig op i fjældet; med en ganske anden raskhed gik Alfgeir, hjælmbedækket, ud i kampen; sværdet før hen over mændene.*

11. Geira stigs gætir rann grátandi frá vigi; — þar vasat grímu geymi góð vón friðar hónum —, svát menskyndir, skiljandi mein, myndi vilja hlaupa á sæ; bjóðr bifstaups hugði á bleyði — *Krigeren løb grædende fra kampen — dér var ham ingen god udsigt for fred for ham —, så at han, der forstod faren, skulde have villet løbe ud i søen; han viste sig frygtsom.*

12. Vér Vermundr munum muna, auðar þöll, at vórum stundum glaðir, áðr ollum dauða auðvarpaðar; nú séumk hitt, hqr-Gerðr, at mynim verða hlaupa fyr prúðum þegni; leitt erum regn rauðra randa — *Jeg og Vermund husker nok, kvinde, at vi var stundum glade, før vi (jeg) voldte mandens død; nu er jeg bange for det, kvinde, at jeg må vige (give tabt) for den kloge mand (Snorre); jeg hader kamp.*

13. Vas uggligt at hyggja til hrafns víns hreggs á bœ minum — eldr Munins tuggu þurði of aldir —, þás frón lind beit vikinga mána á fyrða fundi; lögðís kindir liðu gognum vé Högna = *Det var engsteligt at vænte kamp på min gård — sværdet før over folk —, da det skarpe spyd bed skjoldet, hvor mændene mødtes; sværdene gled igennem skjoldene.*

14. Hirðinjótar hauka ness drifu hétu mik hóglifan til þessa; vask

15. Skalat qldrukkin ekkja,
ek veit, at gat beitu
hrafn af hræva efni,
hoppfqgr af því skoppa,
at, hjor døggvar, hyggjak,
(hér 's fjón komin ljóna)
haukr unir hørðum leiki
hræva (strið), á kviðu.
16. Láta hitt, at hljóta,
haldendr, mynim, skjaldar,
(sækjum røð und rikjan)
rómusamt ór dómi,
- nema Arnketill órum
orðgóðr við lof þjóðar
(vel trúík grimu geymi
galdrs) sakmólum haldi.
17. Esat sem gráps fyr glöepi,
Grund fagrvita mundar,
fúra fleygióru
frænings lögum ræni,
ef sannvitendr sunnu
(sék þeira lið meira,
oss magni goð gagni)
Gauts þekju mik sekja.

heptandi heiptar; opt kœmr œðiregn ór dúsí; nú kná æfisús alnar leiptra Jørð at fregna til orða = *Mændene kaldte mig indtil nu en roligt levende mand; jeg standsede fjendskabet; men der kommer ofte styrtregn efter stille; nu vil den livslystne kvinde spørge mine ord.*

15. Hoppfqgr ekkja skalat skoppa qldrukkin af því — ek veit, at hrafn gat beitu af hræva efni —, at hyggjak á kviðu; hræva døggvar haukr unir hørðum hjørleiki; hér 's komin strið fjón ljóna = *Den dansfagre enke skal ikke, i ølrusen, göre nar af det, — jeg ved, at ravnens fik føde af ligene —, at jeg nærer angst; ravnens er glad ved den hårde kamp; der er opstået en bitter strid mellem folk.*

16. Skjaldar haldendr láta hitt, at mynim hljóta rómusamt ór dómi — sækjum røð und rikjan —, neima orðgóðr Arnketill haldi sakmólum órum við lof þjóðar; trúík vel grimu galdrs geymi = *Mændene siger, at jeg vil få en hård strid ved (og under) dommen — jeg søger råd (bistand) hos den mægtige (Arnel), — medmindre den rygige Arnkel opretholder min sag under folks lovprisning; jeg stoler godt på krigeren.*

17. Esat sem ræni frænings gráps fúra fleygióru lögum fyr glöepi, mundar fagrvita Grund, ef sannvitendr Gauts þekju sunnu sekja mik; sék þeira lið meira; goð magni oss gagni = *Det er ikke som om man berøvede krigerne (mig) lov og ret for forbrydelser, kvinde, hvis krigerne får mig dømt fredlös; jeg ser at de er de mandstærkste; gunderne give os kraft til at sejre.*

Halli berserkr.*Norsk; (på Island).***Lausavísa (983).**

Hvert hafið, Gerðr, óf gørva, þvit i vetr, en vitra
 gangfogr liðar hanga vangs, sákat þik ganga,
 (ljúg vætr at mér) leygjar hirðidis, frá húsi,
 línbundin, fór þína, húns, skrautligar búna.

Leiknir berserkr.*Norsk (på Island), foregåendes broder.***Lausavísa (983).**

Sól-Grund Siggjar linda, hodd-Grund, hvat býr undir,
 sjaldan hefr of faldit Hlin, oflæti þinu,
 jafnhátt; qglis stéttar hýrmælt, hóti fleira,
 elds nú 's skart á pellu; hvítинг, an vér litum.

Viga-Styrr Þórgrímsson.*Islandsk hövding, d. 1007.***Lausavísa (983).**

Sýndisk mér, sem myndi Ála ekki dælir
 móteflanda spjóta élherðendr of verða,

[H.] Hvert hafið of gørva fór þína, gangfogr, línbundin liðar hanga leygjar Gerðr — ljúg vætr at mér —, þvíat sákat þik ganga í vetr, en vitra húns vangs hirðidis, skrautligar búna frá húsi = *Hvor skal du begive dig hen, gangfagre, linomvundne kvinde — sig mig sandheden — siden jeg aldrig før i vinter har set dig, kloge kvinde, gå prægtigere klædt fra huse.*

[L.] Siggjar linda sól-Grund, hefr sjaldan of faldit jafnhátt; nú 's skart á qglis stéttar elds þellu; hodd-Grund, hvat býr undir oflæti þinu hóti fleira an vér litum, hýrmælt hvítings Hlin = *Kvinde, sjælden har du haft en så høj hovedbedækning; nu er hun ifort sit skrud; noget stikker der, kvinde, mere end hvad vi ser, under din stolthed, venligt talende m.*

[V.-St.] Mér sýndisk, sem Ála élherðendr myndi ekki of verða dælir spjóta móteflanda; uggik eigi strangan ofrgang seggja of mik; hér hefr bilgrönduðr merkðan berserkjum stað brandi = *Det syntes mig, at krigerne*

uggik eigi seggja hér hefr bilgrönduðr brandi
ofrgang of mik strangan; berserkjum stað merkðan.

Pórvaldr Hjaltason.

Islænder, deltog i Fyrisvoldslaget.

Lausavísur (o. 985).

1. Farið til Fýrisvallar,
folka tungls, hvern's hungrar,
vørðr, at virkis garði
vestr kveldriðu hesta;
þar hefr hreggdrauga høggvit
(hóllaust es þat) sólar
elfar skíðs fyr ulfa
Eiríkr i dyn geira. | 2. Ilt varð qlna fjalla
orkveðjondum beðjar
til Svípjóðar síðan
sveim vikinga heiman;
þat eitt lifir þeira,
þeir høfðu lið fleira,
(gótt vas) hers (at henda)
hundmargs, es rann undan. |
|---|--|

Pórleifr skúma Pórkelsson.

Islænder, deltog i Jomsvikingeslaget.

Lausavísá (o. 986).

Hefk i hendi
til høfuðs górvá, | beinbrot Búa,
ból Sigvalda |
|-----------------------------------|-------------------------------|

(bersærkerne) ikke' vilde blive krigeren (mig) medgyrlige; jeg frygter ikke mændenes overmodige undertrykkelse (at de overmodigt vil undertrykke mig); nu har han, som ikke holder af nølen (jeg der er rask til handling), med sværdet givet bersærkerne et (evigt opholds)sted.

[P. H.] 1. Folk tungls vørðr, farið (fari?) hverr kveldriðu hesta, es hungrar, vestr til Fýrisvallar at virkis garði; þar hefr Eiríkr høggvit elfar skíðs sólar hreggdranga fyr ulfa í geira dyn; þat es hóllaust = *Kriger, enhver ulv, der er sulten, kan komme vestpå til Fyresvold til fæstningsgærdet; der har Erik nedhugget krigerne til ulvene i kampen.* Det er ingen pral.

2. Ilt varð síðan fjalla qlna beðjar orkveðjondum sveim vikinga heiman til Svípjóðar; þat eitt lifir þeira hundmargs hers, es rann undan; þeir høfðu fleira lið; vas gótt at henda = *Ulykkebringende blev siden vikingernes farten hjemmefra til Sverrig for rigdomskræverne (dem selv); kun de af deres talløse hær er i live, der flygtede; de havde en talrigere hær (end vi); det var let at få fat i dem (og dræbe dem).*

[P. P.] Jeg har i hånden (en kølle), rede til at slå for hovedet — Bues benbrud, Sigvaldes ulykke [vikingers mén, Hakons værn]; den egekølle skal blive Danerne slem, hvis jeg lever.

[vþ vikinga,
vørn Hókonar];
sjá skal verða,

ef vér lifum,
eikikylfa
óþorft Dönum.

Víga-Glúmr Eyjólfsson.

Islandsk hövding o. 930—1003.

Lausavísur.

1 (o. 961). Nær gengr mér ok
 mínum,
menþoll, hjúum óllum
(þverr við glaum) enn grœni
garðr, an oss of varði;
verðr (hróðr) skotat harðla
(hér tínik) þar mínum,
munat enn of staf stála
starflaust, fóður arfi.

2 (o. 965). Fara sák holms und
 hjalmi
hauks i miklum auka,
Jørð, at Eyjafirði,
isungs, funa dísi,

pá svát dóms i draumi
dals ótta mér þótti
felli-Guðr með fjöllum
folkvandar bjóð standa.

3 (o. 980). Halfs eyris metk
 hverjan
hrísrunn fyr ó sunnan;
vel hafa viðir skógar
vargi opt of borgit.

4 (o. 982). Eigi sofnak; Öfnir
ýseims, i þeim peima
(munat eldviðum óldu
auðbætt við mik) sætan,

1. Enn grøni garðr gengr nær mér ok óllum mínum hjúum, menþoll, an oss of varði; glaum þverr við; þar verðr skotat harðla mínum fóður arfi — hér tínik hróðr —; munat enn starflaust of staf stála = *Det grönne gørde indsnevers mere omkring mig og al min husstand, kvinde, end jeg havde anet; min glæde forringes; der formindkes min faderarv i høj grad — se her mit vers — der vil komme arbejde (hævnens) for krigeren (mig).*

2. Sák hauks holms funa dísi und hjalmi fara i miklum auka at Eyjafirði, isungs Jørð, svát mér þótti þá ótta i draumi folkvandar dóms felli-Guðr standa bjóð með dals fjöllum = *Jeg så en kvinde, med hjelm på, komme i overnaturlig störrelse hentil Øfjorden, kvinde, så at jeg med frygt da syntes i drømme, at valkyrjen (den valkyrjeagtige kvinde) fyldte landet mellem dalens fjelde.*

3. *Til en halv øre vurderer jeg enhver busk sydfor elven; de vide skove har ofte godt skærmet ulven (den forfulgte, fredløse).*

4. Eigi sofnak sætan i þeim þeim, ýseims Öfnir — munat óldu eldviðum auðbætt við mik —, aðr Gondlar gríndlógi gellr meir í hattar felli nökkrum þeira; opt væk mann of minna = *Jeg får ikke et sødt blund i denne*

áðr grindlogi Gondlar
gellr i hattar felli
(opt vák mann of minna)
meir nökkurum þeira.

þars ásynjur jósú
eggmóts of fór seggja
(valir fagna því) vegna
vigmóðar fraimur blóði.

5. Harðsteini lét húna
harðgeðr lima fjarðar
(þat sák) dóms (í draumi)
dyn-Njörðr mik of barðan,
en þrádráttar þóttumk
þjósti keyrðr of ljósta
sævar hrafns i svefn
snarr beinanda steini.

7 (o. 983-84). Virkis spyrr at
verkum
vins hirði-Sif minum,
esat at manna máli
morð, vóru þau forðum;
liggr þeims hrafn of huggar,
hørveig, talit gorrva
— — — — —
— — — — —

6. Menstiklir sá mikla,
mun sverða brak verða,
komin es grára geira,
goðreið of tróð, kveðja,

8 (o. 986). Rudda ek sem jarlar
(ord lék á því) forðum
(með veðrstófum Viðris

bygd, kriger — det vil ikke blive mændene let at give mig bod (oprejsning)
—, før sværdet runger igen i hovedet på dem; ofte har jeg dræbt mænd
af ringere grund.

5. Harðgeðr fjarðar húna „dóms lima“ dyn-Njörðr lét mik of barðan harðsteini — þat sák í draumi —, en þóttumk í svefn of ljósta snarr þrádráttar, þjósti keyrðr, sævar hrafns beinanda steini = *Den hårdsindede kriger slog mig med en hvæssten — det så jeg i drømme —, men jeg drømte, at jeg, rask til trods og dreven frem af vrede, slog skibstyreren med en anden sten.*

6. Menstiklir sá mikla goðreið of tróð; sverða brak mun verða; komin es kveðja grára geira —, þars eggmóts ásynjur jósú vígmóðar fraimur blóði of vegna fór seggja; valir fagna því = *Manden (jeg) så mange guðer (gudevæsner) ride over jorden — der vil opstå kamp; de grå spyds hilsen (varsel?) er kommen (har vist sig?) — hvor kampkvinderne øste kampfysende blodet fraen over de faldnes skare; høgene glædes ved det.*

7. Vins virkis hirði-Sif spryrr at verkum mínum; morð esat at manna máli; þau vóru forðum; liggr gorrva talit, hørveig, þeims of huggar hrafn . . . = *Kvinden spørger om mine bedrifter; drabene er ikke genstand for omtale; de skete forlængst; for ham, som træster ravnnen (mig), ligger fuldstændig talt, kvinde . . .*

8. Ek rudda forðum mér til landa sem jarlar; ord lék á því með Viðris vandar veðrstófum; nú hefk of síðir vegna breiða jörd með børðum ór hendi mér, Valþognis Várar skiðs bendir = *Jeg skaffede mig forðums land som friðarne kæmper; det rygte gik blandt krigerne; nu har jeg endeligt ved drab mistet det brede land med dets udkanter(?) ud af min hånd, kriger.*

vandar) mér til landa;
nú hefk, Valþognis, vegna,
Várar skiðs, of síðir
breiða jorð með børðum,
bendir, mér ór hendi.

9 (o. 989). — — munat enn sælu
menbrjótandi hljóta,
(oss kom breiðr i búðir
boggr af einu hoggvi)
þás, fleinmarar, fjóra
fullkátir vér sótum,
(nú 's) mó-grennir (minna
mitt setr) tógu vetra.

10 (o. 995). Lattisk herr með
hóttu

Hangatýs at ganga
(þóttit þeim at hætta
þekkiligt) fyr brekku,
þás dynfúsir disar
dreyra svells á eyri
(bróð fekk borginmóði
blóðs) skjálðaðir slóðum.

11. Ilt 's á jorð of orðit,
aldr bólvar mjók skaldi
(liðit es mest) et meira
(mitt lif) Heðins drifu,
es óvægins eigi
eyrarleggs á seggjum
Grims í gondlar flaumi
Gefnar mák of hefna.

9. Menbrjótandi munat enn hljóta sælu — oss kom breiðr boggr í búðir af einu hoggvi —, þás vér sótum fullkátir fjóra tógu vetra, fleinmarar mógreinir; nú 's mitt setr minna = *Manden (jeg) vil aldrig mere opleve den lykke — en svær ulykke har hjemsegjt mig af ét hug —, som jeg havde, da vi sad fuldglade fyrettyve år (på min gård). kriger; nu er mit hjem adskillig ringere.*

10. Herr lattisk at ganga með hóttu Hangatýs fyr brekku — þeim þóttit þekkiligt at hætta —, þás slóðum skjálðaðir, dreyra svells disar dynfúsir á eyri; borginmóði fekk hróð blóðs = *Mændene blev dovne til at gå med hjælmene ned for brinken — de syntes det lidet tiltalende at gøre voestykket —. da vi stod skoldede og kamplystne på øren (nedenfor); røvenen fik blod til bytte.*

11. Ilt es of orðit á jorð — aldr bólvar mjók skaldi Heðins drifu et meira; liðit es mest lif mitt —, es málk eigi of hefna óvægins Grims eyrarleggs á seggjum i gondlar Gefnar flaumi = *Det er blevet slemt her på jorden — alderen gör digteren (mig) herefter uskikket til kamp; det næste (og bedste) af mit liv er nu forbi —, siden jeg ikke formår at hævne den uforståede Grim ørlæg på mændene ved kamp.*

Vigfúss Viga-Glumsson.

Islænder, 10—11. árh.

Digt om Hakon jarl(?) o. 986.

Varðat høgt, pars hurðir	þar gingum vér, þrøngvir
hjørklofnar sák rofna	þunniss, i bøð, Gunnar
(hótt song Högna) Geitis,	(strøng vas) danskra drengja
(hregg) til Vagns at leggja;	(darra flaug) til knarrar.

Lausavísa (986).

Oss es leikr, en lauka	hlýs kveðk hølis bósá,
liggr heima vinr feimu,	(hann væntir sér annars)
þryngr at Viðris veðri	vifs und vormum bögi,
vandar, góðr fyr hondum;	vér skreytum spjor, neyta.

[V. V.] Varðat høgt at leggja til Vagns, þars sák hurðir Geitis rofna hjørklofnar; hótt song Högna hregg; þar gingum vér i bøð til knarrar danskra drengja, Gunnarr þunniss þrøngvir; darra flaug vas strøng = *Det blev ikke let at angribe Vagn, hvor jeg så skjoldene briste kløvede af sværdet; kampen buldrede højt; der gik vi ud i kampen med de danske svendes skib, kriger; spydenes flugt var stærk.*

Oss es góðr leikr fyr honduni, en vinr lauka feimu liggr heima; þryngr at Viðris vandar veðri; kveðk bósá neyta hlýs hølis und vormum bögi vifs; vér skreytum spjor; hann væntir sér annars = *Vi har en god leg i vænte, men kvindens ven ligger hjemme; kampen nærmer sig stærkt; jeg mener, at den kvindeskære nyder lunt ly under kvindens varne arm; vi gör vores spyd istand (glatter vores spyd); han vænter sig noget andet (end kamp).*

Brúsi Hallason.*Islænder, sidste halvdel af 10. árh.***Lausavísa (o. 995).**

Hǫfum vér vegs af vígum (veitk orð á því), horða stóðs við stýrimeiða stafn, Gǫndul, hlut jafnan,	þó hykk fúrviðu fóru fleygarðs an mik varði, beiði-Hlǫkk, fyr brekku, bliks, harðara miklu.
--	--

Einarr Helgason skálaglamm.*Islandsk skjald, d. o. 995.***1. Drape om Hakon jarl (o. 975).**

Byggði lǫnd (en lunda) (lék orð á því) forðum Gamla kind, sús granda (gunnborðs) véum þorði;	nú 's afrendra jófra Ullr geirvaðils þeira sóknar hvatr at setri settr, hverjum gram betri.
---	--

2. Et digit om Harald blåtand(?) (o. 980).

1. Liðbröndum kná Lundar lands frœkn jófurr granda;	hykka ræsis rekka Rinar grjót of þrjóta.
--	---

[B. H.] Vér hǫfum jafnan vegs hlut af vígum við stafnstóðs stýrimeiða, borda Gǫndul; veitk orð á því; þó hykk fleygarðs fúrviðu fóru miklu harðara fyr brekku, an mik varði, bliks beiði-Hlǫkk = *Vi har lige øre af kampen over for mændene, (vore modstandere), kvinde; jeg ved, at så bedømmes det; dog tror jeg, at de før langt raskere ned ad skrænten, end jeg havde troet, kvinde.*

[E. sk.] Gamla kind byggði forðum lǫnd — en orð gunnborðs lunda lék á því — sús þorði granda véum; nú 's sóknar hvatr geirvaðils Ullr, betri hverjum gram, settr at setri þeira afrendra jófra = *Gamles øet (brødre) styrede før landet, den som vovede at omstyrtte helligdommene (templerne); derom har folk talt; nu er den kampraske kriger, bedre end nogen anden fyrste, sat til at styre de kraftige fyrsters land.*

2. 2. Frœkn jófurr Lundar lands kná granda liðbröndum; hykka Rinar grjót of þrjóta ræsis rekka = *Skånes tapre fyrste fører guldet: jeg ved at kongens kæmper ikke lider mangel på guld.*

- 2 Né áttstuðill ættar
ógnherði mun verða
(skyldr emk hróðri at halda)
Hilditanns in mildri..

3. Vellekla (o. 986).

1 Hugstóran biðk heyra,
heyr jarl Kvasis dreyra.
foldar vørð á fyrða
fjarðleggjar brim dreggjar.	4 Þvit fjolkostigr flestu
flestr ræðr við son Bestlu
(tekit hefk morðs til mærðar)
mæringr an þú færa.
2. Ullar gengr of alla
asksogn, þess 's hvot magnar
byrgis bøðvar sorgar,
bergs geymiló dverga.	5. Eisar vágr fyr (visa
verk) røgnis mér (hagna),
þýtr Óðrøris alda
(aldr) hafs við fles galdra.
3. Hljóta munk, né hlítik,
Hertýs, of þat frýju,
fyr ɔrþeysi at ausa
austr vingnóðar flausta.	6. Nú 's þats Boðnar bára,
berg-Saxa, térvaxa,
gervi i holl ok heyri
hljóð fley jofurs þjóðir.

2. Né mun verða áttstuðill ættar Hilditanns in mildri ógnherði; emk skyldr at halda hróðri = *Der vil aldrig fødes et medlem af Hilditands slægt (den danske kongeslægt) mere gavmild end krigeren (du : Harald blåland?); jeg er forpligtet til at digte.*

3., 1. Biðk hugstóran foldar vørð heyra á fjarðleggjar fyrða dreggjar brim; heyr, jarl, Kvasis dreyra = *Jeg beder landets modige bevogter at høre mit digt; hør, jarl, på kvadet.*

2. Bergs geymiló dverga gengr of alla Ullar asksogn þess, es magnar hvot bøðvar byrgis sorgar = *Digetet høres af dens hele mandskab, som gör kampen sterk.*

3. Munk hljóta at ausa austr Hertýs vingnóðar fyr ɔrþeysi flausta; né hlítik frýju of þat = *Jeg vil komme til at frembære mit digt for slagkrigeren; jeg vil ikke lade mig særlig opfordre dertil.*

4. Þvit flestr fjolkostigr mæringr ræðr flestu færa við son Bestlu, an þú; hefk tekit til mordðs mærðar = *Ti alle andre fyrrster med mange dygtige egenskaber har langt mindre at sige hos Bestlas són (Odin) end du; jeg er begyndt at digte om kampe.*

5. Vágr Røgnis eisar fyr mér; verk hagna visa aldr; Óðrøris hafs alda þýtr við galdra fles = *Digetet fremføres af mig; bedrifterne vil altid prude fyresten; digtet lyder højt.*

6. Nú 's þats Boðnar bára térvaxa; jofurs þjóðir gervi hljóð i holl ok heyri berg-Saxa fley = *Nu vokser mit digt; fyrestens mænd give lyd i hallen og lytte til digtet.*

7. Ok oddneytir úti
eiðvandr flota breiðan
(glaðr) i Gondlar veðrum
(gramr svafði bil) hafði,
ok rauðmána reynir
rógsegl Heðins bóga
upp hóf joſra kappi
etju lund at setja.
8. Vasat ofþyrjar ɔrva
odda vifs i drifu
sverða sverrifjarðar
svanglýjaði at frýja;
brakrøgnir skók bogna
(barg ofþyrmir varga)
hagl ór Hlakkar segli
hjørs (rakkliga fjørvi).
9. Mart varð él, áðr, Ála
austr lond at mun banda
- randar lauks, af riki,
rœkilundr of tœki.
10. Berk fyr hefnð, þás hræfna
(hljóm) lof (togins skjóma
hann nam) vørðr (at vinna)
vann sins fður hranna.
11. Rignði (hjørs) á hersa
(hriðremmir) fjor viða
(þrimalundr of jón Þundi
þegns gnótt) mélregni,
ok hald-Viðurr hólða
haffaxa lét vaxa
Laufa veðr at lifi
lifkold Hóars drifu.
12. Hjalmgrápi vann hilmir
harðr, Lopts vinar, barða
því kom vqxtr i Vínu

7. (v. 7–13 *Hakons setog og faderhævn* 962–69). Ok eiðvandr oddneytir hafði breiðan flota úti í Gondlar veðrum; gladr gramr svafði bil; ok Heðins bóga rauðmána reynir hóf kappi upp rógsegl at setja etju lund joſra = *Og den eiltre kriger havde en stor flådeude i Gönduls storme (skampe); den glade fyrtte dræbte al nølen; og krigeren løftede fuld af iver skjoldet for at dæmpe fyrsternes stridbare sind.*

8. Vasat at frýja sverða sverrifjarðar svanglýjaði odda vifs ofþyrjar i ɔrva drifu; hjørs brakrøgnir skók bogna hagl ór hlakkar segli; ofþyrmir varga barg rakkliga fjørvi = *Der var ingen grund til at bebrejde krigeren hans optræaen i kampen; han rystede pilene ud af sit skjold; ulvenes fæder frelste modigt sit liv.*

9. Mart Ála él varð af riki, áðr randar lauks rœkilundr of tœki lond austr at mun banda = *Mangen kamp blev holdt af kraft, för krigeren ifolge gudernes vilje fik landene i østen i sin magt.*

10. Berk lof fyr hefnð, þás hræfna vørðr vann sins fður; hann nam at vinna hljóm togins skjóma = *Jeg frembærer lovord for den ævn, sokrigeren tog for sin fader; han voldte det dragne sværds klang.*

11. Mélregni rignði viða á fjør hersa; þrimalundr hjørs hriðremmir of jón Þundi þegns gnótt, ok haffaxa hald-Viðurr lét lifkold Laufa veðr vaxa at lifi hólða Hóars drifu = *Spydregnen faldt videnom på hersers liv; den kamplystne kriger forøgede antallet af Odins mænd, og skibenes styrer lod den livkolde sværdstorm vokse mod odelsbøndernes liv i kampen.*

12. Hardr hilmir vann barda fiaindr sína hjalingrápi; því kom vqxtr i Lopts

- vinheims, fiandr sina,
at forsnjallir fellu
fúrs i Próttar skúrum
(þat fær þjóðar snytri)
þrir jarls synir (tírar).
13. Hvarfat apr, áðr erfðan,
óðstafr, fður hafði,
(herforðuðr réð Hörða)
hjørveðrs (konungr fjørvi);
vardat Freyr, sás fœri,
folkskiðs né mun siðan,
(því bregðr óld við aðra)
jarls ríki frámm sliku.
14. Sjau fylkjum kom silkis
(snúnaðr vas þat) brúna
- geymir grundar sima
grandvarr und sik (landi).
15. Qll lét senn enn svinni
sønn Einriða mónum
herjum kunnr of herjuð
hofs lñnd ok vé banda;
at veg jöttna vitni
valfalls of sæ allan
(þeim stýra goð) geira
garðs Hlóriði farði.
16. Ok herparfir hverfa
(Hlakkar móts) til blóta
(rauðbrikar fremsk rœkir
rikr) ásmegir (sliku);
nú grør jorð sem áðan,
aptr geirbrúar hæpta

vinar vinheims Vinu, at þrír forsnjallir jarlssynir fellu í Próttar fúrs skúrum; þat fær þjóðar snytri tírar = *Den hårdføre fyrsste slog sine fjender med hjælmens hagl; derfor kom der vækst i mit digt. fordi tre meget modige jarlesønner faldt i kampen. Det giver folkeopdrageren ry.*

13. Hjørveðrs óðstafr hvarfat apr, áðr hafði erfðan fður, herforðuðr réð fjørvi Hörða konungs; vardat folkskiðs Freyr, né mun siðan, sás fœri frámm sliku jarls ríki; því bregðr óld við aðra = *Krigeren vendte ikke tilbage, før end han havde hævet sin fader; han fik Hördekongens liv i sin magt; der har aldrig været nogen, og der vil aldrig fødes nogen krieger, som har vist sig i besiddelse af en sådan jarlemagt. Derom fortæller den ene den anden og berømmer det.*

14. (v. 14—25 om kampe og tilstande 969—75). Grandvarr geymir brúna grundar silkis sima kom sjau fylkjum und sik; þat vas snúnaðr landi = *Den retskafne silkebåndprydede høvding underlagde sig syv fylker; det var en lykke for landet.*

15. Enn svinni, herjum kunnr, lét senn qll ofherjuð hofs lñnd Einriða ok banda sønn vé mónum; geira garðs Hlóriði farði of allan sæ vitni valfalls at jöttna veg — þeim stýra goð = *Den kluge, af folket velkendte, lod snart alle Tors og gudernes hærjede tempellandene blive sande helligdomme for folket; kriigeren bragte over enhver havdel med sig vidnesbyrd om mandefald hjem til bjærgene(?). Ham styrer guderne.*

16. Ok herparfir ásmegir hversa til blóta; ríkr Hlakkar móts rauðbrikar rœkir fremsk sliku; nú grør jorð sem áðan: audrýrir lætr geirbrúar óru byggva hæpta vé óhryggva = *Og de nådige guder vender sig til blotene; den mæglige krieger vinder hæder ved sligt; nu er jorden frugtbar som tilforn; den gavmilde mand lader kriigerne igen glade befolke guderne templer.*

- auðrýrir lætr óru
óhryggva vé byggva.
17. Nú liggr alt und jarli
(imunborðs) fyr norðan
(veðrgœðis stendr viða)
Vik (Hókonar riki).
18. Engi varð á jorðu
ættum góðr, nema Fróði,
gæti-Njørðr, sás gerði,
geirbríkar, frið slikan.
19. Enn reið qðru sinni
jarl hærðmorum norðan;
søngherðir lét sverða,
sótt Ragnfröði at móti.
20. Hóf und hyrjar kneyfi
(hraut unda fjóld) Þundar,
- þat sleit víg á vági,
vandar dýr at landi;
né fjoðsnerrinn fyrrí
fémildr konung vildi
(vægðit jarl fyr joðri)
Yggs niðr friðar biðja.
21. Búinn lézk valdr, ef vildi
valmey konungr heyja,
hølða morðs at halda
(herr fell of gram) velli.
22. Hitt vas meir, at Møra
morðsfíkinn lét norðan
folkverjandi fyrvá
før til Sogns of górvá;
ýtti Freyr af fjórum
folklöndum (sá branda
Ullr stoð af því allri
yrþjóð) Heðins byrjar.

17. Nú liggr alt fyr norðan Vik und jarli; riki Hókonar, imunborðs veðrgœðis, stendr viða = *Nu ligger hele landet nord for Viken under jarlen; Hakons, krigeren, magt er vidtuustrakt.*

18. Engi ættum góðr geirbríkar gæti-Njørðr varð á jorðu, sás gerði slikan frið, nema Fróði = *Ingen höjbären krigeren fødtes på jorden, der bevirkede en sådan fred, undtagen Frode.*

19. Enn qðru sinni reið jarl horðmorum norðan; sverða søngherðir lét sótt at móti Ragnfröði = *Atter for anden gang tog jarlen på sine skibe nordfra; krigeren begav sig til et møde (kamp) med Ragnfröð.*

20. Vandar dýr und Þundar hyrjar kneyfi hóf at landi; þat sleit víg á vági; unda fjóld hraut; né vildi fjoðsnerrinn, fémildr Yggs niðr fyrrí biðja konung friðar; jarl vægðit fyr joðri = *Skibene med krigeren ombord førtes (af strømmen) til land; det afbredt kampen på seen; sårenes mængde lød højt; ikke vilde den krigerske, gavmilde efterkommer af Odin først bede kongen om fred. Jarlen gav ikke efter for kongen.*

21. Valdr hølða morðs búinn at halda velli, ef konungr vildi heyja valmey; herr fell of gram = *Krigeren erklærede sig villig til at holde stand på kamppladsen, hvis kongen vilde kæmpe; hæren var falden omkring kongen.*

22. Hitt vas meir, at Møra folkverjandi lét mordsfíkinn of górvá før fyrvá norðan til Sogns; Freyr Heðins byrjar ýtti af fjórum folklöndum; Ullr branda så stoð af því allri yrþjóð = *Det skete fremdeles, at den norske fyrste lod, kamplysten, mændene yøre et tog nordfra til Sogn. Krigeren lod*

23. Ok til móts á Meita
mjúkhurðum framm þurðu
með svörgæli Sørva
sjau landrekar randa;
glumði allr, þás Ullar
eggþings Heðins veggjar
(gnótt flaut nás fyr nesjum)
Nóregr, saman fóru.

24. Varð fyr Vinða myrði,
viðfrægt, en gramer, síðan
gerðisk mest at morði
mannfall, við styr annan;
hlym-Narfi bað hverfa
hlifar flagðs, ok lagði
Jalks við qndurt fylki.
qndur vørp, at landi.

25. Strøng varð gunnr, áðr
gunnar
ganumi nás und hramma
þrøngvimeiðr of þryngvi
þrimr hundruðum lunda;
knátti hafs at hófðum
(hagnaðr vas þat) bragna
folkeflandi fylkir
fangsæll þaðan ganga.

26. Hitt vas auk, at eykir
aurborðs á vit norðan
und sigrunni svinnum
sunnr Danmarkar runnu,
ok holmfjöturs hjalmi
Hørða valdr of faldinn
Dofra danskra jofra
dróttinn fund of sótti.

skibe stede fra land i fire fylker; han så, at helor-folket vilde høste gavn deraf.

23. Ok sjau landrekar þurðu fram á Meita mjúkhurðum með Sørva svörgæli til randa móts; allr Nóregr glumði, þás Heðins veggjar Ullar fóru saman eggþings; gnótt nás flaut fyr nesjum = *Og syv fyrster iledre fremad på de smidige skibe med krigeren til kamp. Det gav genlyd i hele Norge, da krigerne drog samlede til kampen. En mængde lig fled udenfor næssene.*

24. Gramr varð fyr Vinða myrði við annan styr, en síðan gerðisk mest viðfrægt mannfall at morði; hlifar flagðs hlym-Narfi bað hverfa at landi, ok lagði við qndurt fylki „Jalks qndur vørp“ = *Kongen blev truffen af Vendernes banemand (Hakon) i den anden krig, og siden opstod der et voldsomt, viden om bekendt mandefald i kampen; krigeren bød da at vende ind til landet, og han lagde med sine skibe(?) til fylkets spids.*

25. Strøng gunar varð, áðr gunnar lunda þrøngvimeiðr of þryngvi þrimr hundruðum und hramma nás gammi; fangsaell, folkeflandi fylkir knátti ganga þaðan hafs at hófðum bragna; þat vas hagnaðr = *Der blev en voldsom kamp, før det lykkedes krigeren med magt at lade tre hundrede falde under örnenes klør; den bytterige, kæmpende fyrste kunde gå fra kamppladsen ned til søen over mændenes hoveder. Det (sejren) var en lykke.*

26 (v. 26—32 om Danevirkekampen og rejsen tilbage 974—75). Hitt vas auk, es aurborðs eykir runnu nordan und svinnum sigrunni sunur á vit Danmarkar, ok Hørða valdr, Dofra dróttinn, of faldinn holmfjöturs hjalmi, of sótti fund danskra jofra = *Det skete fremdeles, at skibene løb nordfra*

27. Ok við frost at freista
fémildr konungr vildi
myrk- Hlǫðvinjar -markar
mordalfs, þess 's kom norðan,
þás valserkjær virki
veðrhírði bað stirðan
fyr hlym-Njorðumur hurða
Hagbarða gramr varða.
28. Vasat i gogn, þótt gerði
garð-Rognir styr harðan,
gengiligt at ganga
geirrásar, her þeira,
þás með fylki Frisa
för gunn-Viðurr sunnan
(kvaddi vígs) ok Vinða
(vágs blakkriði) Frakka.
29. Þrymr varð logs, es lögðu
leikmiðjungar, Þriðja,
(arngreddir varð) odda
(andvigr) saman randir;
sundfaxa kom Sǫxum
søki-Þrótr á flóttu,
þar svá gramr með gumnum
garð yrþjóðum varði.
30. Flóttu gekk til fréttar
felli-Njorðr á velli,
draugr gat dolga Sógu
dagráð Heðins váða,
ok haldbodi hildar
hrægammia sá ramma;
Týr vildi sá týna
teinlautar fjør Gauta.

med den kloge kriger sydpå til Danmark; og Hördernes hersker, Dofres drot med skrækkehjælmen, søgte til møde med den danske konge.

27. Ok fémildr konungr myrkmarkar Hlǫðvinjar vildi at freista mordalfs, þess es kę n norðan við frost, þás gramr bað stirðan valserkjær veðrhírði varða virki fyr Hagbarða hurðar hlym-Njorðum = *Og Jyllands gav-milde konge vilde prøve krigeren, der var kommen nordfra ved vintertide, dengang da kongen bød den ubøjelige kriger at forsøre Danevirke mod fjenderne.*

28. Vasat gengiligt at ganga i gogn her þeira, þótt geirrásar garð-Rognir gerði harðan styr, þás gunn-Viðurr för sunnan með fylki Frisa, Frakka ok Vinða; vágs blakkriði kvaddi vígs = *Det var ikke lokkende at gå imod deres hær, uagtet krigeren gjorde en hård kamp, da krigeren trængte frem sydfra med sine skarer af Friser, Franker og Vender; krigeren (Hakon) aeggede til kamp.*

29. Þrymr Þriðja logs varð, þars odda leikmiðjungar lögðu saman randir; arngreddir varð andvigr; sundfaxa søki-Þrótr kom Sǫxum á flóttu; svá varði þar gramr yrþjóðum garð með gumnum = *Der opstod en kamp, hvor krigerne førte skjold frem mod hinanden; krigeren stillede sig til kamp; søhelten bragte Sakserne til at fly; således forsvere fyrslen dér volden med sine mænd mod fjenderne.*

30. Flóttu felli-Njorðr gekk til fréttar á velli; Heðins váða draugr gat dagráð dolga Sógu, ok hildar haldbodi sá ramma hrægammia; sáteinlautar Týr vildi týna fjør Gauta = *De flygtendes fælder foranstaltede en frett (orakel) på sletten; krigeren opnæede en gunstig dag til at kæmpe, og han så to varselstærke ravne; den kriger vilde tilintetgøre Göternes liv.*

31. Háði jarl, þars áðan
engi mannr, und ranni
hyrjar þing, at herja,
hjorlautar, kom, Sørla;
bara maðr lyngs in lengra
loptvarðaðar barða
(alt vann granir of gengit
Gautland) frá sæ randir.
32. Valfillum hlöð vøllu,
varð ragna konr gagni.
hriðar óss, at hrósa
(hlaut Óðinn val) Fróða;
hver sé if, nema joſra
ættrýri goð stýra?;
rammaukin kveðk riki
røgn Hókonar magna.
33. Gollsendir lætr grundar
(glaðar þengill her drengja),
hans mæti knák hljóta,
hljót Yggs injaðar njóta.
34. Hjalmföldnum, bauð hildi
hjaldrørr, með Sigvalda
hinn's fór i gný Gunnar,
gunndjarfr Búi, sunnan.
35. Né sigbjarka serkir
sómmiðjungum rómu
Hóars við Høgna skúrir
hléðut fast of séðir.
36. Fjallvønðum gaf fylli,
fullr varð, (en spjor gullu)

31. Jarl háði und Sørla ranni hjorlautar hyrjar þing, þars engi mannr kom áðan at herja; bara maðr in lengra frá sæ lyngs barða loptvarðaðar randir; gramr vann of gengit alt Gautland = *Jarlen holdt, dækket af skjoldet, kampe, hvor ingen mand før var kommen for at hærje; ingen har ført guldprydede skjolde længere op bort fra havet; fyrsten trængte til fods gennem hele Götland.*

32. Fróða hriðar óss hlöð vøllu valføllum; ragna konr varð at hrósa gagni; Óðinn hlaut val; hver sé if, nema goð stýra ættrýri joſra?; kveðk rammaukin røgn magna riki Hókonar = *Krigeren ophobede valdynger på marken; gudernes øtling kunde rose sig af sejren; Odin fik val; hvilken tvivl kan der være om, at guderne styrer fyrsternes slægtføringer; jeg mener, at de overvældende stærke guder gör Hakons magt stærk.*

33. Gollsendir lætr grundar hljót njóta Yggs injaðar; knák hljóta hans mæti; pengill glaðar her drengja = *Manden (jeg) lader fyrsten nyde digtet; jeg modtager hans kostbarheder (som gave); fyrsten glæder mændenes share.*

34 (v. 34–35 (36?) om Jomsvikingeslaget 986). Gunnadjarfr Búi, hinn's fór hjaldrørr sunnan i Gunnar gný með hjalmföldnum Sigvalda, bauð hildi = *Den kampdjærve Bue, som kom, kamplysten, til kamp sydfra med den hjelmbedækkede Sigvalde, tilbød kamp.*

35. Né hléðut sigbjarka serkir, fast of séðir, sómmiðjungum, við Høgna skúrir rómu Hóars = *Ikke beskyttede brynerne, skønt stærkt sammenføjede. kriguerne under heltenes angreb.*

36. Herstefnandi gaf fjallvønðum hrøfnum fylli, en spjor gullu; hrafni varð fullr á ylgjar tafni = *Hærstyreren gav de fjældvante ravne føde, og spydene klirrede; ravnen møttede sig ved de faldne.*

herstefnandi hrófnum,
hrafn á ylgjar tafni.

37. Hvar viti qld und einum
jarðbyggvi svá ligga
(þat skyli herr of hugsa)

hjarl sextian jarla?;
þess riðr fúrs með fjórum
faldleikr Heðins reikar
logskundaðar lindar
lofkendr himins endum.

4. Lausavisur.

1 (986). Gerðak veig of virða
vørð, þanns sitr at jørðu,
(iðrumk þess) meðan aðrir,
qr Váfaðar, svófu;
hykk at hodata stókkvi
(hinig sóttak gram) þótti
(fýsinn) fróknum vísa
ferri skald in verra.

2. Sækjum jarl, þanns auka
ulfs verð þorir sverðum;

skipum borðróinn barða
baugskjoldum Sigvalda;
drepr eigi sá sveigir
sárlinns, es gram finnum,
(rond berum út á andra
Endils) við mér hendi.

3. Þat kvað jarl at æri
unnviggs fyr haf sunnan,
þás á seima særí
sárelða spor vóru:

37. Hvar viti qld hjarl sextian jarla ligga svá und einum jarðbyggvi?; þat skyli herr of hugsa; Heðins reikar faldfúrsleikr þess lindar logskund- aðar riðr lofkendr með fjórum himins endum = *Hvor ved man et sejsten jarlers land således være én jordboer (odelsejer) underkastet?; det skulde folket betænke; den gavmilde hövding kampry svæver lovprist under alle himlens fire hjörner.*

4, 1. Gerðak qr Váfaðar of virða vørð, þanns sitr at jørðu, meðan aðrir svófu; iðrumk þess; hykk ferri, at hodata stókkvi, fróknum vísa þótti skald in verra; sóttak fýsinn gram hinig = *Ufortrøden digtede jeg et kvad om fyrsten, som hersker over landet, medens andre sov; det fortryder jeg; jeg tror (dog) langtfra, at en gavmild. tapper fyrste har ment, at en skjald var ringe (og ikke værd at have); med lyst besøgte jeg fyrsten her.*

2. Sækjum jarl þanns þorir auka ulfs verð sverðum; skipum bordróinn barða baugskjoldum Sigvalda; sá sveigir sárlinns drepr eigi hendi við mér, es finnum gram; berum rond út á Endils andra = *Nu vil jeg begive mig hen til den jarl, der vover med sværd at give ulvene rigelig føde; jeg vil finde mig plads på den ringskjoldbærende Sigvaldes roede skib; den kriger støder mig ikke tilbage fra sig, når jeg træffer ham; nu bærer jeg mit skjold ud på hans skib.*

3. Þat kvað jarl at unnviggs æri fyr sunnan haf, þás sárelða spor vóru á seima særí: qllungis illa hefr þinn faðir haldit — þat hyggjum vist

qllungis hefr illa,
eybaugs, ef skalt deyja (vist hyggjum þat) viggjar
valdr, þinn faðir haldit.

Björn Ásbrandsson, Breiðvíkingakappi.

Islænder, omkr. 1000.

Lausavísur.

1 (o. 990). Guls mundum vit vilja
viðar ok blás i miðli
(grand fæk af stoð stundum
strengs) þenna dag lengstan,
alls i aptan, pella,
ek tegumk sjalfr at drekka
opt horfínnar erfi,
armlüns, gleði minnar.

2. Munat hyrlesti hraustum
hriðar mér at striða
heldr (hefk vigi valdit
Viðleggs sona tveggja), | sem vígbalkar válki
valdr geymi-Bil falda
eða dalsveigi deigum
Draupnis skatt at kaupa.

3 (997). Þá mun þöll en mjóva
Þórodds aðalbjóra
(Fold unni mér fóldu)
fannhvít getu sanna,
ef áttgofug ætti
auðbrik sonu gлиka
(enn emk gjarn til Gunnar
gjalfrelda) mér sjólfum. |
|---|--|

—, ef skalt deyja, eybaugs viggja valdr = *Det sagde jarlen til skibets styrer syd for havel (i Norge), da sårene sås på manden: din fader har lidt en bitter sorg — det tror jeg tilvisse —, hvis du skal da, sefarer.*

1. Vit mundum vilja þenna dag lengstan i niðli guls viðar ok blás; — fæk stundum grand af strengs stoð —, alls ek tegumk sjalfr at drekka i aptan erfi opt horfínnar gleði minnar, armlüns pella = *Vi to vilde ønske, at denne dag var den længste imellem den gule skov og den blå himmel — jeg får undertiden sorg i sind formedelst kvinden (dig) —, efter som jeg i aften agter selv at drikke min øste(?) forsvundne glædes arveel, o kvindé.*

2. Munat hriðar hyrlesti at striða mér, heldr hraustum — hefk valdit vigi tveggja sona Viðleggs —, sem vígbalkar valdr válki falda geymi-Bil eða deigum dalsveigi at kaupa Draupnis skatt = *Det vil være noget andet for krigeren at yppe strid med mig, der er så temlig tapper — jeg har jo voldt de to sønner af Vedlægs drab —, end at lege med kvinden /udtrykket i orig. temlig grovt/ eller for den blødaglige kriger at købe „Draepnis skat.“*

3. Þá mun en mjóva, fannhvít aðalbjóra þöll sanna getu Þórodds — fóldu Fold unni mér —, ef áttgofug auðbrik ætti sonu gлиka sjólfum mér — enn emk gjarn til gjalfrelda Gunnar = *Da vil den smækre, snehvide kvinde bekræfte Torodds gisning — hun elskede mig —, dersom den ætgæve kvinde fik (havde) sønner, der lignede mig; endnu elsker jeg hende.*

4. Myndi Hlin of hyggja
hafleygjar vel peygi,
sús berr, í vó, viðar
váðir, minu ráði,
ef eld-Njørnun qldu
einn vissi nú steina
hirðipoll i helli
hafviggs kalinn liggja.

5. Sýlða skark svanafold
súðum, þvit gæibrúðr
þstum leiddi oss fast,
austan með hlaðit flaust;

viða gat ek våsbúð,
viglundr nú, of stund
helli byggvir hugfullr,
hingat, fyr konu bing.

6. Spurðusk vór und vørðum
verk Styrbjarnar merkjum;
járnfaldinn hlóð oldtum
Eirekr i dyn geira;
nú traðk hauðr of heiði
hundvillr, þvit fatk illa,
viða, braut i vátri
vifs gørninga drifu.

4. Hafleygjar Hlin, sús berr viðar vaðir, myndi peygi of hyggja minu ráði vel í vó, ef qldu eld-Njørnun vissi hafviggs hirðipoll liggja nú einn kalinn i steina helli = *Kvinden, som bærer de vide klæder, vilde være øengstelig for mig (egl. min stilling) i faren, hvis hun vidste, at sefareren (jeg) nu lå alene og forfrussen i stenhulen.*

5. Skark súðum sýlða svanafold austan með blaðit flaust, þvit gæibrúðr leiddi oss fast þstum; ek gat of stund viða våsbúð hingat; hugfullr viglundr byggvir nú helli fyr konu bing = *Jeg furede med plankeerne (skibet) det iskolde hav østsra med skibet fuldt ladet, ti den agtsomme kvinde elskede m g höjt; jeg har for en tid opnået (også) her rejsestrabadser i møngde; den modige kriger (jeg) bebor nu en hule istedenfor (at dele) kvindens leje.*

6. Vór verk und vørðum merkjum Styrbjarnar spurðusk; járnfaldinn Eirekr hlóð oldtum i geira dyn; nú traðk hundvillr hauðr of viða heiði, þvit fatk illa braut i vátri drifu gørninga vifs = *Mine bedrifter under Styrbjörns guldindvirkede faner spurgtes (viden om); Erik med jærnhjælmen fældede mændene i kampen; nu betrådte jeg den vide hedes land og før nederdrægtig vild, ti jeg fandt ikke vejen i heksekvindens våde uvejr.*

Pórvaldr enn veili.

Islænder, d. 999.

Lausavísa (999).

Yggr bjalfa mun Ulfí	at gnýskúta Geitis
Endils of boð senda	goðvarg fyrir argan,
(mér 's við stála stýri	þanns við røgn of rignir,
stugglaust) syni Ugga,	reki hann, en vér annan.

Vetrliði Sumarliðason.

Islænder, d. 999.

Lausavísa (eller af et digt om Tor?).

Leggi brauzt Leiknar,	steypðir Starkeði,
Iamðir Þrivalda,	stétt of Gjqlp dauða.

Steinunn Refs (Dálks)dóttir.

Islænderinde, omkr. 1000.

Lausavísur (999).

1. Þórr brá Þvinnils dýri	munat skið of sæ siðan
Þangbrands ór stað lóngu,	sundført Atals grundar,
hristi búss ok beysti	hregg þvit hart tók leggja
barðs ok laust við jørðu;	hónum kent i spónu.

[P.] Yggr Endils bjalfa mun senda of boð Ulfí, syni Ugga — mér 's stugglaust við stála stýri —, at hann reki argan goðvarg, þanns of rignir við røgn, fyrir gnýskúta Geitis, en vér annan = *Krigeren (jeg) vil sende Ulv, Ugges són — jeg nærer intet uvenskab til krigeren (ham) —, bud (opfordring) om, at han jage den fulle gudsbespotter, som sætter sig op(?) imod guderne, ned for klipperne (dræbe ham), og jeg skal göre lige sådan ved den anden.*

[V. S.] *Du knekkede Leiðns lægge, knuste Trivalde, styrtede Starkad og ombragte Gjalp.*

[S. R.] 1. Þórr brá lóngu Þvinnils dýri Þangbrands ór stað, hristi barðs búss ok beysti ok laust við jørðu; Atals grundar skið munat siðan sundført of sæ, þvit hart hregg, hónum kent, tók leggja i spónu = *Tor kastede Tangbrands lange skib ud af dets plads; han rystede og knuste skibet og slog det mod land; skibet vil aldrig mere være i stand til at*

2. Braut fyr bjöllu gæti
(bond róku Val Strandar)
mögfellandi mellu
móstalls visund allan;
- hlifðit Kristr, þás kneyfði
knorr, malmfeta varrar;
litt hykk at goð gætti
Gylfa hreins at einu.

Ulfr Uggason.

Islandsk digter, o. 1000.

1. Húsdrápa (983).

1. Hjaldrgegnis ték Hildar
herreifum Áleifi,
hann vilk at gjof Grimnis,
geðfjarðar ló, kveðja.
2. Ráðgegninn bregðr ragna
rein at Singasteini
frægr við firna slægjan
Fárbauta móg vári;
móðøflugr ræðr mœðra
mógr hafnýra fogru,
- kynnik, áðr ok einnar
áttu, mærðar þöttum.
3. Þjokkvaxinn kvezk þykkja
þiklingr firinnikla
hafra njóts at hofgum
hætting meginandrætti.
4. Innmáni skein ennis
qndóttis vinar banda;
óss skaut øgigeislum
orðsæll á men storðar.

*komme over havet, ti den stærke storm, tillagt ham, har slæt det sønder
og sammen.*

2. Mellu mögfellandi braut allan móstalls visund syr bjöllu gæti; bond
róku Val Strandar; Kristr hlifðit varrar nalmfeta, þás kneyfði knorr; hykk,
at goð gætti litt at einu Gylfa hreins = *Tor bræd skibet helt og holdent
for klærken; guderne lod skibet blive vrag; Krist beskyttede ikke skibet,
da det brodes; jeg tror, at gud kun lidt (slet ikke) holdt sin hånd over det.*

[U. U.] 1. Ték herreifum Áleifi geðfjarðar ló Hildar hjaldrgegnis; hann
vilk kveðja at Grimnis gjof = *Jeg yder den munstre Olaf digterdrikken
(et digt); ham vil jeg kalde til at modtage Odins gave (digterdrikken).*

2. Ráðgegninn frægr ragna reinvári bregðr við firna slægjan móg
Fárbauta at Singasteini; móðøflugr mógr áttu mœðra ok einnar ræðr áðr
fogru hafnýra; kynnik mærðar þöttum = *Den ráðsnilde, beromite gudevejs-
vogter begiver sig med Fárbótes meget listige són til Singasten; den mod-
kraftige són af 9 mødre kommer først i besiddelse af den strålende sten;
det gör jeg bekendt i et digtafsnit.*

3. Þjokkvaxinn þiklingr kvezk þykkja firinnikla hætting at hofgum
meiginandrætti hafra njóts = *Den undersætsige tyksak sagde, at han syntes
at der var overvældende stor fare ved Tors tunge hoveddræt.*

4. Ennis innmáni qndóttis banda vinar skein; orðsæll óss skaut øgi-

5. En stirðpinull starði
storðar leggs fyr borði
fróns á folka reyni
fránleitr ok blés eitri.
6. Fulløflugr lét fellir
fjall-Gauts hnefa skjalla
(ramt mein vas þat) reyni
reýrar leggs við eyra;
Viðgynnir laust Vimrar
vaðs af frónum naðri
hlusta grunn við hrönnum.
Hlaut innan svá minnum.
7. Riðr á borg til borgar
bögfróðr sonar Óðins
Freyr ok folkum stýrir
fyrstr enum golli byrsta.
8. Riðr at vilgi viðu
viðfrægr, en mér liða,
Hroptatýr, of hváptá
hróðrmöl, sonar báli.
9. Þar hykk sigrunni svinnum
sylgs valkyrjur fylgja
heilags tafns ok hrafna.
Hlaut innan svá minnum.
10. Kostigr riðr at kesti,
kynfróðs þeims goð hlóðu
Hrafnfreistaðar, hesti
Heimdallr, at móg fallinn.
11. Fulløflug lét fjalla
framm haf-Sleipni þramma

geislum á storðar men = *Gudernes frygtelige vens øje skinnede; den berømte gud sked lynstråler mod ormen.*

5. En stirðpinull storðar starði fránleitr fyr borði á fróns leggs folka reyni ok blés eitri = *Men ormen stirrede med skarpe øjne foran rælingen på Tor og spyede edder.*

6. Fulløflugr fellir fjall-Gauts lét hnefa skjalla við eyra reýrar leggs reyni; þat vas ramt mein; Viðgynnir Vimrar vaðs laust hlusta grunn af frónum naðri við hrönnum. Hlaut innan svá minnum = *Den fuldkraftige Tor lod sin næve runge mod jættens øre; det var et kraftigt mén; Tor slog hovedet af den glinsende orm ned i bølgerne. [Hallen] blev således indvendig [prydet] med [gamle] minder.*

7. Bögfróðr Freyr riðr fyrstr á enum golli byrsta borg til borgar Óðins sonar ok stýrir folkum = *Den kamptyndige Freyr rider i spidsen på sin guldbörstede galt til Balders bálstabæl og styrer skarerne.*

8. Viðfrægr Hroptatýr riðr at vilgi viðu sonar báli, en mér liða hróðrmöl of hváptá = *Den vidt berømte Odin rider til sin söns store bål; men digtningens ord glider over mine læber.*

9. Þar hykk valkyrjur fylgja svinnum sigrunni ok hrafna sylgs heilags tafns osv. = *Der ved jeg at valkyrjerne ledsager den kluge kriger (Odin) og ravnene til det hellige ligts blod osv.*

10. Kostigr Heimdallr riðr hesti at kesti, þeims goð hlóðu at fallinn móg kynfróðs Hrafnfreistaðar = *Den udmærkede Heimdal rider på sin hest til den bálstabæl, som guðerne opførte efter at den meget kluge Odins són var falden.*

11. Fulløflug fjalla Hildr lét haf-Sleipni þramma framm, en hjalmelda

Hildr, en Hropts of gildar
hjalmelda mar feldu.
endr bark mærð af hendi.
(ofrak svá) til sævar,
sverðregns (lofi þegna).

12. Þar kómr þ, en æri

2. Lausavísa (999).

Tekkat, sunds, þótt sendi
sannreynir boð, tanna
hvarfs við hleypiskarfi,
Hárbarðs véa fjarðar;
esat ráfáka rækir,
(røng eru mól á gangi),
sék við miklu meini,
minligt, flugu at gína.

Brennu-Njáll Þórgeirsson.
Islandsk hövding, d. 1011.

Lausavísa.

Senn jósum vér svanni
sextán, en brim fexti,
dreif á hafskipa húfa
húm, í fjórum rúnum.

gildar Hropts of feldu mar = *Den meget stærke jættekvinde stødte skibet ud, men Odins krigere kastede (hendes) hest til jorden.*

12. Þar kómr þ til sævar, en bark endr mærð af hendi sverðregns æri; ofrak svá lofi þegna = *Der mødes elven med havet; efter har jeg fremført et digt til øre for en krigers; således ypper jeg mændenes ros.*

2. Tekkat við tanna hvarfs hleypiskarfi, þótt Hárbarðs véa fjarðar sunds sannreynir sendi boð: esat minligt, ráfáka rækir, at gína flugu, røng mól eru á gangi; sék við miklu meini = *Jeg tager ikke imod den 'flue', uagtet digt-eren sender mig bud; det er ikke efter mit sind, sefare, at sluge fluer; uretfærdige sager sættes (nu) i gang; jeg vil undgå et stort mén.*

[B.-N.] Senn jósum vér sextán í fjórum rúnum, svanni. en brim fexti; hún dreif á hafskipa húfa = *På engang øste vi 16 i fire rum, kvinde, men brændingen skummede; sœn sprøjtede ind over havskibets sider.*

Hjalti Skeggjason.*Islænder, omkr. 1000.***Kviðlingr (999).**

Vilkat goð geyja,
grey þykkjumk Freyja. [æ mun annat tveggja
hornstraum getum Hrimnis
hrœra, veiðarföri. Óðinn grey eða Freyja].

Eysteinn Valdason.*Islænder, omkr. 1000.***Et digt om Tor.**

1. Sín bjó Sifjar rúni
snarla, framm, með karli,
hornstraum getum Hrimnis
hrœra, veiðarföri.	øestisk áðr at flausti
qggs búð, faðir Þrúðar.
2. Leit á bratrar brautar
baug hvassligum augum,	3. Svá brá viðr, at (sýjur),
seiðr (rendu framin breiðar)
jarðar, út at borði
Ulls mágs hnefar skullu.

[H.] Jeg vil ikke spotte gud(erne); en tæve tykkes mig Freyja [senere tilføjelse: altid vil et af to være: Odin en tæve eller Freyja].

[E.] 1. Sifjar rúni bjó snarla veiðarföri sin með karli; getum hrœra framm hornstraum Hrimnis = *Tor gjorde kurtig sine fiskeredskaber rede (for at drage ud) med den gamle; jeg fremfører mit digt.*

2. Faðir Þrúðar leit hvassligum augum á baug bratrar brautar; qggs búð øestisk áðr at flausti = *Tor så med barske øjne på ormen; havet havde i forvejen slæt brusende mod skibet.*

3. Seiðr jarðar brá svá viðr, at hnefar Ulls mágs skullu út at bordi; breiðar sýjur rendu framin = *Ormen gjorde et så stærkt ryk derved, at Tors hænder slog mod bådkanten; den brede bål skød fremad.*

Gamli gnævaðarskáld.

Isl. digter i det 10. árh.

1. Af et digt om Tor.

Þás gramr, hinn 's svik samðit, grundar fisk með grandi
snart Bilskirnis, hjarta, gljúfrskeljungs nam rjúfa.

2. Af et fyrstedigt el. heltedigt(?)

Qðlingr drap sér ungum	innan borðs ok orða
ungr naglfara á tungu	aflgerð meðalkafla.

Þórleifr jarlsskáld Rauðfeldarson (Ásgeirs son rauðfeldar).

Islandsk skjald, sidste halvdel af 10. árh.

1. Hákonardrápa (o. 986).

1. Hókon, vitum hvergi (hafizk hefr runnr af gunni)	vesa mátt af því visi viðlendr, niu senda.
fremra jarl und ferli (folk-Ránar) þér mána; þú hefr qðlinga Óðni (etr hrafn af ná getnum),	2. Höfðum i þér Hókon, es at hjorrógi drógumk, (þú rauft Skoglar skyja skóð), forystu góða

[G.] 1. Þás gramr Bilskirnis, hinn 's samðit svik hjarta, nam rjúfa snart
grundar fisk með grandi gljúfrskeljungs = *Da Tor, han som ikke pønsede
på svig i sit hjerte, med kraft slog ormen ihjæl med hammeren*

2. Ungr qðlingr drap sér ungum innan á naglfara borðs ok meðalkafla
tungu orða aflgerð = *Den unge fyrste slog sig i sin ungdom ude på ud-
øvelsen af den kraftige samtale mellem skjoldene og klingerne (kampen).*

[P.] 1. Hókon, vitum hvergi und mána ferli jarl fremra þér; hafizk
hefr folk-Ránar runnr af gunni; þú hefr senda Óðni niu qðlinga; hrafn etr af
getnum ná; vesa mátt viðlendr af því visi = *Hakon, vi kender ingen jarl
på jorden mere fremragende end dig; krigeren har hævet sig (sin anseelse)
ved kampen; du har sendt Oden 9 fyrster — ravnens øder af de den givne
lig —, men du kan derved herske over vidtudstrakte lande fyrste.*

2. Höfðum góða forystu i þér Hókon, es drögumk at hjorrógi; þú
rauft skóð Skoglar skyja = *Vi havde i dig, Hakon, en udmærket anfører,
da vi gik til kamp; du rødfarvede sværdene.*

2. Drape om Sven tveskæg.

Opt með œrna giptu
 qðlings himins røðla Jóta gramr enn itri
 Englandi rauð branda.

3. Jarlsnif (o. 990).

Þoku dregr upp et eystra,
 él festisk et vestra, mǫkkr mun náms, af nøkkvi,
 naðrbings kominn hingat.

4. Lausavisur.

1 (o. 965). Belg hjó fyr mér Bøggvir snøggvan, en fyr Áleifi ól ok verju; svá skal verða, ef vér lifum, við bøl búinn, Bøggvir hoggvinn.	svall hættlig, und hringa hnitsól ara fitjar, felli-Guðr meðal fjalla, fetils trolla hlóðk þolli.
2. Rauðk á randa gœði ritorms sakar viti, meiðr, í malma veðri, mens, tók sverð at grenja;	3. Kvaðat sendir mik mundu mundhyrs rekask undan (dyggr 's sás drýgja mun eggja dolg) minningu sinni; ok bøðreyndan brandi blóðorm of kné góðan hræva gifrs með hreifum heggr ok bitr á skeggi.

2. Opt rauð enn ítri Jóta gramr branda Englandi með œrna giptu qðlings himins røðla = *Ofte rødfarvede Jydernes herlige konge sværden i England med et ham af himlens konge givet held.*

3. Þoku dregr upp et eystra af nøkkvi; él festisk et vestra; mǫkkr naðrbings náms mun kominn hingat = *Der hæver sig tåge — ikke uden grund — mod øst, og en byge sætter sig fast mod vest; røgen fra det røvede (med vold tugne) gods er nok kommen herhen.*

4. 1. *Bøggver huggede for mig en hårløs bælg, for Olav en rem og en kappe. Således skal Bøggver, der er rede til alt ondt, blive hugget, hvis vi (jeg) lever.*

2. Rauðk randa viti á ritorms sakar gœði, mens meiðr; sverð tók at grenja í malma veðri; hlóðk fetils trolla þolli hringa hnitsól und ara fitjar; hættlig felli-Guðr svall meðal fjalla = *Jeg rødfarvede sværdet i krigerens blod, fader!; sværdet tog til at bræle i kampen; jeg føldede krigeren med sværdet under örnens klør; den farlige kamp var hæftig mellem fjældene.*

3. Mundhyrs sendir kvaðat mik mundu rekask undan minningu sinni;

4. Hér sitk ok hvetk hvassan hlymbrand jöru randar, meðan óvinir órir oss leiða matreiður, eignum bernskligir báðir ból, þats litt nýtr sólar, oss hlögir þat eigi, út of hellisskúta.
- 5 (o. 990). Hrollir hugr minn illa; hefr drengr skaða fengit sér á slétri eyri, svarri, báts ok knarrar,
- en, þeims upp réð brenna qldu fil fyr skaldi, hvern veit nema kol knarrar kold fysi mik gjalda.
- 6 (o. 994). Hvarfenn hildar-djarfi (hvæt varð af Þórgarði) villumaðr á velli vigdjarfr refilstiga; farit hefr Gautr at grjóti gunnelds enn fjólkunni, síðan mun hann í helju hvilask stund ok milu.

sá es dyggr, es mun drýgja eggja dolg; ok hreifum bøðreyndan góðan blóðorm, ok hræva gifrs heggr með brandi of kné bitr á skeggi = *Manden (Karl) sagde, at jeg ikke skulde undgå hans hævn; brav er den, som vil udføre kamp; og vi (jeg) vil bevæge det kampprøvede, gode sværd; og krigeren (jeg) bider sig i overlæben med sværdet liggende over sine knæ.*

4. Sitk hér ok hvetk hvassan jöru randar hlymbrand, meðan óvinir órir leiða oss matreiður; eignum báðir, bernskligir, ból út of hellisskúta, þats litt nýtr sólar; þat hlögir oss eigi = *Her sidder jeg og hvæsser mit sværd, medens vore fjender umuliggør os at få mad; vi, unge af alder, har bægge vort lejeude i klippehuler, som kun lidt nyder godt af solen; det glæder os ikke.*

5. Hugr minn hrollin illa; drengr hefr fengit sér skaða báts ok knarrar á slétri eyri, svarri!, en hvern veit nema mik fysi gjalda kold kol knarrar þeims réð brenna upp qldu fil fyr skaldi = *Mit sind skælver ilde; manden (jeg) har fået min båd og skib ødelagt på den flade grusstrand, kvinde!; men hvem ved, om jeg ikke får lyst til at gengælde skibets fuldstændige brand ham som opbrændte det for skjalden (mig).*

6. Enn hildar-djarfi villunaðr refilstiga, vigdjarfr, hvarf á velli — hvæt varð af Þórgarði?; Gautr gunnelds enn fjólkunni hefr farit at grjóti; síðan mun hann hvilask stund ok milu í helju = *Den kampdjærv, drabraske vildmand fra vildstierne forsvandt på sletten; hvad blev der af Torgard?; den troldkyndige kriger er sunken i stengrunden; siden (herefter) vil han hvile i helvede i tid og evighed.*

Ormr Barreyjarskáld.*Orknøsk(?) digter, sidste halvdel af 10. árh.***Af et digit(?).**

1. Hvégis, Draupnis drógar
dis, ramman spyrk vísa,
(sá ræðr) valdr (fyr veldi)
vagnbrautar mér fagnar. | 2. Útan gnýr á eyri
Ymis blóð, fara góðra. |
|---|---|

Pórbjörn disarskáld.*Islænder, sidste halvdel af 10. árh.***1. Et digit om Tor.**

1. Þórr hefr Yggs með órum
Ásgarð af þrek varðan.	lézt dreyra Búseyru,
heptuð Hengjankjoptu,
Hyrrokkin dó fyrri,
2. Ball i Keilu kolli,
Kjallandi brauzt alla,
áðr drapt Lút ok Leiða,	þó vas snemr en sáma
Svívor numin lífi.

2. Et helgendifgt(?).

Hafreiðar vas hlœðir
hlunns i skirnar bruuni, | Hvitakrist sás hæsta
hoddsviptir fekk giptu. |
|--|---|

[O.] 1. Hvégis valdr vagnbrautar — spyrk vísa ramman — fagnar mér,
Draupnis drógar dis; så ræðr fyr veldi = *Hvorledes end himlens hersker
(gud?, Odin?) — jeg hører at det er en mægtig fyrste — modtager mig,
kvinde; han er i besiddelse af magt.*

2. Ymis blóð gnýr utan á eyri — góðra fara . . . = *Havet bruser
udefra på øren — gode rejser . . .*

[P.] 1. Þórr hefr varðan Ásgarð af þrek með órum Yggs = *Tor har
forsvaret Asgård med kraft tilligemed aserne.*

2. *(Hammeren) runyede i Keilas hoved; du knuste Kjallande helt og
holdent; før dræbte du Lut og Leide; du lod Buseyras blod flyde; du
stansede Hengankjapta(s liv); Hyrrokkin var død (dræbt) tidligere; dog
blev den mørkladne Svívör endnu tidligere berøvet livet.*

2. Hlunus hafreiðar hlœðir vas i skirnar bruuni, så hoddsviptir, es
fekk hæsta giptu Hvitakrist = *Søfareneren var (befandt sig) i dåbens brönd,
den mand, som opnåede den hvide Kristus' höjesté nådesgave.*

Tindr Hallkelsson.

Islandske skjald, d. efter 1015.

1. Drape om Hakon jarl (o. 984).

1. Varða gims sem gerði
Gerðr bjúglima herða
(gnýr óx Fjólnis fúra)
farlig sæing jarli,
þás hringfóum Hanga
hrynserk Viðurr brynu,
hruðusk riðmarar Róða
rastar, varð at kasta.	(søng at sverða þingi
sarla) þróenzkum jarli.
2. Gata óhræðinn æðru
(oddgaldrs) ok Sigvaldi
(vitt hykk vætti-Njóta)
viðrnám Büi (kvómu),
áðr mótröðuls mættu
magnendr gymis vagna	3. Dreif at Viðris veðri
(vargi) grimmu (mørgum
varð auðfundit virði
valgagls) þrimu hagli,
þars i sundr á sandi
Sørla blés fyr jarli
(pess hefr seggja sessi)
serk hringofinn (merki).
	4. Vann á Vinða sinni
verðbjóðr hugins ferðar
(beit sólgagarr seilar)

1. Varða sem farlig herða bjúglima gims Gerðr gerði jarli sæing — gnýr Fjólnis fúra óx —, þás brynu Viðurr varð at kasta hringfóum Hanga hrynserk; Róða rastar riðmarar hruðusk = *Det var ikke, som om den smukke kvinde redte til jarlen en sæng, — kampen tiltog —, da krigeren måtte kaste den slidte ringbrynje; skibene blev ryddede.*

2. Büi, óhræðinn æðru, ok Sigvaldi, gata viðrnám — hykk oddgaldrs vætti-Njóta kvómu vitt —, áðr gymis vagna mótröðuls magnendr mættu þróenzkum jarli; søng sarla at sverða þingi = *Eue, der ikke lod sig overvælde af frygt, og Sigvalde fik ingen modstand — jeg tror at krigerne kom langt frem —, før end krigerne (de) mødte den trønderske jarl; det sang smærtefuldt på sværdenes ting.*

3. Grimmel primu hagli dreif at Viðris veðri, — mørgum vargi varð auðfundit valgagls virði — þars hringofinn Sørla serk blés i sundr á sandi fyr jarli; seggja sessi hefr merki pess = *Det haglede med kampens grumme hagal (pileregenen) i kampen — mangen ulv fik der let føde —, hvor den ringvævede brynje blæste i stykker for jarlen på kysten; mændenes ven bærer mærker om det.*

4. Verðbjóðr hugins ferðar vann sverðs eggja spor á Vinda sinni — seilar sólgagarr beit leggi —, áðr hjørmeiðir leíðar mætti hrjóða halfan priðja tøg langra skeiða; þat vas hætting liðs = *Krigeren tilføjede Vendernes følge (skare) sår — sværdet bed deres lægge —, før han kunde rydde fem og tyve af de lange krigsskibe; det var farligt for hæren.*

sverðs eggja spor (leggi), áðr hjörmeiðir hrjóða (hætting vas þat) mætti leiðar langra skeiða (liðs) halfan tög þriðja.	kent hefr heggr at hoggva hræbirtinga sævar veðreggjondum viggja veggs niðr of þat skeggi.
5. Fórat jarl enn ára endr hermorum kendi Göndlar dóms at glaumi geirs tirar fór meiri, en þás hrauð (en Hrauðnis) hjaldrs (ræsik þat gjöldum) mærðar füss á Mæri meiðr vikinga skeiðar.	7. Saddi jarl, þars odda ofþing saman gingu, vann hanga vals hungri, hrafna, fylkis nafni; morðskýja varð mávi Mistar gótt til vista heiðins dóms at háða hrið við markar síðu.
6. Gerðusk, Göndlar borða glaumr óx, þar es, naumu, auði grimms of eyðis qlí lond Dana brandi;	8. Þá veit qld, meðan aldir Yggs, hræva, man byggva, gnótt þess 's göglum veitti glæs, Hökonar ævi; því hykk bitrum beita

5. Enn Göndlar dóms kendi jarl fórat endr meiri tirar fór ára hermorum at geirs glaumi. en þás mærðar füss hjaldrs meiðr hrauð vikinga skeiðar á Mæri, en ek ræsi þat Hrauðnis gjöldum = *Aldrig har den i kampe prøvede jarl gjort et ørefuldere tog til kamp på skibe, end dengang da den rylystne kriger ryddede vikingeskibene på Møre, men jeg priser det i mit digit.*

6. Göndlar børða naumu glaumr óx, þar es qlí lond auði grimms Dana eyðis of gerðusk brandi; heggr hræbirtinga hefr kent sævar viggja veggs veðreggjondum hoggva skeggi niðr of þat = *Kampen voksede, hvor den gavmilde Danefjendes hele land blev omgårdet med skibsstavne (sendte mod fjenden); krigeren har lært de krigerske modstandere at bide i græsset for det.*

7. Jarl saddi brasna, þars odda ofþing gingu saman; fylkis nafni vann hungri hanga vals; Mistar mávi varð gótt til vista fyr síðu markar heiðins dóms at háða morðskýja hrið = *Jarlen møttede ravnene, hvor kampen holdtes; fyrtstens navne (jarlen) stillede ravnens hunger; ravnene havde let ved et finde føde ved det hedenske lands kyst, efter at kampen var holdt.*

8. Þá ævi Hökonar, þess es veitti hræva glæs göglum gnótt, veit qld, meðan aldir byggva Yggs man; því hykk at hond vildu hyrs lá-reiði betra hverjum gram(?) = *Den Hakons levetid, hans som gav ravnene rigelig føde, vil folk huske, sålænge menneskene bebor jorden; ti tror jeg at guderne vilde, at den gavmilde mand skulde være bedre end nogen fyrste(?) /resten uforståelig].*

- bond at vildu landi
hyrs lá-reiði lýða
letr hverjum gram betra.
9. Hrauð, en Hropr of náði,
hjaldarskjýja, val nýjum,
(þar vas) lundr (fyr landi
leiðangr) Dana skeiðar.
10. Þás fyr borð á Barða
bøðvar fangs at ganga,
- veðrmagnanda Viðris,
virðendr Búa kendu,
mikinn gerði herr hjørva
hljóm, es runnu sunnan
bauga skeiðr at breiðu
Balds Hókonar valdi.
11. Undr es þreytt, ef, Þundi,
þann kendi val, 's sendi
golls sannandi, gumna,
Goðmarr, hræum fjarri.

2. Lausavísur (1015).

1. Háit hefr askr við aska
átján lagar mána
vig bøðgerðar virða
viðr halfan tög priðja;
enn at eggja sennu
almsvells boðar fellu
- (þar hykk lögstafa lógu
lauðhyrs) niu (dauða).
2. Eiðs eru erfimeiðar
allbrátt i styr fallnir,
ok tveir at gný geira

9. Hjaldarskjýja lundr hrauð Dana skeiðar, en Hropr of náði nýjum val; þar vas leiðangr fyr landi = *Krigeren ryddede Danernes skibe, men Odin fik ny val; dér var leding foran (til værn for) landet.*

10. Þás bøðvar fangs virðendr á Barða kendu Búa, Viðris veðrmagnanda, at ganga fyr borð, gerði herr mikinn hjørva hljóm, es skeiðr bauga Balds runnu sunnan at breiðu valdi Hókonar = *Da krigerne på Barden lært den krigerske Bue at springe over bord, gjorde hæren en voldsom kamp, da den gavmilde mands (Bues) skibe var komne sydfra til Hakons vide rige.*

11. Undr es þreytt, ef Goðmarr, fjarri hræum gumna, kendi þann val, es golls sannandi sendi Þundi = *Ei vidunder er sket, hvis Gudmaren, så langt fra mændenes lig (valpladsen), mærkede den val, som den rige Hakon sendte Odin.*

[Rækkefølgen af disse vers og de enkelte halvværs er næppe i alt rigtig; jeg har for antaget, at følgende var den rigtige: 2, 10₅—₈, 6₅—₈, 6₁—₄, 1, 3, 10₁—₄, 4, 7, 9, 11, 5, 8 — hvilket dog næppe fuldtud er rigtigt].

2, 1. Bøðgerðar askr hefr viðr halfan priðja tög virða háit vig við
átján lagar mána aska; niu almsvells boðar fellu enn at eggja sennu; þar
hykk lauðhyrs lögstafa lógu dauða = *Krigeren (jeg) har, med 25 mand,
haft kamp med 18 mænd; ni mand faldt etter i kampen; dér ved jeg de
lå døde.*

Goðbrands synir handan;
sliks biðum vér siðan
sverðs nema hefnðir verði,
traust lið minnisk mistar,
móts aldrigi bótir.

Eilifr Goðrúnarson.
Islandsk skjald, omkr. 1000.

1. Et digit om Hakon jarl (omkr. 990).

Verðið ér, alls orða
oss grør of kon mœran
á sefreinu Sónar
sáð, vingjofum ráða.

2. Þórsdrápa.

1. Flugstalla réð felli
fjornets goða at hvetja
(drjúgr vas Loptr at ljúga)
lögseims faðir heiman;
geðreynir kvað grønar
Gauts herþrumu brautir
vilgi tryggr til veggjar
viggs Geirrøðar ligga. | 2. Geðstrangr of lét gongu
Gammleið Þóarr skómmum
(fýstusk þeir at þrýsta
Þorns niðjum) sik biðja,
þás garðvitjuðr gerðisk,
Gandvikr Skotum ríkri,
endr til Ymsa kindar
Iðja setrs frá Priðja. |
|--|---|

2. Eiðs erfimeiðar eru allbrátt fallnir í styr ok tveir synir Goðbrands bandan at geira gný; siðan biðum vér aldrigi bótir sliks sverðs móts, nema hefnðir verði; traust lið minnisk mistar = *Eids sönner er, det skete meget rask, faldne i kampen og to sönner af Gudbrand fra hinsides fjældene ligeledes; sådan en kamp vil vi aldrig mere forvinde, med mindre der tages hævn; pålidelige mænd vil også mindes kampen.*

[E. G.] 1. Ér verðið ráða vingjofum, alls Sónar sáð grør oss á sefreinu örba of mœran kon = *I må bestemme (og give) vennegaverne, siden digitet om den herlige (fyrste) ætling fødes på min tunge.*

2. 1. Lögseims faðir réð at hvetja felli fjornets flugstalla goða heiman; Loptr vas drjúgr at ljúga: vilgi tryggr geðreynir herþrumu Gauts kvað grønar brautir ligga til veggjar viggs Geirrøðar = *Midgårdsormens fader øegede jætternes banemand til at rejse hjemmefra; Loke var dygtig til at lyve, (ti) Odins lidet pålidelige ven (Loke) erklarede, at der kun var grønne vange til Geirrøds hjem.*

2. Geðstrangr Þóarr of lét skómmum Gammleið biðja sik gongu, — þeir fýstusk at þrýsta Þorns niðjum — þás garðvitjuðr Iðja, ríkri Gandvikr Skotum, gerðisk endr frá Priðja til setrs Ymsa kindar = *Den usorfærdede Tor lod ikke Loke længe bede sig om at draage på vandring, — de havde lyst til at knuge jætteslæyten — da jættebesøgeren (Tor), kraftigere end*

3. Gorr, varð i fór fyrri
farmr, meinsvárans, arma
sóknar hapt með svípti
sagna galdrs an Rognir;
þylk granstrauma Grímnis;
gall- mantælendr halla
-ópnis ilja gaupnum
Endils á mó spenu.
4. Ok, Gangs, vanir gingu
gunn, vargs himintorgu
friðrar unz til fljóða
frumseyrir kom dreyra,
þás bølkveitir brjóta
bragðmildr Loka vildi
bræði vændr á bruði
bág sefgrinnis mága.
5. Ok vegþverrir varra
vann fetrunnar Nønnu
hjalts, af hagli oltnar,
hlaupáar, of ver gaupu;
mjög leið ór stað støkkvir
stikleiðar veg breiðan
urðar þróts, þars eitri,
œstr, þjóðáar frœstu.
6. Þar í mørk fyrir (-markar
málhvettar byr-) settu
(né hvélvölur hálar)
háfs skotnaðra (svófu);
knátti, hreggi hoggvin,
hlymbél við mol glymja,
en fellihryn fjalla.
Feðju þaut með steðja.

Gandviks beboere, gjorde sig rede til at rejse fra Odins hjem til jætternes boliger.

3. Rognir sóknar varð syrri í fór með sagna svípti an arma farmr galdrs hapt, gorr meinsvárans; — þylk granstrauma Grímnis — gallópnis halla Endils mantælendr spenu ilja gaupnum á mó = *Tjalfe blev hurtigere til at göre sig i stand til reisen med mændenes anfører end den troldkyndige Sigyns menederske øgtemand*; — således lyder min sang —; de to jættekvindedræbore begav sig nu på vandrings.

4. Ok gunnvanir gingu, unz frumseyrir friðrar himintorgu vargs fljóða kom til Gangs dreyra, þás bølkveitir Loka, bræði vændr, vildi bragðmildr brjóta bág á bruði sefgrinnis mága = *Og de kampvante gik, indtil jættekvindernes banemand kom til en elv — det var dengang, da den handlraske Tor, hidsig i sind, agtede at slå jættens brud ihjæl.*

5. Ok vegþverrir varra hjalts Nønnu vann fetrunnar hlaupáar, oltnar af hagli of gaupu ver; mjög leið ór stað œstr støkkvir urðar þróts breiðan stikleiðar veg, þars þjóðáar frœstu eitri = *Og jættekvindens fjende vadede over opsvulmede elve, der, piskede af haglstormen, væltede ned ad bjærget. Kraftig vadede den ophidsede jættedræber over den brede flod, hvor vandene spyede giftig kulde.*

6. Þar settu (seltusk?) skotnaðra fyrir í háfs mørk (akk.); né svófu hálar hvélvölur byrmarkar málhvettar; hlymbél knátti glymja við mol, en fellihryn fjalla þaut, hreggi hoggvin, með Feðju steðja = *De stak spydene foran sig ned i elvens bund; dens glatte runde stensov ikke; stavene (spydene) sang, idet de stodte mod stenene, og den brusende bjergström för, stormpisket, afsted med klippestykker.*

7. Harðvaxnar leit herðar
hallands of sik falla
(gatat) mar njótr (in neytri)
njarð- (røð fyr sér) -gjarðar;
þverrir lét, nema þyrrí
Þorns, barna sér Marnar,
snerriblóð, til, svíra,
salþaks megin vaxa.
8. Óðu fast (en) friðir
(flaut) eiðsvara Gauta
setrs vikingar snotrir
(sværðrunnit fen) gunnar;
þurði hrønn at herði
hauðrs rúmbyggva nauðar
jarðar skafis af afli
áss hretviðri blásin.
9. Unz með ýta sinni
(aflraun vas þat) skaunar
á seil (himinsjóla)
sjalflopta kom Þjalfi;
hóðu stáli striðan
straum hrekkmímis ekkjur;
stophnisu fór steypir
striðlundr með völ Griðar.
10. Né djúp- akorn drópu
dolgs, vamms, firum, glamma
striðkviðjondum, stóðvar
stall við rastar -falli;
ógndjarfan hlaut Atli
eirfjarðan hug meira.
Skalfa Þórs né Þjalfa
þróttar steinn við ótta.

7. Leit [hann] hallands mar falla sik of harðvaxnar herðar; njótr njarðgjarðar galat in neytri røð fyr sér — þverrir mørnar barna lét megin vaxa sér til salþaks, nema þyrrí snerriblóð Þorns svíra = *Tor så elvens ström bryde på sine kraftige skuldre; styrkebæltets gud så ingen bedre udvej end at erkære, at hans styrke (höjde) skulde vokse til himlen, medmindre flommen aftog.*

8. Friðir eiðsvara vikingar setrs, gunnar snotrir, óðu fast, en sværðrunnit feu flaut; hrønn jarðar skafis þurði, blásin hretviðri, af afli at herði nauðar áss hauðrs rúmbyggva = *Odins hjemis stolte edelig forbundne vikinger, kyndige i kamp, vadede kraftig, mens strömmen vältede frem; bjärgströmmen, opsvulmet af storm og regn, bruste stärkt mod ham, som forøger jätternes nöd.*

9. Unz Þjalfi kom sjalflopta á skaunar seil með ýta sinni; þat vas aflraun himinsjóla; hrekkmímis ekkjur hóðu straum striðan stáli; stophnisu steypir fór striðlundr með völ Griðar = *[Og så gik det] Indtil Tjalfe hængte sig fast, så at han kom til at svæve i luften, ved Tors skjoldbånd — det var en kraftpreve for himmelkongen —; [de opdagede nu, at] jættekvinder gjorde strömmen så strid for stavene. Jættekvindens bane, bister i hu, havde også Grids stav med sig.*

10. Né drópu dolgs akorn firum, vamms striðkviðjondum, stall við djúp-falli rastar glamma stóðvar; Atli hlaut meira ógndjarfan, eirfjarðan hug; þróttar steinn Þórs skalfa við ótta né Þjalfa = *[Dog] tabte disse mænd, fri for lyde og stridbare, ikke modet ved den dybe bjærgelvs rasende ström. Tors sind blev netop stedse mere dristigt og skånselsløst. Hverken Tors ellers Tjalfe hjerte bævede af frygt.*

11. Ok sifuna siðan
sverðs liðhatar gerðu
hlifar borðs við Hørða
harðgleipnis dyn barða,
áðr „hylriðar“ hæði
hrjóðendr fjoru þjóðar
við skyld-Breta „skyttju“
skálleik Heðins reikar.
12. Dreif fyr dróttar kneyfi
dolg Svíþjóðar kolgu
(sótti) ferð (á flóttu
flesdrött í vó) nesja,
þás „funristis“ fasta,
flóðrifis Danir, stóðu,
knóttu, Jónnis ættir,
útvés fyrr láta.
13. Þars i þróttar hersar
þornrann hugum bornir,
11. Ok sifuna siðan sverðs liðhatar hlifar harðgleipnis borðs dyn við barða Hørða, áðr hrjóðendr skyld-Breta fjoru þjóðar hæði Heðins reikar skálleik við „hylriðar skyttju“ = *Og siden havde de forbundne kæmper, der undlod at benytte deres sværd, en kamp med jætter, förend de kom til at have en hjælmeleg med Geirrød selv.*
12. Dolgferð kolgu-Svíþjóðar dreif fyr kneyfi nesja dróttar; flesdrött sótti á flóttu í vó; þás Jónnis ættir stóðu fasta, knóttu flóðrifis útvés Danir láta fyrr „funristis“ = *Det kolde Sverrigs fjendeskare flygtede for jætternes undertrykker; i faren greb de flugten; da Odins øtling stod urokkelig, måtte jætterne bukke under.*
13. Þars hersar, bornir þróttar hugum, gingu framm í þornrann, varð hlynur hellis hringbalkar Kumra; gnipu Lista hreina hlóðr vas færð i greypan fasta á høtt risa kvánar; þar vas grón fríðsein = *Hvor herserne, med modigt sind, nu gik ind i jættens hus, blev der larm og støj blandt jætterne. Men Tor blev bragt i en farlig knibe ovenover jættekvindens hætte (hoved); det var et fjendtligt fredsbrud.*
14. Ok þrungu brátungls loga himni við tróði hallvallar salar; þær tróðusk hólm fylvingum; hreggs válfreiða húfstjóri braut hvóru tveggja hellis sprundi hundfornan kjol hlátr-Elliða = *Og de [Tor og Tjalfe] stødte hovederne op imod bjærgghulens tag; [til gengæld] blev de [jættekvinderne] stangede med sværdene; kærrens styrer knækkeðe den gamle ryg i bægge hulekvinderne.*
15. Jarðar konr nam kenna fátiða frœði; né mygðu menu fjarðeplis

- almtaugar laust øegir
angrþjóf sega tangar
Óðins afli soðnum
átruðr í gin Suðra.
16. Prøngvir gein við þungum
þangs rauðbita tangar
kveldrunninna kvenna
kunnleggs alinmunni.
17. Svát hraðskyndir handa
hrapmunnum svalg gunnar
lyptisylg á lopti
langvinr siu Prøngvar,
þás ɔrþrasis eisa
ós Hrimnis fló drósar
til prámóðnis Þrúðar
þjóst af greipar brjósti.
18. Bifðisk holl þás hofði
heiðreks of kom breiðu
und fletbjarnar fornán
fótlepp þrasis veggjar;
itr gulli laust Ullar
jótrs vegtaugar þrjóti
meina niðr í miðjan
mest bigyrðil nestu.
19. Glaums niðjum fór górvva
gramr með dreyrgum hamri;
of salvanið Synjar
sigr hlaut arinbauti;
komat tvíviðar tivi
tollur karms, sás harmi,
brautar liðs, of beitti
bekk-, fall, jötuns -rekka.

mørar legs qlteiti; almtaugar øegir, átruðr Suðra, laust afli soðnum tangar sega i gin angrþjóf Óðins = *Jordens sön viste der sin sjeldne idræt — og dog holdt jætterne ikke op med deres drikkelag(?) — buespænderen, dværgens ætling, skød den i essen kogte jærnstang ud imod Tors mund.*

16. Prøngvir kunnleggs kveldrunninna kvenna gein alinmunni við þungum rauðbita tangar þangs = *Jættens overvinder greb i luften det tunge jærnboltstykke.*

17. Svát hraðskyndir Gunnar, langvinr Prøngvar, svalg hrapmunnum handa lyptisylg siu á lopti, þás ós eisa ɔrþrasis Hrimnis drósar fló þjóst af greipar brjósti til prámóðnis Þrúðar = *Så at kampens fremskynder, Freyas gode Ven, greb med sin hånd jærnbolten i luften, du jættens glædende flamme fløj vredt fra hånden [på jætten] mod Truds kærlige fader.*

18. Holl þrasis bifðisk, þás of kom breiðu hofði heiðreks und fornán veggjar fótlepp fletbjarnar; itr gulli Ullar laust mest meina nestu niðr i miðjan bigyrðil taugar vegjótrs Þrjóti = *Jættens hal bævede, da jættens brede hoved faldt ind under husets gamle söjle; Ulls herlige stefader slog kraftigst jærnbolten midt ned i jættens bæltested.*

19. Fór górvva gramr Glaums niðjum með dreyrgum hamri; arin-Synjar-salvaniðbauti of hlaut sigr; fall brautar liðs komat tvíviðar tollur, karms tivi, sás of beitti bekk-rekka jötuns harni = *I sin vrede tilintet gjorde han ganske jætteynglen med sin bloddryppende hammer; jættens hanemand vandt [en fuldstændig] sejr; heller ikke manglede han, vognens gud, som voldte jætterne sorg, bistand af sin rejsefælle.*

20. Herblótinn vá hneitir
hógbrotningi skógar
undirfjalfrs af afli
alpheims „bliku“ kalfa;
né liðfqstum Lista
látr val-Rygir móttu
aldrminkanda aldar
- Ellu steins of bella.
21. Vreiðr stóð Vrøsku bróðir,
vá gagn faðir Magna;
skelfra Þórs né Þjálfa
þróttar steinn við ótta.

3. Af et kristeligt digt.

- Setbergs kveða sitja
sunnr at Urðar brunni,
- svá hefr ramr konungr remðan
Róms banda sik löndum.

Óláfr Tryggvason.

Norsk konge, d. 1000.

Lausavísur.

1. Einn i olpu grønni
ek fekk dreng til strengjar,
þanns hnakkmiða hnykkir;
hér es Akkerisfrakki.
- 2 (*næppe ægte*). Gestir skulu
hornum
i gogn taka,
hvilask lötum penna

20. Herblótinn hneitir alpheims „bliku“ undirfjalfrs kalfa vá hógbrotningi skógar af afli; né móttu val-látr-Lista-Rygir of bella aldr-minkanda aldar steins Ellu liðfqstum = *Den af menneskene dyrkede jættedreber kæmpede med kraft med skovens myge gren; ikke kunde jætterne tilføje ham, der forminskede deres alder og blev godt støttet [af Tjalfe], nogen skade.*

21. *Vred stod Vrøskas broder; Magnes fader vandt sejr; hverken Tors eller Tjalfes hjerte bævede af frygt.*

3. *Svá hefr ramr konungr Róms renðan sik löndum setbergs bande; kveða sitja sunnr at Urðar brunni = Således har Roms stærke konge bestryket sin magt over de hædenske lande; man siger, at han har sæde sydpå ved Urða brønd.*

[Ó. T.] 1. Ek fekk einn dreng í grønni olpu til strengjar, þann hnykkir — hér es Akkerisfrakki = *Jeg skaffede én svend (mig selv) i grøn kofte for at få fat i tovet. en som kan oprykke ankerspidsen(?) — her er Ankerfrank (jeg).*

2. *Gæsterne tage imod hornene; vi lader denne Gudmunds mand hvile sig, og de skal drikke af sin navne (hornet); således skal godt øl gives (bringes) de to Grim'er.*

þegn Goðmundar,
ok af samnafna
sínum drekki;

svá skal Grímum
gótt ql gefask (borit?).

Pórarinn.

Vistnok en Islænder, omkr. 1000.

Lausavísá (*ved 999*).

Sitr við ór, en etjum	skelfr gnampari Gylfa
allvaldr, á sæ kaldan,	gœðings skafit rœði,
vel rœr dróttar deilir	jalmar hlumr við hilmis
dýrr, en hundr við stýri,	hendr, sem skildi vendir.

Bárðr á Upplöndum.

Norsk bonde, omkr. 1000.

Lausavísá.

Hugðak hitt, at hefðak	at skalpgrana skozkum
harðhendit þat stundum,	skyldak einn of halda.

[P.] Allvaldr sitr við ór, en hundr við stýri; dýrr dróttar deilir rœr vel, en etjum á kaldan sæ; skafit rœði gœðings skelfr gnampari Gylfa sem vendir skildi; hlumr jalmar við hendr hilmis = *Kongen sidder ved åren, men hunden ved roret; den herlige fyrsste ror dygtigt; vi streber ud på den kolde sæ; kongens glatte åre ryster på skibet som vänder mod skjoldet; åretollen knager under kongens hænder.*

[B.] Hugðak hitt, at hefðak stundum þat harðhendit, at skyldak einn of halda skozkum skalpgrana = *Jeg skulde mene, at jeg undertiden havde udført noget, hvortil der krævedes en hård hånd, så at jeg (nu) skulde kunne holde en rap(?) storpraler fast.*

Stefnir Þórgilsson.*Islænder, omkr. 1000.***Lausavísur.**

1. Munkat nefna
(nær munk stefna:
niðrbjúgt es nef
á niðingi),
þanns Svein konung
sveik ór landi
ok Tryggva son
á tálar dró. | 2. Ek skil cerit górla,
erumk leið fóður reiði,
hvatr skyli drengr á dýrðir,
danskr hæll, hvat þú mælir;
heldr vilk við stoð standa
staglútr drifinn úti
váða-Gerðr, en verðak
varmr á þínun armi. |
|--|--|

Oddr breiðfirðingr.*Islænder, omkr. 1000.***Illugadrápa.**

1. Vestr vas þróng á þingi
Þórsness, með hug stórum
hóppum studdr þars hodda
hjalmraddar stafr kvaddi; | snarráðan kom síðan
(sætt vasat gør með léttu)
Forna sjóðs und fœði
farmr dolgsvølu barma. |
|--|---|

[S. P.] 1. Jeg vil ikke nævne (men jeg vil stævne ham nær: niddingen har en nedad krum næse) ham, som sveg kong Sven ud af landet og bedrog Tryggvæs són.

2. Ek skil cerit górla, danskr hæll, hvat þú mælir; reiði fóður erumk leið; drengr skyli hvatr á dýrðir; heldr vilk standa staglútr, drifinn, úti við stoð, váða-Gerðr, en verðak varmr á þínun armi = Jeg forstår fuldkommen tydelig, hvad du siger, danske kvinde; jeg er ked af din faders vrede; svenden (jeg) skulde være rask til at få herligheden (skulde villig gå ind på at få det gode, du tilbyder?); men jeg vil hellere stå nedbøjjet som et skibstov og pisket af regnenude ved söften, kvinde, end blive varm i dine arme.

[O. br.] Frøng vas vestr á Þórsness þingi, þars hjalmraddar stafr, studdr hóppum, kvaddi hodda með stórum hug; síðan kom sjóðs farmr Forna und snarráðan fœði barina dolgsvølu; sætt vasat gor með léttu = Der var trængsel vestpå på Torsnæsting, hvor den af held begunstigede kriger med meget mod kræveae sine penge; siden fik den snarrädige kriger sine penge hos (Tin-)Forne; forliget kom ikke med lethed i stand.

2. Drótt gekk sýnt á sættir, áðr kynfrømuðr kœmi
 svellendr en þar fellu kvánar fleggs við seggi
 þremja svells fyr þolli (frægt gerðisk þat fyrðum
 þrir andvøku randar, forráð) griðum (Snorra).

Hallfrøðr Óttarsson vandræðaskáld.

Islands skjald, død ved 1007.

1. Hákonardrápa (omkr. 990).

1. Askpollum stendr Ullar
austr at miklu trausti
rœkilundr enn ríki
randfárs, brumaðr hári.	3. Sannyrðum spenr sverða
snarr þiggjandi viggjar
harrhaddaða byrjar
biðkvón und sik Þriðja.
2. Ok geir-Rótum gotvar
gagls við strengjar hagli
hungreyðondum hanga
hléðut, járni séðar.	4. Því hykk fleygjanda frakna
(ferr jorð und menþverri)
itra eina at láta
Auðs systur mjók trauðan.

2. Drótt gekk sýnt á sættir, en þar fellu þrír randar andvøku svellendr fyr þolli þremja svells, áðr kvánar fleggs kynfrømuðr kœmi gríðum við seggi; þat forráð Snorra gerðisk fyrðum frægt = *Mændene brød åbenbart forliget, men dér faldt tre krigere for krigeren, før den tapre mand fik et forlig i stand mellem mændene; det Snorres høvdingskab blev meget omtalt (berömt) blandt folk.*

[H. O.] 1. Enn ríki randfárs rœkilundr, brumaðr hári, stendr Ullar askpollum austr at miklu trausti = *Den mægtige kriger er en stor støtte for mændene i øst (Norge).*

2. Ok gotvar geir-Rótum, hléðut, séðar járui, hanga gagls hungreyðondum við strengjar hagli = *Og rustningen beskyttede, skönt sammensat af jærnringe, ikke krigerne mod pilene.*

3. Snarr þiggjandi byrjar viggjar spenr barrhaddaða biðkvón Þriðja und sik sannyrðum sverða = *Den raske søkrieger underkaster sig det granbevoksede land med sværdenes sande tale.*

4. Því hykk fleygjanda frakna mjók trauðan at láta itra Auðs systur eina; jorð ferr und menþverri = *Derfor mener jeg, at krigeren er meget uvillig til at skiller fra det herlige land. Det er i hans magt.*

5. Rǫð lukusk, at sá, siðan,
snjallráðr konungs spjalli
átti einga dóttur
Ónars, viði gróna.
6. Breiðleita gat brúði
Báleygs at sér teygða
stefnir stóðvar hrafna
stála ríkismólum.
7. Grams rúni lætr glymja
gunnrikr, hinns hvot likar,
- Högna hamri sleagnar
heiptbráðr of sik váðir.
8. Ólítit brestr úti
unndýrs frónum runnum
hart á Hamðis skyrtum
hryngráp Egils vápna.
9. Þaðan verða fót fyrða
(fregnk górla þat) Sørla
rjóðask björt i blóði.
Benfür méilskúrum.

2. Óláfsdrápa (996).

1. Tolf vas elds at aldri
ýsetrs hati vетra,
hraustr þás herskip glæsti
Hqrða vinr ór Gørðum;
- hlóðu Hamðis klæðum
hjorva gnýs ok skýjum
hilmis menn sem hjolmum
hlýrvigg, en mól stýri.

5. Rǫð lukusk siðan, at sá snjallráðr konungs spjalli átti einga dóttur
Ónars, gróna viði = *Det øgteskab kom siden i stand, at den kloge jarl
blev gift med Onars træbevoksede datter (fik landet).*

6. Stefnir stóðvar hrafna gat teygða at sér breiðleita brúði Báleygs
stála ríkismólum = *Søkrieren underkastede sig det brede land med stå-
enes mægtige taler (kampen).*

7. Rúni grams gunnrikr, hinns likar hvot, lætr heiptbráðr váðir Högna,
sleagnar hamri, glymja of sik = *Den kampraske jarl, som holder af hurtig
dåd, lader, ophidset af kamplyst, den hammer-slagne brynde falde klirr-
ende ned over sig.*

8. Ólítit hryngráp Egils vápna brestr úti hart á Hamðis skyrtum
frónum unndýrs runnum = *De klirrende buehagl falder i mængde hårdt ude
ned på de dygtige skrigeres brynjer.*

9. Þaðan verða björt fót Sørla rjóðask i blóði fyrða; fregnk górla þat;
Benfür méilskúrum = *Derfor må den skinnende brynje rødfarves i mænd-
enes blod. Det har jeg tydelig erfaret. Sværdene . . . i kampen.*

2, 1 Ýsetrs elds hati vas tolf vетra at aldri, þás hraustr vinr Hqrða
glæsti herskip ór Gørðum; hilmis mena hlóðu hlýrvigg Hamðis klæðum ok
hjorva gnýs skýjum sem hjolmum, en stýri mól = *Den gammilde var (kun)
12 år gammel, da Hörðernes tapre ven udrustede sine krigsskibe (til
rejse) fra Garderige; fyrtens mænd ladede skibene med brynjer og skjolde
og hjelme, og rorene drejedes (af səgangen).*

<p>2. Hilmir lét at Holmi
hjalmskóð roðin blóði
(hvæt of dylði þess hólðar?)
hørð ok austr i Gørðum.</p> <p>3. Svá frák hitt, at hóva
hørgbrjótr i stað morgum
(opt kom hrafn at) heiptum
hlóð valkostu (blóði).</p> <p>4. Endr lét Jamta kindir
allvaldr i styr falla
(vanðisk hann) ok Vinða
végrimmr (á þat snimma);
hætr vas Hørða dróttinn
hjordjarfr Gota fjørvi;
gollskerði frák gerðu
geirþey á Skáneyju.</p> | <p>5. Bøðserkjær hjó birki
barklaust i Danmørku
hleypimeiðr fyr Heiða
hlunnviggja bý sunnan.</p> <p>6. Tíðhoggvit lét tyggi,
Tryggva sonr, fyr styggvan
Leiknar hest á lesti
ljótvaxinn hræ Saxa;
vinhröðigr gaf viða
visi margra Frisa
blókku brunt at drekka
blóð kveldriðu stóði.</p> <p>7. Rógs brá rekka lægir
rikr Valkera liki;
herstefnir lét hrófnum
hold Flæmingja goldit.</p> |
|---|--|

2. Hilmir lét hørð hjalmskóð roðin blóði at Holmi ok austr i Gørðum — hvæt of dylði hólðar þess? = Kongen rødfarvede de hårde sverd i blod ved (Born-)holm og [før] østerpå i Garderige — hvorfor skulde man skjule det?

3. Svá frák hitt, at hørgbrjótr hlóð hóva valkostu i morgum stað heiptum; opt koin hrafn at blóði = Dernæst har jeg erfaret, at hörgbryderen opdyngede høje valdynger på mange steder med fjendtligt sind. Ofte fik ravnene blod.

4. Endr lét végrimur allvaldr kindir Jamta ok Vinða falla í styr; hann vanðisk snimma á þat; hjordjarfr dróttinn Hørða vas hætr fjørvi Gota; frák gollskerði gerðu geirþey á Skáneyju = Fordum lod den mod helligdommene grumme konge Jæmter og Vender falde i kamp; han vænneði sig tidlig til det; Hörðernes sværddjærve drot var farlig for Gotlændernes liv; jeg har hørt, at den gamilde havde en kamp i Skáne.

5. Hleypimeiðr hlunnviggja hjó barklaust bøðserkjær birki i Danmørku fyr sunnan Heiðabý = Søkrieren nedhuggede Frigerne i Danmark syd for Hedeby.

6. Tyggi, Tryggva sonr, vann tíðhoggvit hræ Saxa á lesti fyr styggvan ljótvaxinn hest Leiknar: vinhröðigr visi gaf viða brunt blóð margra Frisa blókku stóði kveldriðu at drekka = Fyrsten, Tryggves són, huggede til slutning tit og ofte Sakserne ned til (føde for) den sky, stygge ulv; den venneglade konge gav videnom blodet af mange Friser de mørke ulve at drikke.

7. Ríkr lægir rekka rógs brá liki Valkera; herstefnir lét goldit hrófnum hold Flæmingja = Den nægtige fredstifter forvandlede Valchererne til lig; hærføreren gav ravnene Flamlændernes kroppe.

8. Gerðisk ungr við Englum
ofvægr konungr bægja,
naddskúrar réð nærir
Norðimbra sá morði;
eyddi ulfa greddir
ógnbliðr Skotum viða
(gerði seims) með sverði
(sverðleik i Mön skerðir).
9. Ýdrógar lét øegir
eyverskan her deyja
(Týr vas tjorva dýrra
tirar gjarn) ok Íra;
barði brezkrar jarðar
byggvendr, en hjó tyggi
(gróðr þvarr geira hriðar
gjóði) kumbrskar þjóðir.

3. Óláfsdrápa, erfidrápa (1001).

1. Flugþverrir nam fyrri
frægr aldrigi vægja,
heldr lét hólða skyldir
hugrekki sér þekkja.
2. Geta skal mál, þess's mæla
menn at våpna sennu
dolga fangs við drengi
3. Þar hykk vist til mjók mistu
(morg kom drött á flóttu)

8. Ungr konungr gerðisk ofvægr bægja við Englum; sá naddskúrar nærir réð morði Norðimbra; ulfa greddir eyddi viða ógnbliðr Skotum með sverði; seims skerðir gerði sverðleik i Mön = *Den unge konge rejste en uskånsom strid med Anglerne; den kriger rådede for Northumbernes fald; krigeren nedsablede viden om kampglad Skotterne med sværdet; den gav milde fyrste kæmpede på Man.*

9. Egir ýdrógar lét eyverskan her ok íra deyja; Týr dýrra tjorva vas tirar gjarn; tyggi barði byggvendr brezkrar jarðar ek hjó kumbrskar þjóðir; gróðr þvarr gjóði geira hriðar = *Krigeren lod Øernes mænd og Irerne dø; han var rylysten; fyisten slog beboerne af det britiske land og huggede kymriske mænd ned; ravnens hunger forsvarde.*

3, 1. Frægr flugþverrir nam aldrigi fyrri vægja; heldr lét hólða skyldir hugrekki þekkja sér = *Den berömte kriger gav aldrig først efter; hellere lod mændenes styrer mødet være sig kørt.*

2. Geta skal mál, þess es menn kvøðu dáðqflgan dolga fangs bør mæla við drengi at våpna sennu — hnekkir hertryggðar baða sina rekka hyggja á flóttu; þróttar orð þess þjóðar sessa lifa = *De ord skal omtales, som man siger at den handlekraftige kriger sagde til sine mænd i kampen — hr jer en forbød sine kæmper at tænke på flugt; den folkevens kraftige ord vil minde.*

3. Þar hykk gram, þanns framði gunni, vist mistu til mjók gengis þroenzkra drengja; morg drött kom á flóttu; næfr allvaldr vá einn við tváa snjalla joðra ok jarl enn priðja; frægt 's al segja til sliks siðar = *Dér ved jeg at kongen, som havde en kamp, tilvisse for stærkt måtte savne Trönd-*

gram, þanns gunni framði,
gengis þrænzkra drengja;
nœfr vá einn við jofra
allvaldr tváa snjalla
(frægt 's til sliks at segja
siðar) ok jarl enn þriðja.

en hjalmsprotum hilmir
harðfengr Dønum varði;
fellu þar með þolli
þeim skævaðar geima
(mein hlautk af því) minir
(meir) hollvinir fleiri.

4. Hept vas litt (á lopti
liðu ɔrvar framm gørva)
brodda flaug, áðr bauga
brjótendr skyti spjótum;
orð vas hitt, at harðast,
hvarkunnr, fyr lög sunnan,
mest, i malma gnaustan
minn dröttinn framm sótti.

6. Herskerðir klauf harðan
(hann gekk reiðr of skeiðar)
svarðar stofn með sverði
sunnr eldviðum gunnar;
kunni gramr at gunni
(gunnpings éarnmunnum
margr lá heggr of hoggvinn)
holbarkar ró sarka.

5. Sótti herr, þars hætti,
hundmargr drasil sunda,

7. Varð of Vinða myrði
vigskýs (en þat lýsik)

ernes følge; mange mænd kom på flugt; den flinke konge kæmpede alene mod to modige konger og en jarl som den tredje; det er berømmeligt at fortælle om slig ferd.

4. Brodda flaug vas litt hept — ɔrvar liðu gørva framm á lopti — áðr bauga brjótendr skyti spjótum; hitt orð vas mest, at dröttinn minn, hvarkunnr, sótti harðast framm í malma gnaustan fyr sunnan lög = *Pilenes flugt var heftig — de gled kraftig gennem luften fremad —, førend mændene skød med spyd; derom talte man hyppigst, at min konge, allesteds bekendt, kæmpede taprest i kampen syd for havet.*

5. Hundmargr herr sótti drasil sunda, þars hætti, en harðfengr hilmir varði Dønum hjalmsprotum; þar fellu fleiri hollvinir minir með þeima þolli geima skævaðar; hlautk meir mein af því = *En overmåde talrig hær angreb skibet, hvor den ene (første) holdt op, men den kraftige konge forsvarede det mod Danerne med sværdene; der faldt flere af mine bedste venner hos den sørkriger; jeg fik stor sorg deraf.*

6. Herskerðir klauf sunnr með sverði harðan svarðar stofn gunnar eldviðum; hann gekk reiðr of skeiðar; gramr kunni sarka holbarkar ró at gunni; margr gunnpings heggr lá of hoggvinn éarnmunnum = *Krigeren kløvede med sit sværd i syden de hårde hjørneskaller på mændene; han gik heftig frem på skibet; kongen forstod at rødfarve sværdet i kampen; mangen en kriger lå bidt af sværdssæggene.*

7. Ramr vigskýs rymer varð und randar himni of Vinða myrði; spjor knøltu glymjá, en þat lýsik; varghollr hirðir viðis veltireiðar með harðan hnútvegg stózk marga þrimu við sjølð seggja = *Der opstod en sterk kamp-*

- ramr und randar himni
rymr (knóttu spjor glymja);
hirðir stózk með harðan
hnitvegg við fjolð seggja
viðis veltireiðar
varghollr þrimu marga.
8. Upp sǫgðu lög (lagðisk
lif skjótt firum) hlifa,
gnóg til gumna feigðar,
golkn (við randar bólku).
9. Leitt hykk Leifa brautar
lognórungum vóru
geirs við gumna stjóra
geigurþing at eiga,
þás fákhlaðendr frœknir
farligs at vin jarla
- húfs með hamri þœfðar
hringskyrtur framm gingu.
10. Eigi látask ýtar
enn, þeirs viðast nenna,
fremra mann of finna
folkreibum Áleifi.
11. Firðisk vætr, sás varði
við lönd, Bretra striðir
bleyði firðr við bráðan
bekkdóm Heðins rekka;
hann lét of sok sanna,
sverðjalmr óx þar, verða,
(skilit frá ek) fyr skylja,
skóð mórg roðin blöði.
12. Hverr vas hræddr við ɔrvan
hugdyggvan son Tryggva

larm under skjoldet ved Vendernes fælder; spydene bragede, som jeg beskriver; den mod ulvene gode skibstyrer med det stærke skjold bestod mangen en dyst med mændenes mængde.

8. Hlifa golkn sǫgðu upp lög, gnóg til guunna feigðar; lif lagðisk firum skjótt við randar bólku = *Sværdene fremsagde love, tilstrækkelige til mændenes død; livet endte hurtig for mændene ved kampen.*

9. Hykk lognórungum Leifa brautar vóru leitt at eiga geirs geigurþing við gumna stjóra, þás frœknir farligs húfs fákhlaðendr gingu framm at jarla vin með hringskyrtur, hamri þœfðar = *Jeg tror, at krigerne ikke holdt af at have kamp med mændenes anfører, dengang de tapre søkrigere traengte frem til jarlernes ven med ringskjorter (ringbrynjer), valkede med hammeren.*

10. Eigi látask ýtar, þeirs nenna viðast, of finna enn mann fremra folkreibum Áleifi = *Ikke siger de mænd, der farer videst omkring, at de herefter vil finde en mand, dygtigere end den kampglade Olaf.*

11. Bretra striðir, sás varði við lönd, firðisk bleyði firðr vætr við bráðan bekkdóm Heðins rekka; hann lét mórg skóð verða roðin blöði of sanna sok; sverðjalmr óx þar fyr skylja; ek frá skilit = *Britternes fjende, som forsøvarede sine vide lande, undgik, tapper, ingen fare i krigens hidlige gang; han rødfarvede mange våben i blod for sin retfærdige sags skyld; kampen voksede der for kongen (ved hans virksomhed); det har jeg erfaret rigtigt.*

12. Hverr maðr und sólar jaðri vas hræddr við ɔrvan hugdyggvan son Tryggva; malmpings meiðar óðusk = *Enhver mand under himlen frygtede Tryggves raske, modige sön; krigerne var bange (for ham).*

- (óðusk malmpings meiðar)
maðr und sólar jaðri.
13. Sukku niðr af Naðri
(naddsfar) i bögð sárir
(baugs gerðut við vægjask)
verkendr Heðins serkjar;
vanr mun Ormr, þótt Ormi
alldýrr konungr stýri,
hvars skriðr með lið lýða,
lengi slikra drengja.
14. Myndi lung et langa
(láðsiks) und gram rikum
(blöð kom á þrom þiðan)
þjóð varliga hrjóða,
meðan itrs vinir óttu
innan borðs (at morði
- sú gerðisk vel) varða
(verðung) jofurs sverðum.
15. Gótt es górvva at fréttta
(gunnr óx fyr haf sunnan,
sverð bitu feigra fyrða
fjorrønn) at því mönnum,
hvern rakkligast rekka
randláðs viðir kvóðu
(Surts ættar vink sléttan
sylg) Áleifi fylgja.
16. Ógrœðir sá auðan
armgrjóts Trana fljóta
(hann rauð geir at gunni
glaðr) ok báða Naðra,
áðr hjaldrþorinn heldi
hugframr ór bögð ramri

13. Verkendr Heðins serkjar sukku sárir i bögð niðr af Naðri; gerðut vægjask við naddbaugs fár; Ormr mun vanr, hvars skriðr með lið lýða, lengi slikra drengja, þótt alldýrr konungr stýri Ormi = *Krigerne sank sár-eðe i kampen ned af Ormen; de skånedes sig ikke i kampen; Ormen vil, hvor den end skrider med mændenes share, længe savne sådanne svende, selv om en nok så herlig fyrtre styrer den.*

14. Þjóð myndi varliga hrjóða et langa lung und ríkjum gram —, blöð kom á þiðan þrom láðsiks —, meðan vinir itrs jofurs óttu varða sverðum innan borðs; sú verðung gerðisk vel at morði = *Man vilde næppe have kunnet rydde det lange skib under den mægtige fyrtre — blodet strømmede ned på Ormens letbøjelige side —, sålænge den herlige konges venner kunde føre forsvaret med sværd ombord; det mandskab opførte sig bravt i kampen.*

15. Gótt es mönnum at fréttta górvva at því — gunnr óx fyr sunnan haf; sverð bitu fjorrønn feigra fyrða —, hvern rekka randláðs viðir kvóðu fylgja Áleifi rakkligast; vink sylg Surts ættar sléttan = *Det er fornøjeligt for mænd (mig) at spørge omhyggelig om det — der var en heftig kamp sydfor havet; sværdene bed de dødsdømte mænds bryst —, hvem af heltene krigerne sagde havde fulgt Olaf taprest; jeg digter med omhu et kvad.*

16. Ógrœðir armgrjóts sá Trana fljóta auðan ok báða Naðra — hann rauð glaðr geir at gunni —, áðr hjaldrþorinn, snotri Þórketill heldi hugframr undan ór ramri bögð af sunds snærvis vitni = *Den gavmilde mand så Tranen og begge Orme flyde tomme — han rødfarvede glad spydet i kampen --, før*

- snotr af snærис vitni
sunds Pórkettill undan.
17. Harðgørvan lét hjørvi
Holms verða Týr sverða
vind á viðu sundi
vigþey Heðins meyjar;
áðr an Ormi næði
Eirekr eða hlut meira,
morg óð bitr í blóði
benkneif fyr Áleifi.
18. Ítrfermðum réð Ormi
orðsæll jófurr norðan
(snörp varð at þat sverða
snót) Eireki á móti,
en húfjofnum hefnir
- hlýrs þeim gota stýrði
(áðr óx of gram góðan
gunnr) Hókonar sunnan.
19. Norðr- eru qll of orðin
auð -lond at gram dauðan.
Allr glepsk friðr af falli
flugstyggsonar Tryggva.
20. Veitkat hitt, hvárt Heita
hungrdeyfi skalk leyfa
dynsæðinga dauðan
dýrblíks eða þó kvíkvan,
alls sanlliga segja
(sárr mun gramr at hvóru,
hætt 's til hans at fréttu)
hvárt tveggja mér seggir.

den kampdjærve, kluge Torkel flygtede, stærk af mod, fra den overvældende kamp af skibet.

17. Týr Heðins meyjar lét sverða vind, vigþey, verða harðgørvan hjørvi á viðu Holms sundi; áðr an Eirekr næði Ormi eða meira hlut, óð morg bitr benkneif i blóði fyr Áleifi = *Krigeren lod kampen blive hård ved sværdet på det brede sund ved Holmen; før end Erik erobrede Ormen og vandt sejr, dyppedes mangt et skud i blod ved Olaf.*

18. Orðsæll jófurr réð ítrfermðum Ormi norðan á móti Eireki — snörp sverða snót varð at þat —, en hefnir Hókonar stýrði þeim húfjofnum hlýrs gota sunnan; áðr óx gunnr of góðan gram = *Den lovpriste konge styrede Ormen med den udmarkede besætning sydpå imod Erik — derpå blev der en stærk kamp —, men Hakons sön styrede det lige byggede skib syd-fra (tilbage); før havde der været en stærk kamp omkring den gode konge.*

19. Qll norðrlond eru of orðin auð at gram dauðan; allr friðr glepsk af falli flugstyggsonar Tryggva = *Alle de nordiske lande er som mennesketomme efter kongens død; al fred forstyrres ved Tryggves flugtsky sóns død.*

20. Veitkat hitt, hvárt skalk leyfa Heita dýrblíks dynsæðinga hungrdeyfi dauðan eða þó kvíkvan, alls seggir segja mér sanlliga hvárttveggja; gramr mun at hvóru sárr; hætt 's at fréttu til hans = *Jeg ved ikke, om jeg skal omtale krigeren som død eller måske som levende, da man fortæller mig bægge dele som sande; i hvert fald var kongen såret; man er hørt op med at høre noget om ham.*

21. Landvørðr vas sagðr mér firðr lýðum ok láði fyr handan sæ; né

21. Sagðr vas mér, né meira munuma strið of biða, lýðum firðr ok láði landvørðr fyr sæ handan; væri oss, þótt ærir elds þeim svikum beldi, heilalíkn, ef, hauka hóklifs, jofurr lifði.
22. Sá vas órr, of ævi, oddbragðs, es þat sagði, at lofða gramr lifði, læstyggs sonar Tryggva; vesa kveðr qld ór éli Áleif kominn stála, (menn geta málí sónnu) (mjók) 's verr an svá (ferri).
23. Mundut þess, es Þróenda þrótharðan gram sótti, frák, með liði lýða landherr, þar skop verða, at mundjókuls myndi margdýrr koma rýrir (geta þykkjat mér gotnar glíkligs) ór styr slikum.
24. Enn segir auðar kenni austr ór malma gnaustan seggr frá sörum tyggja sumr eða braut of kumnum; nú 's sannfregit sunnan siklings ór styr miklum (kanka mart við manna) morð (veifananar orði).

munuma of biða meira strið; oss væri heilalíkn, þótt ærir hauka hóklifs elds beldi þeim svikum, ef jofurr lifði = *Landets forsvarer sagdes mig at være berøvet land og folk hinsides havet; vi vil aldrig lide større kummer; det vilde være os fuldkommen trøst, uagtet mændene havde anvendt den svig, at kongen var i live.*

22. Sá oddbragðs órr vas, es sagði þat of ævi læstyggs sonar Tryggva, at lofða gramr lifði; qld kveðr Áleif vesa kominn ór stála éli; es verr an svá; menn geta mjók ferri sónnu málí = *Der var den kriger, der fortalte det om Tryggves svigfri söns liv, at mændenes konge levede endnu; man siger, at Olaf er sluppet levende fra kampen; men det er værre end som så; man opstiller formodninger langt fra s:ndheden.*

23. Frák skop mundut verða þess þar, es landherr með liði lýða sótti þrótharðan gram Þróenda, at margdýrr rýrir mundjókuls myndi koma ór slikum styr; gotnar þykkjat mér geta glíkligs = *Jeg hører, at det ikke skalde være skæbnen (ð: bestemmelse) der, hvor et lands hær, med (andet) mandskab, angreb Trøndernes kraftige konge, at den udmærkede gaumlæ fyrste vilde komme levende fra en sådan kamp; det synes mig usandsynligt, hvad folk gætter på.*

24. Enn segir sumr seggr auðar kenni frá sörum tyggja eða of kumnum braut ór malma gnaustan austr; nú 's sannfregit sunnan ór miklum styr morð siklings; kanka mart við veifananar orði manna = *Fremdeles er der nogle, der fortæller mig, at kongen var såret eller at han er undsluppen af kampen der i østen; nu har man (dog) med sandhed erfaret fra det vældige slag i syden at kongen er falden; jeg censor ikke meget folks upålidelige tale.*

25. Norðmanna hykk nenninn
(nú 's þengill framm genginn,
dýrr hné dróttar stjóri)
dróttin und lok sóttan;
grams dauði brá gœði
góðs ófárar þjóðar.
Allr glepsk friðr af falli
‘ugstyggs sonar Tryggva.
26. Hlautk þanns oeztr vas einna
(ek sanna þat) manna
und niðbyrði Norðra
norðr goðföður orðinn.
27. Ilt vas þats ulfa sultar,
opt, þverri stóðk ferri,
mest þars malmar brustu,
mein, þótt smátt sé und einum;
- skiliðr em ek við skylja,
skalmold hefr því valdit;
vætta virða dróttins
vil 's mest ok dul flestum.
28. Hefk, þanns hverjum jofri
heiptfíknum varð rikri
und niðbyrði Norðra
norðr, goðföður orðinn;
biða munk þess, es breiðan
barðmána vann skarðan,
margaukanda mækis
móts aldrigi bótir.
29. Fyrr mun heimr ok himnar,
hugreifum Áleifi,
(hann vas menskra manna
mest gótt) í tvau bresta,

25. Hykk nenninn dróttin Norðmanna sóttan und lok; nú 's þengill genginn framm; dýrr dróttar stjóri hné; dauði góðs grams brá gœði ófárar þjóðar; allr osv. = Jeg tror at Nordmændenes handle-kraftige konge er omkommen; nu er fyrsten død; den herlige konge segnede; den gode syrtes død har gjort ende på mange mænds lykke; al osv. (se v. 19).

26. Hlauth þann goðföður, es vas orðinn einna oeztr manna norðr und niðbyrði Norðra; ek sanna þat = Jeg fik ham til gudsfader, som var bleven den aller ypperste mand i norden under himlen. Jeg siger det.

27. Ilt mein vas þats stóðk ferri þverri ulfa sultar, þars malmar brustu mest, þótt opt sé smátt und einum; ek em skiliðr við skylja; því hefr skalmold valdit; flestum es mest vil ok dul vætta virða dróttins = Det var et stort mén, at jeg var så langt borte fra krigeren, hvor skud-våbnene bragede stærkest, selv om én enkelt ofte kun har liden betydning; jeg er skilt fra kongen; det er krigens skyld i; det er for de fleste kun ei (fromt) ønske og selbedrag at vænte kongen(s tilbagekomst).

28. Hefk orðinn goðföður, þanns varð ríkri hverjum heiptfíknum jofri norðr und niðbyrði Norðra; munk aldrigi biða bótir þess mækis móts margaukanda, es vann breiðan barðmána skarðan = Jeg har mistet min gudsfader, ham som var mægtigere end nogen anden kamplysten konge i norden under himlen; aldrig vil jeg få erstatning for den kraftige krigers (konge), som kløvede de brede skjolde.

29. Fyrr mun heimur ok himnar bresta í tvau, áðr an gœðingr glikr hugreifum Áleifi at góðu — hann vas mest gótt menskra manna —, myni fœðask; Kristr enn hreini hafi ynd kœns konungs ofar löndum = Før vil

áðr an, glikr at góðu, kœns hafi Kristr enn hreini
gœðingr myni fœðask; konungs qnd ofar lœndum.

4. Eiríksdrápa (1001).

Bærr est hröðr at heyra hjaldrorr of þik gørvan.

5. Lausavísur.

- 1 (o. 987). Svá nøkkvi verðr (óttu) eingadóttur
 Ávalda (því skaldi);
sannargs troga margra sið mun Surts of beiði-
øgilig fyr augum (svá geta menn til hennar)
allheiðins mér reiði, -kvánar byrr af kyrri
sem ólitill úti Kolfinnu mér rinna.
alls mest við fqr gesta
(stærk brag) fyr búri
búrhundr gamall stúri.
2. Ræðkat rækimeiðum 3. Fúss emk enn, þótt ossu
randaliðs at biðja álfoll drepi stáli,
 mjók skytr Marnar vakri,
 minnask við Kolfinnu,

verden og himmelen briste itu, för end en hövding, lig den huglade Olaf i det gode — han var af mennesker den allerbedste —, vil fødes; den rene Kristus bevare den kluge konges sjæl i himlen.

[Edr.] Est bærr, hjaldrorr, at heyra hröðr, gørvan of þik = *Du er værdig til at høre et digt, gjort om dig, kampraske . . .*

[Lv.l] 1. Reiði allheiðins sannargs sekkvís margra troga verðr mér fyr augum svá nøkkvi øgilig, sem ólitill gammal búrhundr stúri úti fyr búri alls mest við fqr gesta; stærk brag = *Den helhedenste i sandhed blødagttige truge-udsiders vrede bliver i mine øjne omtrent lige så frugtelig, som om en stor, gammel gårthund viste sig meget gnaven udenfor madhuset ved gæsters færd (ankomst eller bortrejse). Jeg digter et vers.*

2. Ræðkat rækimeiðum randaliðs at biðja eingadóttur Ávalda — óttu skaldi því —; sið mun byrr af beiðikvánar Surts rinna mér af kyrri Kolfinnu; svá geta menn til hennar = *Jeg råder ikke krigerne at bejle til Avaldes eneste datter — de truer skalden med det —; sent vil min hu forlade (holde op med at tænke på) den rolige Kolfinna; den mening har man om hende.*

3. Fúss emk enn minnask við Kolfinnu, þótt álfoll drepi stáli, — mjók skytr Marnar vakri —, þvit unnum nú áttgöðri, nýtri trúðu Endils eldgrundar nær betr an væri heitin mér = *Jeg har endnu lyst til at kysse Kolfinna, uagtet strömmene slår hårdt mod vor stavn; skibet pusses*

þvit eldgrundar Endils
áttgóðri mér trúóu
betr unnum nú nýtri
nær an heitin væri.

4 (996). Førum festar órar,
ferr særока at knerri,
svorð tekr heldr at herða —
hvar es Akkerisfrakki?.

5. Veitk at visu skreyti
viðlendr konungr sendi
nökðan hjør við nökkva
núflaust burar Austra;
verða hjølt fyr herði,
höfum gramr (kera) framðan,
skólkvings (of þák skjalga)
skrautlig konungsnauti.

6. Fyrr vas hitt, es harra
Hliðskjalfar gatk sjalfan,
skipt es á gumna giptu,
geðskjótan vel blóta.

7. Qll hefr ætt til hylli
Óðins skipat ljóðum,
algilda mank, aldar
iðju várra niðja,
en trauðr, þvit vel Viðris
vald hugnaðisk skaldi,
legg ek á frumver Friggjar
fjón, þvit Kristi þjónum.

8. Höfnum, hólða reifir,
hrafnbólts goða nafni,
bess 's ól við lof lýða
lóm, ór heiðnum dómi.

stærkt —, ti jeg elsker nu den ætgode, dygtige kvinde næsten mere end om hun var mig lovet.

4. *Lad os flytte vore tove; der kommer en styrtesø mod skibet; rebene (tovene) begynder stærkt at strammes. Hvor er Ankerfrank?*

5. Veitk, at viðlendr konungr sendi visu skreyti nekðan hjør núflaust við nökkva burar Austra; skrautlig hjølt konungsnauti verða fyr herði skólkvings; gramr höfum framðan; of þák kera skjalga = *Jeg ved, at den vidherskende konge sendte digteren venligt et negent sværd for digtet; de prægtige hhalter på sværdet viser sig for krigeren (mig); kongen har udmærket mig; jeg har modtaget et sværd?*

6. *Hitt vas fyrr, es gatk vel blóta sjalfan geðskjótan harra Hliðskjalfar; skipt es á giptu gumna = Det var i gamle dage, at jeg vel kunde ofre til selve Hlidskjalf. husnare herre; nu er det anderlede med folks lykke.*

7. *Qll ætt aldar hefr skipat ljóðum til hylli Óðins; mank algilda iðju várra niðja; en trauðr — þvit vald Viðris hugnaðisk skaldi vel — legg ek fjón á frumver Friggjar, þvit þjónum Kristi = Alle mennesker har indrettet deres digte for at få Odins gunst; jeg husker vore forfædres udmarkede id (digtning); men nødig — ti Odins magt huede skjalden vel — bærer jeg had til Friggs ægtefælle, ti jeg tjæner (nu) Kristus.*

8. *Hólða reifir, höfnum nafni hrafnbólts goða ór heiðnum dómi, bess es ól lóm við lof lýða = Konge, jeg har forkastet Odins navn fra den hedenske tid, hans som under mændenes lovprisning pønsede på svig.*

9. *Mér skyli Freyr gramr ok Freyja; lætk fjord qðul Njarðar; grøm liknisk við Grimni ok Þór enn ramuna; vilk kveðja Krist einn ok goð allrar*

9. Mér skyli Freyr ok Freyja,
fjørð lætk qðul Njarðar,
liknisk grøm við Grimni,
gramr, ok Þór enn ramma;
Krist vilk allrar ástar,
erum leið sonar reiði,
vald es á frægt und foldar
feðr, einn ok goð kveðja.
10. Sá 's með Sygna ræsi
siðr, at blót eru kviðjuð;
verðum flest at forðask
fornhaldin skop norna;
láta allir ýtar
Óðins ætt fyr róða;
verðk ok neyddr frá Njarðar
niðjum Krist at biðja.
11. Eitt es sverð þats sverða
sverðaugðan mik gerði;
- fyr svip-Njørðum sverða
sverðótt mun nú verða;
munu vansverðat verða,
(verðr emk þriggja sverða)
jarðar hljótr, at yrði
umbgerð at því sverði.
- 12 (997). Ólk, þars aldrí véla
auðgildanda vildak,
hyrjar njót á hvitu
hrafnavíns féi mínu;
vank til góðs við grenni
gunnmás, sem ek kunna,
en friðskeðir færði
fjortál at mér hjorva.
13. Svá hefk hermila harma,
hné Baldr i gný skjálda
(baugs erum svipr at sveigi)
sárlinns, rekit minna,

ástar; erum leið reiði sonar, es á frægt vald foldar und feðr = *Frey og Freyja må være mig gramme; jeg forlader Njords templer; utyskerne vise sig nådige mod Odin og den stærke Tor; jeg vil bede Kristus alene og gud om hele deres kærlighed; jeg er ked af sönnens vrede, som har af faderen berømmelig magt over jorden.*

10. Sá 's siðr með ræsi Sygna, at blót eru kviðjuð; verðum at forðask flest fornhalldin skop norna; allir ýtar láta ætt Óðins fyr róða; ek verð ok neyddr frá niðjum Njarðar at biðja Krist = *Den skik er der nu hos Sygnernes fyrste, at blot er forbudte; vi må undgå alle nornebestemmelser, man får har trot på; alle mennesker vrager nu Odins slægt; også jeg tvinges bort fra Njords ætlinge for at tilbede Kristus.*

11. Eitt es sverð sverða, þats gerði mik sverðauðgan; nú mun verða sverðótt fyr sverða svip-Njørðum; mun verða vansverðat, jarðar hljótr, at umbgerð yrði at því sverði; emk verðr þriggja sverða = *Et er det sværd blandt værd, som gjorde mig et sværd rigere; nu vil der for krigerne blive fuldt af sværd; sværet skal blive benyttet, konge, selv om jeg fik en skede til det sværd; jeg har fortjent tre sværd.*

12. Ólk hrafnavíns hyrjar njót á minu hvitu féri, þars vildak aldrí véla auðgildanda; vank til góðs við gunnmás grenni, sem ek kunna, en hjorva friðskeðir færði fjortál at mér = *Jeg underholdt kriigeren med mit sølv, uden at jeg nærede nogen svig mod ham; jeg ydede ham så meget godt jeg formåede, men ufredsmanden vilde stå mig ihjæl.*

at lofhnugginn liggja
létk sunnr i dyn Gunnar,
ek of hefnda svá okkar,
Auðgisl's bana dauðan.

en dreypiligr drúpir
dýnu Rón hjá hónum,
leyfik ljóssa vífa
lund, sem alpt á sundi.

14. Ek brá elda stökkvi
qlna skeiðs af reiði,
lagðak hendr at hundi,
hundgeðjuðum undir;
stendr eigi sá sendir
siðan Hlakkar skiða,
bál rauðk Yggjar éla,
éls við þjóð á vélum.

16. Þrammar, svá sem svimmi
sílafullr, til hvílu
fúrskerðandi fjarðar,
fúlmár á tröð býru,
áðr an orfa striðir
ófríðr þorir skriða,
hann esa hlaðs við Gunni
hvilibräðr, und váðir.

15 (1000). Leggr at lýsibrekku
leggjar iss af Grisi,
kvöl þolir hón hjá hónum,
heitr ofremðar sveiti,

17. Litt mun Höðr enn hviti
hjalmgrands fyr búr skalmask,
hann mun aura Eirar
án, ok Strútr enn gráni,

13. Svá hermila hefk rekit harma minna — Baldr sárlinns hné í gný skjalda; erum svipr at sveigi baugs —, at létk lofhnugginn bana Auðgisl's liggja dauðan sunnr i dyn Gunnar; ek of hefnda svá okkar = *Så forbitreth har jeg hævnet mine sorger — krigeren segnede i kampen; jeg savner ham*, — at jeg lod Audgils' lov-berøvede banemand ligge død sydpå efter kampen; således hævnede jeg os to.

14. Ek brá af reiði hundgeðjuðum stökkvi qlna skeiðs elda undir; lagðak hendr at hundi; sá sendir Hlakkar éls skiða stendr eigi siðan á vélum við þjóð; rauðk bál Yggjar éla = *Jeg kastede vred den hundske mand til jorden (under mig); jeg lagde hånd på hunden; den kriger vil aldrig herefter udklække svig mod folk; jeg rødfarvede mit sværd.*

15. Heitr ofremðar sveiti leggr af Grisi at leggjar iss lýsibrekku; hón þolir kvöl hjá hónum; en dreypiligr dýnu Rón drúpir hjá hónum sem alpt á sundi; leyfik lund ljóssa vífa = *En hed stinkende svedlugt føres fra Gris til den lyse kvinde: hun dører megen kval hos ham; men den sorgludende kvinde böjer hovedet hos ham som en svane på vandet; jeg lovpriser den lyse kvindes sindelag.*

16. Fjarðar fúrskerðandi þrammar til hvílu, svá sem sílafullr fúlmár svimmi á býru tröð, áðr an ófríðr orfa striðir þorir skriða und váðir; hann esa hvilibräðr við hlaðs Gunni = *Manden går så tungt og trægt til sæng-en, som han kunde være en med sild proppet stank-måge, der svømmede på bølgen, før den uskönne leskafts'bryder tør krybe under klæderne; han haster ikke med at komme i kvindens sceng.*

17. Enn hviti Höðr hjalmgrands ok Strútr enn gráni mun litt skalmask fyr búr, hann mun án aura Eirar, þótt ófríðr orfþægir eigi viðan stqðul

þótt orfþægir eigi
ófriðr stqðul viðan,
hirðandi nýtr hjarðar
hjørvangs, ok kvi langa.

ef ek næða Sif slœðu
sofa karmis meðal arma;
mákat láss við ljósa
lind ofrækðar bindask.

18. Kolfinna læzk kenna,
kveðk enn of hlut þenna,
hvæt kveða vífi vitru
valda, fült af skaldi;
en af ungum svanna
auðhnykkjanda þykkir,
öð emk gjarn at greiða,
ganga dýrligr angí.

20. Veitkat hitt, hvæt verða
verglóðar skal trúðu,
rinnumk øst til Ilmar
unnar dags, á munni,
ef fjolgegnir fregna
fagnendr jötuns sagna.
flók af gyltar Grisi
geitbelg, hvæt mik teitir.

19. Litt hirði ek, lautar
lundr hefr hætt til sprunda
viggs, þótt verðak hoggvini,
varr, í høndum svarra,

21. Heim koma hirði-Naumur,
hams es góðr á fljóðum,
sævar báls frá seljum
sléttfjallaðar allar;

ok langa kví; hirðandi hjørvangs nýtr hjarðar = *Den hvide (feje) kriger og den grå Strut (hunden) vil ikke gå skyndsomt forbi madhuset; han vil aldrig besidde kvinden. uagte den uskönne lebryder har store fæhuse og lange færefolde; krigeren har hjord nok.*

18. Kolfinna læzk kenna fült af skaldi; kveðk enn of þenna blut; kveða hvæt valda vitru vífi; en af ungum svanna þykkir auðhnykkjanda ganga dýrligr angí; emk gjarn at greiða öð = *Kolfinna erklærer, at hun mærker (noget råddent?) uwenskab fra skjalden (mig); jeg digter fremdeles om denne sag; man siger, at den kløge kvinde har grund dertil; men manden (jeg) synes at der fra den unge kvinde slår ham i møde en herlig duft; jeg digter gærne et vers.*

19. Litt hirði ek, þótt verðak hoggvinn í høndum svarra — varrlautar viggs lundr hefr hæll til sprunda —, ef ek næða sofa meðal arna slœðu karms Sif; mákat of bindask ofrækðar við ljósa láss lind = *Jeg bryder mig ikke om, om jeg blev hugget ihjel i kvindens arme. — manden har gjort det vovestykke at besøge hende —, hvis jeg fil lov til at sove i hendes arme; jeg kan ikke afholde mig fra min stærke elskov til den lyse kvinde.*

20. Veitkat hitt, hvæt skal verða verglóðar trúðu á munni — øst rinnumk til Ilmar unnar dags —, ef fjolgegnir fagnendr jötuns sagna fregna, hvæt mik teitir: flók geitbelg af gyltar Grisi = *Jeg ved ikke, hvad krinden vil sige — jeg nærer kærlighed til hende —, hvis de brave mænd erfarer, hvad der glæder mig; jeg flædede en gedebælg af so-Grisen.*

21. Hirði-Naumur sævar báls koma heim ór seljum allar sléttfjallaðar; hams es góðr á fljóðum; nú seik mína áhyrgð af, þótt ɔlbekkjjar Syn ýfisk

- nú selk af, þótt ýfisk
ølbekkjær Syn nekkvat,
hværr taki seggr við svarra
sinum, ábyrgð mina.
- ef svát ørr á eyri
uppsátrs boði (at láta
vel hyggjum þat) viggjar
visar mér at Grisi.
22. Mjøk tegask seima søkkvir,
(snót) verðk þegns fyr hótum,
(vér munum dag hværn dýrra)
dulrækinn mik søkja;
heldr mun hæli-Baldri
hlautgeirs fyr því meira
(vón erumk slíks) an sleikja
sinn blóttrygil innan.
24. Þykki mér, es ek þekki
þunnisunga Gunni,
sem fleybrautir fljóti
fley meðal tveggja eyja,
en þás sék á Sógu
saums i kvinna flaumi,
sem skrautbúin skriði
skeið með gyldum reiða.
23. Þá mun reyndr at ráðnu
rógherðondum verða
(minnumk) malma sennu
minn hugr (við Kolfinnu),
25. Auðs hefk illrar tiðar
alldrengila fengit,
mik hefr gjöllu golli
gramr ok jarl of framðan,

nekkvat; hværr seggr taki við sinum svarra = *Kvinderne kommer alle med glat hud hjem fra sæteren; de har et godt udseende; nu har jeg intet ansvar (herefter) for, om kvinden bliver noget gnaven; enhver tage nu mod sin kvinde (kone).*

22. Mjøk tegask seima søkkvir søkja mik dulrækinn; verðk fyr hótum þegus; vér munum, snót, hværn dag dýrra; heldr mun hlautgeirs hæli-Baldri meira fyr því, an sleikja sinn blóttrygil innan; erumk slíks vón = *I høj grad agter manden i sin indbildskhed at angribe mig; han truer mig; vi husker, kvinde, andre dage herligere; langt vanskeligere vil det blive for blotmanden end at slikke sin offerskål indvendig; det vænter jeg.*

23. Þá mun minn hugr verða reyndr rógherðondum at ráðnu malma sennu — minnumk við Kolfinnu —, ef svát ørr uppsátrs viggjar boði visar mér at Grisi á eyri; hyggjum vel at láta þat = *Da vil mit mod blive prøvet for krigerne tilvisse i kamp — jeg mindes ved (kysser) Kolfinna —, dersom den raske mand sender mig mod Gris til holmgang; jeg er vel tilmode ved at lade det ske.*

24. Mér þykkir, es ek þekki Gunni þunnisunga, sem fley fljóti fleybrautir meðal tveggja eyja, en þás sék á saums Sógu i kvinna flaumi, sem skrautbúin skeið skriði með gyldum reiða = *Det synes mig, når jeg ser kvinden, som et skib sæver over saen mellem twende øer, men når jeg ser på hende i den glade kvindeskare, [er det] som et prægtigt udstyret skib med forgylt skrud skred fremad.*

25. Hefk illrar tiðar fengit auðs alldrengila — mik hefr gramr ok jarl of framðan gjöllu golli —, ef skalk gjalda matvisum Grisi glapskuldir fyr minstan verka ok hefk þeygi gjalfrleygs mørk = *I en uheldig stund har*

ef glapskuldir gjalda
gjalfrleygs ok hefk þeygi
mørk fyr minstan verka
matvisum skalk Grísi.

26. Hnauð við hjartasiðu,
hreggblásin, mér ási,
mjók hefr uðr at qðru
aflat býru skafla,
marr skotar mínum knerri,
mjók em ek vátr, af nökkvi,
munat úrpvegin eira
alda sinu skaldi.

27. Rindr mun hvítri hendi
hördúks of bró mjúka,

fjóð gat fremðar œði,
fjölleinn sér þerra.
ef dauðan mik meiðar
morðveggs skulu leggja,
áðr vask ungu fjóði,
út of horð, at sútum.

28. Ek munda nú andask,
ungr vask harðr i tungu,
senn, ef sólu miðni,
sorglaust, vissak borgit;
veitk, at vetki of sýtik,
valdi goð hvar aldri,
(dauðr verðr hvern) nema hræð-
umk
helviti, skal slita.

jeg med stor manøhaftighed erhævet mig gods — både en konge og en jarl har udmarket mig ved (gave af) det klingende guld --, dersom jeg nu skal betale den madkyndige Gris fejl-gæld for så ringe et digit. uden dog at besidde kvinden.

26. Ási hnauð mér við hjartasiðu; hreggblásin uðr hefr mjók at qðru aflat býru skafla; marr skotar mínum kuerrí af nökkvi; mjók em ek vátr; úrpvegin alda munat eira sinu skaldi = *Stangen ramte mig i siden ved hjertet; det af stormen opsvulmede hav har i høj grad frembragt lange skumbølger; sœen tumler med mit skib ikke uden skæbnens bestemmelse; jeg er meget våd; den våde bølge vil ikke skåne sin skjald.*

27. Fjölleinn Rindr hördúks mun þerra sér of mjúka bró hvítri hendi, — fjóð gat fremðar œði —, ef morðveggs meiðar skula leggja mik dauðan út of horð; vask áðr ungu fjóði at sútum = *Den raske kvinde vil törre tåren af sine bløde øjenbryn med sin hvide hånd — hun fik et udmarket sind —, hvis krigerne skal (nu) kaste mig som lig over bord; jeg var fordums den unge kvinde til (elskovs) bekymring.*

28. Ek munda nú andask senn sorglaust, ef vissak borgit sólu miðni; ungr vask harðr i tungu; veitk at of sýtik vetki — hvern verðr dauðr —, nema hræðumk helviti; goð valdi, hvor slita skal aldri = *Jeg vilde nu straks dø uden bekymring, hvis jeg vidste, om min sjæl blev frelst; jeg var som ung havas ved min tungue; jeg ved at jeg ikke frygter noget — enhver skal dø —, undtagen helvede er jeg bange for; men gud skal ráde for, hvor jeg skal leve (efter døden).*

Gríss Sæmingsson.

Islænder, omkr. 1000.

Lausavísá (1001).

Nú þykki mér nökkurr,	hér hafa gestir górvá
námskorð, vesa orðinn	— gengr út kona þrútin —
(litk hvi sumt mun sæta)	(perrir sjáligr svarri)
sveimr, meðan ek vas heiman,	slaug þungliga (augu).

Anonyme digte og vers.

I. Om historiske personer og begivenheder.

A. Digte.

Eirfskmál (*fra omkr. 950*).

1. Hvæt's þat drauma,	baðk upp risa
hugðumk fyr dag risa	bekki at stráa
Valhöll at ryðja	bjórker at leyðra.
fyr vegnu folki:	valkyrjur vin bera
vakðak Einherja,	sem visi köemi.

[G. S.] Námskorð, nú þykki mér nökkurr sveimr vesa orðinn, meðan ek vas heiman; litk hvi sumt mun sæta; hér hafa gestir górvá þungliga slaug; kona gengr út þrútin, sjáligr svarri þerrir augu = *Kvinde, nu synes jeg at der må være sket en ufredelig sværmen, medens jeg har været borte; jeg ser nok hvad endel (af dette) betyder: (nogle) gæster har her afstedkommet en tung (følelig) fortøjed; (min) kone går ud grådophornet; den skønue kvinde tørrer sine øjne.*

[Em.] 1. *Hvad er det for drømme? jeg drømte jeg stod op for dag for at ryddeliggøre Valhal til modtagelse af faldne krigere; jeg vækkede Einherjerne, bad dem stå op for at strø bænkene, rense ølkarrrene, valkyrjerne at høre vin omkring som der kom en fyrste.*

2. Es mér ór heimi hólða vánir gofugra nökkrura, svá 's mér glatt hjarta.	inn þú bjóð, ef Eiríkr séi; hans es mér nú vón vituð.
3. Hvæt þrymr þar Bragi sem þúsund bifisk eða mengi til mikit? Braka qll bekkpili sem myni Baldr komia eptir í Óðins sali.	6. Hvi 's þér Eiríks vón heldr an annarra? Þvit mórgu landi hann hefr næki roðit ok blóðugt sverð horit
4. Heimsku mæla skalat enn horski Bragi, þvit þú vel hvæt vitir; fyr Eiríki glymr, es hér mun inn koma jófurr í Óðins sali.	7. Hvi namt hann sigri þá, es þér þótti snjallr vesa? Óvist 's at vita, sér ulfr enn hösvi [greypr] á sjöt goða.
5. Sigmundr ok Sinfjötli, risið snarliga ok gangið i gogn grami,	8. Heill nú Eiríkr, vel skalt hér komiinn ok gakk i hóll horskr. hins vilk fregna, hvæt fylgir þér jófra frá eggþriunu.

2. Jeg vænter nogle høje mænds komme fra verden; derfor er mit hjærté glad.

3. Hvad larm er derhenne Brage, som om det var tusinder, der beægede sig eller en meget stor mængde? (Brage:) Det knager i alle sæder som om det kunde være Balder, der kom igen til Odins saie.

4. Tåbeligheder skal du ikke tale, du kluge Brage, ti du ved god besked; det bulder varsler om Erik, som herind vil komme, kongen, i Odins sale.

5. Sigmund og Sinfjötle, rejser jer hurtig og går ud imod fyrsten; hvis det er Erik, så byd ham ind; det er ham jeg bestemt vænter nu.

6. (Brage:) Hvorfor vænter du Erik mere end andre? — (Odin:) Ti han har i mangt et land rødfarvet sit sværd og båret det blodigt.

7. (Brage:) Hvorfor berøvede du ham da sejren, siden han tyktes dig modig? — (Odin:) Man kan aldrig vide — den grå ulv ser så barsk henimod gudernes boliger.

8. (Sigmund:) Hil dig Erik, vær velkommen her og gå ind i hallen, kluge fyrste. Derom vil jeg spørge: hvilke fyrster leidinger dig fra striden?

9. Konungar ro fimm,
kennik þér nafn allra,

ek em enn sétti sjalfr.

Bárðardrápa

om islænderen Bárðr Hallason (d. 980) fra omtr. 975.

(Stef.:) Bárðr of rístr bóru braut land varar andra.

Et niddigt om kong Harald blåtand fra omtr. 980.

Þás sparn á mó marnar	en bergsalar Birgir
morðkunnr Haraldr sunnan,	bóndum rækr i landi
varð þá Vinða myrðir	(þat sá óld) í joðdu
vax eitt, i ham faxa,	órikri fyrir liki.

Et digt om Guðleifr Arason, mulig af Óðarkeptr omkr. 1000.

Ryðfjónar gekk reynir	siðreynir lét síðan
randa suðr á landi	snjallr morðhamar gjalla
beðs i bönar smiðju	hauðrs i hattar steðja
Baldrs sigtólum halda;	hjaldrs Vetrliða skaldi.

9. (Erik:) Der er fem konger, jeg nævner dem alle for dig; selv er jeg den sjætte.

(Bárðardr.) Bárðr of rístr bóru land varar andra braut = Bárd rister havet med skibet bort (fra Island).

(Nid). Þás morðkunnr Haraldr sparn sunnan á marnar mó í ham faxa, þá varð Vinða myrðir vax eitt, en Birgir órikri, rækr bóndum bergsalar i landi, fyrir í joðdu liki; þat sá óld = Da den kampberömte Harald begav sig sydfra på skibet i en hingsts skikkelse, blev Vendernes bane-mand kun til voks, men den afmægtige Birger, hvem guderne forfølge i landet, gik foran i en hoppes skikkelse. Det har folk set.

(Om Gudleif). Randa reynir suðr á landi gekk sigtólum i bönar smiðju ryðfjónar beðs Baldrs; snjallr hjaldrs siðreynir lét síðan morðhamar gjalla i hattar hauðrs steðja Vetrliða skaldi = Krigeren på sydlandet vilde rette våben mod mandens (Tangbrands) bryst, men den modige kriger (Gudleif) lod derfor sin økse runge på skjalden Vetrliides hoved.

Hafgerðingadrápa*af en suðreyskr maðr, mulig omkr. 1000.*

1. Allir hlýði ossu fulli meinalausan farar beina;
 (amra fjalla) Dvalins (hallar). heiðis haldi há:rar foldar
 hallar dróttinn of mér stalli.
- 2 (stef:) Minar biðk at munka
 reyni

Oddmjór (fra 10. árh.).

Skjoldungr rak með skildi	réð sá konungr siðan
skeiðarbrand ór landi;	snjallr Noregi qllum.

B. Lausar visur.**1. Om en Herjolfr Sigurðarson fra 9. árh.**

Bersi brunninrazi	en Herjolfr hokinrazi
beit geit fyr Herjolfi;	hefndi geitr á bersa.

2. Om Torf-Einar jarl fra omtr. 990 (norsk).

På gaf hann Tréskegg trollum, Torf-Einarr drap Skurfu.

(*Hafgerðinguðr.*) 1. Allir hlýði ossu Dvalins fulli; amra fjalla hallar
 ... = Alle lytte til vort digt; havgærdingernes(?) . . .

2. Biðk meinalausan munka reyni at heina farar minar; dróttinn hárar
 foldar hallar haldi heiðis stalli of mér = Jeg beder den syndfrie gud at
 lade min rejse gå godt; den höje himmels herre holde sin hånd over mig.

(*Oddmjör.*) Skjoldungr með skildi rak skeiðarbrand ór landi; så snjallr
 konungr réð siðan qllum Noregi = Fyrsten med skjoldet drev skibet (de
 fjendtlige skibe) ud af landet; den modige konge herskede siden over hele
 Norge.

B. Lausar visur.

1. Björnen med den svedne ars (der ser ud som sveden) bed en ged
 for Herjolf, men Herjolf med den krumme bag hævnede sin ged på
 björnen.

2. Da gav han (Tarf-Einar) Træskæg til troldene; Tarv Einar
 dræbte (også) Skurva (to vikinger).

3. Niðvers om Kormak og Steingerd *fra omtr. 965.*

Vildak hitt at væri
vald-Eir gamans jalta
stœðilót i stöði
Steingerðr, en ek reini,
værak þráða Þrúði,
þeiri's stqðvar geira
gunnqrðigra garða
gaupnelds, á bak hlaupinn.

4. Om Harald gråfeld *fra omtr. 965.*

Æ standa mér augu
of eld til Gráfeldar.

5. Om Hjaltesönnene *fra omtr. 975.*

Mangi hugði manna
morðkannaðra annat,
isarns meiðr, an æsir
almærir þar færi,
þás á Porskafljarðar
þing með ennitnglum
holtvartaris Hjalta
harðfengs synir gengu.

6. Niðvers om biskop Fredrik og Torvald vidförle 984.

Hefr börn borit
byskup niu,
þeira 's allra
Þórvaldr faðir.

7. Om Ingolfr Þórsteinsson *fra omtr. 985.*

Allar vildu meyjar
með Ingolfi ganga,
þær es vaxnar vóru,
vesql kvazk æ til litil.

3. Vildak hitt, at Steingerðr, vald-Eir gamans, væri jalta stœðilót i stöði, en ek reini; værak hlaupin á bak þeiri þráða Þrúði, es stqðvar „geira gunnqrðigra garða gaupnelds“ = Jeg vilde ønske, at Steingerd, der tilfredsstiller kædelig lyst, var en brunstig hoppe, og jeg en hingst, og at jeg var sprungen op på ryggen af hende [de sidste ord er lidet forståelige].

4. Altid fæster mine øjne sig over ilden på Gráfeld.

5. Mangi manna morðkannaðra hugði annat, isarns meiðr, an almærir æsir færi þar, þás synir harðfengs Hjalta gengu á Porskafljarðarþing með ennitnglum holtvartaris = Ingen kampprævet mand trode, kriger, andet end at de herlige aser kom, da den tapre Hjaltes sönner gik til Torskjæring med skrækkehjælme på.

6. Bispen har født 9 børn; til dem alle er Torvald fader.

7. Alle møer vilde gifte sig med Ingolf, de som var fuldvoeksne; den, der var for ung, erklaerede sig stadig elendig [jeg vil også – saude de

[ek vil ok — kvað kerling
með Ingolfi ganga,
meðan mér tvær of tolla
tennr i øfra gómi].

8. Om Stefns skib *fra 996.*

Nú hefr stafna Val Stefns	heldr getum vér, at valdi,
(straumr ferr of hol knerri)	vesa munu bönd i landi,
felliveðr (af fjalli)	(geisar ó með isi)
fjallrøent brotit allan;	ásriki gný slikum.

9. Varselsvers om en kamp *997.*

Roðin es Geirvor	hón mun hylja
gumna blóði;	hausa manna

10. En nordmand, nøkkvamaðr, *fra omkr. 999.*

a. Of fjarri stendr errinn	ef værim hér hárir
— Ormr brunar dökkr at nøkkva	Herráðs synir báðir,
hár — með hyggju stóra	(snákr skriðr, þars brim blikir)
hlýri minn ok vinnur;	bræðr tveir né þá floðim.

gamle koner — være gift med Ingolf, medens to mænd hænger endnu i min øverste gane — dette sidste er yngre tildigtning).

8. Nú heft fjallrøent felliveðr brotit allan stafna Val Stefns; straumur af fjalli ferr af hol knerri; beldr getum vér, at ásriki valdi slikum gný — ó geisar með isi —, bönd munu vesa i landi = *Nu har en fra fjeldene kommende orkan slåt Stefns skib helt i stykker; strømmen fra fjeldet farer hen over det hule skib; vi formoder trygt, at det er guderne magt, der volder en sådan bragen — floden raser fuld af is —, guderne er endnu her i landet.*

9. *Geirvor [et fjeldskred] er farvet i menneskeblod; den vil dække mænds hoveder.*

10. a. Of fjarri stendr hlýri minn errinn með stóra hyggju ok vinnur; hár, dökkr Ormr brunar at nøkkva; ef værim hér báðir hárir synir Herráðs, né þá floðim tveir bræðr; snákr skriðr, þars brim blikir = *For langt borte er min raske broder med den store forstand og arbejdskraft; den høje, mørke Orm [den lange] kommer farende mod min båd; hvis vi var her bægge to Herráðs gråhårede sønner, vilde vi to brødre ikke flygte. Ormen skridt fremad, hvor brendingen hvidnes.*

b. Leika barðs á borði
byrhreins fyr þér einum
— gramr mun á foldu fremri
fár — sex tigir ára,

mér leikr einn ok annarr
qlđu sveipr í greipum
(því verðk) borðs á barða
(bæginn fyr þér vægja).

II. Vedrørende forhistoriske begivenheder, sagn, myter og desl.

A. Bjarkamál en fornu.

1. Dagr 's upp kominn,
dynja hana fjaðrar,
mál 's vilmögum
at vinna erfiði;
vaki ok æ vaki
vina hófuð,
allir enir øztu
Aðils ofsinnar.	heldr vekk yðr at hørðum
Hildar leiki.
2. Hár enn harðgreipi,
Hrólfur skjótandi,
ættum góðir menn,
þeirs ekki floëja;
vekka yðr at vini
né at vifs rúnum,	3. Hniginn 's i hadd jarðar
Hrólfr enn stórláti.
	4. Gramr enn gjöflasti
gœddi hirð sína
Fenju forverki,
Fáfnis miðgarði,
Glasis glóbarri,
Grana fagrþyði,
Draupnis dýrsveita,
dúni Grafvitnis.

b. Sex tigir ára leika á barði byrhreins fyr þér einum; fár gramr mun fremri á foldu; mér leikr einn ok annarr qlđu sveipr í greipum á borðs barða; því verðk bæginn vægja fyr þér = 60 árer spiller på skibets side hos dig alene; kun få konger på jorden overgår dig; men en og en anden áre (to árer) spiller i mine hænder på bådkanterne; derfor må jeg, der dog ellers ikke viger, give efter for dig.

[Bjm.] 1. Dagen er oprunden, hanens vinger suser; det er på tide for trælle at gå til deres arbejde. Våger, våger stedse, venner, alle Adilses ypperste stende.

2. Hår med den hårde hånd, Rolf den skydende, mænd af gode ætter, som for intet flygter, — jeg vækker eder ej til vin eller til samtale med kvinder, men jeg vækker eder til Hilda hårde leg.

3. Rolf den stolte er segnet til jorden.

4. Den gavmilde fyrste gav sin hird guld i mængde (alle omskrivningerne for guld).

5. Ýtti qrr hilmir,
aldir við tóku,
Sifjar svarðfestum,
svelli dalnauðar,
tregum Otrs gjoldum,
tórum Mardallar,
eldi Órunar,
Iðja glysmólum.
- þjóðir hermargar,
Rinar rauðmalmi,
rógi Niflunga,
visi enn viggjarsí,
varði hann Baldr þeygi.
- [7. *vistnok af et yngre Bjarke-mål.*
Svá skalk hann kyrkja
sem enn káMLEITA
véli viðbjarnar
veggja aldinna].
6. Gladdi gunnveitir,
gengum fagrbúinir,
Þjaza þingskilum,

*B. Enkelte vers og brudstykker.***1. Kong Rolf i Adils hal.**

Aukum enn elda
at Aðils húsum.

Flöra sá elda,
es yfir hleypr.

2. Om Hake, se *Hkr. I, 43.*

Haki vas brendr á báli, pars brimslóðir óðu.

3. Om Tor.

Áðr djúphugaðr dræpi
dolga rammr með hamri

gegn á grœðis vagna
gagnsæll faðir Magna.

5. *Den gavmilde konge stødte fra sig — mændene modtog — guld i mængde.*

6. *Krigeren glædede — vi gik smukt prydede — overmåde mange mænd med guld i mængde, den kampdjæve konge; ham beskyttede Balder dog ikke.*

[7. *Således skal jeg kvæle ham som den sortsmudsede kat.*]

B. 1. *Lad os endnu øge bålet i Adils' hal. — Den flygter ej ilden, der igennem den springer.*

2. *Hake blev brændt på bål, hvor . . . før over havet.*

3. *Áðr djúphugaðr, geign, gagnsæll faðir Magna dræpi rammr með hamri á dolga vagna grœðis = Før Magnes modige, brave, sejrrige fader slog jætterne kraftig med hammeren.*

4. Et citat af et ældre digt.

Vel es ek veit þat, vask ein of látin.

5. Lignende.

Baugr es á beru sœmstr, en á boga qrvar.

6. En troldkvinde (*svar på Brages lausav. 2*).

Troll kalla mik	vilsinn vølu,
tungl sjøtrungnis,	vørð nafjarðar,
auðsug jötuns,	hvélsvælg himins —
élsólar bol,	hvat 's troll nema þat?

7. Et jættelignende væsen.

Vask þars fell af fjalli	gerir fár jötunn fleiri
flóðkorn jötuns móður	fold i vingamoldu
hám bergrisa ór himni	hömlu heiðar þrumlu
heiðins á náleíðar.	hamváta mér báta.

8. Om et møde mellem to troldkyndige.

Fork lætr æ sem orkar	járnstafr skapar ørna,
atglamrandi hamra	eru sollin rif trolli,
á glotkylli gjalla	hár á Hjaltaeyri
Geirildar hvi meira;	hrið kerlingar siðu.

4. *Det er godt jeg veð det; forladt er jeg bleven.*

5. *Ringen passer bedst på skjoldet, pilene på buen.*

6. *Troldene kalder mig [keuninger for trold] — hvad er det andet end en trold?*

7. Vask þars flóðkorn fell ór hám himni bergrisa, af fjalli ; fár jötunn gerir mér fleiri báta hamváta í hömlu fold (endel er uforståeligt) = *Jeg var tilstede, da klippen styrtede fra det høje fjeld, af fjeldet . . . fá jætter gør flere både hudvåde (lader dem synke) på sœn end jeg*

8. Hamra atglamrandi lætr, sem orkar, æ hvi meira fork gjalla á glotkylli Geirildar: hár járnstafr skapar ørna hrið kerlingar siðu á Hjaltaeyri: rif eru sollin trolli = *Jærnsmeden lader, alt hvad han kan, stædig med stigende kraft staven buldre på Geirilds vandbælg; den lange jørnstav*

9. En höjbos klage.

Einn byggvik stqð steina
stafnrum Atals hrafni,
esat of þegn á þiljum
þrøng, býk á mar ranga;

rúm 's bøðvitrum betra
(brimdýri knák stýra),
lifa mun þat með lofðum
lengr, an ilt of gengi.

III. Forskellige brudstykker.

A. Om skjaldskab.

1. Bæði ák til brúðar
bergjarls ok skip dverga
sollinn vind at senda
seinfyrnd gótu eina. | 2. Hreggskornis vilk handa
háleitan mjøð vanda. |
|--|--|

B. Om kampe og mod.

1. Odda gnýs við øsi
oddnets þinul setja.	3. Svá skaut gegn i gognum
garð steinfariun barða,
sá vas gnýstærir geira.
2. Hnigu fjandr at glym Gondlar
grams und arnar hramma.	gunnar hæfr, sem næfrar.

forskaffer på Hjaltor kællingens side megen overlast; heksens ribben er opsvulnede [af vand].

9. Einn hyggvik steina stqð stafnrum Atals hrafni, esat of þegn þrøng á þiljum; býk á mar ranga; rúm es betra bøðvitrum an ilt of gengi; þat mun lifa lengr með lofðum; knák stýra brimdýri = *Alene bebor jeg stavrummet på skibet i höjen; der er ingen trængsel om manden (mig) på døkket; jeg bor i skibet; den rigelige plads er dog hedre for den kampkyndige (mig) end et slet følge; det [følget] vil fremdeles mindes af folk. Jeg styrer skibet.*

III. A. 1. Ak til bæði sollinn vind bergjarls brúðar ok seinfyrnd skip dverga at senda eina gótu = *Både har jeg (af elskov?) optændte tanker og digte, der sent vil glemmes, at sende en og samme vej.*

2. Vilk vanda háleitan mjøð . . . hreggskornis handa = *Jeg agter at digte et kvad . . .*

B, 1. Setja oddnets þinul við øsi odda gnýs = *At sætte (man sætter?) skjoldet mod (gøre modstand mod) krigeren.*

2. Fjandr grams hnigu at Gondlar glym und arnar hramma = *Fyrstens fjender segnede i kampen under örnnens klør.*

3. Svá skaut gegn i gognum steinfariun barða garð sem næfrar; så

4. Ógnrakkr, skalat okkur,
almr dynskúrar malma,
(svá bauð lind) i landi
(lins) hugrekki dvína.
5. Órgildi vask (Eldis)
áls fjørgynjar (mála)
dyggr (sé heiðr ok hnøggvi)
hrynbæðs (áar steðja).

C. Om sorejser.

1. Hrauð i himin upp glóðum
hafs, gekk sær af afli,
børð hykk at sky skerðu,
skaut Ránar vegr mána.
2. Boði fell of mik bráðla,
bauð heim með sér geimi,
þák eigi lød lægis.
3. Erum á leið frá láði
liðnir Finnnum skriðnu;
4. austr sék sjöll af flausta
ferli geisla merluð.
- 4 (*fundet på en arrestump*).
Vaskat dásí,
es drók pessa
opt ósjaldan
þr at borði,
sjá gerði mér
sára lófa,
meðan heimdragi
hnauð-at rauða.

geira gnýstærir vas gunnar hæfr = *Således skød den dygtige mand i gennem skjoldet som var det næver; den krigere var skikket til kamp.*

4. Ógnrakkr almr malma dynskúrar, okkur hugrekki skalat dvína i landi; svá bauð lins lind = *Kampkække krigere, vort mod skal ikke ophøre i landet; således bød kvinden.*

5. Vask dyggr fjørgynjar áls hrynbæðs órgildi; ok heiðr sé áar steðja Eldis mála hnøggvi = *Jeg var tro mod den gavmilde fyrste; øre være ham.*

C. 1. Hafs glóðum hrauð i himin upp; sær gekk af afli; hykk at børð skerðu sky; Ránar vegr skaut mána = *De luende bølger slog mod himlen; sœn var i voldsomt oprør; jeg tror at stavnen brød skyerne; havei skubbede til månen.*

2. *Brændingen styrtede hurtig omkring mig; sœn bøl mig hjem til sig; jeg modtog ikke dens indbydelse.*

3. Erum liðnir á leið frá láði, Finnnum skriðnu; af flausta ferli sék sjöll austr merluð geisla = *Vi er komne ud på sœn fra det land, hvor-over Finnerne farer på skier; fra sœn af skuer jeg fjældene mod øst skinnende i solstrålerne.*

4. *Jeg var ingen doven karl, da jeg etter og etter trak denne øre på bådkanten; den gav mig ømme hænder, medens hjemmefødningen ikke fik rede hænder ved sit (smede) arbejde.*

D. Om kærlighedssorg.

Aura stendr fyr órum eik fagrbúin leiki.

Tillæg.

Vers tillagte danske mænd og knyttede til Danmark og Sverrig.

Vagn Åkason (986).

Sigvaldi hefr setta sjalfa oss und kylfu,	en fárhugaðr fnaudi	fór heim til Danmarkar,	hyggr i faðm at falla fljótt vinkonu sinni,	en fyr borð et breiða Büi gekk með hugrekki.
---	---------------------	-------------------------	---	--

En Jomsviking (986).

Gerðak jarli qrr at vári;	þat vas mér þá títt,	en þetta nú.
---------------------------	----------------------	--------------

Sveinn tjúguskegg,

konge i Danmark, d. 1014 (ikke ægte).

Grendi Þórleifr Þróenda þeugils hróðr fyr drengjum,	hafa ólítit ýtar	jarls nið borit viða;	Njørðr réð viga virðum vellstöri brag föra brot lands ok galt gæti gráliga léons býru.
---	------------------	-----------------------	--

D. Fagrbúin aura eik stendr fyr órum leiki = Den prægtig smykkede kvinde forhindrer min munterhed.

Till. (*Vagn*). *Sigvalde har bragt os under køllen, men den ondsindede kryster begav sig hjem til Danmark; han tænker kun på at falde i sin venindes arme hurtigst, men Bue sprang modigt over det brede bord.*

(*Jomsv.*) *Jeg skaffede jarlen et ar i våres; det gjorde jeg dengang, men dette nu.*

(*Sveinn*). *Þórleifr grendi hróðr Þróenda þeugils fyr drengjum; ýtar hafa borit viða ólítit jarls nið; Njørðr viga réð föra virðum vellstöri brag ok galt lands gæti gráliga brot býru léons = Torleif forminskede hos mændene Trønderfyrstens ros; mændene har udbredt jarlens stærke nid vidt og*

Danir („danske mænd“) omkr. 980.

Eigi vildu Jótar nú 's Danmarkar dróttinn
 reiða gjald til skeiða, i drengja lið genginn:
 áðr Styrbjarnar stœði landa vant ok lýða
 Strandar dýr á landi: lisir ánauðr hann auðar.

„Finngálkn i Jómsborg“.

Hildr stendr hverjan myrgin eiguð viga (vægi)
 hjaldrs und rauðum skildi; (vill) Baldrs fôður illan
 nú hafa sigmeyjar settan (Óðinn) Hôðr sem allir
 sverðleik Dønum harðan; óljósan (val kjósa).

„En rødkægget mand“ omkr. 985.

Lætr eigi mik, lýtir þat mun sáð of siðir
 liðbands sás frið grandar, signennum her kenna
 (reiðr emk stála stýri) (roðin eru leyfðra lofða
 Styrbjørn vesa kyrran; lindi) sorr at binda.

bredt; krigeren bragte den hædrede fyrste et digt og gengældte landstyreren bittert skibets ødeleggelse.

(*Danir*). *Ikke vilde Jyderne bringe godset ned til skibene, før Styrbjörns skibe stod på land; nu har Danmarks konge sluttet sig til dem som kampfælle: berøvet land og folk lever han (vil han leve) undertrykt af skæbnen.*

(*Finngálkn*). *Hjaldr Hildr stendr hverjan myrgin und rauðum skildi; nú hafa sigmeyjar settan Dønum harðan sverðleik; eiguð viga Hôðr sem allir óljósan Baldrs fôður illan — Óðinn vill kjósa vægi val = Kampens Hilde står hver morgen med rødt skjold; valkyrjerne har nu bestemt for Danerne en hård kamp; I kriget såvelsom alle har Balders mørke faders vrede — Odin ønsker at kåre vai ved sværdet.*

Styrbjørn, så lýtir liðbands, es grandar frið, lætr mik eigi vesa kyrran; emk reiðr stála stýri; þat sáð mun of siðir kenna signennum her at binda sorr; roðin eru lindi leyfðra lofða = Styrbjörn, den gavmilde mand, som ødelegger freden, lader mig ikke være rolig; jeg er vred på krigeren; den udsæd vil omsider lære den krigerske hær at forbinde sine sår; de lovpriste mænds spyd er røde af blod.

Karlevi-stenens vers fra omtr. 1000.

Folginn liggr, hinns fylgðu munat reið-Viðurr ráða
(flestr vissi þat) mestar rógstarkr i Danmørku
dæðir, dolga Þrúðar Vandils jörmungrundar
draugr i þeimsi haugi; ørgrandari landi.

Dolga Þrúðar draugr, hinns mestar dæðir fylgðu — flestr vissi þat —
liggr folginn i þeimsi haugi; ørgrandari Vandils jörmungrundar reið-Viðurr
rógstarkr munat ráða landi i Danmørku = *En kriger, der havde de störste
bedrifter at opvise — det vidste alle — ligger begravet i denne höj; aldrig
vil nogen retskafnere sæfarer, sterk i kamp, ráde for land i Danmark.*

Det 11. árhundrede

Óláfr bjarnylr Hávarðarson.

Islænder, d. 1001.

Lausavísa (1000).

Þess ræðk fyrst at fregna metorð leggja menn engi
fámálgasta þegna, á mállausa drengi;
hví þegja hér allir hefk staðit hér lengi,
hjörþings viðir snjallir; hófumk kvaddan alls engi.

Hávarðr halti ísfirðingr.

Islandsk skjald, omkr. 1000.

Lausavísur (1002—3).

1. Eigi hefr á augu síz hræstorðar harðan
(undskiðs) komit síðan hjør gerðu styr børvar
(dyggr hné) óf (und eggjar ótt, þeirs Áleif létu
óðstefnir) mér svefna, allsaklausan falla.

[Ól.] *Derom spørger jeg først de meget tavse mænd: hvorfor tier alle kloge mænd her stille? Man sætter ingen pris på målløse mænd; jeg har stået her længe og slet ingen har talt til mig.*

[H.] 1. Eigi hefr óf svefna komit síðan á augu mér — dyggr undskiðs óðstefnir hné und eggjar —, síz hræstorðar børvar gerðu ótt harðan styr hjør, þeirs létu Áleif falla allsaklausan = *Jeg har ikke fået synderlig blund i mine øjne — den brave svend segnede under sværdsæggene —, siden krigerne gjorde rask den hårde kamp med sværdet, da de lod Olaf falde ganske sagesløs.*

2. Ákat høegt (af høgu
hljóð veiti mér sveitir)
enn i elli minni
ivegstafi segja,
síz vel hressan vissak
vápna Njørð at jørðu,
minn vas sonr at sónnu
snjallr afstuðill, fallinn.

4. Mótreyni klaufk mána
malma braks i jaxla,
hegg létk alms i augu
eitt høgg staðar leita,
sákat hitt at hrykki
hringmerkðr fetilstingi,
hlyn (Gunnlogi) Gunnar
(gall) harðan sák falla.

3. Efna hygg þats Yggjar
ek hef heitit mó feita,
sundliri flýgr sára
svangr fyr eyrar tanga;
veitk at vér munum hljóta
(vel 's fallit þat) allir,
hljómr 's af hjørva glaumi,
Hallgrímr farar tíma.

5. Vér høfum felda fjóra
(feng telk i því drengjum)
brátt, þeirs blóðgan létu
Bjargeyjar son deyja;
enn af órum mónum
(eirð vas fallin geira)
þanns vas hœfðr með hlunni
Hallgrímr kveðr nú fallinn.

2. Ákat høegt enn i elli minni segja ívegstafi — sveitir veiti mér hlið af høgu —, síz vissak vel hressan vápna Njørð fallinn at jørðu; snjallr sonr vas at sónnu afstuðill minn = *Jeg har ikke let ved endnu i min alderdom at fortælle om mine bedrifter(?) — mændene give mig lettlig lyd —, siden jeg erfor, at den raske krieger var segnet til jorden; min brave sön var i sandhed min krafts støtte.*

3. Hygg efna þats ek hef heitit feita Yggjar mó; sára sundliri flýgr svangr fyr eyrar tanga; veitk, Hallgrímr, at vér munum allir hljóta farar tíma; hliðmr 's af hjørva glaumi; þat 's vel fallit = *Jeg tænker på at holde mit løfte og føde ravnene; den flyver hungrig foran ørens tange; jeg ved, Halgrim, at vi vil alle få held med os på rejsen; sværdene vil gjalde; det er meget passende.*

4. Klaufk malma braks mána mótreyni i jaxla; létk eitt høgg leita staðar i augu alms hegg; sákat hitt, at hringmerkðr fetilstingi hrykki; sák harðan Gunnar hlyn falla; Gunnlogi gall = *Jeg kløvede manden ned til kindtænderne; jeg lod et hug ramme manden over øjnene; jeg så ikke, at det ringmærkede sværd veg (viste sig ikke stærkt nok); jeg så (derimod) den hårde krieger falde; Gunnloge (eller: sværdet) rungede.*

5. Vér høfum brátt felda fjóra, þeirs létu son Bjargeyjar deyja blóðgan; telk feng drengjum i því; Hallgrímr kveðr enn af órum mónum nú fallinn þanns vas hœfðr með hlunni; geira eirð vas fallin = *Vi har hurtig fældet fire, dem som lod Bjaryøs sön dø såret; det regner jeg til både for mændene (os); Halgrim siger, at af os er der endvidere falden en, der blev ramt med rullestokken (hvalribben); der havde stået en kamp(?)*.

6. Hratt gekk sonr, þás sótti sunnu bekks at runni
(hvatr frák at brá bitrum blóðisi) Geirdisar;
enn réð Eyjolfr minnask eggileiks við kyn seggja,
geymi·Baldr, at gjalda,
gunnbliks, jöru runnum.
7. Heldr hófum heiptir goldit Hallgrímr saman allir,
(vígs iðrumk þess þeygi)
Þjóreks sonum stórar;
urðu œski-Nirðir oddregns of sok veginr;
ætt þjóðar veitk eyði ingjarna Þórbjarnar.
8. Nú 's jafnondum efni angrsólar fram ganga,
varra lands, peirs vilja viggs temjendr sik fremja;
vesa kveða, høgg en høggvin hjør saklaussa børva,
Ísfirðinga, urðu eirlaust, farit trausti.
9. Hlógu herðidraugar hvinnendr of sok minni „fróns“, þás frænda mínum fellidómr réð bella; nú mun, siz veginr vóru vig-Njørðungar, hørðu hafs i hverju bjargi hóts annan veg þjóta.

6. Sonr Geirdisar gekk hratt, þás sótti at bekks sunnu runni; frák at hvatr brá bitrum blóðisi; enn réð Eyjolfr minnask eggileiks, gunnbliks geymi·Baldr, við seggja kyn, at gjalda jöru runnum = *Gerdís' sön (Eyjolf) trængte raskt frem, da han angreb mændene; jeg har hørt, at den raske svend svang det skarpe sværd; endnu mindedes Eyjolv, krigeren, kampen, over for mændene, idet han tog hævn over krigerne.*

7. Hófum Hallgrímr allir saman goldit Þjóreks sonum heldr stórar heiptir; iðrunk þeygi þess vígs; oddregns œski-Nirðir urðu veginr of sok; veitk ætt Þórbjarnar ingjarna þjóðar eyði = *Vi har alle sammen, Hallgrim, i høj grad gengældt Tjodreks sønner deres stærke fjendskab; det er langtfra at jeg fortryder det drab; krigerne blev dræbte med god grund; jeg ved at Torbjörns slægtninge er kamplystne mod mændenes bane-mand (mig).*

8. Nú 's jafnondum angrsólar, þeir varra lands viggs temjendr, es vilja fremja sik, efni ganga fram; kveða vesa farit trausti Ísfirðinga, en høgg saklaussa hjør-børva urðu høggvin eirlaust = *Nu er det for mændene, dem som vil indlægge sig hæder, gyldig grund til at træde frem; man siger at Isfjordingernes tillid er borte; de sagesløse krigeres hug blev rettede uden skånsel.*

9. Herðidraugar hlógu hvinnendr of minni sok, þás fellidómr „fróns“ réð bella frænda mínum; nú mun, siz vig-Njørðungar vóru veginr, þjóta hóts annan veg i hverju hørðu bjargi hafs = *Krigerne lo jublende før ad min sag, da døden blev voldsomt bibrægt min són; nu vil det, efter at krig-erne er dræbte, suse ganske anderledes i enhver hård klippe ved søen.*

10. Hallgrímr skulum heiman
hlítik vætki (litit
uggik) ógnar-mólum,
(iðvandr) ór stað biða;
en vig þaus vér vögum,
vildak aldri gjalda
geira gætióru,
görvöll i strá falli.
12. Varðat viggja Njørðum,
Valbrands sonum, handan
(þess minnumk nú) Þvinnils
þvengr vanbundinn lengi,
þás, skerfoldar, skyldi
(skjálða hlums) á sunuri,
(garðr svall) gófug sólar
Gefn, míns sonar hefna.
11. Þekð liggr vór á vigi
(vøruð hollir styrþollum)
ann ek ægis runnum
ógóligu, sólar;
þann vissak mér manna
mest alls at hlít fallinn,
orð spyri fárlig fyrðar
flest andskotum vestan.
13. Þat mun vestr ok vestan
(varð ór roðin sýrum)
orð til Ísafjarðar
(oddregns) koma þegna,
at til geira glettu
gunn-næringar féri,
vægr es vqxtr i augum
Valbrands sonum, handan.

10. Hallgrímr. skulum biða heiman ór stað; hlítik vætki úgnarmólum; uggik litit iðvandr; en vig þaus vér vögum falli görvöll i strá; vildak aldri gjalda geira gætióru = *Halgrím, lad os vænte rolig hjemme her (på hvad der vil ske); jeg ænser slet ikke truende ord; jeg er ikke bange på grund af min dygtige gærning ; men de drab, vi bar begået, skal helt og holdent bortfalde (ubødede); jeg vilde aldrig give bøder for krigerne.*

11. Vór þekð liggr á ógóligu vigi; vøruð hollir styrþollum ek ann ægis sólar ruunum; þann manna vissak mér fallinn alls mest at hlít; fyrðar vestan spyri flest orð fárlig andskotum = *Jeg finder velbehag i det stemme drab; I var tro mod krigerne (nig); jeg holder af mændene (eder); den mand kendte jeg som den, ved hvis fald jeg føler den allerstørste tilfredsstillelse; måtte mændene mod vest spørge så meget som muligt, skadeligt for vore fjender.*

12. Þvinnils viggja Njørðum handan, Valbrandssonum, varðat lengi vanbundinn þvengr — þess minnumk nú —, þás skyldi hefna sonar míns á sunuri, gófug Gefn skerfoldar sólar; garðr skjálða hlums svall = *For mændene derovrefra, Valbrandssønnerne, blev deres skotvinge ikke længe ubunden — det mindes jeg nu —, da de skulde hævne min sön i sommer, gæve kvinde; kampen rasede.*

13. Þat orð mun koma vestr til Ísafjarðar ok þegna vestan, — oddregns ór varð roðin sýrum —, at gunn-næringar féri handan til geira glettu; vqxtr es vægr i augum Valbrands sonum = *Det ord vil komme vesterpå til Ise-fjord og mændene dér — sværdet rødfarvedes i sårene —, at krigerne begav sig hinsides fra til kampen; i Valbrandssønnernes øjne bliver der ikke meget for stort (vanskelligt).*

14. Nú 's, jódraugar ægis,
arnar flaug, ok bauga hygg at heimboð þiggi
hangagoðs, of vangi.

Pórhallr veiðimaðr.

Islænder (grönlænder), omkr. 1000.

Lausavísur (1003).

1. Hafa kvóðu mik meiðar
malmpings, es komk hingat,
(mér samir land fyr lýðum
lasta) drykk enn bazta;
Bilds hattar verðr byttu
beiði-Týr at stýra;
heldr 's svát krýpk at keldu;
komat vin á grón mina. | 2. Fórum aprí, þar es órir
eru, sandhimins, landar,
lötum kenni-Val kanna
knarrar skeið en breiðu,
meðan bilstyggvir hyggva
bellendr ok hval vella
Laufa veðrs, þeirs leyfa
lønd, á Furðustrondum. |
|--|---|

14. Nú 's arnar flaug of vangi; hygg at ægis jódraugar þiggi heimboð
hangagoðs ok bauga = *Nu flyver örne over marken; jeg tror, at mændene
vil modtage Odins indbydelse og ringe.*

[P]. 1. Malmþings meiðar kvóðu, es komk hingat, mik hafa enn
bazta drykk; mér samir lasta land fyr lýðum; Bilds hattar beiði-Týr verðr
at stýra byttu; vin komat á grón mina; heldr 's svát krýpk at keldu =
*Mændene sagde, da jeg kom herhen, at jeg vilde få den bedste drik; jeg
kan godt laste landet for folk; jeg bliver nødt til at svinge (vand)bøtten;
der kom ikke en dråbe vin på min læbe; derimod må jeg krybe ned ved
kilden.*

2. Fórum aprí, þar es landar órir eru; lötum kenni-Val sandhimins
kanna en breiðu knarrar skeið, meðan bilstyggvir Laufa veðrs bellendr,
þeirs leyfa lønd, byggva á Furðustrondum ok vella hval = *Lad os rejse
tilbage, hvor vo're landsmand er; lad os lade skibet pløje det brede hav,
medens de ufortrødne krigere, som loupriser landet her, slår sig til ro på
Furðustrand og koger deres hval.*

Helgi Ásbjarnarson.*Islandsk hövding, d. 1005.***Lausavísa (o. 1003).**

Ák i mörk, es myrkvir	at móttstafir Meita
miðlegg daga tveggja,	myni enn, þeirs styr nenna,
(framni berk Heiðs) i hljóði	hildar baran hjarra
(hrønn) argspæing margau,	hrælækjar mik sökja.

Grímr Droplaugarson.*Islænder, d. 1006.***Lausavísur (1005).**

1. Hlógu hirðidraugar (hlít vas at því lítil)	2. Reka þóttumk nú nakkvat nadda rógs at gnógu
seims þás særðum Grími	Helga vígs (en hlögir
sunnr vas harmr of unninn;	hug minn við þat) inni;
nú térf (Freyr) af fári	nú 's bøðgjörnum Bjarna,
(fregn auðskata dauðan	(beit egg Munins teiti)
fullar mars) i fjöllum	armglóðar vak eyði,
fjóts annan veg þjóta.	efni mágs at hefna.

[H.] Ák margan argspæing í mörk í hljóði, es miðlegg tveggja daga myrkvir — berk framuñ Heiðs hrønn —, at Meita móttstafir, þeirs nenna styr, myni enn sökja mik, baran hildar, hrælækjar hjarra = *Jeg har i skoven mangen en dårlig varsler i stilheden, når natten mörknes — jeg fremsiger et vers —, om at krigerne, som er kampivrigé, endnu vil angribe mig, der er kampberedt, med spydet.*

[G.] Hirðidraugar seims hlógu, — hlít hlít vas at því —, sunnr, þás harmr vas of unninn særðum Grími; nú térf þjóta annan veg af fári i fjöllum fjóts; fullar mars Freyr fregn auðskata dauðan = *Mændene syd på lo — det var lidet tilfredsstillende —, da sorg forvoldtes den sårede Grim; nu suser det anderledes fjendtligt i fjeldene ved elven; jeg hører at manden er død.*

2. Þóttumk nú reka nakkvat at gnógu nadda rógs inni vígs Helga, en hug minn hlögir við þat; nú 's bøðgjörnum Bjarna efni at hefna mágs; egg beit Munins teiti; vak eyði armglóðar = *Jeg syntes at jeg nu omtrent tilstrækkelig har hævnet Helges drab på krigeren; det glæder jeg mig over; nu er der gyldig grund for den kamplystne Bjarne at hævne sin svoger; sværdet bed krigeren; jeg slog ham ihjel.*

3. Ulfr beit ennibjalfa,
egg komi snørp i leggi
Helga kend ór hendi,
harðr Grams megin-Njørðu,
þás hræmána hónum
hildar borðs at morði
úrfræningar órum
endr fjørbrautir rendu.
4. Helgi vann með hjørvi
(hjørr gall at valfalli)
þat vitt þjóðir knóttu,
þegns verk i styr, fregna,
- þás gný-Njørðu gerði
geira stigs at vigi,
heiðr at Hildar veðri,
hjalms órr þria sára.
5. Orbeitir varð úti
unnar viggs at liggja
áttu dœgr við ótta
endr siz vig of bendak,
þás hjør-Móði hriðar
herðandi lét sverða
snarr á seima þverri
sárvönd roðinn standa.

Gunnlaugr ormstunga Illugason.

Islandsk skjald (d. 1008).

1. Aðalsteinsdrápa (1001).

(Stef) Herr sésk allr ens qrva ætt lýtr grams ok gumna
Englands sem goð þengil gunubráðs Aðalráði.

3. Harðr ulfr ennibjalfa beit Grams megin-Njørðu — snørp egg, kend ór hendi, kom i leggi Helga —, þás hræmána úrfræningar rendu endr Hildar borðs órum fjørbrautir hónum at morði = *Det hårde sværd bed krigerne (krigeren) — den hvasse øg, der spillede i (min) hånd, ramte Helges lægge — da sværdet för gennemborede krigeren, så det blev hans bane.*

4. Helgi vann þegns verk i styr með hjørvi —, hjørr gall at valfalli; þat knóttu þjóðir fregna vitt —, þás hjalms órr, heiðr at Hildar veðri, gerði þria geira stigs gný-Njørðu sára at vigi = *Helge udførte en brav mands gærning i kampen med sværdet — sværdet gjaldede, da mændene faldt; det blev vådt og bredt bekendt blandt folk —, da krigeren, munter i kampen, sårede tre af de kæmpende i kampen.*

5. Orbeitir unnar viggs varð endr at liggja úti áttu dœgr við ótta, siz of bendak vig, þás hjør-Móði, herðandi sverða hriðar, lét snarr sárvönd standa roðinu á seima þverri = *Manden (jeg) måtte før ligge ude 8 dage i frygt, efter at jeg havde udført drabet, dengang da krigeren, der gör kampen stærk, lod rask sværdet stå blodbestænkt i mandens legeme.*

[G.] 1. Allr herr ens qrva gunnubráðs grams sésk þengil Englands sem goð ok ætt gumna lýtr Aðalráði = *Den gavmilde, kampraske konges hele hær frygter Englands konge som gud og mændenes slægt böjer sig for Adelråd.*

2. Sigtryggs drápa silkiskeggs (1002).

1. Kank mál's of skil,
hvern mæra vil
konungmanna kon,
hann 's Kvárans son;
munu gramr við mik,
venr gjøfli sik,
(þess mun grepp vara)
gollhring spara	2. Segi hildingr mér
ef hann heyri sér
dýrligra brag;
þat 's drópulag.
	3 (stef). Elr svóru skæ
Sigtryggr við hræ.

3. Lausavísur.

1 (1001). Mørk bauðk mundangs-
sterkum
manni, teygjask ranna
Gangs sennu skal góma
glóflýtir þat nýta;
iðrask munt, ef yðrum
elda flóðs ór sjóði
lætr, eyðandi, liða,
linns samlegu kindar.	2 (1001). Hirðmaðr es einn,
sá 's einkar meinn,
trúið hónum vart;
hann 's illr ok svartr.
	3 (1001-2). Meðalráð es þér, Móði
malma galdrs, at halda
(att hafið ér við prettum
oddrjóð) fyr mér hoddum;

2. 1. Jeg ved besked, hvilken kongeætling jeg vil lovprise; det er Kvárans són; kongen vil ikke spare guldringen mod mig; han vænner sig til gavmildhed; det vænter skjalden.

2. Sige fyrsten mig, om han (nogensinde) hører et prægtigere digt om sig; det er drapedigt.

3. Sigtrygg føder ulven ved lig.

3. 1. Bauðk mundangssterkum manni mørk; skalt teygjask nýta þat, flýtir góma ranna glósennu Gangs; munt iðrask, elda flóðs eyðandi, ef lætr linns kindar samlegu liða ór yðrum sjóði = *Jeg tilbød den lidet kraftige mand en mark; den skal du nødes til at modtage, mand; du vil komme til at fortryde det, mand, hvis du lader guldet glide ud af din pung.*

2. Der er en hirdmand; han er meget slem; tro ham ikke, han er ond og sort.

3. Þér es medalráð, malma galdrs Móði, at halda hoddum fyr mér; ér hafið att prettum við oddrjóð; vita munt hift, at heitik af nøkkvi naðrstunga; þat nafn seksk mér ungum; herr sér verra af því = *Det er ikke rådeligt for dig, kriger, at forholde mig mine penge; I har bedraget krigeren (mig); du skal vide, at jeg ikke for ingenting hedder ormetunge; det navn blev givet mig som ung; mændene vil kunne se værre (slemme) følger af det.*

vita munt hitt, at heitik
(herr sér af því verra),
þat feksk nafn, af nøkkvi
naðrstunga, mér ungum.

4 (1002). Koma skalk veggjar
vitja
viggs döglinga þriggja
(því hefk hljótndum heitit
hjarls) ok tveggja jarla;
hverfkak aptr áðr, æri,
auðveitir, gefr rauðan
ormabeð fyr ermar
odd-Gefnar mér stefni.

5 (1002-3). Segið ér frá jarli
oddfeimu staf þeima,
hann hefr litnar hóvar
(hárr karl es sá) bórur,

sigreynir hefr sénar
sjalfr i miklu gjalfri
austr fyr unnar hesti
Eirekr bláar fleiri.

6 (1005). Rækik litt þótt leiki
(létt veðr es nú) þéttan
austanvindr at qndri
andness viku þessa;
meir séumk hitt, an hér
hoddstriðandi biðit,
orð, at eigi verðak
jafnroskr taliðr Hrafni.

7 (1005). Munat háðvorum hyrjar
hriðmundaði Þundar
hafnar hörvi drifna
hlýða Jørð at þýðask;
þvit lautsíkjar lékum

4. Koma skalk vitja veggjar viggs þriggja döglinga ok tveggja jarla; því hefk heitit hljótndum hjarls; hverfkak aptr, áðr auðveitir stefni mér; gefr rauðan ormabeð odd-Gefnar æri fyr ermar = *Jeg skal besøge 3 kongers og 2 jarlers hjem; det har jeg lovet fyrsterne; jeg vender ikke tilbage før den tid, fyrsten bestemmer mig; du giver krigeren (mig) det røde guld for ørmer (at bruge som ørmer el. foran ørmerne?)*.

5. Ér segið oddfeimu staf frá þeima jarli; hann hefr litnar hóvar bórur; hárr es sá karl; Eirekr sjalfr, sigreynir, hefr sénar fleiri bláar aust fyr unnar hesti i miklu gjalfri = *I fortæller krigeren (mig) om denne jarl; han har set høje bølger; han er nu gråhåret; Erik, den kriger, har selv set i østerleden endnu flere blå bølger foran skibet i den stærke søgang.*

6. Rækik litt, þótt austanvindr leiki þéttan þessa viku at andness qndri; nú es létt veðr; séumk meir hitt orð at verðak eigi taliðr jafnroskr Hrafni, an hoddstriðandi biðit hær = *Jeg bryder mig kun lidt om, at østenvinden leger kraftig denne uge mod skibet; nu er vinden sagte; jeg er mere bange for det ord, at jeg ikke bliver betragtet som lige så rask som Ravn, end at jeg bliver gammel.*

7. Háðvorum Þundar hyrjar hriðmundaði munat hlýða at þýðask hafnar Jørð, hörvi drifna, þvit lékum, es vórum yngri, á ýmsum alnar gims andnesjum því landi lautsíkjar lyngs = *Den alvorlige krigere vil det ikke nytte at søge at vinde den linklædte kvinde, ti, da vi var yngre, legte jeg snart på den ene, snart på den anden af den mæs arme.*

lyngs, es vórum yngri,
alnar gims á ýmsum
andnesjum því landi.

8 (1006). Ormstungu varð engi
allr dagr und sal fjalla
hœgr, siz Helga en fagra
Hrafns kvánar réð nafni;
litt sá Hǫðr enn hviti
hjörþeys faðir meyjar
(gefin vas Eir til aura
ung) við minni tungu.

9 (1006). Væn, ák verst at launa,
vin-Gefn, fóður þínum
(Fold nemr flaum af skaldi
flóðhyrs) ok svá móður,
þvit gerðu Bil borða
bæði senn und klæðum

(herr hafi hólðs ok svarra
hagvirki) svá fagra.

10 (1006). Gefin vas Eir til aura
arndags en litfagra,
þann kveða menn né minna
minn jafnoka, Hrafni,
allra nýztr meðan austan
Alráðr farar dvalði
(því 's menrýri minni
málgróðr) í gný stála.

11 (1006). Nú em ek út á eyri
alvangs búinn ganga
(happs unni goð greppi
gort) með tognum hjorvi;
hnakk skalk Helgu lokka
(haus vink frá bol lausan

8. Ormstungu varð engi allr dagr hœgr und fjalla sal, siz Helga en fagra réð nafni Hrafns kvánar; litt sá faðir meyjar, eun hviti hjörþeys Hǫðr, við minni tungu; Eir ung vas gefin til aura = *Ingen dag blev til enden behagelig for Ormetunge på jorden, siden Helya den fagre fik navnet Ravns hustru; kun lidt censede mænds fader, den hvide (bløde) krigers, min tunge; ung blev hun givet for rigdommens skyld.*

9. Væn vín Gefn, ák verst at launa fóður þínum ok svá móður — Fold flóðhyrs nemr flaum af skaldi —, þvit gerðu bæði senn svá fagra borða Bil und klæðum; herr hafi hagvirki hólðs ok svarra = *Smukke kvinde, jeg har din fader og ligeledes din moder det værste at lønne — kvinden (du) ber over skjalden sin glæde —, ti de gjorde bægge på engang så dejlig en kvinde under klæderne; giid pokker måtte have deres kunstfærdighed.*

10. En litfagra arndags Eir vas gefin Hrafni til aura, — þann kveða menn jafnoka minn né minna — meðan allra nýztr Alráðr dvalði farar austan i stála gný; því 's menrýri minni málgróðr = *Den lødfagre kvinde blev givet Ravn for pengenes skyld — man siger han er min ligemand, og ikke ringere (end jeg) —, medens Alråd, den udmerkede fyrste, forhalede min rejse østfra ved (frygt for) krig; derfor er jeg så tøvs.*

11. Nú em ek búinn ganga með tognum hjorvi út á eyri alvangs; goð unni gort greppi happs; skalk kljúfa í tvau með ljósom næki velgs lokka hnakk Helgu ljúfs; vink haus loks lausan frá bol = *Nu er jeg rede til med dragen klinge at gå ud på altingsøren; unde gud skjalden fuld sejr; jeg*

lóks) með ljósum mæki
ljúfs velgs í tvau kljúfa.

lands til lýsi-Gunnar
litil þorfr at titi.

12 (1006). Alin vas rýgr at rógi,
runnr olli því Gunnar,
(lög vask auðs at eiga
óðgjarn) fira börnum;
nú 's svanmærrar (sviða
svort augu mér) bauga

13 (1008). Oss gekk, mætr, á móti,
mótrunnr, i styr, spjóta,
hrið gervandi hjørva,
Hrafn, framliga jafnan;
hér varð morg i morgin
malmflaug of Gunnlaugi
her skerðandi á hørðu,
hringþollr, nesi Dinga.

Hrafn Qnundarson.

Islandsk skjald (d. 1008).

Lausavísur.

1 (1005). Hugðumk, orms, á armi,
ey löggyvar, þér høggvinn, væri brúðr i blóði
beðr þinn roðinn mínu;

skal kløve itu Helgas elskers hoved med det strålende sværd; jeg hugger den nederdrægtiges hoved fra kroppen.

12. Rýgr vas alin fira börnum at rógi; runnr Gunnar olli því; vask óðgjarn at eiga auðs lög; nú 's litil þorfr at titi til svanmærrar bauga lands lýsi-Gunnar; svort augu sviða inér = Kvinden blev født til strid for mænd; krigeren voldte det; jeg ønskede inderlig at besidde den kvinde; nu gavner det lidt at se hen til den svanefagre kvinde; det gör ondt i mine sorte øjne.

13. Hrafn, gervandi jafnan framliga hjørva hrið, gekk á móti oss i styr, mætr spjóta mótrunnr; hér varð morg malmflaug, skerðandi her, i morgin of Gunnlaugi á hørðu Dinganesi, hringþollr = Ravn, der altid kæmpede tappert, gik frem imod os til kamp, fortæffelige mand (ven)!; her blev der i morges en stærk våbenregn, tilintetgørende for mændene, omkring Gunnlog på det hårde (stenede) Dinganes, mand.

[H.] 1. Ey orms löggyvar, hugðumk høggvinn á armi þér, væri beðr þinn. brúðr, roðinn i blóði minu; knættit qlstafns Njørun endr binda of undir Hrafn; þat gett lika lauka lind „hagdreyrins“ = Kone, jeg drømte, at jeg i dine arme blev hugget (var såret), at din seng, kvinde, var rødfarvet i mit blod, at kvinden (du) ikke igen forbandt Ravns sår; det (drømmens indhold) vil behage kvinden.

knættit endr of undir qlstafns Njørn Hrafni (lika getr þat lauka lind „hagdreyrins“ binda.	(ýtir 's sævar Sóta sannfróðr) konur góðar.
2 (1006). Samira okkr of eina, Ullr benloga, Fullu, fægir folka Sógu, fangs i brigð at ganga; mjók eru margar slikar, morðrunnr, fyr haf sunnan	3 (1006). Veitat greppr, hvárr greppa gagnsæli hlýtr fagna, hér 's bensigðum brugðit, búin es egg i leggi; þó mun, einn, ok ekkja ung mær, þótt vér særimk, þorna spóng af þingi þegns hugrekki fregna.

Gestr Þórhallason.

Islænder i det 11. árh.

Lausavísur (1007).

1. Vasat of sár, en sáran sák Viga-Styr hniga, þöndum þörf at binda; beit hjalma stoð þveita,	pás af brúnar beinum báglunds góði mági unda sœg i augu allrauðan sák falla.
--	---

2. Samira okkr, Ullr benloga, at ganga i brigð of eina fangs Fullu, fægir folka Sógu; mjók margar slikar góðar konur eru fyr sunnan haf, morðrunnr; ýtir sævar Sóta es sannfróðr = *Det sômmer sig ikke for os, krieger, at blive fjender for én kvindes skyld, krieger; mange sådanne gode kvinder er der syd for havet, krieger; derom er jeg rigtig underrettet.*

3. Greppr veitat, hvárr greppa hlýtr fagna gagnsæli; hér 's brugðit bensigðum; búin es egg i leggi; þó mun þorna spóng, ung mær ok ekkja, fregna af þingi hugrekki þegns, þótt vér særimk einn = *Skjalden (Gunn-lög) ved ikke, hvilken af os vil blive sejrende; sværdene er her dragne og rede til at bide læggene; kvinden, den unge og (mulig vordende) enke, skal fra tinget kun høre om mandens (mit) mod, selv om jeg ene får (bane)sår.*

[G.] 1. Vasat þörf at binda þöndum of sár; þveita beit hjalma stoð. — en sák Viga-Styr hniga sáran —, pás sák allrauðan unda sœg falla af brúnar beinum i augu mági báglunds góða = *Det gjordes ikke nødigt at forbinde såret — øksen bed hovedet og jeg så Drab-Styr segne såret —, da jeg så det lyserede blod strømme fra pandebenet ned i øjnene på den stridbare godes (Snorres) svigerfader.*

2. Gestr hefr Geitis hristi
galdrs, miðjungi skjaldar dunði djúpra benja
døgg, røskligast høggvit.

Haldórr Rannveigarson.

Nordmand i 11. árh.

Lausavísa (*omkr. 1006*).

Fyll horn kona,	þás sqðlaði
frák at beldi	sínum mági
Áleifr einn	bukk at riða;
undri miklu,	ber mér ok þér.

Eyjolfr dáðaskald.

*Islandsk skjald (*omkr. 1000*).*

Bandadrápa (*omkr. 1010*).

1. Meita fór at móti,
mjók síð of dag skiði
ungr með jofnu gengi
útvers frømum hersi,
þás riðloga reiðir
randvallar lét falla	(ulfteitir gaf ótu
opt blóðvølum) Skopta.
	2. Hoddsveigir lét hniga
harða ríkr þás barðisk
logreisfis brátt lifi
landmens Kiar sanda;

2. Gestr hefr høggvit røskligast Geitis galdrs hristi; øigg djúpra benja dunði skjaldar miðjungi = *Gest har meget rask hugget manden (ihjæl); blodet strømmede ud af mandens dybe sår.*

[H.] *Fyld hornet, kvinde; jeg har hørt at Olaf ene har begået en stor mærkelighed, da han sadlede en buk til sin stefader at ride på; bring det (hornet) til mig og dig.*

[E.] 1. Ungi fór mjók síð of dag með jofnu gengi Meita útvers skiði at móti frømum hersi, þás reiðir randvallar riðloga lét Skopta falla; ulfteinir gaf opt blóðvølum ótu = *Som ung begav han sig sent på dagen med lige så stort et følge [som Skofte] på skibet for at møde den kraftige herse, dengang da han lod Skofte falde; krigeren gav ofte ravnens føde.*

2. Harða ríkr hoddsveigir lét mens Kiar hniga, þás barðisk; brátt lifi sanda landlogreisfis; stálægir nam stíga af stafns Hrafnna flatbalkar dyn-

stálægir nam stiga
stafns flatbalkar Hrafna
af dynbeiði dauðum.
Dregr land at mun banda.

pás garð-Váli gerði
Gotlands vala strandir
Virvils vitt of herjat.
Veðrmildr ok semr hildi.

3. Folkstýrir vas, fára,
finns qlknarrar linna
suðr at sávar naðri
setbergs, gamall vetra,
áðr at Yggjar brúði
élhvetjandi setja
Hildar hjalmi faldinn
hoddmildingar vildu.

5. Stýrir lét at Stauri
stafnviggs hoſuð liggja
(gramr vélti svá) gumna.
Gunnbliðr ok ræðr siðan.
sleit at sverða móti
svorð vikinga hørðu
unda már fyr eyri.
Jarl goðvorðu hjarli.

4. Mærr vann miklu fleiri
malmhrið joſurr siðan
(eðr frögum þat) aðra.
Eirekr und sik geira.

6. Oddhriðar fór eyða
(óx hrið at þat) siðan
logfágandi (lögðis)
land Valdamars brandi;

beiði dauðum. Dregr osv. = *Den mægtige mand lod manden (Skofte) falde, da han kæmpede; du gjorde ende på mandens liv. Krigeren (Erik) lod ham falde død. Erik vinder landet ifølge gudernes vilje.*

3. Folkstýrir vas, fára vetra gamall, sávar naðri suðr at qlknarrar linna setbergs finns, áðr hoddmildingar vildu setja hjalni faldinn Hildar élhvetjanda at Yggjar brúði = *Fyrsten opholdt sig, kun nogle år gammel, med sit drageskib sydpå (i Danmark) i den gavmilde fyrstes hal, før denne ønskede at sætte den hjælmedækkede kriger til at herske over landet (Norge).*

4. Mærr joſurr vann siðan aðra miklu fleiri malmhrið, — eðr frögum þat —, Eirekr osv., pás Virvils vala garð-Váli gerði of herjat vitt strandir Gotlands — Veðrmildr osv. = *Fyrsten lod skibene ligge med hovederne ved Staur; han indrettede det så — Kampblid og råder siden —; ravnens sled i vikingernes hovedhud i den hårde kamp udenfor øren — Jarlen det gudebeskyttede land.*

5. Stýrir gunna lét stafnviggs hoſuð liggja at Stauri; gramr vélti svá — Gunnbliðr osv. —; unda már sleit svorð vikinga at hørðu sverða móti fyr eyri — Jarl osv. = *Fyrsten lod skibene ligge med hovederne ved Staur; han indrettede det så — Kampblid og råder siden —; ravnens sled i vikingernes hovedhud i den hårde kamp udenfor øren — Jarlen det gudebeskyttede land.*

6. Oddhriðar logfágandi fór siðan eyða land Valdamars brandi; lögðis hrið óx at þat; gumna øegir, brauzt Aldeigju — oss numnask skil —; sú hildr varð hørð með høldum; komst austr í Garða = *Krigeren gav sig siden ifærð med at hærye Valdemars land med sværðet; derpå voksede kamp-*

- Aldeigju brauzt, øgir
(oss numnask skil) gumna;
sú varð hildr með hølðum
hørð, komt austr i Garða.
7. Frák hvar fleina sævar
fürherðir styr gerði
endr i eyja sundi.
Eirekr und sik geira.
hrauð fúrgjafall fjórar
folkmeiðr Dana skeiðar
(vér frögum þat) vága.
Veðrmildr ok semr hildi.
8. Óttuð hjaldr, þars hølðar
hlunnviggs, i bý runnu,
gæti-Njørðr við Gauta.
Gunnbliðr ok ræðr siðan.
herskildi fór hildar
(hann þverði frið mognnum)
þess of allar sýslur.
Jarl goðvørðu hjarli.
- 9 (stef). Dregr land at mun banda
Eirekr und sik geira
veðrmildr ok semr hildi
gunnbliðr ok ræðr siðan
jarl goðvørðu hjarli.

en; du brød Ladoga, kriger — jeg er rigtig underrettet —; den kamp blev hård mellem mændene; du kom østpå til Garderige.

7. Frák, hvar fleina sævar fürherðir gerði endr styr i eyja sundi — Eirekr osv. —; vága fúrgjafall folkmeiðr hrauð fjórar skeiðar Dana; vér frögum þat. Veðrmildr osv. = *Jeg har hørt, at krigeren havde fordum en kamp i sundet — Erik osv. —; den gavmilde kriger ryddede 4 skibe for Danerne; det har vi hørt — Stormild osv.*

8. Óttuð hjaldr við Gauta, hlunnviggs gæti-Njørðr, þars hølðar runnu i bý — Gunnbliðr osv. —; hildar þess fór herskildi of allar sýslur; hann þverði mognnum frið — Jarl osv. = *Du havde en kamp med Geierne, sofarer, hvor mændene flygtede i bygden — Kampblid osv. —; krigerne hærgede bægge sysler [Øsyssel (Øsel) og Adalsyssel] overalt; han ødelagde mændenes fred. — Jarlen osv.*

9. (stev) Eirekr dregr geira veðrmildr land at jmun banda und sik ok semr hildi gunnbliðr ok jarl ræðr siðan goðvørðu hjarli = *Erik drager krigersk landet under sig ifølge gudernes vilje og holder kamp, og jarlen råder siden for det gudebeskyttede land.*

Haldórr ókristni.

Islandsk skjald, 11. árh.

Eiríksflokkur (o. 1010).

1. Út bauð jøfra hneitir
élmóðr af Svíþjóðu
(sunnr helt gramer til gunnar)
gunnblíks liði miklu;
hvorr vildi þá (hildar)
hrægeitunga feitir
(már fekk) á sæ (sára
sylg) Eiriki fylgja.	þás húnlagar hreina
hafði jarl of krafða
(sætt gekk seggja ættar
sundr) Skónunga fundar.
2. Eyna fór ok einu
(unnviggs) konungr sunnan
(sverð rauð) mætr (at morði
meiðr) sjau tögum skeiða,	3. Fjørð kom heldr i harðan,
hnitu reyr saman dreyra,
tungl skórusk þá tingla
tangar, Ormr enn langi,
þás borðmikinn Barða
brynnflagðs reginn lagði
(jarl vann hjalms at holmi
hrið) við Fáfnis síðu.

[H.] 1. Jøfra hneitir bauð gunnblíks élmóðr út liði miklu af Svíþjóðu; gramer helt sunnr til gunnar; hvorr hrægeitunga feitir vildi þá fylgja Eiriki á sæ; hildar már fekk sára sylg = *Fyrsten, som overgår andre, samlede, begærlig efter kamp, en stor hær i Sverrig; fyrsten styrede sydpå til kamp; enhver kriger vilde da følge Erik på havet; ravnens fik sig blod at drikke.*

2. Mætr konungr Eyna for sunnan sjau tögum skeiða ok einu; — unnviggs meiðr rauð sverð at morði —, þás jarl Skónunga hafði of krafða lagar húnreina fundar; sætt seggja ættar gekk sundr = *Önernes udmarkede konge (Ol. Tr.) kom sydfra med syoti krigsskibe og ét — krigeren rødfarvede sværdet i kampen —, da Skåningernes jarl havde samlet skibene til møde. Freden brødes mellem mændene.*

3. Ormr enn langi kom i heldr harðan fjørð — dreyra reyr hnitu saman; tungl tingla tangar skórusk þá —, þás brynnflagðs reginn lagði borðmikinn Barða við síðu Fáfnis; jarl vann hjalms hrið at holmi = *Ormen den lange kom i en meget hård fjord (vanskelig stilling) — pilene stødte sammen; skjoldene brast da —, dengang krigeren lagde Barden med den vældige side til Ormens side. Jarlen havde en kamp ved holmen (Svolder).*

4. Gangr snarpra sverða gerðisk of Orm enn langa; drengir slitу frið, þars gollin spjør gullu lengi; kváðu sœnska menn ok danska dolgs runna fylgja hónum framm sunnr at semnu fráns leggbita = *De skarpe sværd be-*

4. Gerðisk snarpra sverða,
slitu drengir frið, lengi
þars gollin spjor gullu,
gangr of Orm enn langa;
dolgs kvóðu framm fylgia
fráns leggbita hónum
sönska menn at sennu
sunnr ok danska runna.
5. Hykkat vægð at vigi,
vann drótt jofur sóttan,
(fjørð komt) jarl (at jørðu)
ógnharðan, sik spørðu,
þás (fjarðmývils) færðu
folkharðr á trøð Barða
(litt vas Sifjar sóti
svangr) við Orm enn langa.
6. Hét á heiptar nýta
hugreifr (með Áleifi
- aptr stókk þjóð of þoptur)
þengill sína drengi,
þás hafvita hófðu
hallendr of gram snjallan
(varð fyr Vinða myrði
vápneið) lokit skeiðum.
7. Drógusk vitt at vigi
Vinða skeiðr ok ginðu
Þriðja hauðrs á þjóðir
þunn gólni iarnmunnum;
gnýr varð á sæ sverða,
(sleit ɔrn gera beitu)
dýrr vá drengja stjóri,
drótt kom morg á flóttu.
8. Hjalmfaldinn bar hilmi
hrings at miklu þingi
(skeið glæstu þá þjóðir)
þangat Ormr en langi,

gyndte deres gang omkring på Ormen den lange; mændene brød freden, hvor de guldprydede spyd gjaldede længe; man sagde, at svenske mænd og danske krigere fulgte tæt ved ham syd på i den skarpe strid.

5. Hykkat jarl spørðu sik vægð at vigi; drótt vann sóttan ógnharðan jofur; — kommt at fjørð-jørðu —, þás færðu folkharðr Barða á trøð við Orm enn langa; litt vas fjarðmývils Sifjar sóti svangr = Jeg tror ikke jarlen sparede sig ved eftergivenhed under kampen; hæren overvandt den kamp-raske konge — du fik fjordenes land (Norge) i besiddelse —, da du kamp-hård førte Barden mod Ormen den lange; ikke sultede ulven da.

6. Hugreifr þengill hétt á sina heiptar nýta drengi — þjóð stókk aptr of þoptur með Áleifi —, þás hafvita hallendr hófðu lokit skeiðum of snjall-an gram; rápneið varð fyr Vinða myrði = Den gladsindede fyrste (Erik) opnumtrede sine kampdygtige mænd — krigerne sprang med Olav tilbage over rorbænkene —, da mændene havde indesluttet den modige konge med krigsskibene. Der opstod en kamp ved Vendernes drabsmand.

7. Vinða skeiðr drögusk vitt at vigi ok þunn gólni Þriðja hauðrs ginðu iarnmunnum á þjóðir; gnýr sverða varð á sæ; dýrr drengja stjóri vá — ɔrn sleit gera beitu — morg drótt kom á flóttu = Vendernes skibe kom lang-vejs fra til kampen og de tynde økser gabede med deres jærmunde mod mændene; der blev sværdgny på seen; den herlige hövding kæmpede — örnen sled i ulvenes føde — mange tog flugten.

en sunnr at gný Gunnar áðr varð egg at rjóða
glaðr tók jarl við Naðri; ættgóðr Hemings bróðir.

Pórkell i Hraundal.

Islandske bonde, 11. årh.

Lausavísa (*o. 1012—15*).

Lagðak orms at armi	— — — —
arms góða mér trúðu	— — — —
(goð brá Lofnar lífi	þó 's heiðondum biða
lins) andaða mina	bliks þungara miklu.

Pórgils Holluson.

Islænder, d. o. 1020.

Lausavísa (*omkr. 1012*).

Sóttum heim at Helga,	þría létum þar falla
hrafn létum ná svelga;	þjóðnýta gorvalla
ruðum farrqðuls eiki	hjalms allkœna þolla;
þás fylgðum Þórleiki;	þó teljum hefnt Bolla.

8. Ormr enn langi bar hjalmfaldinn hilini þangat at miklu hrings þingi; þjóðir glæstu þá skeið; en jarl tók sunnr glaðr við Naðri at gný Gunnar; áðr varð ættgóðr bróðir Hemings at rjóða egg = *Ormen den lange førte den hjælmbedækkede konge did til den svære kamp; man havde udstyret det skib prægtig med mandskab; men jarlen modtog glad Ormen sønder-på efter slaget, men først havde Hemings øtgode broder (Erik) måttet kæmpe.*

[P.] Lagðak mina góða arms orms trúðu andaða mér at armi; goð brá lífi lins Lofnar — — — þó 's heiðondum bliks — — at biða miklu þungara = *Jeg lagde min gode hustru dad i min arm; gud har gjort ende på hendes liv — — for mændene (mig?) er der dog [ikke muligt?] at lide noget synderligt tungere [end at miste en så god hustru?].*

[P.] Vi hjemmede Helge; vi lod ravnen få lig at sluge; vi rødfarvede sværdene, da vi fulgte Torleik; dér lod vi 3 alle særdeles dygtige mænd falde. Jeg mener at Bolle fuldkommen er hævnet.

Pórmóðr Trefilsson.

Islandsk skjald, 11. árh.

Hrafnsmál (omkr. 1012).

1. Feldi folks valdi
fyrst ens gollbyrsta
velti valgaltar
Vigfús þanns hétu;
slíta þar siðan
sörum benskárar
bröð af bögð-Nirði,
Bjarnar arfnytja.	unda gjalfrs eldi,
þás Arnketil feldi.
2. Fekk enn folkrakki
(framðisk ungr sigri)
Snorri sárorra
sverði gnógs verðar;
laust i lífs kóstu,
Leifa má-reifir,	3. Saddi svangreddir
sára dynbóru
qrn á ulfs virði
i Alptafirði;
þar lét pá Snorri
þegna at hjørregni
fjørvi fimm numna;
svá skal fjandr hegna.
	4. Meirr vá enn móðbarri
menn at hjorsennu
týnir tjør-reinar

1. Folks valdi feldi fyrst þanns hétu Vigfús velti ens gollbyrsta valgaltar; siðan slíta þar benskárar bröð af sörum bögð-Nirði, arfnytja Bjarnar
 = *Først fældede krigeren ham som man kaldte Vigfus med sværdet; der slider siden ravnene føde af den huggede kriger, Björns sön.*

2. Enn folkrakki Snorri fekk sárorra gnógs verðar sverði; framðisk ungr sigri; unda gjalfrs eldi laust i lífs kóstu, þás Leifa má-reifir feldi Arnketil
 = *Den kampmodige Snorri gav ravenen rigelig føde med sværdet; som ung udmerkede han sig ved sejren; sværdet ramte hovedet, da krigeren fældede Arnkel.*

3. Sára dynbóru svangreddir saddi qrn á ulfs virði í Alptafirði; þar lét Snorri på fimin þegna numna fjørvi at hjørregni; svá skal hegna fjandr
 = *Krigeren mættede örnen med ulvens drik i Alptafjord; der berøvede Snorre dengang ø mænd livet i kampen; således skal man tugte sine fjender.*

4. Meirr vá enn móðbarri týnir tjør-reinar tvá menn at hjorsennu fyr sunnan Ó; siðan lógu sjau gummur fjornunnir á gifrs grand-nesi; slik er jarteinir
 = *Fremdeles dræbte den tapre mand to mænd i kampen syd for Å; siden lå syv mænd berøvede livet på Torsnæs; herom er der vidnesbyrd.*

tvá fyrir ó sunnan;
lógu sjau síðan
(sliks eru jarteinir)
gifrs á grand-nesi
gumnar fjørnumnnir.

gørvi gnógs styrjar
gjóðum sigfljóða;
lógu lífs vanir
leiðendr hafreiðar
þrír fyr þrekstöri;
þar fekk hrafn væri.

5. Bøð varð i Bitru,
bróð hykk þar fengu

Snorri Þórgrímsson goði.

Islandsk hövding, d. 1031.

Lausavísa (kvíðlingr; 1011).

Vel kann Skapti skilja,
skaut Ásgrimr spjóti,

villat Hólsteinn flœja,
vegr Þorketill nauðigr.

Þuríðr Óláfsdóttir pá.

Islænderinde, omkr. 1000.

Lausavísa (1014).

Brátt munu Barða frýja	nema lýbrautar látir
beiðendr þrimu seiða,	láðs valdandi falda
Ullr munt ættar spillir	(lýðr nemí ljóð sem kvóðum)
undlinns taliðr pinnar,	lauðhyrs boða rauðu.

5. Bøð varð i Bitru; hykk gørvi gnógs styrjar fengu þar gjóðum sigfljóða bróð; þrír leiðendr hafreiðar lógu lífs vanir fyr þrekstöri; þar fekk hrafn væri = *Der blev kamp i Bitra; jeg ved, at den vældige kriger der gav ravnene føde; tre mænd lå der faldne for den kraftige mand; dér fik ravnene føde.*

[S.] *Skafte forstår sig udmærket godt på at skille folk ad; Asgrim skød et spyd; Holmsten vil ikke flygte; Torkel kæmper nødig.*

[P.] Brátt munu beiðendr þrimu seiða frýja Barða — Ullr undlinns, munt taliðr spillir ættar þinnar —, nema látir, valdandi láðs lýbrautar, lauðhyrs boða falda rauðu; lýðr nemí ljóð sem kvóðum = *Snart vil krigerne gøre Barde bebrejdelser — du vil blive regnet for en ødelægger af din slægt —, medmindre du, mand, lader mændene bide i græsset; folk (du) forstå mit digt, som jeg har sunget det.*

Gisli Þórgautsson.

Islænder, 11. árh.

Lausavísa.

Hér vildu mik (Hildar hress bask) i stað þessum fólu (fúra vélir fjölrœkr) marar sækja;	hitt segir Ullr, at allir, oddgaldrs, mynit skaldi hriðar Hlakkar glóða herðendr trúir verða.
--	--

Þórbjörn Brúnason.

Islænder, 11. árh.

Lausavisur (1014).

1. Eigi mun, sús eigum,
auð-Vór at mik dauðan
(Fold vill mens i moldu
minn aldr) blóu falda;
ann, en ekki vinna
auðs má brið at sliku
— þat 's óskapligt — eplis
qlselja mér Heljar. | 2. Óþakkir kann ekkju
Áta mars, þótt gráti,
fákrennandi fannar
fagrstrykvins, mik kykvan,
þvit áms lituð ilja
ofnauð's es skal dauðan
hlýra hófgum skúrum
heiðingja mik leiða. |
|---|---|

[G.] Hér vildu fólu marar sækja mik í þessum stað; fjölrœkr Hildar fúra vélir vas hress; hitt segir oddgaldrs Ullr, at allir Hlakkar glóða hriðar herðendr mynit verða trúir skaldi = *Her på dette sted vilde ulve angribe mig; den med omhu virkende kriger (jeg) var (dog) vel til mode; det siger krigeren (jeg), at ikke alle krigere vil være tro (pålidelige) mod skjolden (mig).*

[P.] 1. Eigi mun auð-Vór, sús eigum, falda blóu at mik dauðan; mens Fold vill minn aldr i moldu; qlselja ann mér Heljar eplis — þat 's óskapligt — en auðs brið má ekki vinna at sliku = *Ikke vil den kone, jeg har, dække sit hoved med sort töj, når jeg er død; hun ønsker mit liv i jorden (mig død); kvinden under mig døden — det er unaturligt —, men hun kan ikke gøre derfor (det er skæbnens bestemmelse).*

2. Fákrennandi fagrstrykvins Áta mars fannar kann ekkju óþakkir, þótt gráti mik kykvan, þvit ofnauð's lituð áms heiðingja ilja, es skal leiða mið dauðan hófgum hlýra skúrum = *Manden (jeg) ved kvinden (min kone) ingen tak, fordi hun græder over mig i live, ti det vil være en kval for ham, hvis hun begraver mig død med tunge tårer.*

3. Þat varð mér at enn mæri
(minn vandak brag) grandi
hjalm-Furis brast holma
hvítvöndr i tvau ritar,
þars á mætu móti,
mótruðr jöru snótar,
heimþingaðar hanga
hniitu reyr saman dreyra.
4. Væri betr at bærak
benvönd i gný randa,
hleypir kjöls, ok heilan
haus ókostalausán,
sás, dalreyðar, dauða,
dýrreitar, skal veita,
hirði-Baldr, ok heldim
hann ófóum manni.

Eiríkr viðsjá.

Islandsk skjald, 11. árh.

Lausavísur (1014).

1. (Blóðs) hófum hlynur of heiði
hyrborðs farit norðan
(vér hyggjum nag næra)
nítján saman rítar;
þó getum hins at, hriðar
hlunntams, mynim sunnan,
órr (hyggr skald til sköru)
skæs, nökkruru færi.
2. Flykkjask frægir rekkar,
fúss es herr til snerru;
þjóð tekr hart á heiði
herkunn dragask sunnan;
fara biðr hvergi herja
harðráðs fyrir Barði
geira veggs frá glyggvi
gunn-nórunga sunnan.

3. Þat varð mér, at enn mæri hvítvöndr ritar brast i tvau hjalm-fenris holma grandi — vandak brag minn —, þars dreyra reyr hniitu saman á mætu móti hanga heimþingaðar, jöru snótar mótruðr = *Det hændtes mig, at det herlige, blanke sværd brast itu i (ved) kampen — jeg digter mit vers med omhu —, der hvor sværdene stødte sammen i den ansete kamp, kriger.*

4. Væri betr, kjöls hleypir, at bærak ókostalausán benvönd i gný randa ok heilan haus, sás skal veita ófóum manni dauða, dalreyðar dýrreitar hirði-Baldr, ok heldim hann = *Det var bedre, mand, om jeg bar den lydelse klinge i kamp og mit hoved helt, den, som skal give mange døden, mand, og som jeg skulde holde i hånden.*

[E.] 1. Hófum farit norðan, ritar hyrborðs hlynur, of heiði nítján saman; vér hyggjum næra blóðs nag; þó getum hins, órr hlunntams hriðar skæs, at mynim nökkruru færi sunnan; skald hyggr til sköru = *Vi er draget nordfra, kriger, over heden nitten i alt; vi har i sinde at nære ravnen; dog formoder jeg, kriger, at vi vil blive endel færre syd fra igen; skjalden vænter kamp.*

2. Frægir rekkar flykkjask; herr es fúss til snerru; herkunn þjóð sunnan tekr dragask hart á heiði; harðráðr Barði biðr herja fara hvergi fyrir frá geira veggs glyggvi gunn-nórunga sunnan = *Omtalte mænd samler*

3. Fast holdum vér foldu,
framm þoki herr at snerru,
lötum randa völ reyndan
ryðjendr í ben snyðja;
skalk, þótt sagt sé sunnan
sverðél taki at herða
(rjóðum) hart, á heiði
(hjalmiskið) ýr stað biða.
4. Hlotit hoſum, rjóðr, af reiði
randir, þuðra branda,
(beruma vægð at vigi)
veggbergs, saman leggja;
mjók hefk heyrat at hjarta
hug þínum við brugðit,
nú skulum foldar fjótra
furleynir (þat reyna).
5. Lógu lundar frægir
lögðis seiðs á heiði,
lind sprakk i rym randa
rauð, ellifu dauðir;
hitt vas áðr, es auðar,
ógnar gims, i rimmu,
jókum sókn við sœki
sárþislar, fekk Gisli.
6. Þrír hafa alls af óru
ormstalls liði fallit
(vér ruðum svell i sýrum
sigborðs) viðir norðan,
en fúrpollar fellu
Fjólnis seiðs á heiði
(gerðisk grimt með fyrðum
gunnél) niu sunnan.

sig; mændene er kampbegærlige; de bekendte mænd syd fra iles stærkt over heden; den kraftige Barde beder sine mænd ingenlunde at vige for ikke at tage kampen op med krigerne syd fra.

3. Vér holdum fast foldu; herr þoki framm at snerru; lötum ryðjendr reyndan randa völ snyðja í ben; skalk biða ýr stað á heiði, þótt sagt sé, at hart sverðél sunnan taki herða; rjóðum hjalmiskið = *Vi står fast på platten; mændene træde frem til kamp; vi lader kraftige det prøvede sværd fare i sårene; jeg skal stå fast på heden, selv om det hedder, at der begynder en skarp kamp syd fra; jeg rødfarver sværdet.*

4. Hoſum hlotit leggja saman randir af reiði, rjóðr veggbergs þuðra branda; beruma vægð at vigi; hefk heyrat hug þínum mjók við brugðit at hjarta, foldar fjótra furleynir; nú skulum reyna þat = *Det er blevet vort lod at kæmpe hedsig sammen, krigere; jeg kender ingen skånsel i kamp; jeg har hørt din hu i høj grad berømmet for mod, mand; nu skal vi prøve det.*

5. Ellifu frægir lögðis seiðs lundar lógu dauðir á heiði; rauð lind sprakk i randa rym; hitt vas áðr, es Gisli fekk auðar i rimmu; jókum sókn sárþislar við sœki ógnar gims = *Elleve omtalte krigere lå døde på heden; det røde skjold brast i kampen; men det var sket før, at Gisle fik sit endeligt i en kamp; vi havde en kamp med krigeren.*

6. Alls hafa þrír ormstalls viðir norðan fallit af óru liði; vér ruðum sigborðs svell i sýrum; en niu Fjólnis seiðs fúrpollar sunnan fellu á heiði; grimt gunnél gerðisk með fyrðum = *I det hele faldt tre mænd fra nordlandet på vor side; vi rødfarvede sværdene i sårene; men der faldt ni krigere syd fra på heden; der blev udkæmpet en hård kamp mellem mændene.*

7. Styrr lét snart ok Snorri
sverðþing háit verða,
þars geirviðir gerðu
Gislungum hlut þungan; enn varð eigi in minna
ættskarð, þats hjó Barði,
(fell geysla lið) Gisla
(gunn-nórunga sunnan).

Snæbjørn.

Islænder, 11. árh.

Lausavísur (o. 1010—20).

1. Hvatt kveða hröera Gróttu
hergrimmastan skerja
út fyr jarðar skauti
eylúðrs niu brúðir,
þær es, lungs, fyr löngu
liðmeldr, skipa hliðar	baugskerðir ristr barði
ból, Amlóða mólu.
	2. Stjórviðjar lætr styðja
stáls buðlunga máli
hlemmisverð við harðri
húflangan skæ dúfu.

7. Styrr lét ok Snorri smart sverðþing verða háit, þars geirviðir gerðu Gislungum þungan hlut; enn varð eigi in minna ættskarð Gisla, þats Barði hjó; lið gunn-nórunga sunnan fell geysla = *Styrr og Snorre udførte (holdt) en hård kamp, hvor krigerne (de) voldte Gislungerne (Gisles slægt) et stort afbræk; der blev atter et ikke mindre skår i Gisles slægt, som Barde huggede; i et stort antal faldt mændenes skare fra sydlandet.*

[S.] Kveða niu brúðir skerja hröra hvatt hergrimmastan eylúðrs Gróttu út fyr jarðar skauti, þær es fyr löngu mólu Amlóða meldrið; baugskerðir ristr lungs barði skipa hliðar ból = *Man siger, at skærenes 9 brude (bølgerne) voldsomt bevæger det oprørte hav, udenfor jordens kant, grusomt mod mænd, de (bølger) som for længe siden malede på Amlodes kværn; manden pløjter med skibets stavn det bølgende hav.*

2. Buðlunga máli lætr húflangan stjórviðjar skæ styðja stáls hlemmisverð við harðri dúfu = *Kongens ven lader det langsidede skib støde til den hårde bølge med sin svære forstavnus top.*

Þrándr í Gotu.

Færøsk høvding, 11. árh.

Kredda (*credo*).

Gangat ek einn út	berk böen fyr mér,
— — — — —	böen fyr Kristi;
fjórir mér fylgja	syng ek salma sjau,
fimm goðs englar,	sei góð hluta minn.

Þórðr Kolbeinsson.

Islandsk skjald, 11. árh.

1. Belgskakadrápa (1007).

1. Jófrum varð, en urðu
allhvast Danir falla,
blóðhelsingja bræðir,
bræðr Sigurðar, œðri.	en til lands, þess 's lindar
láðstafir vegit hafði
hraustr, þás herr fór vestan,
hygg kómu son Tryggva.
2. Meinrennir, brá (manna
margs fýsa skop), varga,
ljóða litlu síðar
læ Hókonar ævi,	3. Hafði sér við særi
(slik vas vón at hónum)
auðs, an upp of kvæði,
Eirikr i hug meira;

[Pr.] Jeg går ikke ud alene — — — uden at der følger mig fire, fem guds engle; jeg fremfører en bøn for mig, en bøn for Kristus; jeg synger syv salmer; sørge gud for mit vel.

[P.] 1. Blóðhelsingja bræðir varð œðri jófrum, en Danir urðu falla allhvast bræðr Sigurðar = Krigeren overvandt fyrsterne og Danerne måtte hurtig bukke under for Sigurðs broder.

2. Varga meinrennir, litlu síðar brá læ ljóða ævi Hókonar; skop manna fýsa margs; en hygg son Tryggva kómu, þás herr fór vestan, til lands þess 's hraustr lindar láðstafir hafði vegit = Kriger, kort efter gjorde mændenes svig ende på Hakons liv; menneskernes skæbne volder meget; jeg ved, at Tryggves sön, da hæren (hans hær) kom vestfra, kom til det land, som den tapre kriger havde tilkæmpet sig.

3. Eirikr hafði meira i hug sér við auðs særi, an of kvæði upp; slik vas vón at hónum; þrenzkr jarl sótti reiðr scenskan konung at røðum; þrályndi gafsk Þróendum; engi manna rann því = Erik nærede større planer overfor manden (Olaf) end han åbenbarede; det kunde man vænte af

sótti reiðr at róðum
(rann engi því manna), þrályndi gafsk Þróendum,
 þrænzkr jarl konung sœnskan.

2. Gunnlaugsdrápa ormstungu (omkr. 1009).

Hlöð, áðr Hrafni næði hugreifsum, Áleifi, Göndlar þeys, ok Grimi Gunnlaugr með hjør þunnum,	hann varð hvatra manna hugmóðr (drifinn blóði Ullr réð ýta falli unnviggs) bani þriggja.
--	---

3. Eiríksdrápa (1014).

1. Ok sannliga sunnan (sóusk vitt búendr itrir strið) of stála meiða stórhersögur fóru; súðløngum frá Sveiða sunnr af dregnum hlunni vangs á vatn of þrungrit viggmeiðr Dana skeiðum.	2. Mjók lét margar snekkjur (mærðar qrr) sem knorrar (óðr vex skalds) ok skeiðar skjaldhlynur á brim dynja, þás ólitill utan oddherðir för gerða (morg vas lind fyr landi) lønd sins fôður røndu.
--	--

ham; den trønderske jarl besøgte i sin vrede den svenske konge for at råd-spørge ham; Trønderne var trodsige; det kunde ingen forhindre.

2. Gunnlaugr hlóð Áleifi ok Grini með þunnum hjør, áðr næði Hrafni, Göndlar þeys hugreifsum; hann varð hugmóðr bani þriggja hvatra manna; Ullr unnviggs réð, blóði drifinn, falli ýta = *Gunnlaug nedlagde Olav og Grim med det skarpe sværd, før han nåde (at fælde) den kampglade Ravn; han blev, ophidset af kampmod, 3 tapre mænds banemand; krigeren, selv blodbestenkt (såret), fældede mændene.*

3. 1. Ok sannliga fóru stórhersogur sunnan of stála meiða; itrir búendr sóusk vitt strið; Sveiða vangs viggmeiðr frá súðløngum skeiðum Dana of þrungrit á vatn sunnr af dregnum hlunni = *Og der kom sydfra sande efter-retninger om krigernes hærfærd; de gæve bønder frygtede store ulykker; krigeren erfarede, at Danernes lange krigsskibe var sydpå blevne trukne ud i søen af de slidte skibsruller.*

2. Skjaldhlynur lét mjók margar snekkjur ok skeiðar sem knorrar dynja á brim, — mærðar qrr óðr skalds vex —, þás ólitill oddherðir för gerða utan røndu lønd fôður sins; morg lind vas fyr landi = *Krigeren lod en stor mængde snekker og „skeder“ så vel som knarrer fare susende ud på havet — skjaldens digt, rigt på lov, tillager —, da den vældige kriger gav sig i lag med at omgive sin faders lande med skolde; der var mangt et spyd (til værn) ved landets kyst.*

3. Setti jarl, sás atti,
ógnfróðr, á lög stóði
hrefnis, hóva stafna
hóts Sigvalda at móti;
margr skalf hlumr, en hvergi
huggendr bana uggðu,
þeirs gótu sæ slita,
sárgamms, blöðum ára.
4. En í gogn at gunni
glæheim skriðu mævar,
rendi langt með landi
leiðangr, Dana skeiðar,
þær es jarl und órum
œrins golls á Mæri
(barms rak vigg und vörnum
valkesti) hrauð flestar.
5. Þar vas hjalmaðs herjar
Hropts við dreyrgar toptir
— — — — —
— — — — —
orð fekk gótt, es gerði
grams vörn blöðum hjørvi,
(höll bilar hára fjalla)
Hyrningr (áðr þat fyrnisk).
6. Veitk, fyr Erling utan,
ár at hersar vóru
(lofak fasta Tý) flestir
(farlands) vinir jarla,
en ept víg frá Veigu
(velk orð) und gram norðan
land eða lengra stundu
lagðisk suðr til Agða.

3. Ógnfróðr jarl, sás atti hrefnis stóði á lög, setti hóts hóva stafna at móti Sigvalda; margr blumr skalf, en huggendr sárgamms, þeirs gótu slita sæ ára blöðum, uggðu hvergi bana = *Den kampkyndige jarl, som drev skibene ud på søen, rejste sine meget høje stavne imod Sigvalde; mangt et årehåndtag rystede, men krigerne, som surede søen med årebladene, frugtede slet ikke døden.*

4. En mævar Dana skeiðar skriðu glæheim i gogn at gunni — leiðangr rendi langt með landi —, þær es jarl hrauð flestar und órum œrins golls á Mæri; barms vigg rak und vörnum valkesti = *Men Danernes slanke skibe skred over havet imod (fyrsten) til kamp — ledingshæren løb lang vej langs landet —, hvoraf jarlen ryddede de fleste under mændene på Møre; skibene drev omkring med de varme ligdynger.*

5. Þar vas — — — hjalmaðs herjar við dreyrgar Hropts toptir; Hyrningr fekk gótt orð, es gerði grams vörn blöðum hjørvi; höll hára fjalla bilar, áðr þat fyrnisk = *Der var den hjælmede hærs — — mod de blodige skjolde; Hyrning skaffede sig godt ry, da han forsvarede kongen med sit brune sværd; himlen brister, før det går i glemme.*

6. Veitk, at fyr utan Erling vóru flestir hersar vinir jarla ár; lofak farlands fasta Tý; en ept víg lagðisk land und gram norðan frá Veigu suðr til Agða eða stundu lengra; velk orð = *Jeg ved, at de fleste herser med undtagelse af Erling tidlig blev jarlernes venner; jeg roser den guldrige; men efter kampen underkastede hele landet sig fyrsten nord fra Veiga syd på til Agde eller betydelig længere. Jeg vælger mine ord.*

7. Allvalds nutu aldir,
una likar vel sliku;
skyldr lézk hendi at halda
hann of Nóregs mɔnnum;
en Sveinn konungr sunnan
sagðr es dauðr, en auðir
(fatt bilar flestra ýta
fár) hans býir vóru.
8. Enn hefsk leyfð, þars, lofða,
lofkenda frák sendu
at hjalmsomum, hilmi,
hjarls drótina boð jarli,
at skyldigast skyldi
(skilk, hvat gramr lézk vilja)
endr til ásta fundar
Eiríkr koma þeira.
9. Ítr þrifusk jofra hleyti
eggveðrs i fór seggja
(skeið helt mɔrg i móðu
mislɔng) sem ek vissa;
bládýrum helt bóru
brands svá náar landi
Ullr, at enska vøllu,
áttstórr, séa knátti.
10. Enn at eyrar grunni
endr, skjoldungr, of rendi
sás kjølslóðir kniði,
Knútr langskipum utan;
varð, þars vildu dýrum
varrláðs koma háðir,
hjalmaðs jarls ok hilmis
hœgr fundr á því dægri.

7. Aldir nutu allvalds; vel likar una sliku; hann lézk skyldr at halda hendi of Nóregs mɔnnum; en Sveinn konungr es sagðr dauðr sunnan, en hans býir vóru auðir; fár flestra ýta bilar fatt = *Mændene nød meget godt af fyrsten; man holder af at leve under slige vilkår; han anså det for sin pligt at holde sin hånd over Norges mænd; men kong Svens død er nu meldt sydfra; hans byer var som tomme; kun lidt udebliver af de festes vanskæbne.*

8. Enn hefsk leyfð lofða hilmi, þars frák lofkenda hjarls drótina sendu boð at hjalmsomum jarli, at Eiríkr skyldi koma skyldigast endr til ásta fundar þeira; skilk, hvat gramr lézk vilja = *Endnu begyndes en lovprisning af mændenes fyrste, hvor jeg hørte, at den berömte konge (Knud) sendte bud efter den hjælmprydede jarl, (nemlig) at Erik skulde ifølge sin pligt komme til et vennemøde med ham igen; jeg forstår, hvad der var kongens vilje (hensigt).*

9. Ítr hilehti jofra þrifusk í eggveðrs fór seggja, sem ek vissa; mɔrg mislɔng skeið helt i móðu; áttstórr brands Ullr helt bóru bládýrum svá náar landi. at knátti sea enska vøllu = *Det udmærkede svogerskab mellem fyrsterne trivedes på mændenes krigstog, som jeg har erfaret; mange skibe af forskellig størrelse styrede op i elven; den ørstørre krigere sejlede med skibene så nær ved land, at man kunde se de angisiske sletter.*

10. Enn of rendi Knútr, så skjoldungr, es kniði kjølslóðir, endr langskipum utan at eyrar grunni; fundr hjalmaðs jarls ok hilmis varð hœgr á því dægri, þars háðir vildu koma varrláðs dýrum = *Fremdeles lod Knut, den fyrste som furede bøgerne, fordums sine langskibe sejle udefra til øregrundten (kysten); den hjælmede jarls og fyrstens møde skete med lethed den dag, hvor det var bægges hensigt at lande med deres skibe.*

11. Gollkennir lét gunni
(grœðis hests) fyr vestan
(Þundr vá leyfðr til landa)
Lundún saman bundit;
fekk regnþorinn Røkkva
rann, of þingamønum,
ýglig høgg, þars eggjar
Ulfkell, bláar skulfi.
12. Hvatr vann Freyr á flotna
folkstafns, sás gaf hrafni
sollit hold né sjaldan,
sverðs eggja spor leggja;
snjallr lét opt ok olli
Eirikr bana þeira
13. Gengu upp, þeirs Englum,
ár hrafn gefendr, vóru
langa stund, á landi,
leiðir, upp frá skeiðum,
en i gogn, þeirs góðu,
glaum skers, bæi verja,
galt hilmis lið hjalta,
herferð búendr gerðu.
14. Óð, en øernu náði
ims sveit freka hveiti,
(gera qlðra naut gylðir)
gjalpar stóð i blóði.

11. Gollkennir lét bundit saman gunni fyr vestan Lundún; leyfðr grœðis hests vá til landa; Røkkva rann-regnþorinn Ulfkell fekk ýglig høgg, þars bláar eggjar skulfi of þingamønum = *Guldkenderen lod kampen komme i stand vest for London; den lovpriste kriger vandt lande ved kamp; den kampdjærvé Ulvkel fik frygtelige hug, hvor de mørke øegge bævede over tingamøndene.*

12. Hvatr folkstafns Freyr, sás né sjaldan gaf hrafni sollit hold, vann leggja sverðs eggja spor á flotna; snjallr Eirikr lét opt Engla lið þverra ok olli bana þeira; herr rauð Hringmaraheiði = *Den raske kriger, som hyppig gav ravnen opsvulm:de lig, mærkede mændene med sværdsæggenes spor; den modige Erik lod ofte Anglernes skare forminskes og voldte deres død; hæren rødfarvede Ringmarcheden*

13. Hrafn-ár-gefendr, þeirs vóru Englum leiðir langa stund, gengu upp á landi upp frá skeiðum, en búendr, þeirs góðu verja bæi, gerðu herferð í gogn; lið hilmis galt glaum hjalta skers = *De ravnesfædere, som i lange tider var Anglerne forhadte, gik frem oppe i land op fra skibene, men bønderne, som tænkte på at forsvare deres byer, gjorde hærtog imod dem; kongens (fyrstens) følge kæmpede.*

14. Gjalpar stóð óð i blóði, en ims sveit náði øernu freka hveiti, gylðir naut gera qlðra = *Ulvene vadede i blod og fik lig i mængde at æde; ulven nød blodet.*

4. Lausavísur.

- 1 (1019-20). Út skalt ganga — illr þykki mér gleymr þinn vesa við gríðkonur; sitr þú á qptnum, es inn komum, jafnauðigr mér — út skalt ganga.
3. Sextán vas hugr hjóna, hvern lifði sér (þverri raus) einn (óru húsi), auð-Hlin, at mun sinum, áðr garðvita gerði grundar einn fyr stundu striðir stókk i búðum stórgær liði óru.

2. Muna mun Björn, at Birni bauga Grund ór mundum, snót en snerriláta, slapp Hitdølakappa; skapat vas mér, en mjórar munat þrjótr konu njóta, (ráð es slikt til snúðar) sveigar þoll at eiga.
4. Út skalt ganga — oss selduð mjol rautt álti, rug sagðir þú; en þás virðar vatni blendu, vas aska ein — út skalt ganga.

4, 1. *Ud skal du gå — ilde synes jeg om dit kommers med tjænestevigerne; du sidder om aftenen, når jeg kommer ind, som om du var ligestillet med mig — ud skal du gå.*

2. Björn mun muna, at bauga Grund, en snerriláta snót, slapp ór mundum Birni Hitdølakappa; mér vas skapat, at eiga sveigar þoll, en þrjótr munat njóta mjórar konu; slikt ráð es til snúðar = *Björn husker nok, at hun, den rasksindeade kvinde, gled ud af Björn Hitdølekæmpens hænder; mig var det bestemt, at jeg skulde øgte hende, men den halsstarrige tølper skal aldrig besidde kvinden; en slig bestemmelse var heldig.*

3. Hugr sextán hjóna vas einn, auð-Hlin, — þverri raus bru húsi — hvern lifði sér at mun sinum —, áðr einn stórgær grundar garðvita striðir gerði fyr stundu liði óru stókk i búðum = *Sejsten familjemedlemmers sind var endrægtig, kvinde — bort med al den snak fra gården —, enhver levede rolig for sig —, indtil én mand overmodig for nogen tid siden bragte strid og tvist i vor skare her på gården.*

4. *Ud skal du gå — du solgte mig mel, rødt af udseende; det kaldte du rug; men da man blandede det med vand, var det ikke andet end aske — ud skal du gå.*

5. Hvæt skyldir þú heimaríkr halda at sliku enn á minu sári; orkn høfunk of skemðan; þat mun sorg seimpollr; þú greipt, remmitungls rand-

5 (*1020*). Hvæt skyldir þú halda
heimaríkr at sliku
enn (hófumk orkn of skemðan)
ár á minu sári?
þat mun sorg, und saurgum,
seimþollr, hála kollu
remmitungls at róngum
randalfr greipt þú kalfi.

6 (*c. 1022*). Hvestum tolf, en
tvistir
társ, mær, gefendr vóru
Leifa vegs, i Laufa
laungqgl Beruhrauni;
ofláta sák ítran.
áðr sték fljótt á grjóti,
(hafa vildu þá hólfar
herðimann) í gerðum.

7. Þorns veitk at berr Birni
Baldr rógs sqgu skjaldar
(neytr þykkisk sá nýtir
naðrbings) an mér aðra,
þvit enn (þøtti betri
þogn élvíðum Høgna)
nú 's eldskerðir orðinn
eggleiks bani tveggja.

8 (*1024*). Björn tek brátt es
mornar,
bráðr við illu ráði;
grønum es vanr at grípa
glópr við hverju hrópi;
ok hvíkmála hælir
hveimleiðr með stjol breiðan,
sanni firðr ok svinnu,
siti hann vesalstr manna.

alfr, at róngum kalfi und saurgum kollu hala = *Hvad skulde du behøve, nægtig i hjemmet, under sådanne forhold endnu stadig at snakke om mit sår?; en sælhund har bidt mig [det er sandt]; det er kedeligt, mand, men du, kraftige kriger, tog fat i kalvens vrangle del (ende) under koens smudsige hale.*

6. Hvestum tolf Laufa társ laungqgl i Beruhrauni, mær, en Leifa vegs gefendr vóru tvistir; sák ofláta ítran í gerðum — sték áðr fljótt á grjóti; þá vildu hólfar hafa herðimann = *Vi tolv hvæssede pilene i Beruhraun, kvinde, men mændene var twedelle (nedslædede?; opfattelsen af dette halvers er usikker); jeg så den overmodige stolt i rustningen; før var jeg hurtig gået over kraun'et; da vilde mændene (vi) fange den kraftige mand.*

7. Veitk, at skjaldar rógs þorns Baldr berr Birni aðra sqgu an mér —, sá nýtir naðrbings þykkisk neytr —, þvit nú 's eggileiks eldskerðir enn orðinn bani tveggja; þogn þøtti betri Høgna élvíðum = *Jeg ved, at krigeren fortæller om Björn ganske anderledes (rosende) end om mig; den mand anser sig for dygtig, — ti nu er krigeren atter bleven to mænds bane; mændene (jeg) vilde synes bedre om, at man tav.*

8. Björn tek bráðr við illu ráði brátt es mornar; glópr es vanr at grípa grønum við hverju hrópi; ok hveimleiðr hvíkmála hælir með breiðan stjol, sanni ok svinnu, siti hann vesalstr manna = *Björn begynder ilter såsnart det dages sin slette id; den tåbe plejer at åbne munden for ethvert skældsord, og den af alle forhadte lögnesmed med den brede bag, berøvet al billighed og klogskab — gid han altid må være den elendigste af alle.*

9. Qllungis biðk allar,
atgeirs, ok skeið þeira,
(rétt skilk) rammar vétir,
ruðr óps, þær hlyrn skópu,
at, striðbendi, standi,
stálgaldrs en ek valda,
blöðugr qrn of Birni
bráðgjarn hófuðsvørðum.
10. Lóskat, — snarr, at snerru
segg þann bitu eggjar,
hinn 's, fyr heiði sunnan,
hugprýði mér frýði, —
at, morðvanðan, myndak
(meins hlutum rán af beini),
bitu þann fyr sök sanna
sverð, hans bani verða.
11. Hvert stefnið ér hrafnar
hart með flokk enn svarta?
Farið ljóst matar leita
landnorðr frá Klifsandi;
þar liggr Björn, en Birni
blóðgogl of skor stóðu,
(pollr hné hjalms), á hjalla
Hvitings ofar litlu.
12. Móðr verðk mitt hross leiða,
mjúk verðra fór sjúkrar,
(reið esa fljót) und Friði
fjargvefjar dag margau;
þvit (björborgar) hvergi
Hlókk unði sér dökkvær
(mikit strið vas þat -Móða
merki-) skins fyr verkjum.

9. Qllungis biðk allar rammar vétir, þær skópu hlyrn ok skeið þeira, atgeirs óps ruðr — skilk rétt —, at blöðugr qrn standi bráðgjarn of hófuðsvørðum Birni, en ek valda stálgaldrs striðbendi = *Indtrængende beder jeg til alle stærke magter, som skabte himmellegemerne og deres bane, kriger — det er rett, hvad jeg udtaler —, at en blodig örн må bytteslysten stå over Björns hoved og at jeg må volde krigeren det.*

10. Lóskat — eggjar bitu þann segg at snerru fyr sunnan heiði, hinn 's snarr frýði mér hugprýði —, at myndak verða bani hans; sverð bitu þann morðvanðan fyr sanna sök; hlutum rán af meins beini = *Det glippede ikke — cæggene bed den mand i kampen syd for heden, som rask nok frakendte mig mod —, at jeg skulde blive hans banemand; sværdene bed ham, vant til drab, med fuld ret; den ménfulde mand havde ranet mig.*

11. Hvert stefnið ér hrafnar hart með enn svarta flokk? Farið ljóst leita matar landnorðr frá Klifsandi; þar littlu ofar á Hvitingshjalla liggr Björn, en blóðgogl stóðu of skor Birni; hjalms pollr hné = *Hvor stævner i hen ravne med eders sorte skare? Klurligen flyver I for at sage fode nordøst for Klevsand; dér ligger Björn noget højere oppe på Hvitingshjalle, og ravne stod allerede på Björns hoved; krigeren segnede.*

12. Verðk móðr leiða hross mitt und fjargvefjar Friði margan dag; fór sjúkrar verðra mjúk — reið esa fljót — þvit dökkvær skins Hlókk unði sér hvergi fyr verkjum; þat vas mikit strið merki-Móða björborgar = *Jeg bliver træt af at føre min hest under min kone dag efter dag; den syges ridt — det er ikke hurtigt — bliver heller ikke blødt, ti hun holdt ingensted ud for smerer; det var krigeren (mig) en stor kummer.*

Óláfr Haraldsson enn helgi.

Norsk konge 1015—30.

Lausavísur.

1 (1006; sml. <i>Haldórr Rannveigarson</i>).	hrið vikingar kniðu,
vér hlutum vápna skúrir,
(varð fylkt liði) harða.
Fyll horn kona —
fell af hesti
Rannveigar sonr,
þars riðu drengir;
kunnut Sygnir
á sǫuldýrum
fullvel fara —
fær mér ok þér.	3 (1010). Einráðit lét áðan
Ulfkell, þars spjor skulfu,
hørð óx hildar garða
hrið, vikinga at biða,
ok sliðrhugaðr síðan
sátt (á oss) hvé mátti
byggs við bitran skeggja
brunns (tveir hugir runnu).
2 (1010). Þóttut mér, es þáttak,
Þorkels liðar dvelja
(sóusk eigi þeir sverða
søng) i folk at ganga,
áðr an hjors á heiði	4 (o. 1010). Bol's þats lind í landi
landrifs fyr ver handan,
golli merkð, við Galla

1. *Fyld hornet, kvinde — Rannveigs sön faldt af hesten, hvor svendene red; Sogningerne forstår nok ikke at ride så scerdeles godt — bring det mig og dig.*

2. *Porkels liðar þóttut mér dvelja at ganga í folk, es þáttak — þeir sóusk eigi sverða søng —, áðr an vikingar kniðu harða hjors hrið á heiði; vér hlutun vápna skúrir; liði varð fylkt = Torkels krigere syntes mig ikke, efter hvad jeg så, at nole med at gå i kampen — de var ikke bange for den —, før (da) vikingerne havde en hård kamp på heden; vi fik kampen at føle; mandskabet havde fylket sig.*

3. *Ulfkell lét áðan einráðit, at biða vikinga; hørð hrið hildar garða óx, þars spjor skulfu; ok sátt síðan, hvé sliðrhugaðr mátti við bitran brunns byggs skeggja; tveir hugir runnu á oss = Ulfkel bestemte för at oppebie vikingerne; der opstod en hård kamp hvor spærene rystede; og siden så du, hvad han med det frygtelige mod formåede overfor den tapre øbo; vi blev tvivlrådige.*

4. *Bol's þats grjótølnis landrifs lind, merkð golli, skal fólna í landi fyr handan ver við Galla; þann við myndak vilja standa algrøenan, meðan lifðak; valklifs bands björk erumk alin at bolvi = Det er en ulykke, at den*

grjótölnis skal fólna;
þann myndak við vilja
(valklifs) meðan lifðak,
(alin erumk björk at bólvi
bands) algrœnan standa.

5 (o. 1010). Þóllr mun glaums
of grímu
gjarn siðarla arna
randar skóð at rjóða
rœðinn, sás mey fœðir;
berr eigi sá sveigir
sára lauk i ári,
hinns Grjótvarar gætir,
gunnborðs, fyr Stað norðan.

6 (o. 1025). Segið þat Karla
es komið þangat,
nýtum þegni
fyr norðan haf,

at fleira skal
í fórum vinna
an hylda hval
hvøssum knífi.

7. Vandførra es várrar
varbliks fyr Stað miklu
(preyk of aldr) til eyjar
aurborðs an vas forðum;
nú 's fyr hófn, þás hafna
hlyn sævar mák æva,
gný-hvitinga, grjóti,
geirþorps boði, orpit.

8. Nær 's sem upp ór eisu,
innar litk til kvinna,
snót hver svá mjók láti
seg mér, loga bregði;
mik hefr máli sykvinn
mest á skømmu fresti

guldprydede kvinde skal blive gusten i samliv med Galle i landet hin-sides havet: hun vilde jeg skulde blomstre helt sålænge jeg levede; hun er født mig til (elskovs)kummer.

5. Rœðinn þóllr randar glaums, sás fœðir mey, mun siðarla of grímu
gjarn arna at rjóða skóð; sá sveigir gunnborðs berr eigi sára lauk i ári,
hinns gætir Grjótvarar fyr norðan Stað = *Den snaksomme kriger, der
føder kvinden, vil sent være villig til om natten at give sig af med at
rødfarve våbnene; den kriger, som besidder Steinvør nord for Stad, bærer
ikke sværd så tidlig om morgen'en.*

6. Fortæl det til Karle, når I kommer did, den brave mand nord
for havet, at andet og mere kan man bestille undervejs end at flønse en
hval med skarpen kniv.

7. Miklu vandførra es fyr Stað til várrar aurborðs varbliks eyjar —
þreyk of aldr — an vas forðum; nú 's grjóti orpit fyr hófn, þás mák æva
hafna sævar hlyn; geirþorps hvitinga gný-boði = *Meget vanskeligere er det
nu at rejse forbi Stad til vor kvinde — altid savner jeg hende — end
før; nu er den havn spærret med sten, så at jeg aldrig dér kan lande med
mit skib, kriger.*

8. Nær 's sem loga bregði upp ór eisu; litk innar til kvinna; seg
mér, hver snót láti svá mjók; mik hefr Gramr ok brattir hamrar sykvinn
máli mest á skømmu fresti; ek gekk of golf at drekka = *Det er omtrent
som en flamme stod op af et ildhav; jeg ser længere ind, hvor kvinderne*

(gekk ek of golf at drekka)
Gramr ok brattir hamrar.

9 (1028). Litt mun halr enn hviti,
hrafn etr af ná getnum
(vér unnum gný Gunnar)
glaðr i nött á Jaðri;
svá hefr qllungis illa,
ek gekk reiðr of skeiðar
(jorð veldr manna morði)
mitt rán getit hónum.
*[eller f. l. 5-8: umstilli hefr illa
(ættgöðr) ok rof sætta
(Erlingr beið til árla
andrán) getit hónum.]*

10 (1029). Fagr, stóðk, meðan
bar brúði

blakkr, ok sák á sprakka
(oss lét ynðis missa
augfqgr kona) á haugí;
keyrði Gefn ór garði
góðlót vala slóðar
eyk, en ein glöp sökir
jarl hvern, kona snarlig.

11 (1029). Ár stóð eik en dýra,
jarladóms, með blómi
harðla grøn, sem hirðar,
hvert misseri, vissu;
nú hefr (bekkjar) tré bliknat
brátt (Mardallar gráti
lind hefr) laufi (bundit
linu-jorð) í Gørðum.

er; sig mig, hvilken kvinde opfører sig så stolt; Ingeborg har mest i en kort tid berøvet mig mælet; jeg gik over gulvet for at drikke.

9. Litt mun enn hviti halr glaðr i nött á Jaðri; brafn etr af getnum ná; vér unnum gný Gunnar; svá hefr mitt rán getit hónum qllungis illa; jorð veldr morði manna; ek gekk reiðr of skeiðar [eller: umstilli ok rof sætta hefr getit hónum illa; ættgöðr Erlingr beið andrán til árla] = *Ikke vil den hvide mand på Jæderen være glad i nat; ravnen øder af det den givne lig; vi har haft en kamp; således er plyndringen af mig blevet hans ulykke; landet volder mænds fald; jeg gik kampophidset om på skibene [eller: hans planer og forligs (freds)brud er blevet hans ulykke; den øgtode Erling er død for tidlig].*

10. Stóðk á haugi ok sák á sprakka, meðan fagr blakkr bar brúði; augfqgr kona lét oss missa ynðis; góðlót vala slóðar Gefn, snarlig kona, keyrði eyk ór garði, en ein glöp sökir hvern jarl = *Jeg stod på höjen og så på kvinden, da hun blev båren af den smukke hest; kvinden med de smukke øjne berøvede mig min fryd; den venlige, raske kvinde drev sin hest fra gårde; enhver mand hjemmesøges af ét fejltrin.*

11. Ár stóð en dýra eik hvert misseri harðla grøn með blómi, sem hirðar jarladóms vissu; nú hefr tré bliknat brátt laufi i Gørðum; bekkjar lind hefr bundit linu-jorð Mardallar gráti = *För stod det herlige træ hvert år (winter) friskgrönt med blomster, således som jarledömmets besiddere vidste; nu er træets løv hurtig blegnet i Garderige; kvinden har bundet et guldband om sit hoved.*

Sigvatr Þórðarson.

Islandsk skjald, o. 995—o. 1045

1. Víkingarvísur (1014—15).

1. Langr bar út enn unga
jófra kund at sundi
(þjóð uggði sér síðan)
sæmeiðr (konungs reiði);
kank til margs, en, manna
minni, fyrsta sinni
hann rauð øestr fyr austan
ulfs fót við sker Sóta.

2. Þar vas enn, es qnnur
Áleifr (né svik fólusk)
odda þing i eyddri
Eysýslu gekk heyja; | sitt óttu fjør fótum
(fár beið ór stað sára)
enn, þeirs undan runnu,
allvaldr, búendr gjalda.

3. Hrið varð stáls i striðri
strøng Herdala gongu
Finnleendinga at fundi
fylkis niðs en þriðja;
en austr við ló leysti
leið víkinga skeiðar;
Bálagarðs at barði
brimiskiðum lá siða. |
|--|---|

1. 1. Langr sæmeiðr bar enn unga jófra kund út at sundi; þjóð uggði sér síðan reiði konungs; kank minni manna til margs; en hann rauð øestr fyrsta sinni ulfs fót fyr austan við Sótasker = *Det lange skib førte den unge kongeætling ud ad sundet (over havet); folk fik siden grund til at frygte fyrstens kampmod; jeg kender folks erindring om meget, men første gang redfarvede han opflammet ulvens fod østerpå ved Soteskærerne.*

2. Þar vas enn, es Áleifr gekk heyja qnnur oddaping i eyddri Eysýslu; né svik fólusk; enn óltu búendr, þeirs runnu undan, gjalda fótum fjør sitt, allvaldr; fár beið sára ór stað = *Det kom endnu dertil, at Olaf havde den anden kamp i det hærjede Øsel, men svigen kunde ikke skjules; endnu engang havde bønderne, som flygtede, deres ben deres liv at takke, konge; få væntede på sårene på stedet.*

3. En þriðja strøng stáls hrið fylkis niðs varð i striðri Herdala gongu at fundi Finnleendinga, en ló leysti skeiðar víð austreis; Bálagarðs siða lá at barði brimiskiðum = *Kongesönnens tredje stærke kamv fandt sted på den möjefulde gang til Herdale ved mødet med Finlænderne; men bølgen løste [siden] víkingernes skibe fra østerkysten; Bålsgård's side vendte mod skibenes side.*

4. Enn kvóðu gram valda fjórða sinni upphófum Gunnar galdrs — frák dýrð vinnask þeims vardisk vel —, þás ólitill friðr gekk sundr i miðli

4. Enn kvóðu gram Gunnar
galdrs upphófum valda
(dýrð frák þeims vel varðisk
vinnask) fjórða sinni,
þás ólitill úti
jófsra liðs í miðli
friðr gekk sundr i sliðri
Suðrvík, Dönum kuðri.
5. Vig vant, hlenna hneigir,
hjólmum grimt et fimta
(þolðu hlýr fyr hári
hrið Kinnlimasiðu),
þás við rausn at ræsis
reið herr ofan skeiðum,
en i gógn at gunni
gekk hilmis lið rekum.
6. Rétt 's, at sókn vas en sétta
(snarr þengill bauð Englum
at) pars Áleifr sótti
(Yggs) Lundúna bryggjur;
sverð bitu vólsk, en vørðu
víkingar þar díki,
átti sumt i sléttu
Súðvirki lið búðir.
7. Enn lét sjauda sinni
sverðþing háit verða
endr á Ulfkels landi
Áleifr, sem ferð málí;
stóð Hringmaraheiði
(herfall vas þar) alla
Ellu kind, en olli
arfvorðr Haralds starfi.

liðs jófsra úti i sliðri Suðrvík, Dönum kuðri = *Endnu har man sagt at kongen for fjerde gang voldte kampens begyndelse, — jeg ved at han, som værgede sig bravt, vandt ry —, da den dybe fred brødes imellem fyrsternes skarer ude i den farlige, af Danerne kendte Søndervig.*

5. Hlenna hneigir, vant et fimta vig, hjólmum grimt — hlýr þolðu hrif fyr hári Kinnlimasiðu — þás herr reið ofan við rausn at skeiðum ræsis, en hilmsi lið gekk i gógn rekum at gunni = *Fyrste, du havde den femte kamp, grum for hjælmene — stavnenne måtte døje hård so udfor den høje Kinnlimeside — da hæren red stolt ned til kongens skibe, men fyrstens mandskab gik til kamp imod krigerne.*

6. Rétt 's, at en sétta sókn vas, pars Áleifr sótti Lundúna bryggjur; snarr þengill bauð Englum Yggs at; vólsk sverð bitu, en víkingar vørðu þar díki; sumt lið átti búðir i sléttu Súðvirki = *Det er rigtigt, at den sjætte kamp stod, hvor Olaf angreb Londons broer, den raske fyrste øsd Anglerne kamp; de vælske sverd bed, men vikingerne forsværede graven dør; en del af hæren havde boder i det flade Sudvirke.*

7. Enn lét Áleifr sverðþing verða háit sjauda sinni endr á Ulfkels landi, sem ferð málí; Ellu kind stóð alla Hringmaraheiði, — þar vas herfall —, en arfvorðr Haralds olli starfi = *Endnu for syvende gang lod Olaf en kamp blive holdt fordums i Ulfkelsland, således som jeg fortæller; Anglerne fyldte hele Ringmarchede, — dér faldt mange —, men Haralds sön voldte kampen.*

8. Veitk, at víga møtir, Vinðum háattr, gerði enn átta styr at virki; vørðr verðungar gekk styrkr; portgreifar móttut banna bœ sinn, Kantara-

8. Veitk, at víga moetir
 Vinðum háctr enn átta
 (styrkr gekk vqrðr) at virki
 (verðungar) styr gerði;
 sinn móttut bœ banna
 borg Kantara (sorgar
 mart feksk) prúðum (Pørtum)
 portgreifar Áleifi.

9. Vann ungr konungr Englum
 ótrauðr skarar rauðar,
 endr kom brúnt á branda
 blóð i Nýjamóðu;
 nú hefk orrostur, austan,
 ógnvaldr, niú talðar,
 herr fell danskr, þars dørrum
 dreif mest at Áleifi.

10. Tøgr vas fullr i fqgrum
 folkveggs drifahreggi
 (helt, sem hilmir mælti)
 Hringsfirði (lið þingat);
 ból lét hann á Hóli
 hótt, 's vikingar óttu,
 (þeir býðut sér siðan
 sliks skotnaðar) brotna.

11. Áleifr vant, þars jofrar,
 ellipta styr, fellu
 (hrings komt af því þingi
 þollr) í Gríslupollum;
 þat frák vig at vitti,
 Viljalms fyr bœ, hjalma
 (tala minst es þat telja),
 tryggs jarls, háit snarla.

borg, prúðum Áleifi; mart sorgar feksk Pørtum = Jeg ved, at krigeren, farlig for Venderne, havde den ottende kamp ved kastellet; hirdens beskytter trængte frem med kraft; borgens styrere formæde ikke at forholde den modige konge deres by, Canterbury; der voldtes Parterne megen kummer.

9. Ungr konungr vann ótrauðr Englum rauðar skarar; endr kom brúnt blóð á branda i Nýjamóðu; nú hefk, ógnvaldr, talðar niú orrostur; danskr herr austan fell, þars dørrum dreif mest at Áleifi = *Den unge konge gav ufortrøden Anglerne blodige hoveder; fordum strømmede det brune blod på sværdene i Nymode; nu har jeg, krigер, opregnnet ni kampe; den danske hær østfra faldt, hvor spydene fløj tættest mod Olaf.*

10. Tøgr vas fullr folkveggs drifahreggi i fqgrum Hringsfirði; lið helt þingat, sem hilmir mælti; hann lét brotna hótt ból á Hóli, es vikingar óttu; þeir býðut sér siðan sliks skotnaðar = *Tieren fyldtes ved den hidlige kamp i den skønne Ringsfjord; hæren styrede derhen, som kongen bød; han lod den høje borg på Hol, som vikingerne ejede, blive brudt; de ønskede sig ikke mere en sådan skæbne.*

11. Áleifr, vant ellipta styr i Gríslupollum, þars jofrar fellu; hrings þollr, komt af því þingi; frák, at þat vig, snarla háit fyr bœ Viljalms, tryggs jarls, vitti hjalma; tala minst es telja þat = *Olaf, du havde den ellevte kamp i Gríslupolle, hvor fyrster faldt, men du krigær kom levende fra det møde; jeg har hørt, at den kamp, rask udført udenfor den tro jarl, Vilhelms by, ødelagde hjælmene; det er let at foretage den opregning.*

12. Tønn rauð tolpta sinni
tirfylgjandi ylgjar
(varð) í Fetla-sírði
(fjørbann lagit mønnum).
13. Prettánda vann Þrœnda
(þat vas flóttu þol) dróttinn
snjallr i Seljupollum
sunnarla styr kunnan;
upp lét gramr i gamla
Gunnvaldsborg of morgin
(Geirfiðr hét så) górvá
gengit jarl ok fenginn.
14. Malms vann, Møera hilmir,
munnrjóðr, es kom sunnan,
- gang, þars gamlir sungu
geirar, upp at Leiru;
varð fyr viga Njørðum
Varrandi sæ fjarri
brendr á byggðu landi
(bær heitir svá) Peitu.
15. Rikr kvað sér at sökja
Sauðungs konungr nauðir,
fremðar gjarn, i fornu
fund Hókonar sundi;
strangr hitti þar þengill
þann jarl, es varð annarr
œztr ok ætt gat bazta
ungr á danska tungu.

12. Tirfylgjandi rauð tolpta sinni tønn ylgjar í Fetlefjord; fjørbann varð lagit mønnum = *Den ry-lystne mand rødfarvede for tolvte gang ulv-indens tand i Fetlefjord; mændenes liv blev ødet.*

13. Snjallr dróttinn Þrœnda vann prettánda styr kunnan sunnarla í Seljupollum; þat vas flóttu þol; gramr lét górvá gengit of morgin upp i gamla Gunnvaldsborg ok fenginn jarl; så hét Geirfiðr = *Tröndernes modige konge havde den trettende kamp, der er bekendt, sydpå i Seljepolle; det var en ulykke for de flygtende; kongen lod hele sin hær om morgenens trænge ind i den gamle Gunnvaldsborg og fangede jarlen; han hed Geirfinn.*

14. Malms munnrjóðr vann gang upp at Leiru, þars gamlir geirar sungu, es hilmir Møera kom sunnan; Varrandi, fjarri sæ á byggðu landi Peitu — bær heitir svá — varð brendr fyr viga Njørðum = *Krigeren trængte frem langs Loire, hvor de gamle spyd sang, da Mørernes konge kom sydsra; Varrande, langt oppe fra havet i Poitous befolkede land — det er en by, der hedder så [ɔ: Varrande] —, blev brændt for krigerne.*

15. Rikr konungr, fremðar gjarn, kvað sér nauðir at sökja fund Hókonar í fornu Sauðungs sundi; strangr þengill, es ungr varð annarr œztr ok gat bazta ætt á danska tungu, hitti þar þann jarl = *Den mægtige konge, hæderlysten, erklærede, at det var nedvendigt for ham at møde Hakon i det gamle Sødungssund; den stærke konge, der som ung blev den anden ypperste og tilhørte den bedste slægt i Norden, traf dér den jarl.*

2. Nesjavísur (1016).

1. Fór ór Vik á vári
válaust konungr austan,
þeir kniðu bló báðir
borð, en jarl kom norðan;
kank sigviðum segja
(sund) hvé þeira fundir
ærin skil, þeims órut,
at býrusk, þar (skýrusk).	(háðisk vig fyr viðum
vangi) þunt of stangir.
2. Fekk meira lið miklu
mildr an glöggr til hildar,
hirð þás hugði forðask
heið þjóðkonungs reiði,
en vinlausum visa
varð, þeim es fé sparði,	3. Veitti sókn, þars sótti,
siklingr firum mikla
(blóð fell rautt á Róða
rein) i hófn at Sveini;
snjallr helt at, sás olli,
eirlaust konungr, þeira,
en Sveins liðar, sýnum,
saman bundu skip, fundi.
	4. Þat erum kunt, hvé kennir
Karlhófða lét jarli
odda frosts fyr austan
Agðir nær of lagðan.

2. 1. Konungr fór válaust austan ór Vik á vári, en jarl kom norðan; þeir kniðu báðir bló borð; kank segja sigviðum, þeims órut þar, ærin skil, hvé fundir þeira býrusk at; sund skýrusk = *Kongen begav sig uden at betænke sig østfra Viken i foråret, men jarlen kom nordfra; de drev bægge de sorte planker fremad; jeg ved at fortælle de krigere, som ikke var der, tilstrækkelig om, hvorledes deres møde spændte af; sundene furdes (af skibene).*

2. Mildr fekk miklu meira lið til hildar an glöggr, þás heið hirð hugði forðask reiði þjóðkonungs; en vinlausum visa, þeim es sparði fé, varð þunt of stangir; vig háðisk fyr viðum vangi = *Den gavmilde fik et langt større mandskab til kampen end den karrige, da den glade hird var betænkt på at undgå folkekongens vrede; men for den venneløse fyrste, der sparede på guldet, blev mandskabet tyndt om fanestangen; der blev holdt en kamp udenfor det brede land.*

3. Siklingr veitti firum mikla sókn, þars sótti í hófn at Sveini; rautt blóð fell á Róða rein; snjallr konungr, sás olli sýnum fundi þeira, helt eirlaust at, en Sveins liðar bundu saman skip = *Kongen gjorde et stærkt angreb på mændene, hvor han trængte ind i havnen mod Sven; det røde blod strømmede ud i søen; den modige konge, som forårsagede deres uundgåelige møde, styrede skånselsløst imod dem, men Svens mænd bandt deres skibe sammen.*

4. Þat erum kunt, hvé kennir odda frosts lét of lagðan Karlhófða fyr austan Agðir nær jarli = *Det er mig bekendt, hvorledes (at) krigeren lagde Karlhövde østfor Agde nær ved jarlen(s skib).*

5. Vasa sigmána Sveini
sverða gnýs at frýja
góðs né górrar hriðar
gunnreifum Áleifi,
þvit kvistingar kostu
(koma herr i stað verra)
óttu sin, þars sóttusk,
seggir hvárra tveggja.

6. Stóng óð gyld, þars gengu
Gondlar serks und merkjum
gnýs með gófgum ræsi
greiðendr í skip reiðir;
þeygi vas, sem þessum
þengils, á jó strengjar,
mjóð, fyr malma kveðju,
mær heiðþegum bæri.

7. Vér drifum hvatt, þars heyra
hátt vápnabruk knátti,
(rqnd klufu roðnir brandar)
reiðir upp i skeiðar,
en fyr borð, þars børðusk,
— búin fengusk skip — gengu
(nár flaut) qrt (við eyri
ófar) búendr sárir.

8. Old vann ossa skjoldu
(auðsætt vas þat) rauða
(hljóms) þás hvitir kómu
(bringmiðlondum) þingat;
þar hykk ungan gram gongu
(gunn-sylg) en vér fylgðum
(blóðs fekk -svorr) þars slæðusk
sverð upp í skip gerðu.

5. Vasa at frýja Sveini góðs sigmána gnýs né gunnreifum Áleifi górrar sverða hriðar, þvit seggir hvárra tveggja óttu sin kvistingar kostu, þars sóttusk; herr koma i verra stað = *Der var ingen grund til at bebrejde Sven, at hans kamp ikke var dygtig, eller den kampglade Olav, at hans kamp ikke var fuldkommen, ti bægges krigere fik rig lejlighed til at miste liv og lemmer, hvor de angreb hinanden; aldrig har haeren været på et værre (farligere) sted.*

6. Gyld stóng óð þars greiðendr Gondlar serks gnýs gengu með gófgum ræsi reiðir und merkjum í skip; þeygi vas á strengjar jó fyr malma kveðju, sem mær bæri þessum heiðþegum þengils mjóð = *Den forgylde stang stormede frem, hvor krigerne, opfyldte af kamplyst, gik med den øetstore konge under fanerne på skibet; det var noget andet på skibet för kampan end när kvinden bärer mjöd omkring til disse fyrtstens mænd.*

7. Vér drifum hvatt reiðir upp i skeiðar, þars knátti heyra hátt vápnabruk; roðnir brandar klufu rqnd; en búendr gengu sárir fyr borð, þars børðusk qrt; búin skip fengusk; ófar nár flaut við eyri = *Vi styrede rask, kamplystne, op i skibene, hvor man kunde høre det höje våbenbrag; de rødnede klinger kløvede skjoldene; men bønderne gik sårede over bord, hvor de (man) kæmpede ufortrødent; veludrustede skibe erobredes; lig flød i mængde ved øren.*

8. Old vann ossa skjoldu rauða, þás kómu hvitir þingat; þat vas auðsætt hljóms bringmiðlondum; þar hykk ungan gram, þars sverð slæðusk, gerðu gongu upp í skip, en vér fylgðum; gunnsvorr sekk blóðs sylg = *Mændene gjorde vore skjolde, som kom hvide derhen, røde; det var øjensynligt for krigerne; der ved jeg, at den unge konge, hvor sværdene sløvedes, entredre skibet, men vi fulgte ham; ravnen fik blod at drikke.*

9. Sjalfr bað svartar kylfur
Sveinn harðliga skeina; —
nær vas áðr i óra
auðvón róit hónum, —
þás til góðs, en gjóði,
gört, fengusk hræ svortum
Yggs, lét herr of hoggvit
hrafni skeiðar stafna.

10. Þess getk, meir at missi
morðórr, sás kom norðan,
harða margr i høfðum
heimkvómu styr þeima;
sókk af sunda blakki
sunnu mórg til grunna,
satt 's at Sveini mættum,
samknúta, vér úti.

11. Frýrat oss i ári
innþrœnzk, þótt lið minna,
gört hugðak svá, snertu
snotr mær, konungs væri;
brúðr mun heldr at háði
hafa drótt, þás framm sótti
(fold ruðum skers), ef skyldi,
skeggi, aðra tveggja.

12. Afli vex, þvit efla
Upplendingar sendi
(Sveinn funduð þat) þenna
þilblakks, konungs, vilja;
raun es hins, at Heinir
(hrælinns) megú vinna
(þeir œxla flug) fleira
folkreks an ql drekka.

9. Sveinn bað sjalfr skeina harðliga svartar kylfur, — vas áðr róit
nær hónum i óra auðvón, — þás herr lét hoggvit gort of skeiðar stafna til
góðs hrafni, en hræ fengusk svortum Yggs gjóði = *Selv befalede Sven at*
afhugge skibets stavn-køller uden nølen; — før var vi komne ham så nær
på livet, at vi havde fået godt håb om bytte —, da hæren huggede ufor-
trødent over skibstavnene til bedste for ravnem; der gaves lig til den
sorte ravn.

10. Getk þess, at meir missi harða margr morðórr, sás kom norðan,
heimkvómu i þeima høfðum styr; mórg „sunnu samknúta“ sókk af sunda
blakki til grunna; satt 's at vér mættum Sveini úti = *Jeg antager, at sær-*
deles mange af de krigere, der kom nordfra, herefter er i denne hårde
kamp berøvede muligheden til at komme hjem; mangen en (...) sank til
bunds af skibet; det er sandt, at vi har mødt Sven ude (på seen).

11. Innþrœnzk snotr mær frýrat oss snertu i ári, þótt lið konungs
væri minna; hugðak gört svá; brúðr mun heldr hafa at háði drótt, þás
sótti framm skeggi, ef skyldi aðra tveggja; ruðum skers fold = *Den ind-*
trønderske kluge kvinda vil ikke have anledning til at bebrejde os vort ar-
bejde i år, uagtet kongens mandskab var ringere i tal; det tænkte
jeg bestemt; kvinden vil hellere göre nar ad den skare, der søgt frem med
sit skæg (faldt), hvis man skulde spotte nogen af parterne; vi rødfarv-
ede havet.

12. Afli konungs vex, þvit Upplendingar vilja efla þenna sendi þil-
blakks; funduð þat, Sveinn; raun es hins, at Heinir megú vinna fleira an
drekkas ql folkreks; þeir œxla flug hrælinns = *Kongens styrke vokser, ti*
Oplænderne ønsker at støtte denne mand — det fik du, Sven, at mærke

13. Né hæflig hreifa
hykk dróttinsvik þóttu,
elds þeims allvel heldu
orð sin, viðum, forðum.

14. Hirð Áleifs vann harða
hrið — en svá varðk biða,
peitneskum feltk, pánska —
palmsunnudag — hjalmi.

3. Austrfararvísur (1019).

1. Hugstóra biðk heyra
bressförs jofurs (þessar)
polðak vás hvé (visur)
verðung (of fór gerðak);
sendr vask upp af qndrum
austr (svafk fátt) i hausti
til Sviþjóðar (siðan)
svanvangs i fór langa.

2. Létk til Eiðs, þvit óðumk
aptrhvarf, dreginn karfa
(vér stiltum svá) valtan
vátr (til gloeps á báti);
taki hlögiskip hauga
herr; sákat far verra;
létk til húms á hrúti
hætt; fór betr an vættak.

—, det har vist sig, at Henerne forstår at göra noget andet og mere end at drikke kongens øl; de kämper kraftig.

13. Né hæflig hykk hreifa elds viðum, þeims forðum heldu allvel orð
sin, þóttu dróttinsvik = Jeg ved at mændene, som fordums holdt deres
ord ubrødelig, fandt forræderiet mod fyrfstenen utiladeligt.

14. Hirð Áleifs vann harða hrið palmsunnudag; feltk peitneskum
hjalmi, en varðk svá biða pánska = Olavs hird havde en hård dýst palme-
söndag; jeg havde en vælsk hjelm på hovedet og måtte således vænte
til pánske.

3, 1. Biðk hugstóra verðung bressförs jofurs heyra, hvé polðak vás;
þessar visur gerðak of fór; vask sendr i hausti upp af svanvangs qndrum
i lauga fór austr til Sviþjóðar; svafk fátt siðan = Jeg beder den raske
konges modige hird at høre, hvorledes jeg døjede meget; disse vers har jeg
gjort om rejsen; jeg blev i efteråret sendt op fra skibene på en lang rejse
østerpå til Sverrig; fra den tidsov jeg kun lidt.

2. Vátr létk dreginn valtan karfa til Eiðs, þvit óðumk aptrhvarf; vér
stiltum svá til gloeps á báti; hauga herr taki hlögiskip; sákat verra far;
létk hætt til á húnis hrúti; betr fór an vættak = Våd lod jeg den let
væltelige karue blive trukken til Ed; ti jeg var bange for at skulle vende
tilbage; således udsatte jeg mig for livsfare i båden; gid höjenes hær
(troldene) måtte tage denne latterlige færge; jeg har aldrig set et værre
fartøj; jeg vovede mit liv på denne skude, men det gik bedre end jeg
væntede.

3. Vasa fýst, es rannk rastir
reiðr of skóg frá Eiðum
(menn of veit, at mættum
meini) tolf ok eina;
hykka fót án flekkum
(fell sár á il hvára)
hvast gengum þó þingat
þann dag, konungs mǫnnum.
4. Réðk til Hofs at hœfa;
hurð vas apr, en ek spurðumk
(inn settak nef nenninn)
niðrlútr fyrir utan;
orð gatk fæst af fyrðum,
(flögð baðk) en þau sognu,
mekðumk heiðnir rekkar,
heilagt (við þau deila).
5. Gakkat inn, kvað ekkja.
armi drengr, en lengra;
hraðumk ek við Óðins
(erum heiðin vér) reiði;
rýgr kvazk inni eiga
óþekk sús mér hnekði
alfa blót sem ulfi
ótvín i þe sinum.
6. Nú hafa hnekt, þeirs hnakk
(heinflets) við, mér, settu
(þeygi bella þollar)
þrir samnafnar (tíri);
þó séumk hitt, at hlœðir
hafskiðs myni síðan
út hvern 's Qlvir heitir,
alls mest, reka gesti.

3. Vasa fýst, es rannk reiðr tolf rastir ok eina of skóg frá Eiðum, menn of veit, at mættum meini; hykka fót konungs mǫnnum án flekkum; sár fell á hvára il; gengum þó þann dag hvast þingat = *Det var ikke af egen tilbøjelighed, at jeg i sindsoprør tilbagelagde tretten mil igennem skoven fra Ed; gud skal vide at vi døjede mén; jeg tror ikke at kongsmændenes fødder var uden sár; jeg fik sár på bægge mine fodssæller; vi gik også meget rask den dag derhen.*

4. Réðk at hœfa til Hofs; hurð vas apr, en ek spurðumk fyrir niðrlútr utan; nenninn settak nef inn; gatk fæst orð af fyrðum, en þau sognu heilagt; heiðnir rekkar hnekðumk; baðk flögð dcila við þau = *Jeg kom til Hov; døren var lukket, men jeg spurgte mig for udefra foroverbøjet; ufortrøden stak jeg næsen ind, men jeg fik så godt som intet svar af folkene; de sagde, at det var helligdag; hedningerne viste mig bort og jeg bad troldene tage sig af dem.*

5. Gakkat en lengra inn, armi drengr, kvað ekkja; ek hraðumk við reiði Óðins; vér erum heiðin; óþekk rýgr, sús hnekði mér ótvín sem ulfi, kvazk eiga alfablót inni i þe sinum = „*Gå ikke længere ind, elendige svend*“, sagde kvinden; „*jeg er bange for Odins vrede; vi er hedenske*“; *den utækkelige kvinde, der uden betænkning afsviste mig som var jeg en ulv, sagde, at hun var i færd med at afholde alveblot på sin gårds*.

6. Nú hafa þrir samnafnar hnekt mér, þeirs settu hnakk við; þeygi bella heinflets þollar tíri; þó séumk síðan hitt alls mest, at hvern hafskið hlœðir, es heitir Qlvir, myni reka gesti út = *Nu har 3 mænd af samme navn jaget mig bort og vist mig ryggen; mændene viser ikke megen ros-*

7. Fórk at finna bóru
(friðs vættak mér) síðan
brjót, þanns bragnar létu,
bliks, vildastan miklu;
grefs leit við mér gætir
gerstr; þá 's illr enn versti
(litt reiðik þó lýða
löst) ef sjá 's enn bazi.

8. Mista ek fyr austan
Eiðaskóg á leiðu
Óstu bú, es æstak
ókristinn hal vistar;
riks fanka son Saxa;
saðr vas engr fyrir þaðra
(út vask eitt kveld heitinn)
inni (fjórum sinnum).

9. Kátr vask opt, þás úti
qrðigt veðr á fjørðum
visa segl, i vási,
vindblásit skóf Strinda;
hestr óð kafs at kostum
(kilir ristu men Lista)
út þars eisa léatum
undan skeiðr at sundi.

10. Snjalls léatum skip skolla
skjoldungs við ey tjolduð
fyr ágætu úti
qndvert sumar landi;
en i haust, þars hestar
hagþorns á mó sporna
(ték ýmissar) Ekkils,
(iðir) hlýtk at riða.

værdig opførelse; nu er jeg da herefter mest af alt bange for, at enhver, der hedder Ølve, vil jage fremmede bort.

7. Fórk síðan at finna bóru bliks brjót, þanns bragnar létu miklu vildastan; vættak mér friðs; grefs gætir leit gerstr við mér; þá 's illr enn versti, ef sjá 's enn bazi; litt reiðik þó löst lýða = *Jeg gik så hen for at træffe den gavmilde mand, som mændene erklarede for den allerbedste; jeg væntede alt godt; men knoldsparkeren så barsk på mig; da er den værste stem, hvis denne er den bedste; jeg udbreder dog ikke gærne folks fejl.*

8. Ek mista Óstu bú á leiðu fyr austan Eiðaskóg, es æstak ókristinn hal vistar; fanka son riks Saxa; engr saðr vas þaðra inni fyrir; vask heitinn út fjórum sinnum eitt kveld = *Jeg savnede Astas gård på vejen østfor Edskov, da jeg bad den hedenske bonde om nattely; jeg traf ikke den mægtige Sakses són; ingen billighed forefandtes dér hos folk; fire gange i løbet af én aften blev jeg afvist.*

9. Vask opt kátr í vási, þás qrðigt veðr skóf vindblásit segl visa Strinda úti á fjørðum; kafs hestr óð at kostum, þars léatum skeiðr eisa undan úti at sundi; kilir ristu men Lista = *Munter var jeg ofte under søstrabaderne, når modvinden piskede Strindekongens vindsculmende sejl ude på fjordene; skibet løb fortinlig, hvor vi lod det storme afsted ud over sundene; kølene furede havet.*

10. Léatum skip snjalls skjoldungs skolla tjolduð qndvert sumar úti við ey fyr ágætu landi, en i haust hlýtk at riða, þars hagþorns hestar Ekkils sporna á mó; ték ýmissar iðir = *Vi lod i foråret den modige konges*

11. Jór rinnr aptansköru
allsvangr góetur langar,
völl kná hófr, til hallar,
(hófum litinn dag) slita;
nú 's þats blakkr of bekki
berr mik Dønum ferri,
fákr laust drengs i díki
(dœgr moetask nú) fœti.
12. Út munu ekkjur lita,
allsnúðula, prúðar
— fljóð séa reyk — hvar riðum
Røgnvalds í bý gognum;
keyrum hross, svát heyri
harða langt, at garði,
hesta rós ór húsum
hugsvinn kona innan.
13. Átt hafa sér, þeirs sóttu,
sendimenn fyr hendí
Sygna grams, með sagnir
siklinga, fór mikla;
sporðumk fæst, en fyrða
fong eru stór við gongu;
vørðr réð nýtr því 's norðan
Nóregs þinig fórum.
14. Drjúggenginn vas drengjum
(drengr magnar lof þengils)
austr til jofra þrýstis
Eiðaskógr á leiðu;
skyldit mér, áðr mildan
minn dróttin komk finna,
hlunns af hilmis runnum
hnekt dýrloga bekjar.

skibe ligge tjældeðe langt ude ved øen foran det herlige land; men nu om efteråret, når skibene føres op på land, er jeg nødt til at ride; min id er forskellig (afvekslende).

11. Jór rinnr allsvangr aptansköru langar góetur til hallar; hófr kná slita völl; hófum litinn dag; nú 's þats blakkr berr mik ferri Dønum of bekki; dákr drengs laust fœti i díki; dœgr moetask nú = *Hesten løber sulten i aftenskumringen ad de lange veje til hallen; hoven furer marken; dagen går på høld; nu er det, at hesten bærer mig over bækkenes fjærnt fra Danernes land; min hest snublede i bækken; dag og nat mødes nu.*

12. Prúðar ekkjur munu lita út — fljóð séa reyk —, hvar riðum allsnúðula í gognum bý Røgnvalds; keyrum hross at garði; svát hugsvinn kona heyri langt innan ór húsum harða rós hesta = *De smukke kvinder vil se ud — de ser støvskyen —, hvor vi rider i flyvende fart gennem Ragnvalds by; lad os pidske på hestene lige til gården, så at den kluge kvinde kan høre langvejs fra inde fra sit hus hestenes sterke løb.*

13. Sendimenn Sygna grams, þeirs sóttu með sagnir siklinga, hafa átt sér mikla fór fyr hendí; sporðumk fæst, en fong fyrða eru stór við gongu; nýtr vørðr Nóregs réð því 's fórum norðan þinig = *Sognekongens sendemænd, som har besøgt fyrestens hird, har haft en besværlig rejse at vænte; jeg sparede mig ikke, men når man skal rejse til fods, er mændenes möje stor; Norges dygtige beskytter bestemte, at vi skulde rejse nordfra derhen.*

14. Eiðaskógr vas drengjum drjúggenginn á leiðu austr til jofra þrýstis; drengr magnar lof þengils; skyldit mér hnekt af hlunns bekjar dýrloga runnum hilmis, áðr komk finna minn mildan dróttin = *Edskoven var drøj*

15. Oss hafa augu þessi
islenzk, kona, visat
brattan stig at baugi
björtum langt en svortu;
sjá hefr, mjöd-Nanna, manni
minn ókunnar þinum
fótr á fornar brautir
fulldrengila gengit.
16. Búa hilmis sal hjólmum
hirðmenn, þeirs svan grennu
(hér sék) bens, ok brynjum
(beggja kost á veggjum),
þvit ungr konungr engi
(ygglaustr es þat) dyggra
húsbúnaði á hrósa;
höll es dýr með öllu.
17. Létk við yðr, es ítran,
Áleifr, hugaz-mólum
rétt, es rikan hittak
Rognvald, konungr, haldit:
deildak mól ens milda,
malma vörðr, i góðum
harða mórg, né heyrðak,
heiðmanns, tölur greiðri.
18. Þík bað, sólar sókkvir,
sinn halda vel, Rinar,
hvern, es hingat árnar,
húskarl nefi jarla,
en hvern 's austr vill sinna
(jafnvist es þat) Lista
þengill, þinna drengja
þar á hald und Rognvaldi.

for os at komme igennem på vejen østpå til den jarl, der måler sig med konger; manden (jeg) lovpriser fyrsten; blot skulde jeg ikke være blevet afvist af fyrstens mænd, før jeg træf min gavmilde herre.

15. Pessi en svortu augu islenzk hafa visat oss, kona, brattan stig langt at björtun baugi; sjá fótr minn hefr gengit fulldrengila á fornar brautir, ókunnar þinum manui, mjöd-Nanna = *Disse sorte, islandiske øjne har vist mig, kvinde, den vanskelige vej langt bort til den skinnende ring; denne min fod er gåt fulddygtig ad gamle veje, der er ukendte for din mand, kvinde.*

16. Hirðmenn, þeirs grennu bens svan, búa sal hilmis hjólmum ok brynjum; hér sék beggja kost á veggjum, þvit engi ungr konungr á hrósa dyggra húsbúnaði; þat es ygglaustr; höll es dýr með öllu = *Hirdmændene, som møtter røven, udstyret kongens sal med hjelme og brynjer; her ser jeg der findes rigeligt af bægge dele på væggene, – ti ingen ung konge har prægtigere husprydelse at rose sig af; det er udenfor twivl; hallen er i enhver henseende herlig.*

17. Létk haldit rétt hugaz-mólum við yðr, Áleifr konungr, es hittak ítran, rikan Rognvald; deildak harða mórg mól i góðum ens milda heiðmanns, malma vörðr; né heyrðak greiðri tölur = *Jeg har holdt mig rigtig de fortrolige astaler overfor eder, kong Olav, efterrettelige, da jeg træf den herlige, mægtige Ragnvald; jeg har deltaget i særdeles mange samtaler i den gavmilde jarls gård, krigers, og jeg har aldrig hørt mere forekommende ord.*

18. Nefi jarla bað þík, Rinar sólar sókkvir, halda vel hvern sinn húskarl, es árnar hingat; en hvern þinna drengja, Lista þengill, es austr vill

19. Folk réð of sik, fylkir,
flest, es ek kom vestan,
ætt sem áðr of hvatti
Eiriks svika þeira;
enn þvit jarla, frænda,
eins, þás tókt af Sveini,
yðr kveðk, jørð, es, nýðuð
Ulf's bróður-lið stóðusk.
20. Sunr lét Ulfs meðal ykkar,
Áleifr, tekit mólum
þétt fengum svqr, sáttu
(sakar leggið it) beggja;
- þér lét, þjófa rýrir,
þær sem engar væri
riptar reknar heiptir,
Rognvaldr gefit, aldar.
21. Fast skalt, ríkr, við ríkan
Rognvald, konungr, halda,
hann es þýðr at þinni
þórf nýtt ok dag, sóttum;
þann veitk, þinga kennir,
þik baztan vin miklu
á austrvega eiga
alt með grønu salti.

sinna, a þar hald und Rognvaldi; þat es jafnvist = *Jarleætlingen bad dig, gavmilde fyrste, at sørge godt for enhver af sine huskarle, som kommer herhen, men hver af dine mænd, Listes konge, som vil rejse østerpå, vil dér få støtte og værn hos Ragnvald. Det er lige så vist.*

19. Folk réð flest of sik, fylkir, es ek kom vestan, sem ætt Eiriks of hvatti áðr svika þeira; þvit eins nýðuð enn jørð jarla, þás tókt af Sveini, es kveðk bróður-lið Ulfs frænda stóðusk yðr = *Da jeg kom vestfra, rugede folk over sådanne planer i alt, konge, således som Eriks øt havde opfordret til den svig. Kun derved fik du atter (lov at beholde) jarlernes land, som du fratog Sven, at Ulvs söns broderhjælp, som jeg siger, blev givet dig.*

20. Sunr Ulfs lét tekit sáttu mólum meðal ykkar Áleifr; fengum þétt svqr; it leggið sakar; rýrir þjófa aldar, Rognvaldr lét þér gefit, sem þær heiptir riptar væri engar reknar = *Ulvs són gik ind på forligsforslagene mellem eder bægge, Olav; vi fik trygge svar; I bilægger striden; retfærdige fyrste, Ragnvald erklærede, at det for dig var en let sag at undlade at forfølge den forbittelse over fredsbruddet videre.*

21. Fast skalt, ríkr konungr, halda sóttum við ríkan Rognvald; hann es þýðr at þinni þórf nýtt ok dag; þann veitk þik, þinga kennir, eiga miklu baztan vin á austrvega alt með grønu salti = *Ubrødelig skal du, mægtige konge, holde fred med den mægtige Ragnvald; han ivaretager venlig dit tarv både nat og dag; det ved jeg fyrste, at han er den allerbedste ven, som du har i østen langs hele det grønne hav.*

4. En drape om kong Olaf (omkr. 1025).

Lopþyggvir, mátt leggja unnar, allra manna,
lands rétt þanns skal standask, eykja, liðs i miðli.

5. Vestrafararvísur (1025—26).

1. Bergr, hófum minzk, hvé,
margan morgin Rúðuborgar,
børð létk i fór fyrða
fest við arm enn vestra.	Gorms (berk opt á armi
járnstúkur) vel lúka.
2. Útan varðk, áðr Jóta
andspilli fekk stillis,
(meld sák hús fyr holði)
húsdýrr fyrir spyrjask,
en ørendi óru
óttungr í sal knátti	3. Orr tegask Áleif gørva,
alt hefr sás, fjørvaltan
(konungs dauða munk kviða)
Knútr ok Hókun, úti;
haldisk vørðr, þótt vildi
varla Knútr ok jarlar,
dælla es fyrst á fjalli
fundr, ef sjalfr kømsk undan.

4. Unnar eykja loptbyggvir, mátt leggja lands rétt i miðli liðs allra manna, þanns skal standask = *Du, sæfarer, kan bestemme den landslov for befolkningen, som skal bestå.*

5. 1. Bergr, hófum margan morgin minzk Rúðuborgar, hvé létk i fór fyrða børð fest við enn vestra arm = *Berg, mangen en morgen har vi mindededes Rouen, hvorledes jeg, da jeg rejste med mændene, fæstede skibstaven til den vestre side.*

2. Varðk spyrjask fyrir utan húsdýrr, áðr fekk andspilli Jóta stillis; sák hús meld fyr holði; en óttungr Gorms knátti lúka vel ørendi óru i sal; berk opt járnstúkur á armi = *Jeg måtte spørge mig for udenfor husets dør, før jeg opnåede en samtale med Jydernes konge; jeg så huset lukket for mig; men Gorms øeling afgjorde (dog) gunstig min sag i salen. Ofte bærer jeg jærnærmer på armen.*

3. Orr Knútr, sás alt hefr úti, ok Hókun tegask gørva Áleif fjørvaltan; munk kviða dauða konungs; haldisk vørðr, þótt Knútr ok jarlar vildi varla; dælla es, „fyrst fundr á fjalli“, ef kømsk sjalfr undan = *Den raske (el. gavmilde) Knud, der anvender alle midler, og Hakon bereder sig til at göra Olavs liv usäkert; jeg vil väntas för kongens död; god kungen kunde beholde livet, skönt Knud och jarlerne næppe vilde således; det var bedre . . . [meningen her er uklar], hvis han selv undslipper.*

4. Átti jarl at sætta
allframr búendr gamla
ok, þeirs optast tóku,
Áleif, at því málí;
þeir hafa fyrr af fári
(framt 's Eiriks kyn) meira
hófðum keypt, en heiptir
Hókun, saman, munði.

5. Knútr hefr okr enn itri
alldáðgofugr býðum
hendr, es hilmi fundum,
Húnn, skrautliga búnar;
þér gaf hann mørk eða meira
margvitir ok hjør bitran
golls (ræðr gorva qllu
goð sjalfr), en mér halfa.

6. Heim erum hingat komnir,
hygg þú at, jofurr skatna
(menn nemi mól sem innik
mín) stallarar þinir;
seg, hvar sess hafið hugðan
seims þjóðkonungr beimum
(allr es þekkr) með þollum
(þinn skáli mér innan).

7. Knútr spurði mik, mætra
mildr, ef hónum vildak
hendilangr sem, hringa,
hugreifsum Áleifi;
einn kvaðk senn, en sónnu
svara þóttumk ek, dróttin
(gør eru gumna hverjum
gnóg dœmi) mér söma.

4. Allframr jarl átti at sætta gamla búendr, þeirs tóku optast at því málí, ok Áleif; þeir hafa fyrr keypt saman hófðum af meira fári, en Hókun munði heiptir; framt 's Eiriks kyn = *Den meget dygtige jarl skulde forlige de gamle bønder, som jævnlig holdt på den sag, og Olav; de har før haft en handel om livet(?) med hinanden af større vrede, men Hakon huskede (det gamle) had; Eriks øst (søn) er dristig.*

5. Enn itri alldáðgofugr Knútr hefr búnar okr býðum hendr skrautliga, Húnn, es hilmi fundum; þér gaf hann margvitir mørk golls eða meira ok bitran hjør, en mér halfa; goð sjalfr ræðr gorva qllu = *Den herlige, dådsypperlige Knud har herlig prydet både dine arme og mine, Berse, da vi traf kongen; dig gav han, den meget kluge, en mark guld eller mere og et hvast sværd, men mig en halv mark: gud selv styrer alt til fuldkommenhed.*

6. Erum komnir, stallarar þinir, hingat heim, skatna jofurr; hygg þú at, menn nemi míni mól sem innik; seg, þjóðkonungr, hvar hafið hugðan sess beimum með seims þollum; þinn skáli es mér allr þekkr innan = *Nu er jeg, din staller, konge, kommen hjem; hør mine ord; man forstå dem som jeg taler dem; sig, folkekonge, hvor du har tilteinkt mig en plads blandt dine mænd; din skåle er mig overalt lige kær.*

7. Knútr, mildr mætra hringa, spurði mik, ef vildak hónum hendi langr sem hugreifsum Áleifi; kvaðk einn dróttin söma mér senn, en ek þóttumk svara sónnu; gnóg dœmi eru gør hverjum gumna = *Knud, gav-mild på kostbare ringe, spurgte mig, om jeg vilde blive ham så tjæn-stvillig som jeg var den muntre Olav; jeg erklaerede, at kun én herre sömm-*

8. Eið láta þú ýtir
einn, þótt værak seinni,
jarðar alla verða
ófnis mildr, an vildak; esa fyr mál þats (mála)
 mann (þú lætr her vanðan)
 løng þorf mun gram gengit,
 gestr Knúts vas ek, flestum.

6. Et kvad om Erlingr Skjalgsson (o. 1026).

- Einn vissak þér annan ykr kveðk jafna þykkja,
Jalks briktópuð glikan ormláðs hati, báða,
(vitt réð gumna gælir) lýgr hinn at sér, lægir
Goðbrandr hét sá (løndum); linsetrs, es telsk betri.

7. Flokkr om Erlingr Skjalgsson (1028—29).

1. Út réð Erlingr skjóta skeið hans lá svá (siðan)
eik, sás rauð enn bleika, siklings i her miklum
(iflaust es þat) joþri, (snarir børðusk þar sverðum)
arnar fót, at móti; sibyrð við skip (fyrðar).

ede det sig for mig at have på engang, og jeg mente at svare oprigtig; enhver mand har tilstrækkelige forbillede at følge.

8. Láta þú, mildr ýtir ófnis jarðar, einn eið alla verða, þótt værak seinni an vildak; esa løug þorf fyr mál þat, es ek vas geslr Knúts; þú lætr her vanðan mála = *Lad du ikke, milde fyrste, én ed gælde alle, skönt jeg kom senere end jeg ønskede; der er ikke lang (vidtloftig) trang for den sag (tale), som (uforståel.): jeg var Knuds gæst; du giver mændene sold (rig løn).*

6. Einn vissak annan Jalks briktópuð glikan þér — sá hét Goðbrandr; gumna gætir réð vitt løndum; kveðkr ykr þykkja báða jafna, ormláðs hati; hinn lýgr at sér, lægir linsetrs, es telsk hetri = *Kun én anden kriger har jeg kendt, som var din lige — han hed Gudbrand; hövdingen rådede over vidstrakte lande; jeg siger, at I to ansås for ligemend, gavmilde hövding; den, der anser sig for bedre, gavmilde mand, bedrager sig selv.*

7. 1. Erlingr, sás rauð enn bleika arnar fót, réð skjóta eik út at móti joþri; þat es iflaust; skeið hans lá svá sibyrð við skip siklings i miklum her; siðan børðusk snarir fyrðar þar sverðum = *Erling, som rødfarvede ørnens gule fod, skød sit skib ud for at møde kongen; det er utvivlsomt; hans skib lå så sidebords med kongens skib i den store flåde; siden kæmpede de raske mænd dør med sværd.*

2. Rakkr þengill hjó rekka,
reiðr gekk hann of skeiðar,
valr lá þróngt á þiljum,
þung vas sókn fyr Tungum;
bragningr rauð fyr breiðan
borðvöll Jaðar norðan,
blóð kom varmt i viðan
(vá frægr konungr) ægi.
3. Qll vas Erlings fallin,
ungr fyr norðan Tungur
skeið vann skjoldungr auða,
skipsokn við þrom Bóknar;
einn stóð sonr á sinu
snarr Skjalgs, vinum fjarri,
i lyptingu lengi
lætrauðr skipi auðu.
4. Réð eigi grið, gýgjar,
geðstirðr, konungs firða
skógs þó at skúrir þyrrit,
Skjalgs hefnir sér nefna;
en varð keri virði
viðbotn né kómri síðan
glyggs á gjalfri lögðan
geirs ofrhugi meiri.
5. Qndurða bað, jarðar,
Erlengr, sás vel lengi
geymði lystr, né lamðisk
landvørn, klóask ørnu,
þás hann at sig sónnum
(sá vas áðr búinn) ráða
(ats) við Útstein hizi
Áleif of tók móglum.

2. Rakkr þengill hjó rekka; hann gekk reiðr of skeiðar; valr lá þróngt á þiljum; sókn vas þung fyr Tungum; bragningr rauð breiðan borðvöll fyr norðan Jaðar; varmt blóð kom i viðan ægi; frægr konungr vá = *Den modige konge fældede krigere; han trængte med kampmod frem på skibet; de faldne lá tøt på rorbænkene; der var en hård kamp udenfor Tunger; fyrsten rødfarvede den brede så nord for Jæderen; det varme blod strømmede ud i det vide hav; den berømte konge kæmpede.*

3. Qll skipsókn Erlings vas fallin við þrom Bóknar; ungr skjoldungr vann skeið auða fyr norðan Tungur; snarr lætrauðr sonr Skjalgs stóð einn, fjarri vinum, lengi i lyptingu á sinu skipi auðu = *Erlings hele mandskab var faldet ved Bukkenøens kyst; den unge konge ryddede skibet nordfor Tunger; Skjalgs raske svigløse sön stod alene fjærnt fra sine venner, længe i løftingen på sit ryddede skib.*

4. Geðstirðr hefnir Skjalgs réð eigi nefna sér grið, þó at skógs gýgjar skúrir konungs firða þyrrit, en varð meiri ofrhugi geirs virði né kómri síðan á gjalfri lögðan viðbotn glyggs keri = *Skjalgs ukuelige són bad ikke med et ord om fred og liv, uagtet kongens mænds angreb ikke holdt op; men der har ikke været og der vil aldrig herefter komme nogen modigere mand end krigeren på den havombruste jord.*

5. Erlengr, sás geymði lystr lengi jarðar vel — né lamðisk landvørn — bað ørnu klóask qndurða, þás hann of tók Áleif ráðasønnum móglum at sig hizi við Útstein; så vas áðr búinn als = *Erling, han som længe og godt med lyst bevogtede landet — hans landeværn svækkesedes ikke — sagde, at „ørnene skulde kle hinanden bryst mod bryst“, da han talte inhholdssande ord til Olav efter kampen hist ved Utsten; før havde han været rede til dyst.*

6. Erlingr fell, en olli
allrikr skipat sliku
(biðrat betri dauða)
bragna konr með gagni;
mann veitk engi annan,
allbrátt at fjør látit,
enn sás allan kunni
aldr fullara at halda.

8. Drakk eigi ek drekku
dag þann, es mér sqgðu
Erlings tál, at jólum
allglaðr, þess es réð Jaðri;
þess mun dráp of drúpa
dýrmennis mér kenna,
hófuð býrum vér hæra
(hart morð vas þat) forðum.

7. Áslákr hefir aukit,
es vørðr dreppinn Hørða
(fáir skyldu svá) foldar,
frændsekju (styr vekja);
ættvigi má eigi
(á liti peir) nita,
frændr skyli bræði bindask
bornir (mól en fornu).

9. Erlingr vas svá jarla
ótt es skjoldungr mátti
Áleifs mágr at øegði
aldyggs sonar Tryggva;
næst gaf sina systur
snarr búpegnar harri
Ulfs feðr (vas þat) aðra
(aldrigipta) Rognvaldi.

6. Erlingr fell, en allrikr bragna konr olli sliku skipat með gagni; betri biðrat dauða; veitk engi annan mann, sás enn kunni at halda fullara allan aldr, at lálit fjør allbrátt = *Erling faldt, og den mægtige fyrste fik det ordnet således tilliggemed sejren; ingen bedre mand lider døden; jeg 'tender ingen anden, som fremdeles vil forstå at værne om sin magt hele in levetid, uagtet han ikke tidlig lader sit liv.*

7. Áslákr hefir aukit frændsekju; vørðr Hørða foldar es dreppinn; fáir skyldu svá vekja styr; ættvigi má eigi nita; bornir frændr skyli bindask bræði; peir liti á en fornu mól = *Aslak har gjort sig skyldig i en frændebræde; Hørðalands bevochter er dræbt; få (ingen) skulde således vække ufred; man kan ikke nægte, at der er tale om frændebræde; fødte slægtninge skulde ave deres ilsind; de skulde huske de gamle ord.*

8. Ek drakk eigi drekku allglaðr at jólum, þann dag, es sqgðu mér tál Erlings, þess es réð Jaðri; dráp þess dýrmennis (þat vas hart morð) mun of kenna mér drúpa; vér býrum hófuð hæra forðum = *Jeg deltog ikke videre glad i drikkelaget ved jul, den dag, da man fortalte mig om Erlings død ved svigfuld færd, hans, som rådede for Jæderen; denne ud-mærkede mands drab vil lære mig at bøje mit hoved af sorg; fordum har jeg løftet det højere — det drab var tungt.*

9. Erlingr vas skjoldungr jarla, es mátti svá, at mágr Áleifs, aldyggs sonar Tryggva, øegði ótt; næst gaf snarr harri búpegnar aðra systur sina Rognvaldi, feðr Ulfs; þat vas aldrigipta = *Erling var en konge blandt jarler, hvis magt var så stor, at Olafs, Tryggvæs udnuærkede søns svoger (Erling) var frygtindgydende for folk; dernæst giftede bøndernes raske herre sin anden søster med Ragnvald, Ulfs fader; det var (blev) en varig lykke.*

10. Erlingi, varð engi
annarr lendra manna,
orr, sás átti fleiri
orrostur, fjolkostigr; þrek bar seggr við sóknir
 sinn, þvit fyrst gekk innan,
 mildr, i marga hildi,
 mest, en ór á lesti.

8. Tryggvaflokkr (1034).

Tireggjaðr fór Tryggvi nær vask þausnum þeira,
(tóksk morð af því) norðan, þat bar skjött at móti,
en Sveinn konungr, sinni, herr týndi þar, harða,
sunnan, ferð at gunni; (hjorgoll vas þá) fjørvi.

9. Et digit om dronning Astrid (o. 1036).

1. Hrein getum hála launa þings beið herr á Hǫngrum
hnossfjǫlð lofi ossu hundmargr Svia grundar
Áleifs dœtr, sús átti austr, es Ástriðr lýsti
jofurr sighvatastr digri; Áleifs sonar mólum.

10. Engi annarr lendra manna orr, fjolkostigr, varð, sás átti orrostur
fleiri Erlingi; mildr seggr bar mest þrek sinn við sóknir, þvit gekk fyrst
innan í marga hildi, en ór á lesti = *ingen anden lenderman*, nok så
rask og dygtig, havde flere kampe end Erling; den gavmilde mand viste
sin kraft i fuldest mål under kampen, ti han var den første til at stynte
sig ud i kampen og den sidste til at trække sig ud af den.

8. Tireggjaðr Tryggvi fór ferð sinni norðan at gunni, en Sveinn konungr sunnan; morð tóksk af því; vask nær þausnum peira; þat bar harða skjött at móti: herr týndi þar fjørvi; þá vas hjorgoll = *Tryggve, opflammet*
af rylyst, begav sig nordfra til kamp, og kong Sven sydfra; deraf opstod
der kamp; jeg var meget nær ved deres sammenstød; det kom meget
hurtig istand; hæren mistede dér sit liv; der var da en sværklang.

9. 1. Getum hála launa lofi ossu hrein hnossfjǫlð dœtr Áleifs, sús
sighvatastr jofurr digri átti; hundmargr herr Svia grundar beið þings á
Hǫngrum austr, es Ástriðr lýsti mólum Áleifs sonar = *Jeg vil snukt lönne*
Olafs datter, som den kampranske, digre konge var gift med, de mange
lydefri kostbarheder med mit lovkvad; en meget talrig hær fra Svearnes
land kom til tingi på Hangre i østen, da Astrid forklarede dem Olavs
söns forhold.

2. Máttit hón deila heilrǫð meir við hætua Svia, þótt margnenninn
Magnús væri sonr hennar; hón olli því mest með mótkum Kristi, at Magn-

2. Máttit hón við hætna
heilrøð Svia deila
meir, þótt Magnús væri
margnenninn sonr hennar;
olli hón því, at allri
áttleifð Haralds knátti,
mest með mótkum Kristi,
Magnús konungr fagna.
3. Mildr á mensku at gjalda
Magnús (en því fognum),
þat gerði vin virða
viðlendan, Ástriði;
hón hefr svá komit sinum
(sønn) at fó mun qnnur
(orð gerik drós til dýrðar)
djúprøð kona stjúpi.

10. Knútsdrápa (o. 1038).

1. Ok Ellu bak,
at, lét, hinn's sat,
Ívarr, ara,
Jórvík, skorit.
2. Ok senn sonu
sló, hvern ok þó,
Aðalráðs, eða
út flæmði, Knútr.
3. Knútr vas und himnum.
Hykk ætt at frétt
Haralds i her
hug vel duga;
lét lys gótu
lið suðr ór Nið
Áleifr, joſurr
ársæll, fara.

ús konungr knátti fagua allri áttleifð Haralds = *Hun kunde ikke bedre forhandle, trofast i råd, med de forvonne Svear, end om den kraftfulde Magnus havde været hendes egen søn; det var hende, som med den mægtige Kristus især forårsagede, at kong Magnes fik Haralds hele slægtsarv (Norge).*

3. Mildr Magnús á at gjalda Ástriði mensku; þat gerði vin virða viðlendan, en fognum því, hón, kona djúprøð, hefr komit sinum stjúpi, at fó mun qnnur svá; gerik sønn orð drós til dýrðar = *Den gavmilde Magnus har at lønne Astrid hendes mandige virksomhed; den gjorde mændenes ven til herre over vidstrakte lande; og vi er glade ved det; hun, den dybsindige kvinde, har bragt sin stesøn så vidt, at ingen anden vil göre hende det efter; jeg anvender sande ord til forherligelse af kvinden (hende).*

10, 1. Ok Ívarr, hinn's sat at Jórvík, lét bak Ellu skorit ara = *Og Ivar, han som residerede i York, ristede ørn på Ellas ryg.*

2. Ok Knútr sló senn sonu Aðalráðs eða ok þó flæmði hvern út = *Og Knud slog på engang Adelråds sönner eller dog også jog hver af dem ud (af landet).*

3. Knútr vas und himnum — Hykk at frétt ett Haralds duga vel hug i her; Áleifr, ársæll joſurr, lét lið fara lys gótu suðr ór Nið = *Knud*

4. Þurðu norðan (namsk þat) með gram til sléttis svalir Silunds kilir, en með annan Önundr Dønum á hendr at há her sœnskan ferr.	und sik sœkum snarir herfarar; þá lét skarpla Skáney Dana hlǫðr herjaða. høfuðfremstr jøfurr.
5. Lét lond lokit liðs gramr saman marbeðjum með mørg nefbjørgum, pars garðr fyr gnóð gró hjølmunló, þreifisk brims þruna Þundar umb öndur.	7. Knútr vas und himnum. Her austan frá friðr fylkis niðr fráneygr Dana; skreið vestan -viðr varr- glæstr, sás bar út andskota Aðalráðs þaðan.
6. Götut drótnar Danmørk spanit	8. Ok børu i byr bló segl við ró (dýr vas doglings før) drekar landreka;

var under himlen (jfr. v. 6_b) — Jeg ved af fortælling, at Haralds sön var modig i kamp; Olav, den årsæle fyrste, lod sit mandskab seje mod syd ud af Nidelven.

4. Svalir kilir þurðu norðan með gram til sléttis Silunds; þat namsk; en Önundr ferr með annan her sœnskan at há á hendr Dønum = *De svale køle styrtede nordfra med kongen ombord til det flade Sælland; det erfaredes; men Önund drog med en anden svænsk hær, ved åretollen (på skibene), mod Danerne.*

5. Gramr lét lokit saman mørg lond með marbeðjum nefbjørgum liðs; pars gró hjølmunló „garðr“ fyr gnóð, þreifisk Þundar þruna umb brims öndur = *Fyrsten omsluttede udstrakte lande langs kysterne med visirhjælmet mandskab; hvor den grå bølge larmede(?) foran skibet, trivedes kampen omkring skibet(?)*

6. Snarir drótnar götut spanit Danmørk und sik sœkum herfarar; på lét hlǫðr Dana Skáney herjaða skarpla — høfuðfremstr jøfurr = *De raske konger formåede ikke, trods deres krigstog, at underkaste sig Danmark; da hærjede Danernes fjende Skåne sletti — den allerypperste konge (se v. 3₁).*

7. Knútr vas und himnum — Friðr, fráneygr niðr fylkis Dana frá her austan; glæstr varrviðr skreið vestan, sás bar andskota Aðalráðs út þaðan = *Knud osv., — Den danske konges smukke sön med de skarpe øjne erfarede østfra, at der kom en hær [til Danmark]; de(t) prægtige skib(e) skred vestfra, som førte Adelråds fjende ud derfra.*

- en, þeirs kómu,
kilir, vestan, til
of -leið liðu
Limafjarðar brim-.
9. Léat af jofurr
(ætt manna fansk)
Jótlands etask
ilendr (at því);
vildi foldar
fæst rón Dana
hlifskjöldr hafa.
hófuðfremstr jofurr.
10. Kómu fylki
farlystir, 's bar
hervig i hug,
hafanda staf;
rauf ræsir af
Rúms veg suman
kærr keisara,
klúss Pétrúsi.
11. Svá mun fár feril
fetum suðr metinn
hringdrifr hafa.
hófuðfremstr jofurr.

11. Bersoglisvísur (o. 1038).

1. Vask með gram þeims
gumnum
goll bauð dróttinhollum;
nafn fekk hann, en hrófnum
hræ pess konungs ævi;
- fullkerska sák falla
(fráneggjum, sonr grónum
gaf margan val vargi)
verðung (konungs sverðum).

8 Ok drekar landreka bóru bló segl við ró i byr; fór doqlings vas dýr; en kilir, þeirs kómu vestan, liðu of brimleid til Limafjarðar = *Og kongens drager bar blå sejl ved rá i medbören; fyrstens sejlads var prægtig; de køle, som kom vestfra, gled over havet hen til Limfjorden.*

9. Jofurr Jótlands léat ilendr etask af; ætt manna fannsk at því; hlifskjöldr Dana vildi hafa fæst rón foldar — hófuðfremstr jofurr = *Jyllands konge lod sig, efter at være landet, ikke fratauge noget; folk beundrede hans færd; Danernes beskytter vilde ikke tåle nogen plyndring af landet — den osv.*

10. Farlystir kómu hafanda staf, es har hervig i hug; ræsir kærr keisara, klúss Pétrúsi, rauf af suman Rúms veg = *Kongen, som havde tænkt på kampe, fik lyst til at rejse med (pilgrims)stav i hånd; fyrsten, kejseren kær, elsket af Petrus (paven), tilbagelagde hurtig(?) endel af vejen til Rom.*

11. Får hringdrifr mun svá hafa metinn feril suðr fetum — hófuðfremstr jofurr = *Få gavnilde fyrster har således begivet sig til fods til syden (til Rom) — den osv.*

11, 1. Vask med gram þeims bauð goll dróttinhollum gumnum; hanu fekk nafn, en ævi þess konungs [fekk] hrófnum hræ; såk fullkerska verðung falla; sonr konungs gaf grónum vargi margan val fráneggjum sverðum

2. Fylgðak þeim, es fylgju,
fémildum gram, vildi
(nú eru þegnar frið fegnir),
feðr þínum vel, mina;
vasat á her, með hjórví
hlið, þars stóðk í miðjum
hræsinn (skal með hrísi)
hans flokki (við þjokkva).
3. Gekk við móð enn mikla,
Magnús, alt i gognum
ferð, þars flotnar børðusk,
faðir þinn liði sínu;
varði hart, en hjortu
hugfull við þat skullu,
(Áleifr réð svá) jófra
erfðir (framm at hverfa).
4. Hét, sás fell á Fitjum,
fjolgegn ok réð hegna
heiptar rón, en hónum,
Hókun, firar unnu;
þjóð helt fast á fóstra
fjolblíðs lögum síðan
(enn eru af því minni)
Aðalsteins (búendr seinir).
5. Rétt hykk kjósa knöttu
karlfolk ok svá jarla,
af þvit eignum lofða
Áláfar frið gófu;
Haralds arfi lét haldask
hvardygg ok sonr Tryggva
lög, þaus lýðir þógu
laukjofn af þeim nöfnum.

= Jeg var hos den konge, som gav de trofaste mænd guld; han fik ry, og den fyrstes liv gav ravnene føde; jeg har set det meget raske mandskab falde; kongesønnen gav den grå ulv mangen en val med de skarpe sværd.

2. Fylgðak feðr þínum vel, þeim fémildum gram, es vildi fylgju mína; nú eru þegnar fegnir frið; vasat hlið á her, þars stóðk hræsinn með hjórví i miðjun hans flokki; við skal þjokkva með hrísi = Jeg fulgte godt din fader, den gavmilde fyrste, som ønskede mit følge; nu er folk glade ved freden; der var ingen huller i høeren, hvor jeg stod strunk med sværdet midt i hans skare; skoven skal tættes ned med krat.

3. Faðir þinn, Magnús, gekk, við enn mikla móð liði sínu alt i gognum ferð, þars flotnar børðusk; varði hart erfðir jófra, en hugfull hjortu skullu við þat; Áleifr réð að hverfa svá framm = Din fader, Magnus, med det store mod, trængte med sit mandskab allevegne igennem skaren, hvor krigerne kæmpede; han forsvarede kraftigt kongearven, og modige hjerter bœvede derved; Olaf for således frem.

4. Hókun, sás fell á Fitjum, hétt fjolgegn ok réð hegna heiptar rón, en firar unnu hónum; þjóð helt siðan fast á lögum fjolblíðs fóstra Aðalsteins; enn eru búendr seinir af því minni = Hakon, som faldt på Fitje, kaldtes meget god og han straffede fjenderan, men folk elskede ham; folket har siden holdt fast ved Adelstens venlige fostersöns love; endnu er bønderne på grund af erindringen derom træge.

5. Hykk karlfolk ok svá jarla knöttu kjósa rétt, af því at Áláfar gófu frið eignum lofða; hvardygg arfi Haralds ok sonr Tryggva lét haldask lög þaus lýðir þógu laukjofn af þeim nöfnum = Jeg tror at bønder såvel som

6. Ungr, vask með þér, þengill,
þat haust es komt austan; 8. Skalat ráðgjofum reiðask
einn, stillir, mátt alla (ryðr þat, konungr) yðrum
jorð hegna, svá fregnisk; (dróttins orð til dýrðar),
himin þóttisk þá heiðan döglingr, við bersqgli;
hafa, es landa krafðir, hafa kveðask lög, nema ljúgi
lofðungs burr, ok lísfir, landherr, búendr verri,
landfolk tekit hóndum. endr i Ulfasundum,
 qnnur, an hézt mónum.
7. Fóður Magnúss létk fregna
folgin jöfurs dolga
orð, þaus eyru heyrðu
ór. á svik hvé fóru;
mál bark hvert af heilum
hug, þvit eigi brugðumk,
(ek vissa þó) ossum
(ótta) lánardrótni.
9. Fregnk, at suðr með Sygnum
Sigvatr hefr gram lattan
folkorrostu at freista;
ferk, ef þó skulum berjask;
fórum í vópn ok verjum
vel (tyst) konung, lystir,
(hvé lengi skal) hringum,
(hans grund?) til þess fundar.

jarler traf rigtige valg, ti Olaverne gav mændenes ejendomme fred; Haralds albrave sön og Tryggves sön lod den lov blive overholdt, som mændene havde modtaget så helt retfærdige af de to navnesæller.

6. Ungr þengill, vask með þér þat haust, es komt austan; stillir, mátt einn hegna alla jorð; svá fregnisk; landfolk þóttisk þá hafa tekit hóndum heiðan himin, es krafðir landa, lofðungs burr, ok lísfir = *Unge fyrste, jeg var hos dig det efterår, da du kom østfra; konge, du alene har magt til at straffe (værgen?) hele landet; det skal høres; landets befolkning mente da at have grebet den klare himmel med hænderne, da du, kongesón, krævede landet og levede.*

7. Létk fóður Magnúss fregna folgin orð dolga jöfurs, þaus ór eyru heyrðu, hvé fóru á svik; bark hvert mál ossum lánardrótni af heilum hug, þvit eigi brugðumk; ek vissa þó ótta = *Jeg lod Magnus' fader erfare kongens fjenders hemmelige ord, som jeg med mine øren opsnappede, hvorledes de gik ud på svig; jeg bragte min herre af oprigtigt sind enhver tale, ti jeg svigtede ikke; jeg vidste, at der var noget at frygte.*

8. Döglingr, skalat reiðask ráðgjofum yðrum við bersqgli; þat orð ryðr til dýrðar dróttins, konunger; búendr kveðask hafa qnnur verri lög — nema landherr ljúgi —, an hézt mónum endr i Ulfasundum = *Fyrste, du skal ikke vredes på dine rádgivere, fordi de taler rent ud; det ord fører til kongens ære, fyrste; bønderne erklærer, at de har andre og værre love — medmindre de lyver —, end du för lovede dem i Ulvesund.*

9. Fregnk, at Sigvatr hefr lattan gram at freista folkorrostu suðr með Sygnum — ferk, ef þó skulum berjask; fórum lystir í vópn til þess fundar ok verjum konung vel hringum; hvé lengi skal hans grund tyst? = *Jeg*

10. Hverr eggjar þík, harri
heiptar strangr, at ganga
(opt reynir þú) þínunum
(þunn stól) á bak mólum?
fastorðr skyli fyrða,
fengsæll, vesa þengill,
hœfir heit at rjúfa,
hjaldrmögnumðr, pér aldri.
11. Hverr eggjar þík høggva,
hjaldrgegnir, bú þegna?
ofrausn es þat jøfri
innan lands at vinna;
engr hafði svá ungum
áðr bragningi ráðit;
rán hykk rekkum þinum,
(reiðr 's herr) konungr, leiðask.
12. Hætt 's þats allir ættask
(áðr skal við því ráða)
hárir menn, es heyrik
hót, skjoldungi at móti;
greypt 's þat, 's høfðum hnepla,
heldr, ok niðr i felda
(slegit hefr þogn á þegna)
þingmenn nösum stinga.
13. Gjalt varhuga, veltir,
viðr þeims nú ferr hiðra,
þjófs, (skal hønd i hófi)
holða kytt (of stytta);
vinr 's sás, varmra benja,
vørnuð býðr, en hlýðið,
tármúteris teitir,
til hvat búmenn vilja.

hører, at Sigvat skal have frarådet kongen at prøve en folkekamp syd på i Sogn; jeg tager med, skal vi endelig kæmpe; jeg ruster mig med lyst til det møde og skal værge kongen kækt med sværd, — men, hvorlænge skal hans land hærges af tvedragt?

10. Hverr eggjar þík, heiptar strangr harri, at ganga á bak mólum þinum; opt reynir þú þunn stól; fyrða þengill skyli vesa fastorðr, fengsæll hjaldrmögnumðr; þér hœfir aldri at rjúfa heit = *Hvem øgger dig, kampstærke konge, til at svigte dine løfter; ofte prøver du de tynde stål; mændenes konge burde være ordholden, byttesæl kriger; det sømmer sig aldrig for dig at bryde dit ord.*

11. Hverr eggjar þík høggva bú þegna, hjaldrgegnir; þat es jøfri ofrausn at vinna innan lands; engr hafði svá áðr ráðit ungum bragningi; hykk rekkum þinum, konungr, leiðask rán; herr 's reiðr = *Hvem øgger dig kriger til at nedhugge bøndernes kvæg?; det er for stærk en magtudfoldelse for en konge i landet selv; ingen har før givet en ung fyrste et sådant råd; jeg tror, konge, at dine mænd er kede af disse ran; folket er forbittret.*

12. Hætt 's þats allir hárir menn, es heyrik hót, ættask at móti skjoldungi; áðr skal ráða við því; þat 's heldr greypt, es þingmenn hnepta høfðum ok stinga nösum niðr i felda; slegit hefr þogn á þegna = *Det er farligt, at alle gråhårede mænd agter sig imod fyrsten, som jeg hører dem true med; det skal man i tide forebygge; det er meget farligt, at tingmændene luder med hovedet og stikker næsen ned i kapper; bønderne er blevne tavse.*

13. Gjalt varhuga, veltir þjófs, viðr kytt holða, þeims nú ferr hiðra; hønd skal i hófi of stytta; vinr 's sás býðr vørnuð, en hlýðið til, teitir

14. Eitt es mál, þats mæla,
minn dröttinn leggr sina
eign á óðal þegna,
qsgask búendr qsgfir;
rán mun seggr, hinns sína
selr út, i því telja,
flaums at fellidómi
fðurleifð konungs greifum.
15. Lát auman nú njóta,
Nóregs, ok gef stórum,
(mól halt) svá sem sælan,
sinjór, laga þinna.
16. Áleifr lét mik, jófra
óryrr, framask (dýrða
urðu drjúg ens digra
- dröttins þing) með hringum;
goll bark jafnt of allan
aldr ok herverk sjaldan
hrygg á hvárrí tveggja
hendi flotna sendis.
17. Sigvats hugr mun hittask
Hqrða-Knúts í garði,
mildr nema mjók vel skaldi
Magnús konungr fagni;
fórk með feðrum þeira
(fekk mér ungum tunga
golls), vask enn með qliu
óskeggjaðr þá, beggja.
18. Syni Áleifs biðk snúðar
sið kveða aptans biða

tármúteris varmra benja, hvat bùmenn vilja = *Tag dig i agt, tyvestraffer, for det folkerygte, som nu går her; hånden skal man forkorte med måde; den er ven som advarer, og hør, kriger, på, hvad bønderne ønsker.*

14. Eitt es mál þats mæla: minn dröttinn leggr eign sína á óðal þegna; qsgfir búendr qsgask; seggr, hinns selr út sína fðurleifð konungs greifum at flaums fellidómi, mun telja rán i því = *Det er kun én sag, de taler om: „min konge bemægtiger sig mændenes odel“; de gæve bønder rejser sig; den mand, som twinges til at udlevere sin fædreneaar til kongens grever ifølge en overilet føldende dom, regner det som ran.*

15. Lát auman svá sem sælan nú njóta laga þinna, sinjór Nøreg, ok gef stórum; halt mól = *Lad fattig såvel som rig nu nyde godt af dine love, Norges fyrste; vær meget gavmild og hold dine ord.*

16. Áleifr, óryrr jófra, lét mik framask með hringum; þing ens digra dröttins urðu dýrða drjúg; bark goll of allan aldr flotna sendis á hvárrí tveggja hendi jafnt ok hrygg herverk sjaldan = *Olaf, ypperlig blandt fyrster, fremmede mig med guldringe; jeg bar guld styrerens hele liv igennem på bægge arme i samme grad som jeg sjælden bar de triste våben.*

17. Sigvats hugr mun hittask í garði Hqrða-Knúts, nema Magnús mildr konungr fagni skaldi mjók vel; fórk með feðrum beggja þeira; þá vask enn óskeggjaðr með qliu; tunga fekk inér ungum golls = *Sigvats hvil stunde mod Hardeknuds hal, medmindre Magnus, den milde konge, er meget venlig mod skjalden; jeg var hos bægges fædre; da var jeg endnu ganske skægløs; min tunge skaffede mig guld som ung.*

18. Biðk syni Áleifs svá mála snúðar; kveða óframs sok biða sið aptans; meðal okkar 's alt háligt; Magnús, vér erum vægnir, vildak lifa ok

óframs sǫk (meðal okkar
alt 's háligt), svá mála;
erum Magnús vér væguir,
vildak með þér mildum
(Haralds varðar þú hjørvi
haukey) lifa ok deyja.

12. Erfidrápa Óláfs helga (o. 1040).

1. Tolf frák tekna elfar
tálaust viðu bála;
olli Áleifr falli
eirlaust konungr þeira;
Svia tyggja leitk seggi
sóknstriðs (firum) riða
(þol vas brátt) til Heljar
(búit mest) Sigars hesti.	áðr stýrðu þeim eyðar
ellifu fyrr hellu
mildings máls, en guldu
menn visliga gisla.
2. Upplönd fekk til enda
óss neista ok þar reisti
kristnihald, þats heldu
hvers veitir, sverðs beitar;	3. Lyngs bar fiskr til fengjar
flugstyggs sonar Tryggva
gjolnar golli mqlnu
(goð vildi svá) roðnar;
annan lét á unni
Áleifr, búinn hála,
(logr þó drjúgl) enn digri
(dýrs horn) Visund sporna.

deyja með þér mildum; þú varðar hjørvi haukey Haralds = *Jeg ønsker Olafs sön således en god vending i sagen; man siger, at den tilbageholdendes sag må vænte til sent om aftenen; mellem os er der et helligt forhold; Magnus, jeg er skånsom; jeg vilde leve og dø med dig, gavmilde fyrste; du bevogter med sværdet Haralds høgeø (Norge).*

12, 1. Frák tálaust tolf elfar bála viðu tekna; Áleifr konungr olli eirlaust falli þeira; leitk seggi sóknstriðs Svia tyggja riða Sigars hesti til Heljar; þol mest vas brátt búit firum = *Sikkert erfor jeg, at tolv mænd var tagne; kong Olav voldte uden skånsel deres død; jeg så den kampsærke Speakonges mænd ride galgen til Hel; det største mén blev hurtig mændenes lod.*

2. Veitir óss neista fekk Upplönd til hvers enda ok reisti þar kristnihald, þats sverðs beitar heldu; áðr fyrr stýrðu þeim ellifu eyðar hellu mildings máls, en menn guldu visliga gisla = *Fyrsten fik Oplandene fra den ene ende til den anden og grundlagde en kristentro dér, som mændene bevarede; tidligere styredes de af elleve mænd, men (nu) leverede mændene viselig gidsler.*

3. Lyngs fiskr flugstyggs sonar Tryggva bar til fengjar gjolnar, roðnar mqlnu golli; goð vildi svá; annan hála búinn Visund lét Áleifr enn digri sporna á unni; logr þó drjúgt dýrs horn = *Den flugtsky [Olao] Tryggves söns Lyng-fisk (Ormen d. lange) førte til fangst gæller røde af det malede guld; gud vilde det så; et andet skib, den rigt smykede Visund, lod Olav den digre beträde bølgerne: seen vaskede dyrets horn dygtig.*

4. Goll buðu opt þeirs ollu úthlaupum gram kaupask rauft, en ræsir nitti, ríklunduðum undan; skor bað hann með hjørvi (her land skal svá verja) ráns biðu rekkar sýna refsing, firum efsa.
5. Føddi mest sás, meiddi margdýrr konungr, varga, hvinna ætt ok hlenua; hann stýfði svá þýfðir; þýðr lét þermlask bæði þjóf hvern konungr ernan (friðr böttisk svá) fóta (fylkis lands) ok handa.
6. Vissi helzt, þats hvøssum hundmørgum lét grundar vørðr með vópnnum skorða vikingum skor, rikis; mildr lét mørgu valdit Magnúss faðir gagni; fremð Áleifs kveðk frømðu flestan sigr ens digra.
7. Þórð frák þat sinn herða (þreifsk sókn) með Áleifi, góð fóru þar, geirum gort vig, saman hjortu; stong bar hátt fyr Hringa hjaldrmøðum gram bróðir (fullt vann) fagrla gylta (framlundaðr) Ögmundar.

4. Þeirs opt ollu úthlaupum buðu ríklunduðum gram rauft goll kaupask undan, en ræsir nitti; hann bað efsa firum skor með hjørvi; rekkar biðu sýna refsing ráns; svá skal verja land her = *De som ofte foretog plyndringstog bød den stolte konge det røde guld for at frikøbe sig for straf, men kongen nøgtede det; han bød at afskære deres hoved med sværdet; mændene fik en åbenbar straf for deres ran; således bør et land værges mod anfald.*

5. Margdýrr konungr, sás mest føddi varga, meiddi ætt hvinna ok hlenua; hann stýfði svá þýfðir; þýðr konungr lét hvern ernan þjóf þermlask bæði fóta ok handa; svá böttisk friðr lands fylkis = *Den fortræffelige konge, som rigeligt fødede ulvene, lemlestede tyve og rapsere; således forhindrede han tyverier; den venlige konge lod enhver rask tyv bøde både med arme og bén; således bedredes freden i fyrtens land.*

6. Vissi helzt ríkis þats vørðr grundar lét skorða hundmørgum vikingum með hvøssum vópnnum; mildr faðir Magnúss lét valdit mørgu gagni; kveðk flestan sigr frømðu fremð Áleifs ens digra = *Det viste i høj grad kongens magt, at landets bevogter kappede hovedet af et stort antal vikinger med det høsсе sværd; Magnus' gavmilde fader vandt et utal af sejre og jeg siger, at enhver sejr forøgede Olav den digres hæder.*

7. Frák Þórð pat sinn herða gort vig geirum með Áleifi; sókn þreifsk, góð hjortu fóru þar saman; bróðir Ögmundar bar stong fagrla gylta hátt fyr hjaldrmøðum gram Hringa; framlundaðr vann fullt = *Jeg har hørt, at Torl den gang kæmpede fuldkraftig med spyd sammen med Olav; kampen var hård; brave hjerter var sammen dér; Ögmunds broder bar stangen, smukt forgylt, højt foran Norges konge, opflammet af kamplyst; den modige mand udførte et fuldt arbejde (alt hvad der kunde kræves).*

8. Qld vann Áleifr felda
 (opt vann sigr) enn digri,
 gekk (sóknþorinn) sækja
 synjor framm i brynu;
 en, peirs austan nenna,
 (óx hildr) með gram mildum
 (mart segik bert) i hjarta
 blöðröst, Sviar, óðu.
9. Olmr erumk harmr, sás hilmir
 hafði (golli vaðan
 joſurr kreisti sá) austan
 aſſfátt (meðalkaſla);
 gagn fengu því þegnar
 þeir at hølfu fleiri,
 hvøtuð tældi þat hildar,
 (hvýrungi, frýk) výru.
10. Vitt vas fold und fótum
 (friðbann vas þar) mōnum,
 pá réð i bøð bráða
 brynjat folk at dynja,
 þás árliga ærir
 alms með hjarta hjalma
 (mikill varð á stað Stiklar
 stálgustr) ofan þustu.
11. Fór i fylking þeira
 framm (iðrask nú) miðri,
 snarir fundusk þar, Þróenda
 (þess verks búendr) merki.
12. Mest frák merkjum næstan
 mínn dróttin framm sínum,

8. Áleifr enn digri vann felda qld — opt vann sóknþorinn sigr —, synjor gekk sækja framm i brynu, en Sviar, þeirs nenna austan, óðu í hjarta blöðröst með mildum gram; hildr óx; segik mart bert = *Olav den digre fældede mændene – ofte vandt den kampdjærve sejr; fyrsten trængte frem i brynen; men Svearne, som kommer østfra, stormede ud i den klare blodstrøm med den gavmilde konge; kampen tiltog; jeg taler altid klart.*

9. Olmr erumk harmr, sás hilmir hafði austan aſſfátt; så joſurr kreisti golli vaðan meðalkaſla; því fengu þegnar gagn, at þeir výru hølfu fleiri; þat tældi hildar hvøtuð; frýk hvýrungi = *Det er mig en bitter sorg, at kongen havde for lidt mandskab østfra; den konge knugede det guldomblikkede sværdgreb; af den grund fik bønderne sejr, fordi de var dobbelt så mange; det bevirkeude kongens uheld; jeg gör ingen af parterne brejdeler.*

10. Vitt vas fold und fótum mōnum; þá réð brynjat folk at dynja í bráða bøð — þar vas friðbann —, þás alms ærir þustu árliga ofan með hjarta hjalma; mikill stálgustr varð á Stiklarstað = *Det udstrakte land viste sig under mændenes fødder; derpå styrtede sig den brynjeklædte skare ud i den hidsige kamp – freden blev forstyrret –, da krigerne skyndte sig i morgenstunden ned med de skinnende hjelme; der opstod en stærk kamp på Stiklestad.*

11. Merki Þróenda fór framm í miðri fylking þeira; þar fundusk snarir; búendr iðrask nú þess verks = *Trøndernes fane for frem midt i deres fylking; dér mødtes raske mænd; bønderne fortryder nu den gærning.*

12. Frák mínn dróttin gingu mest framm næstan merkjum sínum; stóng óð fyrri fyr gram; þar vas gnógr styrr = *Jeg har hørt, at min*

- stong óð fyr gram, gingu,
(gnógr styrr vas þar) fyrri.
13. Geirs hykk grimmligt vóru
gnýreifum Áleifi
loghreytöndum lita
lóns i hvassar sjónir;
þorðut þrænzkir virðar,
þótti hersa dröttinn
ógurligr, í augu
ormfrón séa hónum.
14. Rauð i rekka blóði
rond með gumna hóndum
dreyrugt sverð, þars dýran
drött þjóðkonung sótti;
- auk, at isarnleiki,
Innþrændum lét finnask,
rækinn, gramr i reikar
rauðbrúnan hjør túnum.
15. Uudr láta þat ýtar
eigi smátt, es máttit
skæ-Njörðungum skorðu
skýlauss røðull hlýja;
drjúg varð á því dægri
(dagr náðit lit fogram)
orrostu frák austan
atburð, konungs furða.
16. Mildr fann gorst, hvé galdrar,
gramr sjalfr, meginrammir

konge trængte stærkest frem og næst efter sine mærker; (kun) mærke-stangen var længere fremme foran kongen; dér var kampen i fuld gang.

13. Hykk lóns loghreytöndum vóru grimmligt lita í hvassar sjónir geirs gnýreifum Áleifi; þrænzkir virðar þorðut séa i ormfrón augu hónum; hersa dröttinn þótti ógurligr = *Jeg ved det var frygtindgydende for mændene at se mod den kampglade Olavs hvasse øje; de trønderske mænd vovede ikke at se ham i øjnene, der lynede som ormens; hersernes fyreste fandtes at være frygtelig.*

14. Dreyrugt sverð með gumna hóndum rauð rond i rekka blóði, þars drött sótti dýran þjóðkonung, ok gramr, rækinn at isarnleiki, lét rauðbrúnan hjør finnask i reikar túnum Innþrændum = *Det blodige sværd rødfarvede i mandens hånd skjoldet i kæmpernes blod, hvor folket angreb den hellige folkekonge, og kongen, dygtig i jærnlegen, lod det rødbrune sværd findes i Indtrøndernes hoveder.*

15. Ýtar láta þat eigi smátt undr, es skýlauss røðull máttit hlýja skorðu skæ-Njörðungum; drjúg varð furða konungs á því dægri — dagr náðit fogram lit — frák atburð orrostu austan = *Man erklærer det for et ikke ringe under, at solen, skønt skyfri, ikke kunde sende mændene sine varmende stråler; det jærtagn, som angik kongen, blev den dag tydeligt — dagen fik ikke sin lysende farve —; jeg har hørt om denne tildragelse under kampen i østen (Norge).*

16. Mildr gramr fann gorst sjalfr, hvé meginrammir galdrar fjolkunnigra Finna barg fullstórum Þóri, þás húna hyrsendir laust golli búnu sverði of herðar Hundí; slætt réð sizi at bita = *Den gavmilde konge mærkede*

fjölkunnigra Finna
fullstórum barg Þóri,
þás hyrsendir Hundi
húna golli búnu
(slætt réð sít at bita)
sverði laust of herðar.

hug hvé halda dugði
(hann sótti framm) dróttin;
fell i her með hollum
hann verðungar mǫnnum
(leyfðr 's) at hilmis hófði
hróðrauðigs (sá dauði).

17. Pollr dylr saðrar snilli
seims, en þat veitk heiman,
(hverr séi) Hunds (verk sterri)
hugstórs, es frýr Þóri,
es þvergarða þorði
Þrótr, hinns framm of sótti,
glyggs i gogn at hoggva
gunnranns konungmanni.

19. Hørð 's, sítz hermenn firðu
(hlif raufsk fyr gram) lifi,
auðn at Engla striði
(ómjúk) konung sjúkan;
qr brá Áleifs fjørvi
qlđ, þars herr klauf skjoldu,
folks (odda gekk fylkir
fund) en Dagr helt undan.

18. Björn frák auk at øernu
endr støllurum kendu,

20. Åðr vitu eigi meiðar
ógnar skers né hersa

selv bedst, hvorledes de troldkyndige Finners kraftige trolddom reddede den overmodige Tore, da den gavmilde fyrste slog med sit guldprydede sværd Tore hund over skuldrene; det slove sværd bed aldeles ikke.

17. Seims pollr dylr saðrar snilli hugstórs Hunds, es frýr Þóri — en þat veitk heiman — hverr séi sterri verk? — es Þrótr gunnranns glyggs þvergarða, hinns sótti framm, þorði at hoggva i gogn konungmanni == *Den mand, sem bebrejder Tore (fejhed), fornægter den dristige Hunds sande mod, — det ved jeg fra hjemmet af — hvem kan se større gærninger? —, eftersom den kraftige kriger, der trængte frem, vovede at rette hug mod en konge.*

18. Frák auk Björn kendu endr at øernu støllurum, hvé dugði halda dróttinhug; hann sótti framm; hann fell i her með hollum verðungar mǫnnum at hófði hróðrauðigs hilnis; leyfðr 's så dauði == *Jeg har også hørt, at Björn fordums i fuldt mål har belært stallere om, hvorledes man skal bevare troskab mod sin herre; han angreb rask; han faldt i kampen blandt hirdens trofaste mænd ved sin ryrlige konges hoved; lovprist er den død.*

19. Hørð es auðn at Engla striði, sítz hermenn firðu sjúkan konung lifi; ómjúk hlif raufsk fyr gram; folkor qlđ brá fjørvi Áleifs, þars herr klauf skjoldu, en Dagr helt undan; fylkir gekk odda fund == *En sorgelig tomhed er der efter Angernes fjende, siden krigerne berøvede den syge konge livet; det hårde skjold klævedes af kongen; den kamphidsige skare gjorde ende på Olavs liv, hvor hæren klævede skjoldene og Dag flygtede; kongen havde selv kæmpet.*

(þjóð réð þengils dauða)
 þann styrk búandmanna,
 es slikan gram sóknum
 sárelds viðir feldi
 (mørg lá dýr i dreyra
 drótt) sem Áleifr þótti.

— folkorrostur fylkir
 framráðr tjogu háði —
 frægr bað hann á hægri
 hond kristit lið standa;
 feðr Magnúss biðk fagna
 flóttskjorrum goð dróttin.

21. Áleifr réð et øfra,
 andprútt høfuð, landi
 fulla vetr, áðr felli,
 fimbán af því láni;
 hvern hafi (hers) enn nørðra
 heims enda sér kenda
 (skjoldungr helzk an skyldi
 skemr) landreki in fremri.

23. Lýgk, nema Áleifr eigi
 ýs sem kykvir tivar
 (geðik helzt i hróðri)
 hárvoxt (konungs óru),
 enn helzk þeim 's sýn seldi
 svørðr, es óx i Gørðum
 (hann fekk læs) af ljósuni,
 (lausn) Valdamar, hausi.

22. Sumir trúðu á goð gunnar;

24. Gort 's, þeims gótt barhjarta,
 grein vas liðs á miðli

20. Meðar ógnar skers vitu eigi áðr þann styrk búandmanna né
 hersa — þjóð réð dauða þengils —, es sárelds viðir feldi sóknum slikan
 gram, sem Áleifr þótti; mørg dýr drótt lá i dreyra = *För har man aldrig
 kendt en sådan magt hos bønder eller herser — folket voldte kongens død
 —, at mændene i kamp fældede en sådan konge, som Olav var anset for;
 mange en herlig mand lå i sit blod.*

21. Áleifr, andprútt høfuð, réð landi et øfra, fulla fimbán vetr af því
 láni, áðr felli; hvern fremri landreki hafi kenda sér enn nørðra heims
 enda; skjoldungr hers helzk skemr an skyldi = *Olav, den herlige skikkelse,
 herskede over landet i det øvre fulde 15 år ved (den han givne) lykke, før
 han faldt; hvilken mere fremragende konge har besiddet verdens nordre
 ende?; hærenes konge levede kortere end det burde have været.*

22. Sumir gunnar trúðu á goð; grein vas á miðli liðs, — framráðr
 fylkir háði tjogu folkorrostur —; frægr bað hann kristit lið standa á hægri
 hond; biðk goð dróttin fagna flóttskjorrum feðr Magnús = *Ikke alle af
 mændene trode på gud; hæren deltes i twende dele — den modige konge
 havde haft 20 folkekampe —; den berømte fyrste bad den kristne skare
 stå ved sin højre hånd; jeg beder gud herren at modtage vel Magnus
 flugtsky fader.*

23. Lýgk nema Áleifr eigi hárvoxt sem ýs tivar kykvir; geðik helzt
 konungs óru i hróðri; enn helzk svørðr, es óx af ljósuni hausi þeim 's
 seldi sýn Valdamar i Gørðum; hann fekk lausn læs = *Jeg lyver, hvis ikke
 Olav har hår vækst som mænd i levende live; jeg glæder kongens tjænere
 i høj grad i (ved?) mit digt; endnu holder sig det här, der voksede på det*

- (hrósak helgi ræsis;
hann sótti goð) drótni;
ár gengr margr frá mæru
meiðr þess konungs leiði
hreins með heilar sjónir
hrings, es blindr kom þingat.
25. Oss dugir Áleifs messu
(jofur magnar goð) fagna
meinalaust i minu,
Magnúss fður, húsi;
skyldr emk skilfings halda
skolllaust, þess 's bjó golli,
helgi, handar tjølgur,
harmdauða, mér, rauðu.
26. Dánar drótni minum
dœgn of sent at hendi.
27. Róms lélk ok helt heima
hermóðr á fqr góðri
Gjallar vñnd, þanns, golli
gaf mér konungr, vafðan;
sult, þás silfri hjaltat
sverð dýrt, þats viðr þverðan
lögðum våpn, en vigðum,
vers ylgjar, staf fylgðum.
28. Endr réð Engla senda
Jórðánar gramr fjóra
(fors þó heims á hersi
heilagt skopt) ór lopti.

lyse hoved på ham, som gav Valdamar i Garde synet; han (denne) blev befrit for sin (legems-) lyde.

24. Golit skrin es gjort of drótni mínum, þeims bar gótt hjarta; hrósak helgi ræsis; hann sótti goð; margr hrings meiðr gengr ár frá mæru leiði þess hreins með heilar sjónir, es blindr kom þingat = *Et guldsmykket skrin er forfærdiget omkring min konge, ham som havde et ædelt hjærté; jeg priser kongens hellighed; han er nu hos gud; mangen en mand går hurtig fra den rene konges hvilested med raske øjne, som kom blind derhen.*

25. Oss dugir fagna messu Áleifs, fður Magnúss, í húsi minu meinalaust; goð magnar jofur; skyldr emk halda skolllaust helgi þess harmdauða skilfings, es bjó mér handan tjølgur rauðu golli = *Vi bør fejre Olavs, Magnus' faders, messedag i mit hus uden mén; gud giver kongen kraft (til jærtagn); det er min pligt ørligt at fejre den til sorg for alle døde konges hellighed, hans som udstyrede mine arme med det røde guld.*

26. Dánar dœgn, of sent at hendi drótni minum = *Den dødsdag, der blev min herre beskåren.*

27. Létk hermóðr Gjallar vñnd, golli vafðan, þanns konungr gaf mér, heima ok helt á góðri Róms fqr, þás lögðum dýrt sverð, silfri hjaltat våpn, þats viðr þverðan sult ylgjar vers, en fylgðum vigðum staf = *Jeg efterlod hjemme, træt af kamp, sværdet det guldomviklede, som kongen havde givet mig, og gav mig i lag med den gode Romarejse, da jeg lagde det kostbare sværd, våbnet med sølvhjaltet, der stiller ulvens sult, og fulgte den viede stav (pilgrimsstaven).*

28. Jórðánar gramr réð endr senda fjóra engla ór lopti; fors þó heilagt

13. Lausavisur.

- 1 (o. 1010). Fiskr gengr oss at óskum, eitrs sem vér hófum leitat lýsu vangs ór lyngvi leygjar orm at teygja; atrennir lét (annars) qngulgripinn hanga (vel hefr) aurriða (at egnar) agngalga (mér hagnat).
- 2 (1015). Hlýð minum brag, meiðir myrkblás, þvit kank yrkja, alltiginn — mátt eiga
- eitt skald — drasils tjalda; þótt qlungis allra, allvaldr, lofun skalda, þér fæk hróðrs at hvíru hlít annarra nitið.
3. Ek tók lystr né lastak (leyfð ið es) þat síðan, sóknar Njörðr, við sverði — sá 's minn vili — þinu; pollr, fekt húskarl hollan (hófum ráðit vel báðir) látrs, en ek lánardróttin, linns blóða mér góðan.

skopt á hersi heims = *Jordans konge (gud) sendte fordums fire engle ned fra himlen; vandet vaskede det hellige hår på verdens herre (Kristus).*

13, 1. Fiskr gengr oss at óskum, sem vér hófum leitat at teygja leygjar eitrs orm ór lýsu vangs lyngvi; atrennir agngalga lét aurriða hanga qngulgripinn; mér hefr annars hagnat vel at egnar = *Fiskeriet går efter ønske, som vi har søgt at lokke fisken op af vandet; fiskeren (jeg) lod ørreden sprælle på krogen; det er ellers gået mig heldigt med at mede.*

2. Hlýð minum brag, alltiginn meiðir myrkblás tjalda drasils, þvit kank yrkja; mátt eiga eitt skald; þótt qlungis nitið lofun allra annarra skalda, allvaldr, fæk þér at hvíru hlít hróðrs = *Hør på mit kvad, fyrstelige kriger, ti jeg forstår at digte; én skjald kan du dog have; selv om du ganske forkaster alle andre skjaldes pris, konge, skal jeg ikke desto mindre skaffe dig digte i overflod.*

3. Ek tók lystr við sverði þinu, sóknar Njörðr, né lastak þat síðan; sá 's vili minn; es leyfð ið; linns blóða látrs pollr, fekt hollan húskarl, en ek lánardróttin góðan mér; báðir hófum ráðit vel = *Heller end gærne tog jeg mod dit sværd, kriger, og jeg har aldrig dadlet det siden — det er min lyst —; det er en herlig id [kongens tjænest]; gavmilde mand, du fik en tro húskarl og jeg en herre, der er mig god; vi har bægge tinget godt.*

4. Ek mun heitinn gunnar gammiteitndum górbænn, ef biðk nú felda — áðr þögum vér ægis eld: veit enn, engjar lúru látrþverrandi, halfa land-

4. Gørboenn mun ek Gunnar
gammalteitondum heitinn
(áðr þógum vér ægis
eld) ef nú biðk felda:
landaura veit, lúru
látrþverrandi, af knerri
enn af ganga, engjar,
ek hef sjalfr krafst, halfa.

5 (1016). Teitr, sák okr i itru
allvalds liði falla
(gerðisk harðr) of herðar
(hjordynr) svalar brynjur;
en min at flug fleina
falsk und hjalm enn valska
(okr vissak svá, sessi)
svort skør (við her gørva).

6 (1018). Áðr hefk gótt við góða
grams stallara alla
átt, þás ossum drótni,
ógndjarfs, fyr kné hvarfa;
Björn, fazt opt at arna,
iss, fyr mér at visa
góðs, meguð gótt of ráða
gunnrjóðr, alls vel kunnuð.

7. Nú sitt heill (en) hallar
(hér finnumk meir) þinnar
at unz enn kómk vitja,
Áleifr konungr, mála;
skald biðr hins, at haldi
hjalmdrifu viðr lifi
— endisk leyfð — ok landi
(líkk visu nú) þvísa.

aura ganga af knerri — ek hef sjalfr kraft = Jeg vil synes krigerne meget påtrængende, hvis jeg nu beder om skind — før har jeg modtaget guld; men tillad endnu, gavmilde fyrste, at halvdelen af landafgiften ikke skal betales af handelsskabet; jeg beder dig selv derom.

5. Teitr, sák svalar brynjur falla of herðar okr i itru liði allvalds; hjordynr gerðisk harðr; en min svort skør falsk und hjalm enn valska at flug fleina; sessi, vissak okr svá gørva við her = *Teit, jeg så de kælige brynjer glide ned over vore skuldre i kongens dygtige hær; kampen blev hård; og mit sorte hår skjultes under den væliske hjælm i kampen; bænk fælle, således var vi beredte til det fjendtlige angreb.*

6. Áðr hefk átt gótt við alla góða stallara ógndjarfs grams, þás hvarfa fyr kné ossum drótni; Björn, fazt opt at árna góðs fyr mér at visa; meguð iss gunnrjóðr of ráða góðt, alls vel kunnuð = *Hidtil har jeg ståt i et godt forhold til den kampdærve konges alle gode stallere, der færdes foran vor konge; ofte lagde du Björn et godt ord ind for mig i kongens gård; du formår, kriger, at udrette meget godt, ti du er forstandig.*

7. Nú sitt heill at hallar þinnar, Áleifr konungr, unz enn kómk vitja mála, en finnumk meir hér; skald biðr hins, at hjalmdrifu viðr haldi lifi ok landi þvísa; leyfð endisk, líkk visu nú = *Sid nu med alt held i din hal, kong Olav, indtil jeg atten kommer i din tjæneste; vi vil atten træffes her; skjalden ønsker, at krigeren må beholde sit liv og dette land; mit æresvers er ude, det slutter jeg nu.*

8. Nú eru mælt (en mála
meir kunnum skil fleiri)
orð, þaus oss of varða
alls mest, konungr, flestra;
goð láti þik gæta,
geðharðr konungr, jarðar,
(vist hefk þann) þvit, þinnar,
þú 'st til borinn (vilja).

10. Sendi mér enn mæri
— man þengill sá drengi —
(sið munk heldr at hróðri)
hnetr þjóðkonungr (letjask);
opt, en okr bað skipta
Óttarr i tvau dróttinna,
endask mól, sem myndim
manndjarfr fôður-arfi.

9—14 (o. 1020-27)

9. Eigi sýtuð, itrum,
Ívarr, meginfjarri,
(orð) þás ossum færðak
(at sóttisk) lof drótni;
þér 's, alls hann réð heyra
hróðr sinn, lofi þinu
(hljóðs hefk beitt á báða
bekki) vant at hnekka.

11. Dróttinn, hjalp þeims dóttur
(dýrr 's þinn vili) mína
heim ór heiðnum dómi
hóf ok nafn gaf Tófu;
helt und vatn enn vitri
(varðk þeim feginn harða
morni) mínu barni
móðrakkr Haralds bróðir.

8. Nú eru mælt orð, þaus of varða oss alls mest flestra, konungr, en
meir kunnum skil fleiri mála; goð láti þik gæta jarðar þinnar, geðharðr
konungr, þvit þú 'st til borinn; vist hefk þann vilja = *Nu er de ord sagte,
som for os har allerstörst betyding af alle, konge, men jeg ved dog at
udsige endnu andre: gud lade dig bevogte dit land, modige konge, ti du
har fødselsret til det; tilvisse nærer jeg det ønske.*

9. Sýtuð, Ívarr, eigi meginfjarri, þás færðak lof ossum itrum drótni;
at sóttisk orð; þér 's vant at hnekka lofi þinu, alls hann réð heyra hróðr
sinn; hefk beitt hljóðs á báða bekki = *Du sad, Ivar, ikke langt borte, da
jeg bragte vor udmærkede herre et lovkvad; der fandtes ord dertil; det
bliver vanskeligt for dig at tilbagevise et lovkvad om dig, siden han (så
villig) hørte på et om sig; jeg har bedt bægge bænkerader om lyd.*

10. Enn mæri þjóðkonungr sendi mér hnetr; sá þengill man drengi; munk
heldr sið letjask at hróðri; opt endask mól, en manndjarfr dróttinn bað okr,
Óttarr, skipta i tvau sem myndim fôður-arfi = *Den udmærkede folkekonge
sendte mig nødder; den konge husker sine mænd; meget sent vil jeg blive
doven til at digte; ofte går ord i opfyldelse(?), men den djærvе fyrste bad
os, Ottar, at dele dem mellem os som skulde vi dele arven efter en fader
[som var vi brødre].*

11. Dróttinn, hjalp þeims hóf dóttur mína heim ór heiðnum dómi ok
gaf nafn Tófu; dýrr es þinn vili; móðrakkr bróðir Haralds enn vitri helt
mínu barni und vatn; varðk harða feginn þeim morni = *Herre, hjælp ham
som hævede min datter hjem fra hedenskabet og gav hende navnet Tove;*

12. Heðan sék reyk þanns rjúka
rønn of fiskimønnum
(stór eru skalds of skærur
skellibrögð) ór helli;
nú frýrat mér nýrar
nemningar dag þenna;
hliti ek fyr hvitan
hornstraums dögurð Naumu.
13. Prøngvizk ér of ungan
itrmenni gram þenna;
baegjumk old, svát eigi
Áleifs náik máli;
mér varð orð at órum
auðsótt frømum drótni,
þás óðum mjøk móðir
mjøll á Dofrafjalli.
14. Seinn þykki mér sunnan
sókndjarfr Haralds arfi;
langr 's, en lýðum prøngvir
lifs sorg, konungs morginn;
hvatk 's heiðis gatna
hyrtælanda sælan
(nú hefk vætt i dag dróttins)
dvelr, biðk hans i Selju.
15. Hafa allframir jofrar
út sin høfuð Knúti
førð ór Fifi norðan
(friðkaup vas þat) miðju;
seldi Áleifr aldri
(opt vá sigr) enn digri
haus i heimi þvísa
(hann) engum svá manni.

din vilje er uimodståelig; Haralds modige, kloge broder holdt mit barn under dåben; jeg blev meget glad ved den morgen.

12. Heðan ór helli sék reyk þanns rønn rjúka of fiskimønnum; stór eru skellibrögð skalds of skærur; nú frýrat mér nýrar nemningar þenna dag; ek hliti hornstraums Naumu fyr hvitan dogurð = *Her fra hulen ser jeg den røg, som hytterne over fiskerne udsender; store er digterens løjer i morgendæmringen; nu kan ingen bebrejde mig mangel på en ny dygtighed i dag; jeg lader mig nøje med kvinden istedenfor den hvide davre [mælkemad til frokost]. Jfr. Ólaf d. helliges v. 6.*

13. Ér prøngvizk, itrmenni, of þenna ungan gram; old baegjumk, svát náik eigi máli Áleifs; mér varð orð auðsótt at órum frømum drótni, þás óðum mjøk móðir mjøll á Dofrafjalli = *I trænges, gode mænd, om denne unge konge; folk holder mig tilbage, så at jeg ikke kan få Olav i tale; let fik jeg en samtale med vor dygtige fyrste, da vi, meget trætte, vadede i sneen på Dovrefjæld.*

14. Seinn þykki mér sókndjarfr arfi Haralds sunnan; langr 's konungs morginn, — en lifs sorg prøngvir lýðum —, hvatk 's dvelr sælan heiðis gatna hyrtælanda; — nú hefk vætt dróttins i dag —; biðk hans i Selju = *Haralds kampstærke søn synes mig langsom sydfra; kongens morgen er lang, — men livets sorg knuger folk —, hvad der så end forsinker den rige, gavmilde mand — nu har jeg i dag væntet på fyrsten; jeg bier på ham i Selja.*

15. Allframir jofrar hafa førð høfuð sin Knúti út norðan ór miðju Fifi; þat vas friðkaup; Áleifr enn digri seldi aldri engum manni i heimi svá haus þvísa; hann vá opt sigr = *Meget dygtige konger har bragt Knud deres*

16—19 (1027-28)

16. Fjandr ganga þar þengils,
þjóð býr opt, með sjóða,
hofgan malm fyr hilmis
haus ófalan, lausa;
sitt veit hvern, ef harra
hollan selr við golli
(vert es sliks) i svortu,
sinn, helviti innan.

17. Kaup varð daprt, þars djúpan,
dróttinrækð, of sóttu
þeir es, heim, á himnum,
hás elds, svikum beldu.

18. Gerðisk hilmis Hørða
húskarlar þá jarli,

es við Aleifs fjørvi,
ofvægir, fé þægi;
hirð esa hans at verða
háligt fyr því máli;
dælla es oss, ef allir
erum vir of svik skirir.

19. Út býr allvaldr sveitum
Englands, en vér fengum
(litt sék lofðung óttask)
liðfað ok skip smæri;
røð eru ljót, ef láta
landsmenn konung þenna
(lætr einorð fé firða
ferð) liðprota verða.

hoveder lige nord fra midten af Fife; det var for at kæbe sig fred; Olav den digre gav aldrig nogen mand i verden således sit hoved for det. Han vandt ofte sejr.

16. Fjandr þengils ganga þar með lausa sjóða; þjóð býr opt hofgan malm fyr ófalan haus hilmis; hvern veit sitt innan í svortu helviti, ef selr hollan harra sinn við golli; vert es sliks = Kongens sjender går der med løse punge (punge for at give); man tilbyder ofte det tunge guld for kongens hoved, der ikke er til fals; enhver må vide, at han vil komme i det sorte helvede, dersom han sælger sin hulde herre for guld; slig straf er det værdt.

17. Kaup varð daprt dróttinrækð á himnum, þars þeir, es beldu svikum, of sóttu djúpan heim hás elds = Lönnen for den kongetroskab blev trist i himlen, eftersom de, der sveg, måtte besøge den höjtflammende ilds dybtliggende verden.

18. På gerðisk húskarlar Hørða hilmis ofvægir jarli, es þægi fé við fjørvi Áleifs; esa háligt hans hirð at verða fyr því máli; dælla es oss, ef vir erum allir skirir of svik = Da vilde Hördekongens huskarle være for föjelige mod jarlen hvis de modtog penge for Olavs liv; det er ikke smigrende for hans hird at måtte blive således omtalit; dog er det bedste for os, om vi alle er (var) fri for svig.

19. Allvaldr Englands býr sveitum út, en vér fengum liðfað ok smæri skip; sék lofðung óttask litt; ljót eru røð, ef landsmenn låta þenna konung verða liðprota; fé lætr ferð firða einorð = Englands konge samler mandskab til krigstog, men vi har fåt en lidet talrig hær og mindre skibe;

20. Fleja getr, en frýju,
fjandr, leggr oss til handa,
(verðk fyr æðru orði)
allvalds, en fé gjalda;
hverr skal þegn, þó at þverri
þengils vina gengi,
(upp hvalfa svik) sjalfan
sik lengst hafa miklu.

21 (1030). Stóðk á Mont ok
mintumk
morg hvar sundr fló targa
breið ok brynjur síðar,
borgum nær of morgin;

munða ek þanns unði
(þondverðan brum) löndum
(faðir minn vas þar þenna
Porrøðr) konung forðum.

22 (1030). Fúss læzk maðr, ef
missir
meyjar faðms, at deyja;
keypt es óst, ef eptir,
of, láttinn skal gráta;
en fullhugi fellir
flóttstyggr, sás varð dróttin,
várt torrek lízk verra,
vigtár, konungs órum.

jeg ser (dog) ikke kongen frygte; det er en hæsing handlemåde, hvis landets mænd agter at lade denne konge komme til at lide mangel på mandskab; pengene berever folk deres troskab.

20. Getr fjandr allvalds fleja en gjalda fé, en frýju leggr oss til handa; verðk fyr æðru orði; hverr þegn skal hafa sjalfan sik miklu lengst, þó at gengi þengils vina þverri; svik hvalfa upp = *Fyrstens fjender bør flygte og udrede penge, men man gör os bebrejælser for sejhed; jeg beskyldes for frygt; enhver må såge at hjælpe sig selv så vidt han kan, når kongens venners lykke forminskes; fjendernes svig åbenbarer sig.*

21. Stóðk á Mont of morgen nær borgum ok mintumk, hvar morg breið targa fló sundr ok síðar brynjur; ek munða konung, þanns forðum unði löndum; Porrøðr, faðir minn, vas þar þenna þondverðan brum = *Jeg stod på Mont (Jovis) en morgen nær ved kastellerne, og jeg mindededes, hvor mangt et bredt skjold og lange brynjer sondredes; jeg huskede den konge, som forðum styrede sit land veltilfreds; min fader, Tord, var dér først i dette tidsrum.*

22. Maðr læzk fúss at deyja, ef missir meyjar faðms; of keypt es óst, ef gráta skal eptir láttinn, en flóttstyggr fullhugi, sás varð dróttin, fellir vigtár; torrek vårt konungs órum lízk verra = *Den mand erklærer at han gærne vil dø, dersom han mister mændens favntag; for dyrt købt er kærligheden, hvis man skal græde over den døde; men den flugtsky, kække mand, som har mistet sin herre, fælder tårer over den dræbte; det tab, vi kongens mænd har fået, synes (os) værre.*

23. Sék hrafnna sinna til hafnar — þeir minnask hræs —, þars skip flaut forðum und nýtum nið Norðmanna; frekir ernir gjalla hótt hvern dag fyr innan Hillar, þeirs Áleifr grendi endr morgu sinni = *Jeg ser ravne*

23—28 (1031-35)

23. Hrafna sék til hafnar
(hræs minnask þeir) sinna,
þars flaut und nið nýtum
Norðmanna skip forðum;
gjalla hótt fyr Hillar
hvern dag frekir ernir,
endr þeirs Áleifr rendri,
innan, mórgu sinni.

24. Geng ek of þvert frá þengils
(þróask ekki mér) rekka,
emk sem bast (i brjósti)
bleikr, verðungar leiki;
minnumk ek, hvar manna
minn dróttinn lék sinna
opt á óðals-toptum
orðsæll ok vér forðum.

25. Hafa láti mik heitan

Hvitakristr at viti
eld, ef Áleif vildak
(emk skirr of þat) firrask;
vatnærin hefk vitni,
vask til Róms i haska,
(qld leynik því aldri)
annarra þau manna.

26. Hó þótti mér hlæja
höll of Noreg allan
(fyr vask kendr á knorrum)
klif, meðan Áleifr lifði;
nú þykki mér miklu
(mitt strið es svá) bliðir,
jofurs hylli varðk alla,
óblíðari síðan.

flyve til havnen — de erindrer ligene —, hvor skibet flog forдум med Nordmændenes dygtige øtling; de grådige örne skriger højt hver dag indenfor Hille, de som Olav tidligere mange gange lokkede til sig.

24. Ek geng of þvert frá leiki verðungar rekka þengils; ekki þróask mér i brjósti — emk bleikr sem bast; ek minnumk, hvar minn orðsæll dróttinn lék opt forðum ok vér á óðals-toptum manna sinna = *Jeg går tværs bort fra kongens hirdmænds leg; sorgen bor i mit bryst; jeg er bleg som bast; jeg mindes, hvor min lovpriste herre, og jeg, ofte forдум legede på sine mænds odelsgunde.*

25. Hvitakrist láti mik hafa heitan eld at viti, ef vildak firrask Áleif; emk skirr of þat; vask til Róms i haska; hefk þau vatnærin vitni annarra manna; leynik aldri qld því = *Hvidekrist lade mig komme i den hede ild til straf, hvis det var min hensigt at undgå Olav; jeg er i så henseende ren; jeg drog til Rom med fare; derom har jeg et ute af andre mænds vidnesbyrd; det skjuler jeg ikke for nogen.*

26. Hó, höll klif þótti mér hlæja of allan Noreg, meðan Áleifr lifði; vask fyr vask kendr á knorrum; nú þykki mér bliðir síðan miklu óblíðari; svá es mitt strið; varðk alla hylli jofurs = *De höje klippeskränter syntes mig at smile överalt i Norge, medens Olav levede — för sås jeg på skibe; nu synes jeg de (grönne) lier siden langt mindre venlige; således er min kummer; jeg opnåede kongens hele gunst.*

27. Enn lystir mik spyrja austau ór Gørðum; erut of spørð lof, opt byrjuð frá ungum qðlingi; fréttik smás — þinig ljúgumk fór fylkis niðs

27. Enn lystir mik austan
(erut of sporð) ór Gørðum
(frá þöldingi ungm
opt byrjuð lof) spryja;
fréttik smás, þótt smæstir
smoglit ástar foglar,
þinig ljúgumk for, fljúgi,
fylkis niðs, á miðli.

28. Alfivu mun ævi
ungr drengr muna lengi,
es oxamat ótum
inni skaf sem hafrar;
annat vas, þás Áleifr,
ógnbandaðr, réð landi;
hverr átti þá hrósa
hjalmpornuðu korni.

29. Munu þeirs mestar skynjar
munvágs Dáins kunna
siðr at Sigvats hróðri
svinns bragløstu finna;
sik vill hverr, es hnekkir,
haldorðr hoði skjaldar
éls, þvis allir mæla,
iflaust gera at fífla.

30 (1035). Heim sóttir þú hættinn
hönd, en vel mátt löndum
(þinn stoðak mótt) sem mónum, Magnús konungr, fagna;
færak vist, þvit vörum
varðr at þér i Garða
skrifnask skírinafna
skript, þjóðkonungr, niptar.

— þótt smæstir, smoglit ástar foglar fljúgi á miðli = *Endnu har jeg lyst til at spørge nyt østfra fra Garde; lovprisningerne, der ofte bringes om den unge fyrtse, spares der ikke på; jeg spørger om kun lidt — den unge kongesøns rejse hertil bliver mig en skuffelse —, skønt meget små, smuttende kærlighedsfugle flyver imellem os.*

28. Ungr drengr mun lengi muna ævi Alfivu, es ótun inni oxamat, sem hafrar skaf; annat vas, þás Áleifr, ógnbandaðr, réð landi; hverr átti þá hrósa hjalmpornuðu korni = *Den unge mand vil længe huske Alfivas old, da vi inde måtte spise øksemad som bukke afskrabet bark; det var anderledes, da krigeren Olav rådedyde for lande; enhver kunne da rose sig af tørret korn i stakke.*

29. Þeirs kunna mestar skynjar munvágs Dáins munu siðr finna bragløstu at hróðri svinns Sigvats; hverr haldorðr skjaldar éls hoði, es hnekkir því's allir mæla, vill iflaust gera sik at fili = *De, som bedst forstår sig på skjaldskab, vil mindre finde formfejl i den kluge Sigvats digtning; enhver hårdnakket mand, som uviser hvad alle siger, vil uden tvivl göre sig selv til nar.*

30 Þú sóttir hættinn hönd heim, Magnús konungr, en mátt vel fagna löndum sem mónum; stoðak mótt þinn; færak vist at þér i Garða, þjóðkonungr, þvit vörum „skírinafna varðr skrifnask skript niptar“ = *Dristig søgte du hjem til landet, kong Magnus, og du kan glæde dig vel ved land såvel som folk; jeg støtter din magt; tilvisse vilde jeg have hæntet dig, folkekonge, fra Garderige, ti jeg var (resten uforståelig).*

- 31 (1035). Minn hug segik
mønnum, þjóð mætti fó fœðask,
Magnús, at ek fagna
(goðs lán es þat) þinu feðr glikr, konung slikan.
þingdrifu vel lifi;
ætti 's, drengja dröttinn,
dyrðar sonr ef yrði,
- 32 (1036). Ástriði lát œðri,
Alfhildr, an þik sjalsa,
þér þótt þinn hagr stórum
(þat vildi goð) batni.

14. Et par halvvvers af ubestemmelige digte.

1. Pat frák vig á vatni 2. Brýnd vóru dørr,
verðung jofurs gerðu, boga fylgði hørr,
nadda él en, nýla, sparn rastar knørr
næst telk eng en smæstu. rádýris vørr.

31. Segik mønnum minn hug, Magnús, at ek fagna vel þinu lifi þingdrifu; þat es goðs lán; fó þjóð mætti fœðask, drengja dröttinn, es ætti slikeian konung, ef sonr yrði glikr dyrðar feðr = *Jeg siger folk min oprigtige tanke, Magnus, at jeg inderlig glæder mig over dit kongeligt styrende liv; det er givet dig af gud; få vilde leve, mændenes fyrtse, der skik en sådan konge, hvis sönnen (du) kom til at ligne sin herlige fader.*

32. Alfhildr, lát Ástriði œðri an sjalsa þik, þótt hagr þinn batni þér stórum; þat vildi goð = *Alfhild, lad Astrid gælde for höjere end du selv er, skönt din stilling er i hög grad forbedret; det var guds vilje.*

14, 1. Frák verðung jofurs gerðu nýla þat vig á vatni, en telk eng en smæstu nadda él næst = *Jeg har hørt, at fyrtens hird nylig havde den kamp på ssen, men jeg opregner ingen af de mindste kampe derefter.*

2. Dørr vóru brýnd; hørr fylgði boga; rastar knørr sparn vørr rádýris = *Spydene var hvæssede; strængen fulgte buen; hesten betrædte landet.*

Bersi Skáldtorfusion.*Islandsk skjald, d. 1030.***1. En flok om kong Olaf (o. 1020).**

1. Hróðrs batt heilan liða
hagkennanda þenna,
en snarrœki-sliku
svarat unnum vér gunnar;
orð seldomum þau elda
úthauðrs boða, trauðir,
knarrar, haptar, sem keyptak,
kynstórs, at við brynu.	elds, munk eigi fylgja
út, hriðboði, siðan,
hests, at hverjum kosti,
hranna, dýrra manni.
2. Sveins raunir hefk sénar
(snart rekninga bjartar)
þars (svaltungur sungu)
saman fórum vér, stórar;	3. Krýpk eigi svá, sveigir
sára linns — i ári
búum ólitinn Áta
qndur þér til handa —,
at herstefnir hafnak
heiðmildr eða pá leiðumk,
ungr kunnak, þar, þróngvi
þinn, hollvini mína.

1. Batt þenna hróðrs hagkennanda liða heilan, en vér unnum svarat slíku gunnar snarrœki; seldom haptar trauðir þau orð kynstórs knarrar úthauðrs elda boða, sem keyptak at brynu við = *Du bad denne skjald (mig) at rejse med held, men jeg fik svaret krigeren på samme måde. Jeg gav, uvillig til at stances, de ord af den gavmilde øetstore mand tilbage som jeg købte dem af krigeren.*

2. Hefk sénar stórar raunir Sveins, þars vér fórum saman; bjartar svaltungur rekninga sungu suart; munk eigi síðan at hverjum kosti fylgja út dýrra manni, hranna hests elds hriðboði = *Jeg har set Sveins store nød, da vi færdedes sammen; de svale klinger sang skarpt; jeg vil aldrig mere under nogen som helst forhold komme til at følge en herligere mand i leding, krigeren.*

3. Krýpk eigi svá, sveigir sára linns, — búum i ári ólitinn qndur Áta til handa þér — at hafnak þar, heiðmildr herstefnir, eða pá leiðumk hollvini mína; ungr kunnak þróngvi þinn = *Jeg kryber ikke således, krigeren, — jeg udruster det store skib nu straks for dig —, at jeg, gavmilde hærstyrer, dér skulde vrage eller hade mine gode venner; som ung kendte jeg din modstander.*

2. Lausavísa (*c. 1025*).

Sverð standa þar, sunda
sárs leyfum vér árar,
(herstillis verðr hylli
holl) rauð-búin golli;

við tøka ek (vika,
vask endr með þér, sendir
elds) ef eitt hvert vildir,
allvaldr, gefa skaldi.

Pórmóðr Bersason Kolbrúnarskáld.

*Islandsk skjald, d. 1030.*1. Þórgeirsdrápa (*omkr. 1025*).

1. Starf hófsk upp, þás arfa auðveitir lét dauðan (hestrennir vas hlunna hugsnjallr) Klæings falla; efnð tóksk Hávars hefnðar, hafstóðs þás vas Móði (hann hlaut happ at vinna hvettr) fimbrian vetra.	2. Aldrspelli kveðk ollu Ingolfs sonar (þingat frétt es vig sem vættik) vald há-Sleipnis tjalda; fell fyr fróknum stilli, fjortjón vas þat ljóna, (litt vas þá til þrætu) Þórbrandr drasils vandar.
---	--

[lv.] Sverð standa þar rauð-búin golli; vér leyfum sárs sunda árar; hylli herstillis verðr holl; við tøka ek allvaldr, ef vildir gefa skaldi eitt hvert; vask endr með þér, vika elds sendir = *Dér står nogle sværd, prydede med det røde guld: jeg roser de sværd: kongens gunst er huld: jeg vilde tage derimod, konge, hvis du vilde give skjalden et af dem: jeg har før været hos dig, gammilde fyrste.*

[P.] 1. 1. Starf hófsk upp, þás auðveitir lét arfa Klæings falla dauðan; hlunna hestrennir vas hugsnjallr; efnd hefnðar Hávars tóksk, þás hafstóðs Móði vas fimbrian vetra; hann hlaut hvettr at vinna happ = (*Kriger-virksomheden begyndte, da manden lod Klæings sön segne død; sofareren var modig: hævnen for Håvar blev fuldbydret, da sofareren var 15 år gammel; han lykkedes det at udføre en heldig død. rusk som han var.*

2. Kveðk vald tjalda há-Sleipnis ollu aldrspelli Ingolfs sonar; frétt es vig þingat, sem vættik; Þórbrandr fell fyr fróknum stilli vandar drasils; þat vas fjortjón ljóna: litt vas þá til þrætu = *Jeg siger, at sofareren voldte Ingolfs söns død: drabet er erfaret derhen, vænter jeg: Torbrand faldt for den tapre skibstyrer: det var mændenes (mandens) død: kun lidet grund havde der da været til striden.*

3. Geirr vann Butralda hljóðan, — dugir at telja verk fyr seggjum; opt fló væpna hreggs gjödr fra gunni. — þott þjödir kynni margrjóðanda

3. Vann, dugir verk at telja
(vápna hreggs) fyr seggjum,
(opt fló) geirr (frá gunni)
(gjóðr) Butralda hljóðan;
þótt kynni mun minni
margrjóðanda þjóðir
(né hnekkik því) þakkar
þess vígs fetils stiga.
5. Kapp lét hóldr, með hepni
hrið gerðisk þá sverða,
(hrátt gat hrafn at slita
hold) Más syni goldit;
enn vas vágs at vigi
viggriðandi síðan
(kønn bar greipr at gunni
gjarna) Skúfs ok Bjarna.
4. Frétt hefr qld, at óttum
(undlinns) þás svik vinna
(rjóðanda nautk ráða)
rógsmenn saman gnóga;
enn vilk einskis minnask
(œsidýrs við stýri
raun gatk fyrða fjóna
flóðs) nema okkars góða.
6. Sex lét sævar Faxa
sviprunur heðan Gunnar,
snjallr vas órr at qllu
undlinns, búinn sinnum;
salt-óttum réð særir
seims (frá ek þat) heiman
opt (vann auðar skiptir
erring) i haf knerri.

fetils stiga mun minni þakkar þess vígs; né hnekkik því = *Spydet gjorde Butralde tavs — det sõmmer sig at opregne heltegærninger for mændene; ravnens fløj ofte (mættet) fra kampen —, uagtet folk ydede krigeren liden tak for det drab; jeg forsøger ikke at nægte det.*

4. Frétt hefr qld, at óttum saman gnóga rógsmenn, þás vinna svik; nautk ráða rjóðanda undlinns; enn vilk einskis minnask nema okkars góða; gatk raun fyrða fjóna við stýri flóðs œsidýrs = *Folk har hart, at der ikke manglede dem, som ved bagvaskelser vilde stiftte ufred mellem os, og som viste svigfuld færd; jeg nød godt af krigeren råd; fremdeles vil jeg intet mindes undtagen vort gode veneskab; jeg erfarede mændenes had til søfareren.*

5. Hóldr lét goldit Más syni kapp; þá gerðisk sverða hrið með hepni; hrafn gat hrátt hold at slita; enn vas vágs viggriðandi síðan at vigi Skúfs ok Bjarna; kønn bar gjarna greipr at gunni = *Manden lod Mås sön undgælde for hans kappelyst; da stod en kamp med held; ravnens fik råt kød at hakke i; fremdeles blev søfareren senere den, der drobte Skuv og Bjarne; gørne bar den kyndige sine hænder til kamp.*

6. Gunnar sviprunur lét sævar Faxa búinn sex sinnum heðan; undlinns órr vas snjallr at qllu; særir seims réð opt saltóttum knerri heiman i haf; þat frá ek; auðar skiptir vann erring = *Krigeren rustede sit skib seks gange herfra (fra Island); krigeren var i enhver henseende dygtig; den gavmilde mand sejlede ofte på det sovante skib hjemmefra over havet; det har jeg hørt; han udfoldede raskhed.*

7. Hús braut snarr til Snorra sverðrjóðr, ok styr gerði hinn es heiptir manna, Hækils sonar, rækði; varð, eggjaðr, þar þriggja Þórgeirr, á hvot meiri, (leygs hefk siks frá sœki sann spurt), bani manna.
8. Ór mank, þegn hinns Þóris þarfs, farligra, arfa, hlýra hrafns, með geiri happauðigr réð dauða; dýrr hefnði svá sára (slikt fór alt af ríki) Odds ok ernir söddusk jóstýrandi hlýra.
9. Njørðr gekk á skæ skorðu skeljeggr (en þann teljum hjaldr), es herja vildi, hjørgaldrs með Rognvaldi; litt sparði fjør fyrða fremðar mildr at hildi, drengs varð dög in lengri; djarfr vas Hávars arfi.
10. Gaut veitk at son Sleitu snarfengr meðal drengja hóldr við harðar deilðir hjørdjarfan nam fjørvi; ófeigum varð eigi (almþing) i gný malma (opt verðr rik þeims rækir raun) stynfullu launat.

7. Sverðrjóðr, hinn es rækði heiptir manna ok gerði styr, braut snarr hús til Snorra Hækils sonar; Þórgeirr, eggjaðr á meiri hvot, varð þar bani þriggja manna; hefk spurt sann frá sœki siks leygs = *Krigeren, som straffede mænds fjendskab og kæmpede, brød rask huset for at nå Snorre, Hækils sön; Torgeir, øgget til en større dåd, blev der 3 mænds banemand. Jeg har fået sande efterretninger om guldvinderen.*

8. Mank ór hrafns farligra hlýra, hinn þegn, es happauðigr réð arfa þarfs Þóris dauð með geiri; dýrr hlýra jóstýrandi hefnði svá sára Odds ok ernir söddusk; alt slikt fór af ríki = *Jeg husker det smukke skibs styrer, hin mand, som rig på held (sejre) draabte den nyttige Tores sön med spydet; den herlige sefarer hævnede således Odds sår og örnenes mættedes; alt det gik for sig (udførtes) med kraft.*

9. Skeljeggr hjørgaldrs Njørðr gekk á skorðu skæ með Rognvaldi, es vildi herja; en teljum þann hjaldr; fremðar mildr sparði litt fjør fyrða at hildi; drengs dög varð in lengri; Hávars arfi vas djarfr = *Den raske kriger gik om bord på skibet hos Ragnvald, da han vilde hærge; jeg nævner den kamp; kun lidet sparede den dådrige mand mændenes liv i kampen; heltens bedrifster blev så meget flere; Håvars sön var djeru.*

10. Veitk, at hóldr, snarfengr meðal drengja við harðar deilðir, nam hjørdjarfan Gaut, son Sleitu, fjørvi; eigi ófeigum varð launat stynfullu í malma gný; opt verðr raun rik þeims rækir almþing = *Jeg ved, at helten, rask blandt svende i en hård dyst, berøvede den sværddjærve Gøt, Sleitas sön, livet; den, hvis skæbne var at dø, fik bitter smerte (døden) til lön i kampen; ofte bliver erfaringen mægtig for ham, som regter kampen.*

11. Golls réð Pórgeirr þolla
því næst griða æsta,
sér es hann sáat fóri
svinngeðr með lið minna;
qlí tók seggr enn snjalli
sönn, leygs, friðar mǫnnum,
fljóts þás fergir nýtan
fullmæli, réð tæla.

12. Stirðr réð stafn at verja
strengreins tögum drengja,
itr þvit, órr, vas heitinn
auðstjóri þrek, fjórum;
áðr sigreyfir sinum
(sórr hlutu meðr) at hvóru
út við eigi litla
erring fell á knerri.

13. Kent hefr fjors hvé frændum
folkhnæfir skal veita
dýrr, þó at drengi væri
dylgjusamt at fylgja;
þægs, frák Pórgeirr eiga,
þau eru orð komin norðan
handar grjóts frá hreyti,
hug þanns við mun brugðit.

14. Hauks frák hræva lækjar
harðræðis þrot bræði
við sviprunna sennu
sverðs aldrigi verða;
Már hét maðr ok Pórir
málsnjallr es lét falla
(áðr frögum) þá (þeira)
Pórgeirr (lokit eirum).

11. Pórgeirr réð því næst æsta golls þolla griða, es hann svinngeðr sáat sér fóri með minna lið; enn snjalli seggr tók mǫnnum qlí fullmæli friðar sönn, þás fljóts leygs fergir réð tæla nýtan = *Torgeir bæd dernæst mændene om våbenstilstand, da han, den kluge, så, at han ingen udvej havde med sit mindre mandskab; den modige mand opfattede alle fredsforsikringer som oprigtige hos mændene, da manden sveg den dygtige.*

12. Stirðr strengreins órr réð at verja stafn fjórum tögum drengja — þvit auðstjóri vas heitinn þrek-itr —, áðr sigreyfir fell at hvóru út á sinum knerri við eigi litla erring; meðr hlutu sórr = *Den standhaftige sefarer forsvarede stavnen mod 40 mænd, — ti manden kaldtes herlig ved sin styrke —, før krigeren ikke desto mindre faldt ude på sit skib under ikke ringe udvist raskhed; mændene blev sårede.*

13. Dýrr hneitir folk-fjors hefr kent, hvé skal veita frændum, þóat væri dylgjusamt at fylgja drengi; frák Pórgeirr eiga þann hug, es við mun brugðit; þau orð eru komin norðan frá hreyti þægs handar grjóts = *Den herlige krigar har vist, hvorledes man skal stå sine frænder bi, uagtet det kunde være uredetligt at følge helten; jeg ved, at Torgeir besad det mod som vil berømmes; sådanne udtalelser om den gavmilde mand er os bragte nordfra.*

14. Frák hræva lækjar hauks bræði aldrigi verða harðræðis þrot sennu við sverðs sviprunna; Már hét maðr ok Pórir, es málsnjallr Pórgeirr lét þá falla; frögum eirum þeira lokit áðr = *Jeg har hørt, at krigeren aldrig lod det skorte på hårdførheds handling i kampen overfor fjenderne; Már hed en mand og (en anden) Tore, som den veltalende Torgeir dengang fældede. Jeg ved, at freden mellem dem var brudt i forvejen.*

15. Olli fjorr áðr felli
(flugtrauðr) hjarar dauða
(sá vas rœkjandi enn ríki
reggs) þréttian seggja; þar lætk hjaldrs fyr hólðum
hins, es þrek gat vinna
(mál téa míni at deilask
mjúk) víga tal lúkask.

2. Lausavísur.

- 1 (1015-16). Hrundar, bark af (mér bar dóm i drauma
hendi dis) Kolbrúnar visur;
hjaldr (urpum þá skjaldi) þá tökk, þorna fægi-
söng, hófum sár of fengit,
„siklings“ flugu mikla;
nærgi's hrafns of hefna
hlunns glapvigum runni
umbnýsandi ósa
þrr kyndils mák sára.
Prúðr kann mart en prúða,
(liknumk heldr við Hildi
hvítungs) á mér viti.
2. Illa réðk því's allar
ey (Draupnis) gafk meyju
3. (o. 1023). Þarf sás þér skal
hvarfa
þengill fyr kné lengi
(svavar hógliga hverju)
hugborð (konungr orði);

15. Hjarar fjorr olli dauða þréttian seggja, áðr felli; sá enn ríki reggs rœkjandi vas flugtrauðr; þar lætk hjaldrs víga-tal hins, es gat vinna þrek, lúkask fyr hólðum; míni mjúk míni téa at deilask = *Krigeren volde 13 mænds død, før han faldt; denne mægtige sefarer var uvillig til flugt; der lader jeg opregningen af de kampdrab, han, der kunde udøvere en kraftig dåd, udøvede, sluttes for mændene (tilhørere); mine letflydende ord fremføres.*

2, 1. Bark af hendi mikla flugu „siklings“ (svikmanns?), — hófum of fengit sár, — urpum þá skjaldi —; Hrundar hjaldr söng, — nærgis míni umbnýsandi of hefna glapvigum hlunns hrafns runni sára, þrr ósa kyndils = *Jeg afværgede (snigmorderens?) svære angreb — jeg fik dog et sår; jeg kastede bort mit skjold; kampen klang; — når jeg så end vil kunne udspejde en lejlighed til at hævne mit sár på den slet-kæmpende mand, gav-milde mand.*

2. Illa réðk ey því, 's gafk meyju allar visur Kolbrúnar; Draupnis dis bar mér dóm i drauma; þá tökk á mér viti; en prúða fægi-Prúðr þorna kann mart; liknumk heldr við hvítungs Hildi = *Altid var det en dårlig handling, at jeg gav pige alle Kolbruns vers; kvinden bragte mig min dom i drømme; da fik jeg legemlig straf; den herlige kvinde forstår sig på meget; hellere vil jeg udsone mig med hende.*

3. Hugborð þarf sás skal lengi hvarfa fyr kné þér þengill; svavar, konungr, hógliga hverju orði; fair erum vér frændr konung-djarfir; né órum þó vændir fryju; minnumk meir á annat mitt starf = *Den, som lønge skal*

fáir erum vér, né frýju,
frændr, órum þó vændir,
(minnumk meir á annat
mitt starf) konungdjarfir.

fjørneppr, i strá greppi,
ef hreggbóða hoggvit
hefk vart i skór svarta,
nadda borðs þvit Nirði,
nættings, bana vættik.

4—11 (o. 1024-27).

4. Betr lézk beita skutli,
Baldr haelir því skjaldar,
(pollr hleypr hart of hellur
hlunnjós), an vér kunna;
görr mank hitt, hveim harri
hugdyrstr skipar fyrstum
(veitti oss, sás átti,
orms torg) i skjaldborgu.

6. Undr 's hví eigi kendu
élbørvar mik górvá
stáls (hefk mark) á máli
(mart) ok skopt et svarta;
burgumk, langa þvit lengra
lif vas Tý skapat drifu
þremja svells, en þolli
þeim aldrtili seima.

5. Qrvendi trezk undir
(opt finnumk þess minni)
qll es fremð of fallin,

7. Strengði þess á þingi
þarflyndr, ef mik fyndi,
höldr, at hoggva skyldi,

opholde sig for dine knæ, konge, behøver mod; du svarer venlig på hvert ord; kun få af mine øtlinger er kongedærve mænd; og dog har man aldrig beskyldt os for fejhed. Jeg mindes fremdeles andet, jeg skal udføre.

4. Betr lézk kunna beita skutli an vér; skjaldar Baldr haelir því; hlunnjós pollr hleypr hart of hellur; görr mank hitt, hveim hugdyrstr harri skipar fyrstum i skjaldborgu; sá 's átti, veitti oss orms torg = *Han foregav bedre at forstå sig på harpunen end jeg; manden roser sig deraf; han løber stærkt hen over klipperne; godt husker jeg hvem den modige fyrste stiller Forrest i skjoldborg; han gav os guld, som ejede nok deraf.*

5. Qll fremð es of fallin greppi i strá — fjørneppr trezk undir qrvendi; finnumk opt minni þess —, ef hefk hoggvit vart i svarta skór nættings hreggbóða, þvit vættik bana nadda borðs Nirði = *Digterens hæder er fuldstændig tilintetgjort — den, hvis liv er ledet, undertrykkes af en kejthåndet; ofte findes minder om det —, hvis jeg har hugget uden kraft i krigerens sorte hoved — ti jeg vænter, at manden dør.*

6. Undr 's, hví stáls élbørvar kendu mik eigi górvá á máli ok et svarta skopt — hefk mart mark —; burgumk, þvit Tý langs þremja svells drifu vas skapat lengra lif, en aldrtili þeim seima þolli = *Et under er det, at mændene ikke kendte mig fuldkommen af mit møle og mit sorte hår — jeg har mange kendetegn —; jeg frelstes, ti krigeren (mig) var et længere liv beskåret, men døden den mand (Torgrim).*

7. Parflyndr höldr strengði þess heit á þingi, ef fyndi mik, at skyldi hoggva losgerðar veiti; stóðk nær randa rýri; rekkr lézkat pekkja mik;

heit, lofgerðar veiti;
nær stóðk randa rýri,
rekkr lézkat mik þekkja;
gótt 's þats hulðar hetti
hefr faldit smiðr stefja.

8. Matkak hefnð, en hrafni
hrings, fekk ek bróð á þingi
Baldrs (létk vigi valdit)
varga, setrs við marga;
meir hefni, þó þremja,
Þórgeirs vinir fleiri,
gnýþolli létk gjalla;
gört hefk fyr mik svartan.

9. Skoptak enn, þás, uppi,
(undarligt) á sundi,
hrókr dó heimskr við klæki

(hans razaklof ganði);
alla leitk á Ulli
eggveðrs hugar gleggum
(setti gaurr ok glotti)
goðsjón (við mér sjónir).

10. Loftungu gaft lengi
látr þats Fáfnir átti,
þú lézk mér enn mœrar
merkr fránqluns vánir;
verðr emk, varga myrðir
viðlendr, frá þér siðan,
eða heldr of sæ sjaldan,
slikz réttar, skalk vétta.

11. Flestr of sér, hvé fasta
fagrbúnar hefk túna
báðar hendr ór breiðum

gótt 's þats smiðr stefja hefr faldit hulðar hetti = *Manden, der tænker på sit behov, aflagde på tinget et løfte om at ville dræbe digteren, hvis han traf mig; jeg stod lige ved krigeren; han lod som han ikke kendte mig; det er godt, at skjalden har gjort sig ukendelig.*

8. Matkak hefnð hringssetrs Baldrs við marga, en fekk hrafni bróð varga á þingi; létk valdit vigi; fleiri vinir hefni Þórgeirs meir; þó létk gjalla þremja gnýþolli; hefk gört fyr mik svartan = *Jeg vilde ikke strides med mange om hævnen efter krigeren, men gav ravnens lig at øde på tinget; jeg forårsagede drabet; andre venner kan fremdeles hævne Torgeir; jeg har dog ladet sværdet fælde krigeren; jeg har gjort mit, jeg sorthårede.*

9. Skoptak enn uppi á sundi, þás heimskr hrókr — hans razaklof ganði undarligt — dó við klæki; leitk alla goðsjón á hugar gleggum eggveðrs Ulli; gaurr setti sjónir við mér ok glotti = *Jeg hvilte mig endnu på vandet, medens den dumme talper — hans skræv gabede underlig — døde med vanere; jeg så alt gudehad (modbydelighed) på den feje kriger; den plumper karl fæstede øjnene på mig og grinte [tilsyneladende].*

10. Gaft lengi Loftungu látr þats Fáfnir átti; þú lézk mér enn vánir merkr fránqluns mœrar; verðr emk, varga myrðir viðlendr, slikz réttar frá þér siðan, eða skalk heldr vétta sjaldan of sæ? = *Du gav længe Loftunge det bol, som Fafnir besad (guld); du gav mig fremdeles håb om guld; jeg fortjener, vidtherskende straffer af mordere, herefter den samme ret fra din side — eller skal jeg aldrig vænte noget på søen?*

barðs þjóðkonungs garði;
eld ák jøfri gjalda
ungr, þeim es bregðr hungri,
djúps (berk goll á greipum)
grðugs ara (bþðum).

áðr réðk, odda hríðar,
ótrauðr Loðins dauða;
þar namk Þórkel fjørvi,
Þórðr lét qnd enn fjórði,
feldr vas, frægr, til moldar
Falgeirr, skorungr þeira.

12—16 (o. 1027-28).

12. Ér fenguð fé færa
(flim 's opt kveðit) Grími
mér ok miklu fleira,
mæringr, an þørf væri;
hann hefr hunds verk unnit,
hvinn gerir slikt at vinna,
mætr en menzku bættak
mina gramr ok þína.

14. Éls, hefk illan dila,
Ekkils, þeims mik sekðu,
geig vank gervidraugum,
Grœnlendingum brendan;
sá munat sœkitívum
sverðéls frømum verða
hrings á hryggjar tanga
höggrœddr, nema mér lógi.

13. Þöllr, vakr Þórgrím trolla,
þar laut harðr til jarðar,

15. Hafa þóttumk ek, hættinn
happsækjandi, ef tœkir,

11. Flestr of sér, hvé hefk báðar hendl fagrbúnar barðs túna fasta ór
breiðum garði þjóðkonungs; ák ungr gjalda djúps eld jøfri, þeim es bregðr
hungri grðugs ara; berk goll á bþðum greipum = *Alle kan se, hvor
smukt prydde med guld jeg fører bægge arme ud af folkekongens store
gård; ung har jeg guld at takke den konge, som gör ende på den grådige
ørns sult; jeg bærer guld på bægge mine arme.*

12. Ér fenguð, mæringr, Grími miklu fleira sé ok mér færa, an þørf
væri; flim 's opt kveðit; hann hefr unnit hunds verk — hvinn gerir at
vinna slikt —, en bættak menzku mina ok þína, mætr gramr = *Du gav,
konge, Grím langt flere penge og mig mindre, end der var grund til;
ofte er spot blevet udtalt (over ham); han har udført en hunds gærning
— en kæltring begår sligt —; jeg har højnet min og din menneskeværdig-
hed, herlige fyrlæ.*

13. Odda hríðar þöllr, vakr Þórgrím trolla — þar laut harðr til jarðar
—, aðr réðk ótrauðr dauða Loðins; þar namk Þórkel fjørvi, Þórðr lét qnd
enn fjórði; feldr vas Falgeirr, frægr skorungr þeira, til moldar = *Kriger,
jeg dræbte Torgrím trolle — dér segnede en kraftig mand til jorden —
før havde jeg ufortrøden voldt Lodins død; dér berøvede jeg Torkel livet,
og Tord var den fjærde, der udåndede; Falgeir, deres berømte helt, måtte
bide i græsset.*

14. Hefk hrendan Grœnlendingum illan dila; vank Ekkils éls gervi-
draugum, þeims sekðu mik, geig; sá munat verða höggrœddr á hryggjar
tanga sverðéls frømum hrings sœkitívum, nema lógi mér = *Jeg har ind-*

hreins, við haldi mínu,
hvert land þegit, branda;
rikr, vilk með þér, rækir
randar linns enn svinni
(rǫnd berum út á andra
eybaugs) lifa ok deyja.

16. Sex hefk alls, siz óxu
óns hjalta Tý fjónir,
kendr emk við styr stundum,
stálregns boða vegna;
nú emk enn ok man manna
morð varliga orðinn,
vér létum þó þeira,
þritøgr, skarar bita.

17 (o. 1028). Sákat forðum,
þó hefk farit viða,

flent reðr fyrri
fara með bekkjum;
piggi mornir
þetta blöti,
en þú aðal-Grimr
tak enn við Volsa.

18—25 (1030).

18. Brennum qll fyr innan
inni þaus vér finnum
(land tegask herr með hjørvi)
Hverbjorg (fyr gram verja);
ýs, hafi allra húsa
Innþröendir kol sinna,
angr skal kveykt i klungri,
kjold, ef ek má valda.

brændt Grønlænderne en slem plet; jeg har tilføjet de krigere, som dömte mig fredlös, stor skade; det brandsår på de kampdygtige krigeres rygge vil ikke let helbredes, medmindre de ombringer mig.

15. Ek þóttumk hafa þegit hvert land, hættinn branda hreins happseckjandi, ef tœkir við haldi mínu; enn svinni ríkr randar linns rœkir, vilk lifa ok deyja með þér; berum rǫnd út á eybaugs andra = *Jeg syntes jeg var kommen i besiddelse af hele verden, faretrodsende sefarer, hvis du tog mig under din beskyttelse; kluge, mægtige krieger, jeg vil leve og dø med dig; jeg bærer mit skjold ud på skibet.*

16. Hefk alls vegna sex stálregns boða, siz fjónir óxu hjalta óns Tý; emk stundum kendr við styr; nú emk enn orðinn varliga þritøgr, ok man morð manna; vér létum þó bita skarar þeira = *Jeg har i det hele dræbt seks krigere, siden fjendskab opstod mod kriigeren (mig); jeg giver mig stundom af med kamp; jeg er endnu knap 30 år gammel, og husker mændenes fald; jeg lod dog (sværdet) bide deres hoveder.*

17. Aldrig har jeg set før — og dog har jeg rejst videnom — et opkrammet avlelem bringes om ved bænkene; gid trolde tage dette idol; men tag du, Adel-Grim, endnu mod Völse.

18. Brennum qll inni fyr innan Hverbjorg, þaus vér finnum; herr tegask verja land fyr gram með hjørvi; Innþröendir hafi kjold kol allra sinna húsa; ýs angr skal kveykt i klungri, ef ek má valda = *Lad os opbrænde alle de huse indenfor Hverbjorg, som vi finder; folket bereder sig jo til at værge landet med våbenmægt for kongen; lad Indtrønderne få alle deres huse forvandlede til kolde kul: ild skal blive tændt i vedet, hvis jeg må ráde.*

19. Ála þryngr at éli,
qrstiklandi, miklu,
skyldut skelknir hólðar
(skalmold vex nú) falma;
búumk við sókn, en slökni
seggr skyli orð of forðask,
es at geirþingi gongum,
gunnreifr, með Áleifi.
20. Þér munk eðr unz qðrum,
allvaldr, náir skoldum
(nær vættir þú þeira)
þingdjarfr, fyr kné hvarfa;
braut komumk vér, þó at veitim
valtafn frekum hrafni,
(viksk eigi þat) vága
viggruðr eða hér liggjum.
21. Á sér, at vér vörum,
vigreifr, með Áleifi,
sár fekk ek, Hildr, at hvóru,
hvítings, ok frið litinn;
skinn á skildi mínum,
skald fekk hrið til kalda,
nær hafa eski-askar
qrwendan mik gørvan.
22. Haraldr vas bitr at berjask
bøðreifr með Áleifi,
þar gekk harðra hjørva
Hringr ok Dagr at þingi;
réðu þeir und rauðar
randir prútt at standa,
fekk benþiðurr blakkan
bjór, döglingar fjórir.

19. Qrstiklandi, þryngr at miklu Ála éli; hólðar skyldut falma skelknir; skalmold vex nú; búumk við sókn, en gunnreifr seggr skyli of forðask slöknið, es gongum at geirþingi með Áleifi = *Kriger, der nærmer sig stærkt en voldsom kamp; mændene skulde ikke famle frygtsomme; nu opstår en stærk kamp; jeg vænter angreb, men den kampglade mand skal undgå at ytre modløshed, når vi går ud i kampen med Olav.*

20. Munk eðr hvarfa fyr kné þér, þingdjarfr allvaldr, unz náir qðrum skoldum — nær vættir þú þeira?; braut komumk vér, vága viggruðr, þó at veitim frekum hrafni valtafn, eða liggjum hér; þat viksk eigi = *Jeg vil fremdeles færdes for dine knæ, tingdærve konge, indtil du får fat i dine andre skjalde — når kan du vænte dem?; vi kommer nok levende herfra, sefarer, selv om vi giver den grådige ravn valens bytte, eller også ligger vi her; det er utvivlsomt.*

21. Á sér, at vér vörum með Áleifi, hvítings Hildr; sár fekk ek vigreifr at hvóru ok litinn frið; skinn á skildi mínum; skald fekk til kalda hrið; nær hafa eski-askar gørvan mik qrwendan = *Man kunde se det på mig, at jeg har været hos Olav, kvinde; sår fik jeg kampglad i alle tilfælde og stakket fred; mit skjold Skinner; skjalden fik et koldt uvejr; krigerne har næsten gjort mig kejthåndet.*

22. Bøðreifr Haraldr vas bitr at berjask með Áleifi; þar gekk Hringr ok Dagr at þingi harðra hjørva; þeir fjórir döglingar réðu at standa prútt und rauðar randir; benþiðurr fekk blakkan bjór = *Den kampmuntre Harald var gram til at kæmpe med Olav; der gik Ring og Dag ud i kampen; de fire fyrster stillede sig modig under de røde skjolde; ørnen fik brun druk.*

- 23.** Qrt vas Áleifs hjarta,
óð framm konungr (blóði
rekin bitu stól) á Stiklar
stqðum; kvaddi lið boðvar;
élpolla sák alla
Jølfuðs nema gram sjalfan
(reyndr vas flestr) i fastri
fleindrifu sér hlifa.
- 24.** Emka rjóðr, né rauðum
ræðr grønn Skogul manni
hauka setrs en hvíta;
hyggr fár of mik sáran;
- hitt veldr, mér at, meldrar
morðvenjanda Fenju,
djúp ok danskra vápna
Dags hriðar spor sviða.
- 25.** Undrask oglis landa
eik, hví vér róm bleikir;
fár verðr fagr af sórum,
fank qrvadrif, svanni;
mik fló malmr enn døkkvi
magni keyrðr i gognum,
hvast beit hjarta et næsta
hættligt járn es vættik.

23. Hjarta Áleifs vas qrt; konungr óð framm á Stiklarstqðum; stól, rekin blóði, bitu; lið kvaddi boðvar; sák alla Jølfuðs élpolla nema gram sjalfan hlifa sér í fastri fleindrifu; reyndr vas flestr = *Olavs hjerte var modigt; kongen stormede frem ved Stiklestad; de blodige sværd bed; hæren opfordrede til kamp; jeg så, at alle krigerne, undtagen kongen selv, dækkede sig (med skjoldene) i den voldsomme kamp; alle blev hårdt prøvede.*

24. Emka rjóðr, né ræðr en hvíta, grønn Skogul hauka setrs rauðum manni; fár hyggr of mik sáran; hitt veldr Fenju meldrar morðvenjanda, at djúp spor Dags briðar ok danskra vápna sviða mér = *Jeg er ikke rød; den lyse, smækre kvinde har heller ikke en rødmusset mand; kun få bryder sig om mig sårede mand; grunden for guldsøderen (mig) er den, at Dags-stormen og de danske våbens dybe spor volder mig svie.* [Teksten er en del forskellig; Hbs. kunde opfattes: Emka—manni; et forna jarn stendr fast benja fenstigi mér = det gamle jærn står fast i mit bryst; istedenfor omskr. Fenju m. m. har Hb: en mæra marglóðar tróða = herlige kvinde].

25. Oglis landa eik undrask, hví vér róm bleikir; fár verðr fagr af sórum, svanni; fank qrvadrif; enn døkkvi malmr fló, magni keyrðr, i gognum mik; hvast járn, hættligt, beit es vættik et næsta hjarta = *Kvinden undrer sig over, hvorfor jeg er så bleg; ingen bliver smuk af sår, kvinde; jeg har mørket pileregnen; det mørke maln fløj, skudt med kraft, gennem mig; det hvasse, farlige jærn bed, som jeg formoder, nærmest ved hjærtet.*

Óttarr svarti.

Islandsk skjald, 11. árh.

1. Óláfsdrápa sœnska (omkr. 1018).

1. Jofurr heyri upphaf,
ofrask mun kouungs lof
(hóttu nemi hann) rétt,
hróðrs síns (bragar míns).	4. Qrn drekkr, undarn
ylgr fær af hræum, sylg;
opt rýðr ulfr kjopt,
ari getr verð þar.
2. Visi tekri (vig-Freys)
vist austr munlaust
(aldar hefr allvaldr)
Óska vif (gótt lif).	5. Braut, en breki þaut,
borð, óx viðar morð,
(meðr fengu mikit veðr)
mæ, fyr ofan sæ.
3. Pengill vas þegar ungr
þreks gjorr vigs qrr,
haldask biðk hans aldr;
hann telk yfirmann.	6. Fold verr folk-Baldr,
fár má konungr svá,
qrn reisir Áleifr,
es framr Svia gramr.

1, 1. Jofurr heyri upphaf hróðrs síns; ofrask mun rétt lof konungs; hann nemi hóttu bragar míns = *Kongen høre på begyndelsen til sit digt; kongens rigtige lovprisning vil blive fremført; han lægger mærke til mit digts verseform.*

2. Visi tekri vist munlaust vif Óska austr; allvaldr aldar hefr gótt lif vig-Freys = *Fyrsten tager i besiddelse tilvisse det herreløse land i østen; herskeren nyder krigerens gode liv.*

3. Pengill, þreks gjorr, vas þegar ungr vigs qrr; biðk hans aldr haldask; hann telk yfirmann = *Kongen, rede til kraftig dåd, var allerede som ung krigersk; jeg ønsker at han må leve længe; ham betragter jeg som en sand hersker.*

4. Qrn drekkr sylg; ylgr fær undarn af hræum; opt rýðr ulfr kjopt; ari getr þar verð = *Ørnen får sig druk; ulvinden får føde af ligene; ofte rødfarver ulven sin kæbe; örnen får måltid der.*

5. Mæ bord braut, en breki þaut fyr ofan sæ; viðar morð óx; meðr fengu mikit veðr = *De smalle planker brødes, og brændingen bruste på havets flade; stormen voksede; mændene fik en stærk storm.*

6. Folk-Baldr verr fold; fár konungr má svá, — Áleifr reisir qrn; Svia gramr es framr = *Krigeren værger sit land; få konger er mægtige som han — Olav glæder örnen —, Sveakongen er ypperlig.*

2. Høfuðlausn (o. 1023).

1. Hlýð manngofugr minni
 — — — — —
 finnum yðr ok annan,
 allvaldr, konung fallinn;
 þat telk gifrs, siz Guta,
 glaðnistanda, mistak
 dögplings, verk at dýrka.
 dýr þengill, mitt lengi.
2. Gódmennis þarf Gunnar
 glóðbrjótanda at njóta;
 hér 's alnennin inni
 inndrótt með gram svinnum.
3. Ungr hratt á vit vengis,
 vigrakkr konungr, blakki
- (þú hefr dýrum þrek) dreyra
 Danmarkar (þik vanðan);
 varð nýtligust, norðan
 (nú 'st ríkr af hvot slíkri)
 frák til þess es fóruð,
 fór þín, konungr, gørva.
4. Ottuð órum skreyttum
 austr i salt með flaustum
 (bóruð) land af landi
 (landvørðr á skip randir);
 neyttuð segls ok sættuð
 sundvarpaði stundum;
 sleit mjók róin mikla
 morg ór und þér bóru.

2, 1. Hlýð minni [drápu?], manngofugr allvaldr; „finnum yðr ok annan konung fallinn“; telk þat lengi mitt verk at dýrka gifrs glaðnistanda, dýr þengill, siz mistak dögplings Guta = *Hør på mit [dig!], fyrste med det udmærkede mandskab; jeg finder eder [uforståeligt]; jeg unser det altid for min pligt at forherlige krigeren [dig], udmærkede konge, siden jeg mistede Göternes konge [Olav d. svenske].*

2. Parfk at njóta gódmennis Gunnar glóðbrjótanda; hér 's inni alnennin inndrótt með svinnum gram = *Jeg trænger til at nyde krigerens gode mænds venskab; her inde er der en fulddygtig skare hos den kluge fyrste.*

3. Vigrakkr konungr, hratt ungr vengis dreyra blakki á vit Danmarkar; þú hefr vanðan þik dýrum þrek; fór þín varð nýtligust, konungr; frák gørva til þess es fóruð norðan; nú 'st ríkr af slíkri hvot = *Du, kampdjæve konge, stødte som ung skibet ud for at sejle til Danmark; du har vænnet dig til herlig dåd; dit tog blev rigt på held, konge; jeg ved fuld besked om din rejse nordfra; nu er du nægtig på grund af din raskhed.*

4. Ottuð skreyltum flaustum með órum land af landi austr i salt; bóruð, landvørðr, randir á skip; neyttuð stundum segls ok sættuð sundvarpaði; morg mjók róin ór sleit mikla bóru und þér = *Du drev de prydede skibe med årerne fra land til land ud i Østersøen; konge, du havde ladet bære skjo'de ud på skibene; stundom benyttede du sejlet og den gunstige vind; mangen stærkt rót øre kløvede den store bølge, hvor du var ombord.*

5. Drótt vas drjúgligr ótti,
dólglinns, at fór þinni,
svanbræðir; namt síðan
Svipjóðar nes hrjóða.
6. Gildir, komt at gjaldi
gotneskum her, flotna;
þorðut pér at varða
þjóðlond firar röndu;
rann, en (maðr of minna
margr býr of prek) varga
hungr frák austr (an yngvi),
Eysýslu lið, þeyja.
7. Enn brauzt, éla kennir
Yggs, gunnþorinn bryggjur,
linns, (hefr lond at vinnu)
Lundúna (pér snúnat);
8. Komt i land ok lendir,
láðvørðr, Aðalráði
(þín naut rekka rúni)
riki eflör (at sliku);
harðr vas fundr, sás færðuð
friðlands á vit niðja
(réð áttstuðill áðan)
Játmundar (þar grundu).
9. Þengill, frák at þuuga
þinn herr skipum ferri
(rauð Hringmara-heiði)
hlóð valkostu (blóði);

5. Drótt vas drjúgligr ótti at fór þinni, dolginns svanbraðir; namt síðan hrjóða nes Svipjóðar = Folk blev dygtig forskrækkede ved dit tog. krigere; siden hærgede du næssene i Sverrig.

6. Gildir flotna, komt gotneskun her at gjaldi; firar þorðut at varða þér þjóðlond röndu; Eysýslu lið rann, en frák hungur varga þeyja austr; margr maðr býr of minna of prek an yngvi = Mændenes færer, du bragte det gullandske folk til at betale dig guld; mændene vovéðe ikke at værge hovedlandene mod dig ved kamp; Øsels hær flygtede, men jeg har hørt, at ulvenes hunger stilledes; alle er fyrsten underlegne i kraft.

7. Enn brauzt, Yggs éla linns kennir, gunnþorinn bryggjur Lundúna; pér hefr snúnat at vinna lond; éarnhringar, hart of krafðir gunnþings, hofðu gang, en gamlir skildir sprungu; hildr óx við þat = Fremdeles brød du, krigere, kampdjærv Londons broer; lykken har undt dig at erobre lande; sværdene, hæftig opfordrede til kamp, var i sterk bevægelse, men gamle skjolde brast; derved tiltog kampen.

8. Komt i land, láðvørðr, ok lendir ríki eflör Aðalráði; þín naut rekka rúni at sliku; harðr vas fundr, sás færðuð niðja Játmundar á vit friðlands; áttstuðill réð þar grundu áðan = Du kom til landet, konge, og skaffede, mægtig som du var, Edelred hans land igen; din hjælp nød mændenes ven ved sligt; den kamp var hård, hvorved du bragte Jatmunds fader igen til fredlandet; øttens hoved havde før rádet for det land.

9. Frák, at þinn herr, þengill, hlóð þunga valkostu ferri skipum; Hringmaraheiði rauð blóði; landsfolk laut fyr yðr at jorðu í branda gný,

laut fyr yðr, áðr létti,
lands folk i gný branda,
Engla ferð, at jorðu,
ótt en morg á flóttu.

10. Atgøngu vant, Yngvi,
ætt siklinga mikla,
bliðr hilmir, tókt breiða
borg Kantara of morgen;
lék við rønn af ríki
(rétt bragna konr gagni)
aldar frák at aldri,
eldr ok reykr, of beldir.

11. Máttit enskrar ættar
qld, þars tókt við gjoldum,
visi, vægðarlausum,
viðfrægr, við þér bægja,

guldut gunnar sjaldan
goll döglingi þollar;
stundum frák til strandar
stór þing ofan fóru.

12. Njóðuð, ungr, at eyða,
ógnteitr, jofurr, Peitu;
reynduð, ræsir, steinda
rond á Túskalandi.

13. Valfasta, bjótt vestan,
veðrørr, tváa knørru
(hætt hafið ér í ótta
opt) skjoldunga þopti;
næði straumr, ef stœði,
strangr kaupskipum angra,
innan bord, of unnir,
erringar lið verra.

áðr létti, en morg Engla ferð [kom] ótt á flóttu = *Jeg har hørt, at din hær, konge, opdyngede svære ligdynger fjært fra skibene; Ringmarcheden redfarvedes i blod; landets indbyggere faldt for eder til jorden i kampen, før det endte, men en stor skare af Angler flygtede hurtig.*

10. Yngvi, vant ætt siklinga mikla atgøngu; bliðr hilmir, tókt breiða Kantaraborg of morgen; eldr ok reykr lék við rønn af ríki; frák, at of beldir aldri aldar; rétt gagni, bragna konr = *Fyrste, du foretog et kraftigt angreb på fyrstecetten; venlige konge, du indtog det store Canterbury om morgenens; ild og røg spillede mægtig om husene; jeg har hørt, at du tog mændenes liv; du vandt sejr, fyrstecætling.*

11. Qld enskrar ættar máttit bægja við þér vægðarlausum, viðfrægr visi, þars tókt við gjoldum; gunnar þollar gulduð sjaldan döglingi goll; frák stundum fóru stór þing ofan til strandar = *Det engelske folk kunde ikke modstå dig, skånselsløs, vidtberömte konge, hvor du modtog betaling; krigerne udredede ikke sjælden guld til kongen; jeg har hørt, at der stundom førtes kostbarheder ned til stranden.*

12. Njóðuð, ungr jofurr, at eyða Peitu; reynduð, ógnteitr ræsir, steinda rond á Túskalandi = *Det lykkedes dig, unge fyrste, at hærge Peita; du prævede, kampglade fyrste, det malede skjold i Tuskaland.*

13. Valfasta veðrørr skjoldunga þopti, bjótt tváa knørru vestan; ér hafið opt hætt i ótta; strangr straumr næði angra kaupskipum of unnir, ef erringar-verra lið stœði innan bord = *Du kampraske kongeven, du rustede to handelsskibe vestfra; du har ofte udsat dig for fare; den stridte*

14. Eigi hrædduzk ægi,
ér fóruð sæ stóran,
allvaldr of getr aldar
engi nýtri drengi;
opt, varð fars, en forsi
flaust hratt af sér brøttum,
neytt, áðr Nóreg beittuð,
niðjungr Haralds, miðjan.

15. Blágjóða, tókt, bræðir
bengjalfrs, ok þá sjalfa,
skatti gnægðr, með skreyttu
skeið Hýkonar reiði;
ungr sóttir þú, Þróttar
þings mágrennir, hingat
(máttit jarl) þaus óttuð
áttlönd (fyr því standa).

16. Lýtandi, hefr ljótum
lands róðondum, branda,
umbstillingar allar,
ifla fold, of goldit;
hafa lézt heinska jøfra,
herskorðandi, forðum,
mundangs laun, þás meinum,
mætr gramr, við þik sættu.

17. Braut hafið, bøðvar þreytir,
(branda rjóðr) ór landi
(meir fansk þinn an þeira
þeikr) döglinga rekna;
stókk, sem þjóð of pekkir,
pér hverr konungr ferri,
heptuð ér en, eptir,
orðreyr þess, 's sat norðast.

ström vilde have kunnet fortrædige handelsskibene på bølgen, hvis en mindre kraftig skare havde været der ombord.

14. Eigi hrædduzk ægi; ér fóruð stóran sæ; engi allvaldr aldar of getr nýtri drengi; fars varð neytt, áðr beittuð miðjan Nóreg, niðjungr Haralds, en flaust hratt opt af sér brøttum forsi = *Du var ikke bange for sœn; det var et oprørt hav, du sejlede over; ingen første opnår at have bravere svende; skibet blev prøvet, før du, Haralds øtling, landede midt i Norge; men skibet havde ofte stødt de skummende sœer tilbage fra sig.*

15. Bengjalfrs blágjóða bræðir, skatti gnægðr, tókt skeið Hýkonar með skreyttu reiði ok þá sjalfa; ungr sóttir þú, Þróttar þings mágrennir, hingat áttlönd, þaus óttuð; jarl máttit stande fyr því = *Skatberigede kriger, du tog Hakons krigsskib med det smukke udstyr og dem selv tilfange; i en ung alder fik du, kriger, her din slegte lande, som tilhørte dig, i din magt; jarlen var ude af stand til at forhindre det.*

16. Lýtandi ifla fold-branda, hefr of goldit ljótum landsrøðondum allar umbstillingar; mætr gramr, herskorðandi, lézt heinska jøfra hafa mundangs laun, þás forðum sættu meinum við þik = *Gavmilde fyrste, du har lönnet med ondt landstyrerne alle deres rænker og anslag; herlige konge, hærrens styrer, du lod de henske konger få en passende løn, dem som fordums søgte at tilføje dig skade.*

17. Hafið rekna döglinga braut ór landi, bøðvar þreytir; meir fansk þinn þeikr, branda rjóðr, an þeira; hverr konungr stókk ferri pér, sem þjóð of pekkir, en ér heptuð orðreyr þess, 's eptir sat norðast = *Du har, kriger, jaget konger ud af landet; din kraft mærkedes mere, kæmper,*

18. Nú ræðr þú fyr þeiri
(þik remmir goð miklu)
fold, es forðum heldu
fimm bragningar (gagni);
breið eru austr til Eiða
ættlond und þér; Gondlar
engr sat elda þrøngvir
áðr at sliku láði.
19. Gegn, eru þér at þegnum,
þjóðskjoldunga góðra
- haldið hoeft á veldi,
Hjaltlendingar kendir;
engi varð á jorðu
ógnbráðr, áðr þér nöðum,
austr, sás eyjum vestan,
ynglingr, und sik þryngvi.
20. Skóruð skófnu stýri,
skaut, sylgháar bylgjur,
lék við hún á hreini
hlunns, þats drósir spunnu.

3. Knútsdrápa (1026).

1. Hratt litt gamall, lýtir
lögreiðar, framm skeiðum;
fórat fylkir øri
folksveimuðr þér heiman;
- hilmir bjótt ok hættir
harðbrynuð skip kynjum;
reiðr hafðir þú rauðar
randir Knútr fyr landi.

end hines; enhver konge flygtede langt bort fra dig, konge, som alle ved, og hans tunge lod du udskære, som blev siddende hjemme i den nordligste egn.

18. Nú ræðr þú fyr þeiri fold, es fimm bragningar heldu forðum; goð remmir þik miklu gagni; breið ættlond eru und þér austr til Eiða; engr þrøngvir Gondlar elda sat áðr at sliku láði = *Nu hersker du over det land, som fem konger forðum besad; gud styrker dig med en stor sejr; dine vidtludstrakte slægtslande er i din magt lige østpå til Ed; ingen kriger har för hersket over et sådant rige.*

19. Haldið gegn hoeft á veldi góðra þjóðskjoldunga; Hjaltlendingar eru kendir þér at þegnum; engi ógnbráðr ynglinger varð á jorðu austr, áðr nöðum þér, sás þryngvi eyjum vestan und sik = *Du holder dygtig og mædeholdent på de gode hovedkongers valde; Hjaltlænderne regnes (nu) for dine undersætter; men ingen kamphidsig konge fremstod her i østen, før vi fik dig, som underkastede sig øerne i vesten.*

20. Skóruð sylgháar bylgjur skófnu stýri; skaut, þats drósir spunnu, lék við hún á hlunns hreini = *Du skar de höjtslikkende belger med det glatte ror; det sejl, som kvinderne spandt, spillede ved skibets mastetop.*

3, 1. Lýtir lögreiðar, hratt litt gamall framm skeiðum; fórat fylkir folksveimuðr heiman øri þér; hilmir, bjótt harðbrynuð skip ok hættir kynjum; reiðr hafðir þú, Knútr, rauðar randir fyr landi = *Sakrige, i en ung alder stødte du skibene fra land; ingen konge, yngre end du, er draget hjemme fra for at færdes ude i verden; fyrste, du udstyrede de stærkt*

2. Út fylgðu þér Jótar,
auðmildr, flugar trauðir,
skauthreina bjótt skreytir
Skónunga lið Vánar;
výð blés of þér visi,
vestr settir þú festa
(kunt gerðir þú þannig
þitt nafn) i haf stafna.
3. Herskjold bart ok helduð
hilmir ríkr af sliku;
hykkat þengill þekðusk
þik kyrrsetu mikla;
ætt drapt, Jóta dróttinn,
Játgeirs i fór þeiri;
þveit rakt (þrár est heitinn)
þeim stillis konr illan.
4. Brunnu byggðir manna
buðlungr fyr þér ungum,
opt lézt, hús ok, heiptar
herkall búendr gerva.
5. Gunnari lézt í grønni
gramr Lindisey framða,
beldu viðr þeir 's vildu
vikingar því riki;
biða lézt í breiðri
borg Helminga sorgir
œstr fyr Úsu vestan
engst folk, Svía þrengvir.
6. Ungr fylkir lézt Engla
allnær Tesu falla,
flóði djúpt of, dauða,

*pansrede og vovede det yderste; kampmodig havde du, Knud, røde skjolde
foran landet.*

2. Flugar trauðir Jótar fylgðu þér út; auðmildr skreytir skauthreina
Vánar, bjótt Skónunga lið; výð blés of þér visi; þú settir festa stafna vestr
i baf; þú gerðir þitt nafn kunt þannig = *De flugtræge Jyder fulgte dig
på krigstoget; gavmilde sæfarer, du rustede Skáningernes mandskab;
sejlet soulmede over dig, fyrste; du styrede alle skibene vesterpå ud i
havet; du gjorde dit navn berømt i de egne dør.*

3. Bart herskjold ok helduð, hilmir, ríkr af sliku; hykkat þik, þengill,
þekðusk mikla kyrrsetu; Jóta dróttinn, drapt ætt Játgeirs i þeiri fór; stillis
konr, rakt þeim illan þveit; est heitinn þrár = *Du forte hærskjold frem
(i landet) og holdt (det ø: fremdeles ved kraft), fyrste, mægtig af sligt;
jeg tror ikke, fyrste, at du holdt af at sidde længe stille; Jydens fyrste,
du dræbte Jatgeirs slægt(ning) på det tog; kongeætling, du behandlede
dem hårdt; da gælder for at være ubøjelig.*

4. Byggðir manna ok hús brunnu fyr þér ungum, buðlungr; lézt opt
búendr gerva heiptar herkall = *Mænds bygger og huse lod du som
ung brænde, fyrste; ofte lod du bønderne rábe om fjendtligt angreb (en
fjendtlig hers ankomst).*

5. Gramr, lézt gunni framða í grønni Lindisey; vikingar beldu því
ríki viðr, es þeir vildu; lézt, Svía þrengvir, œstr engst folk biða sorgir í
breiðri Helminga borg fyr vestan Úsu = *Konge, du havde en kamp i den
grønne Lindessa; vikingerne udfoldede der den kraft, som de ønskede; du
lod, Svearnes modstander, kampvred det angliske folk rammes af sorg
(nederlag) i den brede Helmingeborg vest for Usa.*

- dik Norðimbra likum; svefn brauzt svörtum hrafni sunnarr, hvotuðr Gunnar, ollir sókn enn snjalli Sveins mógr at Skorsteini.
- (fekk blóðtrani bráðir
brúnar) Assatúnum;
vátt, en valfall þótti
verðung, jofurr sverði
nær fyr norðan stóru
nafn gnógt Danaskóga.
7. Fjörlausa hykk Frisi
friðskerðir þar gerðu,
brauzt með byggðu setri
Brandfurðu, þik randa;
Játmundar hlaut undir
ættniðr gøfugr hættar,
danskr herr skaut þá dørrum
drött, en þú rakt flóttu.
9. Bjóðr, vant brynjur rauðar,
bliðr stórgjafa, siðan
(lætr qnd áðr þrek þrjóti
þinn) fyr Norðvik innan.
8. Skjoldungr, vant und skildi
skørð verk, enn sterki,
10. Framm gekt enn þars unnuð
(almr gall hátt) við malma,
[knóttut] slæ [þars sóttuð]
sverð [kastala verja];
unnuð eigi minni

6. Ungr fylkir, lézt Engla falla dauða allnær Tesu; djúpt dik flóði of likum Norðimbra; brauzt svefn svörtum hrafni, Guðnar hvotuðr; enn snjalli mógr Sveins, ollir sókn sunnarr at Skorsteini — *Unge første, du lod Anglerne falde døde lige ved Tesa; den dybe elv flød over Northumbrernes lig; du brød den sorte ravns sövn, kriger; Svens modige sön, du voldte en kamp længere mod syd ved Skorsten.*

7. Hykk þik, randa friðskerðir, gerðu þar Frisi fjörlausa; brauzt Brandfurðu með byggðu setri; gøfugr ættniðr Játmundar hlaut hættar undir; danskr herr skaut þá dørrum drött, en þú rakt flóttu — *Jeg ved, at du, kriger, gjorde dér Friserne livløse; du brød Brandfurda tilligemed de begydede steder; Jatmunds gæve øtting fik farlige sår; den danske hær nedskød da mændene (fjenderne) med spyd og du forfulgte de flygtende.*

8. Enn sterki skjoldungr, vant und skildi skørð verk Assatúnum; blóðtrani fekk brúnar bráðir; jofurr, vátt gnógt nafn stóru sverði nær fyr norðan Danaskóga, en verðung þótti valfall — *Du stærke første, du ud-førte skjoldbedækket krigs-gørnning i Assatun; ravnen fik brunt bytte; første, du tilkæmpede dig et stort navn med det store sværd nærværd og nordfor Daneskov; din hird fandt, at der var et (virkeligt, betydeligt) mandefald.*

9. Bliðr bjóðr stórgjafa, vant siðan brynjur rauðar fyr innan Norðvik; lætr qnd, áðr þinn þrek þrjóti — *Du venlige giver af store gaver, du rødfarvede derefter bryngerne inden for Nordvig; du mister livet, før din kraft svigter.*

10. Gekt enn framm, þars unnuð sverð slæ við malma — almr gall hátt — knóttut verja kastala, þars sóttuð; unnuð eigi minni rómu, hnekkir

- (ulfs gómr veit þat) rómu,
hnekkir hleypiblakka
hlunns, á Tempsar grunni.
11. Svíum hnekðir þú, sóknar
siklingr ñorr, en mikla
- ylgr, þars ó en helga,
ulfs beitu fekk, heitir;
helt, þars hrafn né svaltat,
(hvatráðr est þú) láði,
ógnar stafr, fyr jófrum,
ýgr, tveimr (við kyn beima).

4. Lausavísur.

- 1 (o. 1023). Hnøtr sendi mér
handan,
hrønduðr qlunbranda,
(ár vas þats mank meiri
mín þing) konungr, hingat;
mær es, markar stjóri,
meir sék þar til fleira,
niðrat oss i qðru,
islands, mikils visir.
- 2 (o. 1026). Svá skal kveðja
konung Dana,
Íra ok Engla
ok Eybúa,
at hans fari
með himinskautum
londum qlllum
lof viðara.

hlunns hleypiblakka, á Tempsar grunni; ulfs gómr veit þat = *Endnu trængte du frem, hvor du gjorde sværdene sløve mod (ved hug mod) våbnene — buen gjaldeðe höjl —; de kunde ikke forsøre kastellet, hvor (som) du angreb, og en ikke mindre sejr vandt du, sæfarer, i kampen ved Temps; det ved ulvens kæbe.*

11. Sóknar ñorr siklingr, þú hnekðir Svíum, þars heitir ó en helga, en ylgr fekk mikla ulfs beitu; ýgr ógnar stafr, helt láði fyr tveimr jófrum, þars hrafn né svaltat; þú 'st hvatráðr við kyn beima = *Kampraske konge, du slog Svarne, hvor det hedder Helgeán, men ulvinden fik megen ulvefede; frygtelige kriger, du værgede landet mod to konger, hvor ravnene ikke sultede; du handler rask overfor mændene.*

4, 1. Konungr sendi mér hingat hnøtr handan, hrønduðr qlunbranda; ár vas þats mank min þing meiri; mær es mikils visir; meir sék þar til fleira; niðrat oss i qðru, stjóri markar islands = *Kongen sendte mig herhen derovre fra nogle nødder, gav milde mand; der var den tid, jeg husker at mine ting var større; men (ofte) er spiren til det store lille; fremdeles vænter jeg dér noget mere; tryk os ikke ned i andet, Norges(?) konge.*

2. *Således vil jeg hilse Danernes, Irernes, Anglernes, Øboernes konge (og ønske) at hans lov må svæve langs himlens grænser videre om end hele jorden.*

Brynjolfr ulfaldi.*Nordmand, 11. årh.***Lausavísa (1018; kun slutningen).**

Bragningr gaf mér brand ok Vettaland.

Björn Arngeirsson hitdœlakappi.*Islænder, d. o. 1024.***1. Grámagaflim (o. 1022).**

1. Fiskr gekk á land,	gekk heldr til keik;
en flóð á sand,	— — —
hrognekelsi glikr,	ok aum i vqmb
vas á holdi slikr;	varð heldr til þqmb.
át einhaga	
Ilmr grámaga,	3. Sveinn kom í ljós,
meinblandit hræ;	sagt hafði drós
mart 's ilt i sæ.	auðar gildi,
	at ala vildi;
2. Óx brúðar kviðr	henni [honum?] þótti sá
frá brjósti niðr,	hundbitr, þars lá,
svát gerðu eik	jaðmsnjallr sem geit,
	es í augu leit.

[Br.] *Fyrsten forærede mig et sværd og Vettaland.*

[B.] 1. *En fisk dreves på land med floden på sand (den sandede kyst), den lignede en stenbider; der var slim på dens krop; kvinden spiste „gråmaven“, den giftige døde fisk: der er meget ondt i øen.*

2. *Kvindens bug voksede nedenfor brystet, så at hun gik temlig stærkt tilbagebøjte — — og syg i moderlivet svulmede hun stærkt op.*

3. *En dreng kom for dagens lys: hun havde sagt sin mand, at hun skulde føde; hun (han?) syntes, at den „hundebider“ var, hvor den lå, lige så modig som en ged, da hun (han?) så ham i øjnene.*

2. Lausavísur.

- 1 (1009). Hér myndi nú, handar,
(hœft skiljum brag) vilja,
liki fogr es leygjar
Lofn, Eykyndill sofna.
ef hørskorða heyrði,
harðla nær at værim
(gerðumk frægr) með fjórða
fleina vald i tjaldi.
- 2 (1011). Hristi handar fasta
hefr drengr gamans fengit;
hrynya hart á dýnur
hlóð Eykyndils vqðva,
meðan (vins) stinna vinnum
(veldr nøkkvat því) kløkkva,
- skeið verðk skriðs at beiða,
(skorða) ór at borði.
3 (1019). Snót biðrsvein enn hvita
svinn at kviar innan
(reið esat Rinar glóðar
ranglót) moka ganga;
harðla nýt, sús heitir,
Hlókk miðs vita Røkkva
sprund biðr út at andar,
Eykyndill, mik skynda.
4 (1019). Hér munk sitja,
hátt vel kveða,
skemta þinni

2. 1. Hér myndi nú Eykyndill vilja sofna — handar leygjar Lofn es fogr liki; skiljum brag hœft; —, ef hørskorða heyrði, at værim harðla nær i tjaldi með fjórða fleina vald; gerðumk frægr = *Her vilde Øfakkels gærne ville legge sig at sove — kvinden er skön af udseende; jeg digter rigtig mit vers —, dersom hun vidste, at jeg var så nær i et telt med 3 andre mænd. Jeg er bleven omtalt.*

2. Drengr hefr fengit Hristi handar fasta gamans; „vqðva hlóð“ Eykyndils hrynya hart á dýnur, meðan vinnum stinna ór kløkkva at borði; verðk at beiða skeið skriðs; vins skorða veldr því nøkkvat = *Manden (jeg) har skaffet kvinden elskovslyst; Øfakkels tårer(?) falder stridt på hendes dunpunder, medens jeg gör den stive øre böjelig ved bådkanten; jeg må kræve af skibet, at det løber; hun er til en vis grad årsag deri.*

3. Svinn snót biðr enn hvita svein ganga at moka kviar innan; reið Rinar glóðar esat ranglót; sprund, si harðla nýt Hlókk Røkkva miðs vita, es heitir Eykyndill, biðr mik skynda út at andar = *Den kløge kvinde beder den hvide (feje) svend at gå ud og rense fårefolden for mæg; kvinden er ikke uretsfærdig; hun, den dygtige kvinde, som hedder Øfakkels, beder mig at komme hurtig ud i færdoren*

4. *Her vil jeg sidde — og kvæde höjt og smukt, underholde din kone på det bedste; det vil man ikke dadle os for; jeg er ørlig i hu. Her vil jeg sidde. — [Jfr. Tords Løsevers 1].*

þjóðvel konu;
þat mun okkr eigi
til orðs lagit;
emk heill i hug;
hér munk sitja.

Þorð eimuni, forðum,
ok frá auði miklum
ódrengila genguð;
bart, þótt allvel ortir,
optsinnum hlut minna.

5 (1019). Eykyndill verpr qndu
(orðsæl) ok vill mæla
(brúðr hefr þaztar rœður)
breksqm við mik nekkvat;
en til Jarðar orða
qlunreyrar gengr heyra
litill sveinn ok leynisk
launkarr ok sésk fjarnar.

7(1019). Munamátt hitt, at, hattar
hallland, ek vann grandi,
litill sveinn, of leiti
látpúðr pars þú dúðir,
ok frá byrjar blakki
brátt, sem orka máttir,
annars snauðr an æðru,
ills kunnandi runnuð.

6 (1019). Þat mun þér, es móettí
þín sveit liði mínu
þar fyr Þrælaeyri,

8(1019). Hefnt telk þess, at þessa
þornteigar gekt eiga,
(þín 's i þurð at einu)

5. Eykyndill verpr qndu ok vill mæla nekkvat, breksqm við mik; orðsæl brúðr hefr þaztar rœður; en litill sveinn gengr heyra til orða qlunreyrar fjarnar Jarðar ok leynisk launkarr ok sésk = *Øfakkel sukker tungt og vil sige noget, vant som hun er at snakke med mig; den veltalende kvinde fører de bedste samtaler; men den uanselige svend går hen for at høre hendes ord og skjuler sig hemmelighedsfuld noget borte, men bliver opdaget.*

6. Þat mun þér, Þorðr, eimuni, es þín sveit móetti forðum liði mínu þar fyr Þrælaeyri, ok genguð ódrengila frá miklum auði; bart optsinnum minna hlut, þótt ortir allvel = *Det vil du aldrig glemme Tord, at din skare mødte fordum mit følge dér foran Trælleør, og du lod umandig alt dit gods i stikken; ofte har du trukket det korteste strå, skönt du kunde digte godt.*

7. Mátt muna hitt, litill sveinn, at ek vann grandi pars þú dúðir látpúðr hattar hallland of leiti, ok runnuð frá byrjar blakki brátt sem orka máttir ills kunnandi, snauðr annars an æðru = *Det husker du nok, feje svend, at jeg slog dig ikke ihjæl, da du med smukke lader rystede dit hoved farende henover bakkerne, og løb hurtig, alt hvad du orkede, bort fra skibet, kun tænkende på hvad der er slet, og blottet for alt undtagen fejhed.*

8. Telk þess hefnt, Þorðr, at gekt eiga þessa þornteigar skorðu; vegsemi þín 's at einu i þurð; ér lóguð lágt skreyja undan fundi mínum á Oddaeyri und brúar bakka Brenneyja = *Jeg mener det er hævnet, Tord, at*

Þorðr (vegsemi) skorðu;
ér á Oddaeyri
undan minum fundi
brúar und bakka lóguð
Brenneyja lágt skreyja.

9 (1019). Sátt við, sveinn enn
hviti,
sviptr auði ok giptu,
(þrr vas auðs við hriðir)
qfund (hjors) i Sólundum,
þás raungetinn ræntak
rusilkvæðr af þér bæði
(heldr vas gráleikr goldinn
gauri) knorr ok aura.

10 (1019). Þá mun þunnrar blæju
þöll (vestarla und fjöllum

Rindr vakði mik mundar)
manns þins getu sanna,
ef gæti son sæta
sunnu mars við runni
(vón lætk réttrar ráunar)
riklunduð mér glikan.

11 (1019). Kyrr munk sitja,
komk á hausti,
hefk fornan mör
fullu keyptan;
feld gófuð mér
fagrrøggvaðan,
kappsvöl dreppinn;
kyrr munk sitja.

12 (1019). Svá flakir Ullr of alla,
odds, bögð-Gefnar Loddu,

du øgteude denne kvinde; din hæder er i stærk aftagen; lavt måtte du usling, før (for at undgå) mødet med mig, ligge på Oddaør under Brennøernes bro-bakke.

9. Sátt, enn hviti sveinn, sviptr auði ok giptu í Sólundum, við qfund — þrr auðs vas við hjors hriðir —, þás ræntak raunetinn af þér, rusilkvæðr, bæði knorr ok aura; heldr vas gráleikr goldinn gauri = *Du undgik, hvide svend, berøvet gods og lykke i Sulend misundelse (at blive misundt) — manden (jeg) har deltaget i kampe —, da jeg prøvet i mange ting frøt dig, tølperagtige, både skib og gods; tølperen fik løn for sin falskhed.*

10. Þá mun þöll þunnrar blæju sanna getu manns þins — mundar Rindr vakði mik vestarla und fjöllum —, ef riklunduð sæta gæti son, glikan mér, við mars sunnu runni; lætk vón réttrar ráunar = *Da vil kvinden sande din mands formodning — kvinden vesterpå under fjældene vækkede min elskov —, dersom den stolte kvinde fik en søn, der lignede mig, med sin mand; jeg formoder, at prøven vilde blive rigtig.*

11. *Jeg bliver rolig siddende — jeg kom til efteråret, og jeg har købt det gamle fedt for dets fulde værdi; du gav mig en skindpels med smukke lokker, meget godt slæt(?) — rolig bliver jeg siddende.*

12. Svá flakir bögð-Gefnar Ullr, hinn odds lýtir, es fal ljótan [hug], innan of alla sæing linnbeðs Loddu, at brannblakks hól-Njørup hvilir kalin á beðjar horni; lofak nakkvat hag þýðar þorns Prúðar = *Således breder*

hinns ljótan fal lýtir,
linnbeðs sæing innan,
at hól-Njórun hvilir
hrannblakks kalin (nakkvat
lofak Þrúðar hag þýðar
þorns) á beðjar horni.

13 (1019). Systreru tvær með tiri
(trúik) enn (sogum hennar)
þýð ok þeira móðir
þekk bragsmiðar skekki;
þær 'ro mér (in meira
men-Grund lofak stundum)
þat 's versóka veiti
vánligt, í stað kvánar.

14 (o. 1022). Hoddgeymir liggr
heima,

(hér fregn mannr et sanna)
sár fekk mygir mørva
misleitr af selreitum,
en þás út taka hrannir,
allhvass, of sker falla,
færir lókr of leiru
ljótr kerlingu skjóta.

15 (o. 1022). Standa stýrilundar
staðar — — — — —
glikr, 's geira sökir
gunnsterkr at því verki;
— — — — —
stendr af stála lundi
styrr Þórrøði fyrri.

16 (o. 1022). Veitat kóna knýtir
(kom drengr við styr lengi),

manden, krigeren, som viste falsk sind, sig over kvindens hele leje, at hun må ligge på sengekanten og fryse; kun til en vis grad roser jeg hendes stilling.

13. Tvær systr með tiri eru ok þeira þýð móðir — trúik sogum hennar — enn þekk bragsmiðar skekki; þær 'ro mér í stað kvánar — in meira lofak stundum mengrund; þat 's vánligt versóka veiti = *To søstre med hæder og deres elskværdige moder — jeg tror hendes ord — er endnu digteren kære; de er mig i hustrus sted — så meget mere lovpriser jeg stundum hende —; det er hvad man kan vænte af mig.*

14. Hoddgeymir liggr heima; misleitr mygir mørva fekk sár af selreitum — hér fregn mannr et sanna —; en þás hrannir taka falla út of sker, færir allhvass ljótr lókr skjóta kerlingu of leiru = *Den karrige ligger hjemme; den uselige fedtfortærer fik sár af en elendig sælhund — her kan man få sandheden at vide —; men når bølgerne begynder at strømme tilbage ud over skærene, — — — (uforstædligt).*

15. Stýrilundar standa . . staðar . . glikr; gunnsterkr geira sökir es at því verki; styrr stendr Þórrøði af stála lundi . . . fyrri = *Mændene står . . . steds . . . lig; den kampstærke krigер er ved det værk (den gærning); ufred for Tord rejser sig fra krigeren (mig) . . . den første.*

16. Órmóglugr „kóna knýtir“, hinns annask of eyki, veitat þat górvu — dreng kom lengi við styr —, hvor lækt bøðserkjær birki hniga; ætna eyðir es trauðr einvigis; egg beit leggi i tvau = *Den snakkesalige mand, som er optaget af trækdyrene, ved ikke sikcert — jeg har jævnlig deltaget*

hinns of eyki annask,
ormóglugr þat gørva,
hvar hóðserkjær birki
(beit egg i tvau leggi),
trauðr es ætna eyðir
einvigis — lætk hniga.
(radd kappi né kviddum)
Klifsjörva namk fjorvi
ok vögum þorn þeygi
Þundar gráps með vópnnum;
fall varð fleygipolli
fjorgrand Niðar branda.

17 (o. 1022). Þat vilk Þórðr at
frétti
— (þess unnum bør Gunnar),
ops búinn veik fyr veiti
vægja suðr með ægi, —
at þars einir hittumk
(jókk tafn i dag hrafni)
hafviggjar fyr hneigi
hnigu tveir viðir geira.

18 (o. 1022). Kalfs veitk at son
sjalfan
(sverða goðs) á roðnum

19 (o. 1022). Leit hvar rann hjá
runni
runnr dökkmara Gunnar
œgiligr i augum
iøgliki mér víka,
segja þróngvar þeygi
þat barn vita Marnar
hesta hleypí rastar
hlunns sinn fôdur kunna.

20 (1022). Draum dreymðumk
nú, Nauma
Niðbrands skarar landa

i kampe — hvor jeg lader krigeren falde; madfortæreren er uvillig til tvekamp; sværdet bed læggene itu.

17. Vilk at Þórðr frétti þat — ops búinn veik suðr með ægi fyr veiti vægja; þess unnum Gunnar bør —, at lveir geira viðir hnigu fyr hafviggjar hneigi, þars hittumk einir; jókk hrafni tafn i dag = *Jeg ønsker, at Tord må høre det — rede til at vige trak han sig tilbage for krigeren syd på langs stranden; det under jeg ham —, at to krigere faldt for sefareren (mig), hvor vi ene mødtes; jeg gav ravnen føde i dag.*

18. Veitk, at namk sjalfan son Kalfs fjorvi á roðnum Klifsjörva; — né kviddum kappi sverða raddgoðs —, ok vögum þeygi þorn Þundar gráps með vópnnum; fall varð fjorgrand Niðar branda fleygipolli = *Jeg ved, at jeg berøvede Kalfs egen són livet på den blodige Klifsjörve — jeg var ikke bange for krigeren stridslyst —, og dog dræbte jeg ikke krigeren med våben; et fald blev mandens bane.*

19. Gunnar runnr leit, hvar œgiligr i augum, iøgliki mér, rann hjá víka dökkmara runni; þróngvar Marnar vita segja hlunns rastar hesta hleypí þeygi þat barn kunna fôdur sinn = *Krigeren (jeg) så, hvor han med de hvasse øjne, der ligner mig livagtig, løb forbi sefareren (mig); mændene siger mig, at det barn dog ikke kender sin (rigtige) fader.*

20. Dreymðumk nú draum, skarar landa Niðbrands Nauma, koma mun enn eggjar Yggr at bragsmiðar kenni —, væri báðar hentr i blóði, ok

(koma mun Yggr at eggjar
enn bragsmiðar kenni),
báðar hendr i blóði,
(braut Kaldamarsnauta)
(mér) ok kendr (i mundum)
Mæringr roðinn væri.

ógn hefk fyrða fregna,
framvisar mér dísir,
þvit armleggjar orma
Ilmr dagbœjar hilmis
heim ór hverjum draumi
hjalmfaldin býðr skaldi.

21 (1024). Þræta at þú sér betri
Þórðr (skuld enga vildak),
alls gazi enga snilli
eljun latr á skratti;
vart hófum verri orta
(vink björ Hógars inna)
sekr glöeps okr, an ortak,
isbjóðr, of þik vísu.

23' (1024). Út genk með lið litit,
litt sék hers við viti;
sverð fylgir menmyrði
mitt ok skjoldr enn hvíti;
enn fyr einum, runni
ægis dýrs, of Mýrar,
vöndr skal hjalts ór hendi
hrókkva, fyrr an stókkvak.

22 (1024). Undr 's ef ekki benda
(opt vakir drengar at lengrum);

24 (1024). Tveir erum vorðr, en
vórum,

Mæringr kendr roðinn; Kaldamarsnauta braut mér i mundum = *Jeg havde nu en dröm, kvinde, — endnu vil krigeren overfalde digteren —, at bægge mine arme var blodige, og Mæring sås rødfarvet; sværdet gik itu i min hånd.*

21. Þræta. Þórðr, at þú sér betri, — vildak enga skuld —, gazi enga snilli, skratti, latr á eljun; hófum vart orta verri vísu of þik, an ortak, sekr glöeps „okr“ isbjóðr; vink inna Hógars björ = *Søg ikke at hævde, Tord, at du er bedre — jeg vilde ikke, at der skulde være nogen gæld på min side —; du har ingen dygtighed, tølper, doven til kraftig handling; næppe har jeg digtet en bitrere vise om dig, end denne, forbryd- erske . . . ; jeg digter et vers.*

22. Undr es, ef framvisar dísir benda mér ekki — hefk fregna ógn fyrða; drengi vakir opt at lengrum —, þvit hjalmfaldin armleggjar orma Ilmr hilmis dagbœjar býði skaldi heim ór hverjum draumi = *Det skulde være mærket, om ikke fremsynte diser giver mig vink — jeg har hørt mændenes trusler; ofte våger jeg des længere —, ti en hjælmdækket kvinde fra himlens konge indbyder skylden i enhver dröm.*

23. Genk út með litit lið; sék litt við viti hers; mitt sverð ok enn hvíti skjoldr fylgir menmyrði; hjalts vöndr skal hrókkva ór hendi ægis dýrs runni, fyrr an enn stókkvak fyr einum of Mýrar = *Jeg går ud med et ringe følge; jeg er ikke bange for mændenes fjendskab; mit sværd og det hvide skjold følger mig; sværdet skal før falde ud af søfarerens (min) hånd, end jeg nogensinde skal flygte for én over Myrerne.*

vápneirar, mun fleiri
 (opt vas skald und skildi)
 skólkinnis, at jólum;
 enn hraustgeði á hausti

(hoddlestis) kom vestan
 (sveit vasa seggja litil
 snarfengs) með lið drengja.

Skúli Þórsteinsson.

Islandsk skjald, 11. árh.

1. Digt om Svolderslaget (omkr. 1020).

1. Vekr þats val heltk ekka	pás til móts við mœti
viðis ár ok síðan	malmpings i dyn hjalma
(grepps hlýði því góðu)	sunr fyr Svöldrar mynni
gallópnis vel (spjalli).	sárlauk roðinn bórum.

2. Fylgðak Frisa dolgi	3. Myndit øfst, þars undir
(fekk ungr) þars spjor sungu	árflogni gafk sárar,
(nú fiðr qld at eldumk,	Hlókk i hundraðsflokki
aldrbót) ok Sigvalda,	Hvitinga mik lita.

24. Erum tveir, vorðr vápn-eirar, en vórum mun fleiri at jólum; opt vas skald und skildi „skólkinnis“; enu hraustgeði kom vestan á hausti með lið drengja; seggja-sveit snarfengs hoddlestis vasa litil = *Vi er to, kriger; vi var adskillig flere sidste jul; ofte har skjalden væretude under skjoldet (i kamp) . . . ; den modige (jeg) kom vestfra i efteråret med en skare mænd; den raske mandens følge var ikke lidet.*

[S.] 1. 1. Vekr ár ok síðan ekka, þats heltk gallópnis viðis val vel; hlýði því góðu grepps spjalli = *Det vækker (mig) tidlig og silde vemodige tanker, at jeg [fordums] fædene ravnenv godt; folk høre på skjaldens gode (fornøjelige) tale derom.*

2. Fylgðak dolgi Frisa ok Sigvalda, þars spjor sungu — fekk (ek) ungr aldrbót; nú fiðr qld at eldumk —, pás bórum roðinn sárlauk i hjalma dyn til móts við malmpings mœti sunr fyr mynni Svöldrar = *Jeg fulgte Frisernes fjende [Erik] og Sigvalde, hvor spydene sang — i min ungdom vandt jeg ry; nu mærker man jeg ældes —, da vi bar det blodige sværd i kampen imod krigeren sydpå foran Svolders munding.*

3. Hlókk Hvitinga myndit lita mik øfst i hundraðsflokki, þars gafk árflogni sárar undir = *Kvinden vilde ikke have set mig bagerst i skaren, hvor jeg gav ravnenv sårenes blod.*

4. Þás ræfrvita Reifnis
rauðk fyr Svöldr til auðar,
herfylgins bark Hølga
haugþak saman baugum.
5. Margr of hlaut of morgin
morðelds, þars val feldum,
Freyju tóð at fleiri
fárþjóðr; at þar vórum.

2. Lausavísa.

- Glenz beðja veðr gyðju
goðblið i vé, siðan
- ljós kœmr gótt, með geislum,
gránserks ofan Mána.

Einarr Eyjolfsson, þveræingr.

Islandsk hövding, 11. árh.

Lausavísur.

- 1 (o. 995). Prøngvir varð á þingi þás marstéttar máttit
þremjalinn at rinna; Mævils við þrom sævar
vasat i Ála éli geira njótr á grjóti
auðlatr fyr mel brattan; Gestils klauf of festa.

4. Þás rauðk Reifnis ræfrvita fyr Svöldr til auðar, bark saman haugþak herfylgins Hølga baugum = *Da jeg rødfarvede sværdet ved Svolder for at erhverve guldbytte, samlede jeg den krigerske Hølges høj-tag [guld], bestående af ringe*

5. Margr morðelds fárþjóðr of hlaut of morgin at fleiri Freyju tóð, þars feldum val; vórum at þar = *Mangen kriger fik den morgen så meget guld, hvor vi fældede fjenderne; det var jeg tilstede ved*.

2. Goðblið Glenz beðja veðr með geislum í vé gyðju; siðan kœmr ofan gótt ljós gránserks Mána = *Glenz gudeblide hustru (solen) træder med sine stråler ind i gudindens bolig; siden kommer ned til os den gråklædte (blege) Mánes milde lys.*

[E E.] 1. Prøngvir þremjalinn varð at rinna á þingi; vasat auðlatr fyr brattan mel i Ála éli, þás geira njótr máttit of festa klauf á grjóti við sævar þrom „mar(má) stéttar Mævils Gestils“ = *Krigeren måtte flygte fra tinget; han var ikke let at holde tilbage fra i kampen at flygte ned ad den stejle gruskrænt, da han ikke kunde få fodfæste på stenene ved strandbredden . . . (uforståelige ord).*

2. Erumik trautt at láta Grimsey lausa; gramr es gjarn at árna of fleyja trøð; reiði konungs es oss leið; vér holdum holmgjarðar nagla fyr hildar stýri; hann es dýrr konungr; hilmir fremsk peitu hagli = *Jeg er uvillig til*

2 (1024). Trautt erumk lausa holdum vér fyr hildar
 at láta (hann 's dýrr konungr) stýri
 (leið 's oss konungs reiði) holmgjarðar (fremsk hilmir
 gjarn es gramr at árna, hagli peitu) nagla.
 Grimsey, of trøð fleyja:

Eindriði Einarsson.*Nordmand, d. 1050.***Lausavísá (omkr. 1025).**

Mér kom (mundar fúra)	en sás oss vill kenna
meyjar hold i eyju	atgeirs af því fleira
(fátt segir Freyr it réltra)	Baldr (mun sjá til sjaldan)
fjarri alt nema varrar;	segi allvesall (þegja).

Helgi dýr Skefilsson.*Islænder, 11. árh.***Lausavísá (omkr. 1025).**

Band 's á hægri hendi,	(lýg 'k eigi þat) leygjar,
hlautk sár af Tý bóru	(linnvengis Bil) minni.

at give slip på Grimsø; kongen har nok stor lyst til at komme [til os] over havet; kongens vrede ønsker vi ikke; vi forholder krigeren øen [vi vil ikke astå den]; han er en udmærket konge og indlægger sig berømmelse ved kamp.

[E.] Mér kom alt meyjar hold fjarri i eyju nema varrar, — fátt segir Freyr mundar fúra it réttra —, en atgeirs Baldr, sás vill kenna oss fleira af því, segi allvesall; sjá mun þegja til sjaldan = *Mæns hele legeme var mig på øen fjærnt undtagen hendes læber; manden (jeg) kan intet sige sandere; men enhver, som vil beskynde os for mere i så hen-seende, skal times al ulykke for sine ord — han taler altfor meget.*

[H.] Band 's á hægri hendi minni; hlautk sár af bóru leygjar Tý; lýg 'k eigi þat, linnvengis Bil = *Min højre arm er forbunden; jeg fik sár af manden; det lyver jeg ikke. kvinde.*

Skáld-Helgi Þórðarson.

Islandsk skjald, 11. árh.

Et ubestemmeligt brudstykke.

Megut járna fet fyrnask friðar skepjandi miðjum.

Hárekr Eyvindarson i Þjóttu.

Norsk hövding, d. 1035.

Lausavísur (1027).

1. Ráðit hefk at riða,
Rinleygs, heðan minum
láðs dynmari, leiðir,
löngum heldr an ganga,
þótt leggfjöturs liggi
lundr í Eyrarsundi,
(kann þjóð kerski minni)
Knútr herskipum úti. | 2. Lækkak Lundar ekkjur,
læbaugs, at því hlæja,
skjótum eik fyr utan
ey, né danskar meyjar,
Jørð at eigi þørðak
ifla flausts i hausti
á flatslóðir Fróða
fara aprt Vali krapta. |
|---|--|

[Sk.-H.] Járna fet megut fyrnask; friðar skepjandi . . . miðjum =
Jærnernes spor (sårene) vil ikke glemmes; fredstifteren . . .

[H.] 1. Rinleygs leiðir, hefk ráðit at riða heðan minum löngum láðs dynmari heldr an ganga, þótt Knútr liggi herskipum úti í Eyrarsundi, leggfjöturs lundr; þjóð kann kerski minni = *Gavmilde mand, jeg har bestemt at ville sejle herfra på mit lange skib heller end at gå (tilføds), selv om Knud ligger ude i Øresund med sine krigsskibe, mand, folk kender min uforknythed.*

2. Lækkat ekkjur Lundar né danskar meyjar hlæja at því — skjótum læbaugs eik fyr utan ey —, at eigi þørðak i hausti fara Vali krapta aprt á flatslóðir Fróða, ifla flausts Jørð = *Jeg lader ikke Lunds kvinder eller danske møer le af det — jeg lader mit skib skyde sig frem forbi øen —, at jeg nu i efteråret ikke skulde have mod til, kvinde, at sejle tilbage på mit skib ud på havet.*

Grettir Ásmundarson.

*Islænder, d. 1031.*1. Ævikviða (*ægte?*).

1. Vas Þorfinnr, þjóðar sessi, aldrs alinn oss til hjalpar, þás mik víf, i valskorum lukt ok læst, lifs of kvaddi.	es Hlébarðr hlifar eldi bragða borg brenna vildi.
2. Vas stórskip stálgóðs bana rauða-hafs ok Regins skáli, es Býleists bróður-dóttur manna mest mér varnaði.	4. Mitt vas gilt gæfuleysi i marþaks miðjum firði, es gamlir grisir skyldu halda mér at hófuðheinum.
3. Þótti þá þengils mónum ekki dælt oss at striða,	5. Sogðu mér, þaus Sigarr veitti, mægða-laun margir hœfa, unz laufgan laufi sœmðar reyni-runn rekkar fundu.

1. 1. *Torfinn, mændenes ven, blev født til min livshjælp, dengang da Hel affordrede mig livet.*

2. *Han, som hedder Torstein og dromund [tilnavn], var den, som mest af alle forhindrede mig i at besøge Byleists broderdatter [Hel].*

3. *Fyrstens mænd var det ikke let at overmande os, dengang Berse vilde brænde mændenes bryst med skjoldets ild [sværdet; slå mænd i hjæl].*

4. *Mit uheld var stort midt i Isefjorden, at gamle grise der skulde kunne holde mig fast ved hovedet.*

5. *Mange sagde, at den svogerskabs løn, som Sigar gav [hængning], var passende for mig, indtil mændene traf den hæderprydede Torbjörg.*

6. Myndak sjalfr
i snoru egnða
hölzti brátt
hófði stinga,
ef Þórbjörg
þessu skaldi,
hon 's allsnotr.
eigi byrgi.

7. Mik bað hjólp
handa beggja
Sifjar vers
með sér fara;
sú gaf þveng
Þundar beðju
góðan hest,
es mik gæddi frið.

2. Lausavisur.

1 (1006). Pat gerik ávalt, es
vetrar,
vind 'k hals á kjúklingum;
en þótt ellri finnisk
einn berk af sér hverri.

kverkr fyr kapp ok orku
(kvelling es pat) svelli;
svá bannaði sinnir
seims, es ek vas heima,
ungum endr fyr löngu
ákall þinul fjalla.

2 (1011). Happ 's ef hér skal
kropna
hverr fingr á kyrringum.

4 (1016). Alt kom senn at
svinnum
sekð min bragar tini,
föður skal drengr af dauða
drjúghljóðr ok svá bróður;

3 (1014). Eigi veit, nema utan
Jólfuðr at þér sjólfum

6. *Selv vilde jeg meget hurtig have måttet stikke hovedet i den opstillede strikke, hvis Torbjørg — hun er meget klog — ikke havde reddet denne skjald.*

7. *Torbjørg bad mig at drage bort med sig; hun gav Grette en god hest, hun som skaffede mig fred (liv).*

2, 1. *Det gör jeg altid när det bliver vinter: jeg drejer halsen om på kyllingerne; og selv om de er äldre, kan jeg eue magte enhver af dem [gæssene].*

2. *Det glæder mig, hvis enhver finger skal fryse af disse kuldskære karle.*

3. *Eigi veit, Jólfuðr, nema kverkr svelli utan at þér sjólfum fyr kapp ok orku: þat es kvelling; svá bannaði sinnir seims, es ek vas heima, endr fyr löngu ungum fjalla þinul ákall = Man kan ikke vræde, Odun, om ikke struben kommer til at svulme udvendig på dig selv på grund af din kraftige hidsighed; det giver smærte. Således forbød (formente) manden, da jeg var hjemme, for lang tid siden den unge Grette påkaldelse [meningen er dunkel; de to halvdele hører næppe sammen fra først af].*

þó skal margr i morgin
mótrunnr Heðins snótar,
brjótr, of slikar sútir,
sverðs, daprari verða.

vilkat Viðris balkar
vinnendr snáva finna;
(ek mun þér eigi þykkja
œrr) leitak mér færir.

5 (1016). Varð i Veðra-firði
vápnsótr i byr Þróttar
œst fress arfs ok gneista
afl fangvinar Hafla;
nús, ósjotlat, Alla
andrán, þats vas, hónum,
(dauðr hné hann) fyrr, (at friðri
fold) makliga goldit.

7 (1021). Hnekvik frá þars
flokkar
fara Þóris mjók stórir;
esa mér i þys þeira
þerfligt at hverfa;
forðumk frægra virða
fund; ák veg til lundar;
verðk Heimdalar hirða
björ; björgum svá fjorvi.

6 (1021). Riðkat rökimeiðum
randar hóts at móti,
skopuð es þessum þegni
þraut; ferk einn at brautu;

8 (1028). Dulizk hefr margr i
morgin
menja runn við kunnan,

4. Sekð min — alt kom senn at svinnum bragar tini; drengr skal drjúghljóðr af dauða lögður ok svá bróður; þó skal margr Heðins snótar mótrunnr verða i morgin daprari of slikar sútir, sverðs brjótr = *Min fredløshed — alt fik den kloge digter på engang at vide; manden (jeg) skal gemme sin sorg over faderens og ligeledes broderens død i tavshed; dog skal mangen en kriger blive mere nedslået af lignende sorg med det første, kriger.*

5. Fangvinar Hafla fress afl arfs ok gneista varð œst vápnsótr i Þróttar byr i Veðra-firði; nú 's makliga goldit hónum andrún Alla, þats vas fyrr ósjotlat; hann hné dauðr at friðri fold = *Torbjörn øxnamegin blev kraftig våbenbidt i kampen i Hrutafjorden; nu har han fået den gengæld, han fortjænte, for Atles drab, som för var uhævnet; han [Torbjörn] segnede ned på den skönne jord.*

6. Riðkat at móti randar hóts rökimeiðum; þraut es skopuð þessum þegni; ferk einn at brautu; vilkat finna snara vinnendr Viðris balkar, leitak mér færir; ek mun eigi þér þykkja œrr = *Jeg vil ikke ride til møde med krigerne; farer er beredte denne mand (mig); alene drager jeg min vej; jeg vil ikke træffe de raske krigere; jeg vænter på lejlighed; du vil ikke synes jeg er gal.*

7. Hnekvik frá, þars mjók stórir flokkar Þóris fara; esa mér þerfligt, at hverfa i þys þeira; forðumk fund frægra virða; verðk hirða Heimdalar björ; — ák veg til lundar — björgum svá fjorvi = *Jeg trækker mig bort derfra, hvor Tores meget talrige skarer farer; det er mig ikke gavnligt, at begive mig ind i deres støjende skare; jeg undgår at møde de berömte*

renna víst á runna ranns imu tvær grímur; skotit mun heldr fyr hqlða hvassorða leikborði; qld bilar orð at halda; alt dró slafr af Hafri.	(griða tóku at iðrask) Sváfnis látrs i sveitir sviptendr, es mik kendu. 10 (1030). Váskeytt es far flósu; fár kann sverð i hári œskiruðr fyr qðrum qrveðrs séa gørva; veðjak hins at hreðjar hafit þeir an vér meiri þótt éldraugar eigi atgeira sin meiri.
9 (1028). Heldu Hlakkar tjalda hefjendr saman nefjum, Hildar veggs ok hjoggusk hregg-Nirðir til skeggjum, ok geðstrangir gengu	

mænd; jeg må frelse mit hoved; min vej fører til skoven; således redder jeg mit liv.

8. Margr hefr dulizk í morgin við kunnan menja runn; tvær grímur renna víst á runna ímu ranns; heldr mun skotit leikborði fyr hvassorða hqlða; qld bilar at halda orð; alt slafr dró af Hafri = *Mangen en har i dag ikke genkendt den noksom bekendte mand (mig); krigerne bliver tilvisse noget betænkelige; en vanskelig sag er stillet for mændene med de hvasse ord; ordholdenhed svigter nok for dem. Høfr er bleven ganske tav.*

9. Hlakkar tjalda hefjendr heldr saman nefjum ok Hildar veggs hregg-Nirðir hjoggusk til skeggjum, ok geðstrangir sviptendr Sváfnis látrs gengu i sveitir, es kendu mik; tóku at iðrask griða = *Krigerne stak næserne sammen og snakkede fortrolig med hinanden; og de modige mænd deltes i partier, da de genkendte mig; de begyndte at fortryde (det mig givne) lejde.*

10. Váskeytt es far flósu; fár œskiruðr qrveðrs kann gørva séa sverð i hári fyr qðrum; veðjak hins, at hafit þeir meiri hreðjar an vér þótt atgeira éldraugar eigi meiri sin = *Letfærdig bærer den ubesindige kvinde sig ad; kun få kan til fuldkommenhed bedömme en andens „hårværd“ (penem); jeg vil vedde på, at andre ikke har triveligere testikler end jeg, selv om de mulig har en længere „sene“ (penem).*

Skapti Þóroddsson.*Islandsk lovsigemand, d. 1030.***Af et religiøst digt.**

Mátr es munka dróttins Kistr skóp ríkr ok reisti
 mestr; aflar goð flestu; Róms hóll verold alla.

Jökull Bárðarson.*Islænder, d. 1030.***Lausavísur.**

1(1028). Hlautk frá Sult — en sæta
 sið fregn at ek kviða,
 vón erumk hreggs at hreini
 hlýrvangs — skipi stýra,
 þvis, eimþreytir, átti
 Áleifr, Haka kleifar,
 (gramr vas sjalfr á sumri
 sigri ræntr) enn digri.

2 (1030). Sviða sór af mœði,
 setit hefk opt við betra;
 und 's á oss sús sprændi
 ótrauð legi rauðum;
 byss mér blóð ór þessi
 ben; ték við þrek venjask;
 verpr hjalmgögfugr hilmir
 heiðsær á mik reiði.

[Sk.] Mátr munika dróttins es mestr; goð aflar flestu; ríkr Kistr skóp alla verold ok reisti Róms hóll = *Munkenes herres kraft er den störste; gud magter alt; den mægtige Krist skabte hele verden og rejste Roms hal.*

[Jökull]. 1. Hlautk stýra skipi frá Sult — en sæta fregn sið at ek kviða; erumk hreggs vón at hlýrvangs hreini —, þvis Áleifr enn digri átti, Haka kleifar eimþreytir; gramr vas sjalfr sigri ræntr á sumri = *Jeg fik det hverv at styre det skib fra Sult, — men kvinden skal sent høre, at jeg er øengstelig; jeg vænter storm mod skibet —, det som Olav den digre ejede, gavmilde mand; selv blev kongen sejren berøvet i sommer.*

2. Sór sviða af mœði; hefk opt setit við betra; á oss es und sús ótrauð sprændi rauðum legi; blóð byss mér ór þessi ben; ték venjask við þrek; hjalmgögfugr, heiðsær hilmir verpr reiði á mik = *Mine sår svier af mædighed; jeg har ofte siddet og haft det bedre; jeg har et sår, som ufortrødent har udgydt sin røde vædske; blodet strømmer ud af dette sår; jeg vil dog vise mandighed; den hjælmprydede, gavmilde konge er vred på mig.*

Þórfinnr munnr.

Islandsk skjald, d. 1030.

Lausavísur.

<p>1 (o. 1025). Geisli stendr til
grundar
gunnar, jarðir, munna
ofan fellr blöð á báðar
baugs, seiðs, en gramr reiðisk;
hristisk hjørr i brjósti
hringi grøenna lyngva,
en folkþorinn fylkir
ferr við steik at leika.</p> | <p>2 (1030). Røkkr at regni miklu
randar garðs ens harða;
vill við vísa snjallan
Verdæla lið berjask;
verjum allvald ɔrvan,
qlum teitan mó sveita,
fellum Þróendr i Pundar
(pess eggjumk vér) hreggi.</p> |
|---|---|

Gizurr gullbrárskald.

Islandsk skjald, d. 1030.

1. Af et fyrstedigt.

<p>Fylkir gleðr i folki
flagðs blakk ok svan Hlakkar;</p> | <p>Áleifr of viðr élum
Yggs gogl fegin Skoglar.</p> |
|---|---|

[P.] 1. Gunnar geisli stendr til munna grundar seiðs; blöð fellr ofan á báðar baugs jarðir, en gramr reiðisk; hjørr hristisk í brjósti hringi grøenna lyngva, en folkþorinn fylkir ferr at leika við steik = *Sværdet står i gabet på ormen; blodet strømmer ned over bægge arme, og kongen er ophidsset; sværdet bæver i ormens krop, og den kampdjæve konge går hen for at stege (hjæretet).*

2. Røkkr at miklu regni ens harða randar garðs; Verdæla lið vill berjask við snjallan vísa; verjum ɔrvan allvald; qlum sveita mó teitan, fellun Þróendr i Pundar hreggi — pess eggjumk vér = *Det trækker op til en stærk kamp; Værdølernes skare vil kæmpe med den modige konge; lad os forsøre den gammilde hersker; lad os føde ravnene og göre den glad; lad os fælde Trønderne i kampen — det øgges vi til.*

[G.] 1. Fylkir gleðr flagðs blakk ok Hlakkar svan i folki; Áleifr of viðr gogl Skoglar fegin Yggs élum = *Fyrsten glæder ulv og ravn i kampen; Olav gör ravnene glade ved kampen.*

2. Lausavísa (1030).

Skala óglaðan æva,
 (orð fengum þat) borða
 búumk við þrøng á þingi,
 pegns dóttir mik fregna,

þótt sigrunnar svinnir
 segi vón Heðins kvánar;
 verum i Ála éli
 austr bragningi at trausti.

Hallvarðr háreksblesi.

Islandsk skjald, 11. árh.

Knútsdrápa.

1. Súðlögum komt Sveiða
(sunds liðu dýr frá grundu)
sigrakkr, Sølsa bekkjar,
Sveins mógr, á trøð hreinum.	3. Knútr lézt framm til Fljóta,
(frægr leið vørðr of ægi)
heiptsnarr (hildar leiptra)
harðbrynuð skip dynja;
Ullar lézt við Ellu
2. Vestr lézt í haf, hristir,
harðviggs, sikulgjarðar,
umbands allra landa,
iss, framstafni visat.	ættleifð ok mó reifðir
sverðmans snyrtihærðir
sundviggs flota bundit.

2. Pegns dóttir skala fregna mik æva óglaðan — fengum þat orð; búumk við þrøng á borða þingi —, þótt svinnir sigrunnar segi vón Heðins kvánar; verum bragningi austr at trausti i Ála éli = *Bondens datter skal ikke erfare at jeg er bekymret — det ord har jeg fået; jeg vænter traengsel i kampen —, fordi de kloge krigere siger, at vi kan vænte kamp; lad os være kongen her i østen til støtte i kampen.*

[H.] 1. Sigrakkr Sveins mógr, komt súðlögum Sveiða hreinum á Sølsa bekkjar trøð; sunds dýr liðu frá grundu = *Svens kampdjærvé són, du førte de bordlange skibe ud på havet; de gled ud fra land.*

2. Lézt visat framstafni harðviggs umbands allra landa vestr í haf, hristir sikulgjarðar iss = *Du lod skibets stavn vende mod vest ud i havet, kriger.*

3. Knútr, lézt heiptsnarr harðbrynuð skip dynja framm til Fljóta; frægr vørðr hildar leiptra leið of ægi; Ullar sundviggs snyrtihærðir, lézt flota bundit við ættleifð Ellu ok reifðir mó sverðmans = *Knud, du lod, kamprask, de pansrede skibe bruse frem til Fljot; den tapre kriger gled over havet; du, kriger, bandt din flåde ved Ellas arveland og glædede ravnem.*

4. Grund liggr und bør bundin
breið holmfjöturs leiðar
(heinlands hoddum grandar
Hǫðr) eitrvölum naðri.	barkrjóðr ok Danmørku;
ok hefr (odda Leiknar)
jalm-Freyr und sik malma
(hjaldrórr haukum þverrir
hungr) Noregi þprungit.
5. Rauðljósa sér ræsir
(rit brestr sundr en hvita)
baugjorð brodda ferðar
(bjúgrend) i tvau fljúga.	7. Esat und jarðar høslu,
orðbrjótr Dønum forðar
moldreks, munka valdi
mæringr an þú næri.
6. Englandi ræðr Yngvi
einn (hefsk friðr at beinni)
bøðrakkr bönar nökkva	8. Knútr verr jørð sem itran
alls dröttinn sal fjalla.
-

4. Breið grund, bundin eitrvölum naðri, liggr und holmfjöturs leiðar bør; heinlands Hǫðr grandar hoddum = *Det brede land, bundet med den edderkolde orm, er nu i den gavmildes magt; krigeren uddeler guld.*

5. Ræsir brodda ferðar sér rauðljósa baugjorð fljúga i tvau; en hvita, bjúgrend rit brestr sundr = *Krigeren ser det lysende skjold flyve itu; det hvide, hvælvede skjold brister.*

6. Yngvi, bøðrakkr bönar nökkva barkrjóðr, ræðr einn Englandi ok Danmørku; friðr hefsk at beinni; malma jalm-Freyr hefr ok þprungit und sik Noregi; hjaldrórr þverrir odda Leiknar haukuun hungr = *Fyrsten, den kampdjærve krigeren, råder alene over England og Danmark; der opstår (derved) så meget bedre fred; krigeren har også underkastet sig Norge; han forminsker ravnens sult.*

7. Esat mæringr und jarðar høslu næri munka valdi an þú; moldreks orðbrjótr forðar Dønum = *Ingens berømmelig mand på jorden er nærmere gud end du; den gavmilde mand beskytter Danerne.*

8. Knútr verr jørð sem alls dröttinn itran sal = *Knud værger sit land som altets herre den herlige himmel.*

Hofgarða-Refr Gestsson.*Islandske skjald, 11. årh.***1. Digt om fyrstegaver.**

1. Dagr vas friðr, sás fogru
fleygjendr alinleygjar
í hangferil hringa
hlýrtungli mér þrungu. | 2. Kná myrkdreki markar
minn, þars ýtar finnask,
æfr á aldar lófum
eikinn borðs at leika. |
|--|--|

2. Et digit om Gizurr Gullbrárskald (o. 1031).

1. Einn háði gný Gunnar
(gall bál Hóars) stála
rimmu askr við røskva
regndjarfr tváa þegna;
dalsteypir hjó Draupnis
døgg-Frey bana-hoggvi
(hann rauð járn), en annan
ár strauma, vann sáran. | 2. Opt kom (jarðar leiptra
es Baldr hniginn skaldi)
hollr at helgu fulli
Hrafnásar mér (stafna).

3. Þér eignum vér veigar,
Val-Gautr, salar brautar,
Fals, hrannvala fannar,
framr, valdi tamr, gjalda. |
|---|--|

1. 1. Dagr vas friðr, sás fleygjendr alinleygjar þrungu fogru hlýrtungli mér í hringa hangferil = *Det var en herlig dag, da den gavmilde mand lagde det smukke skjold i min hånd.*

2. Minn æfr myrkdreki markar borðs kná at leika eikinn á aldar lófum, þars ýtar finnask = *Mit rasende spyd spiller fjendsk i mandens (min) hånd, hvor mænd mødes (til kamp).*

2. 1. Stála regndjarfr rimmu askr háði einn Gunnar gný við tváa røskva þegna — Hóars bál gall --; strauma dalsteypir hjó ár Draupnis døgg-Frey bana-hoggvi, en vann annan sáran; hann rauð járn = *Den kampdjærve kriger havde ene kamp med to raske mænd — sværdet gjaldede --; krigeren gav hurtig den ene banehugget og sårede den anden; han redfarvede sværdene.*

2. Opt kom hollr mér at helgu fulli Hrafnásar; stafna jarðar leiptra Baldr es hniginn skaldi = *Ofte bragte den mig venlige mand mig til Odins hellige bæger (lærte mig digtekunsten); nu er manden død fra skjalden (mig).*

3. Þér eignum vér gjalda Fals veigar, framr Val-Gautr, tamr valdi hrannvala fannar brautar salar = *Dig har jeg digterøvnen at takke, berømmelige Odin, vant til at ráde over himlen.*

3. Af et digt om en Þórsteinn.

1. Grjótaldar ték gildi
geðreinar Þórsteini;
berg-Mæra glymr bára,
biðk lýða kyn hlyða.	3. En hoddvönuðr hlýddi,
hlunnnvitnis emk runni
hollr til hermðar-spjalla
heinvandils, Þórsteini.
2. Alls bögæðis bjóða
(børr ræðr til þess hjørva)
ógnstqðvar hefk ægi
einráðit Þórsteini.	4. Sæll es hinn, es, hranna
hádýra, vel, stýrir
(tið erumk vitnis váða
vingqrð) unir sinu.

4. Et rejsegædt (Ferðavísur).

1. Vágþrýsta berr vestan,
vættik lands fyr brandi,
(hvalmæni skefr) húna
hógdýr of lög bógu.	opt i ægis kjapta
úrvöl Gymis völva.
2. Færir hjorn, þars bára
brestr, undinna festa	3. En sægnípu Sleipnir
slitr úrdrifinn hvitrap
Ránar, rauðum steini
runnit, brjóst ór munni.

3. 1. Ték Þórsteini geðreinar gildi grjótaldar; bára berg-Mæra glymr; biðk lýða kyn hlyða = *Jeg skænker Torstein et digt; det høres kraftigt; jeg beder mændene om at lytte dertil.*

2. Alls hefk einráðit bjóða Þórsteini ægi ógnstqðvar bögæðis; hjørva børr ræðr til þess = *Da jeg aldeles har bestemt at byde Torstein et digt; krigeren (jeg) foretager sig det.*

3. En hoddvönuðr hlýddi Þórsteini; emk hollr hlunnnvitnis runni til heinvandils hermðar-spjalla = *Men manden (jeg?) adlød Torstein; jeg er krigeren (Torstein) huld med hensyn til at fortælle om den forbitrede kamp.*

4. Hinn hranna hádýra stýrir, es unir sinu vel, es sæll; tið erumk vitnis váða vingqrð = *Den mand, sem er vel tilfreds med sit, er lykkelig; ofte digter jeg et vers.*

4. 1. Húna hógdýr berr vestan of lög vágþrýsta bógu; vættik lands fyr brandi; hvalmæni skefr = *Det smidige skib fører vest fra sine bølge-trykkede bøve; jeg vænter land foran stævnet; søen skummer.*

2. Úrvöl Gymis völva førir opt bjørn undinna festa i ægis kjapta, þars bára brestr = *Den kolde bølge fører ofte skibet lige i havgudens gab, hvor bølgen styrter over.*

4. Barðristinn nemr brjósti
borðheim drasill skorðu
(nauð þolir viðr), en viði
verpr inn of þróm stinnan.
5. Hrynga fjoll á fyllum,
framm œsisk nú Glamma
skeið vetrliði skiða,
skauthjörn Gús-nauta.

5. Af ubestemmelige digte el. vers.

1. Gekk i golli stokna
gjøfrifr (Hóars drifu
- askr viðr œrinn þroska)
as-Freyr sæing meyjar.

2. Soðs ok síðra heðna;
sundr færir tré Grundi.

3. En úrdrifinn sægnípu Sleipnir slitr brjóst, runnit rauðum steini, ór
munni hvítrar Ránar = *Men det skumbedækte skib river sit bryst, malet
med rød farve, ud af den hvide Rans gab.*

4. Skorðu drasill nemr barðristinn borðheim brjósti, en viði verpr
inn of stinnan þróm; viðr þolir nauð = *Skibet sætter sit bryst imod den
stavnfurede so; men bølgen styrter ind over den stærke røling; skibet
döjer meget.*

5. Fyllar fjoll hrynga á skauthjörn Gús-nauta; skiða vetrliði œsisk
nú fram Glamma skeið = *Bølgerne styrter over skibet, men det flyver
nu fremad på havet.*

5, 1. Gjøfrifr as-Freyr gekk i golli stokna sæing meyjar; Hóars drifu
askr viðr œrinn þroska = *Den gavmilde krigers betrådte kvindens for-
gyldte sæng; krigeren viser stor kraft.*

2. — — — Soðs ok síðra heðna; Grundi færir sundr tré = *Suppens
og de lange skindkappers — — —; Grunde (trællen) hugger ved i sønder
(kløver brænde).*

Pórarinn loftunga.

Islands skjald, 11. árh.

1. Høfuðlausn (o. 1026).

(Stev) Knútr verr grund sem Griklands himinriki.
gætir

2. Tögdrápa (1028).

1. Gjold hefk marka malmdyns fyr hlyn framm fimm tøgu forvist borit; þeira 's veitti vighagr fyr brag mér morðstærir, mann-Baldr es ek fann.	færði ór firði fimr gramr Lima út ólitinn otrheims flota.
2. Knútr es und sólar — Siðnæmr með lið för mjók mikit minn vinr þinig,	3. Uggðu Egðir qrbeidis fór svans siglana sókrammir mjók; alt vas golli grams skip framtí; výrum sjón soga slik s ríkari.

1. *Knud værger sit land som Græklands beskytter (gud) himmerig.*

2, 1. Hefk borit gjold forvist fimm tøgu marka framm fyr malmdyns hlyn, þeira 's vighagr morðstærir veitti mér fyr brag, es ek fann mann-Baldr = *Jeg har fremført gengæld for 50 mark for krigeren, som den kampkyndige kriger gav mig for digtet, da jeg traf fyren.*

2. Knútr es und sólar (stevlinje) — Minn siðnæmr vinr för þinig með mjók mikit lið; fimr gramr færði út ór Limafirði ólitinn flota otrheims = *Knud er under solens — Min belevne ven kom herhen med et meget talrigt mandskab; den flinke konge førte ud af Limfjorden en meget stor flåde ud på havet.*

3. Egðir, mjók sókrammir, uggðu fór svans siglana qrbeidis; alt skip grams vas framtí golli; sjón slike výrum soga ríkari = *Egderne, om end nok så stridbare, frygtede krigerenes tog; kongens skib var overalt prydet med guld; det var mig syn for sagn.*

4. Ok fyr Lista
liðu framm viðir
hafgjalfrs of haf
hart kolsvartir,
byggt vas innan
alt brimgaltar
suðr sæ skiðum
sund Eikunda.	byrrømm bera
brimdýr fyr Stim;
svá liðu sunnan
svalheims Valar,
at kom norðr i Nið
nýtr herflýtir.
5. Ok fyr fornan
friðmenn liðu
haug Hjörnagla
hvast griðfastir,
pars stóð fyr Stað
stafnklifs drifu,
vasa eyðilig
qrbeiðis fór.	7. Þá gaf sinum
snjallr gørvallan
Nóreg nefna
njótr veg Jóta,
ok gaf sinum
(segik þat) megi
dals dagvélir
Danmørk svana.
6. Knóttu súðir
svøng mjøk langar	8. Gatk gollskata;
gør 's leygs of bør
gøtu gunnvita
gráps tøgdrápa.

4. Ok kolsvartir viðir hafgjalfrs liðu hart framm of haf fyr Lista; alt Eikunda-sund vas byggt suðr innan sæ skiðum brimgaltar = *Og de kulsorte skibe gled hurtig frem over havet forbi Lister; hele Ekersund var mod syd indenfor havet tæt besat med skibe.*

5. Ok griðfastir friðmenn liðu hvast fyr fornan haug Hjörnagla; pars stafnklifs stóð drifu fyr Stað, vasa fór qrbeiðis eyðilig = *Og de hjemfaste huskarle (Knuds mænd) gled hurtig forbi Hjörnagles gamle höj; dér hvor skibene skød forbi Stadtlandet, var krigerens sejlads stolt at skue.*

6. Svøng byrrømm brimdýr knóttu bera mjøk langar súðir fyr Stim; svá liðu svalheims Valar sunnan, at nýtr herflýtir kom norðr i Nið = *De slanke, stormstærke skibe førte deres lange sider forbi Stem; således gled skibene sydfra, at den dygtige hærfører kom nordpå til Nid.*

7. Þá gaf snjallr Jóta veg-njótr nefna sinum gørvallan Nóreg; ok gaf megi sinum — segik þat — svanadals dagvélir Danmørk = *Da gaf Jyllands kloge konge sin frænde hele Norge; også gav den gavmilde fyrste — det siger jeg — sin sön Danmark.*

8. Gatk gollskata; tøgdrápa es gør of gunnvita gøtu gráps leygs bør = *Jeg har (erhvaervet :) truffet en gavmild fyrste; en tøgdrape er digtet om krigeren.*

3. Glælognskviða (1032).

1. Pat 's nullaust,	áðr hann hvarf
hvé Danir gerðu	til himinrikis,
dyggva fór	ok þar varð,
með döglingi. —	sem vitu allir,
Par vas jarl	kykvasettr
at upphafi,	ór konungmanni.
ok hvern maðr,	
es honum fylgði,	4. Hafði sér
annarr drengr	harðla ráðit
qðrum betri.	Haralds sonr
2. Nú hefr sér	til himinrikis,
til sess hagat	áðr seimbrjótr
þjóðkonungr	at sætti varð
i Prándheimi,	— — —
þar vill ey	— — —
ævi sina	5. Par svát breinn
bæuga brjótr	með heilu liggr
byggðum ráða.	lofsæll gramr
3. Pars Áleifr	liki sinu,
áðan byggði,	ok þar kná,
	sem kvíkum manni,

3. 1. *Det er klart, hvor trofast Danelerne fulgte fyrsten. — (Et andet vers:) Der var først og fremmest jarlen, og af alle de andre, der fulgte ham, var den ene svend bedre end den anden.*

2. *Nu har folkekongen indrettet sig et kongesæde i Trondhjem; der vil den gavmilde fyrste hele sit liv fæste sit bo.*

3. *Hvor Olav bode fór, før han kom til himlens rige og hvor han blev, som alle ved, helgen-begravet efter at have været konge.*

4. *Haralds són havde med kraft ved sine handlinger erhværvet sig himlens rige, før den gavmilde fyrste blev en mægler (mellem gud og mennesker?) . . .*

5. *Således at den lovriga fyrste ligger der rén (hellig) med sit uskadte legeme, og der vokser som på en mand i levende live hår og negle på ham.*

hár ok negl hónum vaxa.	konungr sjalfr, krýpr at gagni, ok beiðendr
6. Þar borðveggs bjöllur kneigu of sæing hans sjalfar hringjask, ok hvern dag heyra þjóðir klokna hljóð of konungmanni.	blindir sökjá þjóðan máls, en þaðan heilir.
7. En þar upp af altári Kristi þæg kerti brenna; svá hefr Áleifr, áðr andaðisk, synðalauss, sólu borgit.	9. Bið Áleif, at unni þér (hann 's goðs maðr) grundar sinnar; hann of getr af goði sjölfum ár ok frið óllum mönnum.
8. En herr manns, es heilagr es	10. Þás þú rekr fyr reginnagla bóka-máls bænir þínar.

6. Dér ringer klokkerne af sig selv over hans skrin af træ, og hver dag hører folk klokkeklangen over kongen.

7. Men dér på alteret flammer kærter op, behagelige for Kristus: således har Olav, fri for synd, frelst sin sjæl, før han døde.

8. Men en hærskare af folk knæler sig til helbredelse, hvor den hellige konge selv er; de søger fyrsten blinde og bedende om taleevnen (beiðendr máls = stumme), men forlader ham raske.

9. Bed Olav om, at han vil unde dig sit land — han er guds ven —; han opnår hos gud selv god åring og fred for alle mænd.

10. Hvor du fører dine bønner frem for præsterne.

Pórðr Særeksson.

Islandsk skjald, 11. árh.

1. Et digt om Klæingr Brúsason.

Brunnu allvalds inni,	eimr skaut á her hrími.
eldr hykk at sal feldi,	halfgør við Nið sjalfa.

2. Þórolfs drápa Skolmssonar.

1. Pars bøðharðir børðusk bands jódraugar landa, lystr gekk herr til hjørva hnits i Storð á Fitjum, ok gimsløngvir ganga gifrs hlémána drifu nausta blakks et næsta Norðmanna gram þorði.	Gondlar Njørðr, sás gerði, gekk næst, Hugins drekku.
2. Afreks veit, þats jøfri allrikr i styr slikum	3. Varði varga myrði vitt (svá skal frið slita) jøfur vildu þann eldask, qndvert folk, at lñndum; starf hófsk upp, þás arfi, ótta valdi (á flóttu) golls (en gramr vas fallinn), Gunnhildar kom sunnan.

1. Inni allvalds brunnu halfgør við sjalfa Nið; hykk at eldr feldi sal; eimr skaut hrími á her = *Kongens huse brændte halvfærdige ved selve Nidelven; jeg tror at ilden fældede salene; ilden sprudede sod på mændene.*

2. 1. Pars bøðharðir landa bands jódraugar børðusk, gekk herr lystr til hjørva hnits i Storð, ok nausta blakks hlémána gifrs drifu gimsløngvir þorði ganga et næsta gram Norðmanna = *Hvor de kamphårde krigere kæmpede, gik hæren med lyst til kamp på Fitje på Stord, og krigeren (Torolv) havde mod til at trænge frem ved siden af Nordmændenes konge.*

2. Afreks veit, þats allrikr Gondlar Njørðr, sás gerði Hugins drekku, gekk næst jøfri i slikum styr = *Det vidnede om tapperhed, at den mægtige krigere, som foranstalteðe ravnens drikkelag, kæmpede ved siden af kongen i en sådan kamp.*

3. Qndvert folk varði marga myrði vitt — svá skal slita frið — vildu þann jøfur eldask at lñndum; starf hófsk upp golls ótta valdi, þás arfi Gunnhildar kom sunnan, en gramr vas fallinn á flóttu = *Den kæmpende skare værgede landets styrer vidt og bredt — således skal freden brydes — ; de vilde, at den konge skulde længe herske i landet; arbejdet (forsvarskamp-*

4. Prot vas sýnt þás settusk
sinn róðrs við þróm stinnan
mannr lét qnd ok annarr
ófár, búendr sárir, ok hjórkrafðir hófðu
 huggendr Munins tuggu
 gauks við gjólfrum leikna
 grunnu sand i munni.

3. Róðudrápa (o. 1031).

Átti Egða dróttinn	skaut nær skarpt at móti
Áleifr þrimu stála	Skónunga gramr hónum;
við ágætan Jóta	Sveins vasa sonr at reyna
qðling, þanns klauf hringa;	slær; þaut ulfr of hrævi.

4. Lausavísur og ubestemmelige brudstykker.

1. Sveggja lét fyr Siggju	2. Hlakkar stofns at hefna
sólborðs Goti norðan;	herðendr i því sverða.
gustr skaut Gylfa rastar	
Glaumi suðr fyr Aumar;	3. Varð sjölf suna,
en slóðgoti siðan	nama snotr una,
sæðings fyr skut bæði,	Kjalarr of tamði,
hestr óð lauks fyr Lista,	kvýðut Hamði,
lagði Kormt ok Agðir.	Goðrún bani,

en) begyndte for den gavmilde, da Gunhilds sön kom sydfra, men kongen faldt på flugten.

4. Prot vas sýnt, þás búendr settusk sárir við sinn stinnan róðrs þróm; ófár mannr ok annarr lét þar qnd; ok hjórkrafðir huggendr gauks Munins tuggu hófðu sand i munni við gjólfrum leikna grunnu — *Udmattelsen var åbenbar, da bønderne satte sig sårede ved deres stive åretoller; en og anden i et ikke ringe antal lod sit liv; og de sværdbidte krigere fik sand i munden på de havoverbruste grunde (søbunden).*

3. Áleifr, Egða dróttinn, átti stála þrimu við ágætan qðling Jóta, þanns klauf hringa; Skónunga gramr skaut nær skarpt at móti hónum; sonr Sveins vasa slær at reyna; ulfr þaut of hrævi = *Olav, Egernes konge, havde en kamp med Jyernes herlige konge, som huggede ringe itu; Skåningernes konge skæd nærvæd skarpt imod ham; Svens sön var ikke krafteløs at prøve; ulvene hylede over ligene.*

4, 1. Sólborðs Goti lét sveggja norðan fyr Siggju; gustr skaut Glaumi Gylfa rastar suðr fyr Aumar; en sæðings slóðgoti lagði siðan bæði Kormt ok Agðir fyr skut; lauks hestr óð fyr Lista = *Skibet styrede nord fra forbi Siggen; vinden førte det syd forbi Aumar; derpå lagde skibet både Karmøen og Agde bag sig og før forbi Lister.*

goðbrúðr vani,
heldr vel mara,
hjørleik spara.

4. Svát ór fitjar fjotri,
flóðs ásynju blóði
(raust byrjask rømm systra),
rýtr, eymylvir spýtir.

Magnús Óláfsson enn góði.

Norsk konge 1035—47.

Lausavísur.

1. En þótt héti
Hvinngestr faðir minn,
gerði hann aldrí
garð of hestreðr
sem Sigurðr sýr,
sá vas þinn faðir.

2. Margr kveðr sér at sorgum
sverðrjóðr (alinn) verða
(uggik alllitt seggja
ótta) búkarls dóttur;
en ef einhver bannar
eld-Gefn fyr mér svefna,
vist veldr siklings systir
svinn andvøku minni.

2. At hefna Hlakkar stofns i því — — — sverða herðendr — — =
deri at hævne krigeren — — krigerne — —.

3 (i dette vers hører l. 1 og 5, 2 og 6, 3 og 7, 4 og 8 sammen). Gudrun voldte selv sine sønners død; gudebruden (Skade) fandt sig ikke i samlivet med vanætlingen; Kjalar (Odin) tømmede heste meget dygtig man har sagt, at Hamde sparede ikke på kampen (kæmpede ufortrødent).

4. Eymylvir spýtir blóði flóðs ásynju, svát rýtr ór fitjar fjotri; rømm raust systra byrjask = Økværnen (malstrømmen, det brusende hav) sprutter Rans blod (sætter bølgerne i stærkt fart), så at det bruser hult fra havet; søstrenes (Ægirs døtres) stærke røst (havbruset) tager fat.

[M. Ó.] 1. Hvad om min fader hed Rapse-Gest, så gjorde han dog aldrig gærde om heste-pinte lige som Sigurd so gjorde — han var din fader.

2. Margr sverðrjóðr kveðr dóttur búkarls verða sér at sorgum, — uggik alllitt alinn ótta seggja —; en ef einhver eld-Gefn bannar svefna fyr mér, veldr siklings systir svinn vist andvøku minni = Mangen en krig erklærer, at detre af bønder volder dem (elskovs)bekymringer — jeg tvivler meget lidt om den af mændene nærede frygt —; men hvis nogen kvinde forhindrer min sövn, er det den kluge konge-søster, der volder min vågen.

Þórgeiðr flekkr.

Nordmand, 11. árh.

Lausavísa (1038).

Mæl þú við mik,	es peir of dauðan
Magnús konungr;	dögling stigu;
vask i fylgju	þú elskar
með feðr þinum;	þá arma þjóð,
þá bark hoggvinn	dröttinsvika,
haus minn þaðan,	es djøful hlægðu.

Kolgrímr líftli.

Islænder, 11. árh.

Et digt om Magnus den gode (o. 1038).

Herstillis þarf hylli, hølf eru vøld und Kalfi.

Arnórr Þórðarson jarlaskáld.

Islandske skjald, 11. árh.

1. Røgnvaldsdrápa (o. 1046).

1. Deilðisk af svát aldri	gondlar Njørðr i Gørðum
él grafninga þélar	gunnbráðr tíu háði.

[P.] *Tal med mig, kong Magnus; jeg fulgte din fader; da bar jeg mit hoved såret derfra (fra kampen), da hine fældede fyrsten; du elsker den elendige skare, forræderne mod deres herre, dem som frydede djævelen.*

[K.] *Þarf hylli herstillis, hølf vøld eru und Kalfi = Jeg trænger til fyrstens gunst; den halve magt er i Kalfs hænder.*

[A.] 1. 1. Deilðisk af aldri svát gondlar Njørðr gunnbráðr háði tíu él grafninga þélar í Gørðum = I det tidsrum af (kongens) liv gik det således, at den kampivrigje kriger havde 10 kampe i Garderige.

2. Réð Heita konr hleyti styrk lét oss of orkat
herþarfr við mik gørva; jarls mægð af því frægðar.
3. Saðr stillir hjalp snjóllum
sóltjalda Røgnvaldi.

2. Hrynhenda, Magnúsdrápa.

1. Magnús, hlýð til máttigs óðar,
mangi veit ek fremra annan;
yppa rðumk yðru kappi,
Jóta gramr, í kvæði fljótu;
haukr réttr est þú, Hørða drótt-
inn,
hverr gramr es pér stórum verri;
meiri verði þinn an peira
þrifnuðr allr, unz himinn rifnar.
2. Kljúfa létk i kaupfør dáfu
knarra minn við borð en stinnu.
3. Seinkun varð þás hlébarðs
hanka
hnikaði ór en ljóta bára.
4. Herskip vant af harða stinn-
um
hlunni geyst í salt et eystra;
skjoldungr, stétt á skorūm
hvélðan
skeiðar húf með gerzku reiði;
vafðir litt, en vendir bifðusk,
(varta hrøkk, en niðr nám søkkva)

2. Herþarfr Heita konr réð gørva hleyti við mik; styrk mægð jarls
lét of orkat oss frægðar af því = *Den mod mændene gavnlige efterkommer
af Heite knyttede en svogerskabsforbindelse med mig; det stærke svogerskab
med jarlen skaffede mig berömmelse.*

3. Saðr stillir sóltjalda, hjalp snjóllum Røgnvaldi = *Himlens sande
herre, freis den modige Ragnvald.*

2. 1. Magnús, hlýð til máttigs óðar; ek veit mangi annan fremra; rðumk yppa kappi yðru, Jóta gramr, í fljótu kvæði; þú est réttr haukr, Hørða dróttinn; hverr gramr es stórum verri pér; allr þrifnuðr þinn verði meiri an peira, unz himinn rifnar = *Magnus lyt til det kraftige digt; jeg kender ingen anden ypperligere [end dig]; jeg vil fremføre din dygtighed, Jyders fyrste, i et rytmersk kvad; du er en rigtig høg, Hørdernes hersker; enhver konge står langt tilbage for dig; din hele trivesel vorde større end hines, indtil himlen brister.*

2. Létk knarra minn við en stinnu borð kljúfa dáfu i kaupfør = *Jeg
lod min skude med de stive planke kløve bølgen på en handelsrejse.*

3. Seinkun hanka blébarðs varð, þás en ljóta bára hnikaði ór =
= *Skibet (mit skib) blev forsinkel, da den hæslige bølge slog øren tilside
(så at den ikke kunde bevæges rigtig).*

geystisk hlýr, en hristi bára
(hrími stokkin) búnar grimur.

5. Rauðar bóruð randir síðan,
rimmu Yggr, í sœnskar byggðir;
eigi gatz þú liðs-kost lágan,
lands folk sótti pér til handa;
austan þurðu, ulfa ferðar
qlđum kuðr, með hvita skjoldu,
tungu rjóðr, til tirar þinga
teknir menn, ok dorr en reknu.

6. Austan komt með allra hæst-
um,
Yggjar mós, í þrœnzkar byggðir,
fiðrirjóðr, en fjandmenn yðra

falma kvóðu, œgishjalmi;
breiðask vissu, blágamms fœdir
benja kolgu, yðrir dolgar
(hræddir urðu fjørvi at forða
fjandmenn þinir) vesold sina.

7. Ungan frák þik, eyðir,
þrœngva
ulfa gráðar, þeira ráði;
skyldir stókk með skœðan
þokka

skeiðarbrands fyr pér ór landi.

8. Eignask namt þú, óðal þegna,
allan Noreg, gotna spjalli;

4. Vant geyst herskip af harða stínum hlunni í salt et eystra; skjoldungr, stétt á skeiðar húf, hvéldan skorrum, með gerzku reiði; — vafðir litt, en vendir biðuskr; hlýr geystisk, en bára hristi búnar grimur; varta, hrími stokkin, hrekk, en nam sekkva niðr = *Du lod krigerskibet fare af den meget stive rullestok ud i Østersalt; fyrste, du besteg skibet med de hvælvede vel sammenføjede planker og den russiske takkelage; du betænkte dig ikke; masten rystede; forstavnen styrtede afsted og bølgen rystede de forgyldte hoveder; „varten“, med rimfrost på, rystede og sank døvende ned.*

5. Siðan bóruð rauðar randir, rímmu Yggr, í sœnskar byggðir; eigi gatz þú lágan liðs-kost; lands folk sótti til handa pér; menn, teknir til tirar þinga, þurðu austan með hvita skjoldu ok en reknu dorr, qlđum kuðr rjóðr tungu ulfa ferðar = *Derpå lod du, kriger, mændene bære de røde skjolde op i de svenske bygder; det var intet ringe mandskab, du sik; landets befolkning gik dig tilhånde; mændene, valgte til berømmelige møder, drog rask afsted østfra med hvide skjolde og guldprydede spyd, kriger, berømt blandt mænd.*

6. Yggjar mós fiðrirjóðr, komt austan með allra hæstum œgishjalmi í þrœnzkar byggðir, en kvóðu fjandmenn yðra falma; dolgar yðrir, fœdir benja kolgu blágamms, vissu vesold sina breiðask: fjandmenn þinir urðu at forða fjørvi hræddir = *Kriger, du kom østfra med den allerhøjeste skrækkehjelm til de trønderske bygder, og man sagde, at eders fjender blev skrækslagne; eders fjender, kriger, mærkede, at deres elendighed voksede; de måtte frygtsomme bjærgere deres liv.*

7. Frák þik, ulfa gráðar eyðir, ungan þrœngva ráði þeira; skyldir skeiðarbrands stókk með skœðan pokka ór landi fyr pér = *Jeg har hørt,*

mangi ryðr þér mildingr annarr,
Mæra gramr, til landa œri.

9. Siðan vas þat 's suðr með láði
siklingr ýtti flota miklum;
skiði vas þá skriðar of auðit
skorðu, rendi Visundr norðan;
samnask bað til hverrar hoðlu
(hræðask menn við ættar klæði
Gjúka, þótti gøfugt eiki
gerzkum malmi) Peitu hjalma.

10. Ljótu dreif á lypting utan
lauðri bifðisk, golli rauðu,
fastliga hneigði fúru, glæstri,

fýris garmr, ok skeiðar stýri;
stirðum helt of Stafangr norðan
stólum, bifðusk, fýri, álar,
uppi glóðu élmars typpi
eldi glik, i Dana-veldi.

11. Heyra skalt hvé herskjold
býruð, hilmis kundr, til Venða grundar
(heppinn drótt af hlunni sléttum
hélug børð) i stefjaméli;
aldri frák enn, visi, valdið
Venða sorg, at døglingr spenði
(flaustum vas þá flóð of ristit)
fleiri skip til óðals þeira.

at du, kriger, så ung du var, bragte dem i en vanskelig stilling; søfareren måtte med fjendtligt sind flygte ud af landet for dig.

8. Pú namt eignask, gotna spjalli, allan Noreg, óðal þegna; mangi annarr mildingr, Mæra gramr, ryðr til landa œri þér = *Du kom, mændenes ven, i besiddelse af hele Norge, mændenes ødel; ingen anden fyrste, Mörernes konge, skaffer sig herredömme over lande, yngre end du.*

9. Siðan vas þat 's siklingr ýtti miklum flota suðr með láði; þá vas skorðu skiði of auðit skriðar; Visundr rendi norðan; bað samnask Peitu hjalma til hverrar hoðlu; eiki þótti gøfugt gerzkum malmi; menn hræðask við klæði Gjúka ættar = *Siden skete det, at fyrsten styrede den store flåde sydpå langs landet; da fik skibet lov til at skride; Visund løb nordfra; han befalede mænd med peitniske hjælme at samles til hver øre; skibet tyktes prægtigt med de russiske våben; mændene ræddes ved rustningen (de rustede krigere).*

10. Ljótu lauðri dreif utan á lypting ok skeiðar stýri bifðisk; fýris garmr hneigði fastliga fúru, glæstri golli rauðu; hell stirðum fýri-stólum norðan of Stafangr í Danaveldi; alar bifðusk; élmars typpi glóðu uppi, eldi glik = *Det stygge skum sprøjtede ind over løftingen og skibets ror rystede; vinden stødte kraftig til skibet, prydet med det røde guld; du styrede de stive stavne nordfra forbi Stavanger til Daneriget; strømmene skyldt og skibets mastetoppe skinnedde foroven luende som ild.*

11. Hilmis kundr, skalt heyra i stefjaméli, hvé býruð herskjold til Venða grundar; drótt heppinn hélug børð af sléttum hlunni; aldri frák enn, at døglingr spenði fleiri skip til óðals þeira; visi, valdið Venða sorg; þá vas flóð of ristit flaustum = *Nu skal du høre, kongeson, i et afsnit, hvorledes du forte krigsskjold til Vendernes land; heldig lod du de frosne*

12. Skjoldungr, fórt of óþjóð eldi, (verja) lá þar valkostr hæri,
auðit vas þá flotnum dauða; (vas þér sigr skaptr grams ens
hæstan kynduð, hlenna þrýstir, digra
hyrjar ljóma suðr at Jómi; virðum kunnr) an viða runnin
hvergi þorði hallir varða varga ætt of klifa mætti.
heiðit folk í virki breiðu;
buðlungr, unnuð borgar-mönnum
björtum eldi stalldræp hjortu.
13. Skjoldungr, lézt við skira 14. Hefnir, fenguð yrkisefni,
valdit Áleifs; gervik slikt at mólum;
Skothorgaró Venða sorgum; hlakka lætr þú hrælög drekka
yngvi, vas sá frægr, es fenguð, hauka; nú mun kvæði aukask;
fornuðr þinn, við helming minna; fjórar hefr þú, randa rýrir
stavne trække ned af den glatte rulle; aldrig har jeg hørt, at nogen
konge før har ført flere skibe til deres odel; konge, du volder Vendernes
sorg; da blev havet furet af skibe.

12. Skjoldungr, fórt eldi of óþjóð; þá vas flotnum auðit dauða; kynduð, hæstan hyrjar ljóma suðr at Jómi; heiðit folk þorði hvergi varða hallir í breiðu virki; buðlungr unnuð borgar-mönnum stalldræp hjortu. *hjortu eldi = Konge, du lod ilden haerge røverfolket; da måtte mændene dø; du tændte, røverkuer, højt flammande bål syd ved Jom; de hedeniske mænd vovede ikke at værge deres huse i den vide borg; konge, du indjog borgens mænd den største skræk med den skinnende ild.*

13. Skjoldungr, lézt valdit Venða sorgum við skira Skothorgaró; yngvi, sá fornudr þinn, es fenguð við minna helming, vas frægr; þar lá hæri valkostr, an varga ætt, viða runnin, mætti of klifa; þér vas sigr skaptr, virðum kunnr „verja“ ens digra grams = *Fyrste, du volgte Venderne kummer ved den klare Skodborgå; konge, det held, du fik med en langt mindre hær, blev berømt; der lå for høje valdynger til at ulvens øet, kommen lange vejs fra, kunde klatre op ad dem; dig blev der givet sejr, berømte són(?) af den digre konge.*

14. Hefnir Áleifs, fenguð yrkisefni; þú lætr hlakkar hauka drekka hrælög; slikt gervik at mólum; nú mun kvæði aukask; fjórar orva hriðir hefr þú, randa reyrar setrs rýrir, frøkn of gorvar á einum vetri; allvaldr, þú est kallaðr ofsvægr = *Olafs són, du skaffede stof til digtning; du lader ravnene drikke blod; sådant gör jeg til genstand for omtale; nu vil digtet øges; fire kampe har du. kriger, tapper haft i én vinter; konge, du kaldes uimodståelig.*

15. Vant keppinn Yggjar veðr viðr Helganes, þats mun æ uppi meðan heimrinn byggvisk; valgammr skók blóðugt fidri i våpna rimmu; yngvi,

15. Keppinn vant, þat 's æ
mun uppi,
Yggjar veðr, meðan heimrinn
byggvisk,
(valgammr skók i vápna rimmu)
viðr Helganes (blóðugt fiðri);
yngvi, fekt þú oll með hringum
(jarl vissi sik foldar missa)
þjóðum kuðr, en þú tókt siðan,
þeira flaust, við sigri meira.
16. Ótti, kunnuð elgjum hætta
œðiveðrs á skelfðan grœði,
fengins golls, eða fœðið ella
flestán aldr und drifnu tjaldi;
glikan berr þík hvøssum hauki,
holvindr minn, i lypting innan
(aldri skriðr und fylki friðra
farligt eiki) Visundr snarla.
17. Eigi létuð, jofra bági
yðru nafni mannkyn hafna;
hvártki flýr þú, hlenna breytir,
hyr né malm i broddi styrjar;
hlunna es, sem röðull renni,
reiðar búningr, upp i heiði
(hrósak því es herskip glæsir
hlenna dolgr) eða vitar brenni.
18. Mönnum lízk, es mildingr
rennir
Meita hliðir sævar skiði,
unnir jafnt sem of-samt renni
engla fylki himna þengils.
19. Eyðendr frák at elska þjóðir
(inndrótt þín es hoð at minnum)

þjóðum kuðr, þú fekt oll þeira flaust með hringum, en þú tókt siðan við meira sigri; jarl vissi sik missa foldar = *Kraftig vandt du sejr i slaget ved Helganes, som altid vil mindes så længe verden består; ravnens rystede sine blodige vinger i slaget; fyrste, berømt blandt folk, du erobrede alle deres skibe uden undtagelse og fik som følge deraf en større sejr; jarlen mærkede at han tabte landet.*

16. Ótti fengins golls, kunnuð hætta elgjum œðiveðrs á skelfðan grœði, eða fœðið ella flestan aldr und drifnu tjaldi; Visundr berr þík, holvindr minn, snarla glikan hvøssum hauki innan i lypting; aldri skriðr farligt eiki und friðra fylki = *Det erhværvede gulds frygt, du forstår det vovestykke at føre skibene ud på det oprørte hav eller også tilbringer du den mest tid under det skumbestenkte telt; Visund bærer dig, min hulde ven, lig den hvasse høg rask i sin løfting; aldrig skrider et herligt skib med en skønnere konge ombord.*

17. Jofra bági, létuð eigi mannkyn hafna yðru nafni; hlenna breytir, þú flýr hvártki hyr né malm i styrjar broddi; hlunna reiðar búningr es, sem röðull renni upp i heiði eða vitar brenni; hrósak því, es hlenna dolgr glæsir herskip = *Fyrsters modstander, du lod ikke menneskeslægten glemme dit navn; tyvenes kuer, du flyr hverken ild eller våben (stående) Forrest i kampen; dit skibe prydelse er som når solen rinder op på den skyfri himmel eller bavner brænder; jeg priser det, at tyvenes fjende ud-ruster sine krigsskibe prægtig.*

grœði lostins goði et næsta
geima Vals i þessum heimi.

20. Skjoldungr, mun þér ann-
arr aldri
œðri gramr und sólu fœðask.

3. Magnúsdrápa.

1. Nú hykk rjóðanda reiðu
rógors, þvit veitk gørva,
(þegi seimbrotar) segja
seggjum hneitis eggja;
vasat ellifu allra
ormsetrs hati vetrar,
hraustr þás herskip glæsti
Hørða vinr ór Gørðum.

2. Þing bauð út enn ungi
eggrjóðandi þjóðum,

fim bar hirð til hoðlu
hervæðr ara bræðis;
salt skar húfi héltum
hraustr þjóðkonungr austan;
þóru brimlogs rýri
brún veðr at Sigtúnum.

3. Gekk á Sviþjóð søkkvi
Sveins, es fremð vann eina;
fýstisk Áleifs austan
afkart sonar hjarta;

18. Mönnum lizk, es mildingr rennir sævar skiði Meita blíðir, jafnt
sem engla fylki himna þengils renniunnir ofsamt = *Det forekommer mændene, når fyrsten lader skibet løbe henover havet, ganske som om det var himmel-kongens engleskarer, der samlet svævede hen over bølgerne.*

19. Frák, at þjóðir elska eyðendr grœði lostins geima Vals et næsta
goði i þessum heimi; inndrótt þin es høfd at minnum = *Jeg ved, at folket
elsker søkrieren næst efter gud i denne verden; din hirdskare vil (altid)
mindes.*

20. Skjoldungr, annarr gramr, œðri þér, mun aldri fœðask und sólu
= *Fyrste, en anden konge, ypperligere end du, vil der aldrig fødes på
jorden.*

3, 1. Nú hykk segja seggjum reiðu rógors rjóðanda hneitis eggja,
þvit veitk gørva; seimbrotar þegi; ormsetrs hati vasat allra ellifu vetrar,
þás hraustr Hørða vinr glæsti herskip ór Gørðum = *Nu vil jeg fortælle
mændene om den kampraske krigers forhold, ti jeg kender dem fuldkommen; mændene være tavse; den gavmilde mand var ikke helt elieve år gammel, da Hørdernes tapre ven rustede sine krigsskibe prægtig fra Garderige.*

2. Enn ungi eggrjóðandi bauð þjóðum út þing; fim hirð ara bræðis bar
hervæðr til hoðlu; hraustr þjóðkonungr skar austan salt héltum húfi; brún
veðr þóru brimlogs rýri at Sigtúnum = *Den unge kriger bed folk at
samles til udfærd; krigeren flinke hird førte hæklaeder til åretollen;
den tapre folkekonge furede havet østfra med det iskolde skib; den skarpe
vind førte den gavmilde mand til Sigtun.*

nótt beið ok dag dróttins
dygg ferð Jaðarbyggva;
fýst bað gramr i geystu
gífrs veðri sér hlifa.

at framm i gný grimmum
grafnings und kló hrafni
fúss lézk falla ræsir
feigr eða Danmörk eiga.

4. Flœði fylkir reiði
framr þjóðkonungs ramma,
stókk fyr auðvin órum
armsvells hati „gellir“;
létat Noregs njóta
nýtr pengill gram lengi;
hann rak Svein af sínum
sóknjarfr fóður-arfi.

6. Segja munk, hvé Sygna
snarfengjan bar þengil
hallr ok hrími sollinn
hléborðs visundr norðan;
setti bjóðr at breiðu
brynpings (fetilstinga
fús tók óld við œsi)
Jótlandi gramr branda.

5. Afskárlig varð, jarla,
orðgnótt, sús hlaut dróttinn;
fylgði efnð, því 's ylgjar
angrtærir réð mæla,

7. Náði siklingr síðan
snjallr ok Danmörk allri
(mótr óx drengja dróttins)
dýrr Noregi at stýra;

3. Sókkvi Sveins, es vann fremð eina, gekk á Svíþjóð; afkart hjarta sonar Áleifs fýstisk austan; dygg ferð beið dróttins Jaðarbyggva nótt ok dag; gramr bað fýst i geystu gífrs veðri hlifa sér = Svens modstander, som udførte lutter bedrifter, gik i land i Sverrig; Olafs söns kidsige hjaerte vilde østfra; brave skarer væntede på Jæderboernes fyrste nat og dag; kongen lod sin attrå i sit voldsomme sind beskytte sig.

4. Framr fylkir flœði ramma reiði þjóðkonungs; armsvells hati stókk „gellir“ fyr auðvin órum; nýtr pengill létat gram lengi njóta Noregs; hann rak sóknjarfr Svein af sínum fóður-arfi = Den dygtige konge flygtede for folkekongens stærke vrede; den gavmilde mand flygtede for vor rigdomsven; den dygtige konge lod fyrsten ikke længe nyde Norge; han drev kampdjær Sven bort fra sin faderarv.

5. Orðgnótt, sús dróttinn jarla hlaut, varð afskárlig; efnð fylgði því 's ylgjar angrtærir réð mæla, at ræsir lézk fúss falla feigr framm und kló hrafni i grimmum gný grafnings eða eiga Danmörk = Den ordridgom, som jarlernes herre havde fåt, viste sig kraftig; der fulgte handling med det, som krigeren sagde, at han erklærede sig rede til at falde død frem under ravnens klo i den grumme kamp eller også eroøre Danmark.

6. Munk segja, hvé hléborðs visundr, hallr ok sollinn hrími, bar snarfengjan þengil Sygna norðan; gramr, brynpings bjóðr, setti branda at breiðu Jótlandi; óld tók fús við œsi fetilstinga = Jeg vil fortælle, hvorledes skibet, hældende og fuldt af rim, førte Sogns sejrige fyrste nordfra; kongen, kampbyderen, førte forstavnene mod det brede Jylland: folket tog glæd mod krigeren.

engr hefr annarr þengill áðr svá gnógu láði (bráskat bragnings þroski) barnungr und sik þprungit.	valska rauð fyr viðu Vestlandi gramr branda.
8. Vann, þás Vinðr of minnir vápnhríð konungr, síðan; sveið ófám at Jómi illvirkja hræ stillir; búk dró bráðla steikðan blóðugr vargr af glóðum; rann á óskirð enni allfrekr bani hallar.	10. Óð með øxi breiða ódæsinn framm ræsir, varð of hilmi Hørða hjordynr, ok varp brynu; þás of skapt, en skipti skapvørðr himins jorðu, (Hel klauf hausa fólva) hendr tvær jofurs spendu.
9. Fúss lét á Ré ræsir rammþing háit Glamma;	11. Svá hlóð siklingr hóvan snarr af ulfa barri (hrósak hugfulls vísa) hrækost fira (ævi),

7. Snjallr, dýrr siklingr náði síðan at stýra Nóregi ok allri Danmørk; mótr drengja dróttins óx; engr annarr þengill hefr barnungr þprungit und sik áðr svá gnógu láði; þroski bragnings bráskat = *Den modige, herlige fyrste opnáude siden at styre Norge og hele Danmark; mændenes herres magt voksede; ingen anden fyrste har barneung för underkastet sig et så stort land; fyrstens trivsel svigte ikke.*

8. Konungr vann vápnhríð, þás Vinðr of minnir síðan; stillir sveið ófám illvirkja hræ at Jómi; blóðugr vargr dró búk, bráðla steikðan, af glóðum; allfrekr bani hallar rann á óskirð enni = *Kongen holdt et slag, som Venderne altid vil mindes; fyrsten brændte mange ildgærningsmænds legemer ved Jom; den blodige ulv trak kroppene, hurtig stegte, af ilden; den grådige flamme spillede på de udøbte pander.*

9. Ræsir lét fúss rammþing Glamma háit á Ré; gramr rauð valska branda fyr viðu Vestlandi = *Kongen havde gjerne en kamp på Rügen; fyrsten rødfarvede de vælske sværd ved det store Vestland.*

10. Ræsir óð ódæsinn framm með breiða øxi ok varp brynu — hjordynr varð of hilmi Hørða —, þás tvær hendr jofurs spendu of skapt, en skapvørðr himins skipti jorðu; Hel klauf fólva hausa = *Kongen trængte ufortrøden frem med den brede økse og kastede brynen, — der blev en kamp omkring Hørdernes fyrste —, da kongens bægge hænder omspændte skafset, men himlens hersker delte landet; Hel kløvede de blege hjernekammer.*

11. Snarr siklingr fira hlóð svá hóvan hrækost af ulfa barri — hrósak ævi hugfulls vísa —, at marr áleggjar Yggjar vífs allnáttførull mættit klifa

at áleggjar Yggjar
allnáttfórr máttit
(qld lá vitt), þótt vildi,
vifs marr yfir klifa.

12. Vitt hefk heyrat at heiti
Helganes, þars elgi
vágs enn viða frægi
vargteitir hrauð marga;
røkr qndurt bað randir
reggbüss saman leggja,
rógskýja helt, Rygja,
regni haustnótt gegnum.

13. Skeiðr tók Bjarnar bróður
ballr Skónunga allar
(þjóð röri þeirar tíðar
þingat) gramr með hringum.

14. Dórr lét drengja harri
drjúgspakr af þrek fíjúga
(glæddi eldr af oddum)
almi skept á hjalma;
létat hilmir hneiti,
Högna væðr í gógnum
jörn flugu þykt sem þyrnir,
þél harðara sparðan.

15. Sveins manna rekr sunnan
söndug lik at ströndum;
vitt sér qld fyr utan
Jótland, hvar hræ fíjóta;
vitnir dregr ór vatni
(vann Áleifs sonr bannat),
búk slitr vargr i víkum,
valkost (ara fóstu).

yfir, þótt vildi; qld lá vitt = *Mændenes raske fyrste opkastede så höje lig-dynger af ulvefæde — jeg lovpriser den modige fyrstes liv —, at den natomflakkende ulv ikke kunde bestige dem, selv om den vilde; mændene lå døde vidt omkring.*

12. Hefk heyrat, at heiti vitt Helganes, þars enn viða frægi vargteinir hrauð marga vágs elgi; qndurt røkr bað reggbüss Rygja leggja saman randir; regni rógskýja helt gegnum haustnótt = *Jeg har hørt, at det hedder det brede Helgences, hvor den videnom navnkundige kriger ryddede så mange skibe; i begyndelsen af tusmørket bød seafarerne Rygerne at begynde kamp-en; slaget varede hele høstnatten igennem.*

13. Ballr gramr Skónunga tók skeiðr bróður Bjarnar allar með hringum; þjóð röri þingat þeirar tíðar = *Skåningernes stærke fyrste erobrede alle Svens skibe uden undtagelse; med et sådant held rode man derhen.*

14. Drjúgspakr drengja harri lét dórr, almi skept, fíjúga af þrek á hjalma; eldr glæddi af oddum; hilmir létat hneiti, þél harðara, sparðan; jörn flugu þykt sem þyrnir i gógnum Högna væðr = *Mændenes meget kluge fyrste lod de ølmeskæftede spyd flyve af kraft mod hjælmene; gnister fløj ud af oddene; kongen sparte ikke sværdet, hårdere end en fil; jærnene fløj, tætte som tjørne, igennem rustningerne.*

15. Söndug lik Sveins manna rekr sunnan at ströndum; qld sér vitt fyr utan Jótland, hvar hræ fíjóta; vitnir dregr valkost ór vatni; vargr slitr búk i víkum; Áleifs sonr vann bannat ara fóstu = *De sandede lig af Svens mænd driver sydfra ind til stranden; folk ser videnom uden for Jylland, hvor ligene*

<p>16. Uppgöngu vann yngvi
auðlögandi, gnógan
gerði hilmir Hörða
hjörþey, á Skáneyju.</p> <p>17. Svik réð eigi eklu
allvaldr Dönum gjalda;
lét fullhugaðr falla
Falstrbyggva lið tyggi;
hlöð, en hála téðu
hirðmenn ara grenni,
auðar þorn fyr ðornu
ungr valkostu þunga.</p> | <p>18. Enn rauð frón á Fjóni,
fold sótti gramr dróttar,
(ráns galt herr frá hónum)
hringserks lituðr merki;
minnisk qld, hvern annan
jafnþarfr blóum hrafni
(qrt gat hilmir hjarta)
herskyldir tøg fyldi.</p> <p>19. Ungr skjoldungr stígr aldri
jafnmildr á við skilðan
(pess vas grams) und gómlum
(gnóg rausn) Ymis hausí.</p> |
|---|---|

flyder; ulven trækker ligdyningen op af vandet og slider i kroppene i vigerne; Olavs sön forbød örnen at faste.

16. Yngvi auðlögandi vann uppgöngu á Skáneyju; hilmir Hörða gerði gnógan hjörþey = *Den gavmilde fyrste gjorde landgang i Skåne; Hördernes konge holdt kamp i rigeligt mål.*

17. Allvaldr réð eigi gjalda Dönum svik eklu; fullhugaðr tyggi lét lið Falstrbyggva falla; ungr auðar þorn hlöð þunga valkostu fyr ðornu, en hirðmenn téðu hála ara grenni = *Kongen gengeldte ikke mangelfuldt Danerne deres svig; den fuldtmodige fyrste lod Falstringernes mandskab falde; den unge mand opdygdede tunge valdynger til örnen; men hirdmændene hjalp dygtig örnenes ven.*

18. Enn rauð hringserks lituðr frón merki á Fjóni; gramr dróttar sótti fold; herr galt ráns frá hónum; qld minnisk, hvern herskyldir, jafnþarfr blóum hrafni, fyldi annan teg; hilmir gat qrt hjarta = *Frendeles rædfarvede krigeren de strålende faner på Fyn; mændenes konge kæmpede om landet; mændene måtte undgælde for deres ran af ham; folk om-taler, hvilken kriger, lige så gavnlig for den sorte ravn, har fyldt den anden tier; fyrsten fik et modigt hjærte.*

19. Aldri stigr jafnmildr ungr skjoldungr und gómlum Ymis hausí á skilðan við; rausn pess grams vas gnóg = *Aldrig bestiger en så gavmild ung konge her på jorden det sammenføjede skib; den fyrstes pragtudfoldelse var stor.*

4. Et digt om Hermundr Illugason.

Hjalp dýrr konungr dýrum dags grundar Hermundi.

5. Þórfinsdrápa.

1. Hétk, þás (hvern vetr) sótum, hrafns verðgjafa, (jafnan lið drakk gramr á góðar) gagnvart (skipa sagnir).

4. Nú hykk sliðrhugaðs segja, sið léttir mér striða, (þýtr alföður) ýtum jarls kostu (brim hrostu).

2. Orms felli drakk allan (alkostigr) fen hrostá (rausn drýgði þá ræsir) Røgnvalds niðr i gognum.

5. Hilmir rauð i hjalma hreggi skelkvings eggjar, fór áðr fimbán væri fetrjóðr hugins vетра; gorr lézk grund at verja geðfrækn ok til sökja, øri Einars hlýra, engr mannr und skýranni.

3. Bera sýn of mik minir morðkends taka enda þess of pengils sessa þung mein synir ungir.

4. Dýrr konungr dags grundar, hjalp dýrum Hermundi = *Himlens herlige konge, hjælp den herlige Hermund.*

5. 1. Hétk hrafns verðgjafa, þás sótum gagnvart; gramr drakk jafnan hvern vetr lið á góðar skipa sagnir = *Jeg tiltalte (drak til) krigeren, da jeg sad ligeoverfor ham; fyrsten drak altid hver vinter det brave mandskab til.*

2. Røgnvalds niðr drakk hrostá fen allan orms felli i gognum; alkostigr ræsir drýgði þá rausn = *Røgnvalds østling holdt drikkelag hele vinteren igennem; den udmærkede fyrste udfolede den pragt.*

3. Minir ungir synir taka bera sýn þung mein of mik of enda þess morðkends þengils sessa = *Mine unge sønner begynder at nære øjensynlig tung sorg for mig i anledning af den kampvante fyrstevens død.*

4. Nú hykk seggja ýtum kostu sliðrhugaðs jarls — sið léttir mér striða —; hrostá brim alföður þýtr = *Nu vil jeg fortælle folk om den farlig-modige jarls egenskaber — sent vil min kummerlettes —; digtet bruser frem.*

5. Hilmir rauð skelkvings eggjar i hjalma hreggi; fetrjóðr hugins fór, áðr væri fimbán vетра; engr mannr und skýranni lézk øri hlýra Einars gorr at verja grund ok geðfrækn sökja til = *Fyrsten rødfarvede sværdets øgge i kampen; krigeren begav sig afsted før han var 15 år; ingen mand under*

6. Endr hykk Karli kendu
kyndóm jófur brynju
(land vasa lofðungs kundar
laust) fyr Dýrnes austan;
fimm snekkjum réð frammi
flugstyggr við hug dyggvan
rausnarmaðr at ræsis
reiðr ellifu skeiðum.
7. At lögðu skip skatnar
skilit, fell herr á þiljur;
svómu jörn i ómu
óðhørð Skota blöði;
stall drapa, strengir gullu,
stál beit, en rann sveiti,
broddr fló, bifðusk oddar
bjartir, pengils hjarta.
8. Príma vas þvígít skemri
(þat vas skjótt) með spjótum;
mætr við minna neyti
minn dröttinn rak flóttta;
gall, áðr, grams menn, felli,
gunnmór of her sórum
(hann vá sigr fyr sunnan
Sandvík), ruðu branda.
9. Ulfs tuggu rauð eggjar,
eitt þars Torfnes heitir,
ungr olli þvi pengill,
(þat vas mánadag), fránar;
sungu þar, til þinga,
þunn, fyr Ekkjal sunnan,
sverð, es siklingr barðisk
snarr við Skotlands harra.

himlen har vist sig, yngre end Einars broder, rede til at værge sit land og uforfærðet til at erobre (et land).

6. Hykk jófur endr kendu Karli brynju kyndóm fyr austan Dýrnes; land lofðungs kundar vasa laust; flugstyggr rausnarmaðr réð reiðr fimm snekkjum við dyggvan hug frammi at ellifu skeiðum ræsis = *Jeg ved, at fyrsten fordum lod Karl føle en kamp østfor Dýrnes; hans land var ikke løst (ikke til at erobre); den flugtsky, dygtige mand angreb opflammet og med modigt sind med 5 snekker fyrstens 11 skibe i fronten.*

7. Skatnar lögðu skilit skip at; herr fell á þiljur; óðhørð jörn svómu i ómu blöði Skota; pengils hjarta drapa stall; strengir gullu, broddr fló; bjartir oddar bifðusk; stál beit eu sveiti rann = *Mændene lagde utvivlrådigt skibene til; hæren faldt på dækket; de meget hårde jærn svæmmede i Skotternes dampende blod; fyrstens hjærte var uforfærðet; strængene klang, pilene fløj; de blanke odde bævede; stålet bed og blodet flød.*

8. Príma vas þvígít skemri með spjótum; minn mætr dröttinn rak flóttta við minna neyti; þat vas skjótt; gunnmór gall of sýrum her; grams menn ruðu branda áðr felli; hann vá sigr fyr sunnan Sandvík = *Kampen varede længe (idet man skød) med spyd; min herlige fyrste drev flugten uagtet han havde en mindre skare; det gik hurtig; ræven skreg over den sårede hær; fyrstens (kongens?) mænd rødfarvede sværdene, før de faldt; han vandt sejr syd for Sandvig.*

9. Fránar eggjar rauð ulfs tuggu, þars eitt heitir Torfnes, — ungr pengill olli þvi —; þat vas mánadag; þar sungu þunn sverð, es siklingr snarr til þinga barðisk fyr sunnan Ekkjal við harra Skotlands = *De skarpe*

10. Hátt bar Hjalta dróttinn hjalm at geira jalmi, ógnstærir rauð írum odd, i ferðar broddi; minn dróttinn naut máttar mildr und brezkum skildi, hendi Hlǫðvis frændi hermenn, en tóksk senna.
11. Týndusk ból, þás brendu (bráskat þat dœgr háski) stókk i reyr en roknu rauðr eldr, Skota veldi; morðkennir galt mónum mein; á sumri einu fengu þeir við pengil þrimr sinnum hlut minna.
12. Veitk þars Vatsfjorðr heitir (vask i miklum haska) mins (við mannkyns reyni) merki dróttins verka; þjöð bar skjótt af skeiðum skjaldborg fria morgin; górla sák at gíndi grár ulfr of ná sörum.
13. Nemi drótt, hvé sæ sótti snarlyndr konungr jarla; eigi þraut við ægi ofvægjan gram bægja.
14. Ýmist vann så unnar, írsk fell drótt, þás sótti,

ægge rødfarvedes i legemerne, hvor et sted hedder Torfnæs —, den unge fyrste voldte det; det var en mandag, der sang de tynde sværd, hvor den til ting raske fyrste kæmpede syd for Ekkjal med Skotlands konge.

10. Hjalta dróttinn bar bátt hjalm i ferðar broddi at geira jalmi; ógnstærir rauð írum odd; minn mildr dróttinn naut máttar und brezkum skildi, en senna tóksk; Hlǫðvis frændi hendi hermenn = *Shetlændernes fyrste bar sin hjelm höjt i spidsen for hæren i kampen; krigeren rødfarvede spydet i Irernes blod; min gavmilde fyrste viste sin kraft udstyret med sit brittiske (vælske) skjold, og kampen begyndte; Hlöðves øeting indhæntede (og dræbte) krigerne.*

11. Ból týndusk, þás brendu Skota veldi; rauðr eldr stókk i en roknu reyr; þat dœgr bráskat háski; morðkennir galt mónum mein; á einu sumri fengu þeir þrimr sinnum minna hlut við pengil = *Gårdene gik til grunde, da de brændte Skotternes rige; den røde flamme sprang i den rygende halm; den dag var der fare på færde; krigeren gengældte mændene deres svig; de blev 3 gange i én sommer overvundne af fyrsten.*

12. Veitk merki verka mins dróttins, þars heitir Vatsfjorðr; vask i miklum haska við mannkyns reyni; þjöð bar skjótt skjaldborg af skeiðum fria morgin; såk górla, at grár ulfr gíndi of sörum ná = *Jeg ved at vidnesbyrd om min herres gærning findes ved det sted, som hedder Vatsfjord; jeg var i stor fare med fyrsten; krigerne bar hurtig skjoldborgen op af skibene fredag morgen; jeg så tydelig, at den grå ulv gabede over de blodige lig.*

13. Drótt nemi, hvé snarlyndr konungr jarla sótti sæ; eigi þraut ofvægjan gram bægja við ægi = *Folk høre, hvorledes han, den raske konge*

Baldr, eða brezkar aldir, brann eldr, Skota veldi.	(vé bað visi knýja) verðung ara tungu; hyrr óx, hallir þurru, herdrótt rak þar flóttu, eim hratt, en laust ljóma limdolgr, náar himni.
15. Ein vas sús Engla minnir egghrið né mun síðan, hefr við helming, meiri, hringdrifr komit þingat; bitu sverð, en þar þurðu, þunngor fyr Mön sunnan Røgnvalds kind, und randir ramlig folk, ens gamla.	17. Margr vas millum borga, mildingr þróng at hildi, horna-blóstr, þars hristisk hugsterks jófurs merki; vætr brá, 's vigljóss þótti, vargsteypis her greypum,
16. Stóng bar jarl á Engla ættgrund, en rauð stundum	

blandt jarler, færdedes til sós; den kraftige fyreste svigtede ikke overfor havet(s kraft).

14. Ýmist vann så unnar Baldr, þás sótti Skota veldi: irsk drótt fell eða brezkar aldir; eldr brann = *Snart udførte krigeren, som hærgede Skotland, dette, snart hint: irske mænd faldt eller britiske folk; (også ilden flammede.*

15. Ein vas egghrið, sús Engla minnir, né mun síðan meiri; hringdrifr hefr komit þingat við helming; þunngor sverð bitu kind Røgnvalds ens gamla fyr sunnan Mön, en par þurðu ramlig folk und randir = *Der stod en kamp, som Anglerne vil mindes og der vil aldrig holdes nogen större; den gavmilde fyreste kom derhen med sin krigerskare; de tynde svärd bed för den gamle Rögnvalds ätling syd för Man, men der styrtede kraftige folk ud i kampen.*

16. Jarl bar stóng á ættgrund Engla, en verðung rauð stundum tungu ara; visi bað knýja vé; hyrr óx, hallir þurru — herdrótt rak þar flóttu —; limdolgr hratt eim, en ljóma laust náar himni = *Jarlen lod bære fane-stænger op på Anglernes land; hans skare rødfarvede ofte örnenes tunge: fyresten bed at fanerne skulde føres frem med kraft; ilden voksede, husene fortæredes, — krigerne forfulgte de flygtende —, flammen udspyede damp og ildskæret lyste op imod himlen.*

17. Margr horna-blóstr vas millum borga, þars merki hugsterks jófurs hristisk; mildingr þróng at hildi; vætr uggs brá greypum her vargsteypis, es morginn þótti vigljóss; jørn skulfu, en ulfar tuggu hræ = *Megen lurklang hørtes mellem borgene, hvor den modige fyrestes fane vejede; han var ivrig efter at kæmpe; ingen frygt påkom de fredløses fjendes frygte-*

skulfa jörn en ulfar,
uggs, morginn, hræ tuggu.

18. Harri fekk i hverri
Hjaltlands þrumu branda
(greppr vill grams dýrð yppa)
gagn, sás hæstr vas bragna.

19. Ek em, siz ýtar hnekðu,
jarla, sætt, es vættik,
(þófn fengusk hræ hrófnum)
hegju trauðr at segja;
sleit fyr eyjar utan
allvaldr blóu tjaldi;
hafði hreggsvöl dúfa
hrími fast um líma.

20. Óskepna varð uppi
endr, þás morgum kendi
háligt róg at hniga,
hørð, þars jarlar hørðusk;
nær réðusk ástmenn órir,
oddhrið es varð (siðan
old fekk mein en milda
morg) fyr Rauðabjørgum.

21. Hvárn tveggja sák hoggva
hirð á Péttslandsfirði
(ór þrifusk mein at meiri)
mínn auðgjafa sina;
sær blezk, en dreif dreyri
dökkr á saumfør kløkkva,

lige hær, da morgenens blev kamplys nok; jærnene rystede og ulvene sled i ligene.

18. Harri Hjaltlands, sás vas hæstr bragna, fekk gagn i hverri branda þrumu; greppr vill yppa dýrð grams = *Shetlands fyrtse, som overgik alle andre, vandt sejr i enhver kamp; digteren vil fremføre jarlens ypperlighed.*

19. Ek em trauðr at segja hegju jarla, siz ýtar hnekðu sætt, es vættik; þófn hræ fengusk hrófnum; allvaldr sleit blóu tjaldi fyr utan eyjar; hreggsvöl dúfa hafði hrími „fast um líma“ = *Jeg er uvillig til at fortælle om jarlernes skebne, siden mændene, hvad jeg antager, forstyrrede freden mellem dem; i ligelig grad skaffede de ravnene føde; fyrtsten sled det sorte telt udenfor serne; den stormkolde bølge havde*

20. Endr varð hørð óskepna uppi, þars jarlar hørðusk, þás háligt róg kendi morgum at hniga; órir ástmenn réðusk nær, es oddhrið varð fyr Rauðabjørgum; morg en milda old fekk siðan mein = *Fordum opstod der den hårde vaneskægne, hvor jarlerne kæmpede, dengang da den stærke bagvaskelse lærte (bragte) mange (til) at segne; vore kære venner angreb hinanden, da kampen opstod foran Rødebjerg; mange fredeligsindede mænd fik deraf mén.*

21. Sák hvárn tveggja miun auðgjafa hoggva sina hirð á Péttslandsfirði; ór mein þrifusk at meiri, sær blezk, en dökkr dreyri dreif á kløkkva saumfør; sveita skaut á skjaldrim; skokkr vas stokkinn blöði = *Jeg så bægge mine guldgivere hugge hinandens mænd på Petlandsfjorden; så meget større blev min sorg; øen blandedes (med blod), men det mørke blod strømmede ud på det smidige skib; blodet faldt på skjoldet, skibene var blodbestænkte.*

- skaut á skjaldrim sveita,
skokkr vas blóði stokkinn.
22. Gramr mundi sá gómlu
gunnbráðr und sik láði
(hann fekk miklu minni
mannspjöll) koma óllu,
ef ilendra Endils
ættstafr hafa knætti
(vélti herr of Hjalta)
hjalm-Þróttá lið (dróttin).
23. Hringstriði varð hlýða
herr frá Þursaskerjum,
rétt segik þjóð hvern þótti
Þórfinnr, til Dyflinnar.
24. Björt verðr sól at svartri,
sókkr fold i mar døkkvan,
brestr erfði Austra,
allr glymr sær á fjöllum,
áðr at Eyjum friðri
(inndróttar) Þórfinni
(þeim hjalpi goð geymi)
gœðingr myni fœðask.
25. Ættbæti firr ítran
allriks, en biðk likna
trúra tyggja dýrum,
Torf-Einars goð meinum.

22. Sá gunnbráðr gramr mundi koma óllu gómlu láði und sik —
hann fekk miklu minni mannspjöll —, ef ættstafr Endils knætti hafa lið
ilendra hjalm-Þróttá; herr of vélti Hjalta dróttin = *Den kampraske fyrste
vilde have erobret hele det gamle land — han mistede langt mindre mand-
skab —, hvis jarlen havde haft de indenlandske krigeres følge; hæren
svigtede Shetlændernes fyrste.*

23. Herr varð hlýða hringstriði frá Þursaskerjum til Dyflinnar; segik
þjóð rétt, hvern Þórfinnr þótti = *Mændene måtte adlyde den gammilde
fyrste lige fra Turseskærene til Dublin; jeg fortæller folk rigtig, hvor
stor Torfin ansås at være.*

24. Björt sól verðr at svartri, fold sókkr i døkkvan mar, erfði Austra
brestr, sær glymr allr á fjöllum, áðr gœðingr friðri Þórfinni myni fœðask
at Eyjum; goð hjalpi þeim geymi inndróttar = *Den strålende sol bliver
sort, jorden synker i det mørke hav, himlen brister og hele havet bruser
ovenover fjeldene, før end en ædling, herligere end Torfin, fødes på Øerne;
gud hjælpe den hirdskarens beskytter.*

25. Goð, firr ítran ættbæti allriks Torf-Einars meinum, en biðk dýr-
um tyggja trúra likna = *Gud, fjern det herlige medlem af Torf-Einars
æt fra alle mén, og jeg beder om sikker nåde for den herlige fyrste.*

6. Erfidrápa om kong Harald hárdráde (o. 1067).

1. Rauð, en rýrt varð síðan,
(rann eldr of sjöt manna)
frána egg á Fjóni,
Fjónbyggva lið, tyggi.
glaðr und golli roðnum,
geirjalm, konungr hjalmi;
skjaldborg raufsk, en skúfar,
skaut hoddglotuðr oddum
bragna brynjur gognum,
buðlings, of ná sungu.
2. Hjalmóru lét heyra
hitzi, es rauð, fyr Nizi,
tyggi, tyrfings eggjar
tvær, áðr mannfall væri;
naðrs borð skriðu norðan
nýs at allvalds fysi;
hlaut til Hållands skjóta
hrafnþarfur konungr stafni.
4. Gekkat Sveinn af snekkju
saklaust enn forhrausti
(malmr kom harðr við hjalma)
hugi minn es þat, sinni;
fars-kostr hlaut at fljóta
fljótmaelts vinar Jóta,
áðr an óðlingr floði,
auðr, frá verðung dauðri.
3. Hrauð, sás hvergi floði,
heiðmildr Dana skeiðir

6. 1. Tyggi rauð frána egg á Fjóni, en Fjónbyggva lið varð síðan rýrt; eldr rann of sjöt manna = Kongen rødfarvede den skarpe øeg på Fyn; og Fynboernes mandskab blev forminsket; ilden løb over mændenes boliger.

2. Tyggi lét hjalmóru heyra, es rauð tvær tyrfings eggjar, áðr mannfall væri, hitzi fyr Nizi; bord nýs naðrs skriðu norðan at fysi allvalds; hrafnþarfur konungr hlaut skjóta stafni til Hallands = Fyrsten lod krigerne høre, da han rødfarvede sværdets to øege før end der blev mandefald hist foran Niz; den nye drage skred nordfra ifølge kongens lyst; den ravnens nyttige konge sked stavnen hen til Halland.

3. Heiðmildr konungr, sás hvergi floði geirjalm, hrauð glaðr und golli roðnum hjalmi skeiðir Dana; skjaldborg buðlings raufsk, en skúfar sungu of ná; hoddglotuðr skaut oddum gognum brynjur bragna = Den gavmilde konge, som aldrig veg tilbage for kamp, ryddede glad med den forgylde hjelm Danernes skibe; fyrestens skjoldborg opløste sig og sværdene sang over ligene; den gavmilde skød oddene gennem mændenes brynjer.

4. Enn forhrausti Sveinn gekkat saklaust af snekkju sinni; hugi minn es þat; malmr kom harðr við hjalma; fars-kostr fljótmaelts vinar Jóta blaut at fljóta auðr, áðr an óðlingr floði frá dauðri verðung = Den meget tapre Sven forlod ikke uden tvingende grund sin snekke; så tænker jeg; den hårde malm havde ramt hjelmene; Jydernes veltalende vens skib måtte flyde folketomt, før kongen flygtede fra den døde hird.

5. Svalg áttbogi ylgjar
ógóðr, en varð blóði
grœðir grønn at rauðum,
grandauknum ná, blandinn.
6. Sumar hvern frekum erni.
7. Gengr i ætt, þats yngvi
Upplendinga brendi
(þjóð galt ræsis reiði)
rønn (pess's fremstr vas manna),
vildut qflgar aldir,
áðr vas stýrt til váða,
grams dolgum feksk galgi,
gagnprýðanda hlyða.
8. Eymðit ráð við Rauma
reiðr Eydana meiðir;
- heit dvínuðu Heina;
hyrr gerði þá kyrra.
9. Pung rauð jörn á Englum
eirlaust, né kómr meira,
vísi, vel, nær Úsu,
valfall of her snjallan.
10. Fell at fundi stillis,
(framm óðu vé) móðu,
ámt fló grjót, á Gauta
glóð heitr ofan sveiti;
þjóð hykk þaðra nöðu
þúsundum torfusa
(spjót flugu) lif at láta
(laus i gumna hausum).

5. Ógóðr áttbogi ylgjar svalg grandauknum ná, en grønn grœðir varð, blóði blandinn, at rauðum = *Ulvindens stemme slægt slugte de forrådne lig, men det grønne hav blev, blandet med blod, rødt.*

6. Enhver sommer [gav fyrsten føde] den grådige örн.

7. Gengr i ætt, þats yngvi brendi rønn Upplendinga; þjóð galt reiði ræsis pess's fremstr vas manna; qflgar aldir vildut hlyða gagnprýðanda; áðr vas stýrt til váða; galgi feksk dolgum grams = *Det er et slægtsmærke, at kongen afbrænde Oplændingernes huse; folk måtte undgælde for den fyrstes vrede, som var den ypperste af mænd; de kraftige mænd vilde ikke adlyde sejrherren; for var der fare på færde, men til kongens fjender blev der skaffet en galge.*

8. Reiðr Eydana meiðir eymðit ráð við Rauma; heit Heina dvínuðu; hyrr gerði þá kyrra = *Ødanernes vrede banemand tog ikke mildt på Rømerne; Henernes trusler stansede; ilden bragte dem til ro.*

9. Visi rauð eirlaust þung jörn á Englum nær Úsu; né kómr vel meira valfall of snjallan her = *Fyrsten rødfarvede skánselsløst de tungre sværd i Anglernes blod nærvæd Usa; der kommer aldrig et meget större mandefald i en modig hær.*

10. Heitr sveiti fell at fundi stillis ofan á móðu glóð-Gauta; ámt grjót fló; vé óðu fraimm; hykk þjóð nöðu þaðra torfusa at láta lif þúsundum; spjót flugu laus i gumna hausum = *Det varme blod strömmade ved kongens mode (kamp) ned på mændene; de mørke stene fløj: fanerne stormede*

11. Gagn fekk gjafvinr Sygna,
 (gekk hildr at mun) vildra
 hinn 's á hæl fyr mōnnum
 hreinskjaldaðr fór aldri;
 dunðu jarlar undan,
 eir fekka lið þeira,
 (mannkyn hefr at minnum
 morgun þann) til borgar.
12. Uppgöngu bauð yngvi
 ítr með helming litinn,
 sás á sinni ævi
 sás aldrigi háska;
 en of England sunnan
 qflugr herr at berjask
 fór við fylki dýran;
 fundusk þeir af stundu.
13. Olli ofrausn stillis,
 orma látrs því 's máttit
 stáls i strøngu éli
 striðir elli biða,
 sás aldrigi aldins
 ótams lituðr hramma
 viggs i vápna glyggvi
 varðúnar sik sparði.
14. Hafðit brjóst, né bifðisk
 bøðsnart konungs hjarta,
 í hjalmþrimu hilmir
 hlítstyggr fyr sér lítit,
 þars til þengils hersa
 þat sá herr, at skatna
 blóðugr hjórr ens barra
 beit döglinga hneitis.

frem; jeg ved at mændene måtte dér tusindvis, skønt uvillige, lade deres liv; spydene fløj løse (skudte, og sad fast) i mændenes hjørneskaller.

11. Gjafvinr Sygna, hinn 's hreinskjaldaðr fór aldri á hæl fyr mōnum, fekk gagn vildra; hildr gekk at mun; jarlar dunðu undan til borgar; lið þeira fekka eir; mannkyn hefr þann morgun at minnum = *Sogningernes gave-ven, han med det blanke skjold, som aldrig veg for mænd, fik en bedre sejr; kampen gik ifølge ønske; jarlerne flygtede i en fart til borgen; deres mandskab blev ikke skånet; folket mindes altid den morgen.*

12. Ítr yngvi, sás aldrigi á sinni ævi sás háska, bauð uppgöngu með litinn helming; en qflugr herr fór sunnan of England at berjask við dýran fylki; þeir fundusk af stundu = *Den herlige fyrste, som aldrig i sit liv flygtede farer, bød opgang til trods for sit ringe mandskab, men en stærk hær kom sydfra gennem England for at kæmpe med den udmarkede konge; de mødtes hurtig.*

13. Ofrausn stillis olli því i strøngu stáls éli, 's striðir orma látrs máttit biða elli, sás lituðr hramma aldins ótams varðúnar viggs, 's sparði sik aldrigi i vápna glyggvi = *Fyrstens overmod i den strænge kamp volde det, at den gamilde ikke nåde alderdommen, den tapre fader af de utæmmede ulve, som aldrig sparede sig i kampen.*

14. Hlítstyggr hilmir hafðit fyr sér lítit brjóst i hjalmþrimu — né bifðisk bøðsnart hjarta konungs —, þars herr sá pat til hersa þengils, at blóðugr hjórr ens barra döglinga hneitis beit skatna = *Kongen med de store planer havde til sit værn i kampen intet ringe bryst (mod) —*

15. Eigi varð ens øgja
auðligr konungs dauði;
hlifðut blenna svæfi
hoddum roðnir oddar;
heldr kuru meir ens milda
mildings, an grið vildi,
of folksnarana fylki
falla liðsmenn allir.
- (harðr 's ór heimi orðinn
hrafngrennir) þrek joðnum;
qr̄t gat óslætt hjarta
eljunfimr und himni
mest, hafa, mildingr, kostuð
minna hvers grams vinnur.
16. Vitt för vølsungs heiti;
varð marglofaðr harða
sás skaut ór Nið nýtla
norðan herskips borði.
18. Haraldr vissi sik hverjum
harðgeðr und Miðgarði,
döglingr réð til dauða
dýrð slíkri, gram rikra;
hefr afreka et øfra
ættstyrondum dýrri
(hnígrat hilmir frægri)
heilög fold (til moldar).
17. Myrkt 's, hvern meira orkar,
mér, alls greppr né sérat,

kongens kampsnare hjørte rystede ikke — hvor mændene iagttog kongens færd, at den kamprede fyrste-overmands blodige sværd bed mændene.

15. Eigi varð dauði ens øgja konungs auðligr; hoddum roðnir oddar hlifðut blenna svæfi; allir liðsmeun ens milda mildings kuru meir heldr falla of folksnarana fylki an vildi grið = *Den frygtindgydende konges død blev ikke naturlig; de guldskinnende pile skånede ikke råvernes undertrykker; alle den gavmilde fyrstes krigere vilde derefter hellere falde omkring den kampsnare konge end modtage liv og fred.*

16. Vølsungs heiti för vitt; varð harða marglofaðr sás skaut nýtla herskips borði norðan ór Nið = *Fyrstens navn var videnom bekendt; han blev meget stærkt lovprist, som lod krigskibet kraftig styre nordfra ud af Nidelven.*

17. Mér 's myrkt — alls greppr né sérat —, hvern orkar meira joðnum þrek; harðr hrafngrennir es orðinn ór heimi; eljunfimr mildingr gat mest qr̄t, óslætt hjarta und himni; vinnur hvers grams hafa minna kostuð = *Det er mig dunkelt — ti skjalden ser det ikke —, hvem der udretter mere under forudsætning af lige kraft; den kraftige krigere har forladt verden; den energiske fyrste fik det største hjørte, rask og usløvt, på jorden; enhver (anden) konges gærninger er det mindre bevendt med.*

18. Harðgeðr Haraldr vissi sik rikra hverjum gram und Miðgarði; döglingr réð slíkri dýrð til dauða; heilög fold et øfra hefr afreka, dýrri ættstyrondum; frægri hilmir hnígrat til moldar = *Den hårdsinde Hårald vidste sig at være mægtigere end hver anden konge på jorden, kongen besad en sådan berömmelse til sin død; det hellige land deroppe besidder (nu) fyrsten, herligere end andre konger; en berömtere konge segner ikke til jorden.*

19. Hesk bœnir fyr beini bragna falls við snjallan vørð Girkja ok

19. Bœnir hefk fyr beini
bragna falls við snjallan Girkja vørð ok Garða;
 gjof launak svá joſri.

7. Vers af ubestemmelige digte, samt én lausavísa.

1. Mikáll vegr þats misgort (ek svá armband þakka
 pykkir eitt Skónunga) hónum.
manvitsfróðr ok alt et góða;
tyggi skiptir síðan seggjum
sólar hjalms á dœmistóli.
2. Siklinga venr snekkjur
sælútar konr úti,
hann litar herskip innan
(hrafns góð es þat) blóði.
3. Bekks lá eldr ok axla
ulfliðs (grami) miðli 4. Kreisti knútu lostna
 klifs bein fjoru steini.
 5 (lausav.). Drengr 's i gogn
 at ganga
(gótt 's fylgja vel drótni)
qld leynik því aldri,
ófuss syni Brúsa;

Garða; launak svá joſri gjof = *Jeg fremfører bönner for krigeren hos Grækenlands og Gardes kloge beskytter; således lønner jeg fyrsten hans gave.*

7. 1. Mikáll vegr, manvitsfróðr, þats þykkir misgort ok alt et góða; tyggi sólar hjalms skiptir síðan seggjum á dœmistóli = *Mikael vejer, klog som han er, hvad der tykkes ilde gjort og ligeledes alt det gode; gud deler siden menneskene på sin domstol.*

2. Siklinga konr venr snekkjur sælútar úti; hann litar herskip innan blóði; þat es hrafns góð = *Fyrsteætlirgen vænner sine skibe, sæduvende, (til at færdes) ude på havet; han rødfarver skibene indvendig i blod; det er et gode for rænnen.*

3. Bekks eldr lá hónum miðli ulfliðs ok axla; ek þakka svá grami Skónunga eitt armband = *Guld lå mellem hans (mit) håndled og skuldre; således takker jeg Skånes konge for én armring.*

4. Kreisti knútu lostna steini . . . klifs bein fjoru . . . = *Han trykkede knogen, slæet med sten . . . sten i stranden . . .*

5. Drengr 's ófuss at ganga i gogn syni Brúsa; leynik aldri qld því; gótt 's fylgja drótni vel; oss es vandligr kostr fyr hónum, ef þessir ógn-bráðir jarlar ráðask til; hørð vinraum mun verða = *Svenden (jeg) er uvillig til at gå imod Bruses són; det skjuler jeg slet ikke for folk; det er (ganske vist) godt at støtte bravt sin herre; det bliver mig en vanskelig stilling, hvis disse kampstriðige jarler angriber hinanden; det vil blive en hård venneprøve.*

oss es, ef jarlar þessir
ógnbráðir til ráðask,
(hørð mun vinraun verða)
vandligr kostr fyr hondum.

Oddr kíkinaskáld.

Islandsk skjald, 11. árh.

1. Et digit om Magnus d. gode (o. 1046).

1. Vas fyr Mikálsmessu
malmgrimm háið rimma;
fellu Vinðr, en vónðusk
vápnhljóði mjók þjóðir;
en fyr jól vas qnnur
óhlítulig litlu
(upp hófsk grimm með gumnum
gunnr) fyr Árós sunnan. | 2. Feldu menn, þás mildan,
morg tór, i gróf bóru,
þung byrðr vas sú, þengil,
þeim es hann gaf seima;
deildisk hugr, svát heldu
húskarlar grams varla,
siklings þjóð en síðan
sat opt hnipin, vatni. |
|--|--|

2. Lausavísá (1047).

Mák, siz Magnúss ævi
móðfíkins þraut góða | (Odd hafa strið of staddan)
stillis, harða illa; |
|--|---|

1. 1. Malmgrimm rimma vas háið fyr Mikálsmessu; Vinðr fellu, en þjóðir vónðusk mjók vápnhljóði, en qnnur, óhlítulig, vas litlu fyr sunnan Árós; grimm gunnr hófsk upp með gumnum = *En våbengrum kamp holdtes för Mikkelsdag; Venderne faldt og folk vænnede sig i höj grad til våbenklangen; og en anden uafgörende kamp stod lixt för jul syd for Århus; der opstod en grum kamp mellem mændene.*

2. Menn feldu morg tór, þás bóru mildan þengil i gróf; þung vas sú byrðr þeim es hann gaf seima; hugr deildisk, svát húskarlar grams heldu varla vatni, en þjóð siklings sat opt síðan haipin = *Mændene feldede mange tårer, da de bar den gavmilde fyrste til graven; det var en tung byrde for dem, hvem han gav guld; folks sind skiftede, så at kongens huskarle næppe kunde holde deres tårer tilbage, og kongens mænd sad ofte siden med sorg i sind.*

2. Mák harða illa, siz góða ævi Magnúss, móðfíkins stillis, þraut; strið hafa of staddan Odd; hvarfal þursi hvers manns, strangr harmr fær mér angrat; því fórum vér aprir; þjóð es døpr at døgling dauðan = *Jeg har det meget ilde, siden Magnus', den døvære konges, gode liv endte; kummer har betaget Odd (mig); jeg vandrer om trængende til alle; en stræng sorg nedtrykker mig; derfor går vi sorgfulde om; folk sörger over den døde konge.*

hvarfak hvers manns þurfi, þjóð es at dögling dauðan
harmr strangr fær mér angrat, döpr, því fórum vér aprir.

Haraldr Sigurðarson harðrāði.

Norsk konge, 1046—66.

Lausavísur.

<p>1 (1030). Pora munk þann arm
þat 's ekkju munr nøkkvat
(rjóðum vér af reiði
rønd), es i hlýtk standa;
gengra greppr enn ungi
gunnbliðr, þars slog riða
(herða menn) at morði,
(mót) á hæl fyr spjótum.</p>	<p>nú lætk skóg af skógi
skreiðask litils heiðar;
hverr veit nema ek verða
viða frægr of siðir.</p>
[3—7 gamanvísur]	
<p>2 (1030). Réðk, en benjar blœða
búþegna sák vegna,
lið fekk lindar váða
lifs-grand, í bøð standa;</p>	<p>3 (o. 1040). Fundr vas þess at
Þróendir
þeir høfðu lið meira;
varð, sús vér of gerðum,
vist errilig snerra;
skildumk ungr við ungan
allvald í styr fallinn;
þó lætr Gerðr í Gørðum
gollhrings við mér skolla.</p>

1. Munk þora verja þann arm, es hlýtk standa i; þat 's nøkkvat ekkju munr; vér rjóðum rønd af reiði; enn ungi gunnbliðr greppr gengra á hæl fyr spjótum, þars slog riða at morði; menn herða mótt = *Jeg skal nok have mod til at værge den fløj, hvor jeg bliver stillet; det er vist kvindens ønske; jeg rødfarver kamphidsig skjoldet; den unge kampglade digter (jeg) viger ikke for spyd, hvor våbnene svinges i kampen; mændene gör et hårdt møde.*

2. Réðk standa i bøð, sák búþegna vegna, en benjar blœða; lið fekk lifs-grand lindar váða; nú lætk skreiðask litils heiðar skóg af skógi; hverr veit, nema ek verða viða frægr of siðir = *Jeg stod i kampen; jeg så bønderne falde og sårene bløde; mændene mistede livet ved sværdet; nu må jeg slæbe mig frem med liden anseelse fra skov til skov; men hvem ved om jeg ikke omsider bliver videnom bekendt.*

3. Fundr vas þess, at þeir Þróendir høfðu meira lið; vist varð errilig snerra, sús vér of gerðum; skildumk ungr við ungan allvald fallinn í styr; þó lætr Gerðr gollhrings i Gørðum skolla við mér = *Mødet blev således, at Trønderne var de mandstærkeste; tilvisse blev det en hæftig kamp,*

4 (o. 1040). Sneið fyr Sikiley viða
súð; vórum þá prúðir,
brýnt skreið, vel til vánar,
vengis hjørtr und drengjum;
vættik miðr at motti
myni enn þinig nenna;
þó lætr Gerðr i Gørðum
gollhrings við mér skolla.

þars gerðum svip sverða,
sið, i borg of morgen;
ruddumk umb með oddi,
eru merki þar verka;
þó lætr Gerðr i Gørðum
gollhrings við mér skolla.

5 (o. 1040?). Íþróttir kank átta:
Yggs fetk lið at smiða,
förr emk hvast á hesti,
hefk sund numit stundum — —

7 (o. 1040). Fœddr vas ek þars
alma
Upplendingar bendu,
nú lætk við sker skolla
skeiðr, búmqnum leiðar;
vitt hef ek, sits ýttum,
eygarð skotit barði;
þó lætr Gerðr i Gørðum
gollhrings við mér skolla.

6 (o. 1040). Ein munat ekkja
kenna
ung né mær, at værim

som vi holdt; ung skiltes jeg fra den unge konge, falden i kampen; dog lader mæn i Garderige som om hun ikke vil vide noget af mig.

4. Súð sneið fyr viða Sikiley; vengis hjørtr skreið brýnt und drengjum; vórum þá vel til vánar prúðir; vættik miðr, at motti myni enn nenna þinig; þó lætr osv. = *Skibet skar forbi det vide Sikilien; skibet skred godt under mændene (os); vi var da stolte som vænteligt var; mindre vænter jeg, at den dogne vil gøre os det nogensinde efter; dog lader osv.*

5. Kank átta íþróttir: fetk at smiða Yggs lið; emk förr hvast á hesti; hefk stundum numit sund = *Jeg kan otte idrætter: jeg forstår mig på at lave et digt; jeg kan ride rask på en hest; jeg har til tider øvet mig i svømning — —*

6. Ein ekkja munat né ung mær kenna sið, at værim i borg of morgen, þars gerðum svip sverða; ruddumk umb með oddi; þar eru merki verka; þó lætr osv. = *Én kvinde og ung mæ vil ikke sent (vil snart) få at vide, at jeg var en morgen i borgen, hvor jeg gjorde en hidsig kamp; jeg tumlede mig hæftigt i kampen med sværdet i hånd; dér findes vidnesbyrd om mine gærninger; dog lader osv.*

7. Ek vas fœddr þars Upplendingar bendu alma; nú lætk skeiðr, leiðar búmqnum, skolla við sker; vitt hef ek skotit eygarð barði, sits ýttum; þó lætr osv. = *Jeg er født hvor Oplænderne spændte deres buer; nu lader jeg mine skibe, forhadte af bønderne, holde sig ved udskærene; videnom har jeg ladet min forstavn skyde bølgen, siden jeg drog afsted; dog lader osv.*

- 8 (1046-47). Þegi þú Þórir,
þegn est þú ógegn,
heyrðak at hétí
Hvinngestr faðir þinn.
- 9 (1046). Lótum vér, meðan lirlar
lin, eik, veri sínum
Gerðr, i Goðnarfirði,
galdr, akkeri halda.
- 10 (1049). Logit hefr Baldr at
Baldri — — —
[Sml. Þjóðolfur Lv. 12].
- 11 (1049-50). Hér sék upp enn
qrva
Einar, þanns kann skeina
þjalfa, þambarskelfi,
þangs, fjölmennan ganga;
- fullafli biðr fyllar,
finnk opt at drifr minna,
hilmis stóls, á hæla
húskarla lið jarli.
- 12 (1049-50). Rjóðandi mun ráða
randa bliks ór landi
oss, nema Einarr kyssi
øxar munn enn þunna.
- 13 (o. 1050). Nú emk ellifu allra
(eggjumk vígs) ok tveggja,
þau eru enn svát mank, manna,
morð, ráðbani orðinn;
ginn en gráleik inna
golls, es ferr með skolli,
lýtendr; kveða litit
lauki gæft til auka.

8. *Ti stille, Tore; du er sløjheden selv; jeg har hørt, at din fader hed Tyvegæst.*

9. *Vér lótum akkeri halda eik i Goðnarfirði, meðan lin-Gerðr lirlar veri sínum galdr. = Vi lader ankret holde skibet fast i Godnsfjord (Randersfj.), medens kvinden tuller sin mand med sang.*

10. *Logit hefr [brynbings] Baldr at [fetilstinga] Baldri — — — = Krigeren har løjet for den anden kriger (mig) osv.*

11. *Hér sék enn qrva Einar þambarskelfi, þanns kann skeina þangs þjalfa, ganga fjölmennan upp; fullafli biðr fyllar hilmis stóls; finnk opt, at minna lið húskarla drifr á hæla jarli = Her ser jeg den raske Einar tambeskælver, som forstår at sure seen, går op ledsgæt af mange mænd; han med den fulde magt vænter (nok) på at indtage en konges sæde; ofte føler jeg, at en mindre talrig skare af huskarle følger en jarl.*

12. *Rjóðandi randa bliks mun ráða oss ór landi, nema Einarr kyssi enn þunna øxar munn = Krigeren vil fordrive mig fra landet, medmindre Einar (han) kysser en økses tynde mund.*

13. *Nú emk orðinn ráðbani allra ellifu ok tveggja manna; þau morð eru svát enn mank; eggjumk vígs; en golls lýtendr inna ginn, es ferr með skolli, gráleik; kveða litit lauki gæft til auka = Nu har jeg anstiftet*

(Jfr. *Sneglu-Halli v. 4*)

14 (o. 1053-54). Hvert stillir þú
Halli?

— — — — —
graут munt gorvæn láta.

15. Hjoggu harða dyggvir
hirðmenn Dani stirða,
sótti ferð á flóttá
framm, en þat vas skómmu;
hitt vas fyrr, es fjarri
fóstrlandi rauðk branda
(sverð) i Serkja garði
(søng), en þat vas lóngu.

16. Hlautk af hrauðung skjóta
hlýri, mær en skýra

súð gekk feld, á floeði,
frammi; vas þat fyr skómmu;
en fyr England sunnan
óð borð und mér norðan,
ristin skalf i røstum
røng, en þat vas lóngu.

17. Kennir kyrtill þenna
— kú átt skjoldungi gjalda;
ok alvaxinn oxa
átt skjoldungi gjalda,
svín ok aligós eina
átt skjoldungi gjalda;
børn ok alt pats árnar
átt skjoldungi gjalda. —

Margar 'ro manna vélar
mosa átt ok skjoldungi gjalda.

13 mænds død i det hele; de drab er så at jeg endnu husker dem; jeg øgges til drab; men mænd gengælder det sind, der farer frem med svig, med fjendskab; man siger, at der ikke skal føjes meget til en lægstængel, til at den bliver større.

14. *Hvor skal du hen, Halle? — — det er nok grød, du vil have kogt.*

15. Harða dyggvir hirðmenn hjoggu stirða Dani — ferð sótti framm á flóttá —, en þat vas skómmu; hitt vas fyrr, es rauðk branda i Serkja garði fjarri fóstrlandi — sverð song —, en þat vas lóngu = *De særdeles dygtige hirdmænd nedhuggede de hårde Daner — mændene søgte fremad flygtende —, det skete for nylig; det skete tidligere, at jeg rødfarvede sværdet i Særkerne hjem fjært fra mit fødeland — sværdet sang — men det er længe siden.*

16. Hlautk skjóta hlýri af hrauðung á floeði, en skýra, mær súð gekk framm feld; þat vas fyr skómmu; en fyr sunnan England óð borð norðan und mér; ristin røng skalf i røstum, en þat vas lóngu = *Jeg måtte skynd-somt skyde skibet ud i vandet; det blanke, herlige skib med de velføjede planker gik fremad; det skete for nylig; men sydfor England vadede skuden nordfra med mig; den ristede spante rystede i strømmene, men det var for længe siden.*

17. *Kender du denne kjortel — en ko har du at betale kongen; og en helvoksen okse har du at betale kongen; et svin og en husgås har du at betale kongen; dine børn og alt hvad du erhværver har du at betale (give) kongen. — Mange er menneskenes bedrag; mos har du også kongen at betale.*

- 18 (1066). Framm gøngum vér
i fylkingu
brynjulausir
und bláar eggjar;
hjalmar skína,
hefkat mína;
nú liggr skrúð várt
at skipum niðri.
- 19 (1066). Krjúpum vér fyr vápna
(valteigs) brókun eigi
(svá bauð Hildr) at hjaldri
(haldorð) i bug skjaldar;
hátt bað mik, þars móettisk,
menskorð bera forðum,
hlakkar iss ok hausar,
hjalmstall i gný malma.

Þjóðolfr Arnórsson.

Islandsk skjald, d. 1066.

1. Magnúslokkr (omtr. 1045).

1. Vast, Áleifs sonr, austan
efldr á vatn et skeflða. vægðit vendi sveigðum
veðr ótt of pér, dróttinn;
hlóðu hirðmenn prúðir
húnsskript i Sigtúnum.
2. Út rétt, allvaldr, skjóta
(ekin dúðisk ró) snekkju,
en þritøgt skip (þrautar)
þann tið, í haf skriða; 3. Aur spornuðuð, arnar
ilrjóðr, af Svíþjóðu;

18. *Vi går uden brynje i fylking for at modtage hug af de brune ægge; hjælmene skinner, jeg har ikke min (brynje); vor rustning ligger nu nede på skibene.*

19. *Vér krjúpum eigi at hjaldri i bug skjaldar fyr brókun vápna; svá bauð haldorð valteigs Hildr; menskorð bað mik forðum bera hjalmstall hátt i malma gný, þars hlakkar iss ok hausar móettisk = Vi kryber ikke i kampen i læ bag de buede skjolde for de bragende våben; så bød den tro kvinde; hun bød mig fordum bære hovedet höjt i kampen, hvor sværd og hjærneskaller mødtes.*

[P.] 1. 1. Áleifs sonr, vast efldr austan á et skeflða vatn = Olavs sön, du blev støttet i østen (til farten) over det bølgehøje hav.

2. Rétt, allvaldr, skjóta snekkju þann tið út, en þritøgt skip [réð] skriða í haf; ekin ró dúðisk þrautar; ótt veðr vægðit sveigðum vendi of pér, dróttinn; prúðir hirðmenn hlóðu húnsskript i Sigtúnum = Du skæd, konge, skibet ud til den tid, og skibet med de 30 sæder skred ud i søen; den drejede sejlstang rystede stærkt; den stærke storm skånede ikke den svajende mast over dig konge; de modige hirdmænd rebede sejlet i Sigtuna.

3. Spornuðuð aur af Svíþjóðu, arnar ilrjóðr; hraustr harri, herr fylgði pér austan i Noreg, en Sveinn floedi siðan saunräðum frá láði; frák son

herr fylgði þér harri
hraustr í Noreg austan;
flœði Sveinn en siðan
sannráðinn frá láði;
erlendis frák undan
Álfifu son drifa.	(þar réð Sveinn at sverja)
sínar hendr at skríni;
réð Áleifs sonr eiðum,
átt hafa þeira sáttir
skemra aldr an skyldi,
Skónunga gramr, hónum.
4. Djarft neyttir þú, dróttinn
dolgstrangr, skipa langra,
af því at ýtar hófðu
austr sjau tøgu flausta;
suðr gnauðuðu súðir,
segl hýnd við stag rýndu;
vik skar vandlangt eiki,
Visundr hneigði þrom sveigðan.	6. Minn vá sigr fyr sunnan
snjallr (Heiðabý) spjalli,
(nær frák skarpa skeru),
Skotborgaró gotna;
unði ótal Vinða
Ellu konr at fella;
hvar hafi gumnar górv
geirhrið fregit meiri?
5. Sjalfr bar austr við Elfi
Ulfs mógr ok hét foðru	7. Hykk i hundraðs-flokki
Haralds bróðurson stóðu

Álfifu drifa undan erlendis = *Du færdedes over land fra Sverrig, kriger; tapre fyrste, en hær fulgte dig østfra til Norge, men Sven flygtede siden, virkelig berøvet landet; jeg har hørt, at Alfvias sön flygtede ud af landet.*

4. Djarft neyttir þú langra skipa, dolgstrangr dróttinn, af því at ýtar hófðu austr sjau tøgu flausta; súðir gnauðuðu suðr, hýnd segl rýndu við stag; vandlangt eiki skar vik; Visundr hneigði sveigðan þrom = *Dristig benyttede du de lange skibe, kampstærke konge, idet mændene første 70 skibe østpå; skibene før brusende afsted sydpå; sejlene, hejste til toppen, pludrede med touene; skibene med de høje master furede søen; Visund lod sin svejede side duve.*

5. Ulfs mógr bar sjalfr sínar hendr at skrini austr við Elfi ok hét foðru; Sveinn réð at sverja þar; Áleifs sonr, Skónunga gramr, réð hónum eiðum; þeira sáttir hafa átt skemra aldr an skyldi = *Ulfs són lagde selv sine hænder på skrinet østpå ved Elven og gav smukke løfter; dér svor Sven; Olavs són, Skåningernes konge, bestemte hans ed; deres forlig har varet kortere end det burde.*

6. Minn snjallr spjalli gotna vá sigr fyr sunnan Skotborgaró; frák skarpa skeru nær Heiðabý; Ellu konr unði at fella ótal Vinða; hvar hafi gumnar fregit meiri geirhrið górv? = *Min modige fyrste vandt sejr syd for Skodborgå; jeg har hørt, at der stod en skarp kamp nær ved Hedeby; Ellas øeting fandt behag i at fælde et utal af Vender; hvor har man erfaret et større slag holdt?*

(brafn vissi sér hvassast hungrbann) framst manna; vitt lá Vinða flótti; varð, þars Magnús barðisk, høggvinn valr at hylja heiði rastar breiða.

(brøð fekk hrafn) þars høðum hjaldr á breiða skjoldu; neytu, mest sem móttu, menn at våpna sennu, baugs en barðir lógu þorvar, grjóts ok ɔrva.

8. Lögðu (grœðis glóða) gramr ok jarl fyr skømmu (þar komi bitr á þorva brandleikr) saman randir, svát manþinga mundut merkjendr Heðins serkjar (herr náði gný gerva geirs) orrostu meiri.

9. Skotit frák skeptiflettum skjótt ok morgu spjóti

10. Børut bøslar fleiri bogmenn at hør tognum; mundit þann dag Þróendi þreyta fyrr at skeytum; svá þykt flugu síðan snæríðorr of skøru, ótt vas ɔrdrif látit, illa sátt i milli.

11. Mjók bað (Magnús rekka) manur røskliga annan

7. Hykk brðurson Haralds stóðu framast manna í hundraðsflokki; hrafn vissi sér hvassast hungrbann; Vinda flótti lá vitt; høggvinn valr varð at hylja rastar breiða heiði, þars Magnús barðisk = *Jeg tror at Haralds brodersón stod Forrest af alle i hærskaren; ravnens mærkede, at dens sult vilde blive kraftig stillet; de flygtede. Vender lá (døde) vidt og bredt; den dræbte val dækhede den mælbrede hede, hvor Magnus havde haempet.*

8. Gramr ok jarl lögðu fyr skømmu randir saman — þar kom bitr brandleikr á grœðis glóða þorva —, svát Heðins manþinga serkjar merkjendr mundut meiri orrostu; herr náði gerva geirs gný = *Kongen og jarlen ferte for kort tid siden deres skjolde mod hinanden — dér fik mændene en hvas sværdleg —, så at krigerne ikke kunde huske en større kamp; hæren foranstaltede en kamp.*

9. Frák skotit skjótt skeptiflettum ok morgu spjóti á breiða skjoldu, þars høðum hjaldr; hrafn fekk brøð; menn neytu grjóts ok ɔrva at våpna sennu, sem móttu mest, en baugs þorvar lógu barðir = *Jeg har hørt, at der blev hurtig skudt med kastespyd og mangt et spyd på de brede skjolde, hvor vi havde en kamp; ravnens fik bytte; man brugte stene og pile i kampen, så stærkt man kunde, og mændene lå lemlæstede.*

10. Bogmenn børut fleiri bøslar at tognum hør; mundit þann dag Þróendi þreyta fyrr at skeytun; svá þykt flugu síðan snæríðorr of skøru, sátt illa i milli; ɔrdrif vas látit ótt = *Bueskytterne har aldrig lagt flere pile på den spænulite hørstræng; den dag holdt Trønderne ikke først op med at skyde; så tæt fløj siden remspydene i kampen, at man knap kunde se imellem dem; pileregnen var vedholdende.*

- hørð (þrifusk boð) þars børðusk, bøðský framar knýja.
12. Vørðr, gekk meir at morði Magnús, kjalar vagna, (þat vas frægt) i fagran framstafn varar hrafni; gerði þar svát þverði þengill, en óx fengi, (skeiðr nam herr at hrjóða) húskarla lið jarli.
13. Áðr svanfoldar seldi sólryrandi enn dýri, jarls lá ferð á ferli, fjørgríð stofum hjørva.
14. Rømm vas hildr, sús bramma harðelds viðir børðusk, (herr gekk snart at snerru) sunnudags of unnin; flaut þás feigir létu fjør gnýstafir hjørva (þjóð sokk niðr) at nauðum nár á hverri býru.
15. Hrauð Áleifs mogr áðan (jofurr vá sigr) ens digra (fregnat slikt ór Sogni) sjau skip (konur hnippnar).
16. Mist hafa Sveins at sýnu, sverð-Gautr fórunautar

11. Mjók bað mannr annan knýja røskliga hørð bøðský framar, þars børðusk; boð Magnús rekka þrifusk = *Den ene opfordrede stærkt den anden til rask at føre de hårde skjolde længere frem, hvor de kæmpede; Magnus' mænds opfordringer trivedes.*

12. Kjalar vagna vørðr, Magnús, gekk meir at morði i fagran framstafn varar hrafni; þat vas frægt; þengill gerði þar svát þverði húskarla lið jarli, en fengi óx; herr nam at hrjóða skeiðr = *Søfareren, Magnus, gik fremdeles i kampen frem i skibets fagre forstavn; det blev berømt; dér magede fyrsten det så, at han forminskede antallet af jarlens huskarleskare, og et stort bytte vandtes; hæren ryddede krigsskibene.*

13. Áðr enn dýri svanfoldar sólryrandi seldi hjørva stofum fjørgríð, ferð jarls lá á ferli = *Før den herlige gavmilde fyrste gav krigerne liv; jarlens mænd var i begreb med at flygte.*

14. Rømm hildr, sús bramma harðelds viðir børðusk, vas of unnin sunnudags; herr gekk snart at snerru; nár flaut á hverri býru, þás hjørva gnýstafir létu feigir fjør at nauðum; þjóð sokk niðr = *Den stærke kamp, som mændene havde med hinanden, holdtes om söndagen; hæren gik rask frem i kampen; et lig flød på hver en bølge, da krigerne nødtvungne måtte lade deres liv, hjemfaldne til døden; de sank til bunds.*

15. Mogr Áleifs ens digra hrauð áðan sjau skip; jofurr vá sigr; fregnat slikt hnippnar konur ór Sogni = *Olav den digres sön ryddede før 7 skibe; kongen vandt sejr; kvinderne i Sogn erfarer ikke sligt med sorg.*

16. At sýnu hafa fórunautar Sveins mist heimkvómu, sverð-Gautr; fór beima es of ordin heldr hørð; unnr, hreggi øst, hrærir hausa þeira ok

(hørð es heldr of orðin)
heimkvómu (før beima);
hrørir hausa þeira,
hreggi øst, ok leggi
(sær þýtr auðs of órum)
unnr á sanda grunni.

undr 's nema allvaldr Lundar
aldrprúðr fyrir haldi;
gær flugu mold ok mýrar,
merki jarls ens sterkja
slóð drap framm at flóði,
flaugar-dórr, of hauga.

17. Spurði einu orði
(qld blóðroðna skjoldu)
satt 's at svá mórg (átti)
Selunds mær hvern vé bæri;
auðtróðu varð auðít,
yfir of skóg at spróga;
titt bar týmargr flótti
til Hringstaða iljar.

19. Náðit jarl að eyða
jófra setr á vetri;
lézt eigi þú litla
landvorn af þér standa;
máttir, Magnús, hætta,
mildr, i folk und skildi;
nefa Knúts vas þá nýtum
nær sem ráðinn væri.

18. Saurstokkinn bar svíra
snarr Skónunga harri,

20. Rønd (lézt) ræsir Þróenda
(reiðr) þorðir (bú) meiða,

leggi á sanda grunni: sær þýtr of auðs órum = *Det er åbenburt, at Svens ledsgagere har fået glip af hjemkomsten, krieger; mændenes færd er blevet meget tung; bølgen, hidset af stormen, vælter deres hjæerneskaller og lægge på sandbunden; havet bruser over mændene.*

17. Satt 's at mórg Selunds mær spurði svá einu orði, hvern bæri vé; qld átti blóðroðna skjoldu; auðtróðu varð auðít at spróga yfir of skóg; týmargr flótti bar iljar titt til Hringstaða = *Det er sandt, at mangen sællandsk mør spurgte så med ét og samme ord, hvem det var, der bar mærkerne; mændene havde blodige skjolde; kvinderne måtte løbe gennem skoven; et utal af flygtende løb rask hen til Ringsted.*

18. Snarr Skónunga harri bar saurstokkinn svíra; undr 's nema aldrprúðr allvaldr Lundar haldi fyrir; gær flugu flaugar-dórr mold ok mýrar; merki ens sterkja jarls drap slóð of hauga framm at flóði = *Skåningernes raske konge var smudsstænket helt op til nakken; det skulde være mærkeligt, om ikke Lunds konge, hvis liv er så herligt, skulle beholde sit land for fjenden; igår fløj spydene i luften hen over muld og moser; den stærke jarls mærker slæbtes over højene ned til havet.*

19. Jarl náðit at eyða jófra setr á vetri; þú lézt eigi litla landvorn standa af þér; mildr Magnús, máttir hætta i folk und skildi; þá vas nýtum nefa Knúts sem nær væri ráðinn = *Jarlen formåede ikke at hærge kongesædet om vinteren; det var intet ringe landsforsvar, du udfoldede; gav milde Magnus, du kunde vove dig med skjoldet ud i kampen; da var det Knuds dygtige søstersøn næsten som var det forbi med ham..*

20. Ræsir Þróenda, þorðir meiða rønd; namt gefa hvert hús eldi ok

hús namt hvert ok eisu
(hyrfeld) gefa eldi;
gróu vildir þú gjalda,
gœðinga vinr, skœðar
(qrt rendu þeir undan)
jarls fylgjurum dylgjur.

morð, þars Magnús gerði
meinfært, þaðan, Sveini;
réð herkonungr hrjóða
hneitis egg i sveita;
sprændi blóð á brýndan
brand; vá gramr til landa.

21. Hizig laut, es heitir
Helganes, fyr kesjum
(sukku sárir rekkar)
Sveins ferð (bana verðir);
mætr helt morgu spjóti
Mœra gramr i snoeri;
odd rauð aski studdan
orr landreki ðorrum.

23. Skjold bark heim frá hjaldri
(hlauzk mér til þess) gauzkan,
ramr vas suðr á sumri
sverðdynr, ok þó brynu;
vópn gatk frið, en fljóði
fyrr sagðak þat kyrru,
þar fekk ek hjalm, es hilmir
harðfengr Dani barði.

22. Flyði jarl af auðu,
ótyinn, skipi sínu

24. Bauð Áleifs sonr áðan
upp á land at standa,

eisu; lézt reiðr bú hyrfeld; gœðinga vinr, þú vildir gjalda jarls fylgjurum skœðar dylgjur gróu; þeir rendu qrt undan = *Tröndernes konge, du vovede at ødelægge skjoldet; du overgav ethvert hus til bål og ild; vred lod du gårde brænde op; hövdingers ven, du vilde göre jarlens tilhængere bitter gengæld for deres skadelige fjendskab; de flygtede rask for dig.*

21. Hizig, es heitir Helganes, laut ferð Sveins fyr kesjum; rekkar bana verðir sukku sárir; mætr Mœra gramr helt í snoeri morgu spjóti; orr landreki rauð ðorrum odd aski studdan = *Hist hvor det hedder Helgences bukkede Svens mænd under for spydene; mændene, der fortjente døden, sank sårede ned; Mörernes herlige konge holdt i remmen på mangt et spyd; den raske konje rødfarvede odden på spydene med asketræs-skafterne.*

22. Jarl flyði þaðan morð af auðu skipi sínu, þars ótvinn Magnús gerði Sveini meinfært; herkonungr réð hrjóða hneitis egg i sveita; blóð sprændi á brýndan brand; gramr vá til landa = *Jarlen flygtede derpå ud af kampen fra sit ryddede skib, hvor den kraftige Magnus gjorde det vanskeligt for Sven at komme frem; hærkongen lod sværdsæggen blive bedækket med blod; blodet sprøjtede på det hvæssede sværd; fursten tilkæmpede sig landet.*

23. Bark gauzkan skjold ok þó brynu heim frá hjaldri — hlauzk mér til þess —; ramr sverðdynr vas suðr á sumri; gatk frið vópn, en þat sagðak fyrr kyrru fljóði; ek fekk hjalm þar, es harðfengr hilmir barði Dani = *Jeg medbragte et götsk skjold og desuden en brynje hjem fra kampen —*

gekk með manndýrð mikla
Magnús reiðr af skeiðum;
snarr bað hilmir herja
(hér 's skark i Danmørku)
fleygir hvast of hauga
hestr, of Skáney, vestan.

hildr, sem Magnús vildi;
selr of sigr at þylja
sóknstærir mér færi;
brand rauð buðlungr Þróenda,
berr, iðula, siðan
hann ept hervig þrennin
hæra skjold at gjöldum.

25. Háðisk heilli góðu

2. Runhent digt om Harald hårdråde (o. 1055).

1. Eitt hófðusk at	2. Eykr Áleifs feðr
Eilifr þars sat,	járnsqxu veðr
hófðingjar tveir,	harðræði hvert,
hamalt fylkðu þeir;	svát hróðrs es vert.
Austr-Vinðum ók	
i qngvan krók;	3. Jarizleifr of sá,
vasa Læsum létrr,	hvert joþri brá;
liðsmanna réttr.	

det fik jeg som min andel —; en stærk kamp holdtes sydpå i sommer; jeg fik smukke våben; men det havde jeg før sagt den rolige kvinde; jeg fik en hjelm dér, hvor den tapre konge slog Danerne.

24. Áleifs sonr bauð áðan at standa upp á land; Magnús gekk reiðr af skeiðum með mikla manndýrð; snarr hilmir bað herja of Skáney — hér 's skark i Danmørku — hestr fleygir hvast vestan of hauga = *Olavs sön bød för att gå op på land; Magnus gik kamplysten fra skibene med stor pragt; den raske kunge bød att härlig omkring i Skåne; — her er larm i Danmark —; hesten stormer frem over höjene vestfra.*

25. Hildr háðisk góðu heilli, sem Magnús vildi; sóknstærir selr mér færi at þylja of sigr; buðlungr Þróenda rauð iðula brand; hann berr siðan at gjöldum hæra skjold ept þrennin hervig = *Kampen holdtes med godt held som Magnus ønskede; krigeren giver mig lejlighed til at digte om sejr; Tröndernes konge rødfarvede sværdet idelig; til gengæld fik han siden efter trende kampe fuldstændig overhånd.*

2, 1. *Et foretog de to høvdinger sig, hvor Eliv styrede; de havde en svinefylking; Østvenderne blev bragte i en stem knibe; krigernes forfælgelse var ikke god for Læserne.*

2. *Járnsqxu veðr eykr Áleifs feðr harðræði hvert, svát hróðrs es vert = Modet forøger for Olavs fader enhver bedrift, så at det fortjæner at besynges.*

hófsk hlýri frams
ens helga grams.
4. Andaðr es sá,

es of alla brá,
haukstalla konr,
Haralds bróðursonr.

3. Sexstefja (o. 1065).

1. Hvast frák Haugi et næsta
hlifél á gram drifa,
en Bolgara brennir
bræðr sínum vel tœði;
skilðisk hann, ok hulði
hjalmsetr gamall vetra
tyggi tolf ok þriggja,
trauðr við Áleif dauðan.
2. Tøgu má tekna segja
(tandrauðs) á Serklandi
- (ungr hætti sér) átta
(ormtorgs høtuðr) borga,
áðr herskørðuðr harðan
Hildar leik und skildi,
Serkjum hætr, i slétri
Sikileyju gekk heyja.
3. Dolgljóss, hefir dásí
darrlatr staðit fjarri
endr, þás elju Rindar
ómyndá tók skyndir;

3. Jarizlev så, hvem fyrsten slægtede på; den udmærkede hellige konges broder vandt ry.

4. Han er død, som overgik alle, hövdingernes ætling, Haralds brodersøn.

2. 1. Frák hvast hlifél drifa á gram et næsta Haugi, en Bolgara brennir tœði bræðr sínum vel; hann skilðisk trauðr við Aleif dauðan, ok tyggi, tolf ok þriggja vetra gamall, hulði hjalmsetr = *Jeg har hørt, at den sterke skjoldbyge ramte kongen tæt ved Haugr, men Bulgarernes brænder hjalp sin broder godt; han skiltes mod sin vilje ved den døde Olav og den 15 år gamle fyrste måtte skjule sig.*

2. Átta tøgu borga má segja tekna á Serklandi – ungr høtuðr tandrauðs ormtorgs hætti sér –, áðr herskørðuðr, hætr Serkjum, gekk und skildi heyja harðan Hildar leik i slétri Sikileyju = *Vi kan fortælle, at 80 borge erobredes i Serkland – den unge, gavmilde fyrste utsatte sig for fare –, før krigeren, farlig for Serkerne, gav sig, dækket af skjoldet, i lag med at holde hårde kampe i det flade Siklien.*

3. Darrlatr dásí hefir endr staðit fjarri, þás skyndir dolgljóss tók elju Rindar ómynda; vasat hlýðisamt jofri Afríka né lýðum at halda haglfaldinni Ánars mey fyr hónum = *Den spyddovne døgenigt har fordum holdt sig borte, da krigeren bemægtigede sig jorden (landet); det gik ikke*

- vasat Afrika jøfri
 Ánars mey fyr hónum
 haglfaldinni at halda
 hlýðisamt né lýðum.
4. Lét, þás lypt vas spjótum,
 liðs høfðingi kviðjat,
 en peirs undan runnu,
 ulfs gróð, friðar bøðu;
 hann hefr fyr sæ sunnan
 (svá finnask til minni)
 opt með oddi keyptan
 auð, þars leitt vas blauðum.
5. Sás, við lund, á landi
 Langbarða réð ganga.
6. Stólpengils lét stinga
 (styrjöld vas þá byrjuð)
 eyðir augu bæði
 út heiðingja sútar;
 lagði allvaldr Egða
 austr á bragning braustan
 gráligt mark, en Girkja
 gótu illa fór stillir.
7. Þjóð veit, at hefr háðar
 hvargrimmligar rimmur
 (rofizk hafa opt fyr jøfri)
 átján Haraldr (sáttir);
 høss arnar rautt hvassar,
 hróðigr konungr, blóði

for Afrikernes fyrste og skarer at forholde ham Anars datter med hagl bedækket.

4. Liðs høfðingi let kviðjat ulfs gróð, þás spjótum vas lypt, en peirs undan runnu bøðu friðar; hann hefr opt fyr sunnan sæ keyptan auð með oddi, þars leitt vas blauðum; svá finnask minni til = *Hærføreren mættede ulvene, da spydene løftedes, og de, som flygtede, bad om fred; han har ofte syd for havet tilkøbt sig guld med sværdet, hvor det var ubehageligt for den feje; derom findes der minder.*

5. . . . við lund, sás réð ganga [upp?] á Langbarða landi = . . . ved lunden, han som trængte frem i Langbardernes land (*Lombardiet*).

6. Eyðir heiðingja sútar lét stinga út bæði augu stólpengils; þá vas styrjöld byrjuð; allvaldr Egða lagði austr gráligt mark á hraustan bragning, en stillir Girkja fór illa gótu = *Krigeren lod stikke bægge øjnene ud på Stolkongen; kampen var da i fuld gang; Egdernes konge mærkede den tapre konge i østen på fjendtlig vis, men Grækernes konge ramtes af et stærkt mén.*

7. Þjóð veit, at Haraldr hefr háðar átján hvargrimmligar rimmur; sáttir hafa opt rofizk fyr jøfri; hróðigr konungr, rautt hvassar kloer høss arnar blóði, ábr færir hingat; imr gat krós, hvars kómud = *Folk ved, at Harald har haft 18 overmåde grumme slag; ofte er freden bleven brudt af fyrsten; lovrigé konge, du rødfarvede den brune örns hvasse klør i blod, fór du kom her hjem; ulven fik føde hvor du kom.*

(imr gat krós hvars kómuð)
klær, áðr hingat færir.

frændr hykk at þar syndisk
fegnir lond ok þegna.

8. Reist eikikjolr austan
qrðigt vatn ór Gørðum;
Sviar tœðu þér siðan,
snjallr landreki, allir;
gekk með golli miklu
(glygg fell ótt of tyggja)
höll á hléborð sollin
Haralds skeið und vef breiðum.

10. Gegn skyli herr, sem
hugnar,
hjaldrvitjaðar sitja,
dolgstæranda dýrum,
dróttinvandr ok standa.
Lytr folkstara feiti,
fatt's til nema játta
þat sem þá vill gotnum,
þjóð qll, konungr bjóða.

9. Vatn lézt, visi, slitna,
viðkunnr, und skor punnri
(dýr klufu flóð) þars fóruð
(flaust) i Danmørk austan;
bauð hölf við sik siðan
sonr Áleifs þér (hála

11. Frón hefr sveit við Sveini
sinni skipt, til minna,
dóð ok drótni góðum,
dreengspell es þat lengi.

8. Eikikjolr reist austan ór Gørðum qrðigt vatn; allir Sviar tœðu þér siðan, snjallr landreki; skeið Haralds sollin gekk með miklu golli höll á hléborð und breiðum vef; glygg fell ótt of tyggja = *Egekølen furede de stejle bølger øst fra Garderige; alle Svear hjalp dig siden, modige konge; Haralds vandgennemtrængte skib løb med det meget guld hældende mod læsiden under det brede sejl; den stærke storm suste voldsomt omkring fysten.*

9. Viðkunnr visi, lézt vatn slitna und punnri skor, þars fóruð austan í Danmørk; dýr flaust klufu flóð; sonr Áleifs bauð þér siðan lond hölf við sik ok þegna; hykk at frændr syndisk þar hála fegnir = *Du vide kendte konge, du lod bølgen kløves under den tynde skibside, hvor I kom østfra til Danmark; de herlige skibe kløvede vandet; Olavs sön bed dig siden halvdelen af land og folk ligeligt med sig; jeg tror, at frænderne der traf hinanden höjlig glade.*

10. Gegn herr hjaldrvitjaðar skyli sitja ok standa dróttinvandr, sem dýrum dolgstæranda hugnar. Qll þjóð lytr folkstara feiti; fatt's til nema játta þat, sem konungr vill þá bjóða gotnum = *Krigerens brave folk skulde sidde og stå trofast som den herlige konge ønsker; hele folket er krigeren underdanigt; der er ingen anden udvej end underkaste sig det som kongen hver gang vil befale mændene.*

11. Frón sveit hefr skipt sinni dóð ok góðum drótni við Sveini; þat dreengspell es lengi til minna = *Den tapre skare hos Sven har forandret*

12. Lét vingjafa veitir
varghollr dreka skolla
lystr fyr leiðangrs brjósti
(liðs oddr vas þat) miðju.
13. Fast bað fylking hrausta
friðvandr joſurr (standa
hamalt sýndusk mér) hömlur
(hildings vinir) skilda;
ramsyndan lauk röndum
ráðandi manndáða
nýtr fyr Nizi utan
naðr, svát hver tók aðra.
14. Alm dró upplenzkr hilmir
alla nött; enn snjalli
hremsur lét á hvítar
hlífr landreki drifa;
- búandmönnum smó benjar
blóðugr oddr, þars stóðu
(flugr óx) fylkis (vigra)
Finna gjold i skjoldum.
15. Flest vas hirð, sús hraust-
um
hrafns föði vel tœði,
dauð, áðr döglingr næði,
dökks, á land at stókkva;
skóp furðu þá skerði,
skipun ɔll, vas þá, snjollum
hrings, til heljar genginn,
hverr fótr, konungs Jóta.
16. Sogns kóðu gram gegnan
glæst sjau tøgu et fæsta

sin bravhed og udmærkede første; den nedværdigende troløshed vil længe mindes.

12. Varghollr veitir vingjafa lét lystr dreka skolla fyr miðju leiðangrs brjósti; þat vas liðs oddr = *Den gavmilde kriger lod med lyst sin drage svæve forrest midt i ledingshæren; det var flådens forreste del.*

13. Friðvandr joſurr bað hrausta fylking skilda fast hömlur; hildings vinir sýndusk mér standa hamalt; nýtr ráðandi manndáða lauk ramsyndan naðr röndum fyr utan Nizi, svát hver tók aðra = *Den for freden omhyggelige konge bød den tapre fylking at fastgøre skjoldene til hamlebåndene; kongens venner syntes mig at danne en svinesfylking; den dygtige udøver af fortræffelige handlinger omgav den kraftig svømmende drage med skjolde, der sluttede sig til hinanden.*

14. Upplenzkr hilmir dró alm alla nött; enn snjalli landreki lét hremsur drifa á hvítar hlífr; blóðugr oddr smó benjar búandmönnum, þars gjold Finna fylkis stóðu i skjoldum; flugr vigra óx = *Den oplandske konge skød hele natten med bue; den modige første lod pilene drive mod de hvide skjolde; den blodige od tilføjede bønderne dødssår, hvor pilene stod i-skjoldene; spydene fløj tæt.*

15. Flest hirð, sús tœði hraustum föði dökks hrafns vel, vas dauð, áðr döglingr næði at stókkva á land; ɔll skipun Jóta konungs skóp þá snjollum hrings skerði furðu: hverr fótr vas þá genginn til heljar = *Hele den hird, som bistod den tapre kriger godt, var falden, før fyristen nåde at flygte*

- senn á svipstund einni
Sveins þjóðar skip hrjóða. þriu missari þessi
þengils hófuð fengit.
17. Sveinn át sigr at launa sex, þeim es hvøt vexa, innan eina gunni, örleiks, Dana jørlum; varð, sás vildit forða, vígbjartr, snøru hjarta, í fylkingu fenginn Fiðr Árna sonr miðri.
18. Nú 's of verk, þaus vísi, vandmælt, svát af standisk, auðan plóg at eiga Upplendingum kendi; sér hefr svá langs tírar svinnas, at æ mun vinnask,
19. Létu lystir sleitu landkarlar gram varla (gerði qld) á jørðu (ódæmi) lög sœma, en, því ráði þjóðar, þeim brutu troll, es ollu, hæls í hleypikjóla hris andskotum visa.
20. Tók Holmbúa hneykir harðan taum við Rauma; þar hykk fast ens freekna fylking Haralds gingu; eldr vas gorr at gjaldi; grámr réð, en þá téði

i land; Jyde-kongens hele mandskab frembød da for den modige mand den mærkelighed: enhver fod var gået til dødens hjem.

16. Kóðu gegnan gram Sogns hrjóða glæst skip Sveins þjóðar et fæsta sjau tegu senn á einni svipstund = *Man fortalte, at Sogns dygtige konge ryddede Svens mænds prægtige skibe, i det mindste 70, på engang i et øjeblik.*

17. Sveinn át sigr innan eina gunni at launa sex jørlum Dana, þeim es vexa hvøt örleiks; vígbjartr Fiðr Árna sonr, sás vildit forða snøru hjarta, varð fenginn i miðri fylkingu = *Sven kan ikke takke de seks danske jarler, som udviser raskhed i kamp, for nogen sejr i denne ene kamp; den kampmuntre Finn Arnesson, som ikke brød sig om at redde sit tapre liv, blev fangen midt i fylkingen.*

18. Nú 's vandmælt of verk, þaus vísi kendi Upplendingum at eiga auðan plóg, svát af standisk; hófuð svinnas þengils hefr fengit sér svá langs tírar þessi þriu missari, at æ mun vinnask = *Nu er det vanskeligt at bøs yngre de gørninger, hvormed kongen lærte Oplænderne at have hærgede marker, således at ordene passer dertil; den kluge fyreste har erhærvet sig i disse 3 år en så langvarig berømmelse, at den er nok for al fremtid.*

19. Landkarlar létu, lystir sleitu, gram varla sœma lög á jørðu, qld gerði ódæmi; en troll brutu bris í hæls hleypikjóla þeim andskotum visa, es ollu því ráði þjóðar = *Bønderne lod trættelystne kongen ikke få lov*

hár í hóf at fóra
hrótgarmr búendr arma.

(rend bitu stól fyr ströndu)
starf til króks, at hvarfi.

21. Gagn brann greypra þegna,
glóð varð fóst i trúði;
laust hertoga hristir
Heina illum steini;
lifs býðu sér lýðir,
logi þingaði Hringum
nauðgan dóm, áðr næmisk
niðrfall Hjálfs galla.

Lýtr folkstara feiti osv.

22. Færði fylkir Hørða,
friðr namsk ár et þriðja

23. Áræðis naut eyðir
aldyggr Selundbyggva;
hugr ræðr hólfum sigri,
Haraldr sannar þat, manna.

24. Refsir reyndan ofsa
ráðgegn Haraldr þegnum;
hykk at hilmis rekkar
haldi upp, því 's valda;
sverðs hafa slikar byrðar
(sanns nýtr hvern við annan)

til at overholde loven i landet; folk begik usommeligheder, men troldene brød ris til de fjender af kongen [en talemåde], som voldte at folk opførte sig således.

20. Holmbúa hneykir tók harðan taum við Rauma; þar hykk fylkingens frœknar Haralds gingu fast; eldr vas gjorr at gjaldi; gramr réð, en þá trúði hár hrótgarmr at fóra arma búendr í hóf = *Holmboernes undertrykker behandlede Rømerne hårdt; dér ved jeg at den tapre Haralds fylking angreb dygtigt; ild fik de til gengæld at tåle; kongen rádede, men den høje flamme bragte de elendige bønder til mådehold.*

21. Gagn greypræ þegna brann; glóð varð fóst i trúði; hertoga hristir laust Heina illum steini; lýðir býðu sér lifs; logi þingaði Hringum nauðgan dóm, áðr niðrfall Hjálfs galla næmisk = *De grumme mænds ejendele brændte; ilden satte sig fast i taget; fyrtærnes betvinger slog Henerne med en slem sten; mændene bad om liv; flammerne afsagde over Ringerne en tvingende dom, før ilden lagde sig.*

22. Fylkir Hørða færði starf til króks; friðr namsk et þriðja ár at hvarfi; rend stól bitu fyr ströndu = *Hørdernes konge bragte sit arbejde til afslutning; freden sluttedes endelig det tredje år. De skudte stål havde bidt foran kysten.*

23 Aldyggr eyðir Selundbyggva naut áræðis; hugr manna ræðr hólfum sigri, Haraldr sannar þat = *Sællændernes fuldtapre overvinder vandt ved sin dristighed; mænds mod udgør den halve sejr, Harald sander det.*

24. Ráðgegn Haraldr refsir þegnum reyndan ofsa; hykk, at rekkar hilmis haldi uppi því 's valda; hljótendr sverðs hafa slikar byrðar, es brjóta sér; Haraldr skiptir heiptum svá; hvern nýtr sanns við annan = *Den råd-*

- Haraldr skiptir svá heiptum,
hljótendr es sér brjóta.
25. Ok hertoga hneykir
herfingnum lét stinga
(leyfð berk hans) ór høfði
haugs skundaði augu.
26. Mørk lét veitt fyr verka
vekjandi mér snekkju
(hann lætr hylli sinnar)
hjaldrs (tilgørðir valda).
27. Qrð sær Yrsu burðar
inndrótt jøfurr sinni
bjartplógaðan bauga
- brattakr volu-spakra;
eyss landreki ljósu
lastvarr Kraka barri
á, hlémyldar holdi,
hauks kólfur mér sjölfum.
28. Orr lét odda skúrar
opt herðir gør verða
hrings, áðr hann of þryngvi,
hørð él, und sik jørðu.
29. Gera vas gisting byrjuð
gnóg, en ulf ór skógi
sonr á sör at spenja
Sigorðar kom norðan.

snilde Harald revser undersåtternes udviste overmod; jeg tror at kongens mænd får løn for hvad de gör sig skyldig i; mændene får sådanne byrder, som de selv binder sig, således afgør Harald stridighederne; den ene lader den anden nu vederfares retfærdighed.

25. Ok hertoga hneykir lét stinga augu ór høfði herfingnum „haugs“ skundaði; berk leyfð hans = *Og jarlernes undertrykker lod stikke øjnene ud af hovedet på den fangne mand; jeg forkynner hans lov.*

26. Vekjandi snekkju hjaldrs lét mér veitt mørk fyr verka; hann lætr tilgørðir valda hylli sinnar = *Søkrigeren forærede mig en mark for mit digt; han lader ydelserne fortjæne sin gunst.*

27. Jøfurr sær bjartplógaðan brattakr voluspakra bauga inndrótt sinni qrð Yrsu burðar; lastvarr landreki eyss ljósu Kraka barri sjölfum mér á hauks kólfur hlémyldar holdi = *Kongen besår sin hirds lyse, stejle ringmark med Krakes sæd; den redelige fyrtste øser Krakes lyse sæd på mine egne arme.*

28. Orr herðir odda skúrar lét opt verða gør hørð hrings él, áðr hann of þryngvi jørðu und sik = *Den raske kriger havde ofte hårde kampe, før han underkastede sig landet.*

29. Gnóg gisting vas byrjuð gera, en sonr Sigorðar kom norðan at spenja ulf ór skógi á sör = *Rigelig føde blev bragt ulven, men (da) Sigurds són kom nordfra for at lokke ulven ud af skoven til sårene.*

-
30. Blóðorra lætr barri
bragningr ara fagna;
Gauts berr sigð á sveita
svans qrð konungr Hørða;
geirs oddum lætr greddir
grunn hvert stika sunnar
hirð, þats hann skal varða,
hrægamms ara sævar.	vill at vexti belli
valbygg Haraldr Yggjar.
31. Ganga él of Yngva
Ullar skips með fullu,
þars samnagla siglur
sliðrdúkaðar riða.	33. Snart við sæþráð kyrtat
sik lá blær á díki.
32. Lét hræteina hveiti
hrynga gramr ór brynu;	34. Útan bindr við enda
elgvers glöðuð hersa
hreins við húfi rónum
hafs botni far gotna.
	35. Hár skyli hirðar stjóri
hugreifr sonum leifa
arf ok óðalorfu,
ósk mín es þat, sina.
-

30. Bragningr lætr ara fagna barri blóðorra; Hørða konungr berr Gauts sigð á qrð sveita svans; greddir „hrægamms ara“ sævar lætr hirð stika sunnar hvert grunn geirs oddum, þats hann skal varða = *Fyrsten løder ønen glæde sig ved lig; Hørdernes konge fælder mændene; krigeren lader hirden forsvere ethvert grundt sted sydpå som han skal bevogte, med spydsodde.*

31. Éi Ullar skips ganga með fullu of Yngva, þars sliðrdúkaðar samnagla siglur riða = *Kampen raser med fuld kraft omkring kongen, hvor sværdene fra skeden svinges.*

32. Gramr lét hræteina hveiti hrynga ór brynu; Haraldr vill at valbygg Yggjar belli vexti = *Kongen lader pilene (spydene) falde ned fra brynnen(?)*; *Harald vil, at valdyngen(?) tiltager.*

33. Sík snart við sæþráð kyrtat – blær lá á díki. *Indhold dunkelt.*

34. Hersa glöðuð bindr útan við elgvers enda far gotna við botni hreins hafs húfi rónum = *Hersernes ven binderude ved jordens kant mændenes skib ved det klare havs skibbeforne vig.*

35. Hár, hirðar stjóri skyli leifa hugreifr sonum arf ok óðalorfu sina; þat es ósk min = *Den høje fyrste skulde glad overlade sine sønner sin arv og del; det er mit ønske.*

4. Lausavísur.

1 (1033). Gær sák, grjóti stóru
geinþauss fyrir, steini,
(fóra fylking þeira
fast) harðliga kastat;
ofan keyrðum vér (orðum
jorð muna Sveinn of varða)
staðar hefr stafn í miðju,
strandhøgg, numit landi.

2. Hrindr af hrókalandi
hregg af eikiveggjum
sunnr (leikr eldr of unninn
óðr) i lopt upp glóðum;
bær logar hølpu hæra
(bjónum nær) á Fjóni,
(ræfr pola nauð ok næfrar)
Norðmenn sali brenna.

3. Menn eigu þess minnask,
manna Sveins, at kanna,
viga Freys, sít vóru,
vef-Gefn, þriar stefnur;
vón es fagrs á Fjóni
fljóðs (dugir vópn at rjóða)
verum með fylkðu folki
framm í vápna glammi.

4 (1044). Nú taka Norðmenn
knýja,
nær gongum vér stóngum,
(berkak) Magnús merki
(minn skjold á hlið sjaldan);
skýtra skeifum fæti
Skáney yfir sláni

4. 1. Gær sák steini kastat harðliga; hauss gein fyrir stóru grjóti; fylking þeira fóra fast; vér keyrðum strandhøgg ofan; stafn hefr numit staðar í miðju landi; Sveinn muna of varða jorð orðum = *I går så jeg der blev kastet hårdt med sten; hjørneskaller kløvedes af de store sten; deres fylking stod ikke fast; vi drev strandhug ned; skibene har landet midt i landet; Sven vil ikke kunne forsvare landet med ord alene.*

2. Hregg af hrókalandi hrindr sunnr glóðum i lopt upp af eikiveggjum; eldr of unninn leikr óðr; bær logar hølpu hæra á Fjóni; Norðmenn brenna sali; ræfr ok næfrar pola nauð nær bjónum = *Storm fra seen jager i syden gløderne op i luften fra egevæggene; den antændte ild spiller rasende; gården brænder dobbelt så højt på Fyn; Nordmændene afbrænder husene; tag og næver over folk må døje nød.*

3. Menn viga Freys eigu minnask þess at kanna vef-Gefn, sít vóru þriar stefnur Sveins manna; vón es fagrs fljóðs á Fjóni; verum með fylkðu folki framm í vápna glammi; vópn dugir at rjóða = *Krigerens mænd bør huske det at stifté bekendtskab med kvinden, efter at der nu har været tre stævner med Svens mænd; vi kan vænte smukke kvinder på Fyn; dog må vi holde vor slagorden i våbenlarmen; vi bør redfarve våbnene.*

4. Nú taka Norðmenn knýja merki Magnús; vér gongum nær stóngum; berkak minn skjold sjaldan á hlið, sláni skýtra skeifum fæti yfir Skáney suð til Lundar; fár vegr es fundinn mér fegri = *Nu begynder Nordmændene at føre Magnus' mærker rask frem; vi går lige efter mærkestangen; jeg*

- (fár vegr es mér fegri
fundinn) suðr til Lundar.
5. Bórum jörn at øernu
ískold á lið visa;
skjött riða nú skreyttar
Skónunga lokvánir;
rauðr leikr of bœ breiðan
bráðr at óru ráði
eldr, en øernir valda
atblásendr því vási.
6. Sviðr of seggja búðir
(siklingr) i (her miklum
eyðir byggð) sem bráðast
bjartr eldr Danaveldi;
- móðr berr halar of heiði
hjaldrs Danmarkar skjoldu;
vér hlutum sigr en sárir
Sveins menn fyrir renna.
7. Fjørð lét fylkir verða
forntraddan mó spornat
(leynumk litt) á Fjóni
(liðs skjoldunga á miðli);
muna fyr Magnús synja
menn Sveins, þeirs nú renna,
(upp fara morg i morgin
merki) stórra verka.
8. Ek hef ekki at drekka
annars nema sæ þenna

bærer ikke sjælden mit skjold på siden; den opłøbne fyr træder ikke skævt på foden henover Skåne syd på til Lund; ingen vej har jeg fundet herligere.

5. Bórum at øernu ískold jörn á lið visa; skjött riða nú skreyttar lokvánunga; rauðr eldr leikr bráðr at óru ráði of breiðan bœ, en øernir atblásendr valda því vási = *Vi har i meget høj grad ladet fyrestens hær føle vore iskolde sværd; hurtig vakler nu Skåningernes overdrevne forhåbninger om fred; den røde ild spiller voldsomt ifølge vor bestemmelse overalt i den brede bygd, men mange usfredsstiftere volder den møje.*

6. Bjartr eldr sviðr sem bráðast of búðir seggja i Danaveldi; siklingr eyðir byggð miklum her; halr berr hjaldrs móðr skjoldu of heiði Danmarkar; vér hlutum sigr, en Sveins menn renna nú, muna synja stórra verka fyr Magnús; morg merki fara upp i morgin = *Den skinnende ild brænder voløsamt omkring i mændenes huse i Daneres rige; kongen lægger bygden øde med sin talrige hær; jeg bærer træt af kampen skjoldet hen over Danmarks hede; vi fik sejr, men Svens mænd flygtede sårede for os.*

7. Fjørð lét fylkir verða spornat forntraddan mó á Fjóni; leynumk litt á miðli liðs skjoldunga; menn Sveins, þeirs renna nú, muna synja stórra verka fyr Magnús; morg merki fara upp i morgin = *I fjer lod kongen hæren betræde det gamle land på Fyn; jeg skjuler mig ikke blandt kongens hær; Svens mænd, som nu flygter, vil ikke kunne nægte store gærlinger, udførte af Magnus; mange bannere føres denne morgen op på land.*

8. Ek hef ekki annars at drekka, es fylgik joþri, nema þenna sæ; sýgk sylg ór sołtum ægi; við Skáneyrar síða liggr fyr oss, en kóllumk ugga Svia allitt; hoðum drygt vás fyr visa = *Jeg har intet andet at*

- (sýgk ór sǫltum ægi
sylg) es joſtri fylgik;
liggr fyr oss, en ugga
alllitt Svía kóllumk,
(drýgt hófum vás fyr vísa)
víð Skáneyrar siða.
9. Nú 's valmeiðum viðis,
veit drött mikinn ótta,
(skeiðr hefr herr fyr hauðri)
hætt góðs friðar vætta;
mildr vill Magnús halda
morðs hlunngotum norðan,
itr en qnnur skreytir
unnvigg Haraldr sunnan.
- 10 (1047). Leiða langar dauða
limar illa mik stillis,
- býrut menn enn mæra
Magnús i grøf fúsir.
- 11 (1048). Sumar annat skal
sunnar
(segik eina spó) fleini,
vér aukum kaf króki,
kaldnefr furu halda.
- 12 (1050). — — — — (se
Har. harðr. v. 10).
brynpings fetilstinga,
linns, sás land á sunnar,
láðbrjótr, fyrir ráða;
þó 's sjá Njørðr enn nørðri
(norðr) glymhriðar borða
(gramr est frœkn) ok fremri
fastmálarí (hála).

drinke end dette ssvand; jeg suger en slurk af den salte sø; Skanørs vidstrakte kyst ligger foran os, men jeg siger, at vi slet ikke er bange for Svarne; vi har døjet meget for kongen.

9. Nú 's hætt viðis valmeiðum vætta góðs friðar; drött veit mikinn ótta; herr hefr skeiðr fyr hauðri; Magnús, morðs mildr, vill halda norðan hlunngotum, en itr Haraldr skreytir sunnan qnnur unnvigg = *Nu er det vovetligt for mændene at vænte god fred; folk ved at de har grund til megen frygt; hæren har skibe foran landet; Magnus, der gørne kæmper, vil styre sine skibe nordfra, medens den udmarkede Harald på sin side ruster sine skibe syd fra.*

10. Langar limar dauða stillis leiða mik illa; menn býrut fúsir enn mæra Magnús i grøf = *De lange følger af kongens død volder mig stor kvide; mændene bar ugeerne den herlige Magnus til graven.*

11. Annat sumar skal kaldnefr halda furu fleini sunnar — segik eina spó —; vér aukum króki kaf = *Næste sommer skal koldnæb (ankret) holde skibet med sin spids endnu længere sydpå — det ene spår jeg —, vi forøger krogens dybfarter.*

12. [Baldr] brynpings [hefr logit at Baldri] fetilstinga, linns láðbrjótr, sás á land sunnar ráða fyrir; þó 's sjá borða glymhriðar Njørðr enn nørðri fastmálarí ok fremri; est frœkn hála, gramr norðr = *Krigeren har löjet for krigeren (mig), som har et land at styre længere mod syd,*

- 13 (o. 1055). Mildingr rauð i móðu, glaðr við galdra smiðju
mót ilt vas þar spjóta, Geirrøðr siu þeiri.
(Dönum vóru goð) geira
(grøm) en þat vas skømmu; 15. Sigurðr eggjaði sleggju
setti niðr á sléttu snák váligan brákar;
Serklandi gramr merki, en skapdreki skinna
stóð at stillis ráði skreið af leista heiði;
stong, en þat vas löngu. menn súsk orm, áðr ynni,
ilvegs búinn kilju,
nautaleðrs á naðri
neflangr konungr tangár.
14. Varp ór þraetu þorpi 16. Haddan skall en Halli
Pórr smiðbelgja stórra hlaut offylli grautar,
hvápts eldingum holdnum hornspón kveð ek hónum
hafra kjots at jöttni; hlýða betr an prýði.
hljóðgreipum tók húða hrókkviskafls af afli

gavmilde mand; den nordligere kriger er mere ordholdende og fremragende; du, konge i nord, er meget tapper.

13. Mildingr rauð geira i móðu; þar vas ilt mótt spjóta — goð vóru grøm Dönum —, en þat vas skømmu; gramr setti merki niðr á sléttu Serklandi, stong stóð at stillis ráði, en þat vas löngu = *[Fyrsten rødfarvede spyd i elven; dér var en hård kamp — guderne var vrede på Danerne —, men det skete for kort siden; fyrsten plantede sine faner i det flade Serkland; stangen stod dér ifølge kongens vilje; men det skete for længe siden.]*

14. Pórr stórra smiðbelgja varp ór þraetu þorpi hvápts eldingum at holdnum jöttni hafra kjøts; Geirrøðr húða hrókkviskafls tók glaðr hljóðgreipum við þeiri siu galdrar smiðju af afli = *De store smedebælges Tor (smeden) kastede ud af trætten lys henimod den kry bukkekøds jætte (skinderen), men garveredskabernes Geirrød tog glad kraftig med sin hørelses hånd mod det lys fra galdersangens smedje.*

15. Sleggju Sigurðr eggjaði váligan snák brákar, en skapdreki skinna skreið af leista heiði; menn súsk orm, búinn ilvegs kilju, áðr neflangr tangar konungr ynni á nauðaleðrs naðri = *Sleggens Sigurd (smeden) øeggede garveredskabets farlige orm, men skindenes garvende drage krev fra fodens hede (gulvet); folk var bange for ormen, udstyret med sko, för tangens konge med den lange næse ombragte okshudernes orm.*

16. *Hanken klang, men Halle blev overmæt af grød; jeg mener at en hornske passer højn bedre end (nogen) pryd.*

17. Út stendr undan báti
ilfat, munt þú nú gilja.
- 18 (1062). Skeið sák framm at
flœði,
fagrt sprund, ór ó hrundit;
kend hvar liggr fyr landi
løng súð dreka ens prúða;
orms glóar fax of farmi
fráns, sítz ýtt vas hónum,
bóru búrir svírar
brunnit goll, af hlunni.
19. Slyngr laugardag løngu
lið-Baldr af sér tjaldi,
út pars ekkjur lita
orms súð ór bœ prúðar;
20. Rétt kann rœði slita
ræsis herr ór verri;
ekkja stendr ok undrask
ára burð sem furðu;
ært mun, snót, áðr sortuð
sæfong i tvau ganga,
þoll leggr, við frið, fyllum
für, kleyf, á þat leyfi.
21. Sorgar veit, áðr sliti
sæfang ór mar ströngum

17. *En fod stikker ud under båden. Nu er du nok i lag med en kvinde.*

18. Sák skeið brundit ór ó framm at flœði; fagrt sprund, kend, hvar løng, súð ens prúða dreka liggr fyr landi; fax fráns orms glóar of farmi, sítz hónum var ýtt af hlunni; búrir svírar bóru brunnit goll = *Jeg så skibet blive stødt ud af elven ud i søen; fagre kvinde, se hvor den prægtige drages lange side ligger foran landet; den skinnende drages manke skinner over ladningen, siden den blev ført ned fra rullestokkene; den prydede nakke bar smeltet guld.*

19. Lið-Baldr slyngr laugardag løngu tjaldi af sér, pars prúðar ekkjur lita orms súð út ór bœ; ungr allvaldr réð at siýra næsta nýri skeið vestr ór Nið, en árar drengja falla i sæ = *Hærstyreren kaster om lördagen det lange telt af sig, hvor de stolte kvinder ser ormens side ud fra byen; den unge konge styrede det helt nye krigsskip vestpå ud af Nid, men mændenes årer plasker i søen.*

20. Ræsis herr kann slita rétt rœði ór verri; ekkja stendr ok undrask ára burð sem furðu; ært mun við frið, snót, áðr sortuð sæfong ganga kleyf i tvau; fyllum furbjöll leggr leyfi á þat = *Kongens hær forstår at føre de lige årer op af søen; kvinden står og beundrer årenes bevægelse som var den et vidunder; der vil blive rot i fred, kvinde, før de begede årer går, kløvbare, itu; kvinde priser det.*

21. Sorgar veit, áðr herr sliti sæfang ór ströngum mar til varra, pars hár heldr sjau tegum ára; Nordmødr róa út enn hegða unnar straum naðri,

herr, þars heldr, til varra,
hár sjau tögum ára;
Norðmeðr róa naðri
neglðum straum enn heglða
út (es sem) unnar (liti
arnar-væng) með jarni.

neytir þá til þrautar
þengill snekkju strengja;
eigi 's jarni bjúgu
indæll skaði lindis,
gnegr af gaddi digrum
grjót ok veðr en ljótu.

22. Eigu skjól und skógi
skafnir snekkju stafnar,
læsir leiðangr visa
lønd herskipa brøndum;
almenningr liggr innan,
eið láta sér skeiðar
hábryndaðar hlýja,
hverja vik i skerjum.

23. Hléseyjar lemr hóvan
hryngarð konungr barði;

24. Haraldr þeysti nú hraustla
helfing sinn at Elfi;
náttar Noregs dróttinn
nær at landamæri;
gramr á þing við Pumla;
þar 's eindagaðr Sveini,
hrafni skyldr, nema haldi,
hans fundr, Danir undan.

25 (1064). Qld es, sús jarli skyldi
ógnteitum lið veita,

neglðum með jarni; es sem liti arnar-væng = *Der vil føles sorg, for mand-skabet fører årerne op af den tunge sø hen til landingsstedet, hvor åretol-lerne bærer 70 årer; Nordmændene ror ud ad den haglsstormiskede bølgestrøm på dragen, naglet med jern; det er som man så örnevinger.*

22. Skafnir snekkju stafnar eigu skjól und skógi; leiðangr visa læsir lønd herskipa brøndum; almennингr liggr innan hverja vik i skerjum; há- bryndaðar skeiðar láta eið hlýja sér = *De glatte skibstæne har lø under skovene; kongens leding omgiver landet med krigskibenes stavne; hele ledingsflåden ligger i enhver vig i skærene; de höjpansrede skibe må lade enhver lundtange yde sig ly.*

23. Konungr lemr hóvan hryngarð Hléseyjar barði; þengill neytir þá snekkju strengja til þrautar; eigi es lindis skaði indæll bjúgu jarni; grjót gnegr ok en ljótu veðr af digrum gaddi = *Kongen lader stavnenes slå Læsses høje brusende gørde; kongen bruger da skibets tove til det yderste; stormen er ikke god mod det krumme jern; stenene og den slemme storm øder den tykke spids op.*

24. Haraldr þeysti nú hraustla sinn helfing at Elfi; Noregs dróttinn náttar nær at landamæri; gramr á þing við Pumla; þar 's Sveini eindagaðr fundr hans, hrafni skyldr, nema Danir haldi undan = *Harald skyndte sig tappert at tilbagelægge sin halvdel af vejen til Elven; Norges konge over-natter lige ved grænsen; kongen holder en forsamlung ved Tumlahede; der er berammet mellem Sven og ham et møde, der skyldes ravnens, medmindre Danerne trækker sig tilbage.*

(sterkr olli því stillir)
 Steinkels gefin helju;
 en þvit illa reynðisk
 afsl-výn þaðan hónum,
 fyrir lét Hókon hórfa
 hvatt, segr hinn 's þat fegrir.

26 (1066). Skalka frá, þótt fylkir
 falli sjalfr til vallar,
 (gengr sem goð vill) ungum
 grams erfingjum hverfa;
 skinnat sól á sýnni,

snarráðs, an pá báða,
 Haralds eru haukar gørvir
 hefnendr, konungs-efni.

27. Qld hefr afráð goldit
 ilt, nú kveðk her stiltan,
 bauð þessa fór þjóðum
 þarflaust Haraldr austan;
 svá lauk siklings ævi
 snjalls, at vér rom allir
 (lofðungr beið enn leyfði
 lifs grand) i stað vñndum.

25. Qld Steinkels, sús skyldi veita lið ógnteitum jarli, es gefin helju; sterkr stillir olli því; en þvit afsl výn þaðan reynðisk hónum illa, lét Hókon hórfa hvatt fyrir — segr hinn 's fegrir þat = *Steinkels mænd, som skulde yde den kampglade jarl bistand, er givne døden; den stærke konge voldte det; men da håbet om støtten derfra viste sig at svigte, trak Ha-kon sig hurtig tilbage — siger den, der vil besmykke sagen.*

26. Skalka hverfa frá ungum erfingjum grams, þótt fylkir falli sjalfr til vallar; gengr sem goð vill; sól skinnat á sýnni konungs-efni an pá báða; hefnendr snarráðs Haralds eru gørvir haukar = *Jeg skal ikke forlade kongens unge arvinger, selv om kongen selv falder i kampen; det går som gud vil det; solen skinner ikke på håbefuldere kongsæmner end dem bægge; den rådsnare Haralds hævnere er fuldkomne høge.*

27. Qld hefr goldit ilt afráð — nú kveðk her stiltan —, Haraldr bauð þessa fór austan þjóðum þarflaust; svá lauk ævi snjalls siklings, at vér rom allir i vñndum stað; enn leyfði lofðungr beið lifs grand = *Mændene har måttet bøde slemt — nu siger jeg at hæren er ilde faren —; Harald bød mændene dette tog østfra uden skellig grund; således endte den modige fyrttes liv, at vi alle er i en vanskelig stilling; den lovpriste konge er falden.*

Illugi Bryndœlaskáld.

Islandsk skjald, 11. árh.

1. Et digt om Harald hårdråde.

1. Vargs vas munr, þats margan	3. Opt gekk á frið Frakka
[menskerðir stakk sverði	[fljótreitt at bý snótar
myrkaurriða markar]	vasa döglingi duglum]
minn dröttinn rak flóttta.	dröttinn minn fyr óttu.
2. Enn lét ulfa brynnir	4. Brauzt und Mikjál mæztan
[eiskaldi gramr beisku	[mögum heim sem frögum
mildr helt orms of eldi]	sonr Buðla bauð sinum]
austrfør paðan gørva.	sunnlønd, Haraldr, røndu.

2. Hvit stendr heiðar jótra Hlin fyr gamni minu.

1, 1. Vas munr vargs þats minn dröttinn rak margan flóttta; menskerðir stakk markar myrkaurriða sverði = *Det var fest for ulven at min konge så ofte drev mænd på flugt. Den gavmilde mand (Sigurd) gennemborede ormen (Fafne) med sværdet.*

2. Enn lét ulfa brynnir gørva austrfør paðan. Mildr gramr helt beisku eiskaldi orms of eldi = *Endnu lod krigeren sin østerfærd derfra komme i stand. Den gavmilde konge (Sigurd) holdt ormens bitte hjerte over ilden.*

3. Dröttinn minn gekk opt fyr óttu á frið Frakka. Duglum döglingi vasa fljótreitt at snótar bý = *Min konge brød ofte för daggry Frankernes fred. Den dygtige konge (Sigurd) havde ikke let ved at ride til kvindens (Brynhilda)s hjem.*

4. Haraldr, brauzt sunnlønd und mæztan Mikjál røndu. Sonr Buðla bauð heim mögum sinum, sem frögum = *Harald, du erobredes for den udmærkede Mikael de sydlige lande med skjoldet. Budles són indbød sine svogre, som vi har hört.*

2. Hvit heiðar jótra Hlin stendr fyr gamni minu = *Den lyse kvinde forhindrer min glæde.*

Bólverkr Arnórsson.*Islandsk skjald, 11. árh.***Drape om Harald hárdráde.**

1. Mildingr straukt of mækis
munn, es lézt af gunni;
holds vant hrafn of fyldan
hrás; þaut vargr i ási;
en gramr (né frák fremra
friðskeiði pér verða)
austr vast ár et næsta
qröglyndr í Gørðum. | mætr hilmir sá malma
Miklagarðs fyr barði;
mórg skriðu beit at borgar
barmföggr hóum armi.

3. Snjallr rauð i styr stillir
stól ok gekk á mála;
háðisk hvert ár siðan
hildr, sem sjalfir vilduð. |
| 2. Hart kniði svöl svartan
snekkju brand, fyr landi,
skúr, en skrautla bóru
skeiðr brynjaðar reiði; | 4. Súð varð, þars blés blóði,
børð rendusk at jorðu,
(vátt drengliga dröttinn)
dreyra full við eyri; |

1. Mildingr straukt of mækis munn, es lézt af gunni; vant of fyldan hrafn hrás holds; vargr þaut i ási; en vast, qröglyndr grammr, et næsta ár austr í Gørðum; né frák friðskeiði verða fremra pér = *Konge, du stræg sværdsæggen, da du holdt op med kampen; du havde møttet ravnens med råt kød; ulven tudede i åsen; men det følgende år opholdt du dig, ukuelige konge, østpå i Garderige; jeg kender ingen konge berømtere end dig.*

2. Svöl skúr kniði hart svartan snekkju brand, en brynjaðar skeiðr bóru skrautla reiði fyr landi; mætr hilmir Miklagarðs sá malma fyr barði; mórg barmföggr beit skriðu at hóum borgar armi = *Den svale vind drev stærkt skibets sorte stavn frem, men de pansrede skibe bar deres prægtige udstyr langs landet; Miklegårds herlige fyrste så metalbeslagene på stavnen, mange brystskinnende skibe skred hen til borgens høje arm.*

3. Snjallr stillir rauð stól i styr ok gekk á mála; siðan háðisk hvert ár hildr, sem sjalfir vilduð = *Den modige fyrste rødfarvede stålene i kampen og modtog sold; derefter holdtes kamp hvert år, som du vilde.*

4. Súð varð dreyra full við eyri, þars blóði blés; børð rendusk at jorðu; dröttinn, vátt drengliga; sokkit lik vann sand und sik fyr sunnau Sikiley, þars sveiti skyndi miklu liði of stokka = *Skibet fyldtes med blod*

- vann und sik fyr sunnan
Sikiley, liði miklu,
sand, þars sveiti skyndi,
sokkit lik, of stokka.
5. Rétt við rausn at hætta,
reiðmæltr jofurr, skeiðum
prýddr, lá byrr at breiddu,
Blálands á vit, stáli;
laust, en lauka reisti
lofðungr við sæ þungan,
skúr á skjaldrim dýra
skokks mjöll á þrom stokkinn.
6. Gramr nenninn hefr gunni,
gekk ferð ok hjó sverðum,
- snorpr háðisk þá síðan
snerra, gagn ór hverri.
7. Heimil varð, es heyrðak,
hoddstriðir, þér síðan,
grøn, en goll bautt hónum,
grund es Magnús funduð;
endisk ykkar frænda
allfriðliga á miðli
sætt, en síðan vætti
Sveinn rómoldu einnar.
8. Leiðangr bjótt af láði
(løgr gekk of skip) fógru,
gjalfrstóðum reist grøði
glæustum, ár et næsta,

ved øren, hvor blodet strømmede ud (af sårene); skibene var landede ved kysten; konge, du kæmpede tappert; det sunkne lig lå på sandbunden syd for Sikelien, hvor blodet strømmede over skibskanten ud af mange mænds legemer.

5. Reiðmæltr prýddr jofurr, rétt at hætta við rausn skeiðum á vit Blálands; byrr lá at breiddu stáli; skúr laust á dýra skjaldrim á þrom skokks stokkinn mjöll, en lofðungr reisti lauka við þungan sæ = *Vredtalende modige første, du vovede stolt skibene til Blåland; medbör fulgte de spredte skibstavne; vinden slog mod de kostbare skjolde, mod den skumbesprængte skibside, men fyresten lod rejse masterne i (til trods for) den tunge sæ.*

6. Nenninn gramr hefr gagn ór hverri gunni; ferð gekk ok hjó sverðum; snorpr snerra háðisk þá síðan = *Den kraftige fyreste får sejr i enhver kamp; herren gik og huggede med sværd; siden blev en hård kamp kæmpet.*

7. Grøn grund varð þér síðan heimil es funduð Magnús, es heyrðak, en bautt, hoddstriðir, hónum goll; sætt endisk á miðli ykkar frænda allfriðliga, en Sveinn vætti síðan rómoldu einnar = *Det grønne land blev siden givet dig, da du traf Magnus, efter hvad jeg har hørt, men du, gav-milde mand, bød ham dit guld; forliget mellem eder frænder holdt sig meget fredelig, men Sven kunde siden kun vænte sig lutter krig.*

8. Bjótt leiðangr ár et næsta af fógru láði, reist grøði glæustum gjalfrstóðum; løgr gekk of skip; dýrr skokkr lá á døkkri børn; Danir vóru på illa staðnir; herr sá skeiðr hlaðnar fyr hauðri = *Du udrusteðle leding det næste år fra det skønne land; du furede søen med de prægtige skibe;*

skokkr lá dýrr á døkkri, (skeiðr sa herr fyr hauðri
Danir vóru þá, býru, hlaðnar) illa staðnir.

Grani skáld.

Islands skjald, 11. árh.

Digt om Harald hårdråde.

1. Lét aldrigi úti	(hirð hykk hilmis gerðu
ósvifr Kraka drifu	hugins jól) við nes Þjólar;
Hlókk i harða þjokkum	ætt spornaði arnar
Hornskógi bró þorna;	allvitt of valfalli,
Fila dróttinn rak flóttta	hold át vargr sem vildi
fjanda grams, til strandar	(vel njóti þess) Jóta.
auð varð út at reiða	
allskjótt faðir Dóttu.	
2. Döglingr fekk at drekka	3. Glæðr hykk, Glamma slóðar,
dansk blóð ara jóði	gramr eldi svá, feldu.

søen gik over dem; den kostbare flåde lå på den mørke bølge; Danerne var da ilde stedte; hæren så de fuldtladede skibe udenfor landet.

[G.] 1. Ósvifr lét aldrigi bró þorna Kraka drifu Hlókk úti i harða þjokkum Hornskógi; Fila dróttinn rak flóttta fjanda grams; faðir Dóttu varð at reiða allskjótt út auð til strandar = *Uskånsom lod han aldrig øjnene tørres på kvinderne ude i den meget tykke Hornskov; Filernes konge forfulgte sine flygtende fjender; Dóttas fader måtte på stedet udrede guld ved stranden.*

2. Döglingr fekk ara jóði dansk blóð at drekka við Þjólarnes; hykk hirð hilmis gerðu hugins jól; ælt arnar spornaði allvitt of valfalli; vargr át hold Jóta sem vildi; njóti vel þess = *Fyrsten gav örnen dansk blod at drikke ved Tjolarnæs; jeg ved, at kongens hird foranstaltede en fest for ravnen; örnen betrådte viden om de faldne; ulven åd Jydernes kød som den lystede; nyde den det godt.*

3. . . . Glamma slóðar; hykk glæðr feldu . . . ; gramr eldi svá = . . . *Søens; jeg ved at ilden fældede (husene); kongen foranstaltede den brand.*

Sneglu- [Grautar-] Halli.

Islands skjald, 11. årh.

1. Et digt om Harald hårdråde(?).

Svá lét und sik lönd ɔll lagin,
 seggja dróttinn liðs oddviti.

2. Lausavísur (o. 1054).

1. Færðr sýndisk mér frændi	lætk gnauða grön,
Frísa kyns i brynu;	gengk fullr at sofa.
gengr fyr hirð i hringum	
hjalmfaldinn kurfaldi;	3. Selja munk við suflí
flørat eld i ári	sverð mitt, konungr, verða,
úthlaupi vanr Túta;	ok, rymskyndir randa,
sék á síðu leika	rauðan skjold við brauði;
sverð rúghleifa skerði.	hungrar hilmis drengi,
2. Hirðik eigi,	hér gongum vér svangir;
hvat Haraldr klappar;	nær dregr hrygg at hvóru
	(Haraldr sveltir mik) belti.

1. Således underkastede mændenes fyrste, hærens fører, sig alle lande.

2, 1. Frændi Frísa kyns sýndisk mér færð i brynu; hjalmfaldinn kurfaldi gengr fyr hirð i hringum; Túta, vanr úthlaupi, flørat eld i ári; sék sverða leika á síðu rúghleifa skerði = *Friseætlingen viste sig for mig iført bryne; den hjælmbedækkede lilleput går i ringbrynde omkring i hirden; Tuta, vant til ekspeditioner (for at snylte), flygter ej ilden (kökkenes) om morgen'en; jeg ser sværdet dingle ved rugbrøds-foræderens side.*

2. Jeg bryder mig ikke om, at Harald klapper; jeg tygger ligefuld og går mæt i sæng.

3. Munk verða sverð mitt við suflí, konungr, ok rauðan skjold við brauði, randa rymskyndir; drengi hilmis hungrar; vér gongum hér svangir; belti dregr nær hrygg at hvóru; Haraldr sveltir mik = *Jeg bliver nødt til at sælge mit sværd for kød, konge, og mit røde skjold for brød, kriger; kongens mænd sulter; vi går her sultne; bæltet snævres mere og mere ind mod ryggen; Harald sulter mig.*

4. [Harald: Hvert stillir þú
Halli?]

Hleypk framm at skyrkaipi
[Harald: Graut munt gørvan
láta]
gørr matr es þat smjørvan.

5. Gris þá greppr at ræsi
gruntrauðustum dauðan;
Njørðr sér þørg á borði
bauglands fyr sér standa;
runa siður litk rauðar,
(ræðk skjótgøru kvæði)
rana hefr seggr af svíni,
send heill konungr, brendan.

6. Hrang 's þars hóvan þøngul
heldk, siz fjør of seldak;

sýnt 's at sitk at Ránar,
sumir 'o i búð með humrum;
ljóst es lýsu at gista,
lønd át fyr strøndu;
því sitk bleikr i brúki,
blakir mér pari of hnakka,
blakir mér pari of hnakka.

7. Ortak eina
of jarl þulu;
verðrat drápa
með Dønum verri;
foll eru fjortán
ok fong tiu;
opit 's ok qndvert,
qfugt stigandi;
svá skal yrkja
sás illa kann.

4. . . . Jeg løber hen for at købe skyr . . . ja, smørgrød, det er solid føde.

5. Greppr þá dauðan gris at gruntrauðustum ræsi; Njørðr bauglands sér þørg standa á borði fyr sér; litk rauðar runa siður; — ræðk skjótgøru kvæði —; seggr hefr brendan rana af svíni; send heill konungr = *Skjalden modtog en slagtet gris af den dadelfrie konge; krigeren (jeg) ser svinet stå foran sig på bordet; jeg ser de røde svinesider — og digter et vers i en fart —; kokken har brændt trynen af svinet; hav tak for sendelsen, konge.*

6. Hrang 's þars heldk hóvan þøngul, sizt of seldak fjør; sýnt 's at sitk at Ránar; sumir 'o i búð með humrum; ljóst 's at gista lýsu; át lønd át fyr strøndu; því sitk bleikr i brúki; pari blakir mér of hnakka (*bis*) = *Der er støj, hvor jeg holder om den høje tangstok, siden jeg mistede livet; det er klart, at jeg bor hos Ran; nogle er til huse hos hummerne; det er lyst at gæste 'lysen' (hvidlingen); jeg har bolig uden for stranden; derfor sidder jeg bleg i tangen; tangbladene vifter om min nakke.*

7. Jeg dagede en remse om jarlen; der bliver aldrig nogen elendigere drape blandt Danskerne; der er 14 „sald“ og 10 „fang“; det er åbent og utæt, forkert trædende; så skal den digte, der dårlig forstår det.

8. Gótt 's Gulaþing þetta,
giljum vér hvat 's viljum.	flenna upp at enni
alt leðr Haralds reðri.
9. Þjón gerik þann at sveini,
Þjóðolf lætk mat sjóða.	11. Saurr 's ávalt,
hefr saurugt alt
10. Pú 'st makligust miklu,
(munar stórum þat) Þóra,	hestr Þjóðolfs erðr,
hann 's dróttinserðr.

Valgarðr á Velli.

Islands skjald, 11. árh.

Et digt om Harald hårdråde.

1. Skilfingr, helt, þars skulfa
skeiðr, fyr lönd en breiðu
(eydd varð) suðr (of siðir
Sikiley) liði miklu.	stóðu stopðir siðan,
steinóðr logi glóðum.
2. Snarla skaut ór sóti,
sveyk of hús ok reykir	3. Bjartr sveimaði brimi,
brutu vikingar fikjum,
visa styrks of virki
(varp sorg á mey) borgar.

8. *Dette Gulating er rare; vi nyder al den elskov vi vil.*

9. *Ham gör jeg til tjæner; jeg lader Tjodolf koge maden.*

10. *Þóra, þú 'st miklu makligust — þat munar stórum — flenna alt
leðr reðri Haralds upp at enni = Tora, du fortjæner mest af alle — deri
overgår du alle andre — at krænge huden på Haralda penis helt op.*

11. *Den er altid smudsig (?); Tjodolfs hest har et lem, overalt smud-
sigt; dens herre har (desuden) drevet utugt med den.*

[V.] 1. Skilfingr, helt miklu liði suðr fyr en breiðu lönd, þars skeiðr
skulfa; Sikiley varð of siðir eydd = *Fyrste, du styrede din store hær
sydpå forbi de udstrakte lande, hvor skibene rystede; Sikelien blev til-
sidst hæret.*

2. Steinóðr logi skaut snarla glóðum ór sóti, ok reykir stóðu siðan
stopðir of sveyk hús = *Den rasende flamme skød hæftig gløder op af soden
og røgsøjlerne stod siden lige op over de vaklende huse.*

3. Bjartr brimi styrks visa sveimaði of borgar virki; vikingar brutu
fikjum; sorg varp á mey = *Den klare lue, foranstaltet af kongen, før hen
over borgens volde; vikingerne brød dem kraftig; møen blev betaget af
sorg.*

4. Helmingi bauft hanga,
hilmis kundr, af stundu;
skipt hafið ér, svát eptir
eru Væringjar færi.
5. Skauzt und farm enn frízta
(frami veitisk þér) beiti,
farðir goll ór Gørðum
(grunlaust) Haraldr, austan;
stýrðir hvatt i hørðu
hvardyggr joſurr glyggvi,
sátt þás sædrif létti
Sigtún, er skip hnigðu.
6. Eik sløng und þér, yngvi
ógnbliðr, í haf síðan
- (rétt vas yðr of ætlat
óðal) frá Svíþjóðu;
hýnd bar rif, þars renduð
rétt á stag fyr sléttu,
skeið, en skelkðuð brúðir,
Skáney, Dønum nánar.
7. Haraldr, górvá lézt herjat
(hnyggr andskotum tyggi)
hvatt rann vargr at vitja
valfalls, Selund alla;
gekk á Fjón, en fekkat,
fjølmennr konungr, hjølmuin
(brast) rikula (ristin
rit) erfiði litit.

4. Hilmis kundr, bauft helmingi hanga af stundu; ér hafið skipt svát Væringjar eru færi eptir = *Fyrsteson, du bød, at skaren straks skulde hænges; I har handlet således, at Væringerne nu er farre end för.*

5. Haraldr skauzt beiti und enn frizta farm; farðir goll austan ór Gørðum; frami veitisk þér grunlaust; hvardyggr joſurr, stýrðir hvatl i hørðu glyggvi, en skip hnigðu; sátt Sigtún, þás sædrif létti = *Harald, du satte skibet frem for at modtage den smukkeste ladning; øst fra Garderige medbragte du guld; du høster øre uden mistanke; udmarkede konge, du styrede rask i den hårde storm, men skibene duvede; du så Sigtun, da søsprøjet holdt op.*

6. Ógnbliðr yngvi, eik sløng síðan und þér í haf frá Svíþjóðu; óðal vas yðr of ætlat rétt; skeið bar hýnd rif, þars renduð rétt á stag fyr sléttu Skáney, en skelkðuð brúðir, Dønum nánar = *Kampgjade konge, skibet bruste siden med dig ud i søen fra Sverrig; dit ødel var dig med rette bestemt; skibet førte sejlet helt oppe ved toppen, hvor du styrede lige ud forbi det flade Skåne og forskrækkede de med Danerne nærbeslægtede kvinder.*

7. Haraldr, lézt górvá herjat alla Selund; vargr rann hvatt at vitja valfalls; tyggi, hnyggr andskotum; konungr gekk fjølmennr rikula á Fjón, en fekkat hjølmum litit erfiði; ristin rit brast = *Harald, du hærgede fuldstændig hele Sælland; ulven kom løbende for at besøge den faldne val; fyreste, du slår dine fjender; kongen gik med mange mænd og megen kraft op på Fyn, og gav hæstmene ingen ringe möje at udholde; det flængede skjold brast i sønder.*

8. Brann i bý fyr sunnan
bjartr eldr Hróiskeldu;
rønn lét ræsir nenninn
reykvell ofan fella;
lógu landsmenn gnógor;
ló hel sumum frelsi;
drósk harmvesalt hýski
hljótt til skógs á flóttu.	(bitu fikula fjótrar)
fljóð mart (hørund) bjartra.
9. Dvalði daprt of skilða,
drifu þeirs eptir lifðu,
ferð, en fengin urðu
fogr sprund, Danir undan;
láss helt liki drósar,
leið fyr yör til skeiða	10. Inn vas i, sem brynni
iðglikt séa miðjan,
eldr, þars yðrum helduð,
orms munn, skipum sunnan;
skeið bar skolpt enn rauða;
skein af golli hreinu,
dreki fór dagleið mikla,
dufu braut und húfi.
	11. Lauðr vas lagt i beðja
(lék sollit haf) golli,
en herskipum hrannir

8. Bjartr eldr brann i bý fyr sunnan Hróiskeldu; nenninn ræsir lét fella ofan reykvell rønn; landsmenn lógu gnógor; hel ló sumum frelsi; harmvesalt hýski drósk hljótt til skógs á flóttu = *Den skinnende ild brændte i bygden syd for Roskilde; den kraftige konge lod omstyrtte de rygende huse; landets inðbyggere lå døde i hobetal; døden berøvede ikke få friheden; de sorgfyldte folk slæbte sig stille ind i skovene på flugten.*

9. Ferð, daprt of skilða, dvalði; Danir, þeirs eptir lifðu, drifu undan, en fogr sprund urðu fengin; láss helt liki drósar; mart fljóð leið fyr yör til bjartra skeiða; fjótrar bitu fíkula hørund = *Den sorgelig splittede skare forsinkedes; Danerne, som beholdt livet, flygtede bort; men de smukke kvinder blev tagne; lænkeldsen fastholdt kvindens legeme; mange kvinder førtes af eder ned til de lyse skibe; lænkerne bed grisk kvindens legeme.*

10. Vas iðglikt séa inn i miðjan orms munn, þars helduð skipum yðrum sunnan, sem eldr brynni; skeið bar enn rauða skolpt; skein af hreinu golli; dreki fór dagleið mikla; dufu braut und húfi = *At se midt ind i ormens gab, hvor du styrede dine skibe sydfra, var ganske som den brændende lue; skibet bar sit røde hoved; det skinnede fra det røde guld; dragen før en lang dagsrejse; bølgen brødes under bugen.*

11. Lauðr vas lagt i beðja golli, sollit haf lék, en hrannir þógu ógurlig høfuð herskipun; þú ræðr ollum Noregi, en aldry ristr æðri ræsir kaldan sæ; sveit snjöll téir sinum drótni = *Skummet fyldte guldets underlag; det svulmende hav spillede og bølgerne vaskede krigskibenes frygtelige hoveder; du råder for hele Norge, men aldrig pløjer en ypperligere fyrste det kolde hav; den modige skare statter (kraftig) sin fyrste.*

hófuð ógurlig þógu;
ræðr þú, en ræsir œðri
ristr aldri sæ kaldan,

(sveit térl sinum drótni
snjöll) Noregi qllum.

Bjarni Hallbjarnarson gullbrárskáld.

Islandsk skjald, 11. árh.

Kalfsflokkur (o. 1050).

1. Vast, þars vigs bað kosta,
vápndjarfr Haralds arfi
(kynnisk kapp þitt mǫnnum)
Kalfr, við Bókn austr sjalfa;
gótuð griðar sóta,
gólig fong til jóla;;
kendr vast fyrstr at fundi
flettugrjóts ok spjóta.	ljós es raun, at ræsir
ráðinn varð frá láði;
lögðusk lǫnd und Egða,
lið þeira frák meira.
2. Óld fekk ilt ór deildum;
Erlingr vas þar finginn;
óðu blökk i blöði
borð fyr Útstein norðan;	3. Austr réð allvaldr rista
ótála haf stáli;
varð at vitja Garða
vigmóðr Haralds bróðir;
enn of iðnir manna
emkak tamr at samna
skrökvi; at skilnað ykkarn
skjótt lézt Knút of sóttan.

[B.] 1. Kalfr, vast austr við Bókn sjalfa, þars rápndjarfr arfi Haralds bað kosta vigs; kapp þitt kynnisk mǫnnum; gótuð griðar sóta gólig fong til jóla; vast kendr fyrstr at fundi flettugrjóts ok spjóta = *Kalv, du var østerpå ved selve Bukken, hvor Haralds våbendjærve sön befalede at prøve kampen; din kappelyst lærer folk at kende: I skaffede ulven en herlig julekost; du blev set forrest ved stenskivernes og spydernes møde.*

2. *Man fik kun ondt (ulykker) ud af striden; Erling blev fanget dér; de mørke planke vadede i blod nord for Utsten; nu har erfaringen tydelig vist, at kongen ved svig blev berøvet sit land; landet underkastede sig Egderne; jeg har hørt, at deres hær var talrigst.*

3. Allvaldr réð ótála rista austr haf stáli; vigmóðr bróðir Haralds varð að vitja Garða; emkat enn tamr at samna skrökvi of iðnir manna; lézt skjótt at skilnað ykkarn of sóttan Knút = *Kongen ristede uden tvivlrådighed østerpå havet med stavnen: Haralds kampmodige brøder blev nødt til at besøge Garderige; jeg er fremdeles ikke vant til at forskönne folks handlinger med pral; hurtig besøgte du Knud, efter at I (du og Olav) var skiltes ad.*

4. Átt þú Engla drótni,
ógnrakkr, gjafar þakka,
jarls niðr; komtu yðru
ótála vel máli;
þér lét fold áðr færir
(frest urðut þess) vestan,
lif Pitt esa litit,
Lundúna gramr fundna.
6. Hafa lézt unga jófra
erfð, sem til réð hverfa;
satt 's at sitja knátti
Sveinn at Danmørk einni;
kenduð, Kalfr, til landa
kappfúsum Magnúsi
(olluð ér því 's stillir
jorð of fekk) ór Görðum.
5. Jorð rétt vigi at varða
vigreiffr fyr Áleifi;
brauzt við bragning nýzlan
bág; þat kveðk mik frógu;
fyrr gekt á stað Stiklar
stór verk, en óð merki,
satt 's at sókn of veittir
snjallr, unz gramr vas fallinn.
7. Þér frák Þórbergs hlýri,
(þess gerðusk ér verðir)
helt því unz herr of spilti,
Haralds bróðurson góðan;
vökðu qfundmenn ykkar
iðula róg i miðlum
(óþórf lizk mér) arfa
Áleifs (i þeim móglum).

4. Ógnrakkr jarls niðr, þú átt þakka Engla drótni gjafar; ótála komtu yðru máli vel; Lundúna gramr lét fundna þér fold, áðr færir vestan; Pitt esa litit; frest urðut þess = *Jarlernes kampdjærve ætling, du har den engelske konge store gaver at takke; kraftig udrettede du dit øerinde godt; Londons konge gav dig land, før du drog vestfra; dit liv er herligt; det skete uden opscættelse.*

5. Rétt vigreiffr at varða jorð vigi fyr Áleifi; brauzt bág við nýzlan bragning; þat kveðk mik frógu; fyrr gekt stór verk á Stiklarstað, en merki óð; satt 's at of veittir snjallr sókn, unz gramr vas fallinn = *Kampglad forsvarede du landet med kamp mod Olav; du yppede strid med den meget dygtige konge; det har jeg hørt; før udøvede du store gørninger ved Stiklestad, men fanen stormede frem; det er sandt, at du kæmpede modigt indtil kongen var falden.*

6. Lézt unga jófra hafa erfð, sem til réð hverfa; salt 's at Sveinn knálli sitja at Danmørk einni; kenduð, Kalfr, kappfúsum Magnúsi til landa ór Görðum; ér olluð því 's stillir of fekk jorð = *Du lod den unge konge få sin arv, således som den skulde falde; det er sandt, at Sven måtte lade sig nøje med Danmark alene; du, Kalv, viste den kappelystne Magnus vejen til hjemmet fra Garderige; du forårsagede at fyrsten fik landet.*

7. Frák bróðurson Haralds góðan þér, hlýri Þórbergs; þess gerðusk ér verðir; því helt, unz herr of spilti; qfundmenn vökðu iðula róg i miðlum ykkar arfa Áleifs; óþórf lizk mér i þeim móglum = *Jeg har hørt, at Haralds brodersón var dig god, Torbergs broder; — og det fortjænte du —;*

8. Frógum Finns hvé mági
fylgðuð, Kalfr, of dylgjur,
ok lézt á sæ snekkjur
snarla lagt at jarli; áræði vant eyða
 óðfuss sonar Brúsa,
 (hléði hugr) en téðuð
 heiptminnigr Þórfinni.

Pórleikr fagri.

Islandsk skjald, 11. árh.

En flokk om Sven Ulfssöni (1051).

1. Fúrsendir vann fjöndum
fjörspell i gný hjorva
(bróð fekk hrafn) fyr Heiða
haukstорðar bœ norðan;
rókusk Vinðr, en vákar
vals ginu þar of halsa,
(dauðr lá herr á heiði
hundmargr) fáir undan. | 2. Vón 's at visa kœnan
vígs á Rakna stigum
þrt i odda snertu
Innþrœnda lið finni;
þar má enn hvárr annan
qndu nemr eða löndum
(litt hyggr Sveinn á sáttir
sjalffestar) goð valda. |
|---|---|

det varede ved, indtil folk forstyrrede det; misundelige folk førte idelig avindsord mellem dig og Olavs sön; det synes mig, at der var liden grund til at göre det.

8. Frógum, hvé fylgðuð, Kalfr, Finns mági of dylgjur, ok lézt snarla lagt snekkjur at jarli á sæ; vant eyða óðfuss áræði sonar Brúsa, en téðuð heiptminnigr Þórfinni; hugr hléði = Jeg har hört, hvorledes du, Kalv, fulgte Finns svigersón i kampe og du angreb rask jarlen med dine snekker på seen; med lyst tilintetgjorde du Bruses söns angreb, idet du, kampivrig, bistod Torfin; dit mod beskyttede dig.

[P] 1. Haukstорðar fúrsendir vann fjöndum fjörspell i hjorva gný fyr norðan Heiðabœ; hrafnu fekk bróð; Vinðr rókusk fáir undan, en vals vákar ginu þar of halsa; hundmargr herr lá dauðr á heiði = Den gavmilde fyrste dræbte fjenderne i kampen nord for Hedeby; ravnene fik bytte; kun fá af Venderne undslap, men ravnene gabede over (de blodige) halse; en talløs hær lå død rundt om på heden.

2. Vón es, at þrt lið Innþrœnda finni vígs kœnan vísa i odda snertu á Rakna stigum; þar má god valda, hvárr nemr enn annan qndu eða löndum; Sveinn hyggr litt á sjalffestar sáttir = Det er vænteligt, at Ind-tröndernes raske mandskab vil finde den kampkyndige konge i kamp på seen; der kan gud ráde for, hvem der endelig berøver den anden liv eller rige; Sven tænker ikke på forlig, der let brydes.

3. Færir reiðr, sás rauða
rond hefr opt fyr landi,
breið á Buðla slóðir
borðraukn Haraldr norðan;
en lauks of sæ sækja
Sveins fagrdrifin steini
glæsidýr, þess 's geira,
gollmunnuð, rýðr, sunnan.
4. Fjors mun flestum hersi
fengsæll Dana þengill,
reiðr hefr hann fyr hauðri
hábrynuð skip, synja,
ef húnferils hreina
hlunntamðra rekr sunnan
við Hörða gram harðan
hundruð sex til fundar.
5. Stýrir Ulfs til Elfar
óskmogr skipum fogram,
sás hrækostu hæsta
hleðr i Gunnar veðri;
skolla vé pars vøllu
vápnlauðri drífr rauðu
(regn drepr Gauts i gognum)
gollmerkð (Hóalfs serki).
6. Hvé hefr til Heiðabœjar
heiptgjarn konungr arnat,
folk-Rognir, getr frégna
fylkis sveit, hinns veitat,
þás til þengils býjar
þarflaust Haraldr austan
ár, þats án of væri,
endr byrskiðum rendi.

3. Haraldr, sás opt hefr rauða rond fyr landi, færir reiðr breið borðraukn norðan á Buðla slóðir, en gollmunnuð lauks glæsidýr Sveins, þess 's rýðr geira, fagrdrifin steini, sækja sunnan of sæ = *Harald, som ofte har røde skjolde foran kysten, styrer kamplysten de brede skibe nordfra ud på sœn, men den spydene rødfarvende Svens prægtige skibe med de forgyldte gab, smukt bemalede, søger syd fra over havet.*

4. Fengsæll Dana þengill mun synja flestum hersi fjors — hann hefr reiðr hábrynuð skip fyr hauðri —, ef rekr sunnan sex hundruð hlunntamðra húnferils hreina til fundar við harðan Hörða gram = *Danernes sejrrige fyrtte vil berøve mange herser livet — han har, ophidset til kamp, höjtpansrede skibe samlede udenfor landet —, dersom han fører 800 skibe syd fra til møde med Hördernes kraftige konge.*

5. Óskmogr Ulfs, sás hleðr hæsta hrækostu i Gunnar veðri, stýrir fogram skipum til Elfar; gollmerkð vé skolla pars vøllu drífr rauðu våpn-lauðri; Gauts regn drepr í gognum serki Hóalfs = *Ulfs kære són, som opdynger høje valdynger i kampen, styrer sine smukke skibe til Götaelven; de guldindvirkele faner svæver, hvor det røde blod udøses over markerne; våbnene trænger igennem brynjerne.*

6. Folk-Rognir, hinn 's veitat, getr frégna fylkis sveit, hvé heiptgjarn konungr hefr arnat til Heiðabœjar, þás Haraldr rendi ár byrskiðum þarflaust endr austan til þengils býjar, þats of væri án = *Folkestyrer, han som ikke ved det, kan spørge kongens skare om, hvorledes den kampivrige konge har*

7. Bauð, sás baztrar tiðar
borinn varð und Miðgarði,
rikri þjóð at rjóða
randir Sveinn á landi;
þó lézk heldr, ef heldi
hvatráðr konungr láði,
á byrjar Val berjask
bilstyggr Haraldr vilja.
9. Sætt buðu seggja drótni
siklings vinir mikla,
svoðu hjaldr þeirs höfðu
hugstinnir lið minna;
ok snarráðir síðan
sókn es orðum tókusk
(qnd vas ýta kindum
ófq) búendr dvölðu.
8. Alt of frák, hvé elti
austmenn á veg flausta
Sveinn, en siklingr annarr,
snarlundaðr, helt undan;
fengr varð Þróenda þengils
(þeir létu skip fleiri)
allr á éli sollnu
Jótlands hafi fjóta.
10. Hætt hafa sér þeirs sóttu
Sveins fundar til stundum;
litt hefr þeim at þreyta
þrimr bragningum hagnat;
þó hefr hólða vinr haldir
(hann 's snjallr konungr) allri
Jóta-grund með endum
ógnstarkr ok Danmørku.

begivet sig til Hedeby, dengang da Harald lod sine skibe fordum løbe østfra hen til kongens by uden skellig grund; det burde ikke være sket.

7. Sveinn, sás var borinn baztrar tiðar und Miðgarði, bauð rikri þjóð at rjóða randir á landi; þó lézk bilstyggr Haraldr vilja heldr berjask á byrjar Val, ef hvatráðr konungr heldi láði = *Sven, som blev født på jorden i den heldigste stund, tilbød de mægtige mænd at kæmpe på land; dog erklærede Harald, der hader al nølen, at han hellere vilde kæmpe på skibene, hvis den rådsnilde konge vilde forholde ham landet.*

8. Alt of frák, hvé snarlundaðr Sveinn elti austmenn á veg flausta, en annarr siklingr helt undan; tengr Þróenda þengils varð allr fjóta á éli sollnu Jótlands hafi; þeir létu fleiri skip = *Det hele har jeg hørt, hvorledes den råksindede Sven forfulgte Nordmændene på søen, men den anden konge flygtede; Trønderkongens hele bytte fik lov til at flyde på det stormsvulmende Jyllands hav; de mistede flere skibe.*

9. Vinir siklings buðu seggja drótni mikla sætt; þeirs höfðu minna lið, svoðu hugstinnir hjaldr; ok snarráðir búendr dvölðu síðan sókn es tókusk orðum; qnd vas ófq ýta kindum = *Kongens (Haralds) venner bød mændenes fyrsste meget for at få forlig; de, som var underlegne i antal, stansede modige kampen, og de snarrádige bønder undlod angreb, efter at de begyndte at forhandle i ord; mændene vilde ikke af med livet*

10. Hætt hafa sér stundum, þeirs sóttu til fundar Sveins: litt hefr þeim þrimr bragningum hagnat at þreyta; þó hefr hólða vinr ógnstarkr

11. Sær þýtr, en berr bára
bjart lauðr of við rauðan,
gránn, þars golli búnum
ginn hlunn-visundr munni.
12. Kastar gramr á glæstar
gegn valstqðvar þegnum
13. Hirð viðr, grams, með
gerðum,
gollvørpuðr sér holla.

Þórarinn Skeggjason.

Islandsk skjald, 11. årh.

En drape om Harald hårdråde (o. 1050—60).

Náði gjorr en glöðum,
Gríklands, jofurr handa,

stólþengill gekk strøngu
steinblindr aðalmeini.

haldit allri Jóta grund með endum ok Danmørku; hann 's snjallr konungr =
De har ofte vovet sig i fare, som har søgt møde med Sven; det har været til lidens fremgang for de 3 konger at strides; dog har mændenes kampstærke ven beholdt hele Jylland fra den ene side til den anden samt Danmark; han er en modig konge.

11. Gránn sær þýtr, en bára berr bjart lauðr of rauðan við, þars hlunn-visundr ginn golli búnum munni = *Det grå hav bruser, og bølgen fører det lyse skum over det rødmalede skib, hvor det gaber med sin guldprydede (drage)mund.*

12. Gegg gramr kastar digulfarini á glæstar valstqðvar þegnum, ungr visi gefr eisu armleggs = *Den dygtige konge kaster guld på mændenes prægtige arme; den unge fyrste skænker guld.*

13. Gollvørpuðr viðr hirð holla sér — grams . . . með gerðum = *Den gavmilde fyrste gör hirden sig huld —, kongens . . . med rustning.*

[P. Sk.] Stólþengill Gríklands gekk steinblindr strøngu aðalmeini, en gjorr jofurr náði handa glöðum = *Grækenlands stolkonge gik blind som en sten på grund af den svære hovedulykke, men den raske konge bemægtigede sig guld.*

Pórgils fiskimaðr.

Nordmand, 11. årh.

Lausavísur (o. 1055).

1. Ófusa drók ýsu,	saddir qrn ok eyddir
áttak fang við löngu;	qrum blámanna fjørvi,
vank of høfði hennar	gall styrfengins stillis
hlømm — vas þat fyr skømmu;	strengr — vas þat fyr lengra.
þó mank hitt, es hrotta	
høfðum golli vafðan,	3. Vig lézt, Vinða mygir,
dúði dørr i blóði	virðum kunn of unnin
drengr — vas þat fyr lengra.	(Prændr drifu) rikt (und randir)
2. Heyr á uppreist orða,	rømm — en þat vas skømmu,
ótvinn konungr, mína;	en fyr Serkland sunnan
gaf mér goll et rauða	snarr þengill hjó drengi;
gramr — vas þat fyr skømmu;	kunni gramr at gunni
	gong — en þat vas löngu.

1. Drók ýsu ófusa; áttak fang við löngu; vank hlømm of høfði hennar — þat vas fyr skømmu; þó mank hitt, es høfðum hrotta, golli vafðan; drengr dúði dørr i blóði — þat vas fyr lengra = *Jeg trak kullen, meget mod dens vilje, op; jeg brodes med langen; jeg støjede af glæde over dens hoved — det er kort tid siden; dog husker jeg det, at jeg havde et sværd, omviklet med guld; svenden (jeg) rystede sværdene i blod — det er længere siden.*

2. Heyr, ótvinn konunger, á mína orða uppreist; gramr gaf mér et rauða goll — þat vas fyr skømmu; saddir qrn ok eyddir fjørvi blámanna qrumb; strengr styrfengins stillis gall — þat vas fyr lengra = *Hør, uforståede konge, på mit ordelag; førsten gav mig det røde guld — det skete for kort tid siden; du mættede örnen og tilintetgjorde blåmændenes liv med pile; den krigerske konges stræng hvinede — det er længere siden.*

3. Vinða mygir, lézt rikt of unnin rømm vig, virðum kunn, Prændr drifu und randir — en þat vas skømmu; en fyr sunnan Serkland hjó snarr þengill drengi; granir kunni gong at gunni — en þat vas löngu = *Vendernes banemand, du havde med kraft hæftige kampe, almindelig kendte; Trønderne samledes skjold-forsynede — men det skete for kort tid siden; men sydfor Særkland nedhuggede den raske første mændene; kongen forstod at gå på i kampen, — men det var for længe siden.*

Halli stirði.*Islands skjald, 11. árh.***Flokkr (1064).**

1. Norðr lykr gramr, sás gerðir
grund, frá Eyrarsundi
(hrafngörlir sparn hæli
höfn langskipa) stófnum;
rista golli glæstir
gjalfr, en hlýður skjalfa,
hvast und her fyr vestan
Hallandi framm brandar.	út hefra lið litit
lofsnjallr Dana allra,
hinn es hvern våg sunnan,
hrafngrennir, lykr stófnum.
2. Gerðir opt fyr jørðu
eiðfastr Haraldr skeiðum;
Sveinn skerr ok til annars
eysund konungs fundar;	3. Sýstuð suðr, þars æstu,
snjallr gramr, Danir allir,
enn (sék eigi minni
efni) mæltrar stefnu;
Sveinn tekur norðr at nenna
nær til landamæris
(varð fyr viðri jørðu
vinnsamt) Harald finna.

1. Gramr, sás gerðir grund, lykr stófnum norðr frá Eyrarsundi; hrafngörlir sparn höfn langskipa hæli; brandar golli glæstir rista hvast gjalfr — en hlýður skjalfa — und her framm Hallandi fyr vestan = *Kongen, som omgører sit land, omgiver det med stavne nord fra (for) Øresund; krigeren betrådte havnen med krigsskibenes hæl; skibene, hvis forstavnne er prydede med guld, fører kraftig havet — og skvætbordene bæver — under hæren langs med og vestfor Halland.*

2. Eiðfastr Haraldr gerðir opt skeiðum fyr jørðu; Sveinn skerr ok eysund til fundar annars konungs; lofsnjallr hrafngrennir hefra út litit lið allra Dana, hinn es lykr hvern våg stófnum sunnan = *Den edholdende Harald omgører landet ofte med skibe; Sven skærer også øsundene til møde med den anden konge; den berømte krig er udfører en stor hær af alle Daner, han som omgiver hver bugt fra syden af med skibstavne.*

3. Sýstuð enn suðr, snjallr gramr, þars allir Danir æstu mæltrar stefnu; sék efni eigi minni; Sveinn tekur at nenna norðr nær til landamæris finna Harald; varð vinnsamt fyr viðri jørðu = *Du drog efter mod syd, modige konge, hvor alle Daner ønskede det aftalte møde; jeg ser ingen ringere foranledigelse; Sven er undervejs nordpå lige til grænsen for at træffe Harald; det blev en møjefuld sejlas langs det vidstrakte land.*

4. Telja hátt, es hittask,
hvartveggja mjók, seggir,
orð, paus angra fyrða
allmjók, búendr snjallir;
láta þeir, es þreyta,
þegnar, alt i gegnum
(svellr ofrhugi jófrum),
eigi brátt við sóttum.
5. Ofreiði verðr jófra
allhætt, ef skal sættask;
menn, þeirs miðla kunnu,
mól oll vega i skólum;
6. Hitt hefk heyrt, at settu
Haraldr ok Sveinn við meinum
(góð sýsl vas þat) gísلا
glaðr hvárr tveggja qðrum;
þeir haldi svá sörum
(sótt lauksk þar með vóttum)
ok qllum frið fullum,
ferð at hvárgi skerði.

4. Snjallir búendr telja mjók hátt hvartveggja orð, es seggir hittask, paus angra fyrða allmjók; þeir þegnar, es þreyta alt i gegnum, láta eigi brátt við sóttum; ofrhugi svellr jófrum = *De modige bønder udtales meget höjt, når de træffes, på bægge sider sådanne ord, som i høj grad bedrøver andre; de mænd, som trodsigt vil udkæmpe sagen, er meget uvillige til forlig, og modet svulmer stærkt hos kongerne.*

5. Ofreiði jófra verðr allhætt, ef skal sættask; menn, þeirs kunnu miðla, vega oll miðlum; dugir segja siklingum alt slikt, es her likar; ef hóldar skulu skiljask verr, veldr því vilji girndar = *Kongernes hæftige forbítrelse blive meget farlig, når man skal fortiges; de mænd, sem forstår sig på at mægle, vejer alt i vægtskålen; man bör forteælle konger alt, hvad folket synes om; hvis mændene her skal skilles uforligte, er det begærighedslyst, der volder det.*

6. Hefk heyrt hitt, at Haraldr ok Sveinn settu glaðr hvárr tveggja qðrum gísla við meinum; góð sýsl vas þat; þeir haldi svá sörum ok qllum frið fullum, at hvárgi ferð skerði; sótt lauksk þar með vóttum = *Det har jeg hørt, at Harald og Sven gav glade bægge to hinanden gidsler på ikke at skade hinanden; det var en god gærning; gid de måtte holde deres eder og hele freden så fuldtud, at intet af folkene bryder freden; forliget sluttedes der i vidners nærvær.*

Ulfr stallari.*Islaender, d. 1066.***En lausavísa (1066).**

Esa stöllurum stillis	ef, hörbrekka, hrókkva,
stafnrúm Haralds (jafnan)	hrein, skulu tveir fyr einum
ónauðigr fæk auðar)	(ungr kendak mér) undan
innan þórf at hvarfa,	(annat) þingamanni.

Hjørtr.*Islaender, 11. árh.***Lausavísur (1066).**

1. Prøngvir golli	2. Hafr es úti
gramr fast saman;	hvít i túni,
veitir Sýrar	skúmir augum,
sonr fás-konar;	hefr skegg mikit;
land skyldi litit	brestir klaufum,
lafhamðir hafa,	vill börn take;
pá myndi hólðum	sá 's geitar son
Haraldr svara.	gerr við erru.

[U.] Esa stöllurum stillis þórf at hvarfa innan stafnrúm Haralds — fæk jafnan ónauðigr auðar —, ef tveir skulu hrókkva undan fyr einum þingamanni, hrein hörbrekka; ungr kendak mér annat = Kongens stallere behøver ikke at færdes i Haralds stavrum — jeg er hværver mig altid rigdom uden tvang —, dersom to skal vige for én tingmund, lyse kvinde; som ung vænnede jeg mig til noget andet.

[H.] 1. Kongen puger guld sammen af kraft; Syrs sön giver dog kun lidet; den bukkeskæggede(?) skulde besidde et lille land; da vilde Harald svare folk.

2. En hvid buk er der ude i gården; den skeler med øjnene og har langt skæg; dens klove brager, den vil tage børn; den gedeson er rede til strid.

3. Munat í vári
vestr langskipum
hugragr of haf
Haraldr fara;
- því mun lengi
lafhræddr konungr
alls andvani,
Englands ok vegs.

Stúfr enn blindi Þórðarson kattar.

Islands skjald, 11. árh.

Stúfsdrápa, Stúfa (o. 1067).

1. Vissak hildar hvessi
(hann vas nýztr at kanna)
af góðum byr Griðar
gagnsælan mér fagna,
þás blöðstara bræðir
baugum grimmr at Haugi
gjarn með gyldu horni
gekk sjalfr á mik drekka.	(fold vas viga valdi
virk) Jórsali (ok Girkjum);
ok með ørnri ríki
óbrunnin kom gunnar
heimil jorð und herði.
Hafi riks þars vel likar.
2. Fór ofrhugi enn øfri
eggjarfr und sik leggja	3. Stóðusk róð ok reiði
(rann þat svikum manna)
Egða grans á ýmsum
orð Jörðánar bordum;

3. *Ikke vil den feje Harald til foråret sejle på langskibe vest over havet; derfor vil den modløse konge lønge være alt foruden, både England og øeren.*

[St.] 1. Vissak gagnsælan hildar hvessi fagna mér af góðum byr Griðar — hann vas nýztr at kanna —, þás blöðstara bræðir baugum grimmr gekk sjalfr gjarn með gyldu horni dekka á mik at Haugi — Jeg forstod, at den sejrrige kriger modtog mig med venligt sind -- han var den braveste mand at kende --, da den mod ringene grumme kriger gik selv villig med det forgyldte horn at drikke mig til på Haugr.

2. Eggjarfr ofrhugi enn øfri før leggja und sik Jórsali; fold vas virk viga valdi ok Girkjum; ok jorð kom óbrunnin heinnil und gunnar herði með ørnri ríki. Hafi riks þars vel likar -- vist of aldr með Kristi (3_a) — Haralds qnd ofar londum (6_a) = *Den sværddjærve modige sejrvinder drog ud for at erobre Jerusalem; landet underkastede sig krigeren og Grækerne villig, og det kom ubrændt og uden væbring i den overmægtige krigers magt. Gid den mægtige Haralds sjæl måtte få evigt ophold hos Kristus i himlen, hvor det er godt at være.*

3. Róð ok reiðiorð Egða grans stóðusk á ýmsum bordum Jörðánar; þat rann svikum manna; þjóð fekk enn visan våða fyr sanna afgørð; gat

enn fyr afgørð sanna
 (illa gat frá stilli)
 þjóð fekk visan váða.
 Vist of aldr með Kristi.

4. Mægð gat allvaldr Egða
 ógnar mildr þás vildi;
 golls tók gumna spjalli
 gnótt ok bragnings dóttur.

5. Autt varð Falstr, at fréttum
 fekk drótt mikinn ótta,
 göddr varð hrafn, en hræddir
 hvert ár Danir vóru.

6. Flyðu þeir á Þjóðu
 þengils fund af stundu;

stórt réð hugprútt hjarta.
 Haralds qnd ofar löndum.

7. Tireggjaðr hjó tyggi
 tveim hóndum lið beima,
 reifr gekk herr und hlifar,
 hizig suðr fyr Nizi.

8. Gekk sem vind, sás vekki,
 varðandi, fjor sparði,
 geira regns í gognum
 glaðr orrostu þaðra;
 gramr flýðit sá, síðan
 sœm eru þess of dœmi
 éls und erkistóli,
 eld né járn et felda.

illa frá stilli. Vist osv. (se v. 2) = *Egdefyrstens råd og vredesord viste deres kraft på Jordans forskellige bredder; det gjorde ende på mændenes svig; folk fik endnu den uundgæelige straf for deres virkelig begåede forsejser; kongen revsede dem hårdt, osv.*

4. Ógnar mildr allvaldr Egða gat mægð, þás vildi; gumna spjalli tók gnótt golls ok dóttur bragnings = *Egdernes kamplystne konge fik det giftermål, han ønskede; mændenes ven modtog meget guld og kongens datter.*

5. Falstr varð autt; hrafn varð göddr; drótt fekk mikinn ótta at fréttum; en Danir vóru hræddir hvert ár = *Falster blev folketomt; ravnen fik føde; ved efterretningen blev folk meget forskrækede og Danerne var hvert år bange.*

6. Þeir á Þjóðu flyðu af stundu fund þengils; hugprútt hjarta réð stórt. Haralds osv. (se v. 2) = *De på Ty flygtede straks for ikke at møde kongen; det modige hjerte foretog store handlinger.*

7. Tireggjaðr tyggi hjó tveim hóndum lið beima hizig suðr fyr Nizi; herr gekk reifr und hlifar = *Den rylystne fyrste huggede med bægge hænder mændenes skare ned hist syd for Niz; hæren gik glad frem med skjoldene.*

8. Varðandi geira regns, sás vekki sparði fjor, gekk þaðra glaðr i gognum orrostu sem vind; så gramr flýðit eld né járn et felda; síðan eru sœm of dœmi þess und éls erkistóli = *Krigeren, som ikke sparede sit liv, gik der glad i gennem kampen som gennem vind; den fyrste flygtede ej for ild eller det dragne sværd; siden er det et herligt forbillede her under himlen.*

Ófeigr Skíðason.

Islandsk bonde, 11. árh.

Lausavísur (o. 1055).

1. Fyrr vas sœmra
til sonar hugsa;
gekk aldrigi
Odds at sinni;
så hann litit
til laga gassi,
þótt féar hafi
fullar gnöttir.	3. Satt 's at sœkir átta
seims ágirni heima
(orð gerask) auðar Njørðu
(ómæt) ok ranglæti;
ynna ek fyr mœnnum
Iðja hlátr at láta
Þundum þykra randa
þeys ok sœmðarleysis.
2. Pat 's nú gómlum
gleði heimdraga
at spjalla helzt
við spaka drengi;
munt eigi mér
máls of synja,
þvit virðar þik
vitran kalla.	4. Ilt es ýlum
ellí at biða,
tekr seggjum frá
sýn ok vizku;
áttak næst völ
nýtra drengja;
nú 's ulfs hali
einn á króki.

1. *Tidligere havde det været bedre at tænke på min sön; jeg gik aldri for at besøge Oddr; han, den overmodige, brød sig kun lidt om loven, uagtet han har nok af gods.*

2. *Det er nu den gamle døgenigts (min) største glæde at tale med kluge mænd; du vil ikke nægte mig en samtale, ti mændene kalder dig vis.*

3. *Satt 's, at ágirni seims ok ranglæti sœkir átta auðar Njørðu heima; orð gerask ómæt; ynna ek Þundum þykra randa þeys at láta Iðja hlátr fyr mœnnum ok sœmðarleysis = Det er sandt, at begærighed og uretfærdighed hjemsøger otte mænd; udtaleser bliver gjort ugyldige; jeg kunde undiske krigere at miste deres gods for mænd og al vanære.*

4. *Det er slemt for mænd at blive gamle; de berøves syn og forstand; for nylig havde jeg dygtige mænd til min rådighed; nu er ulvehalen (jeg) ene.*

5. *Flestr malma runnr mun hœlask of minna — ek vålta þat sóttum Áms ok Austra; þat gœlir mik; gatk órikr hringa vafit flikum høfðingj-*

5. Flestr mun, Áms ok Austra
ek våtta þat sóttum,
malma runnr of minna
(mik gølir þat) hølask;
gatk høfðingjum hringa
hattar land en sandi
øst i augu kastat
órikr vafit flikum.

Óspakr Glúmsson.

Islænder, 11. árh.

Lausavísa (o. 1055).

Brák ór skeiðum skqlm nýbrýndri, þeiri létk Mávi á maga hvátit;	unnak eigi arfa Hildis fagrvaxinnar faðmlags Svølu.
--	--

Steinn Herdísarson.

Islandsk skjald, 11. árh.

1. Nizarvísur (1062).

1. Sagði hitt es hugði hauklundr vesa mundu, þar kvað, þengill, eirar þrotta vón frá hónum;	heldr kvað hvern vårn skyldu hilmir frægr an vægja (menn brutu upp) of annan (qlí vópn) þveran falla.
--	--

um hattar land en kastat øst sandi i augu = *De fleste vil kunne rose sig af noget ringere; -- det bevidner jeg i mit vers; det glæder mig; jeg formåede, uagtet jeg er fattig på ringe, at vikle klæde om hövdingers hoved og kaste rask sand i deres øjne.*

[Ó]. *Jeg trak det nys slebne sværd ud af skeden; det stødte jeg i Mårs mave; jeg undte ikke Hildes són at favne den herlige Svale.*

[St.] 1. Hauklundr þengill sagði hitt, es hugði vesa mundu — kvað þar þrotta vón eirar frá hónum —, frægr hilmir kvað hvern vårn skyldu falla of annan heldr an vægja; menn brutu upp qlí vópn = *Den modige fyrste sagde, hvad han trode vilde blive tilfældet. -- han sagde, at der var intet håb om skånsel fra hans side; den berømte konge erklaerede, at vi alle skulde falde den ene ovenpå den anden hellere end at give efter; man fremtog alle våben.*

2. Hugstrangr hersa dróttinn hætti, hinns beið fundar Dana með halft annat hundrað langra skipa; næst vas þats atseti Hleiðrar réð rísta reiðr

2. Hætti hersa dróttinn
hugstrangr, skipa langra
hinns með halft beið annat
hundrað Dana fundar;
næst vas þats réð rista
reiðr atseti Hleiðrar
þangs láð mörum þingat
þrimr hundruðum sunda.
3. Vann fyr móðu mynni
meinfært Haraldr Sveini;
varð, þvit visi gerðit,
viðrnám, friðar biðja;
herðu hjørvi gyrdir
Halland jofurs spjallar
- (heit blés und) fyr utan
atróðr (á sæ blóði).
4. Nýtr bað skjoldungr skjóta
(skamt vas liðs á miðli)
hlifar-styggr ok hoggva
hvárr tveggja lið seggja;
bæði fló, þás blóði
brandr hrauð af sér rauðu
(þat brá feigra flotna
fjørvi) grjót ok qrvar.
5. Undr 's, ef eigi kendu
ormóts viðir gørva,
(børðumk vér) þás vørðum

sunda mörum þangs láð þrinur hundruðum þingat = *Hersernes modige fyrste vovede sig i fare, han som med halvt andet hundrede krigsskibe oppebiede et møde med Danerne; derpå skete det, at Lejres styrer lod kamphidset skibet fare søen, tre hunderoder ialt, derhen.*

3. Haraldr vann Sveini meinfært fyr móðu mynni; viðrnám varð, þvit visi gerðit biðja friðar; jofurs spjallar, gyrdir hjørvi, herðu atróðr fyr útau Halland; heit und blés blóði á sæ = *Harald gjorde det vanskelig fremkommeligt for Sven foran elvens munding; der rejstes en modstand, ti kongen bad ikke om fred; kongens venner, omgjordede med sværd, foretog angrebet udenfor Halland; de varme sår spyde blod ud i søen.*

4. Nýtr, hlifar-styggr hvárr tveggja skjoldungr bað lið seggja skjóta ok hoggva; skamt vas á miðli liðs; bæði fló grjót ok qrvar, þás brandr hrauð rauðu blóði af sér; þat brá fjørvi feigra flotna = *Bægge de dygtige konger, der ikke brød sig om skjoldets værn, bad mandskabet at skyde og hugge; hærene var tæt ved hinanden; både sten og pile fløj, da klingen dryppede af det røde blod; det gjorde ende på de til døden hjemfaldne mænds liv.*

5. Undr 's, ef ormóts viðir kendu eigi gørva of siðir, þás vørðum viða grund — vér børðumk —, hvárt Norðmenn porðu halda Harald her-skildi fyr Nizar ósi i öttu; hrafn fekk gnött nás = *Det vilde være mærkeligt, om ikke krigerne omsider tilfulde har mærket, hvor vi værgede det vide land — vi kæmpede —, at Nordmændene turde værge Harald med hærskjold den nat udenfor Nizæns munding; ravenen fik lig i mængde.*

- viða grund, of síðir,
hvárt herskildi halda
(hrafn fekk gnótt) í óttu
(nás) fyr Nizar ósi
Norðmenn Harald þorðu.
6. Oss dugir hrafnens ens hvassa
hungrdeyfi svá leyfa,
linns at lastim annan
látrs sveigjanda eigi;
aldri kvøddusk oddum
(annat hverjum manni
- tál 's of tyggja at mæla)
tveir fullhugar meiri.
7. Eigi myndi undan
allvaldr Dana halda
(oss dugir satt of snotran
sælinga kon mæla),
ef menn fyr sæ sunnan
(sverð reiddusk at ferðir)
þeir 's herskildi heldu
hrafnfœði vel tœði.

2. *Ulfsslokkr (1066).*

- Hét á oss, þás úti,
Ulfr (hákesjur skulfi)
róðr vas greiddr á grœði,
grams stallari, alla;
- vel bað skip með skylja
skeleggjaðr framm leggja
sitt, en seggir jötlu,
snjalls landreka spjalli.

6. Oss dugir svá leyfa hungrdeyfi ens hvassa hrafnens, at lastim eigi annan linns látrs sveigjanda; aldri kvøddusk tveir meiri fullhugar oddum; tál 's hverjum manni at inæla annat of tyggja = *Det sömmer sig for mig at rose således krigeren, at jeg ikke nedscetter den anden gavmilde fyrste; aldrig hilste to modigere helte hinanden med spyd; det er usandt, hvis nogen siger andet om kongerne.*

7. Eigi myndi allvaldr Dana halda undan — oss dugir mæla satt of snotran sælinga kon, — ef menn þeirs heldu fyr sunnan sæ herskildi tœði hrafnfœði vel; ferðir reiddusk sverð at = *Ikke vilde Danernes konge være flygtet — det sömmer sig for mig at tale sandt om den vise øeling af stormænd —, hvis de mænd, som holdt krigsskjold syd for havet, havde stået krigeren godt bi; mændene svang sværd mod hinanden.*

2. Ulfr, grams stallari, hét á oss alla, þás róðr vas greiddr úti á grœði; hákesjur skulfi; skeleggjaðr spjalli snjalls landreka bað leggja sitt skip vel framm með skylja, en seggir jötlu = *Kongens staller, Ulv, æggede os alle, da angrebet foretages ude på søen; de lange lanser bævede; den modige konges uforfærdede ven bød at legge sit skib godt frem med kongen, og hans mænd adlød.*

3. Óláfsdrápa (o. 1070).

1. Hás kveðk helgan ræsi
heimtíjalds at brag þeima
(mærð telsk framm) an fyrða
fyrr, þvit hann es dyri.
2. Ungr vísi, lézt Úsu
allnær búendr falla,
sótti herr, þars hætti
hliftrauðr konungr lifi;
þeim mun þangatkváma
þengils vesa lengi,
enn sem eptir renni,
iflaust, es þá lifðu.
3. Fellu vitt of vøllu
(vargr náði þar bjargask)
benja regn, en bragna
blóð vikingar óðu.
4. Þjóð fórk mórg i móðu,
menn druknuðu suknir;
drengr lá ár of ungan
ófar Mörükára;
Fila dróttinn rak flóttta
framr, tók herr á ramri
rós fyr røskum visa.
Ríklundaðr veit undir.

3, 1. Kveðk helgan ræsi hás heimtíjalds at þeima brag fyrr an fyrða — mærð telsk framm —, þvit hann es dyri = *Jeg påkalder den höje himmels hellige konge til dette digt för end mändenes — jeg er i färd med att fremsige et digt — ti han er herligere.*

2. Ungr visi lézt búendr falla allnær Úsu; herr sótti, þars hliftrauðr konungr hætti lifi; þangatkváma þengils mun iflaust vesa lengi þeim, es þá lifðu, sem enn renni eptir = *Unge fyrste, du lod bönderne falde tæt ved Usa; hæren angrebet, hvor den skjoldskye konge vovede sit liv; fyrstens ankomst derhen vil uden tvivl længe være for dem, som da beholdt livet, som om de forfølges endnu.*

3. Benja regn fellu vitt of vøllu, en vikingar óðu blóð bragna; vargr náði bjargask þar = *Blodströmmen flöd vidt over markerne, og vikingerne vadede i mändenes blod; ulven skaffede sig føde dér.*

4. Mórg hjóð fórk i móðu; menn druknuðu suknir; ófar drengr lá ár of ungan Mörükára; framr Fila dróttinn rak flóttta; herr tók á ramri rós fyr røskum visa. Ríklundaðr veit undir [sik baztan gram miklu (v. 5_s) — Oláfr borinn sólu (6_s)] = *Mange mænd omkom i elven; mændene sank og druknede; mange krigere lå tidlig døde omkring den unge Mörükåre; Filernes dygtige konge forfulgte de flygtende; hæren løb alt hvad den kunde for den tapre konge. Den stoltte Olav ved at han er født som den allerbedste konge under solen.*

5. Fylkir lét en fljótu flaust í haf. es leið at hausli; konungr skaut stafni þars heitir Hrafnsseyrr; bordvigg tróðu breiðan brims-gang; sær fell

5. Fylkir lét en fljótu
flaust, es leið at hausti,
skaut, i haf, þars heitir
Hrafnseyrr konungr stafni;
tróðu borðvigg breiðan
brims-gang, skipa langra
óðr fell sær of süðir.
Sik baztan gram miklu.
7. Qll biðr Egða stillir
eggjarfra lið seggja
sund fyr sinu landi
sóknorr stika dørrum;
jorð mun eigi verða
auðsótt Fila dróttins
söngherðondum sverða.
Sik baztan gram miklu.
6. Austr helt Engla þrýstir
ótvinna liði sinu,
stóran braut of stýri
straum, sæ, konungs Rauma;
glaðr tók herr, þás, heðra,
hringlestir kom vestan,
allr við qflgum stilli.
Óláfr borinn sólu.
8. Veitk hvar Óláfr úti
óslækinn rauð mæki
(deilask mér til mála
minni) fyrsta sinni;
hlaut til hafs fyr utan
Halland konungr (branda)
fogr sverð (ruðu fyrðar)
fjolgjödr lituð blóði.

óðr of süðir langra skipa. Sik osv. = *Fyrsten lod de hurtige skibe stikke til sœs, da det lakkede mod efteråret; kongen skød stavnen ud, hvor det hedder Ravnsør; skibene betrædte den brede brændings vej; sœn faldt rasende over langskibenes sider.*

6. Engla þrýstir ótvinn helt liði sinu austr sæ, braut stóran straum of stýri konungs Rauma; allr herr heðra tók glaðr við qflgum stilli, þás hringlestir kom vestan. Óláfr osv. = *Anglernes uforfærdede bekæmper styrede med sit mandskab øst over havet; den vældige strøm brødes på Römerkongens ror; hele folket her tog glad imod den kraftige konge, da den gavmilde kom vestfra.*

7. Sóknorr Egða stillir biðr lið eggjarfra seggja stika qll sund fyr sinu landi dørrum; jorð Fila dróttins mun eigi verða auðsótt sverða söng-herðondum = *Den kampranske Egde-konge byder det sværddjærve mandskab at omgørde alle sunde i sit land med spyd; Filernes konges land vil ikke blive let at angribe for krigerne.*

8. Veitk hvar óslækinn Óláfr rauð mæki úti fyrsta sinni; minni deilask mér til mála; fjolgjödr konungr hlaut fogr sverð lituð blóði til hafs fyr utan Halland; fyðrar ruðu branda = *Jeg ved, hvor den ruske Olav første gang rødfarvede sværdet ude; erindringen derom giver mig ord derom; den udmærkede konge fik de blanke sværd rødfarvede i blod til sœs udenfor Halland; mændene rødfarvede sværdene.*

9. Danskir drengir gengu utan borda til jarðar med brynjur ok hjalma; dynr úrigs malms varð górr; rekkar sukku sárir til grunna sunnan hafs;

9. Gengu danskir drengir
(dynr varð gørr) með brynjur
útan horðs til jarðar
(úrigs malms) ok hjalma;
sukku sárir rekkar
sunnan hafs til grunna,
hár varp hausum þeira
hranngarðr á þrom jarðar.

10. Sin óðul mun Sveini
sóknstrangr i Kaupangi,
þars heilagr gramr hvilir.
(hann 's ríkr) jofurr banna;
ætt sinni mun unna
Áleifr konungr hála
(Ulfs þarfat þar arfi)
alls Noregs (til kalla).

11. En at gerva gunni
gramr bjósk við styr ramman,
herskildi bað halda
hraustgeðr konungr austan;
út færðu lið litlu
løng borð fyr Stað norðan;
tróðut túnvöll reyðar
tveir döglingar meiri.

12. Heldr, siz hári foldu
heiptbráðr jofurr, náði,
ætt þreifsk Egða dróttins,
ólaust konungs-stóli;
mætr hilmir verr malmi
(mank skjoldungs lof) köldum
Rauma grund ok röndu.
Ríklundaðr veit undir.

hár hranngarðr varp hausum þeira á þrom jarðar = *De danske krigere gik overbord til bunds med brynjer og hjelme; de blodige spyd gjalded; mændene sank sårede i dybet syd for havet; den høje bølge kastede deres hjørneskaller op på kysten.*

10. Sóknstrangr jofurr i Kaupangi, þars heilagr gramr hvilir, mun banna Sveini sin óðul; hann 's ríkr; Áleifr konungr mun hála unna ætt sinni alls Noregs; Ulfs arfi þarfat kalla þar til = *Den kampstærke konge i Kaupang, hvor den hellige konge hviler, vil forbyde Sven sine odelslande; han er mægtig; kong Olav (d. hellige) vil højlig unde sin slægt hele Norge; Ulfs sön behøver ikke at gøre noget krav derpå.*

11. En graðr bjósk at gerva gunni við ramman styr; hraustgeðr konungr bað halda herskildi austan; løng borð færðu lið út litlu fyr norðan Stað; tveir döglingar meiri tróðut túnvöll reyðar = *Men kongen beredte sig til at kæmpe en hård kamp; den tapre konge bød at drage østfra med herskjold; de lange skibe forte hæren ud lidt nord for Stad; to større fyrtår har ikke betrådt havet.*

12. Heiptbráðr jofurr heldr ólaust konungs-stóli, siz náði hári foldu; ætt Egða dróttins þreifsk; mætr hilmir Rauma verr grund köldum malmi ok röndu; mank skjoldungs lof = *Den kampivrige konge holder fast på kongestolen, siden han fik det høje land; Agdekongens øst trivedes; Rømernes udmarkede konge værger sit land med det kolde stål og skjoldet; jeg husker (kender) kongens ry.*

13. Lønd vill þengill Þróenda
(þat likar vel skøtnum)
qll við ørna snilli
eggdjarfr i frið leggja;
hugnar þjóð, þat 's þegna
þrallyndr til friðmála
kúgar Engla øgir.
Óláfr borinn sólu.
14. Gefr áttstuðill jøfra
qrr ok steinda knørru
(hann vill hnøggvi sinnar)
hábrynuð skip (synja);
þjóð nýtr Óláfs auðar;
annarr konungr mønnum
se þú hvern slíkt fé reiðir.
Sik hætjan gram miklu.
15. Herþengill gleðr hringum
hoddørr, sás rýðr brodda,
bekksagnir; lætr bragna
bragningr gjøfum fagna;
Norðmønnum gefr nenninn
Nóregs konungr stórum,
qrr es Engla þverrir.
Óláfr borinn sólu.
16. Hilmir gefr ok hjalma
(hirð) svát enskis virðir
(konungs prýða þau klæði)
kynstórr firum brynjur;
dyggr lætr þungar þiggja
þengill af sér drengi
(vás launar svá visi
verðung) Hógars gerðar.

13. Eggdjarfr þengill Þróenda vill leggja qll lond i frið við ørna snilli; þat likar skøtnum vel; þjóð hugnar, þat 's Engla øgir kúgar þrallyndr þegna til friðmála = *Tröndernes sværddjærve fyrste vil med sin store klogskab bevirke fred i alle sine lande; det synes mændene godt om; det behager folket, at Anglernes modstander tvinger med sit faste sind undersætterne til fred.*

14. Áttstuðill jøfra gefr qrr hábrynuð skip ok steinda knørru; hann vilt synja hnøggvi sinnar; þjóð nýtr auðar Óláfs; se þú hvern annarr konungr reiðir mønnum slíkt fé = *Kongers øtling giver gavmildt höj-pansrede skibe og malede knarre; han vil fornægte al karrighed; folket nyder Olavs rigdom; se ad, hvilken anden konge giver mændene så meget guld.*

15. Hoddørr herþengill, sás rýðr brodda, gleðr bekksagnir hringum; bragningr lætr bragna fagna gjøfum; nenninn konungr Nóregs gefr Norðmønnum stórum; Engla þverrir es qrr = *Den gavmilde hærfyrste, som rødfarer spydene, glæder hirdmændene med ringe; fyrsten lader mændene glæde sig ved gaverne; Norges kraftige konge giver Nordmændene rundhåndet; Anglernes fjende er gavmild.*

16. Kynstórr hilmir gefr firum brynjur ok hjalma, svát virðir enskis; þau klæði prýða hirð konungs; dyggr þengill lætr drengi þiggja af sér þungar Hógars gerðar; visi launar verðung svá vás = *Den øtstore konge giver mændene brynjer og hjælme, så at han intet henSyn tager; de klæder prydner kongens hird; den brave fyrste lader mændene modtage af sig den tunge rustning; således lønner kongen sin hird for dens strabads.*

17. Óláfr gefr, svát jófra
alls engi má snjallra,
hoggvit goll til hylli,
hildinga kon mildi; gramr, es heiðum himni
 hann fremstr konungmanna,
 spyr þú hvern glikt mun gerva,
 gjøflund borinn undir.

Atli lítli.

Islands skjald, 11. árh.

Et digit om kong Olaf kyrre (o. 1070).

Øx rýzk, eisur vaxa,
allmørg, loga hallir, | hús brenna, gim geisar,
góðmenni fellr, blóði. |
|---|---|

Þorkell Skallason.

Islands skjald, 11. árh.

Valþjófsflokk (o. 1070).

1. Hundrað lét i heitum
hirðmenn jófurs brenna
sóknar Yggr, en seggjum
sviðukveld vas þat, eldi; | frétt 's at fyrðar knóttu
flagðviggs und kló liggja;
imleitum feksk áta,
óls blakk við hræfrakka. |
|---|--|

17. Óláfr gefr hoggvit goll til hylli, svát alls engi snjallra jófra má mildi hildinga kon; spyr þú hvern gramr mun gerva glikt; hann es borinn fremstr konungmanna gjøflund undir heiðum himni = *Olav giver hugget guld til troskab, så at slet ingen af modige fyrster kan måle sig med fyrsteætlingen i gavmildhed; spørsg, hvilken fyrste gör sligt; han er født som den ypperste konge under den klare himmel med hensyn til gavmildt sind.*

[A.] Øx rýzk blóði; góðmenni fellr; eisur vaxa; allmørg hús brenna, gim geisar, hallir loga = *Øksen rødfarves i blod; gode mænd falder; bålene tiltager, mange huse brænder; ilden raser, hallerne står i lue.*

[P.] 1. Sóknar Yggr lét hundrað hirðmenn jófurs brenna i heitum eldi, en þat vas seggjum svíðukveld; frétt 's at fyrðar knóttu liggja und kló flagðviggs; áta feksk imleitum óls blakk við hræfrakka = *Krigeren lod hundrede af kongens hirdmænd brænde i den hede ild; det var for mændene en svideafsten: det er erfaret, at mændene kom til at ligge under ulvens fod; føde skaffedes den mørkladne ulv med spydet.*

2. Vist hefr Valþjóf hraustan
Viljalmr, sás rauð malma,
hinn es haf skar sunnan
hélt, i tryggð of véltan;

satt 's at sið mun léttá,
snarr en minn vas harri
(deyrat mildingr mærri)
manndráp á Englandi.

Erringar-Steinn.

Islandske skjald, 11. årh.

Lausavisa.

ENN PÓTT ÓFRIÐ SUNNAN
qll þjóð segi skaldi,

(hlǫðum Geitis mar grjóti)
glaðir nennum vér, þenna.

Leiðolfr.

Islænder, 11. árh. (?)

Af et ubestemmeligt digt.

Njørðr bar goll ór garði grams þess 's verðung framði.

2. Vist hefr Viljalmr, hinn es skar sunnan hélt haf, of véltan i tryggð hraustan Valþjóf, sás rauð malma; satt 's at sið mun léttá manndráp á Englandi, en minn harri vas snarr; deyrat mærri mildingr = *Tilvisse har Vilhelm, han som kom sydfra over det kolde hav, mod tro og love overlistet den tapre Valþjóf, som rødfarvede skudvåbnene; det er sandt, at mandrab sent vil holde op i England; men min fyrste var rask; der dør ikke en mere fortræffelig fyrste.*

[St.] Pótt qll þjóð segi skaldi enn þenna ófrið sunnan, nennum vér glaðir, hlǫðum Geitis mar grjóti = *Uagtet alle fortæller skjalden endnu om denne ufred i syden, rejser jeg glad; jeg fylder mit skib med sten.*

[L.] . . . Njørðr bar goll ór garði þess grams, 's framði verðung = *Han førte guld ud af den fyrstes gård, som gav sine mænd hæder.*

Ormr Steinþórsson.

Islandsk skjald, 11. árh.(?)

1. Af et digt om en kvinde(?).

1. At væri borit bjórs
brikar ok mitt lik
(rekkar nem) dauðs (drykk
Dvalins) i einn sal.	nýri sløng nadd-Freyr
nisting of mjaðar Hrist.
2. Seggir þurfut ala ugg,
engu snýk i Viðurs feng
háði (kunnum hróðrs-smið
haga), of minn brag.	4. Þvit hols hrynbáls
hramma, þats berk framm,
Billings á burar full
bjarkar hefk lagit mark.
3. Skorða vas i fot førd
fjarðbeins afarhrein;	5. Hrosta drýgir hvern kost
hauk lúðrs gæi-Prúðr,
en drafnar loga Lofn
lóstu rækir vinfost.

1, 1. At lik bjórs brikar ok mitt dauðs væri borit i einn sal; rekkar nem drykk Dvalins = (*Jeg drömte?*) at kvindens og mit afsjælede legemē blev båret ind i én og samme sal; mændene høre mit kvad.

2. Seggir þurfut ala ugg of minn brag: snýk engu háði i Viðurs feng; kunnum haga hróðrs-smið = *Mændene behøver ikke at være mis-tænksomhed om mit digt; jeg fletter ingen spot ind i kvadet; jeg forstår at indrette verset.*

3. Fjarðbeins skorða vas førd i afarbrein fot; nadd-Freyr sløng nýri nisting of mjaðar Hrist = *Kvinden blev iført skinnende rene klæder; manden kastede et nyt klæde om kvinden.*

4. Þvit hefk lagit mark bjarkar hols hrynbáls á full Billings burar, þats berk framm = *Ti jeg har lagt kvindens mærke på det digt (karakteriseret hende i det digt), som jeg fremfører.*

5. Hauk hrosta lúðrs gæi-Prúðr drýgir hvern kost, en vinfost Lofn drafnar loga rækir lóstu = *Den høgsindede kvinde viser ethvert fortrin og den vennetro kvinde undgår enhver fejl.*

2. Af et ubestemmeligt digt.

1. Ræðk þenna móg manni
— — — — —
Vindsvals unað blindum.
2. Ek hef orðgnótt miklu
(opt finnum þat) minni,
framm telk leyfð fyr lofða,
ljósa an myndak kjósa.

Skraut-Oddi.*Islænder, 11. árh.(?)***Af et digt om en kvinde(?)**

1. Ef væri Bil bóru
brunnins logs, sús unnum,

2. Bøls munat bør at dylja
berg-Þórs nösum órum.

Steinarr.*Islænder, 11. árh.(?)***Af et digt om en kvinde.**

- Mens hafa mildrar Synjar
(mjúkstalls) logit allir

(sjá hófumk veltistoð stiltan
straumtungls) at mér draumar.

2. 1. Ræðk unað blindum manni þenna Windsvals móg = *Jeg skaffer den blinde mand (mig?) fryd denne vinter.*

2. Ek hef ljósa orðgnótt miklu minni an myndak kjósa — opt finnum þat — telk leyfð framm fyr lofða = *Jeg besidder den lysende ordrigdom i langt ringere grad end jeg kunde ønske — det mærker jeg ofte —; jeg fremfører mit digt for mændene.*

[Sk.-O.] **1.** Ef Bil brunnins bóru logs, sús unnum, væri á bönum; opt gerik orðaskipti einrœnliga = *Dersom den kvinde, jeg elsker, var tilstede på gården; ofte skifter jeg ord på særlings vis.*

2. Munat at dylja bøls . . . berg-Þórs . . . bør . . . nösum órum = *Vil ikke skjule ulykken (sorgen) . . . (resten usammenhængende).*

[S.] Allir draumar mildrar mens Synjar hafa logit at mér; sjá veltistoð straumtungls mjúkstalls hófumk stiltan = *Alle den milde kvindes drømme har bedraget mig: den kvinde har bragt mig i en fortædelig stilling.*

Steinþórr.

Islænder, 11. árh.(?)

Af et ubestemmeligt digt.

Forngorvan ák firnum	horna fors at hrósa
farms Gunnlaðar arma	hlitstyggs ok þó litinn.

Styrkárr Oddason.

Islænder, 11. árh.(?)

Af et ubestemmeligt digt.

Ok ept ítrum støkkvi	hlunns á Heita fannir
ók Högna lið vognum	hyrjar flóðs af móði.

Sveinn.

Islænder, 11. árh.(?)

Norðrsetudrápa.

1. Þás élreifar ófu	föls, við frost of alnar,
Ægis dœtr ok tættu	fjallgarðs rokur harðar.

[Stþ.] Ák forngorvan horna fors hlitstyggs farmsarma Gunnlaðar at hrósa firnum ok þó litinn = *Jeg har at rose stærkt den gamle skjaldemjöld som jeg ejer, uagtet den er ret beskeden.*

[St.] Ok Högna lið ók hlunns vognum af móði á Heita fannir ept ítrum støkkvi flóðs hyrjar = *Og Högnes mandskab sejlede på sine skibe i vrede ud på havet efter den herlige mand.*

[Sv.] 1. Þás harðar rokur föls fjallgarðs ófu ok tættu élreifar Ægis dœtr, of alnar við frost = *Da det snehvide fjelds stærke stormpusst vævede og sørderrev Ægirs stormmuntre døtre, opfostrede ved frosten.*

2. Tóku fyrst til fjúka Fornjóts synir ljótir.

3. Hlés dætr á við blésu.

4. Þar kómr, lyngs en lóngum leika leynisíka
lind vanði mik strindar lævi, ó til sævar.

Þóralfr (-valdr).

Islænder, 11. árh. (?)

Af et ubestemmeligt digt.

Sagði hitt, es hugði, hlifar-styggs þars hoggnir
Hliðskjalfar gramr sjólfum, Háreks liðar vóru.

Þórðr mauraskáld.

Islænder, 11. árh. (?)

Af et ubestemmeligt digt.

Sér á seima rýri, hrauns glaðsendir handa,
sigðis látrs at átti, Hermóðr fóður góðan.

2. *Først tog Fornjots stygge sönner til at blæse(?)*.

3. *Ægirs døtre blæste på skibet.*

4. Þar kómr ó til sævar, en lind strindar lyngs leynisíka vanði mik
leika lævi lóngum = *Der kommer elven til havet, men kvinden vænede
mig ofte til at spille puds.*

[P.] Hliðskjalfar gramr sagði sjólfum hitt, es hugði, þars liðar hlifar-
styggs Háreks vóru hoggnir = *Odin fortalte dem (ham?) selv, hvad han
tænkte (vidste?), der hvor den skjoldsky Håreks mænd blev dræbte.*

[P.] Sér á seima rýri, handa hrauns glaðsendir, at sigðis látrs Her-
móðr átti góðan fóður = *Man kan se på den gavmilde mand, du gav-
milde, at han havde en ædel fader.*

**Anonyme digte om historiske personer og
begivenheder.**

Darraðarljóð (efter 1014).

1. Vitt es orpit
fyr valfalli
rifs reiðiský;
rignir blóði;
nú 's fyr geirum
grár uppkominne
vefr, verþjóðar
es vinur fylla.
[rauðum vepti
Randvés bana].	járnvarðr yllir,
en ǫrum hrælaðr.
[skulum slá sverðum
sigrvef þenna].
2. Sjá 's orpinn vefr
ýta þormum
ok harðkléðr
hoftum manna;
eru dreyrrekin
dórr at skoptum,	3. Gengr Hildr vefa
ok Hjörprimul,
Sanngriðr, Svipul
sverðum tognum;
skapt mun gnesta,
skjoldr mun bresta,
mun hjalmgagarr
í hlif koma.
	4. Vindum, vindum
vef Darraðar,
þann 's ungr konungr

1. En vid væv, bebudende mandefald, er sat op; det regner med blod; nu er der rejst en væv, grå af spyd, som menneskenes (mændenes) veninder vil fylde [med Odins(?) røde islæt].

2. Den væv er forsynet med mennesketarme (som islæt og rendegarn) og stramt udspændt med menneskehoveder; blodige spyd er forskafter; jærnspidset 'ylle'(?), den (væven) er forsynet med pilk for stokke [lad os slå denne sejrvæv med sværd].

3. Hild og Hjörtrimul, Sanngrid og Svipul går nu at væve med dragne sværd (som slagbord); skaftet vil brage, skjold vil briste; sværdet vil bide skjoldet.

4. Vi vinder, vi vinder Darrads væv, den som den unge konge 'havde før'; frem vil vi gå og ud i kampen trænge, hvor vore venner skifter hug.

átti fyrri; framm skulum ganga ok i folk vaða, þars vinir órir vópnum skipta.	7. Peir munu lýðir løndum ráða, es útskaga áðr of byggðu, kveðk ríkjum gram ráðinn dauða; nú 's fyr oddum jarlmaðr hnigina.
5. Vindum, vindum vef Darráðar ok siklingi siðan fylgjum; þar séa bragnar blóðgar randir, Gunnr ok Göndul es grami fylgðu.	8. Ok munu Írar angr of biða, þats aldri mun ýtum fyrnask. Nú 's vefr ofinn, en vøllr roðinn; mun of lønd fara læspjøll gota.
6. Vindum, vindum vef Darráðar, þars vé vaða vigra manna; lótum eigi lif hans farask, eigu valkyrjur vals of kosti.	9. Nú 's ógurligt umb at litask, es dreyrugt ský dregr með himni; mun lopt litat

5. *Vi vinder, vi vinder Darrads væv, og siden vil vi følge fyrsten; der vil mændene se blodige skjolde, hvor Gunn og Göndul fulgte kongen.*

6. *Vi vinder, vi vinder Darrads væv, hvor de kampdygtige mænds faner trænger frem, vi vil sørge for, at hans liv ikke ødes; valkyrjerne har at bestemme valen.*

7. *De mænd vil ráde for lande, som før har bot på udnæs; jeg siger at den mægtige konge skal dø; nu er jarlen segnet for oddene.*

8. *Og Irerne vil få kummer, som aldrig vil glemmes af mænd. Nu er væven vævet, og marken blodfarvet; over lande vil rygtes mændenes nederlag.*

9. *Nu er det frygteligt at se sig omkring, da et blodigt sky farer under himlen; luften rødfarves af mændenes blod, som kampmæserne ved at synde.*

lýða blóði,
es sóknvarðir
syngva kunnu.

es heyrir á,
geirfjóða hljóð
ok gumum segi.

10. Vel kvóðum vér
of konung ungan
sigrljóða fjqlð,
syngum heilar;
en hinn nemi

11. Riðum hestum
hart út berum,
brugðnum sverðum,
á brott heðan.

Liðsmannaflokkur (1016).

1. Gøngum upp, áðr Engla
ættlönd farin røndu
morðs ok miklar ferðir
malmregns stafar fregni;
verum hugrakkir Hlakkar,
hristum spjót ok skjótum,
leggr fyr órum eggjum
Engla gnött á flóttu.

2. Margr ferr Ullr i illan
oddsennu dag þenna
frár, þars föddir órum,
fornan serk, ok bornir,
(enn á enskra manna
qlum gjóð Hnikars blóði)
qrt mun skáld i skyrtu
skreiðask hamri samða.

10. *Vel har vi sunget om den unge konge mange kamp-(sejr-?) sange; hil os for sangen, men han, som hører på, lære spydkvindernes sang og fortælle den til mændene.*

11. *Lad os ride kraftig bort herfra på de usadlede heste med dragne sværd.*

[Lfl.] 1. Gøngum upp, áðr malmregns stafar fregni ættlönd Engla farin røndu ok miklar morðs ferðir; verum hugrakkir Hlakkar, hristum spjót ok skjótum; Engla gnött leggr á flóttu fyr órum eggjum = *Lad os gå op, för krigerne erfarer, at Anglernes ødeislande oversvømmes af skjolde og meget manddrab; lad os være modige til kamp, lad os ryste spyd og skyde; Anglerne skare vil flygte for vore sværd.*

2. Margr frár oddsennu Ullr ferr þenna dag i illan fornан serk, þars órum föddir ok bornir; qrt skáld mun skreiðask i skyrtu samða hamri; qlum enn gjóð Hnikars á blóði enskra manna = *Mangen en rask kriger ifører sig i dag en gammel, laset trøje, hvor vi blev født og bårne; den raske skjald (jeg) vil nu iføre sig en skjorte, der er tildannet med hamren; endnu vil vi føde ravnen ved engelske mænds blod.*

3. Hár þykki mér, hlýra,
hinn jarl, es brá snarla
(mær spyrr viðr at væri
valkqstr), ara fóstu,
en þekkjondum þykkir
Þunns blás meginásar
hørð, sú's hilmir gerði,
hrið, á Tempsar síðu.
4. Knútr réð ok bað biða,
baugstalls, Dani alla,
lundr gekk róskr und randir,
ríkr, vá herr við díki;
nær vas, sveit þars sóttum,
syn, með hjalm ok brynu,
- elds, sem olmum heldi
elg Rennandi kennir.
5. Út mun ekkja líta,
opt glóa jörn á lopti
of hjalmtónum hilmi,
hrein sús býr í steini;
hvé sigrifíkinn sökir
snarla borgar karla,
dynr á brezkum brynjum
blóðiss, Dana visi.
6. Hvern morgin sér horna
Hlókk á Tempsar bakka
(skalat hanga má hungra)
hjalmskóð roðin blóði.

3. Hinn jarl þykki mér hár, es brá snarla fóstu ara hlýra; mær spyrr, at væri viðr valkqstr; en þekkjondum blás meginásar Þunns þykkir hørð hrið, sú's hilmir gerði á Tempsar síðu = *Den jarl synes mig fremragende, som rask gjorde ende på örnenes sult; kvinden vil spørge, at valdyngen var stor, men krigerne vil synes den kamp var hård, som fyrsten gjorde på Temsens bred.*

4. Knútr ríkr réð ok bað alla Dani biða; baugstalls lundr gekk róskr und randir; herr vá við díki; nær vas, þars sóttum sveit með hjalm ok brynu, sem „kennir syn elds“ heldi olmum elg Rennandi = *Den mægtige Knud rådede og bød alle Daner at forblive (dér); krigeren gik rask under skjoldet (i kampen); hæren kæmpede ved (borg)graven; dér hvor vi med hjelm og brynde angrede skaren, var det omrent som når en „mand“ styrer et rasende (fremadstormende) skib.*

5. Út mum hrein ekkja, sús býr í steini, líta, — opt glóa jörn á lopti of hjalmtónum hilmi —, hvé sigrifíkinn Dana visi sökir snarla borgar karla; blóðiss dynr á brezkum brynjum = *Den rene kvinde, som bor i stenen, vil se ud — ofte blinker våbnene i luften over den hjælmvante konge — (og se) hvor rask Danernes sejrbegærlige konge angriber borgens mænd; sværdet falder klingende på de britiske brynjer.*

6. Hvern morgin sér horna Hlókk hjalmskóð roðin blóði á Tempsar bakka; hanga má skalat hungra = *Hver morgen ser kvinden sværdene rødfarves i blod på Temsens bred; ravnen vil ikke sulte.*

7. Dag vas hvern þats Högna
hurð rjóðask nam blöði,
ár, þars úti vörum
Ilmr, i fór með hilmi;

kneigum vér, síz vígum
varð nýlokit hörðum,
fyllar dags, í fógrum
fit, Lundúnum sitja.

Flokkur om Sven Alfassson (o. 1034).

Vasa sunnudag, svanni,
(seggr hné margr und eggjar)
morgin þann sem manni
mær lauk eða ql bæri,

þás Sveinn konungr sína
saman tengja bað drengi
(hrátt gafsk hold at slita
hrarfni) skeiðar stafna.

Af et fyrstedigt (om Magnus den gode?).

Eldr brennat sá sjaldan,
sviðr dyggr jofurr byggðir,

(blása rönn fyr ræsi
reyk), es Magnús kveykvir.

7. Vas hvern dag, þats Högna hurð nam rjóðask blöði, þars vörum
úti i fór með hilmi, ár-Ilmr; vér kneigum, síz varð nýlokit hörðum vígum,
sitja í fógrum Lundúnum, fyllar dags fit = *Det skete hver dag, at skjoldet
rødfarvedes i blod, hvor vi var ude sammen med kongen, kvinde; vi
siddet (nu), siden hårde kampe for nylig blev endte, i det herlige London,
kvinde.*

[Fl.] Vasa þann morgin, sunnudag, svanni, sem mær bæri manni lauk
eða ql — margr seggr hné und eggjar — þás Sveinn konungr bað sína drengi
tengja saman skeiðar stafna; hrátt hold gafsk hrarfni at slita = *Det var
den søndags morgen, kvinde, ikke som når en mø bringer én løg eller øl
— mangen en mand faldt under sværdssæggene —, da kong Svend bad
sine mænd binde skibstavnene sammen; det rå kød gaves ravnene at
hakke i.*

Sá eldr, es Magnús kveykvir, brennat sjaldan; dyggr jofurr sviðr
byggðir; rönnu blása reyk fyr ræsi = *Den ild, som Magnus tænder, brænder
ikke sjælden; den modige fyrste afbrænder bygderne; husene udseñder røg
ved kongens virksomhed.*

Haraldsstikki (o. 1066).

Lógu fallnir i fen ofan Valþjófs liðar vópnum høgnir,	svát gunnhvatir ganga móttu Nordmenn yfir at nýum einum.
--	---

Af et fyrstedigt (? om Knud d. hellige?).

Allvalda kank alla austr ok suðr of flausta	Sveins es sonr at reyna, setr, hverjum gram betri.
--	---

Lausavísur.

1 (1004). Eltu seggir
(allsatt vas þat)
einn einföeting
ofan til strandar,
en kynligr maðr
kostaði rásar
hart ofstopi:
heyr Karlsefni.

2 (1010). Höss knýr hjarðar visi
(hann ræðr of fjør manna)
hallir, hristir mjallar
hadds, blóðvita røddu,
sá kennir þér sinna
svarðristit ben jarðar,
þat verðr at fé fjoðrar
fjør þitt, en sék gørva.

[Hst.] *Valtjovs krigere lå, våbenbidte, faldne ned i grøften, således at de kampriske Nordmænd kunde gå derover på lig alene.*

Kank alla allvalda austr ok suðr of flausta setr; Sveins sonr es hverju gram betri at reyna = *Jeg kender alle konger øst og syd for havet; Svens søn er bedre end hver anden konge at prøve.*

[Lv.] 1. *Mændene forfulgte — det var virkelig sandt — en enfadding ned til stranden, men den underlige mand løb alt hvad han kunde, den overmodige: hør Karlsævne.*

2. Höss hjarðar visi knýr hallir røddu blóðvita, hristir hadds mjallar; hann ræðr of fjør manna; sá kennir þér sinna svarðristit jarðar ben, en sék gørva; þat verðr, at fé fjoðrar fjør þitt = *Den grå tyr fylder huset med sin brølende, blodvarsrende stemme, gråhårede mand; den vil overvælde mænds liv, den vil lære dig at besøge din grav i jorden; det ser jeg tydelig; det vil ske, at kvæget vil binde dit liv.*

3. Opt es auðar þopta
œr es tungu hrærir
(sék á blóðgum búki
bengrát), es ér látið;
tarfr mun hér, þvit horfa
hann tekr reiðr við mōnum,
(þat sér golls ens gjalla
Gerðr) þinn bani verða.
3. Opt es auðar þopta
œr es tungu hrærir
(sék á blóðgum búki --; tarfr mun hér verða bani þinn, þvit hann tekr
horfa reiðr við mōnum; þat sér Gerðr ens gjalla golls = *Ofte er kvinden*
(jeg) gal, når hun rører sin tunge, efter hvad I siger; — jeg ser blod på
(din) blodige krop —; tyren vil her blive din bane, ti den begynder at
vende sig vred mod folk; det ser kvinden (jeg).
- 4 (1027). Áleifr knýr und órum
orðsnjallr Visund norðan;
brýtr annarr gramr úti
unnheim dreka sunnan.
4. Orðsnjallr Áleifr knýr Visund norðan und órum; annarr gramr
brýtr úti unnheim sunnan dreka = *Den veltalende Olav driver Visund*
nordfra med årerne; en anden konge kløver belgen syd fra med sin drage.
- 5 (1047). Nú fara heim i húmi
(her) kunn (fyr lög sunnan
5. Nú fara kunn veðrs dýr heim i húmi með þenna nenninn gram
dauðan; her daprar fyr sunnan lög; old hefr haldir illa; esa striðvana siðan;
hirðmenn skylja, þess 's fremstr vas joðra, hafa hulit hófuð = *Nu*
drager de kendte skibe hjem i tusmørket med denne kraftige konges lig;
folket syd for havet føler sorg; mændene har lidt et stort tab; siden er
stor kummer; den konges hirdmænd, som var den ypperste af fyrster, har
bedækket deres hoved.
- 6 (1048). Skóru jast ór osti
(eybaugs) Dana meyjar
(þau of ɔngruðu þengil
þing) akkeris-hringa;
nú sér mórg i morgin
mær (hlær at því færi)
ærnan krók ór jarni
allvæld skipum halda.

3. Opt es auðar þopta œr, es hrærir tungu, es ér látið — sék bengrát á blóðgum búki --; tarfr mun hér verða bani þinn, þvit hann tekr horfa reiðr við mōnum; þat sér Gerðr ens gjalla golls = *Ofte er kvinden* *(jeg) gal, når hun rører sin tunge, efter hvad I siger; — jeg ser blod på* *(din) blodige krop —; tyren vil her blive din bane, ti den begynder at vende sig vred mod folk; det ser kvinden (jeg).*

4. Orðsnjallr Áleifr knýr Visund norðan und órum; annarr gramr brýtr úti unnheim sunnan dreka = *Den veltalende Olav driver Visund* *nordfra med årerne; en anden konge kløver belgen syd fra med sin drage.*

5. Nú fara kunn veðrs dýr heim i húmi með þenna nenninn gram dauðan; her daprar fyr sunnan lög; old hefr haldir illa; esa striðvana siðan; hirðmenn skylja, þess 's fremstr vas joðra, hafa hulit hófuð = *Nu* *drager de kendte skibe hjem i tusmørket med denne kraftige konges lig;* *folket syd for havet føler sorg; mændene har lidt et stort tab; siden er stor kummer; den konges hirdmænd, som var den ypperste af fyrster, har bedækket deres hoved.*

6. Dana meyjar skóru akkeris-hringa ór jast-osti; þau eybaugs þing of ɔngruðu pengil; nú sér mórg mær i morgin ærnan krók ór jarni halda skipum allvalds; færi hlær at því = *Danernes mør snittede ankerringe af myseost; de søredskaber ørgrede kongen; nu ser mangen en mør denne morgen et stort antal kroge af jærn fastholde kongens skibe; det er ikke nær så mange, som smiler af det.*

7 (*Menn Haralds 1049*).

Brendr vas upp með endum
allr, en þat má kalla
hraustligt bragð es hugðak,
Heiðabær af reiði;
vón 's at vinnim Sveini
(vask i nött fyr óttu)
gaus hár logi ór húsum,
harm (á borgar armi).

8 (*Ungr maðr o. 1060*).

Ferk i vánda verju,
verr nauð of mér snauðum,
køsungr fær vist i vási
vømm — en þat vas skømmu;
endr vas hitt, at hrundi
hringkofl of mik Inga,
gøgl børut sik sára
svøng — en þat vas løngu.

9 (*Saltkarl, o. 1060*).

Brendum brúk á sandi,
bauðk hyr þara rauðum,
reyksvæla tók rjúka
rømm — en þat vas skømmu.

10 (*Om Harald hárdráde, o. 1061*).

Skrapp ór høndum
Haraldr Dønum.

11 (*Om Olav kyrre, o. 1070*).

Varði ógnar-orðum
Áleifr ok friðmólum
jørð, svát engi þorði
allvalda til kalla.

7. Allr Heiðabær vas brendr upp með endum af reiði, en þat má kalla, es hugðak, hraustligt bragð; vón 's at vinnim Sveini harm; hár logi gaus ór húsum; vask i nött fyr óttu á borgar armi = *Hele Hedebý blev brændt op fra den ene ende til den anden af forbitrelse; det kan man kalde, skulde jeg mene, en tapper gærning; det er at vænte, at vi bedrøver Sven; den høje flamme skød op af husene; i nat før ottetid var jeg oppe på borgens arm.*

8. Ferk i vánda verju, verr nauð of mér snauðum; køsungr fær vist vømm i vási — en þat vas skømmu; hitt vas endr, at Inga hringkofl hrundi of mik; sára gøgl børut sik svøng — en þat vas løngu = *Jeg ifører mig en dårlig kappe; den værger mig fattige mand mod det værste; kappen bliver tilvisse stærkt medtagen under strabadserne — det var for kort tid siden; det skete forдум, at ringbrynen faldt ned over mig; ravnene var ikke sultne — men det er længe siden.*

9. Brendum brúk á sandi, bauðk hyr þara rauðum hyr; rømm reyksvæla tók rjúka — en þat vas skømmu = *Jeg brændte tang på stranden, jeg gav tangen til den røde ild; den tykke, ramme reg begyndte at ryge — det er kort tid siden.*

10. *Harald slap ud af Danernes hænder.*

11. Áleifr varði jørð ógnar-orðum ok friðmólum, svát engi allvalda þorði kalla til = *Olav værgede sit land med trusler og fredstale, så at ingen af konger vedede at gøre fordring derpå.*

- 12 (*Om uro i Danmark, o. 1080;* dansk?). en þik, konungr,
þjóf míns fEAR.
- Stundum vér til stikka,
styrr vex i Danmørku,
esat Sveins synir sáttir
at sinn fóður dauðan;
Haraldr skal vígi verja,
(þá 's vel tamiðr stikki)
jorð af øernu magni
fyr ellifu bræðrum.
- 13 (*En bonde, o. 1080).*
Segr vetrqomul —
veit ekki sú;
ok tvévetr segr,
trúik eigi at heldr;
en prévetr segr,
— þykkira mér glikligt —,
kveðr mik róa
á merar hofði,
- 14 (1093). Ungr kom Hókon
hingat,
(hann 's baztr alinn manna)
frægðar mildr (á foldu)
fór með Steigar-Póri;
syni Áleifs bauð síðan
sjalfr upp Nóreg halfan,
mildr, en Magnús vildi
málsnjallr hafa allan.
- 15 (1095). Breðr i Bjarkey miðri
ból, þats ek veit gólast;
téra þarf af Póri
(þýtr vandar ból) standa;
Jóan mun eigi frýja
elds né ráns, es kveldar;

12. Jeg tænker på en vise; der vokser ufred i Danmark; Svens sønner er ikke enige efter deres faders død; Harald må ved kamp værge landet med stor kraft mod sine elieve brødre. Nu er visen vel lavet.

13. Den årsgamle (krage) siger — men den ved intet; og den to år gamle siger — men jeg tror det alligevel ikke; men den treårige siger — det synes mig usandsynligt —, den siger, at jeg (sidder og) rør på en hoppes hoved og at du konge har stjålet mit fæ.

14. Ungr Hókon kom hingat; frægðar mildr fór með Steigar-Póri; hann 's alinn baztr manna á foldu, sjalfr bauð síðan mildr Áleifs syni upp halfan Nóreg, en málsnjallr Magnús vildi hafa allan = *Den unge Hakon kom hertil; den ryrike kom med Steigar-Tore; han er den bedste mand, der er født på jorden; selv bed han siden gavmild Olafs sön at give ham det halve Norge, men den veltalende Magnus vilde have det hele.*

15. Í miðri Bjarkey breðr ból, þats ek veit gólast; téra þarf standa af Póri; vandar ból þýtr; Jóan mun eigi frýja elds né ráns es kveldar; bjart logi sviðr breiðan bý; reyk leggr til skýja = *Midt på Bjarkø brænder en gård, den herligste jeg kender; Tore volder intet godt; ilden knitrer; Joan vil ikke, når det aftnes, behøve at bebrejde, at ild og ran ikke har været; den klare lue brænder den brede gård; regen føres op til skyerne.*

- sviðr hjartr logi breiðan
bý, leggr reyk til skýja.
- 16 (1095). Spurði Ullstrengr orði,
at rendusk skip hvatla,
(sverð bitu snarpra fyrða
- slætt) hvé Þórir mætti;
lundr kvazk heill at hondum
hjors (frögum þat gorrva),
gerðisk glamm á borði
grjóts, en hrumr at fótum.

Drömmes- og varselsvers.

- 1 (1008). Vissak Hrafn, en
Hrafn
hvoss kom egg i leggi,
hjaltugguðum hoggva
hrynfiski mik brynu,
þás hræskári hlýra
hlaut fen vaða benja;
klauf gunnsproti Gunnar
Gunnlaugs hófuð runna.
- 2 (1008). Roðit vas sverð, en
sverða
sverð-Rognir mik gerði,
(vóru reynd i röndum
randgöldn) fyr ver handan;
blóðug hykk í blóði
blóðgøgl of skor stóðu.
sárfíkinn hlaut sára
sárgammr enn ó þramma.

16. Ullstrengr spurði orði — skip rendusk hvatla at — hvé Þórir mætti, (sverð snarpra fyrða bitu slætt); lundr hjors kvazk heill at hondum en hrumr at fótum; frögum þat gorrva; glamm grjóts gerðisk á borði = *Uldstræng spurgte — idet skibene strøg rask mod hinanden —, hvorledes Tore havde det (de raske mænds sværd bed dårligt); manden sagde, at hans hænder (arme) fejlede intet, men at benene var dårlige; jeg har hørt nöje; stenkast bragede mod skibsiden.*

[Drv.] 1. Vissak Hrafn hoggva mik hjaltugguðum hrynfiski brynu, en hvoss egg kom i leggi Hrafn, þás hræskári hlaut vaða fen hlýra benja; gunnsproti Gunnar runna klauf hófuð Gunnlaugs = *Jeg mærkede, at Ravn huggede mig med det hjaltede sværd, men den hvasse øg bed (også) Ravns lægge, da ravnen fik vade i blod; krigerenens sværd kløvede Gunnlegs hoved.*

2. Sverð vas roðit fyr handan ver, en sverð-Rognir gerði sverða mik; randgöldn vóru reynd i röndum; hykk blóðug blóðgøgl stóðu í blóði of skor; sárfíkinn sárgammr hlaut enn þramma sára ó = *Sværdet rødfarvedes hinsides havet og krigeren sårede mig; sværdene prøvedes i skjoldene; jeg tror at de blodige ravne stod i blod over hovedet; den sårgriske ravn fik endnu vade i blod.*

- 3 (1014). Vask þars bragnar
børðusk,
brandr gall á Írlandi
margr, þars móettusk tørgur,
malmr gnast í dyn hjalma;
svipun þeira frák snarpa,
Sigurðr fell i dyn vigrar,
áðr téði ben blæða,
Briann fell ok helt velli.
- þvigit optar þurr,
þeygi dylk at viti tvau.
- 4 (o. 1020). Kosti fyrðar,
ef framir þykkjask,
ok varisk við svá
vélum Snorra;
engi mun við varask,
vitr es Snorri.
- 6 (1062). Snjallr á haug á hellu,
Hjaldr á búð til kalda,
vekið ér i dag dreyra
drött; nú 's sigr á spjótum;
valdr man hitt at hildar
hlæjandi rauðk blæju
(skjold nefnik svá) skófnum
skjóma fyrstr at rómu.
- 5 (o. 1020). Hangir vót á vegg,
veit hattkila bragð,
- 7 (1062). Min stóð búð síz,
bræðra
(brann) gekk hvárr fyr annan
(høll) ok heldum snjallir,
hér fellum, þá velli;
hrósar hug fyr visa
Hjaldr, eru vig til sjaldan,

3. Jeg var dér, hvor mændene kæmpede; mange sværd clang i Irland, hvor skoldene mødtes; skudvåbnene bragede i kampen, jeg har hørt, at deres kamp var hård; Sigurd falldt i kampen, men først blødte sårene; Brian falldt som sejrherre.

4. Mændene må gøre alt, hvis de anser sig for dygtige, og tage sig så i øgt for Snorres list; ingen vil tage sig i øgt; vis er Snorre.

5. Hættelaget hænger vådt på væggen, den kender en list (der brygges) — oftere vil den ikke blive tør under disse forhold(?), jeg skjuler ikke at jeg kender en dobbelt (list).

6. Snjall har en høj på klippen; Hjald har en meget kold bod; i dag vil I bringe folk til at bløde; der er sejr over spydene nu; krigeren (jeg) husker det, at jeg smilende rødfarvede dugen (det er skjoldet jeg kalder således) med det polerede sværd, Forrest i kampen.

7. Min búð stóð hér siz fellum; hvárr bræðra gekk fyr annan — høll brann — ok heldum på snjallir velli; Hjaldr hrósar hug fyr visa; vig eru til sjaldan; gleðr oss þat 's veitk þik teitan gefa Viðri val = Min bod (høj) stod her, siden vi falldt; enhver af os to brædre gik frem foran den anden — husene brændte — og vandt da modige sejr; Hjaldr (jeg) roser mit mod for kongen; kampe er (nu) for sjældne; det glæder mig, at du vil glad give Odin val.

gleðr oss þat 's val Viðri
veitk þik gefa teitan.

8 (1066). Vist 's at allvaldr
austan
eggjask vestr at leggja
mót við marga knútu
(minn snúðr es þat) prúða;
kná valþiðurr velja,
veit ørna sér beitu,
steik af stillis haukum
stafns; fylgik því jafnan.

9 (1066). Stór taka fjöll at falla,
ferr sótt of kyn dróttar,
eyðisk friðr, en fædisk
fjandhugr meðal landa;
vesa munk yðr sem qðrum

angrljóðasom þjóðum
(ylgr nemr suðr at svelga
sveita) urðr of heitin (*gentages*).

10 (1066). Skœð lætr skina
rauðan
skjold, es dregr at hjaldri;
brúðr sér Aurnis jóða
ófor konungs gørva;
sviptir sveiflandkjapta
svanni holdi manna;
ulfs munn litar innan
ðölöt kona blöði (*gentages*).

11 (1066). Gramr vá frægr til
fremðar
flestan sigr enn digri;

8. Vist 's, at allvaldr austan eggjask at leggja vestr móti við marga prúða knútu — minu snúðr es þat; valþiðurr kná velja steik af haukum stafus stillus; veit ørna beitu; fylgik jafnan því = *Det er afgjort, at kongen østfra er opsat på at mødes med mange herlig ligknokkel vesterpå; det er fordel for mig; ravenen vil få føde fra kongens skibe; den ved der rigelig føde for sig; jeg støtter altid det.*

9. *Store bjerge begynder at styrte, sygdom hærjer menneskeheden, freden forstyrres og fjendskab opstår mellem lande; for eder som for andre folk vil jeg blive kaldt Urd, fuld af bedrøvende sang; ulvinden vil i syden sluge blod.*

10. Skœð lætr rauðan skjold skina, es dregr at hjaldri; brúðr Aurnis jóða sér ófor konungs gørva; svanni sviptir sveiflandkjapta holdi manna; ðölöt kona litar blöði ulfs munn innan = *Ulysket lader det rede skjold skinne, nu da det trækker op til kamp; jættebruden ser kongens nederlag beredt; kvinden flænger med sin kæbe mændenes kød; den rasende kvinde rødfarver ulvens mund indvendig i blod.*

11. *Frægr gramr enn digri vá flestan sigr til fremðar; hlautk heilagt fall til vallar, þvit sótum heima; uggik enn, tyggi, at yðr myni of byrjuð feigð; gefið fókum fiks trolls fyllar, goð veldra sliku = Den navnkundige digre konge tilkæmpede sig sejr i alle slag til øre for sig; jeg fik et hellig-gørende fald på kamppladsen, ti jeg forblev hjemme; jeg er bange for, konge, at en nær forestående død venter eder; du vil afgive føde for ulvene; det er ikke gud der volder det.*

hlautk, þvit heima sótum, heilagt fall til fallar; uggik enn, at, tyggi, yðr myni feigð of byrjuð; trolls gefið fókum fyllar fiks; veldra goð sliku.	úrigtoppa, ills valdandi; eldr es í endum, eitr í miðju; svá es of Flosa róð sem fari kefli; svá es of Flosa róð sem fari kefli.
12. Ek ríð hesti hélugbarða	

12. Jeg rider en hest med rim på snuden, med fugtig top (pandeklok), (jeg) ondt voldende; ild er i enderne (af stokken), edder i midten, således går det med Floses planer som med den svungne stok (bægge fremkalder ild).

Det 12. árhundrede

Magnús berfœttr.

Norsk konge, 1093—1103.

Lausavísur.

1 (1098). Auð hefk minn, þanns	(mór drekkr suðr ór sǫrum
mǫnnum sveita) leik ok teiti;
margteitum réðk veita,	sá kennir mér svanni,
(húf lætk kløkkvan klifa	sin lond es verr röndu
kolgur) illa folginn.	(sverð bitu Hǫgna hurðir)
hvítjarpr sofa litit.
2. Vill hann eigi flokk várn
fylla?	4. Hvæt 's i heimi betra,
hyggr skald af þró sjaldan
(mjók 's langr sás dvelr drengi
dagr) an vif en fogru;
þungan berk af þingi
falsk riddari enn valski?	
3. Sú 's ein es mér meinar
Maktildr ok vekr hildi	

1. Hefk illa folginn auð minn, þanns réðk veita margleitum mǫnnum, lætk kløkkvan húf klifa kolgur = *Jeg har anbragt mit guld ilde, det som jeg har givet mine muntre mænd; jeg lader den smidige bov betræde bølgerne.*

2. *Vil han ikke fylde vor skare?; skjulte sig den vælske ridder?*

3. Sú 's ein, Maktildr, es meinar mér leik ok vekr hildi; sveita mór drekkr suðr ór sǫrum; så hvítjarpr sveita, es verr lond sin röndu, kennir mér sofa litit; sverð bitu Hǫgna hurðir = *Der er én, Maktild, som formener mig leg og lystighed og vækker kamp; ravnens drikker syd på af sårene; den lysbrune kvinde, som værger sit land med skjoldet, lærer mig at sove lidet; sværdene bed skjolde.*

4. Hvæt 's betra i heimi an en fogru vif; skald hyggr sjaldan af þró; mjók langr es dagr, sás dvelr drengi; berk af þingi þungan harm, þann es

- þann harm, es skalk svanna
(skreytask menn at móti)
minn aldrigi finna.
5. Jørp mun eigi verpa
arm-Hlin á glæ sinum,
orð spyrk gollhrings Gerðar
góð of skald i hljóði;
annk, þótt eigi finnak
opt, goðvefjar þoptu;
- viti menn at hykk hennar
hála rökðarmólum.
6. Hvæt skulum heimfør kvitta?
hugr 's minn i Dyflinni,
enn til kaupangs kvinna
kømkat austr í hausti;
unik, þvit eigi synjar
ingjan gamans pinga;
ærskan veldr þvi 's írskum
annk betr an mér svanna.

Steigar-Þórir.

Norsk høvding, d. 1094.

En kvædling.

Vørum félagar fjórir forðum; einn við stýri.

skalk aldrigi finna svanna minn; menn skreytask at móti = *Hvad findes der bedre i verden end de skönne kvinder; skjalden glemmer sjælden sin længsel; den dag er meget lang, der forsinker mændene; jeg bærer bort fra tinget en tung sorg, den at jeg aldrig skal træffe min kvinde. Mændene smykker sig til (ved?) mødet.*

5. Jørp arm-Hlin mun eigi verpa sinum [orðum] á glæ; spyrk i hljóði góð orð gollhrings Gerðar af skald; annk goðvefjar þoptu, þótt eigi finnak opt; viti menn at hykk hála rökðarmólum hennar = *Den bruhårede kvinde skal ikke have kastet sine [ord] i havet; jeg erfarer hemmelig kvindens venlige ord om skjalden; jeg elsker hende, skønt jeg ikke træffer hende ofte; man vide, at jeg holder meget af hendes venligsindede ord.*

6. Hvæt skulum kvitta heimfør? hugr minn 's i Dyflinni; kømkat enn i hausti austr til kaupangs kvinna; unik, þvit eigi synjar ingjan gamans pinga;ærskan veldr þvi 's annk betr írskum svanna an mér = *Hvad skal vi snakke om hjemrejse?; hele mit hjerte er i Dublin; jeg kommer ikke mere i dette efterår til Nidaros' kvinder; jeg er tilfreds, ti „ingjan“ (pigen) nægter mig ikke gammensmøder; ungdommen volder, at jeg elsker den irske kvinde mere end mig selv.*

[St.-P.]. Vi var för fire fäller; én ved roret.

Kali Sæbjarnarson.*Norsk hövding, 11—12. árh.***Lausavísa (1098).**

Hvé launa þér þinir
þingríkir hófðingjar,

vestr bifask róng i röstum
(reyn oss jofurr) hnossir?

Björn krepphendi.*Islandsk skjald, omkr. 1100.***Magnúsdrápa (o. 1100).**

1. Vitt lét Vørsa dróttinn,
varð skjótt rekinn flótti,
(hús sveið Hørða ræsir)
Halland farit brandi:
brendi buðlungr Prøenda.
blés kastar hel fasta
(vakði viskdælsk ekkja)
viðs, mórg heruð síðan. | 2. Snarr rauð Sygna harri
sverð á úthlaupsferðum,
vitt nam vargr at slíta
varma bróð, á Harmi;
frátt, hvé fylkir mátti,
fór svát hengðr vas Þórir
(fór vas gunnar gervis
greið) dróttins-svik leiða. |
|--|---|

[K.] Hvé launa þér þinir þingríkir hófðingjar hnossir? róng bifask vestr i röstum; reyn oss, jofurr = *Hvorledes lönner dine tingnægtige hövdingar dig dine kostbarheder? spanten ryster vesterpå i strömmene; prøv os konge!*

[B.] 1. Vørsa dróttinn lét farit vitt Halland brandi; flótti varð rekinn skjótt; Hørða ræsir sveið hús; buðlungr Prøenda brendi síðan mórg heruð; hel viðs kastar blés fasta; viskdælsk ekkja vakði = *Vorsernes herre trængte frem med sværd over det vide Halland; de flygtende blev hurtig forfulgte; Hørdernes konge bændte husene; Trøndernes første bændte siden mange herreder; stormen lod ilden flamme op; kvinderne i Viskardal fik våge.*

2. Snarr Sygna harri rauð sverð á úthlaupsferðum á Harmi; vitt nam vargr at slíta varma bróð; frátt, hvé fylkir mátti leið, dróttins-svik; svá fór, at Þórir vas hengðr; fór gunnar gervis vas greið = *Sogniñgernes raske fyreste rødfurvede sværdet i de oprørske skarers blod på Harm; vidt og bredt fik ulven varmt bytte at slide i; du har hart, hvorledes kongen kunde göre forræderne kede af deres svig; det gik så, at Tore blev hængt: krigeren tog gik godt.*

3. Vikinga lætr vengis
vallbaugs hati falla,
vitt rýðr jörn á ýtum
Áleifs mógr en fogru.
- 4 Hrafngreddir vann hrædda
hlifar styggr, i byggðum,
þróenzka drött, es þótti
þeim markar ból sveima;
hygg at hersa tveggja
her-Baldr lyki aldri
sinn; jór vasa svóru
svangr, fló orn til hanga.
5. Lék of Ljóðhús fíkjum
limsorg náar himni,
- vitt vas ferð á flóttu
fús; gaus eldr ór húsum;
órr skjoldungr fór eldi
ívist (húendr mistu)
röggeisla vann ræsir
rauðan (lifs ok auðar).
6. Hungrþverrir lét herjat
hriðar gagls á Skíði,
rønn rauð Tyrvist innan
teitr vargr i ben margri;
grötti Grenlands dröttinn,
gekk hátt Skota stekkvir,
(þjóð rann mylsk til mæði)
meyjar suðr i eyjunum.

3. Vallbaugs vengis hati heiti vikinga falla; Áleifs mógr rýðr vilt en fogru jörn á ýtum = *Den gammilde fyrste lader vikinger falde; Olavs sön rødfarver videnom de blanke sværd i mændenes blod.*

4. Hlifar styggr hrafngreddir vann þróenzka drött hrædda, es þeim markar ból sveima i byggðum; hygg at her-Baldr lyki sinn aldri tveggja hersa; svóru jór vasa svangr; orn fló til hanga = *Den kriger, der ikke bryder sig om skjoldets værn, gjorde Trønderne bange, da de fundt, at ilden blussede lystig i deres bygder; jeg ved, at krigeren på én gang tog to herser af dage; ulven var ikke sultern; örnen fløj til den hængte.*

5. Limsorg lék fíkjum náar himni of Ljóðhús: vitt vas ferð fús á flóttu; eldr gaus ór húsum; órr skjoldungr fór ívist eldi; ræsir vann röggeisla rauðan; húendr mistu lifs ok auðar = *Ilden spillede voldsomt op imod himlen på Ljodhus; vidt og bredt var folk begærlige efter at flygte; flammerne skød op fra husene; den raske konge hærgede Ivist med ild; kongen rødfarvede sværdet; bønderne mistede liv og gods.*

6. Hriðar gagls hungrþverrir lét herjat á Skíði; teitr vargr raud rønn i margri ben innan Tyrvist; Grenlands dröttinn grötti meyjar suðr i eyjunum; Skota stekkvir geck hátt. mylsk þjóð rann til mæði = *Krigeren hærgede Skid; den glade ulv rødfarvede bønderne i mangt et sår på Tyrvist; Grenlands konge bragte mørerne syd på øerne til at græde; Skoternes overcinder var heldig; folkene på Møll løb så de blev trætte.*

7. Snarr konungr bar vitt randir á sléttu Sandey; rauk of Íl, pås allvalds menujóku á brennur; seggja kind sunnar Santiri laut und eggjar;

7. Vitt bar snarr á sléttá
 Sandey konungr randir;
 rauk of Íl, þás jóku
 allvalds menn á brennur;
 Santíri laut sunnar
 seggja kind und eggjar;
 siggæðir réð siðan
 snjallr Manverja falli.
8. Hætt vas hvært þats átti
 hvarf Goðrœðar arfi;
 lönd vann lofðungr Þróenda
 Lögmanni þar bannat;
- nýtr fekk nesjum útar
 naðrbings tópuð finginn
 Egða gramr, þars umðu,
 ungr, véttrima tungur.
9. Lifspelli réð Laufa
 lundr i Qngulssundi,
 (broddr fló) þars slög snuddu
 (snúðigt) Huga ens prúða;
 qll hefr Jóta fellir
 eylond farit brandi
 (vitt liggr dyggs und dróttum
 dögplings grund) of stundir.

snjallr siggæðir réð siðan falli Manverja = *Den raske konge førte skjoldene vidt omkring på den flade Sandø; det røg rundt omkring på Il, da kongens mænd foregde brandene; befolkningen syd for Cantyre faldt under sværdsæggene; den modige kriger besørgede siden Manboernes fald.*

8. Hætt vas hvært hvarf, þats arfi Goðrœðar átti; lofðungr Þróenda vann bannat þar Lögmanni lönd; ungr nýtr Egða gramr fekk finginn naðrbings tópuð útar nesjum, þars véttrima tungur umðu = *Hvert tilflugtssted, som tilhørte Gudrøds sön, var farligt; Tröndernes konge forbød Lögmann landene där; den unge, dygtige Egdekonge fik manden fanget udenfor næssene, hvor klingerne hvinede.*

9. Lundr Laufa réð lifspelli Huga ens prúða i Qngulssundi, þars slög snuddu; broddr fló snúðigt; Jóta fellir hefr farit of stundir qll eylond brandi; grund liggr vitt und dróttum dyggs dögplings = *Krigeren volgte Huge den prudes død i Angelsund, hvor våbnene fløj; pilen for afsted med rask fart; Jydernes fælder har i nogen tid hærjet alle øerne med sværd; jorden er vidi og bredt i den modige fyrstes mænds magt.*

Eldjarn.*Islænder, omkr. 1100.***Lausavisor (1100).**

1. Hvi samir hitt at dusa
hirðmanni geðstirðum?,
vest nú, þótt kjol kosti,
knár, riddari enn hári;
þat 's satt, at býk byttu,
breiðhúfuðum, reiða,
austr 's til hár í hesti
hvaljarðar, Giparði.
2. Frák at flóttá rókuð,
falsk annat lið manna
(þar vas harðr es heyrðak
hernaðr), á Foxerni;
varð hjalmþrimu herðis
hár pars staddir výruð
gangr, en gauzka drengi,
Giparðr, i hel barðir.

Porkell hamarskáld.*Islandsk skjald, omkr. 1100.***1. Magnúsdrápa (o. 1104).**

1. Vitt dró sínar sveitir
samán stórhugaðr Þórir
(heldr výrut þau hólðum
haglig röð) með Agli;
- snorpr frák á því, 's urpu
endr, Skjalgs vinum, lendir
menn við morðhauks brynni,
mein, of afl sér steini.

[E.] 1. Hvi samir hitt geðstirðum hirðmanni at dusa?, vest nú knár, enn hári riddari, þótt kjol kosti; þat 's satt, at býk Giparði reiða byttu; austr 's til hár í breiðhúfuðum hesti hvaljarðar = *Hvorfor sömmer det sig for den gnavne hirdmand at ligge og dovne?*; vær nu dygtig, hár lange ridder, selv om kolen prøves (hårdt); det forholder sig så, at jeg byder Gipard at lange bøtten; bundvandet står altfor højt i det bredbovede skib.

2. Frák, at rókuð flóttá á Foxerni; þar vas harðr hernaðr, es heyrðak; annat lið manna falsk; gangr hjalmþrimu herðis varð hár, pars výruð staddir, en barðir gauzka drengi i hel, Giparðr = *Jeg har hørt, at du forfulgte de flygrende på Foxerne — der var en hård kamp, som jeg har hørt —, alle andre skjulte sig; krigerens angreb var uimodståligt der hvor du var og slog Gøterne i hjel, Gipard.*

[P.] 1. Stórhugaðr Þórir dró vitt saman með Agli sínar sveitir; þau röð výrut hólðum heldr haglig; frák snorpr mein á því Skjalgs vinum, 's lendir menn urpu endr steini of afl sér við brynni morðhauks = *Tore med*

2. Vestr lét varga nistir,
vann hilmir frið bannat,
hrønn brutu hlýr en stinnu,
hugprúðr fóru snúðat.
3. Dunði broddr á brynjur,
bragningr skaut af magni,
sveigði allvaldr Egða
alm, stókk blóð á hjalma;
strengs fló hagl i hringa
(hné ferð) en lét verða
Hørða gramr i harðri.
hjarl, sókn banat jarli.
4. Hraustr lét Elfi austar
allvaldr saman gjalla,
- vitr stillir rauð vøllu,
valskan brand ok randir;
varð á víg, þars herjar,
vellmildr konungr, fellu,
(bolr lá gauzkr und gulri
grás arnar kló) þrási.
5. Uppgøngu réð yngvi
itr með helming litinn,
áræði hykk, áðan,
Eysteins fóður treystask;
hátt gall hjorr, en sótti,
hneit egg við fjør seggja,
(malmsækir rauð mæki)
Magnús i lið gøgnum.

de höje planer samlede tilligemed Egil videnum sine skarer; det foretagende var for mændene temlig ufordelagtigt; jeg har hørt at det blev til stor skade for Skjulgs venner, at lændermændene før løftede en sten, de ikke kunde magte, overfor krigeren.

2. Hugprúðr varga nistir lét fóru snúðat vestr; hlýr en stinnu brutu hrønn; hilmir vann bannat frið = Den modige krigers foretog hurtig en reise mod vest; den stive stavn brød bølgen; fyristen brød mændenes fred.

3. Broddr dunði á brynjur, bragningr skaut af magni — allvaldr Egða sveigði alm — blóð stókk á hjalma; strengs hagl fló i hringa hjarl, en Hørða gramr lét verða banat jarli sókn; ferð hné = Pilene bragede på brynjerne; kongen skød med kraft — Egdernes konge spændte buen —; blodet sprøjtede på hjælmene; pilene fløj mod skjoldene, men Hørdernes konge dræbte jarlen i den hårde kamp; mændene segnede.

4. Hraustr allvaldr lét valskan brand ok randir gjalla saman austar Elfi; vitr stillir rauð vøllu; vellmildr konungr varð þrási á víg, þars herjar fellu; gauzkr bolr lá und gulri kló grás arnar = Den tapre konge lod det væliske sværd og skjolde støde bragende mod hinanden øst for Elven; den kluge konge rødfarvede marken; den gømilde konge fortsatte kampene ufortrødent, hvor krigerne faldt; den gøtske krop lå under den grå örns gule klo.

5. Ítr yngvi réð áðan uppgøngu með litinn helming; hykk fóður Eysteins treystask áræði; hjorr gall hått, en Magnús sólti i gøgnum lið; egg hneit við fjør seggja; malmsækir rauð mæki = Den udmærkede konge foretog før en landgang med en lille skare: jeg ved, at Eysteins fader stolede på sit mod; sværdet gjaldede höjt, men Magnus trængte gennem (de fjendtlige) rækker; æggen stoltte på mændenes liv; krigeren rødfarvede sværdet.

2. Lausavísur.

1. Mér réð senda
of svalan ægi
Vølsunga niðr
vápn gollbúit.
Sól, við siklings þræla,
satt, einarðar latta,
hvern þeira kvað hæra
(bjaldrbliks) an sik miklu
(beið ofmikit eyðir
2 (1094). Orð frák Agli verða, angr) makligra at hanga.
unnar dags, á munni,

Gísl Illugason.

Islandske skjald, 12. årh.

1. Erfikvæði um Magnús berføtt (o. 1104).

1. Ungr framði sik,
þás alendr vildu
lofsælan gram
landi ræna
imðar faxa,
en joſurr sótti
Báleygs viðu
með blóum hjørvi. | 2. Ýtti ór Ósló
til Egils fundar
lofðungr liði
lands at krefja,
fylgðu ræsi
ok Rygir sunnan
linns láðgefendr
ór lögum tvennum. |
|---|---|

2, 1. *Vølsunge-ætlingen (kongen) sendte mig et guldudstyret sværd over den kolde øs.*

2. Frák, unnar dags Sól, salt orð verða Agli á munni við þræla siklings, einarðar latta, — kvað hvern þeira miklu makligra at hanga hæra an sik; bjaldrbliks eyðir heið ofmikit angr = *Jeg har hørt, kvinde, at Egill kom til at sige et sandt ord til kongens trælle, berøvede al frimodighed — han sagde, at enhver af dem fortjente langt mere at hænge højere end han; krigeren ramtes af for megen modgang (ulykke).*

[G.] 1. 1. *Som ung erhvævede han sig hæder, da krigerne vilde rove landet fra den lovrige fyrste, og kongen angreb krigerne med det brune sværd.*

2. *Fyrsten styrede ud fra Oslo med sit mændskab til møde med Egil for at kræve sit land, der fulgte kongen mænd fra de to 'lag' samt Ryggerne sydfra.*

3. Séa knátti þá
siklings flota
vel vigligan
ok vanan sigri,
es fyr Yrjar
í aga miklum
óþrotligt lið
árar kniði.

4. Átti hilmir
húsping við sæ;
þat vas fyr innan
Örvahamra;
bjósk at brenna,
en búendr flýðu,
stórráðr konungr,
af Staði utan.

5. Hyrr sveimaði,
hallir þurru,
gekk hár logi
of heruð þeira;

séa knátti þar,
es salir fellu,
landrøð konungs,
of liði Þoris.

6. Raufsk við róstu,
rymr varð i her,
helmingr Egils
við Hlaðir utan;
møttut hersar
fyr Haða drótni
láðgøsguðum
landi ráða.

7. Sættisk siðan,
siðr batnaði,
hugfullr konungr
við hatendr sina;
þann gaf brøgnum
es búendr óttu
rétt ráðspakir
rækðum launa.

3. *Man kunde da es kongens flåde godt udrustet til kamp og sejrvant, da det utrættelige mandskab knugede årerne foran Yrje i den stærke øsgang.*

4. *Fyret holdt et husting på kysten; det var indenfor Örvahamre; den storrådige konge beredte sig til at brænde landet, men bønderne flygtede helt ude fra Stad.*

5. *Ilden bredte sig, husene faldt; den høje flamme før over deres herreder; där kunde man se kongens landsstyrelse, hvor husene faldt over Tores mænd.*

6. *Egils skare splittedes uden for Lade i kampen; der blev bragten i kampen; hererne formdede ikke at holde landet for Hadernes landgæve fyreste.*

7. *Siden forligte den modige konge sig med sine fjender; folk forbedrede sig; den ret gav han mændene, som de rådkloge bønder skulde gengælde med troskab.*

8. Gramr vann gørvan,
en glatat þjófum,
kaupmönnum frið,
þanns konungr bætti,
svát í Elfi
øxum hlýddi
flaust fagrbúin
i fjöru skorða.
9. Tók á Skiði,
en Skotar flýðu,
jófra øgir
Ívistar gram;
hafði fylkir,
sás frami téði,
Lögmann konung
í liði sínu.
10. Ættlöndum vann
eyja dróttar
folkvorðr und sik
fjórum þprungit,
- áðr an hitti,
sás hamalt fylkði,
veðrsmiðr Viðurs
valska jarla.
11. Héðum hildi
með Haralds frænda
Onguls við ey
innanverða,
þars af reiði
riklundarðir
konungr ok jarlar
kapp sitt brutu.
12. Margan hófðu
Magnús liðar
bjortum oddi
baugvang skorinn;
varð hertoga
hlif at springa
kapps vel skrifuð
fyr konungs darri.

8. Fyrsten skænkede købmændene fred, som han gav dem, men tyvne tilintetgjorde han, så at man kunde støtte de prægtige skibe i Elven i sandbredden med økserne.

9. Fyrsternes betvinger tog Ivists konge på Skid, men Skotterne flygtede; fyrsten, som støttedes af sin dygtighed, førte kong Lagmann med sig i hæren.

10. Kongen underkastede sig fire øfolkets øiland, for krigeren, som fylkede svinfylking, traf de britiske jarler.

11. Vi havde kamp sammen med Haralds frænde indenfor Angelsø, hvor kongen og de stolte jarler brædes hidsigt og med kraft med hinanden.

12. Magnus' mænd havde splintret mangt et skjold med den blanke spids; hertugens skjold, udmerket bemålet, måtte sprænges for kongens spyd.

13. Bögkennir skaut bogum hondum; allr va hilmis herr pruðliga; stukku af almi þeims jofurr sveigði hvitmýlingar, áðr Hugi felli.	braut dýrr dreki und Dana skelfi hrygg i hverri hafs glymbrúði.
14. Höfðu seggir, þá vas sókn lokit, heimfør þegit at höfuðsmanni; landsmenn litu of liði gósgu segl sædrifin sett við húna.	16. Blár ægir skaut búnnum svira, gjalfr hljóp i gin gollnu höfði; skein af hausum sem himins eisa döglings dreka djúps valfasti.
15. Vágr þrútnaði, en vefi keyrði steinöðr á stag storðar galli;	17. Framðisk siðan á Svia drótni austr við Elfi Upplanda grann; liðskelfir tók ór lögum Gauta fimtán heruð fránni eggju.

13. *Krigeren skød med bægge hænder; fyrtens hele hær kæmpede tappert; pilene sprang fra buen, som kongen spændte, før Huge faldt.*

14. *Mændene havde fået lov til hjemrejse — da var kampen endt — af anføreren; landets mænd så de skumbestænkte sejl over den gøve hær hejste op til mastetopperne.*

15. *Havet svulmede, og den rasende storm spiledes sejlene ud imod stavnen; den herlige drage med Danernes fjende knækkede ryggen i enhver bølge.*

16. *Det mørke hav stodte til den guldbelagte dragehals: seen sprang i gabet på det forgylde hoved; guldet skinnede som solen fra kongens dragehoveder.*

17. *Siden vandt Oplandenes konge hæder over for Svearnes konge østpå ved Elven; krigeren tog med den skarpe øg femten herreder ud af Göternes lag.*

18. Reið folkhvøtuðr
fyrst í gøgnum
sømnuð Svía,
sigri hnugginn;
malmr dreyr rugr varð
á meðal hlaupa
hauss ok herða
hans andskota.
19. Hol merki blés,
en huginn gladdisk
fránn, of høfði
feðr Sigurðar;
- þar sák fylki
með frama mestum
snørpu sverði
til sigrs vega.
20. Fylgðak fræknum,
sem framast kunnak,
Eysteins fóður
i Atals drifu;
opt brák hjørvi
með Haralds frænda,
vanr våsfórum,
þars vega þurfti.

2. Lausavísa (1096).

- Kátr skalk enn, þótt ætli
aldrán viðir skaldi,
jørn taka oss at orna,
unda teins, at beinum;
- hverr deyr seggr, en, svarri,
snart 's dreng skapat hjarta;
prúðr skalk enn i óði
eitt sinn á þrek minnask.

18. Krigeren red først i gennem Svearnes sejrberøvede skare, det blodige sværd løb imellem hovedet og skuldrene på hans fjender.

19. De bugnende faner vifstede i vinden over hovedet på Sigurds fader; den skarpøjede ravn glædede sig derved; der så jeg en fyrste tilkæmpe sig sejren med det skarpe sværd med den største dygtighed.

20. Jeg fulgte Eysteins tapre fader i kampen, så godt jeg formåde; ofte svang jeg, vant til strabadser, sværdet med Haralds frænde, hvor man skulde kæmpe.

2. Kátr skalk enn, þótt unda teins viðir ætli skaldi aldrán; jørn taka at orna oss at beinum; hverr seggr deyr, svarri, en dreng es skapat snart hjarta; skalk enn eitt sinn minnask prúðr á þrek i óði = Fremdeles skal jeg være munter, uagtet mændene tillænker skjalden (mig) døden; jærene begynder at varme mig lige ind til benet; enhver skal da, kvinde, men svenden (jeg) har fåt et modigt hjært; jeg skal end engang modig i mit vers vise min standhaftighed.

Markús Skeggjason.*Isl. lovsigemand og skjald, d. 1107.***1. Eiríksdrápa (o. 1104).**

1. Harra kveðk at hróðorgorð
dýrri
hauklundaðan Dana grundar.	4. Fœdir sótti fremðar-ráða
foldar vqrðu austr i Garða;
auði gœddu allvald prúðan
itrir menn, þeirs hnøggvi slita;
stillir varð of austrveg Allan
einkar tiðr enn mærðar-bliði;
hinn varð engr, es hans nafn
kunnit
heiðar-manns i lofi reiða.
2. Eiriks lof verðr qld at heyra,
engi maðr veit fremra pengil,
Yngvi helt við orðstir langan
jofra sess i verqold þessi.	5. Vár qndurt bjó Vinða rýrir
veglig flaust ór Gørðum austan;
hlýrum skaut á hola bóru
helmings oddr í sumars broddi;
3. Fjarri hefr at fœðisk dýrri
flotna vqrðr á élkers botni
(hóva leyfir hverr maðr ævi
hringvarpaðar) gjalfri kringð-
um.	

1. Jeg opfordrer Danmarks høgesindede fyrste til at høre på det herlige kvad.

2. Folk må høre Eriks lov; ingen kender en ypperligere fyrste; kongen beholdt sin fyrstestol i denne verden med langvarig hæder.

3. Det er meget langt fra, at der vil fødes en herligere konge på den havombruste jord; enhver mand lovpriser den gavmilde fyrstes høje liv.

4. Han som udkloekkede dygtige råd bessgte fyrster østerpå i Garderige; de udmærkede mænd, som forsmår karrighed, skænkede den modige fyrste guld; den veltalende fyrste blev meget berømt i hele østerleden; der blev ingen som ikke vidste at omtale den berømte mands navn med hæder.

5. Tidlig om våren rustede Vendernes fjende sine prægtige skibe øst fra Garde; mændenes anfører skød stavnene ud på den hule bølge ved sommerens begyndelse; Knuds bror støttede den brede skibsside med skvætbord i den rasende storm; siden landede det svigfulde folks modige tilintetgører ved Danmark.

hlyðu studdi borðvið breiðan
bróðir Knúts i veðri óðu;
siðan knátti svikfolks eyðir
snilli kendr við Danmörk lenda.

6. Ræsir lét af roðnum hausi
Rinar sól á marfjöll skína.

7. Drengir þógu auð at Yngva,
qr fylkir gaf sverð ok knorrur;
Eirikr veitti opt ok stórum
armleggjar røf dýrðar-seggjum;
hringum eyddi hodda sløgvir
hildar-ramr, en stillir framði
firða kyn, svát flestir urðu,
Fróða stóls, af hónum góðir.

8. Vørgum eyddi Vinða fergir,
viking hepti konungr fikjum,

þjófa hendr lét þengill stýfa,
þegnum kunni ósið hegna;
aldri frásk, at Eirikr vildi
allréttligum dómi halla;
hála kunni sér til sælu
sigrs valdari goðs lög halda.

9. Hróðigr átti brynpings beiðir
hjartan auð ok frœknligt hjarta,
minni gnógt ok manvit annat
mest, fylgðu því hvergi lestir;
alla hafði qðlingr snilli,
ungr nam hann á margar tungur,
Eirikr vas, sás mátti meira,
mestr ofrhugi, jofri flestum.

10. Lýst skal hitt, es lofðungr
fýstisk
langan veg til Róms at ganga

6. *Fyrsten lod guldet skinne på bølgerne fra det guldrøde hoved.*

7. *Mændene modtog guld af fyrsten; den gav milde konge skænkede sverd og skibe; Erik gav herlige mænd ringe ofte og rigeligt; den kampstærke guldforøder brød ringe og Frodes stols besidder hædrede mændene, så at mange blev rige ved ham.*

8. *Vendernes undertrykker udryddede ugørningsmænd; kongen stansede kraftig vikingeindfuld; fyrsten lod hugge hænder af tyve; han forstod at straffe sine undersætters voldsfærd; aldrig har man hørt, at Erik vilde fravige en fuldstændig rigtig dom; sejrens besidder forstod til lykke for sig, i høj grad at holde guds lov.*

9. *Den berømte krigar besad det skinnende guld og et tappert hjerte, en udmerket hukommelse og andet mandevið i størst mål, hvormed der ingen fejl fulgte; fyrsten besad en fuldkommen veltalenhed; som ung lærte han at tale mange sprog; Erik, som formåede mere ende de fleste andre fyrster, var den modigste mand.*

10. *Det skal beskrives, at fyrsten fik lyst til at gå den lange vej til Rom for at vænne sit mandskab til herligheden; dør så kongen Venedigs velbeskyttede fredland.*

- (fylkir sá þar friðland balkat Fenneyjar) lið dýrð at venja.
11. Bróðir gekk i Býr út síðan, bragningr vildi goðdóm magna, (hylli goðs mun hlifa stilli) hófuðskjoldunga fimm (at gjöldum).
12. Stóra sótti Haralda hlýri helga dóma út frá Rómi, hringum varði áttkonr Yngva auðig skrin ok golli rauðu; mildingr fór of munka veldi móðum fœti sól at bœta; sveitir kniði allvaldr útan; Eirikr vas til Róms í þeiri.
13. Eirikr náði útan fœra erkistól of Saxa merki;
14. Eyðisk hitt, at jafnstórt ráði annarr gramr til þurftar mónnum; leyfði alt, sem konungr krafði, Kristi unnanda, pávi sunnan.
15. Veldi þorðu Vinðr at halda (villa gerðisk þeim at illu, sunnan kom þá svíkdómsmanna sátta-rof) þats buðlungr átti.
16. Yngvi helt í óðastróngum óldu-gangi skipum þangat; hlýða skalf, es hrísti grœðir hélug þorð fyr Vinða góðum.

11. Broderen til 5 hovedkonger gik siden ud til Bari; fyrsten vilde støtte guds rige; til gengæld vil guds venskab beskytte kongen.

12. Haralds broder besøgte herlige relikvier hinsides Rom; Yngves øtling prydede rige skrin med ringe og rødt guld; fyrsten drog igennem munkenes rige på sin trætte fod for sin sjæls frelse; fyrsten førte sine mænd tilbage udefra; Erik kom til Rom på den rejse.

13. Erik opnåede at flytte ørkebispedøjet ind over Saksernes grænser; her i norden opnår vi, ved fyrstens ord, hvad der forbedrer vor (åndelige) stilling.

14. Der er ikke tale om, at nogen anden fyrste udfører noget så stort til bedste for mændene; paven i syden tilstod ham, der elskede Kristus, hvad kongen ønskede.

15. Venderne vovede at fastholde det rige, som tilhørte kongen; deres forvildelse blev dem til ulykke; sydfra rygtedes da de svigefulde mænds forligsbrud.

16. Kongen styrede sine skibe derhen i en rasende bølgegang; skvætbordene rystede, da havet tumlede de rimede planker foran Vendernes boliger.

17. Røndu lauk of rekka kindir risnumaðr, svát hver tók aðra, hamalt (knéttu þá hlifar glymja) hildingr fylkdi liði gildu. rógs hegñir drap ótal þegna; framði sik, þars folkvópn glumðu, fylkir ungr, en brynjur sprungu.
18. Styrjold óx of stilli ɔrvan, stengr bóru frámm visa drengir, mildingr gekk at miklum hjaldri, malmi skrýddr ok faldinn hjalmi. 21. Heiðinn vildi herr of siðir, hoðlu vigs, ór porti góðlu, urðu þeir, es virki vørðu vangi, næst á hond at ganga.
19. Horga varðisk herr i borgum, hjaldrganga vas snoruð þangat, harðir kniðusk menn at morði, merki blés of hilmi sterkan; Eirikr vakði odda skúrir, eggjar týndu lifi seggja, sungu jörn, en sœfðusk drengir, sveiti fell á valkost heitan. 22. Heiðin vóru hjortu lýða hryggðar-full i Vinða byggðum; eldi sveif af ótal hælda, Eirikr brendi sali þeira; eisur kyndusk hótt i húsum, hallir nýðu vitt at falla; óttu leið, en uppi þótti elris grand i himni standa.
20. Blóði dreif á randgarð rauðan, 23. Eirikr vas með uppreist hóri, undan flýðu Vinðr af stundu,

17. Den stolte fyrste opstillede sine mænd så tæt, at det ene skjold rørte ved det andet; fyrsten opstillede sit dygtige mandskab i en svine-fylking; skjoldene klang da.

18. Kampen opstod omkring den raske fyrste; kongens mænd bar fanestængerne frem; kongen gik frem i den stærke kamp, udrustet med våben og bedækket med hjelm.

19. Den hedenske hær værgede sig i borgene; kamptummelen vendte sig derhen; de kraftige mænd kämpede voldsomt; fanerne udfoldede sig i vinden omkring den stærke konge; Erik vækkede kampen, øggene gjorde ende på mændenes liv, jærnene sang og mændene faldt; blodet flød på de varme valdynger.

20. Blodet sprøjtede på de røde skjolde; fyrsten dræbte et utof mænd; den unge fyrste vandt ry, hvor folkevåbnene klang og brynerne brast.

21. Den hedenske hær vilde omsider ud af den gamle borg; dernæst måtte de, som forsvarede virket med skjolde, overgive sig.

22. Mændenes hedenske hjerter var sorgfulde i Vendernes bygder; ilden bredte sig henover et utof mænd; Erik brændte deres gårde;

- gjold festu þá grimmir hólðar,
gumnar vóru sigri numnir;
yngvi talði erfðir þangat,
alþýða varð stilli hlýða,
veldi réð því ástvinr aldar
einart, lá þat fyrr und Sveini.
24. Flaustum lukði folka treystir
foldar siðu brimi kniða;
orr visi bað oddum læsa
úrga strönd ok svalri röndu;
hlifum keyrði hersa reifir
harða nýtr of land et ýtra;
hilmir lauk við hernað olman
hauðr Eydana skjaldborg rauðri.
25. Viða setti visdóms grœðir
virki skrýddar hófuðkirkjur,
gerva lét þar hollvínir herjar
brein musteri fimm af steini;
- vóru þau með tryggðar tiri
tiða flaust, es gramr lét smiða
bögvar snjallr, ok bøzt at qllu
borði merkð, fyr Saxland norðan.
26. Bliðan gæddi björtum auði
Bjarnar hlýra Fraklands stýrir;
stórar lét sér randgarðs rýrir
ríks keisara gjafar lika;
hónum lét til hervígs búna
harra spjalli láðmenn snjalla
alla leið, áðr qðlingr næði
Jóta grundar Césars fundi.
27. Dróttum lét i Danmørk
settan
döglingr grundar skamt frá
Lundi
erkistól, þann's öll þjóð dýrkar,
eljunþungr, á danska tungu;

bålene taendtes höjt i husene; hallerne faldt vidt og bredt; natten led, men ilden syntes at række til himlen.

23. Erik var i besiddelse af höj oprejsning; Venderne flygtede på stedet; de grumme mænd måtte da forpligte sig til at betale penge; de var beroede sejren; fyrsten gjorde dér arvekrav gældende; folket måtte underkaste sig kongen; den afholdte fyrste rádede (siden) uafbrudt over det rige; det lå før under Sven.

24. Krigeren omgav kysten, pisket af brændingen, med skibe; den raske fyrste befalede at omslutte den våde strand med odde og det svale skjold; hersernes overmåde dygtige glæder førte skjoldene over kystlandet; Ødanernes fyrste omgav landet med den røde skjoldborg under det voldsomme krigstog.

25. Vide oprettede visdommens rægter hovedkirker udstyrede med „virke“ (kunstige prydelsær?); mændenes gode ven lod der opføre 5 rene kirker af sten; de kirker, som kongen, rask i kamp, lod opføre, var med holdbarhedens berømmelighed og i alle henseender de bedste, bræddestærke, nord for Saksland.

26. Frankrigs hersker skænkede Björns broder det skinnende guld; krigeren lod sig den mægtige kejsers store gaver behage; kongen lod ham

hildingr framði heilagt veldi,
hvargegnan má Ózur fregna
(hónum visar hólða reynir
himna stíg) til byskups vigðan.

28. Lýst skal hitt, es læknask
fýstisk

liðhraustr konungr sór en iðri;
norðan fór með helming harðan
hersa mœðir sgl at grœða;
harri bjósk til heims ens dýrra;
hann gerði fór út at kanna
(buðlungr vildi bjart líf qðlask)
byggð Jórsala friði tryggða.

29. Bóru menn ór borgum
stórum
bleyði-skjarrs at móti harra

(sungit vas, þás herr tók hringja)
hnossum gófguð skrin ok krossa;
aldrí fær i annars veldi
jófra ríkir metnuð slikan;
eitt vas sét þat's jafnask mátti
engi maðr við Dana pengil.

30. Hildingr þá við hæst lof aldar
hófgan auð i golli rauðu,
halfa lest, af harra sjölfum
harða ríkr í Miklagarði;
áðan tók við allvalds skrúði,
(Eiriki þó vas gefit fleira),
reynir veitti herskip hónum
hersa máttar sex ok átta.

31. Andar krafði út i löndum
alls stýrandi konung snjallan;

*til rede kluge førere, rustede til kamp, hele vejen, indtil den danske konge
kunde træffe kejseren.*

27. Landets kraftige fyrste oprettede for folket kort fra Lund i Danmark et ørkebispedøde, som alle dansktalende mænd dyrker; fyrsten støttede det hellige rige; vi hører, at den i alle henseender dygtige Asger viet til (ørke-)biskop; mændenes prøver lærer ham vejen til himlen.

28. Det skal fortælles, at den tapre konge fik lyst til at helbrede sine indre sår; fyrsten drog nordfra med en kraftig skare for at frelse sin sjæl; fyrsten beredte sig til en herligere verden; han rejste bort for at lære Jorsalbygden, fredsikret, at kende; kongen vilde erhvæve sig et herligt liv [i himlen].

29. Folk bar skrin, prydede med kostbarheder, og kors ud af store borge for at modtage den modige konge; der blev sunget, da man begyndte at ringe; aldrig får en fyrste en så hædrende modtagelse i en andens rige: ét kunde sés, at ingen kunde måle sig med Danernes konge.

30. Den meget mægtige fyrste modtog under mændenes højeste lovprisning en vægtig rigdom, det røde guld, en halv „læst“, af kongen selv i Miklegård; for havde han modtaget kongens skrud — og dog blev der skønket Erik end mere —, kongen gav ham 14 krigsskibe.

31. Altets hersker afskrævede den modige konge hans sjæl ude i verden; den kraftige fyrste opnåede ikke alderdommen; mændenes kummer

elli beiðat ofvægr stillir,
aldar strið es fregit viða;
siðan harma siklings dauða
snjallir menn of heims-byggð
 alla;
drúpir herr at dolga steypi
dyggvan; þat tér verold
 hryggva.

32. Hvergi stóðusk hjørva
 borgar
hristimeiðar konungs reiði;
raunar varðat rönd við hónum
reist, gerðut þess jöfrar freista;
ógnir stóðu af jarla hegni,
engi þorði kapp at strengja
(flestir uggðu foldvørð hraustan)
 fylkir snarr við Dana harra.

2. Knútsdrápa(?)

Ríkr es harra hneykir,
heldr goð jöfurs veldi
 sanndyggs, vitut seggir
Sveins bræðr konung œðra.

3. Kristsdrápa(?)

1. Gramr skóp grund ok himna einn stillir má qllu
glyggranns sem her dyggvan, aldar Kistr of valda.

2. Hjartfærra veit harri
hreinvasta sik baztan.

høres viden om; siden sørger dygtige mænd over kongens død overalt i verden; høren sørger over den modige kriger; det bedrøver verden.

32. Krigerne kunde ingen steder stå sig for kongens vrede; i virkeligheden var ingen modstand mod ham mulig; fyrsterne prøvede ikke derpå; en frygt udgik der fra farernes tvinger; ingen rask fyrste vovede at kappes med Danernes konge; de fleste frygtede den tapre fyrste.

2. Harra hneykir es ríkr; goð heldr veldi sanndyggs jöfurs; seggir vitut konung œðra broðr Sveins = *Fyrsten er mægtig; gud støtter den sandbrave fyrstes magt; man kender ingen konge ypperligere end Svens broder.*

3, 1. Gramr glyggranns skóp grund ok himna sem dyggvan ner; Kistr, einn stillir aldar, má of valda qllu = *Himlens konge skabte jorden og himlene så vel som den brave mennesked; Kristus, menneskenes eneste konge, formår at styre alt.*

2. Harri . . . hjartfærra hreinvasta veit sik baztan = *Bjærgenes . . . [sals o: himlens?] konge ved, at han er den bedste.*

4. Lausavísur.

1. Fjarðlinna óð fannir
fast vetrliði rastar;
hljóp of húna gnípur
hvalranns iugtanni;
björn gekk framm á fornar
flóðs hafskiða slóðir; | skúrqrðigr braut skorðu
skers glymfjötur bersi.

2. Søgs munk siðr an eigi
(sás illr es brag spillir)
sólar sverri málan,
sliðrals reginn, niða. |
|--|--|

Gullósu-Pórðr.

Islænder, 12. árh.

1. Viðkunnsdrápa (o. 1110).

Hart rýðr hildar birti
. | Jóans ættstuðill einart
allfróðr i styr þjóða. |
|-------------------------------------|---|

2. Lausavísá.

Ný tekr ýgr at œgja
ofrkúgi mér drjúgum; | þinn hefr hólðr of hlannat
hjaldrgegninn mik tjaldi; |
|---|---|

4, 1. Rastar vetrliði óð fast fannir fjarðlinna; hvalranns iugtanni hljóp of húna gnípur; björn flóðs gekk framm á fornar hafskiða slóðir; skúrqrðigr skorðu bersi braut glymfjötur skers = *Skibet vadede kraftig gennem bølgerne; skibet løb henover bølgetoppen; skibet gik frem på de gamle skibsveje; skibet, der rejser sig mod stormen, brød det brusende hav.*

2. Munk siðr an eigi niða málan sverri søgs sólar, sliðrals reginn; sás illr, es spillir brag = *Aldeles ikke vil jeg digte nid om den meget talende (bagtaleriske) mand, krigers; han er stem, som fordærver digtet [digtekunsten, o: ved at digte nidvers].*

[P.] 1. Allfróðr ættstuðill Jóans rýðr einart hart hildar birti i styr þjóða = *Jons meget kyndige sön rødfarver ofte kraftig sværdet i mændenes kamp.*

2. Nú tekr ýgr ofrkúgi at œgja mér drjúguin; þinn hólðr hefr of hlannat mik hjaldrgegninn tjaldi; munk trautt láta visan þjóf lausan at sinni, linnhóls gjafi, þótt vón min váfi und blut þínunum = *Den frygtelige*

trautt munk lausan láta,
linnbóls gjafi, at sinni
vísan þjóf, þótt váfi
vón min und hlut þinum.

Pórðr vazfirðingr.

Islandsk hövding, 12. árh.

Kviðlingar (1119).

1. Andi es Ingimundar
ekki góðr á bekkjum.	á bekk þaðan;
raunillr gerisk þeir
af ropum yðrum.
2. Vaxa blástrar	

Sigurðr jórsalafari.

Norsk konge, 1103—30.

Lausavísur.

1. Búendr þykkja mér bætzir,
byggt land ok friðr standi.	3. Skjótt bark skjöld enn hvita
(skald biðr at goð valdi)
ár til eggja skúrar
2. Villir vísdóm allan,
veldr því karl i feldi.	ótrauðr en frá rauðan;

overmodige mand truer mig nu stærkt; din mand har stjålet et telt fra mig, der ikke viger for kamp; jeg vil næppe forelsbig slippe tyven, greben på fersk gørnings, selv om min fremtid beror på dig, gavmilde mand.

[P.] 1. *Ingemunds ånde er ikke god her på bænkene.*

2. *Derfra på bænken pustes der stærkt; meget slemt lugter nu eders opstød.*

[S.] 1. *Bønderne tykkes mig de bedste, det befolkede land og at freden består.*

2. *Al visdom (gudstjæneste) forstyrres; det volder manden i felden.*

3. *Bark ár skjótt ótrauðr enn hvita skjöld til eggja skúrar, en rauðan frá — skald biðr at goð valdi —; þar á Blálandi hefk handvist of høggvit høgg þinum manni, svanni; goð ræðr sóku ok sigri = Jeg bar forðum hurtig og ufortrøden det hvide skjold til kampen, men rædt derfra; skjald-*

þar hefk hogg of hoggvit
handvist á Blálandi

(goð ræðr sókn ok sigri)
svanni þínum manni.

Einarr Skúlason.

Islands skjald, 12. árh.

1. Sigurðardrápa.

1. Vásóflugr réð vísi
vestr helmingi mestum;
óð at ensku láði
ægis marr und harra;
stól lét hilmir hvílask
heiptglaðr ok vas þaðra
(né gramr af val Vimrar)
vetrlengis (stigr betri).	þar frák hilmi herjar
(hjaldrs) lausmæli gjalda
(gramr bræddi svan snimma
snarlyndr) frónum jarli.
2. Ok sás øzt gat riki,
ól, þjóðkonungr sólar,
qnd á Jákóbs-landi
annan vetr, und ranni;	3. Húf lét hilmir svifa
hafkaldan (lof skaldi
esat of allvalds risnu
einfalt) i Griksalti,
áðr við einkar breiða
auðlestir skip festi
(qld beið qll með stilli)
Akrsborg (fegins-margin).

en ønsker, at gud må ráde; dér i Bláland har jeg tilvisse hugget et hug for (til efterligning for) din mand, kvinde; gud ráder for kamp og sejr.

[E.] 1. Vásóflugr vísi réð vestr mestum helmingi; ægis marr óð und harra at ensku láði; heiptglaðr hilmir lét stól hvílask ok vas þaðra vetrlengis; né stigr betri gramr af Vimrar val = Kongen, stærk i strabasser, styrede mod vest sin talrige hær; skibet fór med kongen til det engelske land; den kampglade konge lod stavnen hvile og var dér vinteren over; der stiger aldrig en bedre konge af et skib.

2. Ok þjóðkonungr, sás gat øzt riki und sólar ranni, ól qnd annan vetr á Jákóbs-landi; þar frák hilmi herjar gjalda frónum jarli lausmæli; snarlyndr gramr bræddi snimma hjaldrs svan = Og folkekongen, som fik den ypperste magt på jorden, opholdt sig den anden vinter i Jakobsland; der ved jeg at fyrrsten gengældte den dygtige jarl hans upålidelighed; den rasksindede fyrrste gav hurtig ravnens føde.

3. Hilmir lét hafkaldan húf svifa i Griksalti — esat skaldi einfalt lof of risnu allvalds —, áðr auðlestir festi skip við einkar breiða Akrsborg; qll qld með stilli beið fegins-margin = Kongen lod det søkolde skib svømme i Grækerhavet — skjalden har mere end en enkelt lov om kongens pragtud-

4. Getk þess, 's gramr fór vitja
 (glyggs) Jórsala byggðar
 (meðr vitut qđling œðra)
 ógnbliðr (und sal viðum),
 ok leyghati laugask
 (leyft ráð vas þat) náði
 hauka fróns i hreinu
 hvatr Jórðánar vatni.
5. Sætt frák Dœla dróttin
 (drengr minnisk þess) vinna;
 tóku hvast i Hristar
 hrið valsþongur riða;
 sterkr braut váligt virki
 vals munnlituðr gunnar;
 fogr ruðusk sverð, en sigri
 snarr bragningr hlaut fagna.

2. Haraldsdrápa I.

1. Ótryggum lézt eggjar
 eljunþrár und hóri
 Hveðn á hólðum roðnar
 hrafns munnlituðr þunnar;
 áðr, þars, ógnarprúðum
 ulfnistanda, misti
- hungr, á hond at ganga,
 hræskurðr, Danir urðu.
2. Óttuð sókn við sléttan,
 serkrjóðr Hóars, merki,

foldelse — för den gavmilde fyreste fæstede sit skib ved den meget brede Akersborg; hele skaren med kongen oplevede en glad morgen.

4. Getk þess, 's ógnbliðr gramr fór vitja Jórsala byggðar; meðr vitut œðra qđling und viðum glyggs sal; ok hvatr hauka fróns leyghati náði laugask i hreinu vatni Jórðánar; þat vas leyft ráð = *Jeg omtaler det, at den kampglade konge besægte Jerusalem; man kender ingen ypperligere fyreste under den vide himmel; og den raske gavmilde fyreste opnåde at bade sig i Jordans rene vand; det er en lovprist handling.*

5. Frák Dœla dróttin vinna Sætt; drengr minnisk þess; valsþongur tóku riða hvast i Hristar hrið; sterkr gunnar vals munnlituðr braut váligt virki; fogr sverð ruðusk, en snarr bragningr hlaut fagna sigri = *Jeg har hørt, at Döldernes herre erobredde Sidon; manden (jeg) omtaler det; bliderne svang sig skarpt i kampen; den stærke krigер brød det faretruende kastel; de blanke sverd blev røde, men den raske konge vandt en glædelig sejr.*

2, 1. Eljunþrár hrafns munnlituðr, lézt roðnar þunnar eggjar á ótryggum hólðum und hóri Hveðn, áðr Danir urðu at ganga á hond ógnarprúðum ulfnistanda, þars hræskurðr misti hungr = *Udholdende krigér, du rødfarvede de tynde sværdsegeye i de troløse mænds blod under den høje Hveen, før Danerne måtte underkaste sig den kampmodige krigér, hvor ravnen mættedes.*

2. Harðr Hóars serkrjóðr, óttuð sókn við sléttan þrom Hléseyjar, þars hregg blésu merki of virðum; ófatt hús brann upp, en knátti séa eisur

harðr, þars hregg of virðum,
Hléseyjar þrom, blésu;
hús brann upp, en eisur

ófátt, séa knátti,
malmr sqng, en hlóð hilmir
hrækost, við ský gnæfa.

3. Haraldsdrápa II.

1. Sótti á sléttá
seiðs hryndeðar
jorð eldskerðir
ungr Skónunga;
fann fjölnenninn
freks landreka
gífrskæs gófugr
granrjóðr Dana.	snarr sólpverrir
sigr, falvigrar.
2. Vann valgrennir
við ráfiðris
Hveðn hánqðru
hroðit vápnboða;
flugu framliga,
fekk svanbekkjær	3. Eyddi oddum
ey benþeyjar
Hlés herfýsir
hungr góllunga;
likn gefi læknir
lofaðr friðrofa
heims hafljóma,
hár lausnari.
	4. Luku våg viku,
vara kostr fara
brúns, Bjørgynjar,
braut hás skrautum.

gnæfa við ský; malmr sqng, en hilmir hlóð hrækost = *Kraftige kriger, du havde en kamp ved Læsses flade strand, hvor stormen udspilede fanerne over mændene; mange huse brændte op, og man kunde se flammerne stå op til skyerne; våbnene sang og førsten opdyngede lig.*

3. 1. Ungr seiðs hryndeðar eldskerðir sótti á sléttá jorð Skónunga; gófugr granrjóðr freks gifrskæs fann fjölnenninn landreka Dana = *Den unge gavmilde fyrste begav sig hen til Skåningernes flade land; den gæve krigeren traf Danernes meget dygtige konge.*

2. Vápnboða valgrennir vann hroðit hánqðru ráfiðris við Hveðn; falvigrar flugu framliga; snarr svanbekkjær sólpverrir fekk sigr = *Krigeren ryddede skibet ved Hveen; spydene fløj kraftig; den raske fyrste fik sejr.*

3. Herfýsir eyddi hungr benþeyjar góllunga oddum Hlésey; lofaðr læknir heims, hár lausnari, gefi likn hafljóma friðrofa = *Krigeren stillede ravnenes hunger med oddene ved (på) Læsse; den lovpriste gud, den höje forlöser, give den gavmilde fyrste sin nåde.*

4. Luku Bjørgynjar våg viku; vara kostr brúns hás skrautum fara braut = *Man lukkede Bergens våg en uge; det var ikke muligt for skibene at komme bort.*

5. Alls varð Ellu
ungr geitunga lofaðr lifgjafi
 lands ráðandi.

4. Haraldssonakvæði(?)

1. Auð gefr Eysteinn lýðum,
eykr hjaldr Sigurðr skjaldar,
lætr Ingi slog syngva,
semr Magnús frið bragna;
fjöldýrs, hafa fjórir,
folktjald, komit aldri, | rýðr bragnings kyn blóði,
brœðr und sól in œðri.

2. Verja hauðr með hjørvi
hart döglinga bjartra,
hjalmr springr opt fyr olmri
eggþrið, framir seggir. |
|---|---|

5. Sigurðardrápa.

Snild berr, snarpa elda sárfloðs þess 's rýðr blóði; (gefit hefr goð sjalfr jøfri gagn) Sigurðar magni;	svá 's, ef Rauma ræsir reiðorðr tölur greiðir, (rausn viðr gramr) sem gumnar (glaðmæltr) þegi aðrir.
--	---

5. Lofaðr ungr lifgjafi Ellu geitunga varð ráðandi alls lands = *Den lovpriste unge kriger fikk hele landet i sin magt.*

4, 1. Eysteinn gefr lýðum auð, Sigurðr eykr skjaldar hjaldr; Ingi lætr slog syngva; Magnús semr frið bragna; fjórir brœðr hafa aldri komit in œðri und sól; kyn fjöldýrs bragnings rýðr folktjald blóði = *Østen giver mændene guld; Sigurd øger kampen; Inge lader våbnene synge; Magnus stifter fred mellem mænd; fire breddre har aldrig levet på jorden ypperligere (end de); den herlige konges øt redfarver skjoldet i blod.*

2. Framir seggir bjartra döglinga verja hauðr hart með hjørvi; hjalmr springr opt fyr olmri eggþrið = *De munstre fyrrstors dygtige mænd værger landet kraftig med sværd; hjælmen brister ofte for (i) den voldsomme kamp.*

5. Snild Sigurðar, þess 's rýðr blóði snarpa sárfloðs elda, berr magni; goð sjalfr gefit jøfri gagn; svá 's ef Rauma ræsir greiðir reiðorðr tölur, sem aðrir gumnar þegi; glaðmæltr gramr vinnr rausn = *Sigurds vel-talenhed overgår andres, han som redfarver de skarpe sværd i blod; gud selv har givet kongen sejr; det er så, når Rømernes konge, fyrig i sine ord, holder taler, som om ingen anden kunde sige noget; den muntre konge udfolder stor pragt.*

6. Geisli (1153).

1. Eins má óð ok böenir
 (allsráðanda ens snjalla,
 mjók 's fróðr, sás getr góða)
 goðs þrenning mér kenna;
 gefugt ljós boðar geisli
 gunnøflugr miskunnar
 (ágætan býðk ítrum
 Óláfi brag) sólar,
3. Siðar heilags brá sólar,
 setrs vas þat fyr betra
 auðfinnondum annars
 ómjós røðuls, ljósi;
 eztr þrifnuðr réð efnask
 oss, þás lif á krossi
 jarðar allra fyrða
 ónauðigr tók dauða.
2. Þeirar's heims í heimi,
 heims, myrkum brá, þeima,
 ok ljós, meðan vas visi
 veðrs, kallaðisk, hallar;
 sá lét bjartr frá bjartri
 berask mannr (und skýranni
 frægr stóð af því) flœðar
 (fornuðr) røðull stjørnu.
4. Upp rann, engla skepnu,
 (iðvandr) of dag þriðja
 (Kistr ræðr krapti hæstum),
 kunn, réttlætis sunna;
 veitk, at mildr frá moldu
 meginfjöldi reis hólða
 (iflaust má þat efla
 ossa vón) með hónum.

1. Þrenning eins goðs má kenna mér óð ok böenir; mjók 's fróðr sás getr góða ens snjalla allsráðanda; gunnøflugr geisli miskunnar sólar boðar gefugt ljós; býðk ítrum Óláfi ágætan brag = *Den ene guds treenighed kan lære mig digt og bønner; meget ørnærig er den, som opnår den kluge alts herskers nåde; den kampkraftige stråle fra nådens sol bebuder et ædelt lys; jeg byder den herlige Olav et godt digt.*

2. Þeirar [sólar], es brá heims myrkum í þeima heimi ok kallaðisk ljós heims, meðan vas visi veðrs hallar; sá bjartr røðull lét berask mannr frá bjartri flœðar stjørnu; frægr fornuðr stóð af því und skýranni = *den sols, som gjorde ende på verdens mørke i denne verden og kaldtes verdens lys, medens den var himlens konge; denne klare sol lod sig føde som menneske af den klare havstjerne (= Maria); en berømt lykke opstod deraf på jorden.*

3. Ljósi sólar heilags siðar brá; þat vas auðfinnondum fyr betra [ljósi] annars ómjós røðuls setrs; eztr þrifnuðr réð efnask oss, þás tók ónauðigr lif allra jarðar fyrða dauða á krossi = *Den hellige tros sols lys sluktes; det bebudede menneskene et bedre lys i en anden sols brede sæde (himlen); den højeste trivsel erhvervedes os, da han vandt villig alle jordens menneskers liv ved sin død på korset.*

4. Réttlætis sunna, kunn engla skepnu, rann upp of þriðja dag; iðvandr Kistr ræðr hæstum krapti; veitk, at mildr meginfjöldi hólða reis frá

5. Sonr sté upp með ynði
auðar mildr frá hauðri,
jofra baztr, til œztrar,
allsráðanda, hallar;
lofaðr sitr englum øfri
(øðlinga hnigr þingat
döglingi hirð) á dýrðar
dagbóls konungr stóli.
6. Veitti dýrðar dróttinn
dáðvandr gjafar anda
(mól sanna þau) mōnnum
máttigs (framir váttar);
þaðan reis upp, sús einum,
alþyð, goði hlýðir,
- (hæstr skjoldungr hýðr hólðum
himins vistar til) kristni.
7. Nú skulum gófgan geisla
goðs hallar vér allir,
itr þann's Óláfr heitir,
alstyrkan vel dyrka;
þjóð veit hann und heiða
hriðblósnum sal viða
(menn nemi mól, sem innik,
mín) jartegnum skína.
8. Heyr til afreksorða,
Eysteinn konungr, beinna,

moldu með hónum; iflaust má þat efta ossa vón = *Retfærdighedens sol, kendt af englenes skare, steg op på den tredje dag; Kristus, omhyggelig i sin id, besidder den höjeste kraft; jeg ved, at menneskenes retfærdige hovedmængde steg op med ham fra graven; sikkert kan det befæste vort håb.*

5. Auðar mildr sonr allsráðanda, baztr jofra, sté með ynði frá hauðri upp til œztrar hallar; lofaðr dagbóls konungr sitr øfri englum á dýrðar stóli; hirð øðlinga döglingi hnigr þingat = *Alherrens gavmilde sön, den bedste af fyrster, steg med fryd fra jorden op til den höjeste hal; himlens lovpriste konge sidder som englenes fyrste på sin herligheds trone; kongernes konges hird viser ham sin ærbødiged.*

6. Dáðvandr dýrðar dróttinn veitti mōnnum gjafar máttigs anda; framir váttar sanna þau mól; þaðan reis upp alþyð kristni, sús hlýðir einum goði; hæstr skjoldungr hýðr hólðum til himins-vistar = *Herlighedens dådsnilde herre gav mennskene den vældige ånds gaver; udmærkede vidner bekræfter den sag; som følge deraf opstod den almindelige kristenhed, som lyder én gud; den höjeste konge indbyder menneskene til ophold i himlen.*

7. Nú skulum vér allir dyrka vel gófgan, alstyrkan geisla goðs hallar, þanns heitir itr Óláfr; þjóð veit hann skina jartegnum viða und hriðblósnum heiða sal; menn nemi mín mól, sem innik = *Lad os nu alleære godt den gæve, fuldkraftige stråle fra guds hal, som hedder den udmærkede Olav; folket ved, at han lysr ved jærtagn viðt og bredt under den vindomsuste himmel; man forstå mine ord, som jeg siger dem.*

Sigurðr hygg at því, snoggum, sóknsterkr, hvé ek fer verka, drengr berr óð fyr Inga — yðvarrar biðk styðja mærð, þat's miklu varðar, máttigt hófuð áttar.

9. Yfirmanni býðk (unnin upp 's mærð borin) lærðra, Jón kóllum svá, allrar alþýðu brag hlýða; hefjum hróðr, en leyfa hygg vin røðuls tyggja (stóls vex hæð, þars hvílir heilagr konungr) fagran.

10. Qld samir, Óláfs, gilda (orðgnóttar biðk dróttin) oss at óðgørð þessi, itrgeðs lofi, kveðja; fank aldri val vildra (vallrjóðanda allra raun dugir) rétt i einu ranni fremðar-manna.

11. Þreklynds skulu Þrœndir þegnprýðis brag hlýða (Kristi lisir hann i hæstri hóll) ok Norðmenn allir; dýrð es ágæt orðin eljunhress (i þessu)

8. Eysteinn konungr, heyr til beinna afreksord; sóknsterkr Sigurðr, hygg at því, hvé ek fer snoggum verka; drengr berr óð fyr Inga; biðk máttigt hófuð áttar yðvarrar styðja mærð, þat 's varðar miklu = *Kong Østen, här på de sande ord om bedriften; kampstærke Sigurd, læg mærke til, hvorledes jeg indretter det hurtige digt; manden (jeg) fremfører digtet for Inge; jeg beder eder slægts kraftige hoved at støtte mit kvad, hvad der er af stor betydning.*

9. Býðk yfirmanni allrar alþýðu lærðra — svá kóllum Jón — hlýða brag; unnin mærð 's borin upp; hefjum fagran hróðr, en hygg leyfa vin røðuls tyggja; hæð stóls vex, þars heilagr konungr hvílir = *Jeg byder hele skaren af de lærdes overherre — således kalder jeg Jon — at høre på digtet; det udarbejdede kvad bliver fremsagt; jeg begynder mit gode digt; og jeg har i sinde at louprise guds ven; ørkebispe-sædets pris forøges, hvor den hellige konge hviler.*

10. Oss samir kveðja gilda qld at þessi óðgørð, lofi itrgeðs Óláfs; biðk dróttin orðgnóttar; fank aldri vildra val fremðar-manna rétt i einu ranni; raun allra vallrjóðanda dugir = *Det sommer sig for mig at opfordre det kraftige folk til (at høre på) dette digt, den herligsindede Olavs lov; jeg beder gud om ordrigdom; aldrig har jeg fundet et mere udmærket udvalg af fremragende mænd netop i ét hus; derom vidner alle mænds erfaring.*

11. Þrœndir ok allir Norðmenn skulu hlýða brag þreklynds þegnprýðis; hann lisir i hæstri hóll Kristi; dýrð eljunhress þjóðkonungs es orðin ágæt; né fœdisk þvílikr pengill i þessu ríki = *Trønderne og alle Nordmænd skal høre digtet om den kraftige konge; han lever i Kristi højeste hal; den stærke folkekonges herlighed er blevet berømt; der vil ikke fødes en sådan konge i dette rige.*

- þjóð- (né þengill fœðisk
þvilkir) -konungs (ríki).
12. Sigvatr frák at segði
sóknbráðs jofurs dáðir;
spurt hefr qld, at orti
Óttarr of gram dróttar;
þeir hafa þengils Mæra
(því 's sýst) frama lýstan,
— helgum lýtk — es hétu
höfuðskold firar — jofri.
13. Móðr vann margar dáðir
munnrjóðr hugins kunnar
(satt vas, at siklingr bötti
sín mein) goði einum;
- leyndi lofðungr Prænda
liðgegn snara þegna
(fár gramer hefir fremri
fœzk) hóleitri gœzku.
14. Réð umb tolf, sás trúði,
tíbráðr, á goð, láði
(þjóð muna) þengill (biða)
þria vetr (konung betra),
áðr fullhugaðr felli
folkvaldr i dyn skjalda
(hann speni oss) fyr innan
Qlvishaug (frá bólvi).
15. Fregit hefk satt, at segði
snjallri ferð, áðr berðisk,

12. Frák, at Sigvatr segði dáðir sóknbráðs jofurs; qld hefr spurt, at Óttarr orti of gram dróttar; þeir, es firar hétu höfuðskold, hafa lýstan frama Mæra þengils, — því 's sýst—; lýtk helgum jofri = *Jeg har hørt, at Sigvat berettede om den kamphidsige konges bedrifter; man har hørt, at Ottar digtede om kongen; de, som folk har kaldt hovedskjalde, har beskrevet Mørekongens herlighed — det er gjort — jeg viser den hellige konge ære.*

13. Móðr munnrjóðr hugins vann margar dáðir, kunnar einum goði; satt vas, at siklingr bötti sín mein; liðgegn lofðungr Prænda leyndi snara þegna hóleitri gœzku; fár gramer hefir fœzk fremri = *Den modige kriger gjorde mange gærninger, som gud alene kender; det var sandt, at fyrssten gjorde bod for sine mén; Trøndernes konge, nyttig for folket, skjulte den høje godhed for mændene; få konger er født ypperligere.*

14. Tíbráðr þengill, sás trúði á goð, réð láði þria vetr umb tolf, — þjóð muna biða betra konung — áðr fullhugaðr folkvaldr felli i skjalda dyn fyr innan Qlvishaug; hann speni oss frá bólvi = *Den rylystne fyrsste, som trode på gud, styrede landet i 15 år — folket vil aldrig få en bedre konge — før den fuldmodige konge faldt i kampen indenfor Ølvshaug; han føre os bort fra symden.*

15. Fregit hefk satt, at konungr Rauma segði snjallri ferð draum sinn, áðr berðisk; — drótt nýtr døglings máttar —, styrjar firmer Hørða gramer så fagran stiga standa til himna af jorðu; dugir at hrósa rausn hans = *Jeg er rigtig underrettet om, at Rømernes konge fortalte sin modige*

(drött nýtr döglings máttar)
draum sinn konungr Rauma, —
stiga sá standa fagran
styrjar fimr til himna
(rausn dugir hans at hrósa)
Hqrða gramr af jorðu.

Innþröndum lét undir
almreyrs lituðr dreyra;
heims pessa frák hvassan,
hvatir feldu gram skatnar,
(beir drýgðu bol) brigðu
branddrif numinn lifi.

16. Ok hagliga hugðisk
hrøkkviseiðs ens døkkva
lyngs í lopt upp ganga
látrs striðandi siðan;
lét, sás landfolks gætir,
liknframr himinriki
umbgeypnandi opnask
alls heims fyr gram snjöllum.

18. Fúss emk, þvit vann vísi
(vas hann mestr konungr) flestar,
(drött nemi mærð) ef mættak,
manndýrðir, stef vanda.
Greitt má gumnum léttu
goðs riðari striðum;
hraustr þiggr alt sem æstir
Óláfr af gram sólar.

17. Vakit frák vig á Stiklar-,
viðlendr, -stqðum siðan,

19. Náðit bjart, þás beiðir
baugskjaldar lauk aldri,

skare sin dröm, för han kämpede — folket nyder godt af kongens kraft — Hördernes kampflinke kunge så en herlig stige stå fra jorden til himlen; det sömmer sig att rose hans herlighet.

16. Ok striðandi látrs ens døkkva lyngs hrøkkviseiðs hugðisk siðan
ganga hagliga í lopt upp; liknframr umbgeypnandi alls heims, sás gætir
landfolks, lét himinriki opnask fyr snjöllum gram = *Og den gavmilde
fyrste syntes, at han derpå med lethed gik op i luften; hele verdens nåde-
rige styrer, som beskærmer landets folk, lod himmerige åbne sig for den
kloge konge.*

17. Frák siðan vakit vig á Stiklarstqðum; viðlendr almreyrs lituðr
lét undir dreyra Innþröndum; frák branddrif hvassan numinn brigðu lifi
pessa heims; hvatir skatnar feldu gram; beir drýgðu bol = *Jeg har hørt,
at siden holdtes der kamp ved Stiklestad: den vidtherskende kriger lod
Indrøndernes sår bløde; jeg har hørt, at den kraftige mand blev berøvet
denne verdens usikre liv; de raske mænd fældede kongen; de begik synd.*

18. Emk fúss vanda stef, ef mættak, þvit vísi vann flestar manndýrðir; hann vas mestr konungr; drött nemi mærð. Goðs riðari má greitt
léttu gumnum striðum; hraustr Óláfr þiggr alt sem æstir af gram sólar =
*Jeg vil gørne digte et stev, hvis jeg kunde, ti kongen var i besiddelse af
de fleste herlige egenskaber; han var den største konge; folket forstå mit
digts. — Guds ridder kan med lethed lette menneskenes kummer; den
tapre Olav får alt hvad han ønsker hos solens konge.*

(sýndi salvorðr grundar
sín tókn) røðull skina;
fyrr vas hitt, es harra
hauðrtjálða brá dauða
happ- (nýtask mér) -mætu
(máltól) skini sólar.

itr (munat qðlingr betri)
alls grœðari (fœðask).
Greitt má gumnum léttá
goðs riðari striðum;
hraustr þiggr alt sem æstir
Óláfr af gram sólar.

20. Gerðusk brátt, þars barðisk
broddrjóðr við kyn þjóðar,
(gramr vanðit sá synðum
sik) jartegnir miklar;
ljós brann liki vísa,
lögskíðs, yfir síðan,
þvit qnd með sér sendis
samdœgris goð framði.

22. Drött þó dýran sveita
döglings riks af liki
(vón gleðr hug) með hreinu
(hós batnaðar) vatni;
satt 's at Sygna dróttin
særindr goði kæran
hrings (megu heyra drengir
hans brögð) i grøf lögðu.

21. Dýrð lætr dróttins Hørða,
(dragisk mærð þinig) hrærða

23. Þar kom blíndr (en byrjak
blíð verk) muni síðar

19. Bjartr røðull náðit skína, þás beiðir baugskjaldar lauk aldri; salvørðr grundar sýndi sin tókn; hitt vas fyrr, es skini sólar happmætu brá dauða harra hauðrtjálða; málþol nýtask mér = *Den klare sol skinnede ikke, da krigeren endte sit liv; gud viste sine tegn; det skete för (fordum), at solens lykkebringende skin sluktes ved guds (Kristi) död; mine tale-redskaber nytties.*

20. Miklar jartegnir gerðusk brátt, þars broddrjóðr barðisk við kyn þjóðar; sá gramr vanðit sik synðum; ljós brann síðan yfir liki vísa, þvit goð framði samdœgris með sér qnd lögskíðs sendis = *Store jærtagn viste sig straks, hvor krigeren havde kämpet med mændene; den første havde ikke vænnet sig til at synde; der brændte siden lys over kongens lig, ti gud hædrede samme dag kongens sjæl hos sig.*

21. Ítr grœðari alls lætr hrærða dýrð Hørða dróttins, mærð dragisk þinig; betri qðlingr munat fœðask. Greitt osv. = *Alles herlige læge udbredrer Hördekongens hærlighed; i den retning vende sig nu mit digt; en bedre konge vil aldrig fødes. — Osv.*

22. Drött þó dýran sveita af liki riks döglings með vatni hreinu; vón hós batnaðar gleðr hug; satt 's, at særindr hrings lögðu Sygna dróttin, kæran goði, i grøf; drengir megu heyra hans brögð = *Man vaskede det dyre blod af den mægtige konges lig i rent vand; håbet om høj frelse glæder sjælen; det er sandt, at mændene lagde Sogningernes konge, elsket af gud, i en grav; folk vil nu kunne høre hans handlinger (jærtagn).*

auðar njótr, es ýtar
jofurs bein þvegit høfðu;
sjónbrautir strauk sinar,
seggjum kunns, i brunni
þrr, þeim's Óláfs dreyrā,
orms landa, vas blandinn.

fremðar lystr ok fasta
fimm nætr vala strætis,
áðr an upp ór viðu
ulfs nistanda kistu
dýrr lét dróttinn harra
dáðmilds koma láði.

24. Sjón fekk seggr af hreinu
(sú dyrð munat fyrðum),
fornuðr vas þat (fyrnask)
fjölgóðr, konungs blóði.
Greitt má gumnunum léttu
goðs riðari striðum;
hraustr þiggr alt sem æstir
Óláfr af gram sólar.

26. Mál fekk maðr, þars hvilir
margfriðr jofurr, síðan,
áðr sás orða hlýðu
afskurðr farit hafði;
frægð riðr fylkis Egða
folksterks af því verki;
jofurs snilli fremsk alla
ungs á danska tungu.

25. Tolf mónuðr vas týnir
tandrauðs huliðr sandi

27. Føður skulu fultings biðja
fremðar (þjóð) enn góða

23. Blindr auðar njótr kom þar muni síðar, es ýtar høfðu þvegit jofurs bein; en byrjak blið verk; órr orms landa strauk sjónbrautir sinar i brunni, þeims vas blandinn dreyra Óláfs, seggjum kunns = *En blind mand kom dér noget senere, hvor mændene havde vasket kongens ben; jeg fremfører hans blide gærninger; manden strøg sine øjne med væsken, som var blandet med den for mændene kendte Olavs blod.*

24. Seggr fekk sjón af hreinu blóði konungs; þat vas fjolgóðr fornuðr; sú dyrð munat fyrnask fyrðum. Greitt osv. = *Manden fik sit eget syn ved kongens rene blod; det var en udmærket lykke; det jærtagn vil aldrig glemmes blandt mænd. Osv.*

25. Fremðar lystr týnir tandrauðs fasta vala strætis vas huliðr sandi tolf mónuðr ok fimin nætr, áðr an dýrr dróttinn harra lét kistu dáðmilds ulfs nistanda koma upp ór viðu láði = *Den efter berömmelse higende første var skjult i sandet 12 måneder og 5 dage, før kongernes herlige konge lod den dådrige krigers kiste komme op af den brede jord.*

26. Síðan fekk maðr mál, þars margfriðr jofurr hvilir, sás afskurðr hafði áðr farit orða hlýðu; frægð folksterks Egða fylkis riðr af því verki; snilli ungs jofurs fremsk á alla danska tungu = *Derefter fik en mand, hvis tunge för var bleven afskåren, sin taleevne, hvor den herlige konge hviler; Egdernes kampstærke konges berömmelse af den dåd svæver vidt om; den unge konges dygtighed trives overalt, hvor dansk tunge tales.*

- (moeðir mart á láði)
Magnúss hvatir bragnar.
Greitt má gumnum léッta
goðs riðari striðum;
hraustr þiggr alt sem æstir
Óláfr af gram sólar.
- (munn rauð malmbings kennir)
Magnús hugin fagna;
hrætt varð folk á flóttu
(frón beit egg) at leggja,
sorg biðu vif (en vargar)
vinðversk (of hræ ginðu).
28. Gekk sinum bur søkkvir
sólar straums i drauma
(valdr lézk fylgja foldar
framlundum gram mundu),
áðr á Hlýrskógsheiði
harðfengr jofurr barðisk
(góðs elðis fekk gylðir
gnótt) við heiðnar dróttir.
30. Raun 's at sigr gaf sinum
snjallr lausnara spjalli
(hrósak verkum visa
vigdjarfs) frømum arfa.
Greitt má gumnum léッta
goðs riðari striðum;
hraustr þiggr alt sem æstir
Óláfr af gram sólar.
29. Lét (jarplitaðs) ótu
(arnar jóðs) enn góði
31. Reyndi Gutthormr grundar
(gat hann rétt) við prøm sléttan,

27. Hvati bragnar skulu biðja enn fremðar góða fóður Magnúss fultings; mart moeðir þjóð á láði. Greitt osv. = *De kække mænd skal bede Magnus' fader, gavmild på støtte, om hjælp; der er meget, som piner folk på jorden.*

28. Søkkvir straums sólar gekk sinum bur i drauma — valdr foldar lézk mundu fylgja framlundum gram —, áðr harðfengr jofurr barðisk á Hlýrskógsheiði við heiðnar dróttir; gylðir fekk gnótt góðs elðis = *Fyrsten viste sig i drømme for sin søn — kongen sagde, at han vilde hjælpe den modige fyrste —, før den kraftige konge kæmpede på Lyrskovs hede med hedningerne; ulven fik overflod af god føde.*

29. Magnús enn góði lét hugin fagna ótu; malmbings kennir rauð munn jarplitaðs arnar jóðs; hrætt folk varð at leggja á flóttu; vinðversk vif biðu sorg; frón egg beit, en vargar ginðu of hræ = *Magnus den gode lod ravnen glæde sig ved føden; krigeren rødfarvede den brune ørns næb; de frygtende mænd måtte tage flugten; de vendiske kvinder fik sorg; den skarpe øg bed, og ulvene gabede over ligene.*

30. Raun 's, at snjallr spjalli lausnara gaf sinum frømum arfa sigr; hrósak verkum vigdjarfs visa. Greitt osv. — *Det er en kendsgærning, at frelserens veltalende ven gav sin dygtige søn sejr; jeg lovpriser den kampdjærve konges gørninger.*

(áðr) hvat Óláfs téðu
alkœns við goð bœnir;
dag lét sinn með sigri
sóknþýðr jofurr prýðask,
þás i Qngulseyjar
undreyr bitu sundi.

(Krists mærik lim) leysta
litrauðs konungr nauðum.
Greitt má gumnum léttu
goðs riðari striðum;
hraustr þiggr alt sem æstir
Óláfr af gram sólar.

32. Vist hafði lið lestir
linns þímr hlutum minna
heiptar mildr at hjaldri
(harðr fundr vas sá) grundar;
þó réð hann at hvóru
(hónum tjóði vel móður),
hór feksk af því (hlýri)
hagnaðr, ór styr gagni.

34. Satt 's, at silfri skreytta
seggjum holls ok golli
her lét Gutthormr gerva
grams (hróðr es þat) róðu;
slikt hafa menn at minnum
meir jartegna þeira,
mark stendr Krists í kirkju
(konungs niðr gaf þat) miðri.

33. Qld hefr opt enn mildi
unnar bliks frá miklum

35. Menn hafa sagt at svanni,
sunnr, Skónungum kunnir,

31. Gutthormr reyndi við sléttan þremi grundar, hvat boenir alkœns Óláfs téðu við goð; hann gat áðr rétt; sóknþýðr jofurr lét dag sinn prýðask með sigri, þás undreyr bitu i Qngulseyjarsundi = *Gutthorm prøvede ved landets flade kyst — han havde i forevejen formodet rigtig — hvad den alkloge Olavs bönner formæde hos gud; den kampblide konge lod sin dag prydes med sejr, da pilene bed i Angelssund.*

32. Vist hafði heiptar mildr lestir linns grundar þímr hlutum minna lið at hjaldri; sá fundr vas harðr; þó at hvóru réð hann gagni ór styr; hór hagnaðr feksk af því; móður hlýri tjóði hónum vel = *Tilvisse havde den kampbegærlige mand 3 gange mindre mandskab i kampen; det møde var hårdt; ikke desto mindre fik han sejr i kampen; derved vandtes en stor fordel; hans morbroder hjalp ham godt.*

33. Opt hefr enn litrauðs unnar bliks mildi konungr leysta qld frá miklum nauðum; mærik lim Krists. Greitt osv. = *Ofte har den gavmilde konge befrit menneskene fra en svar nød; jeg lovpriser Kristi lem.*

34. Satt 's, at Gutthormr lét her gerva róðu grams, seggjum holls, skreytta silfri ok golli; þat es hróðr; slikt hafa menn meir at minnum þeira jartegna; mark stendr í miðri Krists kirkju; konungs niðr gaf þat = *Det er sandt, at Gutthorm lod mændene göre et billede af den mod mændene hulde konge, udstyret med sølv og guld; det er berömmeligt; sligt har man fremdeles til minde om de jærtregn; mærket står midt i Kristkirken; kongeætlingen skaenkede det.*

oss, at Óláfs messu
almilds baka vildi;
en þás brúðr at brauði
brennheitu tók leita,
þá varð grjón at grónu
grjóti danskrar snótar.

36. Mildings hefir haldin
hótið verit síðan
(sannspurt es þat sunnan)
snjalls of Danmörk alla.
Greitt má gumnum léttu
goðs riðari striðum;
hraustr þiggr alt sem æstir
Óláfr af gram sólar.

37. Gofug lét Hørn ór høfði
hvítинг of sǫk litla

auðar aumum beiði
ungs manns skera tungu;
þann sóm vér, es výrum,
válaust numinn máli
hodda brjót, þars heitir
Hlíð, fým vikum síðar.

38. Frétt hefk, at sá sótti
síðan malma striðir
heim, þann's hjólp gefr aumum,
harmskerðanda, ferðum;
hér fekk hann (en byrja
hótt kvæði skalk) bæði
(snáka vangs of sløngvi
slungins) mál ok tungu.

39. Dýrð es ágæt orðin
øðlings riks af sliku;

35. Menn, kunnir Skónungum, hafa sagt oss, at svanni vildi baka at messu almilds Óláfs sunar; en þás brúðr tók leita at brennheitu brauði, þá varð grjón danskrar snótrar at grónu grjóti = *Mænd, der er Skåningernes bekendte, har fortalt os, at en kvinde der sydpå vilde bage på den almilde Olavs messedag, men da hun søgte efter det glohede brød, blev den danske kvindes mel (brød) til en grå sten.*

36. Siðan hefr bátið snjalls mildings verit haldin of alla Danmörk; þat es sannspurt sunnan. Greitt osv. = *Siden har den kluge konges dag været højtideligt fejret over hele Danmark; det har man erfaret med sandhed sydfra.*

37. Gofug hvítings Hørn lét skera túngu aumum auðar beiði ór høfði of litla sǫk ungs manns; þann hodda brjót sóm vér válaust numinn máli fým vikum síðar, es výrum, þars heitir Hlíð = *En fornem kvinde lod skære tungen ud af en stakkels mands hoved for en ringe forseelse af den unge mand; den mand så vi utvivlsomt berøvet mælet få uger senere, da jeg var der hvor det hedder Hlid.*

38. Hefk frétt, at sá malma striðir sótti síðan harmskerðanda heim, þanns gefr hjólp aumum ferðum; hér fekk hann bæði mál ok tungu; en skalk byrja hótt kvæði of sløngvi slungins snáka vangs = *Jeg har hørt. at den mand besøgte siden sorgforringeren, ham som giver elendige mænd hjælp; der fik han både sit mæle og sin tunge igen; men jeg går videre i mit høje digt om den gavmilde fyrste.*

mærð riðr mildings Hørða
mest of heims byggð fiesta.
Greitt má gumnum léッta
goðs riðari striðum;
hraustr piggr alt sem æstir
Óláfr af gram sólar.

40. Veitk, at Vinðr fyr skauti
(verðr bragr af því) skerði
gjalfrs Niðbranda grundar
(greiddr) sárliga meiddu,
ok endr frá trú týndir
tirar sterks ór kverkum
auðskýfanda óðar
ór grimmliga skóru.

41. Sótti skrin et skreytta
skiðrennandi síðan

(orð finnask mér) unnar
Óláfs dreka bóli;
ok þeim, es vel vakði
(veitk sónn) hugins teiti,
máls fekk hilmir heilsu
heilagr (á því deili).

42. Hós lætr helgan ræsi
heims dómarí sóma,
fyllir framlyndr stillir
ferð himneska, verðan.
Greitt má gumnum léッta
goðs riðari striðum;
hraustr piggr alt sem æstir
Óláfr af gram sólar.

43. Hneitir frák at héti,
hjaldrs at vápna galdrí,

39. Dýrð riks qðlings es orðin ágæt af sliku; mærð Hørða mildings riðr mest of fiesta heims-byggð. Greitt osv. = *Den mægtige konges hærlighed er af sligt bleven navnkundig; Hördefyrstens ry svæver i stort mål over verdens hele bygd.*

40. Veitk, at Vinðr meiddu sárliga fyr skauti grundar gjalfrs Niðbranda skerði; bragr verðr greiddr af því; ok endr frá trú týndir skóru grimmliga óðar ór ór kverkum tirar sterks auðskýfanda = *Jeg ved, at Venderne lemlestede farlig en mand udenfor kysten; derom digter jeg; og de, som forlængst gik tabt for troen, skar grusomt tungen ud af halsen på den berømte mand.*

41. Unnar skiðrennandi sótti síðan et dreka bóli skreytta skrin Óláfs — mér finnask orð —, ok heilagr hilmir fekk máls heilsu þeim, es vel vakði teiti hugins; veitk sónn deili á því = *Søfareren søgte siden til Olavs guldprydede skrin — jeg vælger mine ord —, og den hellige konge gav ham taleevennen, som tappert havde givet føde til ravenen; herom ved jeg god besked.*

42. Dómari heims lætr helgan ræsi verðan hós sóma; framlyndr stillir fyllir himneska ferð. Greitt osv. = *Verdens dommer lader den hellige konge fortjæne høj øre; den modige fyrste fuldtalliggör den himmelske skare.*

qðlings hjørr, þess 's orra
ilbleikum gaf steikar;
þeim klauf þengill Rauma
þunvaxin ský gunnar
(rekin bitu stól) á Stiklar-
-stóðum valbastian røðli.

44. Tók, þás fell enn frækni
fylkis kundr til grundar,
sverð, es sókn vas orðin,
sönskr maðr af gram þrænkum;
sá vas hjørr ens hóva
hrings striðanda síðan
golli merkðr í Girkja
gunndjarfs liði fundinn.

45. Nú fremr, þann's gaf
gumnum,
gofug dyrð jofur fyrða,

(sløng Eindriði ungi)
armgloðr (i brag rœðu).
Greitt má gumnum léttu
goðs riðari striðum;
hraustr þiggr alt sem æstir
Óláfr af gram sólar.

46. Mér 's (en mærð skal störa
mildings, þess's gaf hringa,
styrjar snjalls) of stilli
styrkjan vant at yrkja;
þvit tókn, þess's lið læknir,
lofðungs vinar tungla
(ljós verðr raun of ræsi)
ranns ferr hvert á annat.

47. Gyrðisk hála herðum
heldr síðarla á kveldi

43. Frák, at Hneitir héti hjørr qðlings, þess 's gaf ilbleikum hjaldrs
orra steikar at vápna galdr; þeim valbastian røðli klauf þengill Rauma
þunvaxin gunnar ský á Stiklarstóðum; rekin stól bitu = *Jeg har hørt, at
Hneitir hed den konges sværd, som gav den fodgule ørn føde i kampen;
med det sværd kløvede Rømernes konge de tynde skjolde ved Stiklestad;
de svungne stål bed.*

44. Sönskr maðr tók sverð af þrænkum gram, þás enn frækni fylkis
kundr fell til grundar, es sókn vas orðin; så hjørr ens hóva gunndjarfs
hrings striðanda, golli merkðr, vas síðan fundinn i liði Girkja = *En
svensker tog sværet af den trøndiske konge, da den tapre kongecætling
var falden til jorden og kampen endt; dette den høje, kampdjærvе fyrstes
sværd, prydet med guld, blev siden truffet i Grækernes hær.*

45. Nú fremr gofug dyrð jofur fyrða, þanns gaf gumnum armgloðr;
Eindriði ungi sløng rœðu i brag. Greitt osv. = *Nu pryder en høj herlig-
hed mændenes fyreste, som gav mændene guld; Eindride den unge har
fortalt dette afsnit i mit digt.*

46. Mér es vant at yrkja of styrkjan stilli, — en störa skal mærð
styrjar snjalls mildings, þess 's gaf hringa —; þvit tókn vinar lofðungs
tungla ranns, þess 's læknir lið, ferr hvert á annat; raun verðr ljós of ræsi
= *Det er vanskeligt for mig at digte om den stærke konge — jeg vil dog
besynde den kampmodige konge, som skænkede ringe —, ti den himmelske*

glaumkennandi gunnar
glaðr véttrimar naðri;
drengr réð dýrr á vangi
(dagr rofnaði) sofna
itr̄s landreka undir
ógnfimr berum himni.

rauknustefnanda Reifnis
ríkr bindingar slikar,
áðr þrekhvössum þessar
(þingdjars) firar ingva
(björt eru bauga snyrtis
brögð) jartegnir sogðu.

48. Misti maðr, es lýsti,
(morginn vas þá) borgar
styrks mundriða steindrar
styrsnjallr roðins galla;
þátti sinn á sléttri
seimpiggjandi liggja
grundu gylðis kindar
gómparra sér fjarri.

50. Mós frák jarðar eisu
allvald fyr hjor gjalda
(sléttik óð) þann's átti
Óláfr (bragar tólum);
yfirskjoldungr lét joðra
oddhriðar þar síðan
garðs of golli vørðu
grand altári standa.

49. Þriar grimur vann þeima
þjóðnýtr Haralds bróðir

51. Tókn gerir björt þau's birta
brandél á Girklandi,

konges vens jærtagn, hans som helbreder menneskene, følger det ene ovenpå det andet; dette bliver klart af erfaringen om fyrsten.

47. Gunnar glaumkennandi gyðisk glaðr heldr síðarla á kveldi hála herðum véttrimar naðri; dýrr ógnfimr drengr itrs landreka réð sofna — dagr rofnaði — á vangi undir berum himni = *Krigeren spændte glad temlig sent om aftenen det meget skarpe sværd om sig; den udmærkede, kampflinke mand i den herlige kejsers hærsov ind — dagen var tilende —, på marken under åben himmel.*

48. Styrsnjallr maðr misti styrks, roðins galla steindrar mundriða borgar, es lýsti — þá vas morginn —; seimpiggjandi þátti sinn gómparra gylðis kindar liggja fjarri sér á sléttri grundu = *Den kampmodige mand savnede sit stærke, forgylde sværd, da det lysnede — det blev da morgen —; soldmodtageren så sit sværd ligge fjernet fra sig på den flade mark.*

49. Þjóðnýtr ríkr bróðr Haralds vann þeima Reifnis rauknustefnanda slikar bindingar þriar grimur, áðr firar sogðu þrekhvössum ingva þessar jartegnir; brögð þingdjars bauga snyrtis eru björt = *Haralds nåderige, mægtige broder gav den kriger sådanne vinc tre nætter i træk, før mændene fortalte den kraftige kejser disse jærtagn; den tingdjærve fyrstes handlinger er lysende.*

50. Frák allvald gjalda eisu móð jarðar fyr hjor þanns Óláfr átti; sléttik óð bragar tólum; yfirskjoldungr joðra lét síðan oddhriðar garðs grand

(mál finsk of þat mǫnnum)
margþarf Haralds arfi;
fregnk at alt (né ógnar
innendr megu finna)
dýrð Óláfs riðr dála
dagræfr (konung hæfra).

52. Háðisk hildr á viðum
(hungr slækði vel þungan
gunnar mór i geira
goll) Peizinavöllum,
þar svát þjóð fyr hjørvi
þúsundum laut; undan
(hrið óx Hamðis klæða
hjalmskœð) Grikir floðu.

53. Myndi mest und fjöndum
Miklagarðr ok jarðir
hryggs (dugðit lið) ligga
lagar eldbrota veldi,
nema rönd i byr branda
(barðraukns) fáir harða
(røðuls bliku vópn i veðri)
Væringjar framm bæri.

54. Hétu hart á ítran
hraustir menn af trausti,
(strið svall ógn) þás óðusk,
Álaf, i gný stála,
þars of einn i ɔrva
(undbóru) flug vóru

standa þar of golli vørðu altári = *Jeg har hørt, at kejseren betalte guld for det sværd, som Olav havde ejet; jeg glatter mit kvad med digtningens redskaber; kejseren lod siden sværetstå der over det guldsmykkede alter.*

51. Margþarf arfi Haralds gerir bjort tókn, þaus brandél birta á Girklandi; mál finsk mǫnnum of þat; fregnk, at dýrð Óláfs riðr dála alt dagræfr; né megu ógnar innendr finna hæfra konung = *Haralds meget nyttige sön gör klare joætegn, som kampe i Grækenland har åbenbaret; derom taler folk meget; jeg hører, at Olavs herlighed er udbredt overalt under himlen; mændene vil ikke kunne finde en dygtigere konge.*

52. Hildr háðisk á viðum Peizinavöllum, — gunnar mór slækði vel þungan hungr i geira goll —, svát þjóð laut þar þúsundum fyr hjørvi; Grikir floðu undan; hjalmskœð brið Hamðis klæða óx = *Kampen stod på den udstrakte Pezinamark — ravnens stillede sin tunge hunger i blodet —, således at folk segnede der i tusindvis for sværet; Grækerne flygtede; den hjælmødelæggende kamp var stærk.*

53. Mest veldi hryggs lagar eldbrota, Miklagarðr ok jarðir, myndi ligga und fjöndum — lið dugðit —, nema harða fáir Væringjar bæri framm rönd i branda byr; vópn bliku i veðri barðraukns røðuls = *Den bedrøvede fyrttes store rige, både Miklegård og jorder, vilde have været i fjendernes magt — hans hær duede ikke — medmindre meget få Væringar havde trængt frem med skjold i kampen; våbnene blinkede i kampen.*

54. Hraustir menn hétu hart á ítran Ólaf, þás óðusk i stála gný — strið ógn svall —, þars sex tigir manna vóru of einn i ɔrva flug; Reifnis rønn, roðin undbóru, klofnuðu = *De tapre mænd påkaldte tillids-*

(roðin klofnuðu Reifnis
rqnn) sex tigir manna.

55. Vas, sem reyk (af riki
regn dreif stáls) i gegnum,
hjalmnjorðungum, harðan,
heiðingja lið, gingi;
halft fimta vann heimtan
hundrað, brimis sunda,
nýtan tir, þat's næra,
Norðmanna, val þorði.

56. Eyddu gumnar gladdir
(gøfugr þengill barg drengum)
vagna borg, þars vargar
vápnusundruð hræ fundu;

nennir oll at inna
øngr brimloga sløngvir
døglings verk, þess's dýrkar,
dáðsnjalls, verold alla.

57. Nú's oss, þau's vann visi,
verk fyr þjóð at merkja
nauðr i nýjum óði,
næst (riðrat þat smæstu);
krapt skulum goðs, en giptu,
geðstyrks lofi dyrka,
lér hjaldrfrømum hórar
heims lœknir gram þeima.

58. Angrfyldrar varð aldar
(illr gerisk hugr af villu)

fuldt og kraftig den herlige Olav, da de øengstedes i kampen — den stærke kamp rasede — hvor 60 mand var imod én i kampen; skjoldene, rede af blod, brast.

55. Heiðingja lið vas hjalmnjorðungum, sem gingi harðan i gegnum reyk; stáls regn dreif af riki; halft fimta hundrað Norðmanna, þats þorði næra brimis sunda val, vann heimtan nýtan tir = *Hedningernes hær var for krigerne som om de gik kraftig gennem røg; kampen var stærk; halv femte hundrede Nordmænd, som vovede at føde ravnen, vandt en udmarket berömmelse.*

56. Gladdir gumnar eyddu vagna borg, þars vargar fundu vápnusundruð hræ; gófugr þengill barg drengum; øngr brimloga sløngvir nennir at inna oll verk dáðsnjalls døglings, þess 's dýrkar alla verold = *De opmuntrede mænd ødelagde vågnborgen, hvor ulvene fandt våbensendrede lig; den ødle konge hjalp krigerne; ingen mand øvner at fortælle om alle gørninger af den dådsmilde konge, som forherligere hele verden.*

57. Nú's oss nauðr at merkja i nýjum óði fyr þjóð verk þaus visi vann næst; riðrat þat smæstu; skulum dyrka lofi krapt geðstyrks goðs, en heims lœknir lér þeima hjaldrfrømum gram hórar giptu = *Nu er det nødvendigt for mig i et nyt afsnit at betegne for folket de gørninger, som kongen sidst har udført; det er meget magtpåliggende; vi skal lovpriise den sjælestærke guds kraft, ti verdens læge skænker denne kampstærke konge høj lykke.*

58. Þjónn mildings angrfyldrar aldar varð fyr kaldri qfund manna, margfaldr hugr gerisk illr af villu; lygi hefr brugðit bliðu skapi nýtra

mildings þjónn fyr manna
(margfaldr) ɔfund kaldri;
lygi hefr bragna brugðit
(brýtr stundum frið) nýtra
(hermðar kraptr) til heipta
(hjaldrstriðr) skapi bliðu.

59. Lustu sundr á sandi
seggs marglitendr eggja
(hørð grør fjón af fyrða)
fót (aldrtrega rótum),
ok prests, þeir's lög lestu
liknar krøfð, ór høfði
(hætt mál vas þat) heila
himintungl firar stungu.

60. Tunga vas með tangar
tírkunn numin munni
(vasa sem vænst) ok þrysvar
(viðrlif) skorin knifi;
auðskiptir lá eptir
(qnd lætr maðr) á ströndu
(margr of minni sorgir)
meinsamliga hamlaðr.

61. Leyfðr's sás lét ok stýfðrar
lamíðs fótar, gramr, njóta
ítran þegn sem augna
út stunginna tungu;
hönd Óláfs vann heilan
hreins gørvallra meina

bragna til heipta; hjaldrstriðr hermðar kraptr brýtr stundum frið = *Den syndfyldte menneskeheds konges tjæner pådrog sig mænds kolde avind; svigfuldt sind bliver ondt ved vildfarelse; løgnen har forandret brave mænds blide sind til forbirelse; vredens kampstærke kraft bryder stundom freden.*

59. Marglitendur eggja lustu fót seggs sundr á sandi, — hørð fjón aldrtrega fyrða grør af rótum —, ok firar, þeirs lestu lög, liknar krøfð, stungu heila himintungl ór høfði prests; þat vas hætt mál = *Krigerne brækkede mandens ben på sandkysten, — mændenes hårde dødelige had havde rodfæstet sig —, og de mænd, som krænkede loven, af hvilken barmhjærtighed kævedes, stak øjnene ud af præstens hoved; det var en farlig behandling.*

60. Tírkunn tunga vas numin með tangar munni ok þrysvar skorin knifi; vasa sem vænst viðrlif; auðskiptir lá eptir á ströndu meinsamliga hamlaðr; margr maðr lætr qnd of minni sorgir = *Den lovprisende tunge blev kneben med tangens mund og tre gange skåren med kniv; det var en lidet håbefuld behandling; manden blev liggende på stranden, forfærdelig lemlestet; mangen en lader sit liv af en ringere smærtre.*

61. Leyfðr's gramr, sás lét ítran þegn njóta lamíðs fótar ok stýfðrar tungu sem út stunginna augna; hönd hreins Óláfs vann gods þrael heilan gørvallra meina; gør munu gjold þeims byrja ɔfugmæli = *Lovprist er den konge, som lod den udmærkede mand nyde (få helbredet) sit brækkede ben og afskærne tunge såvel som de ildstungne øjne; den rene Olavs hånd helbredeude guds tjæner for alle hans mén; men de, som udbreder løgne, vil få gengæld derfor.*

- (gor munu gjold, þeim's byrja) fárskerðandi fyrða,
goðs þræl (qfugmæli). friðar-sýn gleði týnisk.
62. Biðr alls konar œðri
(øruggt mælik þat) sælu
dýrðar vátr með drótni
dyggr, an þjóð of hyggi,
þvit lausnara lýsir
(liðs valdr) numinn aldri
vinr (firði sik synðum)
slik verk á jarðriki.
63. Heðan vas ungr frá angri
(alls mest vini flesta
goð reynir svá sina)
siklingr numinn miklu;
nú lifr hraustr, af hæstri
himna valds þars aldri,
64. Hverr 's svá horskr, at byrjar
hans vegs megi of segja
ljóss í lifi þessu
lofðungs gjafar tunga?,
þær es heims ok himna
heitfastr joðurr veitir
(skreytt 's of skatna dróttin
skrín) dýrðar-vin sínum.
65. Heims hykk hingat kvómu
hofuðsmenn i stað þenna
(snarr tyggi bergr seggjum
sólar) erkistóli;
hérligedens brave vidne opnár hos gud al mulig höjere nåde end nogen kan tænke sig — det siger jeg tillidsfuldt —, ti frelserens ven viser, efter døden, så danne gørninger her på jorden; kougen frigjorde sig for synd.

62. Dyggr dýrðar vátr biðr með drótni allskonar œðri sælu, an þjóð of hyggi — þat mælik øruggt —, þvit vinr lausnara lýsir, numinn aldri, slik verk á jarðriki; liðs valdr firði sik synðum = *Herligedens brave vidne opnár hos gud al mulig höjere nåde end nogen kan tænke sig — det siger jeg tillidsfuldt —, ti frelserens ven viser, efter døden, så danne gørninger her på jorden; kougen frigjorde sig for synd.*

63. Siklingr vas numinn ungr heðan frá miklu angri; goð reynir svá flesta vini sina alls mest; nú lifr hraustr fyrða fárskerðandi, þars gleði af hæstri friðarsýn himna valds týnisk aldri = *Kongen blev som ung rykket bort herfra fra megen sorg; gud præver således de fleste af sine venner som oftest; nu lever den tapre mennesken der, hvor glæden over det höjeste fredssyn af den himmelske konge aldrig ender.*

64. Hverr 's svá horskr, at tunga hans megi of segja gjafar ljóss byrjar vegs lofðungs i þessu lifi?, þær es heitfastr joðurr heims ok himna veitir sínum dýrðar-vin; skreytt skrin 's of skatna dróttin = *Hvem er så klog, at hans tunga er i stand til i dette liv at opregne himmelkongens gaver, de som verdens og himlens ordholdende konge giver sin herlige ven; fyrstens lig er gemt i et smykket skrin.*

65. Hykk hofuðsmenn heims kvómu hingat erkistóli i þenna stað; snarr sólar tyggi bergr seggjum; hérligedens brave vidne opnár hos gud al mulig höjere nåde end nogen kan tænke sig — det siger jeg tillidsfuldt —, ti frelserens ven viser, efter døden, så danne gørninger her på jorden; kougen frigjorde sig for synd.

yfirskjoldungr bjarg aldar
oss) píningarkrossi.

66. Qld nýtr Óláfs mildi
(jøfurs dýrð høfum skýrða)
þróttar hvass at þessum
þreksnjoll frama ñllum;
lúti landsfolk ítrum
lim salkonungs himna;
sæll es hvern, es hollan
hann gervir sér, manna.

67. Talðak fátt ór fjolða
friðgegns af jartegnum
(ber koma orð frá órum)
Óláfs (bragar stóli);

bóls taki segrr hvern, 's sólar
siklings, þess's goð miklar
hilnis, óst ens hæsta
heiðjartrar, lof reiðir.

68. Svát lausnara leysi
langvinr frá kvöl strangri
nýta þjóð ok nauðum
nafnkuðr við trú jafnan,
viga skýs þars visa
veljendr glaðir telja
qflugs Krists af óstum
alnennins brag þenna.

69. Óláfs høfum joðra
orðhags kyni sagðar

hjælper menneskene; her er en herlig splint af skaberens pinselskors; verdens overkonge, frels os, som vi beder.

66. Þreksnjoll qld nýtr mildi þróttar hvass Óláfs at ñllum þessum frama; høfum skýrða dýrð jøfurs; landsfólk lúti ítrum lim himna salkonungs; sæll es hvern manna, es gervir hann sér hollan = *Det kraftige folk nyder den stærke Olavs fromhed med hensyn til al denne hæder; jeg har forklaret kongens herlighed; landets befolkning bøje sig ørbødig for himlenes konges lem; lyksalig er hver, som vinder hans venskab.*

67. Talðak fátt ór fjolða af jartegnum friðgegns Óláfs; ber orð koma frá bragar stóli órum; hvern segrr, 's reiðir lof hilnis, þess's goð miklar, taki óst ens hæsta siklings heiðjartrar sólar bóls = *Jeg har opregnet kun lidet af mængden af den fredelshende Olavs jærtagn; tydelige ord kommer fra min digtnings stol; enhver, som udbreder den fyrstes pris, som gud forherliger, skal få den himmelske konges højeste kærlighed.*

68. Svát nafnkuðr langvinr lausnara leysi nýta þjóð jafnan frá strangri kvöl ok nauðum við trú, þars veljendr viga skýs telja glaðir þenna brag qflugs visa af óstum alnennins Krists = *Så at frelserens navnkundige ven befrie de gode mænd altid fra stræng kval og nød formedelst troen, hvor mændene glade fremsiger dette den kraftige konges' krad om den almægtige Kristi kærlighed.*

69. Høfum sagðar kyni joðra happsdáðir ens helga, orðhags Oláfs; hugr fylgði því ráði; fom létt holl laun þessa gøfugs óðar, goðs blessun, ef

- (fylgði hugr) ens helga
happsdáðir (því ráði);
laun fóym holl, ef hreinum
hræsíks þrimu líkar,
gofugs óðar létt, gœði,
goðs blessun, lof, pessa.
70. Bragr myndi nú bröndum
baugness vesa þessi
(mank rausnarskap ræsis)
raundýrliga launaðr,
ef lofða gramr lifði
- leikmildr, Sigurðr, Hildar
(þess lýsik veg vísa
vellum grimms) enn ellri.
71. Bœn hefk, þengill, þina
þrekrammr, stoðat framla;
iflaust hófum jøfri
unnit mærð, sem kunnum;
ágætr, segið, itran,
Eysteinn, hvé brag leystak.
Hós elskið veg vísa
vagnræfrs — en ek þagna.

7. Runhenda (o. 1155).

1. Jøfurr fýstisk austr
þrlyndr ok hraustr.
2. Vikverjum galt
(varð þannug halt)
- gorræði gramr,
gjafmildr ok framr;
flest folk varð hrætt,
áðr fengi sæt,

hreinum hræsíks þrimu gœði líkar lof = *Jeg har fortalt kongernes slægt den hellige, veltalende Olavs udmærkede gærninger; det gjorde jeg med oprigtigt sind; jeg får med lethed god løn for dette gode digt, guds vel-signelse, hvis den rene kriger synes om lovprisningen.*

70. Þessi hragr myndi nú raundýrliga launaðr baugness bröndum — mank rausnarskap ræsis —, ef Hildar leikmildr lofða gramr, Sigurðr enn ellri lifði; lýsik veg þess vísa vellum grimms = *Dette digt vilde nu blive herlig lønnet med ringe, — jeg husker kongens storslæde gavmildhed —, hvis den krigerske fyrste, Sigurd den ældre, levede; jeg roser den mod guldet fjendske konge.*

71. Prekrammr þengill, hefk framla stoðat bœn þina; iflaust hófum unnit jøfri mærð, sem kunnum; segið, ágætr Eysteinn, hvé leystak itran brag. Elskið veg hós vagnræfrs vísa — en ek þagna = *Kraftige konge, jeg har tilfulde opfyldt din bøn; sikkert har jeg forfattet et digt for kongen, så godt jeg formåde; sig, udmærkede Østen, hvorledes jeg har fuldført det herlige digt. Elsker himlens konges øre — jeg tier.*

7, 1. *Fyrsten, rasksindet og tapper, ønskede at drage østerpå (til Norge).*

en gísla tók
sás gjöldin jók.	jófurr eyddi frið,
Apardjónar lið.
3. Vann siklingr sótt
við snarpa drótt.
(leyfð 's lýðum bær)
Leikbergi nær;
Renir flyðu ríkt,
ok reiddi slíkt,
qlđ festi auð,
sem qđlingr bauð.	6. Beit buðlungs hjørr,
blóð fell á dørr,
hirð fylgðisk holl,
við Hjartapoll;
hugin gladdi heit
hruðusk Engla beit
(óx vitnis vín)
valbasta Rin.
4. Funi kyndisk fljótt,
en flyði skjótt
Hisingar herr,
sás hafði verr.	7. Jók hilmir hjaldr,
þar vas hjørva galdr
(hjósk hildar sky)
við Hvítabý;
rikt lék við rønn
(rauzk ylgjar tønn)
feksk fyrðum harmr,
fyriskógar garmr.
5. Frétt hefk, at fell
(folks brustu svell),	

2. *Fyrsten, gavmild og dygtig, lønnede Vikværingerne deres vilkårige færd — det gik ud over dem; alle blev forskrækkede, før de fik forlig; men han, som pålagde dem pengebøder, tog gisler.*

3. *Kongen med sin raske skare havde en kamp nær ved Leikberg; mændene udbredte hans ros; Renerne flygtede af kraft; mændene forpligtede sig til at betale guld og udrede alt, hvad kongen böd.*

4. *Ilden tændtes hurtig, men Hisingsens beboere, hvis sag var slet, flygtede hurtig.*

5. *Jeg har hørt, at Apardjons mandskab faldt; kongen ødelagde freden; sværdene brast.*

6. *Kongens sværd bed ved Hjartapoll; blodet strømmede på spyden; hirden fulgte trofast ad; den varme blodström glædede ravnen; Angernes skibe blev ryddede; blodstrømmen voksede.*

7. *Kongen havde en stærk kamp ved Hvítaby; der var en sværdssang; skjolde kløvedes; ilden spillede mægtig om husene; mændene fik sorg; ulvinden rødfarvede sin tand.*

8. Drap döglingr gegn,
dreif strengjar regn,
við Skørpusker
skjaldkœnan her;
rauf styrjar garð,
þás stókkva varð,
randolun sótt,
reiðmanna gnótt.
9. Rauð siklingr sverð,
sleit gylðis ferð
- prúð Parta lik,
í Pilavik;
vann visi alt,
fyr vestan salt
brandr gall við brún,
brent Langatún.
10. Skark súðum sund
fyr sunnan Hrund,
min prýddisk mund
við mildings fund.

8. Eysteinsdrápa (o. 1158).

1. Vóru (sogns) með (sára)
syni Maddaðar staddir
(mággrennir feksk) manna
(máttigr) tigir átta;
þimr skútum tók þreytir
þann jarl drasils hranna;
- hraustr gaf hræskúfs nistir
hoſuð sitt frømum joſri.
2. Mun, sás morði vanðisk
margillr ok sveik stilli,
sið af slikum róðum
Simun skalpr of hjalpask.

8. Den dygtige konge dræbte den skjoldkyndige hær ved Skørpu-skær; pilene fløj; skjoldet brødes, da ryterskaren, angrebet ved sværdene, måtte flygte.

9. Fyrsten rødfarvede sit sværd i Pilavik; ulven sled i de modige Parters legemer; kongen brændte hele Langetun; sværdet rungede mod øjenbrynene vest for havet.

10. Jeg furede bølgen syd for Hrund; min arm prydedes ved mødet med kongen.

8, 1. Átta tigir manna vóru staddir með syni Maddaðar; máttigr sára sogns mággrennir feksk; hranna drasils þreytir tók þann jarl þimr skútum; hraustr hræskúfs nistir gaf frømum joſri hoſuð sitt = 80 mand var der sammen med Maddads són; den kraftige kriger blev fanget; ss-farereren tog den jarl tilfange med 3 skudter; den tapre kriger gav den dygtige fyrste hans hoved.

2. Simun skalpr, sás margillr vanðisk morði ok sveik stilli, mun sið of hjalpask af slikum róðum = Simon scalp, den slette mand, der vænne-de sig til drab og sveg kongen, vil sent få frelse på grund af slige handlinger.

9. Ingadrápa.

1. Frák við holm at heyja
hildinga framm gingu
(lind varð groen) enn grána
geirþing (i tvau springa).
2. Alls engi þarf Inga
arngrennir þat kenna,
hverr spyri satt frá snerru
seggr, at gram bitu eggjar;
bóð gatat stillir stóðvat
styrjar mildr, þótt vildi;
fús vas fjørspell visa
fylkis sveit at veita.
3. Út lét stóng á stræti
sterkr dýrligra merkja
- (dúðusk dórr) af reiði
Dags sonr bera fagra;
hnigu menn i gný Gunnar
gagls fyr strengjar hagli;
brœðr hafa barzk i miðri
Bjørgyn fyr ósynju.
4. Myndit seima sendir
svá brátt hafa látit,
(spjót flugu langt i ljótri)
lif sitt (boga drifu),
ef alkostigs austan
Eysteins flota þeysti
beinn at Bjørgyn sunnan
byrr tveim dögum fyrri.

9. 1. Frák hildinga gingu framm at heyja geirþing við holm enn grána; groen lind varð springa i tvau = *Jeg har hørt, at kongerne gik frem for at holde kamp ved Holmen-grå; det grønne skjold måtte springe itu.*

2. Alls engi arngrennir þarf kenna Inga þat, at eggjar bitu gram; hverr seggr spyri satt frá sneíru; styrjar mildr stillir gatat stóðvat bóð, þótt vildi; fylkis sveit vas fús at veita vísa fjørspell = *Ingen mand må beskynde Inge for, at øggene bed kongen; enhver må erfare sandt om kampen; den kampmuntre konge kunde ikke stanse kampen, selv om han havde villet; kongens skare var lysten efter at bibringe kongen døden.*

3. Sterkr sonr Dags lét bera út á stræti af reiði fagra stóng dýrligra merkja; dórr dúðusk; menn hnigu i Gunnar gagls gný fyr strengjar hagli; brœðr hafa barzk í miðri Bjørgyn fyr ósynju = *Dags sterke sön lod bære den smukke stang med den prægtige fane ud på strædet hidsig på kamp; spydene rystede; mændene segnede i kampen for pilene; brødre har kämpet midt i Bergen uden grund.*

4. Seima sendir myndit hafa svá brátt látit lif sitt — spjót flugu langt i ljótri boga drifu — ef beinn byrr sunnan þeysti flota alkostigs Eysteins austan at Bjørgyn tveim dögum fyrri = *Fyrsten vilde ikke så hurtig have ladet sit liv — spydene fløj langt i den stygge kamp —, hvis en god bör sydfra havde fart den udmarkede Østens flåde østfra til Bergen to dage för.*

10. Elfarvísur (1160).

1. Margr fell maðr af dreyrgu
marblakks á kaf saxi
(gnógt elði feksk gýgjar
glaum), rak ná fyr straumi;
elfr varð unda gjalfri
eitrkold roðin heitu,
vitnis fell með vatni
varmt qlör i men Karmtar. | 2. Mørg flutu auð, á úrga
(alm sveigði lið) hjalma
rauð flugu stól, í striðri
stafnblóðug skip móðu,
áðr á grund af grœðis
gœðinga lið floði,
sveit varð í rym ritar
rýr Hákonar, dýrum. |
|---|---|

11. Øxarflokkr(?).

1. Þars Mardallar milli,
meginhurðar, liggr skurða,
Gauts berum galla þrútinn
grátr, dalreyðar látri. | 2. Eigi þverr fyr augna
Óðs beðvinu Róða
ræfrs (eignisk svá) regni
ramsvell (konungr ellí). |
|--|--|

10. 1. Margr maðr fell af dreyrgu saxi marblakks á kaf; ná rak fyr straumi; gnógt elði feksk gýgjar glaum; eitrkold elfr varð roðin heitu unda gjalfri; varmt qlör vitnis fell með vatni i men Karmtar = *Mangen mand faldt ned af skibets blodige stavn i dybet; ligene førtes bort med strömmen; ubven fik overflod af føde; den isnende kolde elv blev rød af det varme blod; det varme blod strømmede med vandet ud i havet.*

2. Mørg stafnblóðug skip flutu auð i striðri móðu — rauð stól flugu á úrga hjalma; lið sveigði alm —, áðr gœðinga lið floði á grund af grœðis dýrum; sveit Hákonar varð rýr í rym ritar = *Mange ståvnblodige skibe fæd ryddede i den stride elv — de røde pile fløj mod de våde hjælme; hæren spændte buen, — før hövdingernes mænd flygtede fra skibene op på land; Hakons skare blev betydelig forminsket i kampen.*

11. 1. Þars Mardallar grátr liggr milli skurða; berum Gauts meginhurðar galla, þrútinn dalreyðar látri = *Hvor guldet ligger mellem renderne; jeg bærer øksen (sværdet?), der svulmer af guld.*

2. Róða ræfrs ramsvell þverr eigi fyr augna regni Óðs beðvinu; konungr eignisk svá ellí = *Øksen (sværdet?) forringes ikke ved guldet; så sandt måtte kongen opnå alderdommen.*

- 3 Hrórbarni knák Hórnar
 (hlutum dýran grip) stýra,
 brandr þrymr gjalfrs á grandi,
 gollvifiðu, hlifar;
 (sáðs) berr sinnar móður
 (svans unni mér gunnar
 fóstr gœðandi Fróða)
 Freys nipt bráa driptir.
4. Nýt buðumk (Njarðar dóttur),
 nálægt vas þat skála,
 (vel of hrósak því) vísa
 vorn, sævar, øx (barni).
5. Gaf, sás erring ofrar,
 ógnprúðr Vanabruðar
 þing Váfaðar þrøngvir
- þróttflga mér dóttur;
 ríkr leiddi mey mækis
 mótvældr á beð skaldi
 Gefnar, glóðum drifna
 Gautreks svana brautar.
6. Frák at Fróða meyjar
 fullgóliga mólu,
 lætr stillir grið golli,
 grafvitnis beð, slitna;
 (mjúks) bera minnar øxar
 meldr þann, við hlyn feldrar,
 (konungs dýrkar fé) Fenju
 fogr hlýr (bragar stýri).
7. Blóðeisu liggr bæði
 bjargs tveim megin geima

3. Knák stýra gollvifiðu hrórbarni Hórnar — hlutum dýran grip —; gjalfrs brandr þrymr á hlifar grandi; Freys nipt berr bráa driptir móður sinnar; gunnar svans gœðandi unni mér Fróða fóstr-sáðs = *Jeg ejer en guldbelagt kostbarhed — jeg fik en kostbar genstand i eje; guldet ligger på øksen; kostbarheden bærer guldet; krigeren undte mig det.*

4. Nýt øx buðumk vísa vorn; þat vas nálægt sævar skála; vel of hrósak því barni Njarðar dóttur = *Den udmærkede ølse gav mig sikkert værn; det var nærværd en skåle ved sseen; jeg priser godt den kostbarhed.*

5. Ógnprúðr Váfaðar þing-þrøngvir, sás ofrar erring, gaf mér þróttflga dóttur Vanabruðar; ríkr mækis mótvældr leiddi Gefnar mey, drifna glóðum Gautreks svana brautar, á beð skaldi = *Den kampmodige krigers, som viser udholdenhed, gav mig en stærk kostbarhed; den mægtige krigers skænkede skjalden en guldindfattet kostbarhed.*

6. Frák at meyjar Fróða mólu fullgóliga grafvitnis beð; stillir lætr grið slitna golli; fogr hlýr minnar øxar, feldrar við hlyn, bera þann Fenju meldr; fé konungs dýrkar stýri mjúks bragar = *Jeg har hært, at Frodes mæger malede guld i overmål; kongen bryder guldetets fred; min til skæftet fæstede økses smukke sider bærer det Fenjas mel; kongens gave forhænger digteren.*

7. Bæði geima eldr ok sjöðs snær liggr tveim megin blóðeisu bjargs; ák at mæra sækva striði = *Både guld og sélv ligger på bægge sider af økses hammer; jeg kan berömmme fyrsten.*

- sjóðs (ák søkkva striði)
snær ok eldr (at mæra). (grand berum hjalms i hendi)
hvarmþey drifinn Freyju.
8. Dœgr þrymr hvert, en hjarta
hlýrskildir ræðr mildu
Heita blakks, of hvítum
hafleygr digulskaffi;
aldri má fyr eldi
áls hrynbautar skála
(qlí viðr folka fellir
framræði) snæ bræða.
9. Ráðvöndum þák rauðra
randa ís at vísa
10. Séa megu rétt, hvé, Rævils
riðendr, við bró Griðar
fjørnis fagrt of skornir,
foldviggs, drekar liggja.
11. Hringtælir gaf hólu
hlýrsólar mér dýra;
oss kom Hrund til handa
hræpolls drifin golli;
sút þák Herjans hattar.

12. Ubestemmelige vers, tilhørende forskellige fyrstedigte
eller lausavísur.

1. Hvargi 's Beita borgar
bálgrimmustum skála hýr of hnossvin órum
heims vafrlogi sveimar.

8. Hafleygr þrymr hvert dœgr of hvítum digulskaffi, en Heita blakks hlýrskildir ræðr mildu hjarta; aldri má bræða skála snæ fyr eldi áls hrynbautar; folka fellir viðr qlí framræði = *Guldet forbliver hver dag oven-over det hvide selv, men fyresten er i besiddelse af et gavmildt hjælte; aldrig kan man smælte 'skálsneen' (sølvet) med den 'hav-ild' (guldet); krigeren udfører alle herlige gærninger.*

9. Þák ís rauðra randa, drifinn hvarmþey Freyju, at ráðvöndum visa; berum grand hjalms i hendi = *Jeg modtog øksen, belagt med guld, af den samvittighedsfulde konge; jeg bærer øksen i hånden.*

10. Rævils foldviggs riðendr megu séa rétt, hvé fagrt of skornir drekar liggja við bró fjørnis Griðar = *Mændene vil rigtig kunne se, hvorledes de smukt skárne drage-(slyngninger) ligger ved øksens hoved.*

11. Hringtælir gaf mér dýra hlýrsólar hólu; Hrund hræpolls, drifin golli, kom oss til handa; þák sút Herjans hattar = *Den gavmilde skænkede mig en kostbar økse; den kom, gulindlagt, i mine hænder; jeg modtog øksen.*

12. 1. Hvargi 's hýr vafrlogi heims skála sveimar of hnossvin órum, Beita borgar bálgrimmustum = *Hvor så end den høje sol svæver over vor udmærkede ven, meget grum mod guldet.*

2. Snáks berr fald of fræknu (ylgr brunar) hvatt ens helga folkvørðr (konungs Hørða (hrægjorn i spor qrnum).
frama telr greppr fyr gumnum)
geðsnjallr skarar fjalli.
3. Næst sék orm á jastar ítrserki vel merkðan, nemi bjóðr, hvé ferk, flœðar, fjarðbáls, of þat máli.
4. Glymvindi lætr Gondlar (gnestr hjørr) taka mestum Hildar segl, þars hagli, hraustr þengill, drifr strengjar.
5. Leyg rýðr ætt á ægi Óláfs skipa sólar
6. Dolgskára kná dýrum dýrr magnandi stýra (Hugins fermu bregðr harmi harmr) barðsólar garmi.
7. En við hjaldr, þars holðar, hugþrútit svellr, lúta, (Muninn drekkr blóð ór benjun blásvartr) konungs hjarta.
8. Sámleitum rauð sveita (sleit qrn gera beitu),

2. Geðsnjallr folkvørðr berr snáks fald of fræknu skarar fjalli; greppr telr frama Hørða konungs fyr gumnum = *Den modige konge bærer skrækkehjelmen på sit tapre hoved; digteren opregner for mændene Hörde-kongens hædersbedrifter.*

3. Næst sék vel merkðan orm á ítrserki jastar flœðar; nemi bjóðr fjarðbáls, hvé ferk máli of þat = *Dernæst ser jeg på det smukke horn en vel ridset orm; manden forstå, hvorledes jeg digter om det.*

4. Hraustr þengill lætr Hildar segl taka mestum Gondlar glymvindi þars hagli strengjar drifr; hjørr gnestr = *Den tapre konge lader skjoldet opfange den stærke skudbyge, hvor pilene flyver; sværdet runger.*

5. Ætt Óláfs ens helga rýðr hvatt leyg skipa sólar á ægi; hrægjorn ylgr brunar i spor qrnum = *Den hellige Olavs øeling redfarer rask sværdet på havet; den liggriske ulvinde styrter frem i örnens spor.*

6. Dýrr dolgskára magnandi kná stýra dýrum barðsólar garmi; harmr Hugins fermu bregðr harmi = *Den herlige kriger bruger sit herlige sværd; ravnens sorg forsvinder.*

7. En hugþrútit hjarta konungs svellr við hjaldr, þars holðar lúta; blásvartr Muninn drekkr blóð ór benjun = *Men kongens modsyldte hjælte svulner i kampen, hvor mændene seigner; den sorte ravn drikker blodet af sårene.*

- feksk arnar matr øernum,
Jarnsøxu grøn faxa.
9. Harðr hefr qrt frá jørðu
élvindr, svana strindar
blakkr lætr i sog søkkva
snægrund, skipi hrundit.
10. Margr ríss, en drifr dorgar
dynströnd i svig löndum
spend verða støg stundum,
stirðr keipr, fira greipum.
11. Gránn, bera gollna spónu
(gøfug ferð es sú jøfri)
skýtr holmfjöturr Heita
hrafni, snekkju stafnar.
12. Haustkold skotar hélðum
holmrönd varar qndri.
13. Sundr springr svalra landa
sverrigjorð fyr børðum.
14. Viknar ramr i, Rakna,
reksaumr flugastraumi,
dúks hrindr bol, þars bleikir
bifgrund, á stag rifjum.
15. Løgr þvær flaust, en fagrir,
(fløðs vaskar brim stóðum)
þars sær á hlið hvára
hlymr, veðrvitar glymja.

8. Rauð sveita grøn sámleitum Jarnsøxu faxa; sleit ørn beitu gera;
feksk arnar matr øernum = *Han rødfarvede i blod den mørkladne ulvs mund; örnen sled ulvens føde; örnens føde skaffedes tilveje i rigelig grad.*

9. Harðr élvindr hefr hrundit skipi qrt frá jørðu; svana strindar blakkr lætr snægrund søkkva i sog = *Den stærke bygevind har rask ført skibet bort fra land; skibet lader snelandet (Island) synke i havet.*

10. Margr stirðr keipr riss, en dorgar dynströnd drifr i svig löndum; støg verða stundum spend fira greipum = *Mange stive åretoller reiser sig, men det brusende hav løber ind i bugtene; tovene omspændes ofte af mændenes hænder.*

11. Gránn holmfjöturr skýtr Heita hrafni; snekkju stafnar bera gollna spónu; sú ferð es gófug jøfri = *Det grå hav skyder skibet frem; snekkens stavne bærer forgylde spåner; den rejse er ørefuld for kongen.*

12. Haustkold holmrönd skotar hélðum varar qndri = *Den høstkolde sæ støder til det rimbedækkede skib.*

13. Sverrigjorð svalra landa springr sundr fyr børðum = *De kolde landes brusende bælte (havet) kløves af stavnene.*

14. Ramr reksaumr viknar i flugastraumi; dúks bol hrindr rifjum á stag, þars Rakna bifgrund bleikir = *De stærke söm giver efter i den rasende ström; vinden støder sejlet forover, hvor seen hvidnes.*

16. Kaldr þvær marr und mildum
mart dœgr viðu svarta,
grefr élsnúin, jofri,
almsorg Manar þjálma.

brædd strýkr Blóðughadda,
brimsolgin fellr Kolga,
hlýr, þars Hefring stærir
haflauðr, of við rauðan.

17. Æsir hvast at hraustum
Himингlæva þyt sævar,
glymr Unnar vex, grenni
Gondlar skúfs, ok Dúfa;

18. Né framlyndir fundu
fyrr, hykkat lö kyrðu,
þar 's sær á, við varra,
vini óra fell stórum.

18. Lausavísur.

1. Þér hefk þengill Mæra
(þinn 's vegr mikill) segja,
ert, svát eigi skortir,
allfróðr, sogu góða;

eigi 's Ívarr, bauga,
enn sitt kyrr hjá henni
fægihrjóðr, af Fljóðum
fingrmjór kominn hingat.

15. Logr þvær flaust, en fagrir veðrvitar glymja, þars sær hlymr á hvára hlið; brim vaskar flóðs stóðum = *Ssen vasker skibene, og de strående vejrfløje hviner, hvor bølgen bruser på begge sider; bændingen vasker skibene.*

16. Kaldr marr þvær mart doegr svarta viðu und mildum jofri; élsnúin almsorg grefr Manar þjálma = *Det kolde hav vasker mange dage de sorte planke under den gavmilde konge; den stormende vind graver fordybninger i ssen.*

17. Himингlæva œsir hvast ok Dúfa sævar þyt at hraustum grenni Gondlar skúfs; glymr Unnar vex; Blóðughadda strýkr hlýr brædd, þars Hefring stærir haflauðr; brimsolgin Kolga fellr of rauðan við = *Himингlæva og Dúfa ophidser sterkt ssens brus mod den tapre kriger; Unns brusen tager til; Blodughadda stryger de begede stavne, hvor Hefring rejser havskummet; den glubiske Kolga styrter over de røde planke.*

18. Né framlyndir fundu fyrr, þar's sær fell stórum á vini óra; hykkat lö kyrðu varra við = *De tapre mænd mærkede intet før, hvor særne brød sterket over vore venner; jeg tror ikke bølgen gav skibet ro.*

18, 1. Þengill Mæra, hefk góða sogu segja þér; ert allfróðr; vegr þinn 's mikill, svát eigi skortir; eigi 's fingrmjór Ívarr af Fljóðum kominn hingat; sitt enn kyrr hjá henni, bauga fægihrjóðr = *Mörernes fyreste, jeg har en god melding at meddele dig; du er meget kyndig (rigtig underrettet); din hæder er stor, så at der intet mangler; den smalfigrede Ivar af Fljod er ikke kommen hertil; sid endnu rolig hos hende, gavmilde fyreste.*

2. Erlendr hefir undan
allvalds gleði haldit,
gramr skalattu gumna
gapamunn of þat kunna;
hafa munu heiðar jófra
hlíðrekjanda friðum
(geta verðr þess fyr gotnum)
galdrs nauðsynjar valdit.
3. Ekki hlaut af ítrum
Einarr gjafa Sveini
(old lofar qðlings mildi
æðru styggs) fyr kvæði;
danskr harri metr dýrra
(dugir miðlung þat) fiðlur,
ræðr fyr ræsis auði
Ripa-Ulfr, ok pipur.
4. Baugs, getr með þér þeygi,
þýðr, drengr vesa lengi
(elg búum flóðs) nema fylgi,
friðstøkkvir, því nokkvat.
5. Oss lét abbatissa
angri firð of svangan,
dugðut víf en vigðu
viti fyr þat gyrða;
en til áts með nunnum
(ógnar rakks) á Bakka
(drós gladdit vin vísa)
vasat stallari kallaðr.
6. Austr tók illa kristinn
Jarlmaðr frá búkarli
(grýðr vas kjøts á kauða)
kiðling, hinns slær fiðlu;

2. Erlendr hefir haldit undan gleði allvalds; gramr gumna, skalattu kunna gapamunn of þat; nauðsynjar munu hafa valdit friðum heiðar hlíðrekjanda; geta verðr þess fyr gotnum = *Erlend har unddraget sig glæden hos kongen; mændenes fyrste, det må du ikke tage Gapamund ilde op; den smukke mand har haft nødvendig grund dertil; det må jeg antage for mænd (kongen).*

3. Einarr hlaut ekki gjafa af ítrum Sveini fyr kvæði; old lofar mildi æðru styggs qðlings; danskr harri metr dýrra fiðlur ok pipur — þat dugir miðlung —; Ripa-Ulfr ræðr fyr auði ræsis = *Einar fik ingen gave af den herlige Sven for digtet; mændene lovpriser (dog) den frigjøløse konges gav-mildhed; den danske konge sætter større pris på giger og piber — det dur ikke —; Riber-Ulv råder for kongens skatte.*

4. Þýðr baugs friðstøkkvir, drengr getr þeygi vesa lengi með þér, nema nokkvat fylgi því; búum flóðs elg = *Milde fyrste, jeg kan ikke op holde mig længe hos dig, medmindre noget følger dermed; jeg er i færd med at ruste mit skib.*

5. Angri firð abbatissa lét oss of svangan; en vigðu víf dugðut gyrða fyr þat viti; en stallari vasat kallaðr til áts með nunnum á Bakka; drós gladdit vin ógnar rakks vísa = *Den sorg-frie abbedisse lod mig være sulten; de viede kvinder dude ikke til at forebygge straffen; men (ti) stallaren (jeg) blev ikke indbudt til at spise med nonnerne på Bakke; kvinden glædede ikke den kampdjærve konges ven (mig).*

- vöndr hrökk, vámr lá bundinn,
vismáll, á skip þislar,
söng leikara lengi
limi harðan prima.
7. Hola bóru ristr hlýrum
hreystisprund at sundi,
blæss élreki of ási,
Útsteins, vefi þrútna;
varla heldr und vildra
víkmarr á jarðriki
(breiðr viðr brimsgang súðum
barmr) lyptingar farmi.
8. Vist erumk hermð á hesti
hefr fíjóð, ef vill, góðan.
9. Harðan þrýtr á hvitum
harm Sólborgar armi.
10. Hrynya lét en hvíta
hausmjöll ofan lausa
strind aurriða strandar
stalls af [reikar fjalli].
11. Brattr es baldrekr Þjóttu,
berr vindr Raðar linda,
viðgyrðill þýtr Vørðu,
veltr Fenringar beltí,
yglisk umbgørð Huglar,
olmr 's grásili Stolmar,
fleygir Bolmar baugi,
brakar Lygru men nakkvat.

6. Austr tók illa kristinn Jarlmaðr, hinn's slær fiðlu, kiðling frá bú-karli; grýðr kjöts vas á kauða; vöndr hrökk, vámr lá bundinn á þislar skip; vismáll limi söng lengi leikara harðan prima = *Østerpå stjal den dårlig kristne Jarlmand, ham som står gigen, et kid fra en bonde; staklen var grådig efter kød; svæben blev svungen; den elendige karl lå bunden over en vogn; den veltalende svæbe sang en hård primsang over spillemanden.*

7. Hreystisprund ristr hlýrum hola bóru at sundi Útsteins; élreki blæss þrútna vefi of ási; varla heldr víkmarr und vildra lyptingar farmi á jarðriki; breiðr barmr viðr súðum brimsgang = *Den modige kvinde fører med stavnen den hule bølge over sundet henimod Udsten(?)*; vinden ud-spiller de svulmende væve (sejl) over stangen; næppe bærer et skib en prægtigere løftings-ladning på jorden; den brede barm (stavn) fører plankerne hen over brændingen.

8. Vist erumk hermð á hesti; hefir fíjóð, ef vill, góðan = *Tilvisse er jeg vred på hesten; kvinden har en god . . . hvis hun vil.* (Den i teksten givne forklaring er sikkert senere lærd, forskruet fortolkning).

9. Harðan harm þrýtr á hvitum armi Sólborgar = *Den hårde sorg forsvinder i Solborgs lyse arme.*

10. En hvíta strind strandar aurriða stalls lét hausmjöll hrynya lausa ofan af [reikar fjalli] = *Den lyse kvinde lod sit hår falde løst ned af hovedet.*

11. Stejlt er Tjottas bælte (øsen); vinden løfter Rads gjord; Vardas vide bælte bruser; Fenrings bælte ruller; Hugls gjord bliver barsk; Stolms grå bånd raser; Bolms ring kastes; Lygras ring bruser noget.

12. Blár es Baldrekr Síra,
Brú gyrrill þvær fyrðum,
sundr springr Lygru lindi,
Leku veltr of þrom beltí,
kili skýtr Karmtar helsi,
klýfr stjórn sila Þjörnar,
þorð skera Gizka girði,
grafask borð i men Storðar.
13. Stórt fellr gyrrill Garta,
grefr viindr Þrumu linda,
þýtr svalfjöturr Selju,
svellr undrum men Hrundar,
12. alt skelfr Bumlar beltí,
brestr ern sili Hernar,
øst ferr umbgørð Hristar,
ðór es hringr Þrymlinga.
14. Barð rístr Gælu girði,
grefr saumr fjötur Taumu,
geyst ferr umbgørð Ostrar,
opt 's men klofit Senju,
brand þvær Bolgu lindi
bifask stinnr sili Kinnar,
hringr þýtr Hveðru lóngum,
hart veltr Glanar beltí.

Haldórr skvaldri.

Islandsk skjald, 12. árh.

1. Útfararkviða (o. 1120).

Varð fyrir stafni	þar varð eggjar
styrjar gjörnum	ok eld pola
friðraskaði	blámannna lið,
Forminterra,	áðr bana fengi.

12. *Sires bælte er blát; Bruas gjord tor mændene; Lygras bælte fures; Lekas bælte vælter ind over skibet; Karmts bånd skyder kølen; roret kløver Tjorns bånd; stavnen skærer Gizkes gjord; plankerne graver sig ned i Stords bånd.*

13. *Gartes gjord styrter stærkt; vinden graver Trumas bælte; Seljas svale lænke bruser; Hrunds bånd svulmer forfærdelig; Bumls hele bælte ryster; Herns rörige bånd brister; Hrists gjord raser stærkt; Trymlingernes ring er rasende.*

14. *Gælas gjord fures af skibet; plankerne furer Taumas lænke; Osirs bælte raser; ofte kløves Senjas ring; Bolgas bælte vasker stavnen; Kinns stive bånd ryster; Hvedras ring bruser jævnlig; kraftig ruller Glans bælte.*

[H.] *Forminterra viste sig for den kamplystne fredsbryder foran stavnen; dér måtte en skare af blåmænd tåle øg og ild, før de lod livet.*

2. Útfarardrápa (o. 1120?).

1. Ok fádýrir fóru,
Fjölnis hróts, at móti,
vig, ósum hlóð visi,
vikingar gram ríkjum;
náði herr at hrjóða
(hlaut drengja vinn fengi
fyrðum hollr), en fellat
fátt lið, galeiðr átta.	grátt, peims gorva nittu
goðs rétti sér boðnum.
2. Stór skalk verk, þaus vóru
(Vánar dags) á Spáni,
(prútt lét sløngvir sóttan
Sintré) konungs inna;
gerðisk heldr við harðan
hermønnum gram berjask	3. Suðr vátt sigr enn priðja,
snjallr við borg þás kalla,
lofðungs kundr, es lenduð.
Lizibón, at fróni.
	4. Út frák yðr þars heitir
Alkasse styr hvassan,
folkþeysandi, fýsask
fjórða sinn at vinna.
	5. Unnit frák í einni
eyddri borg til sorga

2. 1. Ok fádýrir vikingar fóru at móti víg-ríkjum gram; visi hlóð Fjölnis hróts ósum; herr náði at hrjóða átta galeiðr, en fellat fátt lið; drengja vinn, fyrðum hollr, hlaut fengi = *Og lidet berömmelige vikinger drog til mæde med den kampstærke konge; fyrsten nedsablede krigerne; hæren formæde at rydde 8 krigsskibe, og der faldt mange mænd; mændenes hulde ven vandt bytte.*

2. Skalk inna stór verk konungs, þaus vóru á Spáni; sløngvir Vánar dags lét prútt sóttan Sintré; hermønnum gerðisk heldr grátt berjask við harðan gram, peims nittu gorva goðs rétti, boðnum sér = *Jeg vil fortælle om kongens store gærninger, der skete i Spanien; den gavmilde fyrste angreb modigt Sintre; for de krigsmænd, som helt nægtede guds ret, der blev dem tilbuddt, blev det meget besværligt, at kæmpe med den kraftige konge.*

3. Snjallr lofðungs kundr, vátt enn priðja sigr suðr, es lenduð at fróni við borg þás kalla Lizibón = *Modige kongesón, du vandt den tredje sejr i syden, da du styrede til land ved den borg, som hedder Lissabon.*

4. Folkþeysandi, frák yðr fýsask at vinna fjórða sinn hvassan styr út þars heitir Alkasse = *Du som fører hæren rask frem, jeg har hørt, at I fik lyst til for fjerde gang at holde et hidsigt slag derude, hvor det hedder Alkasse.*

5. Frák unnit í einni eyddri borg til sorga heiðins vifs; herr hitti at drifa á flóttu = *Jeg har hørt at der i den ødelagte borg blev voldt den hedenske kvinde sorger; hæren måtte ilsomt grieve flugten.*

- (hitti herr á flóttu)
heiðins vifs (at drifa).
6. Treystuzk egg fyr austan
(yðr tjóði goð) rjóða,
náskári fló nýra,
Nørvasund, til unda.
7. Bøðstyrkir, lézt barka
(bragnings verk á Serkjum
fræg hafa gørzk) fyr gýgjar
gagnstig ofan siga;
en i hall at helli,
hernenninn, fjólmennum,
gondlar þings, með gengi
gný. Próttr, neðan sóttir.
8. Náði folk, þats flýði
ferð skundliga undan,
(illr varð hreimr i helli)
heiðit konungr meiða;
lifs bautt enn, þás unnuð,
aftig, gamalt vigi,
(kvöl beið qld i eldi
ósæl) djófuls þrælum.
9. Margdýrkaðr kom merkir
morð-hjóls skipa-stóli
(füss vas fremðar ræsir
friðslits) til Ívizu.
10. Knátti enn en átta
oddhrið vakið siðan

6. Treystuzk rjóða egg fyr austan Nørvasund — goð tjóði yðr —; náskári fló til nýra unda = *Du havde mod til at rødfarve sværdsæggen øst for Nørvasund; gud hjalp dig; ravnen fløj til de friske sår.*

7. Bøðstyrkir, lézt barka siga ofan fyr gagnstig gýgjar; bragnings verk á Serkjum hafa gørzk fræg; en sóttir, hernenninn Gondlar þings gný. Próttr, neðan i hall með gengi at fjólmennum helli = *Kriger, du lod barkasser hejse ned foran klippehulen; kongens bedrifter mod Særkerne er blevne beromite; og du kampdygtige kriger trængte med et følge nedefra opad bjærgskrænter hen til den fuldbesatte hule.*

8. Konungr náði meiða heiðit folk, þats flýði skundliga undan ferð; illr breiður varð i helli; bautt enn djófuls þrælum aftig lifs, þás unnuð gamalt vigi; ósel qld beið kvöl i eldi = *Kongen kunde såre den hedenske skare, som flygtede skyndsomt for hæren; der blev en slem hylen i hulen; du tilbød etter djeævelens tjænere dæden, da du erobrede det gamle kastel; de elendige folk led pine i flammerne.*

9. Margdýrkaðr merkir morðhjóls kom skipa-stóli til Ívizu; fremðar ræsir vas füss friðslits = *Den meget hædrede kriger kom med sin flåde til Iviza; den dygtige konge var begærlig efter kamp.*

10. En átta oddhrið knátti enn verða siðan vakið á grønni Manork; grams ferð rauð Finns gjold = *Endnu blev den ottende kamp derpå holdt på den grønne Manork; kongens hær rødfarvede pilene.*

- (Finns rauð gjold) á grønni
(grains ferð) Manork verða.
leygr þaut of sjöt (sigri
sviptr) gørsemum skipta.
11. Borg heiðna tókt, bræðir
benja tikr, af ríki
(háðisk hver við prýði
hildr) en gaft af mildi.
12. Ér knóttuð þar þeira,
(þú vast aldrigi) skjaldar
13. Orkið, Ála serkjar,
élfestir, þrek mestum,
ætt berr grams of grimma
gagnprúðr Sigurðr magni.

3. Haraldsdrápa (o. 1137).

1. Magnús fékk þar miklu,
margs gengis naut, lengri
(valr nam voll at hylja
varmr) fylkingar-arma.
2. Harðela, lézt, herðir
Haddings, á jó tradda
(glaðr tók gramr við hauðri)
gund til Eiríks fundar;

11. Bræðir benja tikr, tókt heiðna borg af ríki, en gaft af mildi; hver
hildr háðisk við prýði = *Kriger, du erobrede den hedenske borg med
magt, men gav den bort igen med gavmildhed; enhver kamp holdtes med
uforfærdethed.*

12. Ér knóttuð þar skipta gørsemum þeira; skjaldar leygr þaut of
sjöt; þú vast aldrigi sviptr sigri = *Dér kunde I dele deres kostbarheder;
sværdet susede over mændene; du blev aldrig berøvet sejren.*

13. Ála serkjar élfestir, orkið mestum þrek; gagnprúðr Sigurðr berr
magni of grimma ætt grams = *Kriger, du udfører de kraftigste bedrifter;
den sejrrige Sigurd overvælder fyrtens grumme slægt.*

3, 1. Magnús fekk þar miklu lengri fylkingar-arma; naut margs
gengis; varmr valr nam at hylja voll = *Magnus fik der meget længere
fylkingfløjle, han nød mange følge; den varme val dækkede marken.*

2. Haddings harðela herðir, lézt grund tradda á jó til fundar Eiríks;
gramr tók glaðr við hauðri; fjótmaeltr konungr Jóta, sás vas miklu
fremstr, fekk þér hraust gengi drengja; Hollseta hræðir réð = *Kriger, du
begav dig til hest til møde med Erik; kongen (Magnus) tog glad imod
ændet; Jydernes veltalende konge, som var den ypperligste, gav dig et
tappert følge af mænd; Holstenernes fjende rådede.*

fekk, sás fremstr vas miklu,	húspinga galt, hengja,
flijótmaðtr konungr Jóta	hrannbáls glotuðr mála
(réð Hollseta hræðir)	
hraust engi þér drengja.	4. Máttit ǫld, þás ótta
3. Ásbjörn varð, sás orðum	ógnfýstr konungr lýsti,
illa helt við stilli,	(hljóp) fyr hilmis vópnnum
(gramr fœðir val viða	(herflótti) bý verja.
vígs) i Sarp at stíga;	5. Nú 's, auðsendir, undir
Nereið lét gramr á grimman	allr Noregr þik fallinn,
grandmeið Sigars fjanda,	þin liggr gipt á grønu
	(goðs ráð es þat) láði.

Þórarinn stuttfeldr.

Islandsk skjald, 12. árh.

1. Stuttfeldardrápa (o. 1120).

1. Dreif til handa	hollr hauksnjöllum
herr framr grami	hvaðanæva svá,

3. Ásbjörn, sás helt illa orðum við stilli, varð at stíga i Sarp; gramr fœðir viða vígs val; gramr lét hengja Nereið á grimman grandmeið Sigars fjanda; hrannbáls glotuðr galt húspinga mála = *Ausbjörn, som kun ilde holdt sine ord mod kongen, måtte styrtle sig i Sarpen; kongen fæder ravnven videnom; fyrsten lod Nereid hænge i den grumme galge; manden måtte undgælde for sine taler på hus-mederne.*

4. Ǫld máttit verja bý fyr hilmis vópnnum, þás ógnfýstr konungr lýsti ótta; herflótti hljóp = *Folkene kunde ikke forsøre byen mod kongens våben, da den kampophidsede konge viste frygt; hæren løb og flygtede.*

5. Auðsendir, nú 's allr Noregr fallinn undir þik; þin gipt liggr á grønu láði; þat es goðs ráð = *Gavmilde fyrste, nu er hele Norge i din magt; din lykke hviler over(?) det grønne land; det er guds vilje.*

1, 1. Framr hollr herr dreif svá hvaðanæva til handa hauksnjöllum grami, sem hofoðu rétt frétt konunga kyn fyrr í fór margspökum Kraka = *En*

sem fyrr i fór
frétt hófðu rétt
konunga kyn
Kraka margspökum.

þótti Þróenda
þar lands sem hvar
yfirmaðr jofurr
alls herjar snjallr.

2. Svá kom fylkis
framlið saman
margspaks mikit,
mildingi vilt,
at skip við skop
skarfogr of lög
hreins goðs heðan
hnigu, sex tigir.

4. Bað gramr guma
gunnhagr draga
byrvarga á bjarg
blásvarla tvá,
þás í reipum
ramdýr þrama
sigu fyr hellis
hliðdyrr með lið.

3. Óðu at Engla
ættjorðu børð
skaplig skipa
skafin vestr of haf;

5. Ey mun uppi
Endils, meðan stendr
sólborgar salr,
svørgæðis fór;

dygtig, trofast hær samledes således allevegne fra for den hægemodige konge, som man rigtig har hørt at kongebårne mænd fulgte fordums den meget kluge Krake.

2. Svá mikil kom saman framt lið margspaks fylkis, vilt mildingi, at skarfogr skip, sex tigir, hnigu heðan of lög við skop hreins goðs = *Den meget kluge konges dygtige mandskab, ham hengivent, samledes i et så stort antal, at de smukt byggede skibe, 60, styrede herfra over sœen ifølge den rene guds styrelse.*

3. Skaplig, skafin børð skipa óðu vestr of haf at ættjorðu Engla; snjallr jofurr Þróenda þótti þar lands sem hvar yfirmaðr alls herjar = *De smukke glatte stavne vadede vest over havet til Anglernes østlande; Tröndernes modige første ansås der som andre steder som fortrinligere end nogen anden.*

4. Gunnhagr gramr bað guma draga tvá blásvarla byrvarga á bjarg, þás þrama ramdýr sigu í reipum með lið fyr hliðdyrr hellis = *Den kampkyndige konge bød sine mænd at trække to kulsorte skibe op på klippen, da skibene gled med krigsmænd i tove ned foran hulens indgang.*

5. Ey mun fór Endils svørgæðis uppi, meðan sólborgar salr stendr; þú hefr þvegizk i våtri Jórdáni, vegsamt gnýstærir gráns geirs = *Alltid*

þú hefr í vátri,
vegsamr, þvegizk,
geirs gnýstærir,
gráns, Jórðáni.

glaðr kvíksettra,
á skinn æva
Yggs fjöldygra
sól svangæli
siklingr an þík.

6. Varðir, Hqrða
hvatr fylkir, at
gróf golli lofs

7. Herr hauksnorum
harðmóðigr varð.

2. Lausavisur (o. 1120).

1. Hykk at hér megi þekkja
heldr i stuttum feldi
oss, en ek læt þessa
óprýði mér hlýða;
værir mildr, ef mæra
mik vildir þú skikkju
(hvæt hafim heldr an tótra),
hildingr, muni vildri.

2. Þú vændir mér, Þróenda
pengill, ef stef fengak
frænda Serks at fundi,
folkrakkr, gefa nakkvat;
lézt, at Hákon héti,
hildingr enn fémildi,
(enn samir mér at minnask)
mørstrútr (á þat gørva).

vil krigernes tog mindes, sålænge himlen står; du har badet dig i den våde Jordan, hæderfulde kriger.

6. Hvatr fylkir Hqrða, varðir, lofs glaðr, golli gróf kvíksettra; æva skinn sól á fjöldygra Yggs svangæli an þík, siklingr = *Hörðernes raske fyrste, du skænkede, ryglad, guld til helgenernes grave; aldrig skinner solen på en bedre kriger end dig konge.*

7. Harðmóðigr herr varð . . . hauksnorum = *Den modige hær blev . . . den raske.*

2, 1. Hykk, at hér megi þekkja oss í heldr stuttum feldi, en ek læt þessa óprýði hlýða mér; værir mildr, hildingr, ef þú vildir mæra mik muni vildri skikkju; hvæt hafim heldr an tótra = *Jeg ved, at man kan her se mig i en temlig kort skindkappe, men jeg erklærer, at denne mangel på pynt passer mig; du vilde være gavmild konge, hvis du vilde pryde mig med en kappe, der var en smule bedre; alt vil jeg hellere have end pjalter.*

2. Folkrakkr pengill Þróenda, þú vændir gefa mér nakkvat, ef fengak stef at fundi frænda Serks; lézt, enn fémildi hildingr, at Hákon héti mørstrútr; enn samir mér at minnask gørva á þat = *Tröndernes kampdjærve*

3. Fullviða hefr frœðum
Fjøruskeifr of her veifat
lystr ok leiri kastat
lastsamr ara ens gamla;
- ok vant eina króku
orðvandr á Serklandi
(Skeifr bart Høgna húfu
hræddr) varliga brædda.

Pórvaldr blönduskáld.

Islandsks skjald, 12. árh.

1. Sigurðardrápa.

1. Konungr heill ok svá snjallir
sóknorr, við lof górvan
óð hafa menn i munni
minn, húskarlar þínir.
2. Gollstriðir verpr glóðum,
gefr auð konungr rauðan,
(óþjóðar bregðr eyðir)
armleggs (Grana farmi).

2. Af et ubestemmeligt digt.

- Nú hefk mart
í miði greipat
- burar Bors,
Búra arfa.

konge, du lovede at give mig noget, hvis jeg fik lavet en vise, når jeg traf Serks són; du sagde, gavmilde konge, at Hakon hed „fedtklump“; end passer det sig, at jeg fuldkommen mindes det.

3. Fullviða hefr Fjøruskeifr veifat lystr frœðum of her ok kastat lastsamr leiri ens gamla ara; ok vant orðvandr varliga brædda eina króku á Serklandi; Skeifr, bart hræddr Høgna húfu = *Tilstrækkelig videnom har Fjöruskæv med lyst svunget sine digte over folk og dadelssyg smidt om sig med den gamle örns skarn (dårlige vers); og du, der bruger onde ord, kunde næppe give én krage føde i Serkland; Skæv, du bar din hjælm med frygt.*

[P.] 1. Sóknorr konungr, heill ok svá þínir snjallir húskarlar; menn hafa í munni óð minn, górvan við lof = *Kampraske konge, hil dig og ligeledes dine modige hirdmænd; mændene fører mit digt med rosende indhold frem (vil mindes og fremsige det?).*

2. Gollstriðir verpr armleggs glóðum; konungr gefr rauðan auð; eyðir óþjóðar bregðr farmi Grana = *Den gavmilde fyrste udslynger guldringe; kongen bortskænker det røde guld; ransmændenes udrydder gnild.*

2. Nú hefk greipat mart í miði burar Bors, Búra arfa = *Nu har jeg nedlagt meget i digtet.*

Ingimundr Einarsson.

Islandsk præst, 12. árh.

Lausavísur.

1 (1191). Fingr eru þrir af þeiri,	breiðan voll ok búðir
þó skyldu mun fleiri	banna skógarmani;
sundr á sælings hendi	þar riðr mætr at móti
(slikt 's boggr mikill), hoggnir.	(malmrýri telk skýran
orðinn) allrar ferðar
2. Hallr villat frið fullan,	Odda sonr i broddi.
ferr Hafliði at verja	

Pórgils Oddason.

Islandsk hövding, d. 1151.

Lausavísá.

Munat óss vita ósum	(þat segik golls ens gjalla
arnsprengjandi lengi	Gerðr) þinglogi verða.

[I.] 1. Þrir fingr eru hoggnir af þeiri, — slikt 's mikill boggr —, þó skyldu mun fleiri sundr á hendi sælings = *Tre fingre er huggede af den (hånd) — sligt er et stort tab —; der skulde dog helst været flere huggede itu på hövdingens hånd.*

2. Hallr villat fullan frið; Hafliði ferr at verja skógarmani breiðan voll ok banna búðir; mætr Odda sonr riðr þar at móti i broddi allrar ferðar; telk malmrýri orðinn skýran = *Hall vil ikke fuld fred; Haflide står i begreb med at værge den brede (ting)slette for skovgangsmanden og formene ham boderne; Odds udmærkede són rider imod ham i spidsen for den store skare; jeg siger, at krigeren har vist sig forstandig.*

[P.] Arnsprengjandi munat verða lengi þinglogi óss vita ósum; þat segik, Gerðr ens gjalla golls = *Krigeren skal ikke længe udeblive fra møde med mændene; det siger jeg, kvinde.*

Pórðr Rúfeyjaskáld.

Islandsk skjald, 12. árh.

Lausavísá.

Metin es marka tveggja,	ok fagrslegin fála
mér þøtti, svartleggja,	fastleggs virði hála
góð, ef grunlaus væri,	semði sjá fyr kvæði;
gezk vildri mér færi,	sleppr morgum fullræði.

Íngimarr af Aski.

Nordmand, 12. árh.

Lausavísá (1134).

Flogð hvøttu mik	mik bitu ørvar
til Fyrlifar;	af almboga;
æ vask ófuss,	munk aldrigi
til orrostu;	á Ask koma.

[P.] Svartleggja es metin tveggja marka; mér þøtti góð, ef væri grunlaus; færi gezk mér vildri; ok sjá fagrslegin fála semði hála fastleggs virði fyr kvæði; fullræði sleppr morgum = *Den sortskaffede vurderes til to mark; jeg fandt behag i den, hvis den var uden fejl; ingen synes mig mere tiltalende; og denne smukt hamrede økse vilde i høj grad passe manden (mig) for digtet; men mange går glip af hvad de havde fortjænt.*

[I.] *Troldene fik mig til Fyrlief; altid var jeg uvillig til den kamp; mig bed pilene fra almbuen; aldrig kommer jeg mer til Ask.*

Sigurðr slembidjákn.*Norsk kongesön, d. 1139.***Lausavísa (1138—39).**

Gótt vas í gamma,	vasa þar gamans vart
es glaðir drukkum,	at gamandrykkju;
ok glaðr grams sonr	þegn gladdi þegn
gekk meðal bekkja;	þar lands sem hvar.

Ívarr Ingimundarson.*Islandske skjald, 12. årh.***Sigurðarbólkr (o. 1140).**

1. Óx í œsku við Aðalbrikti.	hers oddviti helga dóma.
2. Vann Róms gotu ræsir Þrœnda fæti farna, sás frama drýgði; sótti siðan, ok synðum hrauð,	3. Sótti breiða borg Jórsala qrír oddviti út í löndum, áðr i vatni, þats vígði goð,

[S.] *Det var behageligt i gammen, hvor vi drak glade, og kongens glade sön (jeg) gik mellem bønkene; der mangede ikke moro ved de morsomme drikketag; den ene glædede den anden dér som alle andre steder.*

[I.] 1. *Han (Sigurd) voksede op i sin ungdom hos Adalbrikt.*

2. *Tröndernes fyrste, som udførte bedrifter, vandrede på sin fod til Rom; hærfereren besøgte siden hellige domme og befriede sig for synder.*

3. *Den raske fyrste besøgte den brede Jorsalborg langt ude i landene, før Sigurd tode synderne af sig i det vand, som gud havde viet.*

Sigurðr af sér synðir þvægi.	sóknar hvattir Fóstra — — — — — — rufu.
4. Létu síðan súðvigg búin, œstisk aegir, útan ór Grikjum; sótti Frakka fremðar ræsir, áðr Saxa sjöt Sigurðr kannaði.	7. Sótti síðan Sigurðr ór eyjum dýrr at rýðum Dávið konung; vas með visa Viljams bani fleinþingasamr fimm misseri.
5. Helt snarr konungr snekkju einni vigligr of ver vestr i eyjar.	8. Þótti dýrum Dáfinns liðum engr maðr kominn œðri þangat; bætti visi verðungar lið; hafði ungr konungr almannalof.
6. Vas með jarli afkárlyndum vargs verðgjafi vestr i eyjum, unz siklingar	

4. *Der på rustede de deres skibe — havet brusede — ude fra Grækenland; den dygtige konge besøgte Frankerne, før Sigurd besøgte Sakserne.*

5. *Den raske konge, tapper af udseende, styrede én snekke over havet vestpå til Øerne (Orknørne).*

6. *Krigeren opholdt sig hos den hårdsindede jarl vesterpå i øerne, indtil fyrfsterne, ophidsede til kamp, droede Fostre.*

7. *Den herlige Sigurd søgte siden fra øerne til kong David for at rådføre sig med ham; Viljams banemand, den kamplystne, opholdt sig 5 vintre hos kongen.*

8. *Davids udmarkede mænd fandt ikke, at nogen ypperligere mand var kommen derhen; fyrfsten hædrede hirdskaren; den unge konge vandt alles ros.*

9. Ól hertogi hrafna i fjorðum, skulfi skeyti, i Skota blóði, þars fyr jøfri, austan komnum, morðáls metendr merki býru.	svá bar raunir, at ríks konungs þess vas ens milda Magnús faðir.
10. Bar Sigurði sigr at hendi ór orrostu inn frá Stauri.	13. Tóku við mildum Magnús syni Hørðar ok Sygnir at Harald fallinn; sórusk margir menn á þingi buðlungs syni í bróður stað.
11. Háði hilmir hervig fjogur skyrrstr at ollu i Skota veldi.	14. Risu við visa vestan komnum Þroendr ok Mærir, þeirs þrifum nittu; brugðusk høldar i huga sinum mensku mildum Magnús syni.
12. Gerðu skírslu of skjoldungs kyn fimm byskupar, þeirs framast þóttu;	

9. *Hærføreren nærede ravnene med Skotternes blod i fjordene, — pilene fløj, — der hvor krigerne førte fanerne frem foran den østfra komne fyrste.*

10. *Sigurd fik sejr i kampen inden for Staur.*

11. *Fyrsten, dygtig i alle hensender, havde fire kampe i Skotland.*

12. *Fem bisper, som ansås for de ypperste, foretog gudsprøven med hensyn til kongens slægt; prøven blev, at Magnus bevistes at være fader til den mægtige, gavmilde konge.*

13. *Hørder og Sogninger tog Magnus' gavmilde søn til konge efter Haralds fuld; mange mænd svor kongens søn på tinge, at de skulle være ham som brødre.*

14. *Trønder og Mører, som ikke brød sig om deres trivsel, rejste sig imod den vestfra komne fyrste; mændene svigtede i deres sind den dådkraftige søn af Magnus.*

15. Drifu til reipa
i rotuveðri,
reyndir at risnu,
ræsis þegnar;
urðu seggir
segls at gæta
þá vas svalt á sæ,
en sumir jósu.
16. Skók veðrvita
i vótum byr,
golli glæstan,
of grams skipi;
kløkkar urðu,
en konungr stýrði,
snekkju sneisar
of Sigurði.
17. Hratt hvast skipi
í hvøtu veðri
røst riðandi,
rammir straumar;
festu seggir
snekkju langa
18. Sér framliga
friðar leitaði
illrjóðr ara
við Jóta gram.
19. Mætti Vinðum,
sás vega þorði,
sókndjarfr Sigurðr
suðr við Erri.
20. Hrauð ungr konungr
áttu snekkjur,
vargr gein of val,
Vinða ferðar;
hné fyr eggju
óþjóðarlið.
21. Enn lét aðra
austr fyr Mœri
gramr geirporinn
gunni háða;

15. *Fyrstens mænd, prøvede i dygtighed, samlede til tovene i det stormende regnvejr; nogle måtte passe på sejlet, medens andre øste; da var det køligt på søen.*

16. *Den guldprydede vejrføj på kongens skib rystede i den våde bør; snekkens stavne var ved at svigte over Sigurd, men kongen styrede.*

17. *Den bølgende malström, de stærke strömme, førte skibet kraftig frem i den skarpe vind; mændene fæstede den øtstore konges lange snekke ved Kalmarnes.*

18. *Krigeren søgte med held fred for sig hos Jydernes konge.*

19. *Den kampdjæve Sigurd, som turde kæmpe, mødte Venderne sydpå ved Ærø.*

20. *Den unge fyrste ryddede Venderskarens otte snekkere; ulven gabede over de faldne; røverbanden faldt for sværdsæggene.*

- neytti vápna,
þás Vinðr hnigu,
orr oddviti
qðru sinni.
22. Vann í elfi,
þars joſurr barðisk,
fang folkstara,
til fðurleifðar;
skulfu skeyti,
skot mógnuðusk;
hnigu hringviðir
hvárra tveggju.
23. Vann leyfðr konungr
af liði Þóris
þriu skip hroðin
í þeiri fqr;
settu undan
Óláfs liðar,
þeirs ór elfi
eltir vóru.
24. Helt á Lista
lofðungr skipum
orr fyr Agðir
austan af Nesjum;
hné hersa kyn,
herr vas í landi,
brunnu byggðir
fyr buðlungi.
25. Dreif til skógar
fyr skjoldungi
landmanna lið,
þars logar brunnu;
vökðu drengir
með dörr roðin
blóð Benteini,
áðr bana fingi.
- 26(?). Fátt eitt fylgir
furu háleyskri,
svipar und segli
sinbundit skip.

21. *Atter havde den kampdjærve konge en anden kamp østfor Møre; den raske hærerer brugte sine våben anden gang, da Venderne faldt.*

22. *I elven, hvor kongen kämpede for at få sin fødrenearv, skaffede han ravnens bytte; pilene fløj, skuddene var kraftige; krigerne faldt på begge sider.*

23. *Den lovpriste konge ryddede på det tog tre skibe af Tores flåde; Olavs mænd, som blev drevne ud af elven, undflygtede.*

24. *Den raske fyrste styrede sine skibe mod Lister øst fra Nesjar forbi Agðe; herserne faldt, der var hær i landet; byggerne brændtes af kongen.*

25. *Bönderskaren flygtede til skovs for fyrsten, hvor flammerne brændte; mændene med de blodige sværd bragte Benteins blod til at flyde, før hen døde.*

26(?). *Kun få kan følge den håløgske fyr; det senebundne skib stryger fremad under sejlet.*

27. Þann vas enn næsta
naðra deyði
hugfullr konungr
með Háleygjum;
olli falli
feðga þriggja
ulfs angreþpuðr
út i Vögum.
28. Þat vas et næsta
norðr í Vögum
vápna skipti,
es Viljalmr fell.
29. Mætti siðan
suðr við Byrðu
gramr gunnþorinn
Glæsirófu;
olli stillir
Styrkárs bana;
bar benþiðurr
blóðga vængi.
30. Veitti visi
fyr Valsnesi
sókn snarpliga
Svína-Grími;
hann lét missa
mildings nefu
högri handar,
áðr hjaldr lykisk.
31. Mætti Finni
fremðar gjörnum
þrr oddviti
austr á Kvildrum;
létu nýtan
naddveðrs boða
Ulfs arfþega
þondu týna.
32. Vann fyr Møre
mildingr tekinn
Heðin með hondum
ok hans liða;

27. Den følgende vinter opholdt den modige konge sig hos Hålegerne; krigeren voldte en faders og to sønners død ude i Vågan.

28. Det næste våbenskifte nord på i Vågan var det, da Viljalm faldt.

29. Siden mødte den kampmodige konge Glæsirova syd på ved Byrda; fyrsten voldte Styrkárs død; ravenen fik sine vinger blodige.

30. Fyrsten angreb kraftig Svine-Grim foran Valsnes; han lod kongens slægtning miste sin höjre hand, för kampan sluttade.

31. Den raske hærfører mødte den dådhigende Finn østpå på Kvildre; de lod den dygtige kriger, Ulvs sön, miste livet.

32. Fyrsten tog Hedin og hans mænd tilfange foran Møre; han betalte Kalv kringleøje meget stærkt hans fjendskab.

hann lét Kalfi kringluuga heldr harðliga heiptir goldnar.	bjósk með hónum til herfarar margs andvani Magnús konungr.
33. Herskildi fór harri Sygna alt et ýtra eyjar ok strandir.	36. Helt þrim tögum þjóðnýtr konungr snekkjum sunnan við sókn búinn; uggðu lýðir lið Sigurðar, lék skjoldr við skjold á skipum visa.
34. Séa knátti þar fyr Sigurði bitra branda, brynjur hoggnar, skarða skjoldu, skopt blóðroðin, veðrblásin vé of vegondum.	37. Fóru leyfðir með liði miklu Haralds hróðrsynir herstefnu til; þás at mildum Magnús syni atróðr á sæ Ingi kniði.
35. Fýstisk sunnan Sigurðr á lesti með litit lið lønd at sökja;	

33. *Sogningerne fyrste drog med hærskjold overalt i de ydre egne, over øer og kyster.*

34. *Der kunde man hos Sigurd se hvasse sværd, brynjer flængede, skjolde skårede, spyd blodige, de vindsvulmende faner over de kæmpende.*

35. *Endelig vilde Sigurd, sin lille skare uagtet, drage sydfra for at erobre landet; Magnus konge, berøvet meget, beredte sig til at tage med ham.*

36. *Den fortræffelige konge, rede til kamp, styrede med 30 snekker sydfra; mændene frygtede Sigurds mandskab; skjold spillede mod skjold på kongens skibe.*

37. *Haralds udmærkede lovpriste sønner kom med en stor skare til kamp, da Inge på søen foretog angrebet på Magnus' gavmilde søn.*

38. Hraut i støngum,
þars hildingar
við vig vanir
vápna neyttu;
friðr slitnaði
frænda á millum,
guðr geisaði,
gekk hildr saman.

39. Stunðu seggir,
stól roðnuðu,
skaut bjartr konungr
býðum hondum;
hørð spjót bitu,
benjar svíddu,
herskip hruðusk
hvárra tveggju.

40. Flugu hundruðum
herstefnu til
sárgogl of sæ,
sveita at drekka;

eyddu oddar
jofurs fulltrúum,
morð miklaðisk,
þás Magnús fell.

41. Flyðu Jótar
átján skipum,
þeirs Sigurði
sunnan fylgðu;
raufsk ræsis lið,
þás ríkr konungr,
vanr vásfórum,
vápna neytti.

42. Hrauzk und jøfri,
austan komnum,
bitu slög suðræn,
snekkjá með støfnum,
þás skjoldungs sonr
af skipi sinu
sóknsterr á sæ
sunds kostaði.

38. Fanestængerne bragede, hvor kongerne, øvede i kamp, brugte våben; freden brædes mellem frænderne; kampen rasede; de angreb hinanden.

39. Mandene stønnede, stålene rødfærvedes; den lyse konge skød med bægge hænder; de hårde spyd bed, sårene sved, krigsskibene ryddedes på bægge sider.

40. Hundreder af ravne fløj over seen til kampen for at drikke blod; oddene dræbte kongens fuldtro mænd; kampen var stærk, da Magnus faldt.

41. Jyderne, som havde fulgt Sigurd sydfra, flygtede med 18 skibe; kongens hær splittedes, da den mægtige konge, vant til strabadser, brugte sine våben.

42. Snekkens med fyrtæn, kommen fra øst, ryddedes fra stavn til stavn; — de sydrøne våben bed, da fyrtæns kampdygtige søn sprang af sit skib og prævede svømning i seen.

43. Varð á vatni vikingr tekinn, sás manna vas mestr fullhugi.	jófurs óvinir, ýta dróttinn; bað fyr brögnum bogðfrækn jófurr, þeims vellskata veittu pislir.
44. Þat telk illa, es jófurr skyldi kynstórr koma í kvalar slikar; tekr Sigurði siðan engi maðr røskvari of meðalkafla.	46. Frák at léti lif sitt konungr, þá saltara sungit hafði; vildi ganga gramr til skiptar, en því þjóðkonungr þeygi náði.
45. Söng saltara, meðan Sigurð pindu	

43. *Vikingen, som var den modigste af alle, blev tagen til fange i vandet.*

44. *Det erklaerer jeg for en ulykke, at den øetstore konge skulde lide en sådan pinsel; herefter vil ingen, kække end Sigurd, omfatte sværd-fæstet.*

45. *Mændenes konge sang psalteriet, medens kongens fjender pinte ham; den kampdjærve konge bad for mændene, dem som lod ham pinslerne vederfares.*

46. *Jeg har hørt, at kongen lod sit liv, da han havde sunget psalteriet; kongen ønskede at måtte gå til skrifte, men det opnåde folkekongen ikke.*

Kolli enn prúði.

Islandske skjald, 12. árh.

Ingadrápa (o. 1140).

<p>1. Unnuð austr fyr Mynni
oddhrið, ok, brátt siðan,
hilmir, fekk, und hjalmi,
hrafns verðar lið sverðum;
logðuð ér, en eirar
órr synjaðir brynju,
ungr varðir þú þengill
þitt land, saman randir.</p> <p>2. Fyrr lá hans, an harri
hringmildr þaðan vildi,
verðung qll á velli.
Vigfimr konungr himni</p> | <p>Sundr klauf siklingr Þróenda
sóknfuss, an Magnúsi
þér feksk hólfu hæri
herskíptr, jofurr, gipta.</p> <p>3. Lýsa munk, hvé ljósa
laut hrafn i ben Gauta;
qrn fyldit sik sjaldan,
sárisa rauð vísi;
goldit varð, þeims gerðu
glaumherðondum sverða
(raun 's at riki þinu)
róg, á Krókaskógi.</p> |
|---|---|

1. Hilmir, unnuð brátt siðan und hjalmi oddhrið austr fyr Mynni, ok lið fekk sverðum hrafns verðar; ér logðuð saman randir, en synjaðir órr brynju eirar; ungr þengill, þú varðir land þitt = *I havde, konge, hjælmbeækket, kort efter en kamp øst for Mynne, og hæren skaffede ravneføde tilveje med sværdene; du lagde skjoldene sammen (begyndte kampen), og nægtede rask brynen fred; unge fyrtse, du værgede dit land.*

2. Fyrr lá qll verðung hans á velli, an hringmildr harri vildi þaðan — Vigfimr konungr himni (*stef*) — Sóknfuss siklingr Þróenda klauf herskíptr sundr; þér feksk hólfu hæri gipta, jofurr, an Magnúsi = *För lå hele hans hird på marken, end den gavmilde konge (Magnus) vilde bort derfra — Den kamplinke konge . . . himlen —; Tröndernes kampvillige fyrtste klævede skjoldene; du fik dobbelt så stor en lykke, konge, som Magnus.*

3. Munk lýsa, hvé hrafn laut i ljósa ben Gauta; qrn fyldit sik sjaldan; vísi rauð sárisa; varð goldit á Krókaskógi sverða glaumherðondum, þeims gerðu róg; raun 's at riki þinu = *Jeg vil fortælle, hvorledes ravnen stak hovedet ned i Göternes klare sår; örnen mættede sig ofte, kongen redfarvede sværdene; de krigere, som foranstaltede ufreden, fik lön som forskyldt på Krokaskov; bevislig er din magt.*

4. Rauðri dreif, þás rjúfa
réð qld fyr gram skjoldu,
mjoll, áðr Magnús felli
morðgjarn, þrumu jarna;
harmar engr, þvit Ingi
átt ráða vel láði
(dókk fell drjúgt á skokka)
dráp Sigurðar (vápna).
5. Syndi sjalfr at landi,
snjallr en þú brátt allri
(vel of hrósak því) vísi,
valkostr, munins fóstū;
ulfs börnum varð (jarna)
einkar tiðr i viðu
(borð ruðu frægir fyrðar)
fundr Langeyjarsundi.

Bøðvarr balti,
Islandsk skjald, 12. árh.

Sigurðardrápa (o. 1150).

1. Nú skal lýst, hvé Lista
læskjarr konungr (harra
gerðisk afreks orða
efnd) þins fóður hefndir;
- létuð (hjalms) at holmi
(hrið spurðisk sú viða),
ofkúgi dó jófra,
allvaldr Sigurð falla.

4. Rauðri jarna þruunu mjoll dreif, áðr morðgjarn Magnús felli, þás
old réð rjúfa skjoldu fyr gram; engr harmar dráp Sigurðar, þvit átt vel
ráða láði, Ingi; vápna dókk fell drjúgt á skokka = *Det røde blod strømmede, før den kampbegærlige Magnus faldt, da mændene kløvede skjoldene for kongen; ingen sørger over Sigurd (slembes) drab, ti du har fuld ret til at styre landet, Inge; blodet faldt i mængde på skarerne.*

5. Sjalfr valkostr syndi at landi, en þú brátt, snjallr visi, allri fóstū
munins; vel of hrósak því; ulfs börnum varð fundr i viðu Langeyjarsundi
einkar tiðr; frægir fyrðar ruðu bord jarna = *Selve valdyngen svømmede i land, og du, modige konge, gjorde ende på ravnens hele sult; godt roser jeg det; ulvene blev særdeles glade ved mødet i det vide Langesund; de berømte mænd rødfarvede skjoldene.*

[B.] 1. Nú skal lýst, hvé hefndir þins, læskjarr konungr Lista;
efnd afreksorða harra gerðisk; allvaldr, létuð Sigurð falla at holmi; ofkúgi
jófra dó; sú hjalms hrið spurðisk viða = *Nu skal det fortælles, hvorledes du hævnede din fader, Listers svigelse konge; kongens dådlovene ord gik i opfyldelse; konge, du lod Sigurd falde ved holmen; han, som truede kongerne, døde; den kamp er videnom bekendt.*

2. Magnús varð, at morði,
málsnjallr i bøð falla,
réð fyr ræsis dauða
rikr þjóðkonungr slikum;
meir rak þik til þeira,
þreksterkr konungr, verka,
flagðs hest hafið fliestan
fyldan, nauðr an skyldi.
3. Þar fell alt ok ɔrvir,
ulfr rauð á her dauðum
teðr, i tognings veðri
tveir jofrar lið þeira.
4. Alls engi verðr Inga
undir sólar grundu
bøðvar hvatr né betri
brœðr landreki œðri.

Rognvaldr jarl kali Kolsson.

Orknøsk jarl og skjald, d. 1158.

Lausavísur.

1. Tafl emk qrr at efla,
íþróttir kank niú,
týnik trauðla rúnum,
tið er bók ok smiðir,
- skriða kank á skiðum,
skýtk ok ræk, svát nýtir;
hvártveggja kank hyggja:
harpslýtt ok bragþóttu.

2. Málsnjallr Magnús varð falla i bøð, rikr þjóðkonungr réð fyrir slikum dauða ræsis at morði; nauðr rak þik, þreksterkr konungr, til þeira verka meir an skyldi; hafið fyldan fliestan flagðs hest. = *Den veltalende Magnus måtte falde i kampen; den mægtige folkekonge rådede for denne konges død i kampen; nødvendigheden drev dig, kraftige konge, til den gærning mere end det burde være; du har mørtet mangen en ulv.*

3. Þar fell alt lið þeira ok ɔrvir tveir jofrar i tognings veðri; ulfr rauð teðr á dauðum her. = *Der faldt hele deres (de 2 kongers) hær og de 2 raske fyrster i kampen; ulven rødfarvede sine tænder i de faldnes lig.*

4. Alls engi bøðvar hvatr landreki verðr œðri né betri brœðr Inga undir sólar grundu. = *Slet ingen kamprask konge bliver ypperligere eller bedre end Ingens broder under himlen.*

[R.] 1. Jeg er rask til at spille tavl, — jeg kan 9 idrætter —, jeg glemmer næppe runerne, til bog og smedearbejde er jeg vant; jeg kan løbe på skier, jeg skyder og ror til husbehov, og jeg forstår at slå harpen og lægge en vase.

2. Vér høfum vaðnar leirur
vikur fimm megingrimmar;
saurs vara vant, er vórum,
viðr, i Grímsbœ miðjum;
nú 'r þats mós of mýrar
meginkáttiga lóttum
branda elg á bylgjur
Bjørgynjar til dynja.

3. Hér hefk hávan reistan
harðgeðjuðum varða
Dolls i døkkum helli
draugs; leitak svá bauga;
eigi veitk, hverr ýtir
unnskiða ferr síðan
langa braut ok ljóta
leið of vatn et breiða.

4 (1136). Sextán hefik sénar
senn með topp i enni
jarðir, elli firðar,
ormvangs saman ganga;
þat býrum vér vitni,
vestr at hér sé flestar
(sjá liggr út við élum
ey) kollóttar meyjar.

5 (1136). Liggja sék á leggjum
(láss bannar þér rásir)
kveldförlustum karli
(Kúgi) járn en bjúgu;
eigið aldri Kúgi
(aptr munt settr af prettum)
nauðr er at nýta eiða,
náttþing ok halt sáttir.

2. Vér høfum vaðnar leirur megingrimmar fimm vikur; saurs vara vant viðr, er vórum i miðjum Grímsbœ; nú 'r þats lóttum branda elg dynja meginkáttiga á bylgjur of mós mýrar til Bjørgynjar = *Vi har i 5 uger vadet i et frygteligt lercalte; der mangede ikke smuds, hvor vi var midt i Grimsby; nu sker det, at vi lader med overvættes glæde skibet suse ud på bølgerne på havet ad Bergen til.*

3. Hér hefk reistan harðgeðjuðum hávan varða i døkkum helli Dolls draugs; leitak svá bauga; eigi veitk, hverr ýtir unnskiða ferr síðan langa braut ok ljóta leið of vatn et breiða = *Her har jeg rejst for usfortrædne mænd en høj varde i spøgelsen Dolls mørke hule; således søger jeg efter ringe; jeg ved ikke, hvilken sefarer herefter drager den lange vej og stygge vej over det brede vand.*

4. Hefik sénar sextán ormavangs jarðir, elli firðar, með topp i enni ganga senn saman; þat vitni býrum vér, at hér vestr sé flestar kollóttar meyjar; sjá ey liggr út við élum = *Jeg har set 16 kvinder; fjærnt fra alderdommen, med top i panden, går samlede; det vidnesbyrd har vi aflagt, at her vesterpå er kvinder uden hovedpynt i størst antal; denne sigger ud i mod (udsat for) alle byger.*

5. Sék en bjúgu járn liggja á leggjum kveldförlustum karli; láss bannar þér rásir, Kúgi; eigið aldri náttþing, Kúgi, ok halt sáttir; nauðr er at nýta eiða; munt settr aptr af prettum = *Jeg ser de krumme jærn ligge*

- 6 (o. 1145). Aldr hefk frélt þats
feldu lóns at leikk við mínar
faldstall konur allar
(verðrat menja myrðir
mjúkorð) hófuðdúkum,
nú térl Hløkk of hnakka
haukstrindar sér binda
(skryðisk brúðr við bræði
bengagls) merar tagli.
- 7 (1148). Hengik hamri
kringðan
hang (réttum) tangar
(Grimnis sylg) á galga
ginnungs brúar linna;
svá hefr glóraddar gladdan,
gaglfellis, mik þella,
- 8 (1148). Brast, þás bæði lesti
(bauð hrønn skaða mónum),
sút fekk veðr et váta
vifum, Hjólp ok Fifu;
sék, at sjá mun þykkja
snarlyndra fór jarla
(sveit gat vás at vísu
vinna) hófð at minnum.
- 9 (1148). Skikkik skinnfeld
hrokkinn
(skraut 'r mitt afarliti),
stórr 'r sás stendr of órum
stafnvöllr yfirhófnum,

på den aftenvandrende mands lægge; låsen forhindrer dig nu i at rende,
Kuge; du skal aldrig holde nattestævner, Kuge, og hold ethvert forlig;
det er nødvendigt at holde sine eder; du vil blive hindret i dine rænker.

6. Aldr hefk frétt þats allar konur feldu faldstall hófuðdúkum —
menja myrðir verðrat mjúkorð —, nú térl haukstrindar Hløkk binda merar
tagli of hnakka sér; brúðr skryðisk við bræði bengagls = *Altid har jeg
hört, at alle kvinder har omviklet deres hoved med hovedduge — manden
(jeg) vil ikke bruge bløde ord —; nu binder kvinden en hoppes hale om
sin nakke; og det pryder hun sig med overfor krigeren (mig).*

7. Hengik hamri kringðan ginnungs brúar linna á hanga-galga tangar;
réttum Grimnis sylg; svá hefr hellis Guta glóraddar þella gladdan mik,
at leikk við mínar gaglfellis lóns lautir = *Jeg hænger den ved hammeren
buede ring på den nedhængende hånd; jeg gör et lige vers; således har
kvinden gjort mig glad, at jeg leger med mine fingre.*

8. Brast, þás bæði lesti Hjólp ok Fifu; et váta veðr fekk vifum sút;
hrønn bauð mónum skaða; sék, at sjá fór snarlyndra jarla mun þykkja
hófð at minnum; sveit gat at vísu vinna vás = *Det bragede, da både
Hjælp og Fifa forliste; det våde vejr skaffede kvinderne sorg; bølgen bød
mændene skade; jeg ser, at denne den rasksindede jarls (min) rejse vil
blive mindet; skaren måtte tilvisse udholde strabadsere.*

- nærgis enn af úrgum
álvangs mari göngum,
brim rak hest við hamra
húns, skrautligar búnir.
- 10 (1148). Dúsið ér, en Ása
— atatata — liggr i vatni,
hutututu — hvor skalk sitja?
(heldr er mér kalt) við eldinn.
- 11 (1148). Ala kvezk Einarr vilja
engan Røgnvalds drengja
(mér fellr Gauts á góma
gjalfr) nema jarlinn sjalfan;
veitk at vazk i heitum,
var hann þekkr firum ekki,
- inn gekk ek þars brunnu
eldar sið á kveldi.
- 12 (1148). Skelk aflar Sif silkis
svinn at umbúð minni;
hlær stórum mun meira
mær an fallit væri;
fár kann jarl, en árla
qrlyndr, séa górla,
hlunns drók eik af unnum
áðr, i fiskivþóum.
- 13 (1148-49). Lætr of qxl, sás
útar,
aldroenn, stendr á tjaldi,

9. Skikkik brokkinn skinnfeld — skraut mitt er asarliti — stórr er stafnvöllr, sás stendr of órum yfirhófnum, nærgis enn göngum skrautligar búnir af úrgum álvangs mari; brim rak húns hest við hamra = *Jeg ifører mig en rynket skindkappe — min pryd er særdeles ringe —, bølgerne går höjt, hvorunder vore kapper er begravede, -- når vi end etter går prægtigere klædte op af det våde skib; brændingen drev skibet mod klipperne.*

10. *Ja, I har det varmt og godt nok ved ilden, medens Asa — atatata — ligger i vandet; hutetu — hvor skal jeg sidde? — jeg fryser jammerlig.*

11. Einarr kvezk engan vilja ala drengja Røgnvalds, nema jarlinn sjalfan; mér fellr Gauts gjalfr á góma; veitk at vazk i heitum; hann var ekki firum þekkr; ek gekk inn, þars brunnu sið á kveldi = *Einar siger, at han ikke vil underholde nogen af Røgnvalds folk, medmindre jarlen kommer selv; jeg digter et vers; jeg ved, at han indviklede sig i trusler, han var ikke mændene kær; jeg kom ind, hvor ildene brændte sent om aftenen.*

12. Sif silkis svinn aflar skelk at umbúð minni; mær hlær stórum mun meira, an væri fallit; fár kann górla séa jarl i fiskivþóum, en áðr drók árla qrlyndr hlunns eik af unnum = *Den kloge kvinde gör nar ad min dragt; kvinden ler (dog) betydelig mere end det vilde være rigtigt; kun få kan sikkert kende en jarl i fiskerdragt, men før trak jeg tidlig rask skibet op af bølgerne.*

13. Aldroenn sig-Freyr, sás stendr útar á tjaldi vóru, lætr Svölnis slíðrvönd riða ofan of qxl; eigi mun beinrangr ægis blikruðr ganga framar,

sig-Freyr, Svölnis, vóru,
sliðrvönd ofan riða;
eigi mun, þótt, ægis,
qrbeiðanda reiðisk,
blikruðr, bøðvar jökla,
beinrangr framar ganga.

14 (1148-49). Fekk i fylkis
skikkju
fangramliga slangi;
rekkr réð hart at hnykkja
hildingi fémildum;
sterkr var stála-Bjarki,
staka kvöðu gram nakkvat
(afl hefr) eggja skýfli
(orðvandr fyr hyggjandi).

15 (1151). Vist 'r at frá berr
flestum,

Fróða meldrs, at góðu
velskúfaðra vífa
vqxtr þinn, Bil en svinna;
skorð lætr hár á herðar
haukvallar sér falla
(átgjörnum rauðk erni
ilka) gult sem silki.

16 (1151). Orð skal Ermengerðar
itr drengr muna lengi;
brúðr vill rökk, at riðim
ránheim til Jórðánar;
en er aptr fara runnar
unnviggs of haf sunnan,
ristum heim, at hausti,
hvalfrón til Nerbónar.

17 (1152). Vin bar hvít en hreina
blaðnipt alindriptar,

þótt reiðisk bøðvar jökla qrbeiðanda = *Den gamle kriger, som står derhenne på vort tjeld, lader sværdet svinge ned over skulderen; ikke vil den skævbenede mand gå længere frem, selv om han er vred på krigeren (den angrebne).*

14. Slangi fekk fangramliga í skikkju fylkis; rekkr réð at hnykkja hart fémildum hildingi; stála-Bjarki var sterkr; kvöðu staka nakkvat eggja skýfli gram; orðvandr hefr afl fyr hyggjandi = *Rækelen greb med vold-som kraft i jarlens kappe; han stedte sterkt til den gævmilde fyrste; krig-eren var sterk; man sagde, at manden bragte fyrsten noget til at vakte; den ord-onde har kræfter i steden for fornust.*

15. Vist 'r, at vqxtr þinn, en svinna Fróða meldrs Bil, berr at góðu frá flestum velskúfaðra vífa; haukvallar skorð lætr hár gult sem silki falla sér á herðar; rauðk ilka átgjörnum erni = *Det er sandt, at din vækst, kluge kvinde, bærer fortrinnet for de fleste andres af de smuktoppede kvinder; hun lader sit hår, gult som silke, falde ned over sine skuldre; jeg har rødfarvet den griske örns fod.*

16. Drengr skal lengi muna itr orð Ermengerðar; rökk brúðr vill, at riðim ránheim til Jórðánar; en er unnviggs runnar fara aptr sunnan of haf at hausti, ristum hvalfrón heim til Nerbónar = *Manden (jeg) skal længe huske Ermengerds herlige ord; den hække kvinde vil, at vi skal sejle ud til Jordan; men når sæfarerne kommer tilbage over havet sydfra til efteråret, vil vi styre over sœen hjem til Nerbon.*

sýndisk fegrð, er fundumk,
ferðum Ermengerðar;
nú tegask qld með eldi
eljunfrœkn at sökja
(riða snørp ór sliðrum
sverð) kastala ferðir.

vineik tali minu,
gæfr varv volksku vífi,
vánarlaust, á hausti;
nú gerik enn, þvit unnum
æltgóðu vel fljóði,
grjót verðr laust at láta
limsett, ara mettan.

18 (1152). Muna munk jól, þaus
ólum
austr, gjaldkera hraustum,
Ullr, at Egða fjöllum,
undleygs, með Sölmundi;
nú gerik enn of qnnur
jafnglaðr sem varv þaðra
sverð at sunnanverðum
svarm kastala barmi.

20 (1152). Vón ák út á Spáni,
var skjótt rekinn flótti,
flyði margr af mœði
menlundr, konu fundar;
því erum vér, at vóru
vápnhljóð kveðin þjóðum,
(valr tók völl at hylja)
verðir Ermengerðar.

19 (1152). Unðak vel, þás
vanðisk

21 (1152). Skalkak hryggr í
hreggi,

17. Hvít en hreina hlaðnipt alindriptar bar vín, er fundumk; fegrð Ermengerðar sýndisk ferðum; nú tegask eljunfroekn qld at sökja kastala ferðir með eldi; snørp sverð riða ór sliðrum = *Den lyse, rene kvinde bragte os vin, da vi traf hinanden; Ermengerds skønhed viste sig for mændene; nu er den tapre skare i færd med at angribe kastellets folk med bål; de skarpe sværd trækkes ud af skeden.*

18. Undleygs Ullr, muna munk jól, þaus ólum austr at fjöllum Egða með Sölmundi, hraustum gjaldkera; nú gerik enn of qnnur [jól], jafnglaðr sem varv þaðra, sverð-svarm at sunnanverðum kastala barmi = *Kriger, jeg vil mindes den jul, jeg tilbragte østerpå ved Egdernes fjølde hos Sölmund, den tapre gældker; nu gör jeg en anden jul, ligeså glad som jeg var dér, et angreb på sydsiden af kastellets mur.*

19. Unðak vánarlaust vel á hausti, þás vineik vanðisk tali minu; varv gæfr volksku vífi; nú gerik enn ara mettan, þvit unnum vel æltgóðu fljóði; grjót limsett verðr at láta laust = *Jeg frydede mig bestemt godt i efteråret, da kvinden havde samtalere med mig; jeg ynæde den vælske kvinde; nu gör jeg endnu örnen møet, ti jeg elsker den højættede kvinde; de limede stene bliver nødt til at give efter.*

20. Ák vón konu fundar út á Spáni; flótti var rekinn skjótt; margr menlundr flyði af mœði; því erum vér verðir Ermengerðar, at vápnhljóð vóru kveðin þjóðum; valr tók at hylja völl = *Jeg kan vænte møde med*

(hvinn) meðan strengr ok lina,
 (svorðr) fyr snekkju barði
 svalteigar, brestr eigi;
 því réðk hvítri heita
 hórskorð, er fórk norðan,
 vindr berr snart at sundi
 suðmar, konu prúðri.

22 (1152). Vindr hefr vølsku
 sprund
 vetrar-stund frá mundum
 (út berum ás at beita)
 austrænn skotit flaustum;
 verðum vér at gyrða,
 Vánar hjort fyr Spáni
 vindr rekr snart at sundi,
 sviðvis við ró miðja.

23 (1152). Landi víkr, en leika
 lógr térr á við fogrum,
 sið mun seggr at hróðri
 seina, norðr at einu;
 þenna ristk með þunnu
 (þýtr jarðar men) barði
 einum út frá Spáni
 qfundkrók i dag hróki.

24 (1152). Erlingr gekk, þars
 okkur,
 ógnsterkr, ruðusk merki,
 frægr með fremð ok sigri
 fleinlundr at drómundi;
 hlóðum vér, en viða
 varð blíð numit þjóðum,

kvinden ude i Spanien; mændene blev hurtig drevne på flugt; mangen en mand flygtede mædig; derfor er jeg værdig til at få Ermengerd, fordi våbensangen blev sungen for mændene; de faldne bedækkede marken.

21. Skalkak hryggr i hreggi svalteigar fyr snekkju barði, meðan strengr ok lina brestr eigi; svorðr hvinn; því réðk heita hvítri hórskorð, prúðri konu, er fórk norðan; vindr berr suðmar snart at sundi = Jeg skal ikke være ilde til mode i havstormen mod snekkens stavn, så længe tov og lne holder; tovene hviner; det lovede jeg den lyse kvinde, den herlige mæ, da jeg drog nordfra; vinden fører skibet rask over søen.

22. Austrænn vindr hefr skotit flaustum vetrarstund frá mundum vølsku sprundi; berum ás út at beita; vér verðum at gyrða „sviðvis“ við miðja ró; vindr rekr snart at sundi Vánar hjort fyr Spáni = Østlig vind har ført skibene i en vinterstund bort fra den vælske kvinde; vi sætter sejlstangen ud for at krydse; vi nødes til at binde . . . (?) til midten af råen; vinden driver skibet rask over søen langs Spanien.

23. Landi víkr norðr at einu, en lógr térr leika á fogrum við; sið mun seggr seina at hróðri; þenna qfundkrók ristk med þunnu barði út frá Spáni i dag einum hróki; jarðar men þýtr = Landet viger nu lidt mod nord, men bølgen spiller mod de fagre skibe; sent vil manden (jeg) være sén til at digte; denne misundelsens bugtning (kreds) rister jeg med den tynde stavn i dag ud fra Spanien for én laban; havet bruser.

sverð ruðu snjallir fyrðar
snørp, blámanna górpum.
þar nýðum vér þjóðar
(því hefr aldar goð valdit),
bolr fell blár á þiljur,
blóði výpn at rjóða.

25 (1152). Nennum vér at vinna
(valfall má nú kalla),
ár hefr drengr i dreyra,
drómund, roðit skjóma;
þat mun norðr ok norðan
naddregn kona fregna
(þjóð beið ljótt) af lýðum
(listjón) til Nerbónar.

26 (1152). Gekk á drómund
døkkvan
(drengr réð snarr til fengjar)
upp með øernu kappi
Auðun fyrstr enn rauði;

þat mun norðr ok norðan
(þjóð beið ljótt) af lýðum
(listjón) til Nerbónar.

27 (1152). Ek hef lagða lykkju
(leiðar þvengs) of heiði
(snotr minnisk þess svanni
sút), fyr Jórðán utan;
en hykk at þó þykki
þangat langt at ganga
(blóð fell varmt á viðan
völl) heimdrogum þllum.

28 (1152). Knút riðum vér kauða
(komk móðr í stað góðan)

24. Frægr Erlingr, ógnsterkr fleinlundr, gekk með fremð ok sigri at drómundi, þars okkur merki ruðusk; vér hlóðum górpum blámanna, en blóð varð viða numit þjóðum; snjallir fyrðar ruðu snørp sverð = *Den berömte Erling, den kampstærke kriger, angreb dromunden med dygtighed og sejr, hvor vore faner rødfarvedes; vi nedlagde blåmændenes helte; folkene måtte videnom bløde; de modige mænd rødfarvede de skarpe sværd.*

25. Vér nennum at vinna drómund; drengr hefr ár roðit skjóma i dreyra; nú má kalla valfall; þat naddregn mun kona fregna norðr ok norðan til Nerbónar af lýðum; þjóð beið ljótt listjón = *Vi er i færd med at erobre dromunden; krigeren har tidlig rødfarvet sværet i blod; nu kan der tales om mandefald; den kamp vil kvinden i Nerbon høre nord og nordfra af mændene; mændene fik en styg død.*

26. Auðun enn rauði gekk fyrstr með øernu kappi upp á døkkvan drómund; snarr drengr réð til fengjar; þar nýðum vér at rjóða výpn blóði þjóðar; blár bolr fell á þiljur; aldar goð hefr valdit því = *Ødun den røde kom først med sin store kraft op på den mørke dromund; den raske mand vilde vinde bytte; dér opnåde vi at rødfarve vore våben i mændenes blod; de mørke kroppe faldt på dækket; verdens gud har styret det.*

27. Ek hef lagða lykkju of heiði fyr útan Jórðán; snotr svanni minnisk þess leiðar þvengs sút; en hykk, at þó þykki þllum heimdrogum langt at ganga þangat; varmt blóð fell á viðan völl = *Jeg har gjort en astikker over heden hinsides Jordan; den kluge kvinde vil mindes det om vinteren; men jeg tror, at alle hjemmefødninger vil dog finde, at vejen derhen er lang; det varme blod strømmede ud på den vide mark.*

þann i þykkum runni
þessa Láfranz-messu.

29 (1152). Kross hangir þul
þessum
(þjóst skyli lægt) fyr brjósti,
flykkisk framm á brekkur
ferð, en palmr meðal herða.

30 (1152). Villat vinr minn kalla,
varð allr i drit falla,
nær er i því ørin
ógæfa, miðhæfi;
litt hykk at þá þötti
þengils mágr, er rengðisk,
(saurr fell grár af gauri)
góligr, i Imbólum.

31 (1152). Ríðum Ræfils Vakri,
rekuma plög af akri,
erjum úrgu barði,
út at Miklagarði,
þiggjum þengils mála,
þokum framm i gný stála,
rjóðum gylðis góma,
gerum ríks konungs sóma.

32 (1153). Nú hafa gœðingar
gengit
(goðfjón er þat ljónum),
upp grafask ill rjóð greppa,
øerit mórg á sceri;
þat mun þeygi sjatna
þeim, er svik viðr heima;
stigum létt á lágan
legg, meðan upp heldk skeggi.

28. Þann knút ríðum vér kauða í þykkum runni þessa Láfranzmessu;
komk móðr i góðan stað = Denne knude slår vi for uslingen (at løse) i
det tykke bushads denne Laurenzius dag; mædig kom jeg til et godt sted.

29. Kross hangir fyr brjósti þessum þul, en palmr meðal herða;
— þjóst skyli lægt —, ferð flykkisk framm á brekkur = Et kors hænger
på brystet på denne digter og en palmegren mellem skuldrene — vreden
skulde være fjærnet —; skaren samles foran på skrænterne.

30. Vinr minn villat kalla „miðhæfi“, varð allr falla i drit; nær er i
því ørin ógæfa; hykk at þengils mágr þötti þá litt góligr, er rengðisk i
Imbólum; grár saurr fell af gauri = Min ven vil ikke rábe „midhæfi“ (ɔ:
til siden?); han måtte falde i skarnet så lang han var; der var næsten
sket en stor ulykke; jeg tror, at fyrstemågen da ansås lidet tiltrækende,
da han krummede sig i Imbole; det grå skarn faldt af rækelen.

31. Ríðum Ræfils Vakri út at Miklagarði; rekuma plög af akri; erjum
úrgu barði osv. = Lad os sejle ud til Miklegård; lad os ikke føre ploven
bort af marken, men pløj med den våde stavn; lad os modtage kongens
sold, lad os trænge frem i kampen, lad os rødfarve ulvens gab; lad os
handle til øre for den mægtige konge.

32. Nú hafa gœðingar gengit á øerit mórg sceri; ill rjóð greppa grafask
upp; þat er ljónum goðfjón; þat mun þeygi sjatna þeim er svik viðr heima;
stigum létt á lágan legg, meðan heldk skeggi upp = Nu har hövdingerne

33. Hvat munk yðr eða qðrum ulfbrynnondum kynna (heiðs lofak hilmi bliðan háranns) nema goð sannan. „heder fylgrat“ hauðri hauks (tínik svá) minu, setrs leitandi sútar sloegr á hverju dægri.
34. Akrs verðk opt fyr sjúkri (ey) fitjar (þó) sitja (góð er mér en mæra menbrík) Njørun sika; 35(?). Eigi veitk, nær ægi óðflýtir má knýta, dýr er fiska fóra feigligt þats vér eigum.

Røgnvaldr jarl og Hallr Þórarinsson.

Háttalykill (o. 1145).

Ljóðahóttr.	forn fræði lætk framm of borin, ef ér vilið heyrt hafa.
1a. Skyldr at skemta þykkik skótnum vera þeims vilja nýt mgl nema,	

brudt alle deres eder; mændenes onde planer kommer for dagen; det er for dem gudshad; det vil ikke lægge sig for dem, som hjemme pønser på svig; jeg træder let med lave ben, medens jeg holder skægget i vejret.

33. Hvat munk kynna yðr eða qðrum ulfbrynnondum nema sannan goð; lofak bliðan hilmi heiðs háranns = *Hvad skulde jeg belære eder eller andre krigere om undtagen den sande gud; jeg lovpriser himlens blide konge.*

34. Verðk opt sitja fyr sjúkri Njørun akrs sika fitjar; þó er mér en mæra menbrík ey góð; „heder fylgrat“ mínu hauks hauðri, leitandi sloegr sútar setrs á hverju dægri; tínik svá = *Jeg må ofte sidde hos min syge kvinde (kone); jeg holder altid så meget af den udmarkede kvinde; min hånd, snedig søgende sorgens ophør hver dag; således digter jeg.*

35(?). Eigi veitk, nær óðflýtir má knýta ægi; dýr fiska fóra, þats vér eigum, er feigligt = *Jeg ved ikke, når digteren kan bidsle sin hest; det tömme-dyr (hesten), som jeg ejer, ser ud, som det snart skulde dø.*

1a. *Jeg anses for forpligtet til at underholde folk, som vil tilegne sig nyttige fortællinger; gamle kundskaber fremfører jeg her, hvis I vil høre derpå.*

1b.	Barn at aldri þykkik brognum vera, þó hefk forn tiðendi [fregit]; qðlinga sôgur þykkjumk [segja kunna] fyr löngu liðnar.	blés of visa — — — — endi heiðar hvals til hjarta [stóð].
	Kviðuhóttir.	
2a.	— — — — í framstafn frœðis þessa, — — — — ok mannbót marga gerði.	3a. — — — — heiptbráðr taka náði snyrtibygð þás seggir — — — vegin — — — — — — naut illa þess stillir, gunnar geymirunnar gáttar — — — aðrir.
2b.	— — — — — — — — skreið at vatni;	3b. Ór skóru þá [ørerit] Atla menn til hvatla harðir hjørva Nirði hjarta ógnar-björtum; helju Högna seldu hjörþings framir børvar;

1b. Jeg tykkes mændene at være et barn af alder; dog har jeg erfaret gamle tidender; fortællinger om gøve mænd, der forlængst har tildraget sig, mener jeg at kunne fortælle.

2a. . . . i begyndelsen af dette digt . . . og som udførte mange mandsværdige bedrifter [Sigurd fafnisbane].

2b. . . . [Fáfnir] kreb til vandet; hvæsede [gift] henover kongen . . . [hvis sværd] stod i ormens hjælte.

3a. . . . den kamphidsige bemægtigede sig den strålende bolig (leje, s: guldet), som mændene . . .; fyrsten nød det ilde, andre krigere bemægtigede sig det(?).

3b. Harðir menn Atla skóru þá til hvatla hjarta ór øerit ógnar-björtum hjørva Nirði; framir hjörþings børvar seldu Högna helju; hann fekk harma sinna . . . (uforstå.). = Atles hårde mænd skar da altfor rask hjærtet ud af den overmåde kampglade kriger; de dygtige mænd overgav Högne til døden; han fik sine sorgers . . .

hann fekk harma sinna „hugbygdr vegins tuiggia“.	byggðar vqrðr bøðvar harðan bauga ga[rð] — — —
Draughent.	5a. Heldr var Helgi mildr hjørva — — —
4a. Gunnarr réð grundu linna, gætti vel digra mæta, Fáfnis láð fengu þjóðir færí an skapligt væri; lestir réð loks at kasta (lofðungs brögð ýtar sogðu) urðar lax œskijorðu út á Rín fenris sútar.	regn háði hjalms við þjóð — — — — — gerðisk geira harðr gnýr, en — — — flaug bøðvar — — stqð — — — — —
4b. Atli tók qðling fræknan, es svá rétt saga þessi, eptir frá alnar driptum, eigi mjúkr sonum Gjúka; leggja bað i linnum byggðan lögðagshjrjóð fram[a góðan]	5b. — — — — — hvit klofnaði rit, gegn veitti visi nýtr — — — — — ótt fenrir átti ben, egg sundraði legg, gauts en gerði[sk harðr gnýr] malmr sakadí hjalm.

4a. Gunnarr réð grundu linna; gætti vel digra mæta; færí þjóðir fengu Fáfnis láð an skapligt væri; lestar fenris sútar réð loks at kasta œskijorðu urðarlax út á Rín; ýtar sogðu brögð lofðungs = Gunnar rådeder (nu) for guldet; han vogtede godt de tykke kostbarheder; færre fik Fáfnis leje end det havde været naturligt; krigeren kastede til sidst guldet ud i Rin; mændene har fortalt fyrstens handlinger.

4b. Atli tók fræknan qðling, eigi mjúkr sonum Gjúka; svá es rétt saga þessi; frá eptir alnar driptum; byggðar bað leggja bøðvar harðan, frama góðan lögðagshjrjóð í linnum byggðan gard — — bauga — — Atle tog, ikke mild mod Gjukes sönner, den tapre fyrste; således er denne fortælling rigtig; han spurgte ham om guldet; kongen bød at kaste den kamphårde, berömmelserige guldforøder i den af orme bebode gård . . .

5a. Helge var meget villig til kamp(?) . . . han havde kamp med mændene . . . der opstod en hård kamp, men

5b. . . . det hvide skjold kløvedes; den brave, kraftige fyrste ydede (en kraftig kamp?); ulven fik hurtig sår (blod), øggen søndrede benet; der blev en hård kamp og hjælmen sønderhuggedes af våbnene(?).

6a. Rétt 's at rekkum þótti Ragnarr hauksnarr [móðbarr], rauð bragna vínr blóði bensildr hringmildr algildr; frægr lét gramr með gnógu gunnhvatr, ólatr, — — — satt 'r at siklingr þótti sjaldhýrr margskýrr aldyrr.	Belgdrogur. 7a. Ella var — — — — — — — — Ragnars bani rómu vanr — — — — sæfðisk ferð; gekk at frið fylkis lið — — — — þá vas rit roðin hvit — — — —
6b. Segik at fell, en flagða fekk blóð, mórg þjóð, grástóð hjalmsamt lið með hilmi, hjorr gnast, skjöldr brast, stóð fast; hold beit hrátt, en fyldisk hringr þuðr, vargs muðr, óx guðr, hirð jók, hermenn gerðu, hjósk lið, þann sið, ófrið.	7b. Hjorva hrið * * * (l. s) skjöld siklings qld.
	Munnvørpur. 8a. — — — — an vægði sóknfuss enn beinlausi

6a. Rétt 's, at hauksnarr Ragnarr þótti rekkum móðbarr; hringmildr algildr bragna vínr rauð bensildr blóði; frægr gunnhvatr, ólatr gramr lét með gnógu — — —; satt 'r at sjaldhýrr, margskýrr siklingr þótti aldyrr = *Det er rigtigt, at den høgeraske Ragnar tyktes mændene rede ved sit mod; den gavmilde dygtige ven af mændene rødfarede pilene i blod; den berømte, kampranske, ufortrødne konge lod rigelig — — —; det er sandt, at den sjælden glade, fortræffelige fyrste tyktes herlig i alt.*

6b. Segik, at mórg þjóð fell, en grástóð flagða fekk blóð; hjalmsamt lið stóð fast með hilmi; hjorr gnast, skjöldr brast; þuðr hringr beit brátt hold, en vargs muðr fyldisk; guðr óx; hirð jók þann sið, hermenn gerðu ófrið; lið hjósk = *Jeg siger, at mange mænd faldt, men ulvene fik blod; den hjælmprydede hær stod fast sammen med kongen; sværdet clang, skjoldet brast; det skarpe sværd bed det rå legeme, men ulvens mund fyldtes, kampen tiltog; hirden øgede den handling; hærmændene gjorde ufred; mandskabet faldt.*

7a. *Ella var Ragnars bane, vant til kamp . . . mændene faldt; kongens mandskab gik til fred (fik fred?) . . . da blev det hvide skjold rødfarvet.*

7b. *Kamp kongens hær (brød?) skjoldet.*

— — — — i bōð færi,
því — — — meginvíða;
réð aldrlagi [Ellu].

* * *

ypt lypt átti at skipta
egg legg i tvau seggja,
hrátt, brátt, hafði at slita
hrafn tafn af því jafnan.

8b. Harðr ráð ok riki,
réð hans engi liki,
[fekk] hann gagn af gunni
— — —
— — — vellbrota vissu
vist skjoldungar fle[stir]
— — — Agnars bróður
einn górvallra beina.

9b. Gramr framr gerði rimmu,
gekk, fekk vargr at drekka
blóð, þjóð, bragningr háði
bōð, glóð til *vigstóðva*;
söng löng sliðra tunga,
sleit, beit, örlyg, peita,
bar þar buðlungr, herðir,
bjart, snart, í styr hjarta.

Enn dýri hóttr.

9a. Björn qrn bræddi, fjörnis
beit reit firum hneitir
brátt, þrátt, brynu neytir
barg margfrekum vargi;

Enn grœnlenski hóttr.

10a. Sigurð frák seðja
sára skára,
verð skóp visi
vørgum morgum;

8a. *Den kamplystne benløse (Ivar) gav [ikke] efter . . . i kampen . . . det (derfor?) . . . vidt om kring; han rådede for (Ellas) død. — —*

8b. *Hård (fik han?) vælde og magt; ingen styrede som hans mage; han vandt sejr i kampen; de fleste fyrtær kendte ham tilvisse som . . . Agnars broder . . . alle knoklers (?).*

9a. *Björn bræddi þrátt qrn; hneitir beit brátt firum fjörnis reit; brynu neytir barg margfrekum vargi; ypt egg átti lypt at skipta brátt legg seggja i tvau; hrafn hafði jafnan af því hrátt tafn at slita = Björn gav ofte örnen føde; sværdet bed hurtig mændenes hoved; krigeren bjærgede den grådige ulvs liv; det svungne sværd kunde løftet hurtig dele mændenes lægge itu; ravnen havde derfor stadig råt bytte at slide i.*

9b. *Framr gramr gerði rimmu; vargr fekk at drekka blóð; bragningr háði bōð; þjóð gekk glóð til *vigstóðva*; löng sliðra tunga söng; peita beit; herðir sleit snart örlyg; buðlungr bar þar bjart hjarta i styr = Den dygtige fyrtær havde kamp; ulven fik blod at drikke; kongen holdt et slag; hæren gik glad til kampladsen; det lange sværd sang; spydet bed; sværdet spaltede hurtig skjoldet; fyrtær bar der et modigt hjærte i kampen.*

10a. *Frák Sigurð seðja sára skára; visi skóp morgum vørgum verð; ruðr randa nam rjóða branda; sá gumi gæddi garpa snarpa = Jeg har*

ruðr nam rjóða
randa branda,
gumi göddi sá
garpa snarpa.

10b. Spurðak hraustan

þanns linns legu
lesti, festi;
lét opt joðurr
ar — — —
— — — sveita
saddan gladdan.

11a. Hvitserkr gekk at hildi
ha — — —
jafnt var hann maðr — —
— — — flug — —
fylkir hygg — —
— — — —

— — — —
— — — — sem skyldi.

11b. Var með víg — — —
— — — — kunni
qrn kom at ylgjar [brunni]

beit ór hauka hlunni
hjalms — — — —
œgði hann orma grunni,
ulfs kom — — —

12a. Segja kank Svipdags
søgu, er frá gram — —
er mér sagt sogulegt
frá søgu þeiri — —
qðlingr gerðisk ótrauðr
auðbjóðr þjóðum;
auðar lét auðbrjótr
auðit þeims sverð rauð.

hørt, at Sigurd mættede ravnene; fyrsten gav mange ulve føde; krigeren rødfarvede sværdene; den mand gav mændene guld.

10b. Spurðak hraustan . . . festi, þanns lesti linns legu; joðurr lét opt gladdan sveita . . . saddan . . . = *Jeg har spurgt, at krigeren var tapper, som bortsænkede guldet; fyrsten lod ofte den glædede ravn blive mættet . . .*

11a. *Hvidserk gik til kamp . . . i lige grad var han en mand . . .*

11b. *Var hos krigerne(?) . . . örnen kom til blodet . . . (sværdet) bed i hånden på . . . han var en fjende af guldet; ulvens . . .*

12a. Kank segja søgu Svipdags, er frá gram — — er mér sagt sogulegt frá þeiri søgu — —; qðlingr gerðisk þjóðum ótrauðr auðbjóðr; auðbrjótr lét auðit auðar þeims rauð sverð = *Jeg ved at fortælle Svipdags historie, som om kongen (fortælles) — — der fortælles mig sagamæssigt derom . . .; fyrsten blev for mændene en usortroden rigdomsgiver; den gavmilde fyrste gav guld til den, som rødfarvede sværdet.*

12b. Hildi vakði [hildingr],
hildar var sá gramr mildr,
þvit hildi — — —
— — frœkn vildi;
hjalmar kendu hjalms vond,
hjalma beit snarpr malmr,
en hjalmr hjalms — —
hjalmr framði — —

— unni verr — —
— — — —
þat er of hilmi
harðráðan — — —
— — — —
— — var snarast.

Kimblabond.

Togdrópuhöttr.
13a. — — — þings
orrostu — — —

14a. — — — rekka,
hygg ek mærð of kon

réð byr beiðir
brands hug — —
— — — —
almr hjorsalma;
þjóð lofar þat ráð

— — — maðr unda sunda
jofurr — — —
[tíndi] herr fyr hjørvi fjørvi
— — — —
svan frák blóðs til benja [spenja]
— — — — dyn leggja seggja.

13b. — við geira glaðr
— — allvalda hafs

14b. Frægr stillir — — —
fekk pengill sér gengi, drengi,
[grendi hi]nn, er gunni kunni,
grið létusk þá, [viðnis niðja]

12b. Hildingr vakði hildi; sá gramr var mildr hildar, þvit hildi
frœkn vildi; osv. = Krigeren vækkede kampen; den første var villig til
kamp, ti kampen . . . tapper vilde; hjælmene fik sværdet at føle; det
skarpe våben bed hjælmene; men hjælmen hjælmens . . . hjælmen pryd-
ede . . .

13a. Krigeren (stod?) i kampen(?) . . . buen . . . sværd-
sangene; folk roser det råd . . .

13b. . . . glad ved spydenes det er om kongen

14a. . . . mændene(s?); jeg tænker på at lovprise . . . blodets . . .
fyrsten . . .; hæren mistede livet for sværdet; jeg har hørt, at han lokk-
ede ravenen til sårene

14b. Frægr stillir . . . drengi; pengill fekk sér gengi; hinn, er kunni
gunni, grendi viðnis niðja; grið létusk þá; auðveitir drap nýta ýta, hjalma
almr sparn . . malma; á støddusk þá oddar, hvitir broddar; itrar ritir
sprungu = Den berømte fyrste . . . mændene; kongen skaffede sig et

auðveitir drap ýta nýta,
almr sparn — — malma hjalma,
á stóddusk þá oddar broddar,
[ítrar] sprungu ritir, hvitir.
Háhent.

(stillir vakði stáls goll)
stalldræpt snjóllum;
hvøssu réð hugar sess
(hildar var sá gramr mildr)
í branda brakvind
baugnjótr grjóti.

15a. Hørðu réð Hagbarðr,
hvatir leyfa menn þat,
aldrklifs epli;
ýtum var sá gramr nýtr;
mýll gerðit margsnjalls
morðalfs skjalfa
í geira glymskúr
geðvangs strangri.

15b. Jofri varat aldrklifs
akarn við sverðs brak

Hrynhent.

16a. Frilleifs vinn ek sagt frá
snilli,
siklingr vakði gunni mikla,
rjóða kunni randar váða
rómu valdr í benja óldu;
bita knátti brynju ótti,
brandar skóru svartar randir,
(gera spurðak þar gladdan verða)
gunnar sól (með ylgjar brunni).

følge; han, som forstod at kæmpe, mættede ulvene; freden blev da brudt; fyrsten dræbte dygtige mænd; krigeren . . . pilene(?) ; oddene og de hvide pile fløj da lige mod hinanden; de udmarkede skjolde brast.

15a. Hagbarðr réð hørðu aldrklifs epli; hvatir menn leyfa þat; sá gramr var nýtr ýtum; geðvangs mýll margsnjalls morðalfs gerðit skjalfa í strangri geira glymskúr = *Hagbard besad et hårdt hjærtet; raske mænd roser det; den fyrste var god mod mændene; den modige krigers hjærtet rystede ikke i den stærke kamp.*

15b. Aldrklifs akarn varat stalldræpt snjóllum jofri við sverðs brak; stillir vakði stáls goll; baugnjótr réð hvøssu hugar sess grjóti í branda brakvind; sá gramr var hildar mildr = *Hjærtet bœvede ikke for den modige fyrste i kampen; kongen vækkede kampen; fyrsten ejede et modigt hjærtet i kampen; den konge var villig til kamp.*

16a. Ek vinn sagt frá snilli Frilleifs; siklingr vakði mikla gunni; rómu valdr kunni rjóða randar váða í benja óldu; brynju ótti knátti bita gunnar sól; brandar skóru svartar randir; spurðak gera verða gladdan þar með ylgjar brunni = *Jeg fortæller om Fridleifs mod; fyrsten havde en stærk kamp; krigeren forstod at rødfarve sværdet i blodet; sværdet bed skjoldet; sværdene skar de mørke skjolde; jeg har hørt, at ulven blev glædet der ved blodet.*

16b. Bragningr réð i branda
regni
benja linn til sára spenja,
allvaldr rauð, þars ýtar fellu,
unda naðr i hræva sundi;
bitran spurðak bøðvar Njorðum
brynu snák i hausum dynja,
reiða tóku rikar þjóðir
randar orm at svarðar ströndu.

Rekit.

17a. Áli fæddi aldinn ara,
allvitt kveðk hans snilli fara,
eigi frák hann armlog spara,
auði göddi hann drengi snara,
víða hygg ek bragna bera
buðlungs nafn, er saddi gera,
hraustan spurðak visa vera,
vópnunum kunni hann benjar
skera.

17b. Hjarta dugði jofri qrum,
ýtar fylgðu hilmí snorðum,
segja kank frá fylkis fórum,
fyrða beitti hann lið með qrum;
harðir óttu hermenn saman,
hilding frák við gunni taman,
hónum þótti at geirleik gaman,
greppar leyfðu visa framan.

Dettþent.

18a. Þjóð hefr frétt til Fróða,
ferð leyfir menskerði,
hróðr hefsk hugt at smiða
hringmildum döglingi;
hátt bar hoddá veitir
hjalmstall enn margsnjalli,
alkostigr gekk østu
qðlingr at brynþingi.

18b. Gaf landreki lofðum
linnból enn margsvinni,

16b. Bragningr réð spenja benja linn til sára i branda regni; allvaldr rauð unda naðr i hræva sundi, þars ýtar fellu; spurðak brynu snák bitran dynja í hausum bøðvar Njorðum; rikar þjóðir tóku reiða randar orm at svarðar ströndu = *Fyrsten førte sværdet til sårene i kampen; kongen rødfarvede sværdet i blod, hvor mændene faldt; jeg har hørt, at det skarpe sværd susede i krigernes hoveder; de mægtige mænd svang sværdet mod hovedet.*

17a. *Ale fødte den gamle ørn; videnom siger jeg hans mod rygtes; ikke har jeg hørt, at han sparede guldet; rigdom skænker han de raske mænd; vidt omkring tror jeg at mændene bærer den konges navn, som mættede ulven; jeg har erfaret, at kongen var tapper; med våben forstod han at slå sår.*

17b. *Hjæret svigtede ikke den raske fyrste; mændene fulgte den tapre konge; jeg kan fortælle om fyrstens tog; mændenes skare dræbte han med pile; de kække hærmænd kæmpede sammen; jeg har hørt, at kongen var kampvant; han fandt moro i kampen; mændene roste den dygtige konge.*

18a. *Folk har hørt om Frode; mændene roser den gavmilde fyrste;*

sigrstýrir nam særa
sefþvengjar hrynvengi;
frægr visi réð fleygia
fjallreyðar glóstalli,
morðkennir gaf mǫnnum
móins sæti ágætum.

fellu fyrðar
í flogi vápna,
þtu ernir
af jøfurs dolgum;
hreyfðusk hrafnar
of hræksti.

Balkarslagr.

19a. Hafði Helgi
i hjørva gný
geðstein glaðan,
gótt drengjaval,
hjalm harðsleginn,
hjól mundriða,
sverð snardregit
ok svala brynju.

19b. Var rønd roðin,
riðu skölkingar,

20a. Harald frák gunni gerva,
geri varð, þars lið barðisk,
már kom sigs til sára
svangr, fullr, þars spjor gullu;
þegn grástóði griðar,
gnast hlifð, en, brá fóstú,
hjaldröggl nutu hildar,
hvít, svört, i dyn ritar.

20b. Benfasti varð bresta,
bitu hjalm svalir malmar,

Refrún en minni.

*jeg har tænkt at digte om den gavmilde konge; höjt bar den meget modige
fyrste sit hoved; den udmærkede konge gik ud i den rasende kamp.*

18b. *Den meget kluge konge gav mændene guld; den sejrrige fyrste
sårede guldet; den berømte fyrste bortkastede det skinnende guld; krig-
eren skænkede de udmærkede mænd guld.*

19a. *Helge havde i kampen et glad hjerte, et udmærket udvalg af
mænd, en hårdt smedet hjelm, et skold, et hurtig draget sværd og en
sval brynze.*

19b. *Skjoldet rødfarvedes, sværdene blev svungne; mændene faldt i
kampen; ørnene åd af fyrstens fjender; ravnene gottede sig over valen.*

20a. *Frák Harald gerva gunni; geri varð fullr, þars lið barðisk; sigs
már kom svangr til sára, þars spjor gullu; þegn brá fóstú grástóði griðar
— hvít hlifð gnast i dyn ritar —, en svört hjaldröggl nutu hildar = Jeg
har hørt, at Harald havde kamp; ulven blev mødt, hvor hæren kämpede;
ravnen kom sulten til sårene, hvor spydene klang; manden gjorde ende
på ulvenes sult — det hvide skjold bragede i kampen —, men de sorte
ravne nød godt af kampen.*

i háturnum hjarna,
heitr, kaldr, þars dreif sveiti;
ströng var guðr, áðr gengi
(geirmót) konungr Jóta,
bendr sparn almr til unda,
(óx) þvarr boga starran.

Sextánmælt.

21a. Hringr brast, hjoggusk
 drengir,
hjalmr gnast, bitu malmar,
rond skar, rekkar týndusk,
ruðusk sverð, hnigu ferðir;
brandr reið, bleddu undir,
ben sullu, spjor gullu,
brast hjorr, brynjur lestusk,
beit skjómi, dreif sveiti.

21b. Sverð ruðusk, sæfðusk
 ferðir,

svall ben, valr lá fallinn,
und hraut, almar bendusk,
qr fló, beitt varð hjørvi,
herr fell, geirar gullu,
gnast hlifð, hrafn brá fóstú,
oddr beit, ernir söddusk,
ulfr fyldisk, vé skulfu.

Núfhóttir.

22a. Frák Angantýs ævi
(óð stofnak svá) góða;
lét drjúgum brot bauga
bjúg hertogi fljúga,
nema ek ljúga, en ek mun eigi
 ljúga,
kank fyr randa runnum,
ráð hófsk grams við dáðir,
menn lofa vísa vinnur,

20b. Kaldr benfasti varð bresta i háturnum hjarna, þars heitr sveiti dreif; svalir malmar bitu hjalm; guðr var ströng, áðr Jóta konungr gengi; geirmót óx, bendr almr sparn til unda; boga starran þvarr = *Det kolde sværd clang i de høje hoveder, hvor det varme blod sprøjtede ud; de kolde våben bed hjælmen; kampen blev hård, for Jydernes konge faldt(?)*, kampen voksede; den spændte bue skæd pilene til sårene; den stive bue slappedes.

21a. *Sværdet clang, mændene huggede hinanden, hjælmen knaged, våbnene bed, skjoldet kløvedes, mændene mistede livet, sværdene rødfarvedes, skærerne segned; sværdet blev svunget, sårene blæste, sårene svulmede. spyd gjalded, sværdet clang, brynjerne flængedes; sværdet bed, blodet drev.*

21b. *Sværdene rødfarvedes, mændene døde, såret svulmede, valen lå fældet, såret lød, buerne spændtes, pilene fløj, sværdet blev draget, hæren faldt, spydene clang, skjoldet braged, ravnen blev mæt, odden bed, ørnene mættedes, ulven fyldte sig, fanerne rystede.*

22a. Frák ævi Angantýs góða; óð stofnak svá; hertogi lét drjúgum bjúg bauga brot fljúga, nema ek ljúga, en ek mun eigi ljúga; kank segja fyr randa runnum veg pess konungs, (ráð grams hófsk við dáðir; menn lofa vinnur visa), nema ek þegja, en ek mun eigi þegja = *Jeg har hørt, at Angantys liv var berømmeligt; således digter jeg; krigeren lod de buede*

veg þess konungs segja [nema ek þegja, en ek mun eigi þegja].	hverr siklingum atti? Heðinn réð Hildi at næma, Hjaðningar æ berjask, þeir siðarla sættask, saman Hildr liði atti.
22b. Hljóðr réð hann at kveðja hauðr benloga rauðum, þvit margkostigr mesta mildingr of vann hildi, ef hann vildi, en ek veit at vildi; trauðr var lundr af löndum linns fyr þeim at sinna (svipr varð at þar sverða) sára polla ok golli, ef þat olli, sem ek veit at olli.	23b. Hverr rýðr hvassar eggjar? hverr brytjar mat vargi? hverr gerir hjalma skúrir? hverr eggjaði styrjar? Heðinn rauð hvassar eggjar, herr brytjar mat vargi, hjalmskúr gerir Högni, Hjarrandi réð gunni.
Greppaminni.	
23a. Hverr réð Hildi at næma? hverir daglengis berjask? hverir siðarla sættask?	Runhent. 24a. Hrólfs spurðak hag, hafs veitti dag,

ringstykker flyve rigelig, medmindre jeg lyver, men jeg lyver ikke; jeg ved for mændene at beskrive den konges storhed — kongens magt hævedes ved hans bedrifter; mændene roser fyrstens handlinger —, medmindre jeg tier, men jeg vil ikke tie.

22b. Hann réð hljóðr at kveðja hauðr benloga, þvit margkostigr mildingr of vann mesta hildi, ef hann vildi, en ek veit at vildi; lundr linns sára polla var trauðr at sinna fyr þeim af löndum ok golli — svipr sverða varð at þar —, ef þat olli, sem ek veit at olli — *Tavs sayde han farvel til jorden for det røde sværd, ti den udmærkede fyrste havde vundet de største kampe, hvis han vilde, men jeg ved at han vilde; manden var uvillig til for dem at forlade land og guld; sværdene blev dragne dér —, hvis det voldte, hvad jeg ved der voldte.*

23a. *Hjem bortførte Hilde?, hvem kæmper dag ud og dag ind?, hvem forliges sent?, hvem hidsede fyrsterne mod hinanden?; Hedin bortførte Hilde, Hjadningerne kæmper evig; de forliges sent; Hilde hidsede dem mod hinanden.*

23b. *Hjem rødfarver de hvasse øgge?, hvem hugger føden til ulven?, hvem holder kampe?, hvem øggede til kampen? Hedin rødfarvede de hvasse øgge?, haren hugger føden til ulven; Högne holder slaget: Hjarrande bestemte kampen.*

fló fáfnis setr,
fáir þóttu betr;
hann veitti her
haukslóðar sker;
brast linna láð
við lofðungs ráð.

auðar vóru óleið
þorðjót geirmót;
vekja frák vitt mjók
vápnþing dögling,
fella spurðak forsnjóll
fira kyn víghlyn.

24b. Kraka þrautat kapp,
(konung sótti happ),
hinn 'r brynþing bauð,
at brjóta auð,
þvit buðlungr var,
sás benjar skar,
(honum tiddisk hildr)
hugprúðr ok mildr.

25b. Hausa beit hjalm-Týs
hjaldriðr alstiðr;
sundra nam snarbeind
sverðs egg manns legg;
veita réð vellbrjótr
valgjóð hræflóð;
haukum var hjørleiks
hjaldrmós gefin krós.

Halfnefst.

25a. Heyja réð hjørþey
Hjalmarr vígsnarr,

Háttlausa.

26a. Ák frá Eiriks mildi
elds brjótndum hranna,

24a. Jeg har erfaret Rolvs forhold, han skænkede guld; guldet fløj; få ansås for at være bedre; han gav hæren guld; guldet brast ved kongens bestemmelse.

24b. Krake, han som tilbød kamp, manglede ikke iver til at uddele guld; kongen var heldig, ti fyresten, som slog sår — han var vant til kamp — var modig og gavmild.

25a. Vígsnarr Hjalmarr réð heyja hjørþey; geirmót vóru óleið auðar þorðjót; frák dögling vekja vápnþing mjók vitt; spurðak víghlyn fella forsnjóll fira kyn = Den kampraske Hjalmar havde kampe; kampene var den gavmilde mand kåre; jeg har hørt, at høvdingen holdt kampe vidt og bredt; jeg har spurgt, at krigeren fældede meget tapre mænd.

25b. Alstiðr hjaldriðr hjalm-Týs beit hausa; snarbeind sverðs egg nam sundra manns legg; vellbrjótr réð veita valgjóð hræflóð; hjaldrmós krós var gefin hjørleiks haukum = Krigers meget stive sværd bed hovederne; den kraftig rettede sværdsæg sendrede mændenes ben; den gavmilde fyreste gav ravnens blod; lig blev givne til ravnene.

26a. Ák segja einkar gegnum [dette ord er sikkert urigtigt] hranna elds brjótndum frá mildi Eiriks, þess 'r hét enn sigr-sæli, þvit gollskati,

pess 'r hét enn sigr-sæli,
segja einkar gegnum;
þvit gollskati gagni,
gram þann lofa ýtar,
réð, sás ríkstr var heitinn,
i randa gný hverjum.

sløngði snákvengi,
selju mens telja;
fréttu fleystéttar,
fengu gjof drengir,
harðir hyr-Nirðir
hildings fémildi.

26b. Réð gunnstara gildi
Gauts mútari drekka,
þvit morðhauka milsku
muninn kunni sér nýta;
ql var ógnar gagla
ótrautt gefit hrafni;
réð ylgjar mjøð erni
ógndjarfr konungr veita.

27b. Fleygði órr Óli
aurborða forðum
meiðum margnýtum
malmi gollhjalma;
sungu svanvengis
snótir raustljótar
hátt of haf beittum
hjalmar skæ salma.

Haðarlag.

27a. Ák frá Óláfi,
auðar þrámeiðum

Refrún en meiri.

28a. Golli Gautrekr þótti
góðr illr kyni þjóðar,

sás var heitinn ríkstr, réð gagni i hverjum randa gný; ýtar lofa þann gram
= *Jeg har at fortælle de sædeles dygtige mænd om Eriks gavmildhed, han som kaldtes den sejrsale, ti den gavmilde fyrste, som kaldtes den mægtigste, fik sejr i enhver kamp.*

26b. Gauts mútari réð drekka gildi gunnstara, þvit muninn kunni
nýta sér morðhauka milsku; ql ógnar gagla var gefit hrafni ótrautt; ógn-
djarfr konungr réð veita erni ylgjar mjøð = *Ravnens drak blodet, ti den
forstod at göre sig blodet til gode; blodet blev givet ravnens ufortrødent;
den kampdjærve konge gav örnen blod.*

27a. Ák telja selju mens frá Óláfi; sløngði auðar þrámeiðum sná-
vengi; harðir fleystéttar hyr-Nirðir fréttu fémildi hildings; drengir fengu
gjof = *Jeg har at fortælle kvinden om Olaf; han udslyngede til mændene
guldet; de kraftige mænd erfarede fyrstens gavmildhed; mændene
fik gaver.*

27b. Óli, órr gollhjalma, fleygði forðum malmi margnýtum aurborða
meiðum; raustljótar snótir svanvengis sungu hátt salma hjalmar skæ, beitt-
um of haf = *Ole, prydet med guldhjelm, udslyngede fordums guld til de
udmærkede mænd; de rest-skurrende bølger sang höjt deres sange for
skibet, styret over havet.*

saddr varð svanr, en hræddisk hildingr gekk at hildi
 seint, skjött, konungr, Þróttar; hildar füss und skildi;
 frák allvald, þanns óðisk, eggþinga skar eggjum
 opt, sjaldan, styr valda; eggjandi fjor seggja,
 vørðr gekk fróns, né færðisk, vargfœðir rauð vargi
 framm, aptr, i bøð ramma. varghollr granar morgum.

28b. Morð óx, mildingr sparði, hilmir rauð ok hjalma
 mjök, lítt diguljókla; hjalmskóð i dyn malma;
 lét ósa røf ræsir skjoldungr komat skjaldi
 rétt bjúg á her fljúga; skjalfimr i bug sjaldan;
 fira sættir rak flófta børr lét vigs at vigi
 füss trauðr vita lauðar, vigreyr lituð dreyra,
 þollr var geirs, en golli, þvit gunnþorinn gunni
 góðr, illr, kyni þjóðar. gunn-Freyr hvata kunni.

29b. Hilmir rauð ok hjalma
 hjalmskóð i dyn malma;
 skjoldungr komat skjaldi skjalfimr i bug sjaldan;
 børr lét vigs at vigi
 vigreyr lituð dreyra,
 þvit gunnþorinn gunni
 gunn-Freyr hvata kunni.

lærmælt.

Langlokum.

29a. Styrbjörn réð til styrjar
 styrfimr meginssnimma,

30a. Haraldr kunni gný gerva,
 gekk hilmis lið vekja

28a. Gautrekr þótti góðr kyni þjóðar, illr golli; Þróttar svanr varð skjött saddr, en konungr hræddisk seint; frák allvald, þanns óðisk sjaldan, valda opt styr; vørðr fróns gekk framm í ramma bøð, né færðisk aptr = *Gøtrek tyktes god mod mænd, ond mod guldet; ørnen blev hurtig mættet, men kongen ræddedes sent; jeg har hørt at fyrsten, som sjælden frygtede, ofte voldte kamp, kongen trængte frem i kampen, men veg aldrig tilbage.*

28b. Morð óx mjök; mildingr sparði lítt diguljókla; ræsir lét bjúg ósa røf fljúga rétt á her; fira sættir, trauðr flófta, rak füss vita lauðar; pollr geirs var góðr kyni þjóðar, en illr golli = *Kampen var meget stærk; fyrsten sparede guldet kun lidt; kongen lod de krumme ringe flyve lige på mændene; fyrsten, uvillig til flugt, drev gjerne guldet bort fra sig; krigeren var god mod mænd, men ond mod guldet.*

29a. Styrfimr Styrbjörn réð meginssnimma til styrjar; hildingr gekk at hildi hildar füss und skildi; eggjandi eggþinga skar eggjum fjor seggja; varghollr vargfœðir rauð granar morgum vargi = *Den kampbehændige Styrbjörn begyndte meget tidlig på kampe; krigeren gik kampvillig under skjoldet ud i kampe; krigeren overskar mændenes liv med sværdssæggene; den ulvne gode kriger rødfarvede kåben på mangen en ulv.*

29b. Hilmir rauð hjalmskóð ok hjalma i malma dyn; skjalfimr skjoldungr komat sjaldan i bug skjaldi; vigs børr lét vigreyr lituð dreyra at

(menn ruðu geir at gunni)
 gráp smiðaðra vápna;
 háði herr við prýði
 hjörþing með doqlingi,
 hinn 'r skyndi byr branda,
 bendags enn hárfagri.

30b. Haraldr kunni gný gerva,
 glaðr var hrafn fyr Jaðri,
 þar 'r svát vig á vági
 vargs gráðtöpuðr háði,
 þvit við hodata hneiti
 hvatráðan burr Kjötva
 barðisk Bokks i firði,
 bendags enn hárfagri.

Alstýft.

31a. Frétt 'r, at Eiríkr átti
 eggmót, sás rauð spjót,
 (frægr gerði val víga)
 vits morg (konungr bjorg),
 þvit blóðstari bæði
 bens nýtti sér fen
 (frægr þótti sá flotnum
 foldar vorðr) ok hold.

31b. Sér nýtti þá sveita
 sármútarí grár [blár?];
 hrafn fekk dökkr at drekka
 drengja blóð til sprengs;
 mógr drakk morðs af dreyra
 (menu fylgðu vel) sylg,

vigi, þvit gunnborinn gunn-Freyr kunni hvata gunni = *Fyrsten rødfarvede sværd og hjelme i kampen; den skjoldfinke konge kom ikke sjeldent frem med skjoldet foran sig; krigeren farvede spydene i blod i kampen, ti den kampdjærve kriger forstod at fremskynde kampen.*

30a. Haraldr enn hárfagri kunni gerva gný bendags; hilmis lið gekk vekja gráp smiðaðra vápna; menn ruðu geir at gunni; herr háði hjörþing við prýði með doqlingi, hinn 'r skyndi byr branda = *Harald den hårfagre forstod at holde kampe; fyrstens hær vækkede de smedede våbens haglbyge; mændene rødfarvede spydet i kampen; hæren holdt kamp med mod sammen med fyrsten, som fremskyndede kampen.*

30b. Haraldr enn hárfagri kunni gerva gný bendags; hrafn var glaðr fyr Jaðri, þar 'r svát vargs gráðtöpuðr háði vig á vági, þvit burr Kjötva barðisk við hvatráðan hodata hneiti i Bokks firði = *Harald hårfagre forstod at holde kampe; ravnen blev glad foran Jæderen, hvor krigeren kæmpede i fjorden, ti Kjötves sön (Tore haklang) kæmpede med den rådsnare fyrste i Hafrsfjorden.*

31a. Frétt 'r, at Eiríkr, sás rauð spjót, átti vits morg eggmót; frægr konungr gerði bjorg víga val, þvit blóðstari nýtti sér bæði bens fen ok hold; sá foldar vorðr þótti flotnum frægr = *Det er erfaret, at Erik, som rødfarvede spydene, havde videnom mange kampe; den berömte konge gav ravnen føde, ti den fik både blod og kød; den konge tyktes mændene berømt.*

valdr bar hjalms frá hjaldri
(hvotum bragningi) gagn.

Flagðalag.

32a. Hauðr frák Hákon síðan
harðgeðjaðastan varða;
þjóð sa ræsi rjóða
ráðvandaðastan branda;
seimfærir klauf sverði
snarpeggjuðstu leggi;
getk, at gramr fekk vitni
gráleituðustum sveita.

32b. Ríkr barg lofðungr Leiknar
ljótrönuðustum sóta;
svan frák blóðs til bráða
bjúgnefjaðastan fljúga;

skutu bráðgegnir bragnar
beinskeptuðustum fleini;
almr sparn hart til hjalma
hvassodduðustum broddi.

Dunhent.

33a. Haraldr magnaði hildi,
hildr tiddisk gram mildum,
frák hann við gný Gunnar,
Gunnhildar burr, kunnu;
harðr rauð i svip sverða
sverðs egg konungr; ferðar
morðs lét hilmir Hörða
hørð reyr lituð dreyra.

33b. Siklingr lét þar sveita,
sveit fylkis rauð hneiti,

31b. Grár sármútarí nýtti sér þá sveita; dökkr hrafni fekk blóð
drengja at drekka til sprengs; morðs móti drakk sylg af dreyra; hjalms
valdr bar gagn frá hjaldri; menn fylgdu vel hvotum bragningi = *Den grå-
lige ravn gjorde sig da tilgode i blodet; den mørke ravn fik mændenes blod at drikke, så at den var ved at revne; ravnens drak sig en slurk
af blodet; krigeren vandt sejr i kampen; mændene fulgte tappert den raske konge.*

32a. Frák Hákon síðan varða hauðr harðgeðjaðastan; þjóð sa ráð-
vandaðastan ræsi rjóða branda; seimfærir klauf leggi snarpeggjuðstu
sverði; getk, at gramr fekk gráleituðustum vitni sveita = *Jeg har hørt,
at Hakon derpå forsvarede sit land med sit meget tapre mod; folk så
den meget retskafne konge rødfarve sværdene; fyrrsten klævede med det
meget skarpæggede sværd læggene; jeg antager, at fyrrsten skaffede den
meget gråladne ulv blod.*

32b. Ríkr lofðungr barg ljótrönuðustum Leiknar sóta; frák bjúgnefjað-
astan blóðs svan fljúga til bráða; bráðgegnir bragnar skutu beinskeptuð-
ustum fleini; almr sparn hart hvassodduðustum broddi til hjalma = *Den
mægtige fyrrste bjærgede ulven med den meget stygge snude; jeg har hørt,
at ravnens med det meget krumme næb fløj til byttet; de meget tapre
mænd skæd spydet med det meget lige skaft; buen sparkede kraftig af sig
pilen med den meget hvasse od til hjælmene.*

33a. Haraldr, Gunnhildar burr, magnaði hildi; hildr tiddisk mildum
gram; frák hann kunnu við Gunnar gný; harðr konungr rauð sverðs egg

bøðvar skýrstr, í bráði,
bróð, móð lituð stála;
vann blóðroðin benja
benflœðr skolat rœði,
sóknará gat sára
sárvorm þvegit árar.

Tilsegjandi.

34a. Sveinn framði gný grimm-an,
guðr heitir svá, peitu;
hagl brast skógs i Skóglar,
skjold nefnik svá, tjaldi;
sóknbjartar skar snyrtir,
sverð nefnik svá, ferðir;
hringr brá horskra drengja,
hjor nefnik svá, fjørvi.

34b. Hjaldrkynndill beit hildar
harðr, brandr er þat, garða;
ljós varð hjaldris i hausum,
hjor kallak svá, gjalla;
hart skar Hildar kerti,
hjalms grand er þat, randir,
þvit benlogi brynu
beit, nefnik svá hneiti.

35a. Knútr sásks, herr hjósk,
hlifð gnast, rönd brast,
guðr svall, folk fell,
fátt, mart, hvit, svört;
bargsk old, beit skjold,
benskóð rauð þjóð,
hart flugu hjalmreyr,
hó, lög, breið, mjó.

i svip sverða; hilmir Hörða lét hørð morðs reyr lituð dreyra ferðar = Harald, Gunhilda sön, forstærkede kampen; den gavmilde fyrste var kampvant; jeg har hørt, at han forstod at kæmpe; den hårde konge rødfarvede sværdsæggen i kampen; Hördernes konge rødfarvede de hårde spyd i mændenes blod.

33b. Siklingr, bøðvar skýrstr, lét stála móð þar lituð sveita; bróð sveit fylkis rauð hneiti í bráði; benslœðr vann skolat blóðroðin benja rœði; sóknará, sárvorm, gat þvegit sára árar = Fyrsten, glad i kamp, lod sværdene dér redfarves i blod; tyrstens hidsgige skare rødfarvede hurtig sværet; blodet skyllede de blodige sværd; blodet, varnt fra sårene, vaskede sværdene.

34a. Sveinn framði grimman peitu gný: guðr heitir svá; skógs hagl brast i Skóglar tjaldi; nefnik skjold svá; snyrtir skar sóknbjartar ferðir; sverð nefnik svá; hringr brá fjørvi horskra drengja; hjor nefnik svá = Sven holdt det grummeste „spydgny“, således hedder kampen; pilene bragede mod „Sköguls telt“, såleder kalder jeg skjoldet; „snyrter“ — således nævner jeg sværet — sårede de kamplade skarer; „hringr“ — således nævner jeg sværet — gjorde ende på de kloge mænds liv.

34b. Harðr hjaldrkynndill beit hildar garða; þat er brandr; ljós hjaldris varð gjalla i hausum; hjor kallak svá; Hildar kerti hart skar randir; hjalms grand er þat, — þvit benlogi beit brynu; hneiti nefnik svá = „Kampfaklen“ den hårde, — det er klingen — bed skjoldene; „kamplyset“ — således kalder jeg sværet — rungede i hovederne; „Hilda hårde kærtle“

- 35b. Guðr var, en gram —
— uðr, fekk herr berjask,
flóttar, þars fell drótt,
fúss, trauð, kvík, dauð;
þótti þar ulfs ætt,
qrva gerðisk hrið snor
(eigi var fleins flaug)
full-svöng, (skömm) löng.
- 36a. Óláfr rauð i éli
Yggjar sliðra bryggjur;
veitk at visi átti
viða brynu hriðir;
hirð réð gramr i Görðum
gleðja þursa kveðju
- foeddr, en fylki studdu
fróðan sygnar þjóðir.
- 36b. Sonr Tryggva bað seggi
siðan ógnar bliða
vallar baug á vági
verja sœnskum herjun;
hjaltvendi skar Hrundar
hriðar tungla striðir
(alms varð hagl á hjalma
hrynda) danskar brynjur.
- Konungslag.
- 37a. Óláfr náði eggjar rjóða
enskra þjóða vormu blóði,

— det er sværdet — skar skjoldene, ti „sårluen“ — således nævner jeg sværdet — bed brynen.

35a. Knútr sásk fátt; herr hjósk; hvít hlifð gnast; svort rönd brast; guðr svall; mart folk fell; hó, lög qld bargsk; beit skjold; bjóð rauð breið benskóð; mjóð hjalmreyr flugu hart = Knud frygtede intet; hæren faldt; det hvide skjold braged; det sorte skjold brast; kampen svulmede; mange mænd faldt; höje og lave(?) bjærgede sig; skjoldet klævedes; folk rødfarvede de brede sværd; de tynne spyd fløj kraftig.

35b. Guðr var kvík, þars drótt fell flóttar trauð; herr fekk fúss berjask; en gram . . . uðr; ulfs ætt þótti þar full-svöng; snor qrva hrið gerðisk löng; eigi var fleins flaug skömm = Kampen var levende, hvor hæren uvillig til flugt faldt død om; hæren sik at kæmpe, villig dertil; men kongen (undgik?); ulvene tyktes dér meget sultne; den raske kamp var lang; spydflugten varede ikke kort.

36a. Óláfr rauð sliðra bryggjur í Yggjar éli; veitk, at visi átti viða brynu hriðir; gramr, foeddr i Görðum, réð gleðja hirð þursa kveðju, en sygnar þjóðir studdu fróðan fylki = Olav rødfarvede sværdene i kampen; jeg ved, at fyrfsten havde kampe videnom; fyrfsten, opfostret i Garde-rige, glædede sin hird med guld, og de sognske mænd støttede den kyndige konge.

36b. Sonr Tryggva bað siðan ógnar bliða seggi verja sœnskum herjun vallar baug á vági; Hrundar hriðar tungla striðir skar danskar brynjur hjaltvendi; alms hagl varð hrynda á hjalma = Tryggves són bød siden de kampglade mænd at værge Ormen mod de svenske krigere i hav-

- Áttmælt.
- hneigiborða háði skerðir
hjørva þeyja Viðris meyja;
bøðvar hauka búðar snáka
beiti-Nirðir ógnar girði
rjóða nýmu, rekkar kómum
randar Freyju þing at heyja.
- 37b. Sliðra tungur snarpar
gengu,
sullu benjar, hlifðir gullu,
hilmir vakði, hneitir rakði
hjørva salma, skúrir malma;
yggju knarrar harða veggi
njoggu sverðum visa ferðir
vægðar trauðar valskrar þjóðar,
veigar hrafna knifum grafna.
- 38a. Mætr rauð Magnús hneiti,
mildr fylkir vann hildi,
snjallr gerði styr stillir,
stóð ógn af gram þjóðar,
dunðu dørr á brynjur,
drött hilmis rak flóttar,
egg brast hørð i hoggvi,
hjorr heit — — gorva.
- 38b. Skjoldr brast skreyttr i
hjaldri,
skórusrusk randir fyr brandi,
rit hykk malma móettu,
morg vópn [slitu] tørgur,

bugten; krigeren flængede de danske brynjer med sværdet; pilene faldt på hjælmene.

37a. Óláfr náði rjóða eggjar vormu blöði enskra þjóða; skerðir hneigiborða Viðris meyja háði hjørva þeyja; bøðvar hauka beiti-Nirðir nýmu rjóða ógnar girðibúðar snáka; rekkar kómum at heyja þing randar Freyju = Olav rødfarvede sværdsæggene i engelske mænds varme blod; krigeren havde kampe; krigerne rødfarvede sværdene; mændene kom for at holde slag.

37b. Snarpar sliðra tungur gengu; benjar sullu, hlifðir gullu; hilmir vakði malma skúrir; hneitir rakði hjørva salma; visa ferðir hjoggum vægðar trauðar sverðum harða veggi hyggju knarrar valskrar þjóðar, grafna knifum hrafna veigar = *De skarpe sværd var i gang; sårene svulmede, skjoldene bragede; fyresten vækkede kampe; sværdet sang; fyrestens mænd huggede uden skånsel med sværdene de vælske mænds hårde bryst, der gennemboredes af sværdene.*

38a. Den udmærkede Magnus rødfarvede sværdet; den gav milde fyrste vandt sejr i kampen; den modige fyrste kæmpede; der stod frygt af folkets konge; sværdene faldt på brynjerne; fyrstens skære forfulgte de flygtende; den hårde øg brast i hugget; sværdet bed . . . fuldkommen.

38b. Det smukke skjold brast i kampen; skjoldene klævedes af sværdet; jeg tror at våbnene mødte skjoldet; mange våben bed skjoldene;

hlifð frák karlmenn kljúfa,
kyn joþra skar brynjur,
sungu slög við hringa,
sundr brast hjalmr fyr malmi.
Hálfnefst.

roðin var, rönd skar
rendr hjorr, benstorr;
rautt blóð rann þjóð,
riðu sverð, hné ferð,
almr hrauzk, hræ bauzk
hrafns ætt, óslætt.

39a. Haraldr var, herr skar,
harðráðr sigbráðr,
snart lið sleit frið,
sverðs egg manns legg;
bargsk old, beit skjold
brandr þuðr, óx guðr,
skaut gramr geðframr,
gnast almr, fló malmr.
39b. Ben svall, brandr gall,
beit egg manns legg,

Álagshóttr.

40a. Qrt rauð Óláfr snyrti,
egg gall; hjorr skar leggi;
dunði bitr á brynjur
brandr, skóru spjor randir;
bitu ramslegin rimmu
reyr, knóttu ben dreyra,
ferð þars fylkir barðisk,
fell, hné drött at velli.

jeg har hørt at mændene kløvede skjoldet; fyrsteætlingen flængede brynerne; våbnene sang mod brynjeringene; hjælmen brast itu for våbnene.

39a. Haraldr harðráðr var sigbráðr; herr skar manns legg sverðs egg; snart lið sleit frið; qld bargsk; þuðr brandr beit skjold; guðr óx; geðframr gramr skaut; almr gnast, malmr fló = *Den kraftige Harald var kamp-hidsig; hæren huggede mændenes læge med sværdsæggen; den raske skare bred freden; mændene bjærgede sig; det tynde sværd bed skjoldet; kampen voksede; den modige konge skæd; buen braged, pilene fløj.*

39b. Ben svall, brandr gall; egg beit manns legg; benstorr var roðin; rendr hjorr skar rönd; blóð rauft rann þjóð; sverð riðu, ferð hné; almr hrauzk óslætt; hræ bauzk ætt hrafns = *Såret svulmede, sværdet gjalded; øggen bed mændenes læge; spydet rødfarvedes; det dragne sværd skar skjoldet; det røde blod strømmede ud af folk; sværdene blev svungne; mændene faldt; buen skæd kraftig; lig bødes ravneyngelen.*

40a. Óláfr rauð ort snyrti; egg gall; hjorr skar leggi; bitr brandr dunði á brynjur; spjor skóru randir; ramslegin rimmu reyr bitu; ben knóttu dreyra; ferð fell, þars fylkir barðisk; drött hné at velli = *Olav rødfarvede sværdet rask; øggen klang; sværdet skar læggene; det skarpe sværd runged på brynjerne; spydena skar skjoldene; de sterkht hamrede spyd bed; sårene blædt; mændene faldt, hvor kongen kæmpede; folk segnede til jorden.*

- 40b. Kønn hlaut lofðungr linna
láð, segik visa dáðir;
gramr prýddi sá gumna
gjófum; kunni hann sið jofra;
ógnbeiðis naut auðar
qlð, leyfum bør skjaldar;
þvit ljósan veg visi
vann, nú 'r mælt et sanna.
- Skjálfhent.
- 41a. Magnús malma regni
morðbráðan frák ráða,
hyrbrjótr hauka strætis
hjørskúrir vann gørvar;
allnýtr Egða stillir
ósjaldan rauð skjaldar
snjallr fur seggja dreyra,
sveiti dreif á hneiti.

41b. Glygg-Freyr Gondlar veggjar — —

Hallr Þórarinsson breiðmaga.

Islandsk skjald, 12. árh.

(Jfr. foranstående digt).

Lausavísa (1145).

Sendak son þinn Ragna,	hans vas haglig iðja,
sönn koma mól fyr bragna,	hirðvistar mér biðja;

40b. Kønn lofðungr hlaut linua láð; segik dáðir vísa; sá gramr prýddi gumna gjófum; hann kunni sið jofra; qlð naut auðar ógnbeiðis; leyfum skjaldar bør, þvit visi vann ljósan veg; nú 'r et sanna mælt = *Den kloge konge fik guld; jeg fortæller om kongens bedrifster; den første prydede mændene ved gaver; han kendte fyrsteskik; mændene fik krigerens guld; vi lovpriser krigeren; ti fyrsten erhværvede en lysende øre; nu er det sande udtaalt.*

41a. Frák morðbráðan Magnús ráða malma regni; hauka strætis hyrbrjótr vann gørvar hjørskúrir; allnýtr Egða stillir rauð snjallr ósjaldan skjaldar fur dreyra seggja; sveiti dreif á hneiti = *Jeg har hørt, at den kamphidsige Magnus forårsagede kamp; den gavmilde fyrste holdt kampe; Egernes meget dygtige, modige konge rødfarvede ofte sværdet i mændenes blod; blodet strømmede på sværdet.*

41b. Gondlar veggjar glygg-Freyr . . . = *Krigeren . . .*

[H.] Sendak, Ragna, son þinn biðja mér hirðvistar; iðja hans vas haglig; sönn mól koma fyr bragna; hodda rýrir, hinns stýrir mestum veg, kvezk hafa gnött vigligri manna; hann nitti gildum granna = *Jeg sendte,*

hafa kvezk hoda rýrir, (nitti hann gildum granna)
hinns mestum veg stýrir, guótt vigligrí manna.

Eirekr.*Islænder, 12. árh.***Lausavísá (o. 1140).**

Boeir ro brendir,	gerði hann eim
en búendr ræntir,	cerinn þeira;
(svá hefr Sveinn hagat)	leigir þar kol
sex i morgin;	leigumanni.

Oddi lítli Glúmsson.*Islandsks skjald, 12. árh.***Lausavísur.**

1 (1148-49, jfr. <i>Rognvaldr v. 13).</i>	Baldr við dyrr á tjaldi; firum mun hann með hjørvi
Stendr ok hyggr at hoggva herðilútr með sverði brandalfr bøðvar Rindar	hætr; nú 's mál at sættisk hlœðendr hleypiskiða blunns, áðr geigr sé unninn.

Ragna, din sön for at bede om hirdophold til mig; hans hverv blev ud-ført med klægt; sandheden kommer ud blandt folk; den gav milde fyrste, som besidder den höjeste øre. erklaerer, at han har overflod af dygtigere mænd; han vragede den kraftige kumpan (mig).

[E.] *Seks gårde er afbrændte i morges og bønderne plyndrede; det har Sven foranstaltet; han tændte tilstrækkeligt bål for dem, og udlejer nu der kul til en daglejer (lejlænding?).*

[O.] Brandalfr stendr herðilútr með sverði við dyrr á tjaldi ok hyggr at hoggva Rindar bøðvar Baldr; hann mun hætr firum með hjørvi; nú 's mál, at hlœðendr hleypiskiða blunns sættisk, áðr geigr sé unniinn = Krigeren står foroverbøjet med sværd på tæppet ved døren og tænker på at hugge krigeren; han vil være mændene farlig med sværdet; det er nu på tide, at mændene forliges, inden de tilföjer hinanden skade.

2 (1152). Trautt erum vér, sem vættik,
verðir Ermengerðar;
veitk at horsk má heita
hlaðgrund konungr sprunda;
þvit sómir Bil brima
bauga-stalls (at óllu
hon lifi sael und sólar
setri) miklu betra.

3 (1152). Hafði hollvinr jófra,
hinn es mjóð drekkr inni,
sunda leygs með sveigi
sex dœgr muni hœgri;
en ríklundaðr rendi
Rögnvaldr með lið skjaldat
hesti, halli glæstum,
hlunns at Nørvasundum.

4 (1152). Býru lung
lendra manna
fyr Þrasnes
Þórbjörn svarta;
trað hlunnbjörn
und høfuðskaldi
Áta jorð
Akrsborgar til.

5. Þar sák hann
at høfuðkirkju
siklings vin
sandi ausinn;
nú þrumir grund
grytt of hónum
sólu birt
á suðrvegum.

2. Trautt erum vér, sem vættik, verðir Ermengerðar — veitk at horsk hlaðgrund má heita konungr sprunda —, þvit miklu betra sómir bauga-stalls bríma Bil; hon lifi sael at óllu und sólar setri = *Næppe er vi, som jeg antager, Ermengerd værdige; — jeg ved, at den kloge kvinde kan hedde konge blandt kvinder — ti meget bedre har kvinden fortjænt; hun leve lykkelig i alle henseender under himlen.*

3. Hollvinr jófra hafði sex dœgr muni hœgri með sveigi sunda leygs, hinn es drekkr mjóð inni, en ríklundaðr Rögnvaldr rendi hlunns hesti, halli glæstum, með skjaldat lið at Nørvasundum = *Fyrsternes gode ven havde seks dage betydelig behageligere hos den gavmilde mand, ham som drikker mjöd hjemme, men den stolte Rögnvald har styret det bemalede skib med den skjoldbevæbnede skare til Nørvasund.*

4. *Lændermændenes skibe førte Torbjörn svarte forbi Trasnæs; skibet førte hovedskjalden til Akersborg.*

5. *Dér så jeg ham, kongens ven, lagt i jorden ved hovedkirken; nu er han skjult i jorden, den stenede, beskinnet af solen, i syden.*

Ármóðr.

Islandsk skjald, 12. árh.

Lausavísur.

- 1 (1148-49). Eigi metr enn itri eigi driffr i augu
 allvaldr gjafar skaldi alda lauðri faldin
 Yggs við aðra seggi (drengr riðr þurr af (at?) þingi)
 élstærir at föra; þeim es nú sitr heima.
 snjallr bar, glæst með golli,
 grundar vørðr at mundum
 buðlungr nýztr et bezta
 blóðkerti Ármóði.
- 2 (1151). Hrønn vas fyr Humru- 3 (1152). Ek mun Ermengerði,
 mynni nema annars skop verði,
 háleit, þars vér beittum, margr elr sút of svinna,
 sveigir lauk, en lægjask síðan aldri finna;
 lönd fyr Veslu-söndum; værak sæll, ef ek svæfa
 (sýn væri þat gæfa),
 brúðr hefr allfagrt enni,
 eina nött hjá henni.

1. Eigi metr enn itri allvaldr Yggs élstærir við aðra seggi, at föra skaldi gjafar; snjallr grundar vørðr, nýztr buðlungr, bar Ármóði at mundum et bezta blóðkerti, glæst með golli = *Den udmærkede fyrste, krigeren, strides ikke med andre mænd om, hvem der skal bringe skjalden gaver; den modige landstyrer, den udmærkede fyrste, bragte Armod selv det bedste sværd, prydet med guld.*

2. Hrønn vas háleit fyr Humrumynni, þars vér beittum; lauk sveigir, en lönd lægjask fyr Veslu-söndum; eigi driffr alda, faldin lauðri, i augu þeim, es nú sitr heima; drengr riðr þurr af (at?) þingi = *Bølgen gik höjt foran Humberens munding, hvor vi krydsede forbi; masten svajes, og landet bliver lavere og lavere ud for Veslesandene; ikke sprøjter den skumtoppede bølge i øjnene på ham, der nu sidder hjemme; svenden rider tør fra (til?) tinge.*

3. Ek mun aldri síðan finna Ermengerði, nema skop verði annars; margr elr sút of svinna; værak sæll, ef ek svæfa eina nött hjá henni; þat væri sýn gæfa; brúðr hefr allfagrt enni = *Jeg vil aldrig mere træffe Ermengerd, medmindre skæbnen vil det anderledes; der er mangen, der er bekymret af elskov til den kluge; jeg vilde være lykkelig, hvis jeg opnåde at sove én nat hos hende; det var den øjensynlige lykke; møen har en meget smuk pande.*

4 (1152). Eigum vér, þars vági meðan i nött hjá nýtri
 verpr inn of þróm stínnan námdúks hórunmjúkri
 (þann hófum vér at vinna) lókr sefr lind enn veiki —
 varðhald á skæ barða, lítk of qxl til Kritar.

Pórbjörn svarti.

Orknøsk(?) skjald, d. 1152.

Lausavísá (1152).

Vask i hirð með herði hjørþeys i Orkneyjum, réð folkstara fœðir fyrr of vetr til styrjar;	nú berum rönd með reyndum raunsnarliga jarli ort á úrga vortu Akrshorgar frjámorigin.
--	--

Sigmundr ɔngull.

Orknøsk skjald, 12. árh.

Lausavisur (1152).

1. Pau berið aptr, er órar, orð þolls Skögul-borða	fjallrifs fægipellu fleyvang til Orkneyja,
---	---

4. Vér eigum varðhald á skæ barða, þars vági verpr inn of stínnan þróm — þann hófum vér at vinna, — meðan enn veiki lókr sefr i nölt hjá nýtri, hórunmjúkri námdúks lind — lítk of qxl til Kritar = *Jeg har vagt på skibet, hvor bølgen vælter ind over den hårde skibskant — det arbejde må jeg døje — medens den blødtagte døgenigt sover i nat hos den brave kvinde med det bløde legeme — jeg skeler over skulderen mod Kreta.*

[P.] Vask i hirð með herði hjørþeys i Orkneyjum; folkstara fœðir réð fyrr of vetr til styrjar; nú berum rönd ort á úrga vortu Akrshorgar frjámorigin með raunsnarliga reyndum jarli = *Jeg var i hirden hos krigeren på Orknærne; krigeren foretog kampe i sidste vinter; nu bærer vi rask skjoldet op på Akresborgs våde bolværk fredagmorgen med den overmåde dygtig prøvede jarl.*

[S.] 1. Berið aptr, er órar, fleyvang þau orð Skögul-borða þolls fjallrifs fægipellu til Orkneyja, at engr seggr ítr drengr gengi framar, þótt ellri væri, und veggi kastals, þar slög sungu ár = *Bærer, når det bliver forår, tilbage over havet de ord af krigeren (mig) til kvinden på Orknærne. at*

at engr, þars slög sungu,
seggr und kastals veggi,
ár, þótt ellri væri,
itr drengr framar gengi.

2. Knút munk þembiprjóti,
þeim er nú sitr heima,
satt 'r at heldr hófum hætta
hers kind, i dag binda.

Bótolfur begla.

Islænder, 12. árh.

Lausavísá (1154).

Ferr at foglum harri,	þar verðr almr, es olmir
firar neyta vel skeytu,	undlinns stafar finna
vón á heiðar hoëna	(land verr lofðungr brandi)
hnakka-dytts, und bakka;	lynghöesn, dreginn kyngjum.

Rúnolfr Ketilsson.

Islænder, 12. árh.

Lausavísá.

Hraust es høll, sús Kristi	góð es rót und rýðum,
hugblíðum lét smiða.	rikr stjörnari, slikum;

ingen mand, om end nok så udmærket svend, selv om han var ældre, trængte længere frem ind under kastellets vægge, hvor våbnene sang tidlig om morgenens.

2. Munk binda i dag knút þembiprjóti þeim er nú sitr heima; satt 'r at hófum heldr hætta hers kind = *Jeg vil i dag slå en knude for den træge døvning, som nu sidder hjemme; det er sandt at vi har udsat mændene for en betydelig fare.*

[B.] Harri ferr at foglum und bakka; firar neyta vel skeytu; heiðar hoëna á vón hnakka dytts; þar verðr almr dreginn kyngjum, es olmir undlinns stafar finna lynghöesn; lofðungr verr land brandi = *Fyrsten jager fugle under bakken; mændene bruger godt deres pile; hedehønen kan vænte at falde på nakken; der bliver buen dygtig spændt, hvor de rasende krigere finder lynghönsene; fyrsten værger (nok) sit land med sværdet.*

gipta vas þats gerði
goðs rann Íugtanni;

Pétr hefr eignazk ítra
Arna smið ok Bjarna.

Þórvarðr Þórgeirsson.

Islandsk skjald, d. 1207.

1 (1162). Berið hildingi, hólða,
harðgeðr Ari, kveðju,
þeims lætr i bögð bita
brynsting, ok Erlingi,
at langviðris lengi
lifi þeir ok sé meiri
allri þjóð, í qllum
óttlaust friði dróttins.

2 (1163). Endr lét sýnt á sumri,
snarfingr, með Erlingi
bröðir minn und breiðar,
brandéls, staðit randir;
viggars ðefir varðat
veðreggjandi beggja
okkat rúm, þars ámir,
ungr, bögðokflar sprungu.

[R.] Hraust es höll, sús ríkr stjórnari lét smiða hugbliðum Kristi; góð es rót und slíkum rögðum; gipta vas, þats Íugtanni gerði goðs rann; Pétr hefr eignazk ítra smið Arna ok Bjarna = *Stærk er den hal, som den mægtige styrer (biskoppen) har laget opføre til den blide Kristus; af en god rod er sådanne handlinger voksede op; det var en lykke, at Bjarne byggede gudshus; St. Peder har fået Arnes og Bjarnes herlige arbejde til eje.*

[P.] 1. Harðgeðr Ari, berið hildingi, þeims lætr brynsting bita hólða í bögð, ok Erlingi, kveðju, at þeir lifi langviðris lengi óttlaust í qllum friði dróttins ok sé meiri allri þjóð = *Frygtløse Are, bring den konge, som lader sværdet bide mændene i kamp, og Erling, den hilsen, at de må leve overmåde længe trygt i guds fulde fred og overgå alle andre.*

2. Sýnt lét bröðir minn, snarfingr brandéls, endr á sumri staðit und breiðar randir með Erlingi; viggars veðreggjandi hefir ungr varðat rúm okkat beggja, þars ámir bögðokflar sprungu = *Klart (ufortrøden) stod min broder, rask i kamp, før om sommeren (ifor sommer?) med det brede skjold hos Erling; krigeren har i sin unge alder fyldt pladsen for os bægge to, hvor de mørke brynjer brast.*

Klœingr Þórsteinsson.

Islandsk biskop, d. 1176.

Lausavísa (o. 1152?).

Baðk sveit á glað Geitis, drögum hest á lög lesta,
gør 's ið at fór, tiðum lið flýtr, en skrið nýtum.

Pórbjörn skakkaskáld.

Islandsk skjald, 12. árh.

Erlingsdrápa (o. 1170).

1. Hjoggu əxar eggjum
ugglauast hvatir glugga
(því vas nent) á nýju
Norðmenn i kaf borði;
eyðendr sónu yðrar
arnar hungrs á, jörnum,
vágfylvingi, vélar,
vígskorð ofan børðuð. | 2. Greitt frák, gumna dróttinn
griðar fáks, í viðu,
trauðr esat tenn at rjóða,
Túnbergi þér snúna;
hræddusk hjartra brodda
býjar-menn við rennu;
ugðu eld ok sveigðan
alm dynviðir malma. |
|---|--|

[K]. Baðk sveit á Geitis glað; gør 's ið at fór; drögum tiðum lesta hest á lög; lið flýtr, en nýtum skrið = *Jeg lod mændene bemandede skibet; rejsen går for sig; vi fører ofte skibet ud på sæn; skibet flyder og vi benytter dets skriden fremad.*

[P.] 1. Hvætil Norðmenn hjoggu əxar eggjum glugga á nýju borði i kaf; því vas nent ugglauast; eyðendr arnar hungrs sónu á vélar yðrar; børðuð ofan vígskorð vágfylvingi jörnum = *De tapre Nordmænd huggede med økseægge huller på den nye skibsside under vandet; det blev frigjortest udført; krigerne så eders listige færd; I slog ovenfra med jærn skibets skanser ned.*

2. Frák greitt snúna þér í viðu Túnbergi; gumna dróttinn esat trauðr at rjóða tenn griðar fáks; býjar-menn hræddusk við rennu hjartra brodda; malma dynviðir ugðu eld ok alm sveigðan = *Jeg har hørt, at du havde hurtig held med dig i det store Tønsberg; mændenes fyreste er villig til at rødfarve ulvens tænder; byens mænd røddedes for de blanke piles flugt; krigerne vngstedes for ilden og den spændte bue.*

3. Urð dró austan fjarðar
Erlingr at víkingum,
(mein fekk margr af Kœnu
maðr) es hann för þaðra;
førðr vas fleinn meðal herða
Frireks, ofar nekkvi
skoldi óparfr oldu
illgjarn við tré Bjarni.

Hallr Snorrasón.

Islandsk skjald, 12. árh.

1. Af en drape om Magnus Erlingsson(?)

Heiðingja sleit hungri,
hárr gylðir naut sára,
granar rauð gramer á fenri,
gekk ulfr i ben drekka.

2. Lausavísur.

1. Glymvöllu ristr golli,
(góð 's stillis fór) Róða
álfurs stúð und eyði,
(auðgrimms) búin rauðu;
nú 's eigr ór fór frægri
(fellr húfr i svig dífu
sveldr) með söemð ok mildi
siklingr kominn hingat.

3. Erlingr dró urð al vikingum austan fjarðar, es hann för þaðra; margr maðr fekk mein af Kœnu; fleinn vas førðr meðal herða Frireks; illgjarn Bjarni, óparfr oldu, skoldi nekkvi ofar við tré = *Erling bragte døden over ransmændene østen fjords, da han drog derhen; mangen en mand var blevet forurettet af [Frirek] Køna; en ankerspids blev anbragt mellem Frireks skuldre; den ondskabsfulde Bjarne, skadelig for mænd, dinglede höjt oppe i et træ.*

[H.] 1. Hungri heiðingja sleit; hárr gylðir naut sára; gramer rauð granar á fenri; ulfr geck i ben drekka = *Ulvens sult stilledes; den grå ulv nød sårene; kongen rødfarvede ulvens løber; ulven gik til sårene for at drikke.*

2, 1. Súð, búin rauðu golli, ristr glymvöllu Róða und eyði álfurs; góð 's fór auðgrimms stillis; nú 's eigr siklingr kominn hingat ór frægri for með söemð ok mildi; sveldr húfr fellr i svig dífu = *Skibet, prydet med rødt guld, furer havet med den gavmilde fyrste om bord; den rundhandede fyrstes rejse er god; nu er den frygtindgydende fyrste kommen herhen fra den berømte rejse hæderfuld og gavmild: den opsvulmedr bor duver i den hule bolge.*

2. Berr fyr holm, þars harri,
hlýrs fagrgota, stýrir;
stól bruna rauð á reyðar
rymvöll und gram snjóllum;

frægr 's með fremð ok sigri,
folkbráðr konungr háði
darra þing við drengi,
döglingr kominn hingat.

Jón Þórvaldsson.

Islænder, 12. árh.

Lausavísá (1180).

Karl es staddr hjá Sturlu,
stendr hann fyr réttendum,

þrumir andskoti undir,
orðslægr, góða bögi.

Bjarni Kálfssoon.

Islandsksk(?) skjald, 12. árh.

Lausavísá (1182).

Fant sék hværn á hesti,
hér 's nú siðr enn vesti,
(leið eignum vér langa)
en lendir menn ganga;

hirðmenn skulu hlaupa,
hér esat gótt til kaupa.
(munka morgu kviða),
en matsveinar riða.

2. Hlýrs fagrgota berr fyr holm, þars harri stýrir; rauð stól bruna á reyðar rymvöll und snjóllum gram; frægr döglingr 's kominn hingat med fremð ok sigri; folkbráðr konungr háði darra þing við drengi = *Skibet drejer forbi holmen, hvor kongen styrer det; den røde stavn flyver ud på havet med den veltalende konge; den berønte fyrtse er kommen hertil med hæder og sejr, den kampruske konge havde kamp med mændene.*

[J.] Orðslægr karl es staddr hjá Sturlu; hann stendr fyr réttendum; andskoti þrumir undir bögi góða = *Den orðslu karl står hos Sturla; han hindrer retfærdigheden; djeævelen lurer under godens arm.*

[B.] *Jeg ser enhver slyngel til hest, medens ladermændene går: her hersker den værste shik; vi har en lang vej: hirdmændene må løbe, medens kokkene rider; her er ikke forråd at købe; jeg skal dog ikke være engstelig for hvad der kommer.*

Nefari.*Nordmand(?), 12. árh.***Lausavísá (1186).**

Týnum Birki-beinum,	höelumk minst i málí,
beri Sverrir hlut verra,	metumk heldr at val feldan,
lötum randhœing reyndan	lötum skipta goð giptu.
riða hart ok tiðum;	gerum hrið er þeim svíði.

Blakkr.*Islandsk skjald, 12. árh.***1. Breiðskeggsdrápa (o. 1191).**

1. Björt kveða brenna kerti	þöllr fekk ilt með qllu
Breiðskeggs yfir leiði;	qrþings, af górnigum.
ljóss veitk at mun missa	
meir hoftungi peira;	2 (stef). Hafði hér meðan lifði
vitumat vánir betri,	hvártveggja Breiðskeggi
vér hugðum því brugðit,	(nú 's friðspillir fallinn)
	fæst gótt ok dul hæsta.

[N.] *Lad os tilintetgøre Birkebenerne; lad Sverre lide et nederlag; lad os lade det prøvede sværd svinge tit og kraftig; lad os prale så lidt som muligt i ord; og hellere strides om, hvem der er dygtigst, efter mandefaldet; lad gud skifte heldet os i mellem; lad os göre en storm, der kan svie til dem.*

[B.] 1. 1. Kveða björt kerti brenna yfir leiði Breiðskeggs; veitk at hoftungi peira mun meir missa ljóss; vitumat betri vánir af górnigum; vér hugðum brugðit því; qrþings þöllr fekk ilt með qllu = *Man siger, at klare kærter brænder over Bredskægs grav; jeg ved, at deres høvding senere må undvære lyset (o: himlens); jeg ved ikke, at bedre kan ventes efter hans gærninger; jeg trode, at det var forebygget; krigeren fik en helt elendig endeligt.*

2. Breiðskeggi hafði, meðan lifði hér, hvártveggja: fæst gótt ok hæsta dul; nú 's friðspillir fallinn = *Bredskæg besad, medens han levede her i verden, to egenskaber: det mindste gode og den største indbildskhed; nu er fredsforsyrren falden.*

2. Lausavísur (1187).

1. Reisum vé fyr visa,
verum þungir Kuflungum,
lötum brýndan hjör bita,
bolum tafn und kló hrafni;
hnekkjum fjanda flokki,
friðum land jofurs brandi,
rjóðum dorr í dreyra,
drepum meira hlut peira.
2. Qld man, heldr at hœlðusk,
hvatur guldu þess skatnar,
fyrr, ór flokki þeira,
foraðstungur Kuflunga;
nú kná bergs i bjørgum,
(bük reiðir ló sjúkan)
mettr varð hrafn í Hrotti,
hóts annan veg þjóta.

Máni.

Islandsk skjald, 12—13. árh.

Lausavisur.

- 1 (1184). Byr gef brátt, enn ɔrvi, angrar oss, þats lengi
Bjørgynjar til morgum útnyrðingr heldr fyrðum,
(þess biðum vér) þjóðum, vindr's til seinn at sundi
þungstöls konungr sólar; sunnroenn, i dys Unnar.

2, 1. *Lad os rejse fanerne foran fyrsten; lad os virke eftertrykkelig for Kuvlungerne; lad os lade det hvæssede sværd bide; lad os tvinge bytte ind under ravnens klo; lad os ødelægge fjendernes skare, lad os frede fyrstens land ved sværdet; lad os rødfarve spydene i blod; lad os dræbe den største del af dem.*

2. Qld man, at foraðstungur Kuflunga hœlðusk heldr fyrr; hvatur skatnar ór flokki þeira guldu þess; nú kná þjóta hóts annan veg i bjørgum bergs; hrafn varð mettr i Hrotti; ló reiðir sjúkan búk = *Folk husker at Kuvlungernes giftige tunger praledes för stærkt; ruske mænd af deres skare måtte undgælde for det; nu suser det ganske anderledes i klippens (Tønsbergs?) stene; ravnen blev mørtet i Hrott; bølgen tumler med det sårede lig.*

[M.] 1. Gef brátt, enn ɔrvi konungr sólar þungstöls, byr morgum þjóðum til Bjørgynjar; þess biðum vér; oss angrar þats útnyrðingr heldr fyrðum lengi i Unnaryds; sunnroenn vindr es til seinn at sundi = *Giv snart, himlens gavmilde konge, bør til de mange mænd til Bergen; det beder vi om; det gör os sorg, at nordvestvinden holder mændene så længe tilbage i Unnedyds; den sydlige vind er for langsom over havet.*

2. Slœgr ferr gaurr með gigju, kniðan litk á kauða
ginn 's hér komit inni, kjapt ok blásna hvapta.
(meiðr hefr skjaldar skóða
skrípalóð) ok pipur;
rekkr lætr rauða bikkju,
rækið skvaldr, fyr aldir
skulut hlýða því þjóðir,
(þat 's skaup) of staf hlaupa.
- 4 (o. 1213). Orr hefr sendar
Snorra
siklingr gjafar hingat,
unni afreksmanni
jarl gørsima snarla;
gøðingr hlaut, sem gótmum,
gøfugr af tignum jøfri
(þat fekk skald) með skildi
(skynjat) sverð ok brynu.
- 3 (1184). Gigja syngr, þars ganga
gripa menn til pipu,
föra fólsku stóra
framm leikrar bleikir;
undr 's, hvé augum vendir
umb sás þýtr i trumbu;
5. Hvæt munt hafs á otri
hengiligr með drengjum
karl, þvit kraptr þinn förlask,
kinngrár mega vinna.

2. Slœgr gaurr ferr með gigju ok pipur; ginn es komit hér inni; meiðr skjaldar skóða hefr skrípalóð; rekkr lætr hlaupa rauða bikkju of staf fyr aldir; rækið skvaldr; þjóðir skulut hlýða því; þat 's skaup = *Den slu rækel behandler gíge og fløjter; her er der kommet gögl ind; manden udviser gögler-lader; han lader en rød tæve springe over en stok foran mændene; jag det vrøvl bort; man skal ikke lytte dertil; det er narrestreger.*

3. Gigja syngr, þars menu gripa til pipu ganga; bleikir leikrar föra framm stóra fólsku; undr 's, hvé augum vendir umb sás þýtr i trumbu; litk kniðan kjapt á kauða ok blásna hvapta = *Gígen synger, hvor mændene gribet i fløjtenes gange; de blege spillemand foreviser en stor dumhed; det er et vidunder, så han som blæser i fløjten, ruller med øjnene; jeg ser den elendiges oppustede kæber og udspilede kinder.*

4. Orr siklingr hefr sendar Snorra hingat gjafar; jarl unni snarla afreksmanni gørsima; gøfugr gøðingr hlaut, sem gótmum, sverð ok brynu með skildi af tignum jøfri; þat fekk skald skynjat = *Den raske fyrste har sendt herhen til Snorre gaver; jarlen undte hurtig den udmærkede mand kostbarheder; den gæve høvding fik, som jeg har hørt, et sværd og en brynje tilligemed et skjold af den høje jarl; det har skjalden (jeg) erfaret.*

5. Hvæt munt, hengiligr kinngrár karl mega vinna með drengjum á haf's otri, þvit kraptr þinn förlask = *Hvad vil du, elendige blegkindede karl, kunne udføre sammen med mændene på skibet, ti din styrke er forsvunden.*

Ásgrímr Ketilsson.*Isländsk skjald, 12. árh.***Af et digit om kong Sverre(?)**.

Siggoðir vas síðan (þjóð veit þinar iðir)
 seimorr i Prándheimi þann orms trega (sannar).

Hallbjörn hali.*Islænder, 12. árh.***Lausavísá (o. 1190).**

Hér liggr skald þats skalda	áðr gat engr né síðan
skórungr vas mestr at flestu;	annarra svá manna
naddveiti frák nýtan	(frægt hefr orðit þat fyrðum)
nið Hákoní smiða;	férán lokit hónum.

[Á.] Seimorr siggoðir vas síðan þann orms trega i Prándheimi; þjóð
 veit þinar iðir sannar = *Den gavmilde kriger var siden den vinter i
 Trondhjem; folk kender dine sande bedrifter.*

[H.] Hér liggr skald, þats vas mestr skórungr skalda at flestu; frák
 nýtan naddveiti smiða Hákoní nið; engr annarra manna gat áðr né síðan
 lokit hónum svá férán; þat hefr orðit fyrðum frægt = *Her ligger den
 skjald, som blandt skjalde i de fleste henseender var den störste i kraft; jeg
 har hört, at den udmærkede mand digitede nid om Hakon; ingen anden
 har för eller senere således gengoldt ham hans ran af gods; det er blevet
 meget omtalt af mænd.*

Ogmundr sneis.

Islænder, 12—13. árh.

Lausavísur.

1 (1195). Mér réð á bak bróðir
bøðvar styrkr i myrkri
(hæg raun vas þat hónum)
Hildibrands at standa,
þás lébrigðir lagði,
(liðinn stormr vas þá orma)
áðr vask feldr til foldar
fóthrumr, á mér spjóti. | 2 (1208). Bersi hné, þars breiðar
bitu eggjar lið seggja,
vægðar trauðr at viðri
Vermundar sonr grundu;
létu lagðir spjótum
lif, þars brustu hlifar,
(góð vorðu fjor fyrðar
fúsir) Þórðr ok Brúsi. |
|---|---|

Dagstyggr Þórðarson.

Islænder, 12. árh.

Lausavísá (1195).

Því emk hljóðr, es hriðar
hyrsveigir fekk eigi | endr af órum fundi
aldrtjón roðins skjaldar; |
|---|---|

[Q.] 1. Bøðvar styrkr bróðir Hildibrands réð at standa á bak mér i myrkri, — þat vas hónum hæg raun —, þás lébrigðir lagði spjóti á mér; vask fóthrumr áðr feldr til foldar; þá vas liðinn orma stormr = *Hildebrands kampstærke broder stod bag ved mig i mörket — det var ham kun en let kraftprøve —, da lésvingeren rettede spydet mod mig; jeg fodsvage mand var før blevet kastet til jorden; da var vinteren (lige) forbi.*

2. Bersi Vermundar sonr hné vægðar trauðr at viðri grundu, þars breiðar eggjar bitu lið seggja; Þórðr ok Brúsi létu lif lagðir spjótum, þars hlifar brustu; fyrðar vorðu fúsir góð fjor = *Berse Vermundassón segnede, uvillig til eftergivenhed, til den brede jord, hvor de brede øgge bed mændenes skare; Tord og Bruse mistede deres liv, gennemborede af spyd, hvor skjolde brast; mændene forsvarede gørne deres gode liv.*

[D.] Því emk hljóðr, es roðins skjaldar hriðar hyrsveigir fekk eigi endr aldrtjón af órum fundi, en því glaðr, at sák geirhriðar gædi sunnan, söki sára tira, skriða lágt meðal ruuna = *Derfor er jeg nedslået, fordi*

en því glaðr, at gæði
geirhriðar sák skriða,
søeki sára tira,
sunnan lágt meðal runna.

Bjarni ason (el. a sk).

Islandske skjald, 12. árh.(?)

Brudstykker af digte.

1. Varð, þats fylkis færðu,
fárverk, bráa merki
(gor varð heipt) ór hjørvi
Heimdalls viðir seima.	3. Holmneglða braut hilmir
hauðrgjorð fyri-børðum.
2. Svát ýdróttum óttu
éls rekninga þélar
rams af reikar himni
rauð svørf ofan gnauða.	4. Ok liðhraustan leysti
Lofn, es herr vas sofnaðr,
landrifs, lengi píndan,
lagdýrs ofan stýri.

*krigeren ikke fik døden før ved vort møde, men derfor glad, fordi jeg så
manden syd fra, krigeren, krybe lavt mellem buskene.*

[B.] Varð fárverk þats seima viðir færðu bráa merki ór Heimdalls
hjørvi fylkis; heipt varð gor = *Den vredeshandling skete, at mændene
sled øjnene ud af fyrstens (Magnus den blindes?) hoved; en vredes-
gærning blev udført.*

2. Svát rauð svørf rams éls rekninga þélar óttu gnauða ofan af reik-
ar himni ýdróttum (yr-?) = *Så at det røde blod rislede ned af kriger-
nes hoved.*

3. Hilmir braut holmneglða hauðrgjorð fyri-børðum = *Fyrsten klævede
det holmfylde hav med fyrrestavnene.*

4. Ok landrifs Lofn leysti ofan liðhraustan lagdýrs stýri, lengi pínd-
an, es herr vas sofnaðr = *Og kvinden løste den tapre skib-styrer, længe
pint, ned, da hæren (mændene) var faldet i sövn.*

Magnús Þórðarson.*Islandsk præst, 12—13. árh.***Lausavísur (o. 1197).**

1. Sitr timligt flijóð
(framm greiðik ljóð),
vex garpi sút,
und Gnúpi út;
en hafði heim,
þats hœfði þeim;
vas hundr i fór
með hjalma bør. | 2. Margr myndi så sendir
sókngifrs numinn lifi,
linna vangs, fyr löngu,
lundr, es nú rekr undan;
ef brynhriðar beiði
biti týgilig skýja
(niðr drepr skald) und skildi
(skeggi) mgl sem eggjar. |
|--|---|

Guðlaugr.*Islandsk skjald, 12. árh.***Lausavísa.**

Hrøkk at Haugabrekku
hóts meir an til góttum | fyr hjørgæði hriðar
Haldórr i bug skjaldi. |
|---|---|

[M.] 1. Fimligt flijóð sitr út und Gnúpi; sút vex garpi; greiðik ljóð framm; en hafði heim, þats hœfði þeim; hundr vas i fór með hjalma bør = *Den vævre kvinde sidder ude på Gnup; mandens sorg tiltager; jeg digter mit vers; men han bragte hjem, hvad der passede ham — en hund fulgte tilbage med ham.*

2. Margr myndi så sókngifrs sendir numinn lifi fyr löngu, lundr linna vangs, es nú rekr undan, ef týgilig mgl biti brynhriðar skýja beiði und skildi sem eggjar; skald drepr skeggi niðr = *Mangen en sådan krigér, som nu slipper med livet, vilde for længst være blevet det berøvet, mand, hvis truende ord kunde bide en mand med skjold ligeså godt som sværdsæggen; skjalden (jeg) bøjer hovedet ned.*

[G.] Haldórr hrøkk hóts meir an góttum til i bug skjaldi at Haugabrekku fyr hjør-hriðar gæði = *Haldor trak sig tilbage for krigeren mere end vi havde tænkt os bag ved sit skjold ved Haugabrekku.*

Hallar-Steinn.

Islandsk skjald, 12. árh.

1. Rekstefja.

1. Hörs gnótt Hrunda sléttum
hljóðs kveðk mér at óði
randhvéls rennu-Þundi;
Rekstefju tekk hefja;
skýrunns skjaldar linna
skalk, friðum, lof smiða,
þing-Baldr Þróttar mildum
þeim, es fremstr varð beima.	blikruðr brigða miklum
brátt réð, hann þeim 's átti
allprútt, éla Þróttar,
Óláfr skipa, stóli.	3. Óláfr allra joðra
óttlaust, ok nam brjóta,
varghollr, Vinða borgir,
vestr hernað rak mestan;
2. Vegmildr viðrar foldar
vørðr þá fóstr i Gørðum,
vellbjóðr, visa, dáðir
vann, sás hæstr gekk manna;	hælinns hverju sinni
hljómváttandi knátti,
sannfróðr, sigri ráða,
Svølnis dóms, í rómu.	

1. Kveðk gnótt hörs Hrunda mér hljóðs at sléttum óði randhvéls rennu-Þundi; tekk hefja Rekstefju: skalk smiða lof skjaldar linna skýrunns þeim friðum, mildum Þróttar þing-Baldr, es varð fremstr heima = *Jeg opfordrer kvindernes skare til at lytte til mit formsmukke digt om krigeren; jeg tager fat på fremsigelsen af Rekstefja; jeg vil digte krigerens ros, (ros) for den herlige gavmilde kriger, som blev den ypperste af mænd.*

2. Vegmildr vørðr viðrar foldar þá fóstr visa i Gørðum; vellbjóðr, sás gekk hæstr manna, vann dáðir; Þróttar éla blikruðr réð brátt brigða miklum stóli, þeims hann, Óláfr, átti skipa allprútt = *Den ødelmodige vogter af det vide land blev opfostret af kongen i Garderige; den gav-milde fyrtse, som var den ypperste af mænd, udførte bedrifter; krigeren rådede snart over en meget stor flåde, som han, Olav, havde at (kunde) bemandede herligt.*

3. Varghollr Óláfr rak óttlaust vestr mestan hernað allra joðra ok nam brjóta borgir Vinða; hrælinns hljómváttandi, sannfróðr Svølnis dóms, knátti ráða hverju sinni sigri i rómu = *Den mod ulvene hulde Olav fore tog frygtløst i de vest (for Garderige) liggende lande större krigstog end nogen anden fyrtse og bræt Vendernes borge; krigeren, sandkyndig i kamp, vandt hver gang sejr i kampen.*

4. Senn oll síðan runnu
snekkju børð ór Gørðum
hermørg, hóla tørguð,
hildings und gram mildum;
vestrlönd, virða kindir,
verfíkum lét herjat
aldyggr arfi Tryggva
Óláfr, ok klauf stólum.
5. Fullsnart fræknu hjarta
friðr þengill lét síðan
(hjørr gall, hølðar fellu)
hefnd sins fóður efnda;
blóðugr bragnings þjóðar
brandr gall á Englandi;
oddrjóð enskra lýða
aldrspelli frák valda.
6. Skotland skófnum brandi
skotfróðr of nam rjóða;
oddr heit, ulfar sqddusk,
ódeigr Skota feiga;
ugglaust Íra byggðir
ókvíðinn lét víða
él-Freyr Ullar kjóla
endr fikula brendar.
7. Frónbands færíqndrum
friðr til Noregs síðan
sker-Baldr Skoglar elda
skjaldbúnum lét haldit;
heiðinn heiman flýði
hildingr (né þar vildi)
áðr (enn Óláfs bíða
jarl) af sínu hjarli.

4. Oll snekkju børð hildings, hermørg, runnu síðan senn, hóla tørguð, und mildum gram ór Gørðum; Óláfr, aldyggr arfi Tryggva, lét herjat vestrlönd verfíkum ok klauf virða kindir stólum = *Fyrstens samtlige skibe, overmåde talrige, løb siden på engang, overalt skjoldbesatte, med den gav-milide fyrste fra Garderige; Olaf, Tryggves fortræffelige sön, hærjede de vestlige lande med sine skibe og kløvede mændene med sværdene.*

5. Friðr þengill lét síðan hefnd fóður sins fullsnart efnda fræknu hjarta; hjørr gall, hølðar fellu; blóðugr brandr bragnings þjóðar gall á Englandi; frák oddrjóð valda aldrspelli enskra lýða = *Den herlige fyrste udførte siden meget rask og med tappert hjærvæn for sin fader; sværdet gjaldede, mændene faldt; fyrstens mænds blodige sværd rungede i England; jeg har hørt, at krigeren fældede engelske mænd.*

6. Skotfróðr of nam rjóða Skotland skófnum brandi; ódeigr oddr heit feiga Skota; ulfar sqddusk; ugglaust lét ókvíðinn Ullar kjóla él-Freyr endr byggðir Íra brendar víða fikula = *Den skudkyndige rødfarvede Skotland med det polerede sværd; den hårde od bed de Skotter, der skulde dø; ulvene mættedes; frygtløst lod den modige krigers fordum Irernes bygder videnom blive frygteligt brændte.*

7. Síðan lét friðr Skoglar elda sker-Baldr haldit skjaldbúnum frónbands færíqndrum til Noregs; heiðinn hildingr flýði áðr heiman af hjarli sinu; né vildi jarl þar emi bíða Óláfs = *Der på styrede den herlige krigers de*

8. Haukjóðs harða víða
 (hótt) norrœnar dróttir
 (Þund-regns þeim of vandak)
 þengils á bý gengu;
 óráð illri þjóðu
 Áleifr of galt dála;
 vigrunnr velja kunni
 vikingum hlut slikan.
9. Fémildr fylkir vildi
 firna mórg ok hørga
 blóthús brenna láta;
 bað hann heiðin goð meiða;
 siðvandr síðan kendi
 sannfróðr trúu góða
- björlundr hólða kindum.
 Hann vas ríkstr konungmanna.
 10. Þjóðlond þremja skyndir
 þrenn kristnaði ok tvenni;
 hildings høppum valda
 hans ríki frák slikum;
 mærings meiðum skýrisk
 merki fremðar-verka
 eggmóts eigi lítill.
 Ólafr und veg sólar.
11. Ísland éla skyndir,
 itr lista, vann kristnat,

skjoldprydede skibe til Norge; den hedenske fyrste var i forvejen flygtet bort fra sit land; jarlen vilde ikke fremdeles dér oppebie Olav.

8. Norrœnar dróttir gengu harða víða á haukjóðs bý þengils; of vandak þeim hótt Þund-regns; Áleifr of galt dála illri þjóðu óráð; vigrunnr kunni velja vikingum slikan hlut = *Norske mænd underkastede sig kongen rundt omkring; til ham udfører jeg omhyggelig digtets form; Olav straffede fuldkommen de slette mænd for deres vrangle råd; krigeren forstod at tildede ranstmændene en sådan lod.*

9. Fémildr fylkir vildi láta brenna firna mórg blóthús ok hørga; hann bað meiða heiðin goð; siðvandr, sannfróðr björlundr kendi síðan hólða kindum góða trúu. Hann, [Ólafr.] vas ríkstr konungmanna [und sólar holl ok vegfremstr at qllu] = *Den gavmilde fyrste vilde lade opbrænde de meget talrige offerhuse og templer; han bød at ødelægge de hedenske gudebilleder; den dybt troende, sandkyndige kriger lært siden mændene den gode tro. Han, Olav, var den mægligste af konger under himlen og i enhver henseende ypperst i hæder.*

10. Þremja skyndir kristnaði þrenn ok tvenni þjóðlond; frák ríki hildings valda slikum høppum hans; eigi lítill merki fremðar verka mærings skýrisk eggmóts meiðum = *Krigeren kristnede fem folklande; jeg ved, at fyrstens magt førte til disse hans heldige gærninger; ikke små beviser for fyrstens herlige bedrifter skal blive tolkede for mændene.*

11. Gollmildr skyndir Gondlar þeys éla, itr lista, vann kristnat Ísland, Grønaveldi ok Eyjar; hann, bilmir, bötti handvist høltu Hjalta grundar sem

gollmildr, Grønaveldi
Gondlar þeys ok Eyjar;
handvist Hjalta grundar
hann sem Noregs manna
høttu hilmir bötti.
Høll ok fremstr at qllu.

gyld horn grœðis meldrar;
glaðr visi drakk þaðra;
viðfrægr velja téði
vín húskorlum sinum
allvaldr einkar mildum.
Óláfr und veg sôlar.

12. Hafglóð hilmir sáði
bjaldrikr ok gaf skjoldu,
(stéttihangs stofnum veitti
stikka) vópn ok skikkjur;
stórráðr steinda knorrur
stillir fekk, en ekki
hildings hœfði mildi.
Hann vas ríkstr konungmanna.

14. Morðlinns morgu sinni
móðþrútinn bjó úti,
húfr svall, hrannir fellu,
hvessimeiðr á skeiðum;
gylt hlýr, gnopðu skoltar,
gunnfikinn lét blikja
hjørruðr hófnum fjarri.
Høll ok fremstr at qllu.

13. Hüns nött hverja knøttu
hirðmenn konungs spenna

15. Auðhrjóðr átta skeiðum
efsta sinn ok þrinnum

Noregs manna = *Den gavmilde kriger, udmæret kunstfærdig, kristnede Island, Grönland og Orknøerne; han, fyrsten, forbedrede uomtvistelig Shetlands såvelsom Nordmændenes tro.*

12. Hjaldrikr hilmir sáði hafglóð ok gaf skjoldu, vópn ok skikkjur; veitti stikka stéttihangs stofnum; stórráðr stillir fekk steinda knorrur, en ekki hœfði mildi hildings = *Den kampmægtige fyrste udstrøde guld og skjænkede skjolde, våben og kapper; han gav mændene stof til digit(?) den storrådige fyrste bortgav malede skibe, og intet var for stort for kongens gavmildhed.*

13. Hverja hüns nött knøttu hirðmenn konungs spenna gyld horn meldrar grœðis; visi glaðr drakk þaðra; viðfrægr allvaldr téði velja einkar mildum húskorlum sinum vin = *Hver vinter holdt kongens hirdmænd de forgylte ølhorn; kongen drak glad dér; den vidtberömte fyrste skænkede tit meget gavmilde huskarle vin.*

14. Möðþrútinn morðlinns hvessimeiðr bjó morgu sinni úti á skeiðum; húfr svall, hrannir fellu; gunnfikinn hjørruðr lét gylt hlýr blikja fjarri hófnum; skoltar gnopðu = *Den modsvulmende kriger opholdt sig ofteude på skibene; plankerne svulmede, bølgerne faldt; den kampbegærlige kriger lod de forgylde stavne blinke fjærent fra havnene; gabene knejste foroverbøjede.*

(byrr varð) beita þorði trölls marr trýni sollin
 (brynn) ór Þrándheims mynni; tveir nafnar, hræ (jafnan);
 Ormr skreið (árar kniði) sœnskr herr sigri þorrinn,
 qlna vang enn langi, (sverð beit) en fló peita,
 (hirð prúð) hilmir stýrði hrið óx, (hqlða) flyði.
 Hann vas ríkstr konungmanna. Höll ok fremstr at qllu.

16. Raunskjótt ræsir mátti.
 rit (vasa friðr), at lita,
 sól rauð Svölnis éla.
 senn doqlinga þrenna;
 fímtán fjörnis mána
 fleygjendr at gram rendu
 Ekkils ýtiblökkum.
 Óláfr und veg sólar.

17. Grár reif, gerðu drifu
 (gall brandr við slög) randa,

18. Órbragðs ærir lögðu
 annat sinn at linna
 (grimt varð Gondlar borda
 gnaust) sex tøgum flausta;
 danskr herr dýran harra,
 drött hné mórg, þars sótti,
 hirð fell, hrafnar gullu.
 Hann vas ríkstr konungmanna.

19. Stóng reið, stól en sungu,
 sterklig joþurs merkis;

15. Auðhrjóðr þorði beita efsta sinn átta ok þrinnum skeiðum ór Þrándheims mynni; byrr varð brynn; Ormr enn langi skreið qlna vang: prúð hirð kniði árar, hilmir stýrði = *Den gavmilde fyrste vovede sidste gang at styre 11 krigsskibe ud af Trondhjems munding; bören blev strygende; Ormen den lange løb over søen; den stolte hird knugede årerne; kongen sad ved roret.*

16. Raunskjótt mátti ræsir at lita senn þrenna doqlinga; sól Svölnis éla rauð rit: vasa friðr; fjörnis mána fleygjendr rendu fímtán Ekkils ýtiblökkum at gram = *Meget hurtig fik kongen tre fyrster at se på engang; sværdet rødfarvede skjoldet; der var ingen fred; krigerne førte 15 skibe frem imod kongen.*

17. Tveir nafnar gerðu randa drifu; brandr gall jafnan við slög; grár trölls marr trýni sollin hræ trýni; sœnskr herr flyði, sigri þorrinn; en peita fló, hrið óx; sverð heit hólda = *To navner foranstaltede kamp; sværdet rungede uafladelig mod våbnene; den grå ulv sørderrev de opsvulmede lig med snuden; den svenske hær flygtede berovet sejren; spydene fløj, an-grebet tiltog; sværdet bed mændene.*

18. Órbragðs ærir lögðu annat sinn sex tøgum flausta at linna; grimt varð gnaust Gondlar borda; mórg drött hné, þars danskr herr sótti dýran harra; hirð fell, hrafnar gullu = *Krigerne lagde for anden gang 60 skibe frem mod Ormen; der opstod en grusom kamp: mange mænd segnede, hvor den*

gramr skaut, gerðisk rimmu
gangr of Orm enn langa;
nýtr herr Noregs gætis
nær vasa trauðr at særa
orðprúðs Jóta ferðir.
Óláfr und veg sólar.

20. Myrkt hregg mækis eggja
meinilla gekk Sveini,
sór frák drengjum dreyra,
Danir skunduðu undan;
tandr beit, tyggi rendi
tveim doqlingum, Skoglar,
hans vegr hófsk með sigri.
Høll ok fremstr at qllu.

21. Ítr, jarl einkar snarla
endr fimm skipum rendi
þrekmanns þriðja sinni,
þremja storms, at Ormi;
ben lét, børðusk ýtar,
brynskiðs viðum svíða
Hyrningr heiptar gjörnum.
Hann vas ríkstr konungmanna.

22. Ránsóks remmilauka
rógvellir bað fella
(styrr þreifsk) stærri aska
(strangr) á Orm enn langa;
ættstórr ella mætti
Eirikr í dyn geira

danske hær angreb den herlige fyrste; hirden faldt, ravnens skreg (af glæde).

19. Sterklig stong merkis jofurs reið, en stóð sungu; gramr skaut; rimmu gangr gerðisk of Orm enn langa; nýtr herr orðprúðs Noregs gætis væsa nær trauðr at særa Jóta ferðir = *Fyrstens stærke mærkestang svingede, men stålene klang; kongen skød; der blev en kamptummel omkring Ormen lange; den veltalende norske fyrstes dygtige hær var langt fra uvillig til at såre de jyske skarer.*

20. Myrkt hregg mækis eggja gekk Sveini meinilla; frák sór dreyra drengjum; Danir skunduðu undan; Skoglar tandr beit; tyggi rendi tveim doqlingum; hans vegr hófsk með sigri = *Den mørke sværdstorm gik meget dårlig for Sven; jeg har hørt, at sårene blødte for mændene; Danerne trak sig ildsomt tilbage; sværet bed; kongen drev to konger på flugt; hans hæder voksede med sejren.*

21. Jarl, ítr þremja storms, rendi endr einkar snarla fimm skipum þriðja sinni at Ormi þrekmanns; Hyrningr lét heiptar gjörnum brynskiðs viðum ben svíða; ýtar børðusk = *Jarlen, udmærket i kamp, førte etter meget rask fem skibe for tredje gang frem i mod den kraftige mands Orm; Hyrning lod sårene svie for de kampbegærige krigere; mændene kæmpede.*

22. Rógvellir bað ránsóks remmilauka falla stærri aska á Orm enn langa; strangr styrr þreifsk; ella mætti ættstórr Eirikr aldri vinna ofslinn í geira dyn = *Krigeren bød de kraftige mænd at følede større træer på*

ofinn aldri vinna.
Óláfr und veg sólar.	gnýbjóðs geysitiðar
geira hótí fleiri.
23. Hvast skaut (hlifar brustu) hildingr ór lyptingu, siðan sýnt nam eyðask, sóknstrangr, Ormr enn langi; unnelds yppirunnum engi kann en lengri hegju hilmis segja Hóll ok fremstr at qllu.	25. Tvær senn (tyggja vinnur telk), þær ek veit færi gunnelds geymirunna, gramr ipróttir framði; hyr-Baldr hvítra skjalda handsqxum lék vandla, fleinrjóðr flestra dáða frár ok gekk at órum.
24. Hjørflóðs hnigkimeiðum hér 's of slœm at dœma hnigreyrs harða starran, hefk þar lokit stefjum; iðvands aðrar dáðir ek fýsumk nú lýsa	26. Vas jafn, vizku rofna, viti menn at, frák tvenna, hauss manns hringi ljósum, hirðmeðr konungs veðja; (hermart) hjørva snyrtir hvárr lézk grams i hamri

Ormen lange; en stærk kamp trivedes; ellers vilde den ætgode Erik aldrig have kunnet erobre Ormen i kampen.

23. Sóknstrangr hildingr skaut hvast ór lyptingu, hlifar brustu; siðan nam Ormr enn langi eyðask sýnt; engi kann segja unnelds yppirunnum hegju hilmis en lengri = *Den kampstærke kriger skød kraftig i løftingen, skjoldene brast; siden forminskedes antallet på Ormen lange øjensynlig; ingen ved at fortælle mændene om fyrestens kår (liv) udover dette.*

24. Hér 's hjørflóðs hnigreyrs hnigkimeiðum at dœma of harða starrar slœm; hefk þar lokit stefjum; ek fýsumk nú lýsa aðrar hótí dáðir, geysitiðar, iðvands geira gnýbjóðs = *Her vil nu krigerne kunne dömma om min meget stive slœm (digtslutning); jeg blev der færdig med stevene; jeg har nu lust til at omtale andre og endel flere meget omtalte handlinger af den i sine gøرنингер omhyggelige kriger.*

25. Gramr framði tvær ipróttir senn, þær ek veit færi gunnelds geymirunna [fremja]; telk vinnur tyggja; hyr-Baldr hvítra skjalda lék vandla handsqxum, ok fleinrjóðr, frár flestra dáða, gekk at órum = *Kongen udøvede to idrætter på én gang, sådanne som jeg ved at de færreste krigere kan; jeg opregner fyrestens bedrifster; krigeren legte omhyggelig med to sværd og han, rask til alle handlinger, gik (ɔ: udenbords) på årerne.*

26. Frák tvenna hirðmeðr konungs veðja vizku rofna; menn viti at hauss manns vas jafn ljósum hringi; hvárr hjørva snyrtir grams lézk qðrum

- (styrremðr stillir framði
størra) qðrum færri.
27. Annarr qðlings manna
ókvíðinn réð siðan,
stigr varð stála sveigi
strangr, i berg at ganga;
hótt fjall hvártki mátti,
hans vas lif protit, klifa
eldruðr qlna foldar
upp eða niðr frá miðju.
28. Hilding hart frák ganga,
hann réð prútt ept manni,
(ráðvandr ræsir hendi
ríp), i bratta gnípu;
- prekleyfðr þengill hafði
(þat vas endr) und hendi,
sigrpoll svá bar stillir,
sinn dreng. ok gekk lengra.
29. Dáðstyrk dýrðar merki
dolgminnigs fetk inna
skýbjóðs skelfihriðar
Skoglar borðs en fjarðu;
hart skunduðr nam hrinda
hvatlundum Þórkatli
stórlyndr stirðra branda
storms fyr borð af Ormi.
30. Spell vann (sparðit stillir)
spjótrunns (skaða bótir)

færri i hamri; styrremðr stillir framði hermart størra = *Jeg har hørt, at to af kongens hirdmænd, berøvede forstanden, indgik et væddemål; man vide, at den enes hoved blev gjort lige med en lys ring [indsatserne]; den ene af kongens krigere erklaerede at være dygtigere end den anden til at klatre i klipper; den kampstærke konge udførte mange større ting.*

27. Annarr qðlings manna réð siðan ókvíðinn at ganga i berg; stigr varð strangr stála sveigi; qlna foldar eldruðr mátti hvártki klifa hátt sjall upp eða niðr frá miðju; hans lif vas protit = *Den ene af fyrtens mænd klatrede siden uden angst op i klippen, men vejen blev stræng for krigeren; manden kunde hverken komme op eller ned i det høje fjæld fra midten af; det var ude med hans liv.*

28. Frák hilding ganga hart i bratta gnípu; hann réð prútt ept manni, ráðvandr ræsir hendi ríp; prekleyfðr þengill hafði dreng sinu und hendi; stillir bar svá sigrpoll ok gekk lengra; þat vas endr = *Jeg har hørt, at fyrtsten gik rask op i det stejle fjæld; modigt gik han for at hænte manden; den retskafne konge nåde klippen; den lovpriste fyrtste holdt sin mand under sin arm; således bar kongen sin krigere og gik højere op; det skete fordums.*

29. Fetk inna en fjarðu dáðstyrk dýrðar merki dolgminnigs Skoglar horðs skelfihriðar skýbjóðs; stórlyndr skunduðr storms stirðra branda nam hrinda hart hvatlundum Þórkatli fyr borð af Ormi = *Jeg vil fortælle om den kamphuskende krigers dådkraftige herligheds fjeerde vidnesbyrd; den storsindede krigere styrtede rask den rasksindede Torkel over bord af Ormen.*

meingarðr margra jarða
mikill dýrligri skikkju;
goðvefr gerðisk jofri
grón ok skinn und hónum
senn á svipstund einni
siðan jafn eða friðri.

eldvells annan stilli,
óðrikr frama slikum,
gunnels geymirunnun
(gondlar fýst) sem lýstak
(hirð vas hans at morði
hrygg) arfþega Tryggva.

31. Ótrauðr allra dáða
jartegnir vann bjartar
(dvergregn) dýrðar (magnak
dimt) i sinn et fimta;
sigrgjarn sólu fegri
sénn vas prýddr með skrýddum
döglingr dróttins englum
dyggðar füss i húsi.

33. Þengill próttar ströngum
þeim bauð Kristr af heimi
byrtjalds beztu heilli;
bragningi goð fagni;
ygglauast alla piggi
eljunfimr á himnum
Óláfr œcta sælu
itrbóls með gram sólar.

32. Hringskóðs herðimeiðar
hvar viti þann, es anni,

34. Hermart hví kveðum ortu
hugdyggs of son Tryggva

30. Mikill meingarðr margra jarða vann spell dýrligri skikkju spjót-runnus; stillir sparðit skaða bótil; goðvefr, ok grón skinn und hónum, gerð-isk jofri siðan senn á einni svipstund jafn eða friðri = *Den oprørte so øde-lagde krigerens herlige kappe; men fyrfsten spairede ikke erstatning der-for; silketøjet og de grå skind derunder (som foder) blev ved kongen(s jær-tegn) derpå straks i et eneste øjeblik ligeså godt eller smukkere.*

31. Ótrauðr allra dáða vann bjartar dýrðar jartegnir i et fimta sinn; magnak dimt dvergregn; sigrgjarn döglingr, füss dyggðar, vas sénn prýddr sólu fegri, með skrýddum englum dróttins i húsi = *Han, som var ufortrøden til enhver dåd, udførte strålende herligheds jærtægn for femte gang; jeg digter et mørkt kvad; den sejrbegejrlige fyrfste, der elskede dyd, sås prægtig klædt, lysere end solen, sammen med guds skrudklædte engle i et hus.*

32. Hvar viti herðimeiðar eldvells hringskóðs þann annan stilli, es anni óðrikr slikum frama?, sem lýstak arfþega Tryggva gunnels geymirunnun; hirð, gondlar fýst, vas hrygg at morði hans = *Hvor kender krig-erne en anden sådan fyrfste, som åndskraftig udfører slige bedrifter, som jeg har fortalt for mændene om Tryggves sön; hirden, ophidset til kamp, var bedrøvet ved hans fald.*

33. Þeim próttar ströngum bauð Kristr, þengill byrtjalds, beztu heilli af heini; goð fagni bragningi; eljunfimr Óláfr piggi ygglauast alla œcta sælu á himnum með gram sólar itrbóls = *Den kraftige mand bød Kristus,*

handbáls hnykkilunda
hreins ok flokka eina;
Hallfrøðr Hørða stilli
hriðqflgum vann smiðat
hjørgráps hugða drópu
hróðrar gjarn ok Bjarni.

ek fæ ena þriðju
hyr-Njørðr, hróðri stærða,
hóps, tvískelfða drópu;
slikr hótr, svá munk vátta,
sjaldstundum verðr fundinn;
herr prúðr hørvi kvæða
hafi gagn — en ek þagna.

35. Eigi einkar lága

2. Digtbrudstykker og lausavísur.

a. *Af et digt om en kvinde.*

1. Holmleggjar viðr hilmir
hring-Skøglar mik þøglan.	rafkastandi rastar
reyrþvengs muna lengi.
2. Svalteigar mun selju
salts Viðblinda galtar	3. Þú munt, fúrs, sem fleiri,
flóðs hirði-Sif, tróður,

himlens konge, til sig bort fra verden til bedste lykke; gud måtte glæde kongen; den kraftige Olav modtage uden bekymring al den ypperste salighed i himlene hos himlens konge.

34. Hví kveðum hnykkilunda hreins handbáls ortu hermart ok flokka eina of son hugdyggs Tryggva?; hróðrar gjarn Hallfrøðr vann smiðat hjørgráps hriðqflgum Hørða stilli hugða drópu ok Bjarni = *Hvorfor siger vi at mændene har digtet talrige kvad, men kun flokke om den modige Tryggves sön?*; Halfred, villig til at digte, forfattede en inderlig drape om Hördernes kampstærke konge og ligeledes Bjarne.

35. Ek fæ hóps hyr-Njørðr ena þriðju eigi einkar lága drópu hróðri stærða tvískelfða; slikr hótr verðr sjaldstundum fundinn; munk vátta svá; herr, prúðr hørvi, hafi gagn kvæða, — en ek þagna = *Jeg tilvejebringer den tredje ikke altfor ringe drape, fuld af lovprisning, i 'tvískelff' versemål; et sådant versemål træffes kun sjælden; derom vil jeg vidne; skaren, prydet med lin, have nytte af mit kvad — men jeg bliver tav.*

2, 1. Holmleggjar hilmir hring-Skøglar viðr mik þøglan = *Kvindens lød (skönhed), gör mig tav.*

2. Rafkastandi salts svalteigar Viðblinda galtar mun lengi muna selju reyrþvengs rastar = *Manden (jeg) vil længe huske kvinden.*

grønn, við gæfu þinni
grjóts Hjaðninga brjótask.

qlstafna Bil skafna,
væn mørk skála, verka
vandr, stefknarrar branda.

4. Ek hef óðar lokri

b. *Af et digt om Skáldhelgi(?)*.

5. Hart, fló hvast of snertu,
hregg magnaðisk, bragna,
bókar sól, þars búkar,
benvargs, hnigu margin.

6. Flaug, en firna bjúgir,
foldar hnegg at seggjum,
fjarðelds fleygi-Nirðir
fellu skjótt at velli.

3. Flóðs fúrs hirði-Sif grønn, þú munt brjótask við gæfu þinni sem
fleiri trúður Hjaðninga grjóts = *Smækre kvinde, du vil stå imod din egen
lykke som flere (andre) kvinder*.

4. Ek hef skafna óðar lokri, vandr verka, stefknarrar branda qlstafna
Bil, væn skála mørk = *Jeg har, omhyggelig for digtet, med digtningens
hövl glattet drapens vers for kvinden, (dig), væne mæ.*

5. Hart hregg benvargs magnaðisk, þars margir búkar bragna hnigu;
bókar sól fló hvast of snertu = *Den hårde kamp blev stærk, hvor mange
mænds kroppe segnede; stenene fløj mod mændene, men de faldt
hurtig ganske krumbøjede til jorden.*

6. Foldar hnegg flaug at seggjum, en fjarðelds fleygi-Nirðir fellu
skjótt firna bjúgir at velli = *Stenene fløj mod mændene, men de faldt
hurtig ganske krumbøjede til jorden.*

Þórkell Gíslason.

Islandsk skjald, 12. árh.

Búadrápa.

1. Bóru á vali víka
(vel frák þeim líka
seggjum snarræði)
sverð ok herklæði.	3. Bóru raukn rasta
rekka geðfasta
(þróng at rym randa)
til ræsis landa;
við nam viðr mórgum
(vópn vóru grimm tørgum,
nýtt gafsk nest hrøfnum)
Nóregr skipstøfnum.
2. Knúði hvast harða
(hljópu marir barða)
hregg (á hefils völlum)
á humra fjöllum;
bló þó hrønn hlýrum,
hraut af brimdýrum
(kili skaut øst alda)
uðr en sviðkalda.	4. Herr bar hótt merki
(á Hamðis serki
grimt kom él eggja),
at geksk lið seggja;

1. Bóru sverð ok herklæði á víka vali; frák þeim seggjum líka vel snarræði = *De bragte sværd og hærklæder ombord på skibene; jeg har hørt, at de svende holdt meget af raskhed.*

2. Harða hvast hregg knúði á hunra fjöllum; barða marir hljópu á hefils völlum; bló hrønn þó hlýrum; uðr en sviðkalda hraut af brimdýrum; øst alda skaut kili = *En meget stærk storm slog mod bølgerne; skibene løb hen over øen; den blå bølge vaskede stavene; den brændende kolde bølge prellede af mod skibene; den rasende bølge skød til kølen.*

3. Rasta raukn bóru geðfasta rekka til landa ræsis; þróng at randa rym; viðr Nóregr nam við mórgum skipstøfnum; nýtt nest gafsk hrøfnum; vópn vóru grimm tørgum = *Skibene førte de modige mænd til fyrstens lande; kampen nærmede sig; det vide Norge stansede de mange skib stavne; nyt bytte gavés ravnene; våbnene var grumme mod skjoldene.*

4. Herr bar merki hótt; seggja lið geksk at; grimt eggja él kom á Hamðis serki; grjót ok skotbroddar meiddu fjør flotna; flest hlíf varð brotna; gráir oddar glumðu = *Hæren bar fanerne højt; mændenes hære gik frem mod hinanden; den grumme sværðbyge ramte brynjerne; stene og skud ødelagde mændenes liv; alle skjolde brast; de grå odde gjaldede.*

- meiddu fjør flotna
(flest varð hlif brotna,
glumðu gráir oddar)
grjót ok skotbroddar.
5. Hruti fyr borð bæði
(brustu herklæði)
hofuð ok hendr manna,
hræ nam vargr kanna.
6. Neytti herr handa,
hrið vas snorp branda,
füst vas fár randa
til fjornis landa;
fellu fleinbørvar,
flugu af streng qrvar,
sungu hótt hjørvar
við hlifar gørvar.
7. Gullu hræs haukar,
hvassir benlaukar
skýfðu liðs leggi,
lamði grjót seggi;
gnustu gráir malmar
(gengu i sundr hjalmar,
hauks vasat friðr fjöllum)
i fjornis stöllum.
8. Búa frák greitt ganga
(gladdi svan hanga,
vökð vas göll geira)
gognum lið peira.
9. Hagl vá hvert eyri,
hraut á lög dreyri
(blóð þó bens órum)
ór bragna sórum;

5. Bæði hofuð ok hendr manna hrutu fyr borð; herklæði brustu; vargr nam kanna hræ = *Mændenes hoveder og arme faldt over bord; herklædeerne brast; ulven undersøgte ligene.*

6. Herr neytti handa; branda hrið vas snorp; randa fár vas füst til fjornis landa; fleinbørvar fellu; qrvar flugu af streng; hjørvar sungu hótt við gørvar hlifar = *Hæren brugte sine hænder; kampen var stærk; sværdet vilde gørne til hovederne; mændene faldt; pilene fløj af strængen; sværdene klang højt mod de udmærkede skjolde.*

7. Hræs haukar gullu; hvassir benlaukar skýfðu leggi liðs; grjót launði seggi; gráir malmar gnustu í fjornis stöllum; hjalmar gengu i sundr; vasat friðr hauks fjöllum = *Ravnene skreg; de skarpe sværd sørnerhuggedede mændenes lægge; stenene knuste mændene; de grå skudvåben klang i hovederne; hjælmene gik itu; der var ingen fred for armene.*

8. Frák Búa ganga greitt gognum lið peira; hanga svan gladdi; geira göll vas vökð = *Jeg har hørt, at Bue gik let igennem deres share; ravn-en glædedes; kampen var i fuld gang.*

9. Hvert hagl vá eyri; dreyri hraut á lög ór bragna sórum; blóð þó bens órum; valr fell þar viða; sá gyld vé riða; sveit harðisk snarla á snekkjum jarla = *Hvert haglkorn vejede en øre; blodet strømmede af mændenes sår ud i havet; blodet vaskede sværdene; mændene faldt viden*

par fell valr viða, vé sa gyld riða, barðisk sveit snarla á snekkjum jarla.	gœðir gunnskára; gladdisk nagr sára; niðr kom bens bára, Búi nam sér hvára (ferð hykk friðar mistu) frœkn i hǫnd kistu.
10. Qrum réð sér snørpum (slikt vas raun gørpum) flagð et forljóta af fingrum skjóta; gerðisk grimt fíkjum at gumnum ríkjum (gnýr vas hór hlifa) hregg ok loptdrifa.	12. Feldi Vagn virða (valði of nái stirða hrafna enn hvassleiti), — hrundi á borð sveiti —; þess réð þó dála (þrymr vas hór stála) eyðis undglóða Eirikr skip hrjóða.
11. Sté fyr húf hesti hrófs enn prekmesti	

om; man kunde se de forgylde faner veje; mændene kæmpede kraftig på jarlernes snekker.

10. Et forljóta flagð réð skjóta snørpum qrum af fingrum sér; slikt vas raun gørpum; fíkjum grimt bregg ok loptdrifa gerðisk at ríkjum gumnum; gnýr hlifa vas hór = *Den hæslige trold skæð skarpe pile fra sine fingre; det var en hård prøve for helte*; en overmåde grum storm og snefog overfaldt de mægtige mænd; skjoldenes bragen var höj.

11. Enn prekmesti gœðir gunnskára sté fyr húf hrófs hesti; sára nagr gladdisk; bens bára kom niðr; frœkn Búi nam sér kistu i hvára hǫnd; hykk ferð mistu friðar = *Den overmåde kraftige kriger steg over bord på skibet; ravnem blev glad; blodet strømmede ned på plankerne; den skarpøjede ravn valgte mellem de stivnede lig; Erik ryddede ikke desto mindre fuldstændig den krigers skibe; kampalarmen var höj.*

12. Vagn feldi virða; sveiti hrundi á borð; enn hvassleiti hrafna valði of stirða nái; Eirikr réð þó hrjóða dála skip þess eyðis undglóða; stála þrymr vas hór = *Vagn føldede mænd; blodet strømmede ned på plankerne; den skarpøjede ravn valgte mellem de stivnede lig; Erik ryddede ikke desto mindre fuldstændig den krigers skibe; kampalarmen var höj.*

Haukr Valdísarson.

Islands skjald, 12. árh.

Íslendingadrápa.

1. Bera skal lið fyr lýða
Lóðurs vinar, glöða
hrafna vins nema hafni
hneigjendr Dvalins veigum;
reyndir biðk at randar
runnar hlustar munnum
hausa harða ljósan
hasls rekka mjóð drekki.	meðan til þess, en þessum
þogn veiti hlyn peitu
garða grundar Nirðir,
geð deilisk mér, seilar.
2. Hvals munk hvassa telja
húðlendinga búðar,
hamra vifs þás hófðu
hoddlögendr byr gnógan,	3. Hverr gekk hræddr við ɔrvan
Hundings á Snægrundu
ár til odda skúrar
elgreynir Broddhelga,
áðr grunnungi Gunnar
Geitir réð at beita
(askr fell alms enn róskvi)
qrlyndr fóður Sórla.

1. Bera skal lið Lóðurs vinar fyr lýða, nema hneigjendr brafna vins glöða hafni Dvalins veigum; biðk at reyndir randar runnar drekki blustar munnum harða ljósan hausa hasls rekka mjóð = *Der skal fremføres et digt for mændene, medmindre de kaster vrag på det; jeg beder, at de prøvede krigere med hørelsens munde drikker Asernes mjød.*

2. Munk telja hvassa hvals búðar húðlendinga, hoddlögendr, þás hófðu gnógan byr hamra vifs, meðan mér deilisk geð til þess, en grundar seilar garða Nirðir veiti þogn þessum peitu hlyn = *Jeg vil opregne de tapre Islændere, de mænd som havde så stort et mod, medens jeg har lyst dertil, men mændene yde denne mand (mig) tavshed.*

3. Hverr Hundings elgreynir gekk ár hræddr til odda skúrar við ɔrvan Broddhelga á Snægrundu, áðr qrlyndr Geitir réð at beita fóður Sórla grunnungi Gunnar; enn róskvi alms askr fell = *Enhver mand gik fordums bange til kamp med den raske Broddhelge på Island, indtil den rask-sindede Geitir lod sværdet bide Sörles fader; den raske krieger faldt.*

4. En Bjarni, gjarn hjalmþrimu, lét griðar fák fagna blóði Geitis, þess's vá vika vagnskreyti, ok beiðir fjallgestils orðs, ulfum hollr, vá fiesta folkmeiða, þás ollu morði fóður hans = *Men Bjarne, kamplysten, lod*

4. En fák, þess's vá vika
vagnskreyti, lét fagna
griðar Geitis blóði
gjarn hjalmþrimu Bjarni,
ok fjallgestils fiesta
folkmeiða vá beiðir,
ulfum hollr, þás ollu,
orðs, hans fóður morði.
5. Vasat hreggvana hyggnum
hraun-Atla Þórkatlí
(reyndr varð rímmu skyndir
rakklyndr at því) sprakka,
þótt sins fóður (sónar
saddr varð i gný nadda
ófnir) eigi hefna
ættgóðr skórungr mætti.
6. Opt vann aldri svipta
elgs fenviðu Helgi,
barðisk hann við harða
herðendr þrimu sverða;
frák bóru hlut hæra,
heiðinn unz varð meiðir
dauðr, an drengi aðra,
Droplaugar son, bauga.
7. Helgi rauð (en hríðar
hykk meir geta þeirar)
fenris teðr í föðri
fleingaldrvala (skjaldar),
þás Ásbjarnar (qrnu)
erfingi hræ fingin
(frák nýta sér sveita)
sins nafna lét hrafni.

ulven glæde sig ved den Geitirs blod, som havde dræbt manden, og manden, huld mod ulvene, dræbte de fleste af de mænd, som havde deltaget i hans faders drab.

5. Hyggnum Þórkatlí vasat hraun-Atla sprakka hreggvana — rakklyndr rímmu skyndir varð reyndr at því —, þótt ættgóðr skórungr mætti eigi hefna fóður sins; sónar ófnir varð saddr i nadda gný = *Den kloge Torkel manglede ikke mod — den modige krigere viste det —, uagtet den øtgyde helt ikke kunde hævne sin fader; sværdet mættedes i kampen.*

6. Helgi vann opt svipta elgs fenviðu aldri; hann barðisk við harða sverða þrimu herðendr; frák Droplaugar son bóru hæra hlut an aðra drengi, unz heiðinn bauga meiðir varð dauðr = *Helge berevede øste mændene livet; han kæmpede med kraftige krigere; jeg har hørt, at Droplægs sön vandt sejr over andre mænd, indtil den hedenske mand faldt.*

7. Helgi rauð fenris teðr í föðri fleingaldrvala, — en hykk geta meir þeirar skjaldar hríðar —, þás erfingi Ásbjarnar lét fingin hrafni hræ nafna sins; frák qrnu nýta sér sveita = *Helge redfarvede ulvens tænder i blodet — jeg vil nærmere omtale den kamp —, da Asbjörns sön gav ravnens sin navnes lig; jeg har hørt at örnenes læskede sig i blodet.*

8. Grimr hefnði vaskliga bróður, þás fróðr geymir Fjølnis elda gekk inn at Frey linna foldar; så Njørðr snáka stígs lagði sverði i gógnum

8. Hefnði Grimr, þás geymir
gekk inn at Frey linna
foldar Fjölnis elda
fróðr, vaskliga bróður;
Njörðr lagði sá sverði
snáka stigs (af vigi
Týr varð ágætr ára
elgs) i gognum Helga.
10. Egill fekk unda gagli
(ulfs kom hrafni at tafni,
hykk burgusk vel varga)
verð með brugðnu sverði;
sonr rauð síðar brynjur
(sverða Freyr) í dreyra
(mildr klauf skatna skjoldu)
Skalla-Grims enn snjalli.
9. Vørðu hauðr þás, hóðu
hlýrar tveir, með dýrum
foldar vørð ok fyrða,
fleinglygg, Aðalsteini;
þollr varð allr enn ellri
atgeirs i fór þeiri,
hrings fell á því þingi
Þórólfr enn hugstóri.
11. Ár frák arfvorð Geira
(ylgr saddisk) vel fylgia
— menn vá Glúmr at gunni —
Gunnhildar bur kunnu;
Njörðr klauf Herjans hurðir
harða vitr á Fitjum,
hinn es mál af manni,
metins auðar, fekk dauðum.

Helga; ára elgs Týr varð ágætr af vigi = *Grim hævnede tappert sin broder, da den kyndige mand trængte ind til manden; den kriger stødte sit sværd igennem Helge; han blev berømt ved drabet.*

9. Hlýrar tveir hóðu fleinglygg, þás vørðu hauðr með Aðalsteini, dýrum vørð foldar ok fyrða; enn ellri atgeirs þollr varð allr í þeiri fór; Þórólfr enn hugstóri fell á því hrings þingi = *To brødre kæmpede, da de forsverede landet med Adelsten, landets og mændenes herlige vogter; den ældste krigeren kom på det tog; Torolv den modige faldt i den kamp.*

10. Egill fekk verð unda gagli með brugðnu sverði; hrafni kom at ulfs tafni; hykk varga burgusk vel; enn snjalli sonr Skalla-Grims rauð síðar brynjur i dreyra; mildr sverða Freyr klauf skjoldu skatna = *Egil gav ravnens føde med sit dragne sværd; ravnens kom til ulvens føde; jeg tror at ulvene bjærgede sig vel; Skalla-Grims modige sön rødfarvede de lange brynjer i blod; den gavmilde krigeren kløvede mændenes skjolde.*

11. Frák arfvorð Geira kunnu ár fylgia vel bur Gunnhildar; — Glúmr væ menu at gunni; ylgr saddisk; harða vitr Njörðr metins auðar, hinn es fekk mál af dauðum manni, klauf hurðir Herjans á Fitjum = *Jeg har hørt at Geires sön forstod forдум at følge Gunhilds són bravt; Glum føldeede mænd i kampen; ulvinden mættedes; den meget kluge mand, som fik sam-tale med en afdød mand, kløvede skjolde på Fitje.*

12. Hitt vas satt, at sótti
(seggr döglinga tveggja)
austr (fekk hald et hæsta)
Hallfrœðr konung snjallan;
hvardyggva lét hoggva
hann armviðu fannar
(sverðs frák él at yrði
allhørð) i gras børðum.

13. Æsti ungr með fóstra
Aðalsteins dunu fleina,
þá rauð þegn i dreyra,
Þóralfr, Hnikars bjalfa;
Skolms frák hart með hilmi
hvøtum nörøenna skatna
Yggjar báls i éli
erflingja framm gingu.

14. Rauð Finn bogi friða
Fjölnis glóð i blöði,
hinn es hjalmr við runna
hart gekk framm, enn rammi;
ok háraddar hræddir
hrings ófáir gingu
fyr prymsvelli pollar
þeim sárjökuls geima.

15. Jarls mönnum bauð unnar
einvigis til hreina
œsi-Próttr ok átta,
Ormr Stórolfsson, fjórum;
itr bað Eiríkr leitask
eggdjærfr fyrir seggi,
angrs þás ás at drengum
eldmeiðir tok reiða.

12. Hitt vas satt, at Hallfrœðr sótti austr snjallan konung; seggr fekk et hæsta hald tveggja döglinga; hann lét hvardyggva armfannar við hoggva børðum i gras; frák at yrði allhørð sverðs él = *Det var sandt, at Hallfred bessgte den modige konge i østen; minden fik to jongers höjeste støtte; han lod meget dygtige mænd bide i græset; jeg har hørt, at der blev holdt meget kraftige kampe.*

13. Þóralfr œsti ungr fleina dunu með fóstra Aðalsteins; þá rauð þegn Hnikars bjalfa i dreyra; frák erflingja Skolms gingu hart framm i éli Yggjar báls með hvøtum hilmi nörøenna skatna = *Toralv havde som ung kamp sammen med Adelstens fostersøn; da rødfarvede helten brynen i blod; jeg har hørt, at Skolms arving trængte kraftig frem i kampen med Nordmændenes raske fyrste.*

14. Finn bogi enn rammi, hinn es gekk hart framm við hjalmr runna, rauð friða Fjölnis glóð i blöði; ok ófáir hrings háraddar pollar gingu hræddir fyr þeim sárgeima jökuls prymsvelli = *Finn boge den stærke, som trængte kraftig frem mod krigerne, rødfarvede det blanke sværd i blod; og mange krigere frygtede den helt.*

15. Unnar hreina œsi-Próttr, Ormr Stórolfsson, bauð fjórum ok átta mönnum jarls til einvigis; itr eggdjærfr Eiríkr bað segi leitask fyrir, þás angrs eldmeiðir tok reiða ás at drengum = *Søfareren, Orm Storolvsson, bed 12 af jarlens mænd til enekamp; den herlige, sværddjærvæ Erik bed*

16. Fryðut fylgimeiðar
flausta einkar hraustum
(sá vas vápnjrjóðr Viðris
veðrgjarn) hugar Bjarna,
þás Hákonar hœfis
hauss enn vægðarlausí
á jarls nasar ása
qlbeinir laust fleini.
17. Satt 's, at sið mun Gretti
sverðs røskvari verða
(hraustr vas lofða lestir)
leik-Þundr á Snægrundi;
sá réð síns of hlýra
sóknefnandi at hefna,
Þróð hné þar til drósar
Þórhjörn i gný fjornis.
18. Þorði Þórleifr herða
ping allsnarpra hringa,
óð sás jarli heiðnum
ófriðan réð smiða;
vega kvóðu þul þjóðir
pann ok Óláf annan
(brœðr vóru þar háðir)
berserk (at því verki).
19. Snjallr frák opt at olli
Ormr skógarnef rógi,
qr vas sá til snerru
snarr hljóumboði darra;
ok geirraddar gladdi
Gaukr Trandilsson hauka,
geig vann heldr at hjaldri
hann ófóum manni.

mændene se sig for, da han begyndte at svinge bjælken mod mændene (dem).

16. Fylgimeiðar flausta frýðut einkar hraustum Bjarna hugar — sá vápnjrjóðr vas Viðris veðrgjarn —, þás enn vægðarlausí ása qlbeinir laust fleini hœfis hauss á nasar Hákonar jarls = *Mændene bebrejdede ikke den meget tapre Bjarne mangel på mod — den kriger var kamplysten —, da den uskånsomme skjald smed hornet mod Hakon jarls næse.*

17. Satt 's, at sið mun verða røskvari sverðs leik-Þundr á Snægrundi Gretti; lofða lestir vas hraustr; sá sóknefnandi réð at hefna síns of hlýra; Þórhjörn hné þar til Þróð drósar í fjornis gný = *Det er sandt, at sent vil der fødes en taprere kriger på Island end Grettir; krigeren var tapper; den mand havnede sin broder; dér segnede Torbjørn til jorden i kampen.*

18. Þórleifr, sás réð smiða heiðnum jarli ófriðan óð, þorði herða ping allsnarpra hringa : þjóðir kvóðu þann þul ok Óláf annan vega berserk; þeir háðir bræðr vóru at því verki = *Torleif, som digtede et niddigt om den hedenske jarl, vovede at kæmpe; mændene sagde, at den skjald og Olav med ham dræbte bersærken; de to brædre udførte den gærning.*

19. Snjallr Ormr skógarnef frák at olli opt rógi; sá qr darra hljóumboði vas snarr til snerru; ok Gaukr Trandilsson gladdi geirraddar hauka; hann vann heldr ófóum manni geig at hjaldri = *Jeg har hørt, at den modige Orm skogarnev ofte havde kampen; den raske kriger var hurtig*

20. Varðisk Gondlar garða
Gunnarr snorðum runnum
greitt, en Gizurr sótti
garp ákafa snarpan;
Njørðr lét sextán særða
snarr hljómvíðu darra
(sárt lék halr við hólða)
hjørregns, en tvá vegna.
21. Hvast frák hjalms at øesti
hregg Miðfjarðar-Skeggi,
drengr rauð opt enn ungi
ulfs munn fyr haf sunnan;
gekk i haug at hnykki
hræklungrs ept Skófnungi
hriðgervandi hjørva
hildfreckn Kraka ens milda.
22. Helt til fulls, sás fylla,
fúrrunna, lög kunni,
(sén raun vas þess) sónar
Siðu-Hallr við alla;
átti élbjóðr hrotta
ágætr sonu mæta,
dýrr skóp himna harri
hófuðsmanna veg sannan.
23. Halls arfa frák hollan,
hyrs, göllungum styrjar,
þann's óligast unnar
illmælis rak tæli;
valdr lét fimm of felda
fleins á morni einum
(þá vá Þórsteinn hóvan
Þórhadd) viðu nadda.

til kamp; og Gauk Trandilsson glædede ravnene; han tilføjede mangen en mand mén i kampen.

20. Gunnarr varðisk greitt snorðum runnum Gondlar garða; en Gizurr sótti garp ákafa snarpan; snarr hjørregns Njørðr lét sextán darra hljómvíðu særða, en tvá vegna; halr sárt við hólða = Gunnar værgede sig let mod de raske krigere, men Gizur angreb den overmåde kække helt; den raske krigere sårede 16 krigere, og dræbte to; han behandlede mændene meget farligt.

21. Frák, at Miðfjarðar-Skeggi østi hvast hjalms hregg, enn ungi drengr rauð opt ulfs munn fyr sunnan haf; hildfreckn Kraka ens milda at hnykki hræklungrs ept Skófnungi = Jeg har hørt, at Midfjord-Skegge havde stærke kampe; den unge helt rødfarvede ofte ulvens snude syd for havet; den kamptapre krigere traengte ind i Krake den gavmildes høj til krigeren for at hænte Skófnung.

22. Siðu-Hallr, sás kunni fylla lög, helt til fulls við alla sónar fúrrunna; raun vas sén þess; ágætr hrotta élbjóðr átti mæta sonu; dýrr harri himna skóp sannan veg hófuðsmanna = Side-Hall, som forstod sig på lovgivning, hævdede sig tilfulde over for alle andre mænd; derpå så man beviser; den udmarkede krigere havde fortræffelige sönner; den herlige gud gav disse høvdinge sand hæder.

23. Frák arfa Halls hollan styrjar göllungum, þanns rak óligast illmælis unnar hyrstæli; valdr fleins lét fimm viðu nadda of felda á einum

24. Kunnr vas mórgum manni
(mar-Þrótr leizk sá dróttum
vægðar trauðr at víguin
vers) Holmgöngu-Bersi,
hinns of Hlakkar runna
harðglóðar sté Móði
bliks með brynju ekka
borðs halfan teg fjorða.
25. Kendi Kormákr stundum
kynstórr viðum brynu
(opt brá hann við heiptir
hrafns sút) í gras lúta;
ok almr, sás hlaut hilmis
26. Feldi horska hólða
hjaldrórr ok vann sjaldan
(malmr beit hlif) á holmi
happ Þórarinn kappi,
né þrym-Nirðir þorðu
þeini i gagn, en seima
lundr bjó stórt, at standa
Steinars syni fleina.
27. Unz seimfarra snerru
snarr Holmgöngu-[Starri]...

morni; þá vá Þorsteinn hóvan Þórhadd = *Jeg har hert, at Halls sön var nyttig for ravnene, han som kraftigst hævnede bagvaskelsen på manden; krigeren fældede fem krigere på én morgen; da dræbte Torsten den overmodige Torhadd.*

24. Holmgöngu-Bersi vas kuunr mórgum manni — sá vers mar-Þrótr leizk dróttum vægðar trauðr at víguin —, hinu borðs bliks Móði, 's sté of halfan fjorða teg Hlakkar harðglóðar runna með brynju ekka = *Holmgangs-Berse var bekendt for mangen en mand — den mand syntes folk uskánsom i kampen —, den kriger, som overvant én krigere med sværdet.*

25. Kynstórr Kormákr kendi stundum brynu viðum lúta í gras; opt brá hann hrafns sút við heiptir; ok almr blóðugra skjalfa, sás hlaut hald hilmis, trúði hugprúðr á sik; frák hólð aldri hræðask = *Den øetstore Kormak lært krigerne ofte at bide i græsset; ofte gjorde han ende på ravnens sorg i kampe; og krigeren, som fik kongens beskyttelse, trode modig på sig selv; jeg har hert at manden aldrig blev bange.*

26. Hjaldrórr Þórarinn kappi feldi horska hólða á holmi ok vann sjaldan happ; malmr beit hlif; né þorðu fleina þrym-Nirðir al standa i gagn þeim syni Steinars, en seina lundr bjó stórt = *Den kampranske Torarin, helten, fældede kluge mænd i holmgang og ulvførte sjælden hvad der var godt; våbnet bed skoldet; krigerne turde ikke stå imod den Steinars són, men (ti) han gav svære hug..*

27. Unz Holmgöngu-[Starri], snarr snerru ... seimfarra = *Indtil Holmgangs-Starre, rask til kamp....*

Níkulás Bergsson.

Islandsk abbed og skjald, d. 1159.

1. Jóansdrápa postola.

1. Unni allra manna
alskýrr ok mey dýrri
heilagr Kristr ens hæsta
hreinlifis þér einum;
valði heims ok hólða
hauksnjallr konungr allrar
sér til sýslu stjóra
sárvæginn þík frægjan.	Jóan heyrðir þú orða
eilifs fóður deili,
hollr við oss, ok allan
almótt séa knáttir.
2. Þeim unni goð geymi
goðdóms, es vel sómir,
hreinum himna sýnar,
hirðar vist með Kristi;	3. Sjalfr unni þér sinna
snjallr postola alra,
sal deilandi sólar,
siklingr framast miklu;
hátt gengr vegr, sás veitir
vagnbryggju þér tyggi;
Jóan est hreinstr und háva
hjarlborg skapaðr karla.

1. Alskýrr, heilagr Kristr unni þér einum allra manna ok dýrri mey ens hæsta hreinlifis; hauksnjallr konungr heins ok hólða, sárvæginn, valði þík frægjan sér til stjóra allrar sýslu = *Den rene, hellige Kristus undte dig ene af alle mænd og den herlige mør den højeste kyskhed; den høgemodige konge over verden og menneskene, skånsom mod sår (sårede?), valgte dig, berømt, sig til leder af hele virksomheden (for kirken).*

2. Þeim breiuum geymi goðdóms, es hirðar-vist með Kristi sómir vel, unni goð himna sýnar; Jóan, hollr við oss, þú heyrðir orða deili eilifs fóður ok knáttir séa allan almótt = *Den rene guddomsbevogter, hvem kirkophold hos Kristus sõmmer sig vel, undte gud synet af himlen; Joannes, huld mod os, du hørte den evige faders ord og så den hele almagt.*

3. Sjalfr snjallr siklingr, deilandi sólar sal, unni þér miklu framast allra sinna postola; hátt gengr vegr, sás tyggi vagnbryggju veitir þér; Jóan, est skapaðr hreinstr karla und háva hjarlborg = *Selv elskede den vise konge, styrende solens sal, dig allerhøjst af alle sine apostle; høj er den hæder, som gud giver dig; Joannes, du er den reneste af mænd under himlen.*

2. Kristsdrápa(?).

Tveir hygg at ber bæri þat kniðu ber háðir,
 beitnórungar, heitnu bergr oss trúá, á krossi,
 stund esa lifs á landi svá hefr aldin goð goldit,
 löng, meðal sín á stöngu; gýðingr ok heiðingi.

Gamli kanóki.

Islandsk gejstlig og skjald, 12. árh.

1. Jóansdrápa.

1. Tígnar frák þík upphaf
eignask,
eigi mistir blezan Kristí,
ráð eflandi risnu-prúðan
rekka liðs af flærðar hnekki,
sólár ranns at siklingr unni
seima brjót, i þessum heimi,
mærðar kœnn ok móður sinni
mætra lifs, an aðrir gæti. | 2. Brígð kómu þess brátt, es
hugði
þolfsyldr konungr verða skyldu,
harðla fljótt þvit huggan veitti
hreggskríns jofurr frænda sínum;
alla náði eirar stillis
itr postoli dýrð at lita,
humra nausts þás hófðu flestir
hreina þollar fréttir einar. |
|--|--|

2. Hygg, at tveir beitnórungar bæri ber meðal sín á stöngu; stund esa löng á heitnu lifs landi; þat ber kniðu háðir, gýðingr ok heiðingi, á krossi; trúá bergr oss; svá hefr goð goldit aldin = *Jeg ved, at to mænd bar et bær mellem sig på en stang; tiden er ikke lang i livets forjattede land; det bær knugede bægge, både jøden og hedningen, på korset; troen frelser os; således har gud gengældt frugten (bærret).*

[G.] 1. Frák þík risnu-prúðan, eflandi ráð rekka liðs, eignask upphaf tígnar af flærðar hnekki, — mistir eigi blezan Kristi —, at mærðar kœnn siklingr sólar ranns unni seima brjót ok móður sinni mætra lifs, an aðrir gæti i þessum heimi = *Jeg har hørt at du, der styrker menneskehedens stilling, udmærket i dygtighed, fik af falskhedens undertrykker højhedens ophav, (du gik ikke glip af Kristi velsignelse), idet den lorprioste gud undte manden (dig) og sin moder et herligere liv, end andre kunde opnå i denne verden.*

2. Brátt kómu brigð þess, es þolfsyldr konungr hugði skyldu verða, þvit hreggskríns jofurr veitti harðla fljótt huggun frænda sínum; itr postoli náði at lita alla dýrð eirar stillis, þás flestir humra nausts hreina þollar hófðu fréttir einar = *Hurtig kom en ende på det, som den onde konge*

3. Systrungr hefr nú alt þats
æstir
ýta hilmis giptu flýti,
sólar vangs með sjölfum deili
synða lauss i fullu ynði;
dröttinn valði drengja sætti
dyggja lif, an menn of hyggi;
alla hlaut af engla stilli
Jón postoli dýrð, ok kosti.

4. Hörðu lát mik hverju firðan,
hreinlifr faðir dróttar, meini,
siðan mætti ór of eyðask
andar sör, þvis ljónum grandar;
flotna, vildak frá þér aldri,
ferð geymandi, skiliðr verða,
uggr's mér hvárt þá mák þiggja
þessa gipt, es heimar skiptask.

2. Harmsól.

1. Hár stillir, lúk heilli,
hreggtjálfa, mér, aldir,
upp, þú 's allar skaptir,
óðborgar hlið góðu,

mjúk svát mætti auka
mól gnýviðum stála
miska bót af mætu
min fultingi þinu.

tænkte skulde ske, ti gud gav meget hurtig sin frænde trøst; den herlige apostel fik guds hele herlighed at se, den som de fleste mænd kun kendte af omtale.

3. Systrungr ýta hilmis hefr nú alt þats æstir giptu flýti, synða lauss i fullu ynði með sjölfum deili sólar vangs; dröttinn valði drengja sætti dyggja lif ok kosti an menn of hyggi; Jón postoli hlaut alla dýrð af engla stilli = *Guds fætter opnår nu alt hvad han beder lykkens giver om syndfri i fuld fryd hos selve gud; herren gav mændenes forliger et herligere liv og kår, end nogen skulde kunne tænke sig; apostlen Joannes fik al herlighed af gud.*

4. Hreinlifr faðir dróttar, lát mik firðan hverju hörðu meini, þvis grandar ljónum; siðan mætti of eyðask ór andar sör; vildak aldri verða skiliðr frá þér, flotna ferð geymandi; uggr's mér hvárt mák þiggja þá þessa gipt, es heimar skiptask = *Menneskenes renlivede fader. frels mig fra hvert hårdt mén, som fordærver menneskene; så at vore åndelige sår måtte deraf kunne læges; jeg vilde ønske at jeg aldrig måtte skilles fra dig, som beskyrmer menneskene; jeg nærer bekymring for, om jeg da opnår denne lykke, når verdnerne ombyttes (når jeg ombytter denne med den anden verden).*

2, 1. Hár stillir hreggtjálfa, þú 's skaptir allar aldir, lúk mér upp óðborgar hlið góðu heilli, svát min mjúk mól mætti auka stála gnýviðum miska bót af þinu mætu fultingi = *Høje gud. du som skabte alle mennesker, luk op min digtnings borgs dør med godt varsel, så at min smidige tale kunde for mændene føre til bod for deres synder ved din dyrebare hjælp.*

2. Engr má elda sløngvir
(allvist es þat) Mistar
maklig orð til mærðar,
minn dróttin, þér finna,
þars, élhallar, qliu
est, skýrr konungr, dýrri,
rómu linns þvíis runnar
rammglyggs megi of hyggja.

3. Send þú yðvarn anda,
einskepjandi, hreinan
mér, þanns mitt of færi
munar grand heðan, landa;
alls megú ekki þollar
án fremja þess hónum
súða viggs, es seggjum
siða-bót af því hljótisk.

4. Mér vil ek ok eirar
(oss byrjar þat) hnossa,
himins stillandi, hollrar,
hæstr, miskunnar æsta,
þótt óverðum orðum,
ítr fylkir, mik litir
vist fyr vás ok lqstu,
veðrhallar, þik kveðja.

5. Þú býðr qli með iðran,
einn Kristr, viðum Mistar
linns fyr lærðum mónum
lýti sín at tina;
ok, hábrautar, heitið,
hreggvørðr, þegar seggjum
sannri likn ok sýknu,
snjallr, fyr vás ok galla.

2. Engr Mistar elda sløngvir má finna maklig orð þér til mærðar, minn dróttin, þat es allvist, þars est, skýrr konungr élhallar, dýrri qliu, þvíis runnar rómu linns rammglyggs megi of hyggja = *Ingen mand kan finde ord, der er værdige nok til din pris, min gud, det er fuldvist, eftersom du, himlens lyse konge, er herligere end alt hvad mændene kan tænke sig.*

3. Send þú, einskepjandi landa, mér yðvarn hreinan anda, þanns of færi heðan mitt munar grand; alls ekki megú þollar súða viggs freinja þess án hónum, es siða-bót hljótisk seggjum af því = *Send du mig, som ene skabte jorden, din rene ånd, som kan fjærne herfra hvad der forstyrrer mit sind; aldeles intet formår mændene uden den at udføre af det, hvoraf de kan opnå forbedring af deres vandel.*

4. Mér vil ek æsta, hæstr himins stillandi, — oss byrjar þat —, hnossa hollrar miskunnar ok eirar, þótt litir mik, ítr fylkir veðrhallar, kveðja þik óverðum orðum vist fyr vás ok lqstu = *For mig vil jeg ønske, höjeste himmelstyrer, — det sømmer sig for mig —, din kendte miskundheds goder og fred, uaglet du, herlige himmel-konge, ser mig tiltale dig med uværdige ord uden tvivl på grund af vor møje og synder.*

5. Þú býðr, einn Kristr, Mistar linns viðum at tina fyr lærðum mónum qli lýti sín með iðran, ok heitið, snjallr hábrautar hreggvørðr, þegar seggjum sannri likn ok sýknu fyr vás ok galla = *Du byder, eneste Kristus, mændene at opregne for de gejstlige alle deres synder med anger, og du lover, himlens vise vogter, straks mændene sand miskundhed og frikendelse for deres møje og fejl.*

6. Oss verðr ey, nema þessum aldr várn boðum haldim,
menn búisk morgu sinni,
meiri ógn, við þeiri,
hver þvit hætt ráð børva
hljóms á øfsta dómi
upp fyr allri skepnu
ósogð koma lögðis.
7. Ungr vøndumk ek, yngvi,
ofderfila at hverfa
(litt gáðak þá), þjóðar,
(þin) ept vilja minum;
enn snørak jafnan mínum,
ilt ráð þás mik vilti,
dýrð hittandi dróttinn
dáðrakkr, við pé rnakka.
8. Ofloßkván høfum cesku
aldr várn spanit sjaldan,
barkat blóm af verkum
bráðgort, frá ódgðum,
itr, þás opt á móti
ófríð risu bliðum,
mærð-vinnandi manna,
min verk boðum þinum.
9. Gerðak opt i orðum,
eljunsterkr, semi verkum,
hreggs bjartloga, ok hyggju,
hróts, i gogn pé, dróttinn,
þræll hefr þinn i allan
þann, lísgjafi manna,
ófs grøndugrar andar
ástsauðr hratað dauða.

6. Oss verðr ey meiri ógn, nema haldim þessum boðum aldr várn; menn búisk morgu sinni við þeiri — þvit hver ósogð, hætt ráð lögðis hljóms børva koma upp fyr allri skepnu á øfsta dómi = *Vor rædsel bliver stadig større — man være ofte forbredt derpå —, medmindre vi fastholder disse bud hele vort liv, ti alle mændenes uudalte, farlige (onde) planer åbenbarer sig for alle skabninger ved den sidste dom.*

7. Ungr vøndumk ek, yngvi þjóðar, ofderfila at hverfa ept vilja mínum — litt gáðak på þin —, enn snørak jafnan hnakka minum við pé, dáðrakkr, dýrð hittandi dróttinn, þás ilt ráð vilti mik = *Som ung vænnede jeg mig, menneskenes konge, overmodigt til at gå frem efter min egen vilje — jeg censede dig da kun lidet —; fremdeles vendte jeg altid ryggen til dig, kraftige, herlige herre, når et ondt forehavende forvildede mig.*

8. Høfum sjaldan spanit ofloßkván cesku aldr váru frá ódgðum; barkat bráðgort blóm af verkum — þás ófríð verh min risu opt á móti þinum bliðum boðum, itr mærðvinnandi manna = *Jeg har sjælden lokket min ungdoms træge alder fra misgærning — jeg høstede ikke tidlig modnet frugt af mine gærninger(?) — da mine stygge handlinger rejsté sig ofte imod dine blide bud, herlige fremmer af menneskene.*

9. Gerðak opt i orðum sein verkum ok hyggju i gogn pé, eljunsterkr dróttinn bjartloga breggs hróts; þinn þræll. ástsauðr, lísgjafi manna, hefr hratað i allan þann dauða ófs grøndugrar andar = *Jeg handlede ofte i ord så vel som gærning og tanke imod dig, himlens stærke fyrste; din træl,*

10. Þinn hefr þunglig unnit
(þat færir mjók) sørí
synðugr þjónn (frá svinnu)
sóltjalds konungr (aldir);
mæltak mart þats spilti,
mætr vissir þat gætir
rauns, í rausan minni,
røðuls, fyr mér ok qðrum.
12. Bergðak brjösti saurgu,
byrjar hlunns, sem munni,
hreins, ok holdi þínu,
huggóðr jofurr, blóði;
þó sék, pengill skýja
þrifskjótr, meginljótir
hagir sýnask mér minir
margir, þar til bjargar.
11. Ókynni gatk, annan,
optsinnis þar vinna,
vigrar, ljóss, es vissak
veðr-Þrótt, á mik, dróttinn,
litt bark qnn ok ótta
undgjalfrs, fyr mér sjólfum,
grálinns geymirunna
glaðr þás dœmðak aðra.
13. Létk i ljós fyr Gautum
láðs nökkurar dáðir
laxa fróns, en leyndak
løskum þótt sem máttak,
seggja kind at sýndisk
(setrs) pokka mun betri
(vísi hár) an værak
(vel kunnum því, sunnu).

uden kærlighed, menneneskenes freiser, er styrtet i al den død for en overmåde syndefuld sjæl.

10. Synðugr þjónni þinn, sóltjalds konungr, hefr unnit þunglig sørí — þat færir aldir mjók frá svinnu —; mæltak mart í rausan minni, þats spilti fyr mér ok qðrum; vissir þat, mætr gætir røðuls rans = *Din syndige træl, himlens konge. har aflagt tunge eder; det fjærner menneskene langt fra det hæderlige; jeg har talt meget i min løse tale, som har bragt mig og andre fordærv; det vidste du, himlens dyrebare vogter.*

11. Gatk optsinnis vinna ókynni á mik þar, es vissak annan vigrar veðr-Þrótt, dróttinn ljóss; bark litt qnn ok ótta fyr mér sjólfum, þás dœmðak glaðr aðra geymirunna undgjalfrs grálinns = *Ofté gjorde jeg mig skyldig i unoder, hvor jeg vidste, at andre mænd gjorde det, lysets herre; jeg nærede ringe angst og frygt for mig selv, da jeg glad dömte andre mænd.*

12. Bergðak saргу brjösti sem munni blóði ok holdi þínu, huggóðr jofurr hreins byrjar hlunns; þó sék þar til bjargar, þrifskjótr pengill skýja; mér sýnask margir minir hagir meginljótir = *Med urent bryst og mund har jeg nydt dit blod og kød, himlens milde konge; dog vænter jeg mig hjælp fra dig, skyernes hjælpende konge; jeg finder mange af mine handlinger overvættes stygge.*

13. Létk i ljós fyr Gautum fróns laxa láðs nökkurar dáðir, en leyndak løskum þótt sem máttak, at sýndisk seggja kind pokka mun betri an værak; vel kunnum því, här visi sunnu setrs = *Jeg viste mændene nogle (gode)*

14. Hendak hverjar stundir,
Hlakkar borðs es þorðak,
miska-ráð, fyr meiðum,
minn lifgjafi, at vinna;
miðr óttuðumk yðra
ósjaldan, gramr tjalda
(því vasa hagslept) hyrjar
heiðs, an gumna reiði.
15. Hétk opt fyr lið láta
lasta verk til fasta
þér, en þekkjak dýrar,
þeyláðs konungr, dáðir;
enn snörumk ey til minna
aptr, landreki krapta,
esa vanði sá, synða,
sjaldreyndr kyni aldar.
16. Hefr, at hvern of rifjak,
harri minn, til fjarri,
grandi firðr, þanns gerðak
geig, es sék þík eigi,
elsku kuðr, alls yðvarr
qðlingr, hef ek, røðla,
aumligr þræll i qllum
afgerðum mik vaðan.
17. Hverr es greppr, sás gerra,
grunnúðigr, þér unna
(slikr hófum synðar auki
sótt) heimstqðu dróttinn;
þú biðr qld, en aðrir,
almáttigr goð, sáttu,
ýta ferð at yrði
aldýr, sökum valda.

handlinger, men skjulte min efterladenhed, som jeg kunde, for at jeg skulde synes betydelig bedre end jeg var; det var jeg vel tilfreds med, himlens høje fyrste.

14. Hendak hverjar stundir, lifgjafi minn, at vinna miska-ráð, es þorðak fyr Hlakkar bords meiðum; miðr óttuðumk ósjaldan yðra reiði an gumna, heiðs hyrjar tjalda gramr; því vasa hagslept = *Jeg greb enhver stund, min livinger, for at udøve syndig gærning, som jeg turde for menneskene; mindre frygtede jeg ofte din vrede end menneskenes, himlens konge; det kunde jeg ikke let holde op med.*

15. Hétk þér opt til fasta láta lasta verk fyr lið, þeyláðs konungr, en þekkjak dýrar dáðir; enn snörumk ey aptr til minna synða, krapta landreki; sá vanði esa sjaldreyndr kyni aldar = *Ofte lovede jeg dig, himlens konge, fuldt og fast at opgive lastefulde gærninger, og finde behag i gode handlinger; endnu stadig vendte jeg dog tilbage til mine synder, miraklers konge; den sædvane er ikke sjælden prøvet af menneskeheden.*

16. Hefr til fjarri, at of rifjak hvern geig, þanns gerðak, es sék þík eigi, harri minn grandi firðr, alls ek, aumligr þræll yðvarr, elsku kuðr qðlingr røðla, hef vaðan mik i qllum afgerðum = *Det er langt fra, at jeg kan opregne enhver fejl, jeg har begået, når jeg ikke ser dig, min konge, fri for synd; da jeg, din uselige trøl, har indviklet mig i alle slags forseelser, du for din kærlighed kendte solkonge.*

17. Hverr greppr es grunnúðigr, sás gerra unna þér, dróttinn heimstqðu, slikr synðar auki hófum sótt; þú biðr qld sáttu, almáttigr goð, en aðrir valda sökun, at ýta ferð yrði aldýr = *Enhver den er ensfoldig, som*

18. Ítr, lýstir þú ástar,
élserkjar gramr, merki
láðs til lyptimeiða
linns i hérvist þinni;
goð, rétt goðdóm yðvarn
(glataš mein af því) hreinan
(hølða liðs) at hylja,
hár, manndómi výrum.
19. Pú vast, mæztr, frá meyju
(mikil dyrð es þat fyrðum),
hauðrs, i heim með lýðum
hildingr, borinn mildri;
sæll bart óstyrkð alla,
ágætr, ok meinlæti,
skrýðir skýja slóðar
skrín, á likam þínum.
20. Skjoldungi erum skyldir
skýja tjalds ok aldar
greitt sem gófgast mætti
grandlausum stef vanda.
Ern skóp hauðr ok hlýrni
heims valdr sem kyn beima,
qrr es ok ollu dýrri
élsenrs konungr betri.
21. Endr vart barðr ok bundinn,
buðlungr, meginþungar,
hlýrnis elds, af hølðum,
hár, fyr sekðir várar;
enn lézt, qldu runna
angrstriðir, þik siðan,
viggs, meðal vándra seggja,
vegligr, á tré negla.

ikke elsker dig, verdens herre; en sådan tyngde har hjemsgøt mig; du beder menneskeheden om forlig, almægtige gud, men andre volder, at menneskeheden blev meget dyr.

18. Ítr gramr élserkjar, þú lýstir merki ástar til linns láðs lyptimeiða i hérvist þinni; hár goð, rétt at hylja yðvarn hreinan goðdóm výrum manndómi; mein hølða liðs glataš af því = *Himlens herlige konge, du viste tegn på din kærlighed til menneskene i dit ophold her; høje gud, du skjulte din rene guddom under vor menneskelighed; mændenes mén helbredes ved det.*

19. Pú vast, mætr hildingr hauðrs, borinn i heim með lýðum frá mildri meyju; þat es mikil dýrð fyrðun; ágætr skrýðir skýja slóðar skrín, bart sæll alla óstyrkð ok meinlæti á likam þínum = *Du var, jordens herlige konge, født i verden blandt menneskene af den gudfrygtige mør; det er stor herlighed for menneskene; himlens udmærkede konge, du tålte lykkelig al svaghed og men på dit legeme.*

20. Erum skyldir vanda greitt grandlausum skjoldungi skýja tjalds ok aldar stef sem mætti gófgast: ern beims valdr skóp hauðr ok hlýrni sem kyn beima; qrr élsenrs konungr es ollu betri ok dýrri = *Jeg er forpligtet til uden omsvøb at digte stev så godt som muligt for himlens og menneskenes skyldfrie konge: verdens raske skaber dannede jorden og himlen så vel som menneskene; himlens gavmilde konge er bedre og herligere end alt andet.*

22. Þjófr annarr tók þannig, þrifvaldr gofugr, aldar (sól) vas hans ofs ok ælig ósæl) við gram mæla: nú sýn afl, ens eina alls þú goðs sonr kallask, ok með qflgu riki, oss, stig niðr af krossi.
23. Yðr nam annarr kveðja illvirki svá, stillir hás, þás hræddisk píslir, hriðar nausts, með trausti:
22. minnsk þú, mildingr sunnu, mín, kvað bauga tírir, þitt (ák hag til hættan heldr) es kómr i veldi.
24. Hlaut af yðr sem aðrir auðbrjótr meginþjóta, láðs, þeirs löstum eyða, likn skepjandi ríkis; sókndeili hét sélum sannviss paradísar (gæf reyndusk þau þjófi þín heit) friðar veitir.

21. Endr vart, hár buðlungr hlýrnis elds, barðr ok bundinn af hóldum fyr várar meginþungar sekðir; enn lézt, vegligr angrstriðir qldu viggur runna, síðan negla bik á tré meðal vándra seggja = *Fordum blev du, solens høje konge, slæt og bunden af mændene for vore meget tunge synder; fremdeles lod du, menneskenes høje frelser, siden nagle dig på træet imellem onde mænd.*

22. Annarr þjófr tók mæla þannig við gram aldar, gofugr þrifvaldr, — sál hans ósæl vas ofs ok ælig — nú sýn oss afl, alls þú kallask sonr ens eina goðs, ok stig niðr af krossi með qflgu riki = *Den ene røver talte således til menneskenes konge, høje gud, — hans usalige sjæl var overmodig og elendig —: vis os nu din styrke, eftersom du kalder dig den eneste guds són, og stig ned fra korset med stærk magt.*

23. Annarr illvirki nam kveðja yðr svá með trausti, stillir hás hriðar nausts, þás hræddisk píslir: minnsk þú mínn, mildingr sunnu, — kvað bauga tírir —, es kómr i veldi þitt; ák heldr til hættan hag = *Den anden røver tiltalte dig således fortrestningsfuldt, du den høje himmels fyrste, da han ræddedes for pinslerne: mindes mig, sørkonge, — sagde manden —, når du kommer i dit rige; jeg har en meget farlig stilling.*

24. Auðbrjótr hlaut af yðr, skepjandi láðs ríkis, meginþjóta likn, sem aðrir, þeirs eyða löstum; sannviss friðar veitir hét sókndeili sélum paradísar; þau heit þin reyndusk þjófi gæf = *Manden fik af dig, jordrigets skaber, en meget hurtig nåde ligesom andre, der frigør sig for synder; den sandkyndige fredgiver lovede manden paradisets salighed; disse dine løfter viste sig at være saliggørende for røveren.*

25. Hollostu gefr hæsta
hring-Þrótt með sér dróttinn
saðr, þeims, sinna, iðrask,
synða lausn ok ynði.
Ern osv. [v. 20].
26. Hverr myndi svá hendir
harðgeðr loga fjarðar,
éla ranns, ef ynni,
itr gervir, þér, ritar,
at, þreknenninn, þinni
þollr, sættandi, mætti
ógrátandi, ýta,
ormlands hjá kvøl standa.
27. Sæll, tókt einn fyr allar
óverðr guma ferðir,
28. Hilmir, reis, ens hæsta
hriðtjalds, ór grøf siðan,
flýtileygs, á frægjum,
friðsamr, degi priðja,
ok ráðvisa, ræsir
regnhallar, vant vegna,
áðr þás yðvarr dauði,
aldyggr, fira, hryggði.
29. Leitt i lopt upp, dróttinn,
(litu górla þat vitrir)

25. Saðr dróttinn gefr hring-Þrótt, þeims iðrask, hæsta hollostu með sér, lausn synða sinna ok ynði, osv. = *Den sande gud giver den mand, som angrer, den højeste gunst hos sig, syndernes forladelse og fryd.*

26. Hverr hendir fjarðar loga myndi svá harðgeðr, ef ynni þér, itr gervir éla ranus ritar, at pollr ormlands mætti standa ógrátandi hjá kvøl þinni, þreknenninn sættandi ýta = *Hvilken mand vilde være så hård-sindet, hvis han elskede dig, solens udmærkede skaber, at han uden at græde kunde stå og se på din pine, menneskenes kraftige forsoner.*

27. Sæll sannstýrandi sólhauðrs, tókt einn óverðr sáran dauða á þik fyr allar ferðir guma; ok leystir, fira dróttinn, hølða ferð ór harðri harms gnött; þú unnir liðfasta runnum lifs = *Himlens salige sandstyrer, ene tog du uden skyld den smærtefulde død på dig for alle menneskeskarer, og du befride, menneskenes konge, menneskene fra alle de hårde sorger; du undte mændene livet.*

28. Friðsamr hilmir flýtileygs ens hæsta hriðtjalds reis siðan ór grøf á frægjum priðja degi, ok vant, aldyggr ræsir regnhallar, segna ráð-visa fira, þás yðvarr dauði hryggði áðr = *Solens fredeskende konge, du stod siden op af graven på den navnkundige tredje dag, og du fyldte, himlens algode hersker, de kluge mænd med fryd, hvem din død før havde bedrøvet.*

29. Leitt i lopt upp, dróttinn himins, af foldu, skrýddr, fylgjandi helgu holdi, vitrir litu górla þat vitrir; áðr ok siðan trúir qld þik aldýran stýra allri

himins, fylgjandi helgu holdi skrýddr, af foldu; áðr trúir qld ok síðan aldýran þik stýra, skrinneypnandi, skepnu, skýstalls, sælu allri.

30. Ítr lofar engla sveitar allr herr salar fjalla vist með vegsemð hæstri vorð ok menn á jorðu.
Ern osv.

31. Enn mun qðru sinni qðlingr koma hingat mána tjalds enn mildi, með til dóms at kveðja;

geisar eldr ok œsisk qlna fold; ór moldu ferð vaknar þá fyrða flest við ugg enn mesta.

32. Engr mun alls á þingi isheims vesa þvísa jóskreytandi ítrum óttalauss fyr drótni, éla vangs því englar jofurs skjalfa þá sjalfir, (ógn tekr móttug magnask), mæts, við ugg ok hræzlu.

33. Hørð munat hógligt verða hjalmstýranda ens dýra

sælu skepnu, skýstalls skrinneypnandi = *Du for op i luften, himlens konge, fra jorden, forklaret følgende dit hellige legeme; vise mænd så det tydelig; før og senere tror man at du fuldkommen herlig styrer skabningens hele salighed, du som holder himlen i din hånd.*

30. Allr ítr herr engla sveitar lofar vist ok menn á jorðu vorð fjalla salar með hæstri vegsemð osv. = *Hele den udmarkede engleskare og menneskene på jorden lovpriser tilvisse himlens vogter med den højeste hæder.*

31. Enn mun enn mildi qðlingr mána tjalds komu hingat qðru sinni at kveðja með til dóms; eldr geisar ok qlna fold œsisk; flest ferð fyrða vaknar þá ór moldu við enn mesta ugg = *Atter vil him'ens nådige konge komme hertil anden gang for at samle menneskene til dommen; ilden raser og havet svulmer; alle mennesker vågner da fra døde under den største frygt.*

32. Alls engr isheims jóskreytandi mun vesa á þvísa þingi óttalauss fyr ítrum drótni, því englar mæts jofurs éla vangs skjalfa þá við ugg ok hræzlu; móttug ógn tekkr magnask = *Ikke et eneste menneske vil være på dette ting uden frygt for den herlige gud, ti selve den herlige himmelkonges enge ryster da af angst og bæven; en stærk rædsel vil opstå i fylde.*

33. Munat verða hógligt synðgum mænnum at forðask hørð sekðar- orð ens dýra sunnu hjalmstýranda; því sør ok kross dyggs dróttins vårs

sunnu synðgum mōnum
sekðar-orð at forðask,
systkin mín, þvit sýnask
sór ok kross fyr ossu
dróttins vårs með dreyra
dyggs augliti hryggú.

(goð 's an górvatlæt æðri
gœzku fyldr) sem skyldi.
Sterk lofar drótt ok dýrkar
dagstalls konung snjallan,
himins es fylkir fremri
fróðr hvívetna góðu.

34. Vér getk fått at færin
frammi i orða glammi
at dáðgeymis dómi
dýrðar gjarns of varnir,
endr ef eigi vendum
aldar kyns fyr synðir
(heldr reynisk þat hólðum
hætt) við gram til sættar.

36. Dóms-orði lýkr dýrðar
dróttar valdr á aldir,
þars greinisk lið ljóna
loks í tvenna flokka;
spónð lætr ɔll til yndis
óttlaust af því móti
sunnu hvéls ok sælu
sin börn konungr fjornis.

35. Orð megu vønduð verða
vist aldrigi Kristi

37. Gumar lita þá gæti
(gengr alt við kør drengjum)

með dreyra sýnask fyr ossu hryggú augliti, syskin min = *Det vil ikke blive let for de syndige mennesker at undgå skyldens (fordømmelsens) hårdes ord af himlens dyre styrer; ti vor gode herres sår og kors med blodet vil komme til syne for vort bedrøvede åsyn, mine sækende.*

34. Getk, at vér færin fått framm of varnir i orða glammi at dómi dýrðar gjarns dáðgeymis, ef vendum eigi endr til sættar fyr synðir við gram aldar kyns; þat reynisk hólðum heldr hætt = *Jeg formoder, at vi vil fremføre lidet værn i højroset tale ved den helighedskære guds dom, dersom vi ikke igen vender os til forlig for vores synder med menneskenes konge; det viser sig at være meget farligt for menneskene,*

35. Orð megu vist aldrigi verða vønduð Kristi sem skyldi; gœzku fyldr goð 's æðri an górvatlæt: sterk drótt lofar ok dýrkar snjallan konung dagstalls; fylkir himins 's fremri hvívetna góðu = *Ordene kan tilvisse aldrig vælges for Kristus så godt som det skulde være; den af gudhed opfyldte gud er højere end alt andet; den stærke skare lovpriser og hædrer himlens vise konge; himlens kyndige fyreste er ypperligere end alt hvad der er godt.*

36. Valdr dróttar dýrðar lýkr dóms-orði á aldir, þars lið ljóna greinsk loks í tvenna flokka; konungr fjornis sunnu hvéls lætr spónð ɔll börn sin af því móti óttlaust til yndis ok sælu = *Han som giver menneskene hæder dømmer skulerne, hvor menneskene endelig deles i to skarer: himlens konge fører alle sine børn fra det mørke uden frygt til frys og salighed.*

heilags Krists í hæstum
himinljóma goðdómi;
oss skyldi sú aldri
unaðs-gnótt fira dróttins
(þar 's orsløngvi engum
angrsamt) ór hug ganga.

38. Þjóð á hart, sús hlýða
hildings boðum vildit
lofða kyns meðan lifði,
lýtum kend fyr hendi;
sú rasar aum i aumar
æ vísligar píslir;
ey gróetir þar ýta
uggr, en vætki huggar.

39. Fnyk þola flærðar auknir
fleygjendr þrimu leygjar,

þar liggr elds á qldum
imu frost með brima;
morg 's qnnur þar manna
meiri ógn ok fleira
angr, an ór megi tunga,
óvegs, frá því segja.

40. Mjók gengr móitr ok riki
mæts varðanda jarðar
(lýð dugir helzt at hræðask
hann) of alt vit manna.
Sterk osv.

41. Kosti hvern við harra
(hætt 's ella mjók) sættask
byrjar láðs (hvat biðum)
blakkvaldr þrumu tjalda;

37. Gumar lita þá gæti himinljóma í hæstum goðdómi heilags Krists; alt gengr drengjum við kör; oss skyldi sú unaðsgnótt fira dróttins aldri ganga ór hug; þar 's engum orsløngvi angrsamt = *Mændene vil da se himmelglansens vogter i den hellige Kristus' höjeste guddom; alt vil gå mændene efter ønske; aldrig skulde den guds fryds rigdom gå os af minde; dér er alle mænd fri for bekymringer.*

38. Lýtum kend þjóð, sús vildit hlýða boðum hildings lofða kyns meðan lifði, á hart fyr hendi; sú rasar æ aum i aumar vísligar píslir; uggr gróetir þar ýta ey, en vætki huggar = *De mænd, fulde af fejl, som ikke vilde lyde menneskenes konges bud medens de levede, har kvaler at vænte; de styrter altid elendige i elendige visse pinsler; kvide bedrøver altid mændene dér, og der er intet der trøster.*

39. Flærðar auknir þrimu leygjar fleygjendr þola fnyk; þar liggr frost með bríma á ímu elds qldum; þar 's morg qnnur meiri ógn óvegs manna ok fleira angr, an ór tunga megi segja frá því = *De af falskhed opfyldte mænd tåler der stank; der ligger kulde med varme på mændene; der er mange andre større rædsler for de hæderløse mænd og flere sorger, end vor tunge formår at fortælle om.*

40. Mjók gengr móitr ok riki mæts jarðar varðanda of alt vit manna; lýð dugir helzt at hræðask hann osv. = *I høj grad overgår jordens herlige vogters magt og rige al menneskenes forstand; det er bedst for menneskene at frygte ham.*

- opt verðr ægis leiptra
ein stund viðum grundar
(trauðr erum òll at eyða
andar mein) at seinum.
42. Ungr skyldi þat óldu
eyktemjandi fremja,
gifrs es gómlum hœfir
gunntjalds boða at halda;
trauð verðr hond, en hlýða
hrynvengis má engum
Gaut nema gor verk bœti
grundar mens, af venju.
43. Ræfrs esat löngu lifi
lungbeitöndum heitit,
- (ryms finna þat runnar
randelds) af gram landa;
því 's hringskúrar hverjum
hag sinn með trú fagri
yngra þoll ok ellra
einsætt at vel hreinsi.
44. Leygs hefr dánar-dœgri
dáðreyndr jofurr leynða
svana flugreinar sinu
sviptendr jöru skiptar,
þvit fróspennir finna
fagrtjalda vill aldri
dœlar seiðs við dauða
dúnmeiða vanbúna.

41. Hverr blakkvaldr byrjar láðs kosti sættask við harra þrumu tjalda; ella 's mjök hætt hvat biðum; opt verðr ein stund at seinum ægis grundar leiptra viðum; erum trauðr at eyða òll andar mein = *Enhver mand stræbe efter at udsone sig med himlens konge; ellers er det meget uvist hvad vi opnår; ofte bliver én stund for sent for mændene; vi er træge til at bøde på alle vore åndelige mén.*

42. Óldu eyktemjandi skyldi fremja þat ungr, es hœfir gómlum gunntjalds gifrs boða at halda; hond verðr trauð af venju, en engum grundar mens hrynvengis Gaut má hlýða, nema bœti gor verk = *En mand skulde som ung udøve hvad der sømmer sig for en mand som gammel at gøre; hånden forlader ikke let sin vane, men ingen mand vil kunne slippe for at gøre bod for sine gjorte gærninger.*

43. Lungbeitöndum esat heitit löngu lifi af landa ræfrs gram; randelds ryms runnar finna þat; því 's hverjum hringskúrar þoll, yngre ok ellra einsætt, at hreinsi vel hag sinn með fagri trú = *Det er ikke lovet mændene at leve længe af himlens konge; mændene mærker det; derfor kan enhver mand, yngre så vel som ældre, se, at det bedste er, at han renser sig og sin vandel med smuk tro.*

44. Dáðreyndr jofurr svana flugreinar leygs hefr leynða sviptendr jöru skiptar dánar-dœgri sinu, þvit sagrtjalda fróspennir vill aldri finna dœlar seiðs dúnmeiða vanbúna við dauða = *Solens dådprøvede konge har skjult mændenes dødsdag for dem, ti himlens omspænder vil aldrig finde menneskene uforberedte på døden.*

45. Háborgar, fæsk hvergi
hald pats bresti aldri,
hreggs nema, horskum seggjum,
heitfastr jofurr veitir.
Sterk *osv.*
46. Enn lætk sagðan svinnum
sárklungrs viðum, þungan
hótt, pats hvern dag ættim
hræðask, framm i kvæði;
þjóð mun sýna síðan
slœmr miskunnar dœmi
(ek skylda þó aldri
ugglauss) þaus mik hugga.
47. Litk optliga ýta
óglíkan mik fíkjum
- (aukumk sör í sliku
sólt) ástvinum dróttins;
þeir bundusk vel vándra
verka ógnar sterkir
brigða skjótt ok bætta
bógsvells metendr ella.
48. Frétt hafa dyggvar dróttir,
Dávið konungr síðan
snilli vanðr ept synðir
síðabót at tók skjóta;
bliðr nam þengill þýðask
(þat 's bann) konu annars,
en réð, svát bar brýðum,
búandmann af því svanna.
49. Drengr réð brátt at beiða
buðlung ept hag þungan

45. Hvergi fæsk hald horskum seggjum, þats aldri bresti, nema heitfastr jofurr hreggs háborgar veiti *osv.* = *Ingensteds opnás hjælp for de vise mænd, som aldrig svigter, medmindre himlens konge, som holder sine løfter, giver den.*

46. Enn lætk sagðan framm i kvæði svinnum sárklungrs viðum þungan hótt, þats (pamns?) ættim hræðask hvern dag; slœmr mun síðan sýna þjóð dœmi miskunnar. þaus hugga mik: ek skylda þó aldri ugglauss = *Fremdeles vil jeg fremføre i mit digt for de kluge mænd den tunge vandel, som vi daglig burde ræddes; digitets slutning vil siden vise folk eksempler på miskundhed, som træster mig; dog burde jeg aldrig være uden frygt.*

47. Litk mik optliga fíkjum óglíkan ástvinum ýta dróttins; sör sótt aukumk i sliku; þeir bógsvells metendr ógnar sterkir bundusk vel vándra verka ok bætta ella brigða skjótt = *Jeg ser mig ofte grumme ulig menneskenes herres kære venner; en svar kummer opstår for mig deraf; de mænd, stærke i rædelsen, afholdt sig tappert fra onde gærninger eller også bødede de meget snart på dem.*

48. Dyggvar dróttir hafa frétt, at Dávið konungr, snilli vanðr, tók síðan ept synðir skjóta síðabót: bliðr þengill nam þýðask konu annars — þat 's banu — en réð af því búandmann svanna, svát bar brýðum = *Brave folk har hørt, at kong David, vant til dyd, forbedrede senere efter sin synd hurtig sin vandel; den blide konge elskede en andens hustru — det er forbudt — og sørgede for kvindens mands død hurtig derefter.*

høppum reifðr, sem hœfði,
himinrikis sér likna;
fekk an fyrr af harra
friðr landreki síðan
(hann réttisk svá) sunnu
sætrs vingjafar mætri.

(raun lýsir þat) ræsir
rikr óstyrkðir slikar,
at bæri mun meiri
malmrunnur várkunnir,
menn þótt misgort ynni,
margfriðr skorungr síðan.

50. Nitti einn við ótta
itr postoli ritar
fróns musteris festi
forðum þýjar orða;
en pegars iðran sanna
aldrprýðir fekk lýða,
Pétr vann glöep með gráti
grandlauss þvegit vandla.

52. Hlaut Mária mætum
miskunn af gram sunnu,
víns þás virða reynis
Vör þó fœtr með tórum;
snjallr vann snót frá òllum
senn misgerðuur hennar
gumna vørðr, es gerðu
goði treystisk Bil, leysta.

51. Því lét seggja sveitar
sinn postola finna

53. Slik styrkja mik merki,
minn goð, undra þinna,

49. Drengr, høppum reifðr, réð brátt ept þungan hag at beiða buðlung himinrikis séli likna, sem hœfði; friðr landreki fekk síðan mætri vingjafar an fyrr af sunnu sætrs harra; hann réttisk svá = *Manden, som der gaves lykke, bad hurtig efter sin tunge synd himmerigs konge om nåde for sig, som han skulde; den udmærkede konge fik siden endnu herligere venne-gaver end för af himlens konge; han genrejste sig således.*

50. Einn itr postoli nitti forðum við ótta þýjar orða festi fróns musteris ritar; en pegars aldrprýðir lýða fekk sanna iðran, vann grandlauss Pétr þvegit vandla glöep með gráti = *En udmærket apostel fornægtede forðum af frygt for en tjænestékvindes ord solens styrer; men så snart menneskenes forbedrer fik oprigtig anger, vaskede den syndfrie Petrus omhyggelig sin forseelse bort med sin gråd.*

51. Því lét ríkr ræsir seggja sveitar sinn postola finna slikar óstyrkðir — raun lýsir þat —, at margfriðr skorungr bæri síðan mun meiri várkunnir malmrunnur, þótt menn ynni misgort = *Derfor lod menneskenes mægtige konge sin apostel føle sådan mangel på styrke — erfaringen viser det —, forat den herlige kæmpe senere skulde så meget hellere bære over med menneskene, når de begik synder.*

52. Mária hlaut miskunn af mætum gram sunnu, þás víns Vör þó fœtr virða reynis með tórum; snjallr vørðr gumna vann snót leysta senn frá òllum misgerðum hennar, es gerðu Bil treystisk goði = *Maria fik*

þótt atferðin yrði
ór herflig, stórum,
leiptra hróts at láta
láðvaldr myni aldri,
glaðr ef glöpa iðrumk,
glóða, mik fyr róða.

54. Sólu veittak, sættir,
(sárr es minn hugr) þinni
bana hættigar benjar,
bragna kyns, fyr synðir,
nú beiðum þik, þjóðar
þrekfœðandi, grœða
andar sör, paus óru
ósvífr glata lífi.

55. Brigðr es heimr, sás hugðak,
hann døkkvir sið manna,
opt verðr lýðr á láði
lastauðigr, vinfastan;
eykr, sás eigi rœkir
orð þín, friðar tñir,
hjørva þollr, en hylli
hans leitar, sér vansa.

56. Tregr emk ljót at láta
lasta-verk til fasta,
mér hagar opt fyr augum,
æligs móðs fyr róða;
þess ák mér at meiri,
margrikr joðfurr, liknar,

miskundhed hos solens herlige konge, da kvinden tode menneskenes prøvers fødder med sine tåre; menneskenes kluge vogter løste kvinden straks fra alle hendes synder, da hun stolede på gud.

53. Slik merki undra þinna, minn goð, styrkja mik stórum, þótt atferðin ör yrði herflig, at leiptra hróts glóða láðvaldr myni aldri láta mik fyr róða, ef iðrumk glaðr glopa = *Slige tegn på dine undergærninger, min gud, indgiver mig det i høj grad styrkende håb, uagtet vor opfærsel blev hæslig, at himlens konge aldrig vil slå hånden af mig, hvis jeg glad angør mine synder.*

54. Sólu þinni veittak benjar fyr bana hættigar synðir, sættir bragna kyns; sárr es hugr minn; nú beiðum þik, þjóðar þrekfœðandi, grœða andar sör, paus ósvífr glata lífi óru = *Jeg tilføjede din sjæl sår ved mine dødsfarlige synder, menneskenes forliger; min sjæl er sår; nu beder jeg dig, folkenes styrker, at helbrede de sjælesår, som uskånsomme forspilder vort liv.*

55. Brigðr es heimr, sás hugðak vinfastan; hann døkkvir sið manna, opt verðr lýðr á láði lastauðigr; hjørva þollr, sás eigi rœkir orð þín, friðar tinir, en leitar hylli hans, eykr sér vansa = *Svigefuld er den verden, som jeg trode var pålidelig; den formørker menneskenes vandel; ofte bliver folk på jorden rige på laster; den mand, som ikke efterlever dine ord, fredstifter, men søger dens gunst, beskæmmer sig selv.*

56. Tregr emk at láta til fasta ljót lasta verk æligs móðs fyr róða; mér hagar opt fyr augum; þess at meiri liknar ok friðar ák biðja þik sjalfan mér, margrikr joðfurr fleygs foldar øegis = *Uvillig er jeg til helt og*

fleygs, ok, foldar œgis, friðar sjalfan þik biðja.	nema lastauknum likna, logskrín, vilir þinum sjalfr, þeims synðir skelfa, sæll gervandi, þræli.
57. Heldr dœmðu mik, hølða happvinnandi, þinni neir af miskunn dýrri, mætastr, an réttlæti; lit ok virð, sem vættik, valdr blásinna tjalda hreggs, at hjølp of þiggi, hár, óstyrkðir várar.	59. Hlut meguð hvern til gotna, happkunnig, miskunnar ramligs bús af ræsi røðuls, Mária, qðlask; vest ávalt at trausti, vegstýris, mér dýru, mild, at missak aldri, móðir, yðvars góða.
58. Hvar megum oss, enn ɔrvi ýta kyns, fyr synðar sárar sekðir órar, sættir, skjóls of vætta,	60. Vættik oss með ótta, alskirt himins birti

holdent at forlade den elendige sjæls stygge lastens gærninger; de er ofte fordelagtige for mine øjne(?) ; desto større nåde og fred for mig har jeg at bede dig selv om, den rullende himmels mægtige konge.

57. Dœmðu mik heldr, mætastr happvinnandi hølða, meir af þinni dýrri miskunn au réttlæti; lit ok virð óstyrkðir várar, sem vættik, at of þiggi hjølp, hár valdr blásinna hreggs tjalda = *Döm mig hellere, menneskenes herligste freiser, mere efter din herlige nåde end retsfærdighed; se på og bedøm vore skrøbeligheder, som jeg vænter må få hjælp, den vindomsuste himmels høje styrer.*

58. Hvar megum of vætta oss skjóls fyr sárar synðar sekðir órar, enn ɔrvi sættir ýta kyns?; nema vilir sjalfr likna þinum lastauknum þræli, þeims synðir skelfa, sæll gervandi logskrín = *Hvor kan vi vænte os læ for vores synders svære skyld, gavmilde forsoner af menneskeheden, medmindre du selv viser din lastbetyngede træl, hvem synderne forskrækker, din nåde, himlens salige skaber.*

59. Meguð, happkunnig Mária, qðlask hvern hlut til miskunnar gotna af ræsi ramligs røðuls bús; vest ávalt mér at dýru trausti, mild móðir vegstýris, at missak aldri yðvars góða = *Du kan, lykke-kendte Maria, opnå alt til nåde for menneskene hos himlens den stærke styrer; vær du mig altid til dyrebar støtte, guds fromme moder, så at jeg aldrig savner eders godhed.*

60. Vættik oss með ótta mildi af þér, alskirt høfuðmusteri ens hæsta hildings himins birti, þvíþið friðir siðir hugga hug minn, en vårt lif

hoſuðmusteri ens hæſta
hildings, af þér mildi,
hauðrs, þvit hugga friðir
hug mínn siðir þinir,
grams kastali enn glæſti
glyggs, en vårt líf hryggvir.

(trús) við tírar ræſi
(trausts leitak) mér veita,
svát óbættan ættim
engi kost, þás drengja
jofurr vill andar krefja
áſtenninn hal þenna.

61. Verðrat, bliðr, fyr borði
brjótr, hoſdingi snóta,
(mjók treystumk því) Mistar
myrkleygs, sás þík dyrkar,
þvit vegskjótust veita.
veðrs landreka strandar,
vilt, svinn, ok mátt mónum,
móðir, alt et góða.

63. Ær látið þau, ýta,
atferðar lok verða,
miskunnandi, minnar,
margrikr, at þér liki,
svát frá yðr i ítru
(oss kjósum þat) ljósi,
veglyndr veðra grundar
valdr, skiljumk ek aldri.

62. Hvern biðk hald ok árnan
helgan mann ens sanna

64. Létum hróðr, þanns heitir
Harmsól, fetilhjóla

hryggvir, enn glæſli kastali grams glyggs hauðrs = *Jeg vænter os med bæven nåde af dig, strålende hovedtempel for solens höjeste konge, ti dine herlige sæder trøster mit sind, medens vort liv bedrøver det, den himmelske konges prægtige borg.*

61. Verðrat brjótr Mistar myrkleygs fyr borði, sás dyrkar þík, bliðr hoſdingi snóta, mjók treystumk því, þvit vilt vegskjótust ok mátt, svinn móðir veðrs strandar landreka, veita mónum alt et góða = *Ingen mand fortaber, som tilbeder dig, kvinders blide høvding, i høj grad faester jeg lid dertil, ti du, himmelkongens vise moder, rask til at give hæder, vil og kan yde menneskene alt hvad der er godt.*

62. Biðk hvern helgan mann veita mér hald ok árnan við ræſi ens sanna tirar, — leitak trús trausls, — svát ættim engi kost óbættan, þás áſtenninn jofurr drengja vill krefja þenna hal andar = *Jeg beder enhver hellig mand at yde mig støtte og forbón hos den sande hæders konge — jeg søger pålidelig støtte —, så at jeg intet kan have usonet, når menneskenes kærlighedsfulde konge afkræver denne mand (mig) sjælen.*

63. Látið ér, margrikr miskunnandi ýta, þau lok atferðar minnar verða, at liki þér, svát ek skiljumk aldri frá yðr i ítru ljósi — kjósum oss þat —, veglyndr valdr veðra grundar = *Lad du, menneskenes mægtige frelser, afslutningen på min færd blive således, at den behager dig, så at jeg aldrig skiller fra dig i det herlige lys — det vælger jeg mig —. himlens ædelmodige styrer.*

fyr hugprúða hriðar
herðendr borinn verða;
mér biði hverr, es heyrir,
heimspenni, brag þenna,
œski-Þrór ok eirar
unnrøðla miskunnar.

65. Án lát engan þina,

angrlestandi, mesta
mann (deilir þat máli)
miskunn, jöfurr sunnu;
— er, laða skatna skirða,
sléttjalds, saman alla,
itr, þars aldri þrjóti
unaðs gnótt ok frið, dröttinn.

Eilífr kúlnasveinn.

Islandsk skjald, 12. árh.

1. Kristsdrápa(?), el. brudstykker af digte(?).

1. Hróts lýtr helgum krúzi
heims ferð ok lið beima,
sønn es an qll dýrð qnnur
einn sólkunungr hreinni. | 2. Hirð lýtr himna, dýrðar,
hrein Máriu sveini,
mølt viðr mildingr dróttar
(maðr 's hann ok goð) sannan. |
|---|---|

64. Létum hróðr, þanns heitir Harmsól, verða borinn fyr hugprúða herðendr fetilbjóla hriðar; hverr unnrøðla œski-Þrór, es heyrir þenna brag, biði mér heimspenni miskunnar ok eirar = *Jeg har fremfært et digt, som hedder Sorgens sol, for modige mænd; enhver mand, som hører dette digt, måtte bede gud om nåde og skånsel for mig.*

65. Lát engan mann án þina mesta miskunn, angrlestandi jöfurr sunnu; þat deilir máli; itr vørðr skýtjalds, dröttinn, laða saman alla skirða skatna, þars aldri þrjóti unaðs ok frið = *Lad intet menneske undvære din store miskundhed, solens sorg-fjærnende konge; det er af største betydning; himlens herlige vogter, herre, saml alle dæbte mænd hvor overflod af fryd og fred aldrig får ende.*

[E.] 1. 1. Ferð heims hróts ok lið beima lýtr helgum krúzi; sólkungr es einn hreinni an qll qnnur sønn dýrð = *Himlens skare og menneskenes mængde bøjer sig for det hellige kors; solens konge er ene renere end al anden sand herlighed.*

2. Hrein hirð himna lýtr sveini Máriu; mildingr dróttar viðr sannan dýrðar mølt; han es maðr ok goð = *Himlens rene hird tilbeder Marias són; menneskenes konge udøver en sand herligheds underkraft; han er menneske og gud.*

3. Mótr 's an menn of hyggi
mætr goðs vinar betri,
þó 's engla gramr qllu
orr helgari ok dýrri.
4. Himins dýrð lofar hólða
(hann 's alls konungr) stilli.
- 5(?). Bóru (mæt) á móti
malmþings viðir palma
(sveit hrauð) seggja bœti
(sorg), 's hann kom til borgar;
svá laðar siklingr skýja
sins hjarta til, hjartir
þeirs fyrða gram foera
fogr verk með trú sterkri.

2. Lausavísá.

Vóru vótn ok myrar,
verðr hitt at þau skerða,
svell vas áðr of alla,
ál, torráðin, hvála.

3. Mætr mótr goðs vinar 's betri an menn of hyggi; þó 's qrr engla
gramr helgari qllu ok dýrri = *Guds vens herlige styrke er bedre end
mennesker kan tænke sig; dog er englenes gavmilde konge helligere og
herligere end alt andet.*

4. Himins dýrð lofar stilli hólða; hann 's konungr alls = *Himlens
herlighed lovpriser menneskenes styrer; han er altets konge.*

5. Malmþings viðir bóru palma á móti seggja bœti, es hann kom til
borgar; mæt sveit hrauð sorg; svá laðar siklingr skýja til hjarta sins, þeirs
hjartir foera fyrða gram fogr verk með sterkri trú = *Mændene bar palmer
ud i mod menneskenes forbedrer, da han kom til borgen (byen); den
herlige skare glædedes således byder skyernes konge til sit hjærte dem
som rene bringer menneskenes konge skönne gærninger i stark tro.*

2. Vótn ok myrar vóru torráðin; verðr hitt, at þau skerða ál, svell
vas áðr of alla hvála = *Søer og sumpe var vanskelige; det sker, at de
gør skår i græsspirerne; is var för over alle bakker.*

Skáld-Pórir.

Islandske skjald, 12. årh.(?)

Lausavísa(?).

Dýrkleifar kom dúfa
dags ok krisma lagði meginþjöldungi mildum
mæt i hattar stræti.

Óláfs drápa Tryggvasonar

„er Halfredr orti vandræda skalld“,

et digt fra det 12. årh.

1. Yfirhilding biðk aldar
einn hróðtlu beina
mér, þanns mestum stýrir
mætti, hverrar ættar,
þvit veglyndum vanda
vin þínum skalk, Rínar,
brag, þeims bjartleyg fogrum
bauð ótta, goð dröttinn.

2. Mætr hefr minna látit
mik stólkunungr sólar
snjallr, an sómði polli
sverðels, bragar verðan;
þó vilk Próttar skyja
þeim, es engr vas beima,
eldveitanda ítrum,
alfríðri, lof smiða.

[S.] Mæt dúfa kom ok lagði krisma i hattar stræti mildum megin-skjoldungi dags dýrkleifar = *En herlig due kom og lagde krisma i himlens milde hovedkonges hoved.*

[Ó.] 1. Biðk einn yfirhilding hverrar aldar ættar, þanns stýrir mestum mætti, beina mér bróðlølu, því skalk vanda brag veglyndum vin þínunum, góð dröttinn, þeims bauð óta fgrum Rinar bjartleyg = *Jeg beder ethvert slægileds overkonge, som besidder den største styrke, at give mig lovprisningsord, ti jeg agter at besynde din ædelsindede ven, gud herre, ham som indjog det skinnende guld skræk.*

2 Mætr, snjallr sólar stólkungr hefr látit mik verðan minna brag-
ar, an sómði sverðels polli; þó vilk smiða lof þeim ítrum Þróttar skýja-
eldveitanda, es engr beima vas alfríðri = *Himlens herlige, vise konge har-*
givet mig mindre digteræne, end det passede for krigeren (Olav); dog
vil jeg lovprise i digt den udmarkede krigere, som var således, at ingen
mand var i alle henseende herligere.

3. Nefndr vas ungr, sás efnði
ýta vørð i Gørðum,
œski-Baldr, við aldir,
Áleifr fyr mér stála;
eldstøkkvir sás ekki,
oll hugði vel snjóllum,
hafs nema hilmi joſra,
heims-byggð syni Tryggva.
4. Reggstrindar bað randir
ráðfimr bera snimma
jóskreytandi ýta
auðmildr á skip rauðar;
frá reist framr, en sýjur
flóð kónnuðu góðar,
foldar hring til fengjar
fostrijorð konungr børðum.
5. Vestr helt varga nistir
viðfrægr lagar skiðum
ár (rauð ungr i þeiri)
Englands á vit (branda);
fyrr vann ɔðlingr errinn
(engr) an Noreg fengi
hár (vas hilmi dýrri)
hefnð síns fður efnða.
6. Rak, sás rausn vann mikla,
rjóðr með gengi þjóðar
víga borðs ok verðar
vestr hernuð fekk erni;
endr frák borgir brendar
(brandr gall) á Írlandi,
(blésu vé) þars visi
viginóðr of kom, glóðum.

3. Nefndr vas ungr stála œski-Baldr, sás efnði ýta vørð i Gørðum við aldir, Áleifr fyr mér; hafs eldstøkkvir sás ekki nema hilmi joſra; òll heims-byggð hugði vel snjóllum syni Tryggva = *Nævnet blev den unge kriger, som udøvede værn for mændene i Garderige mod andre, for mig Olav; den gavmilde mand frygtede intet uden kongernes konge; hele landets befolkning holdt af Tryggves modige són.*

4. Ráðfimr, auðmildr reggstrindar jóskreytandi bað ýta bera snimma rauðar randir á skip; framr konungr reist foldar bring børðum til fengjar frá fostrijorð, en góðar sýjur kónnuðu flóð = *Den rådsnilde, gavmilde ss-farer bød mændene tidlig at bære røde skolde ud på skibene; den dygtige konge furede øgen med stavnenne for at erobre bytte bort fra sit fosterland, og de gode snekker prøvede bølgerne.*

5. Viðfrægr varga nistir helt ár lagar skiðum vestr á vit Englands; ungr rauð branda i þeiri; hár, errinn ɔðlingr vann hefnð fður síns efnða fyrr an fengi Noreg; engr vas hilmi dýrri = *Den berömte kriger styrede fordums sine skibe vesterpå til England; ung rødfarvede han sværdene på det tog; den høje, kraftige konge hævnede sin fader, før end han vandt Norge; ingen var herligere end kongen.*

6. Rjóðr víga borðs, sás vann mikla rausn, rak vestr hernuð með gengi þjóðar ok fekk erni verðar; frák endr borgir brendar glóðum á Írlandi, þars viginóðr visi of kom; brandr gall, vé blésu = *Krigeren, som udfoldede stor magt, hærjede i vesten med sine mænds følge og gav örnen*

7. Brunnu ból, en runnu,
ból vann gnógr, til skógar,
lýða sveit áðr létti
limgarmr, Skotar armir;
ok hrynslóðar heiðinn
herr fyr elda þverri
vognu vitt of eignaðr
vápnbautinn fell Gauti.
8. Snarr bar sigr ór hverri
sárlóms mótuðr rómu;
hæst gekk hreggbjóðr lista,
hvar lands es kom, randa;
gnóg vas vist ok, vestan,
vel drengila fengin,
mærr áðr mildingr færí
margspakr, gróum vargi.
9. Austr þingat kom yngvi
áðr, frák jarl af hjarli,
kønn, með krapti breinum
Kistr tœði gram, floðu;
ógmildr lét þá qldum
qðlingr, sás gaf hringa,
þjóð tók glöð við góðum
goðs ór, trúu boðna.
10. Harðrþum gekk heiðis
hjaldr magnaði skjaldar
skatna ætt á, skreytta,
skotjorð, loga fjarðar;
lyð gat lofðungr ráða,
landherr frá sið vñndum
þá hvarf allr ok illum,
ólli, goðum nitti.

føde; jeg har hørt, at forдум blev borge brændte ved ild, hvor den kamp-hidsige konge kom; klingen klang og fanerne vejede.

7. Ból brunnu, en armir Skotar runnu til skógar; gnógr limgarmr vann ból lýða sveit áðr létti, ok heiðinn herr fell vápnbautinn, of eignaðr Gauti, vitt fyr vognu hrynslóðar elda þverri = *Boliger brændte og de elendige Skotter flygtede til skoven; den overalt rasende ild tilføjede mændene ulykke, før man holdt op, og den hedenske hær faldt våbenbidt, givet Odin, overalt for den gavmilde mand.*

8. Snarr mótuðr sárlóms bar sigr ór hverri rómu; randa hreggbjóðr gekk hæst lista, hvar lands es kom; gnög vist vas vel ok drengila fengin gróum vargi, áðr mærr margspakr mildingr færí vestan = *Den raske krigere vandt sejr i hver kamp; krigeren var den ypperste i enhver id, hvor han så end kom hen; rigelig føde blev dygtig og tappert givet den grå ulv, før den herlige, kluge fyrste forlod vesten.*

9. Áðr kønn yngvi kom austr þingat frák jarl floðu af hjarli; Kistr tœði gram með breinum krapti; ógmildr qðlingr, sás gaf hringa, lét þá boðna qldum trúu; þjóð tók glöð við góðum goðs ór = *För den kluge konge kom østerpå derhen, har jeg hørt at jarlen flygtede fra landet; Kristus støttede kongen ved sin rene kraft; den krigerske konge, som skenkede ringe, bød da mændene troen; folket tog glad mod guds gode tjæner.*

11. Ok fimm, sás gaf gumnum lét á Grønland gætir
gló-Lista, vann kristin, gunnbliðr komit siðan
ljótgirðanda lautar, vengis vallar hringa
lqnd élboði Gondlar; vegsamr trúu ramri.
hvern viti hjalma þornar
(hann vas rikstr konungmanna)
odda runn, es ynni
(eljun) slikt, at telja?
12. Hraustr vann Hjaltland
kristnat
hlifar þeys sem Eyjar
stýrir støkkvifúra
stalls sem Noreg allan;
13. Vitt stóð ógn af ýti,
islenzkum her visi,
orms vallar, bauð, allan
aldr, goðs lögum halda;
svá lét reist, hinns ritar
rjóðendr of vann, góðar,
reyrs, við ráði óru
réttidœmr konungr stéttar.

10. Skatna ætt gekk harðrðum skjaldar hjaldr magnaði á skotjorð
heiðis, skreyta fjarðar loga; lofðungr gat ráða lýð ólitt; allr landberr hvarf
þá frá vónum síð ok nitti illum goðum = *Mændene gik den kraftige
kriger på den guldprydede hånd* (?: underkastede sig); *fyrsten styrede
folket med kraft; da vendte hele befolkningen sig fra den slette sed (tro)
og vragede de onde guðer.*

11. Ok Gondlar élboði, sás gaf gumnum lautar ljótgirðanda gló-Lista,
vann kristin fimm lqnd; hvern odda runn viti hjalma þornar at telja, es
ynni slikt; hann vas eljun-rikstr konungmanna = *Og krigeren, som skænk-
ede mændene det skinnende guld, kristnede fem lande; hvilken kriger ved
mændene at nævne, som har udført sligt; han var den kraftigste af
kongebårne mænd.*

12. Hraustr stýrir hlifar þeys støkkvifúra stalls vann kristnat Hjalt-
land sem (ok?) Eyjar sem allan Noreg; gunnbliðr gætir vengis vallar
bringa vegsamr lét siðan komit ramri trúu á Grønland = *Den tapre kriger
kristnede Shetland og Orknørne så vel som hele Norge; den kampblide,
pragtvirkende konge lykkedes det siden at indføre den stærke tro i
Grønland.*

13. Allan aldr stóð vitt ógn af ýti orms vallar; visi bauð islenzkum her
halda goðs lögum; svá lét réttidœmr konungr, hinns of vann rjóðendr ritar
reyrs, reist góðar stéttar við ráði óru = *Hele tiden udgik der frygt vidt og
brede af den gavmilde fyrete; kongen bed det islandske folk at overholde
gude lov; således rejste den reidömmende konge, som overvandt krigerne,
gode stetter (god grund) for vore kår.*

14. Eigum (langa lœgis)
liðrœkjanda frœknum
(hyrstriðir braut heiðni)
hjalms raunar þat launa;
brings hefr þarfastr þengill
þrymdraugum sá bauga
(herr nýtr hoddar þverris)
hingat norðr of orðit.

15. Qll vas hrædd við hollan
hrafni elgbjóð stafna,
vitt bauð qðlingr ýtum,
óþjóð, siðu góða;
þann vissu gram gunnar
grimu fárs, þeirs vóru,
sannmiðjungar svinnan,
sér leiðastan, heiðnir.

16. Hreinbyggvir lét hoggva
hrófs af morgum þjófi,
hinns of hvert ráð kunni,
hendr eða fœtr, at böta;
horvetna lét hjørva
hriðeflondum, viða,
austr, þeims unnu löstu,
ósið jofurr kviðjat.

[Her mangler om trent 40 vers].

17. — — — — tafni;
ox reið en sveif siðan
sundvargs boða morgum,
hæstr varð geirs at gusti
grams tirr, af bol svíri.

14. Eigum raunar launa þat frœknum hjalms liðrœkjanda; lœgis hyrstriðir braut langa heiðni; sá þengill hefr of orðit hingat norðr þarfastr bauga hrings þrymdraugum; herr nýtr hoddar þverris = *Vi har virkelig det at takke den tapre kriger; den gavmilde fyrste nedbrød det langvarige hedenskab; den fyrste har her nordpå været den nyttigste for mændene; folket har fyrsten meget at takke.*

15. Qll óþjóð vas hrædd við stafna elgbjóð, hollan hrafni; qðlingr bauð ýtum vitt góða siðu; þann svinnan gram vissu gunnar grimu fárs sannmiðjungar, þeirs vóru heiðnir, sér leiðastan = *Alle røvere var bange for sefareren, god mod ravnem; fyrsten bed mændene videnom gode sæder; den kluge fyrste kendte de krigere, som var hedenske, som den, der var dem mest forhadt.*

16. Hrófs hreinbyggvir, hinns of kunni at böta hvert ráð, lét hoggva hendr eða fœtr af morgum þjófi; horvetna lét austr jofurr kviðjat ósið hjørva hriðeflondum, þeims unnu löstu viða = *Søfareren, som forstod at ráde bod på alt, lod hugge hænder eller fødder af mangen tyl; allevegne i østen (i Norge) forbød kongen de krigere deres sædloshed, som vide begik forbrydelser.*

17. — — — tafni; ox reið, en siðan sveif svíri af bol morgum sundvargs boða; tirr grams varð hæstr at geirs gusti = — — — fede; øksen blev svunget, og siden regnakken af kroppen på mangen en mand; fyrstens hæder blev den største i kampen.

18. Firði hjorr við herðar
haus, sagði frið lausan
dylgju reyr et dýra,
drósk almr fyr gram, hjalmi;
norn kom flærð at fjörni,
folktjald rufu, skjaldar,
(sór frák snörpum dreyra
seggjum) langbarðs eggjar.
19. Frægs stillis varð falla
ferð, en beitt vas sverðum,
endr kom brúnt á branda
blóð, varð autt of góðan;
auk und jøfri frœknum
Ormr hrauzk, en felt rauðu
Eiriks hirð, áðr yrði
jarls ráð fyrir hjarli.
20. Hrafngreddir skaut hoddum
hætr; stóð jafnt sem ætti
linns i lypting sinni
látrkennir fjør þrenni;
Yggs þykkjumk ek ekki
ógnbliðustum siðan
hjaldrs frá horskum gildi
hafa samfregit annat.
21. Gladdir sté jarl á eyddan
(él vigra þraut) sigri
grimmr með gengi framligt
Grábak móins akri;
lét ófórum ýtis
elds lauðar hal dauðum
vitr af Vánar otrum
verðung á kaf slungit.

18. Hjorr firði haus við herðar, et dýra dylgju reyr sagði lausan frið hjalmi; almr drósk fyr gram; skjaldar norn kom flærð at fjörni; langbarðs eggjar rufu folktjald; frák sór dreyra snörpum seggjum = *Sværdet fjærneðe hovedet fra skuldrene; det herlige spyd opsagde hjælmen fred; buen blev spændt af kongen; øksen besværede hjælmen; sværdseggene splinrede skjoldet; jeg har hørt, at sårene blødte for de raske mænd.*

19. Ferð frægs stillis varð falla, en beitt vas sverðum; autt varð of góðan; endr kom brúnt blóð á branda; auk Ormr hrauzk und frœknum jøfri, en hirð Eiriks felt rauðu, áðr jarls ráð fyrir hjarli yrði = *Den berømte konges skare faldt, men (da) sværdene droges; der blev folketomt omkring den gode; forдум strømmede det brune blod på sværdene; og Ormen ryddedes under den tapre fyrste, men Eriks hird fik blodig hue, før jarlen fik landet at råde over.*

20. Hrafngreddir, hætr hoddum, skaut; linns látrkennir stóð i lypting sinni jafnt sem ætti þrenni fjør; ek þykkjumk ekki hafa sannfregit siðan annat frá horskum, ógnbliðustum gildi Yggs hjaldrs = *Krigeren, farlig for guld, skæd; manden stod i sin løfting som om han besad tre liv; jeg mener ikke med vished at have hørt andet senere om den vise, kampblide krigers.*

21. Jarl sté, gladdir sigri, grimur móins akri, á eyddan Grábak með framligt gengi; vigra él þraut; vitr verðung ýtis lauðar elds lét slungit ófórum dauðum hal á kaf af Vánar otrum = *Jarlen, glædet ved sejren, grum mod guldet, besteg den ryddede Orm med sit dygtige følge; kampen var endt; den gavmilde mands kluge hird slyngede mange døde mænd i dybet fra skibene.*

22. Skaut á grøent með grjóti
grár ægir ná sýrum,
lógu liðsmenn bjúgir,
land, sem brúk of strandir;
en fjaðrdókkum flokkum
flugu hrafns at þar nafnar;
skygnum skœða-sqignum
skógar fang vas pangat.

23. Ok andvýnum Endils
itrskið á dreif síðan
sann-Njørðungum sennu
sveif hundruðum undir,
svát glójarðar gerði
Gylfa skíðs of viði
(búkr hné margr fyr mæki)
meinfört (á lög) hreinum.

24. Slóð drap svangt til grœðis,
sá vargr rekinn margan
hoggvinn mann ór hrønnum,
hlaupstóð jötuns móður;
fœtr bar fólu sóti
(fjorrán) i val grána
(áðr beið hirð fyr hauðri)
hungrrtrauðr en frá rauða.

25. Náði jorð ept orðna
Eiríkr primu geira;
hans rýðum varð hlýða
hverr brimrþóuls þverrir;
hnípði drött ok drúpði
(dópr þjóð vas þar), Fróða,
fold, þanns flest gaf hólðum
fagrbygg, at son Tryggva.

22. Grár ægir skaut sýrum ná með grjóti á grøent land; liðsmenn lógu bjúgir of strandir sem brúk; en nafnar hrafns flugu at þar fjaðrdókkum flokkum; skygnum skœðasqignum skógar vas fang pangat = *Det grå hav skød de sårede lig tilligemed sten op på det grønne land, krigerne lå krumme på stranden som tang; men ravnenes fløj dertil i fjærskede skarer; skovens skarptseende skadelige flokke kunde der hænte angst.*

23. Ok andvýnum sennu sanu-Njørðungum sveif hundruðum síðan á dreif undir itrskið Endils, svát hreinum Gylfa skíðs glójarðar gerði meinfört of viði; margr búkr hné á lög fyr mæki = *Og de døde lig af mændene færtes i hundredevis ind under de herlige skibe, så at skibene knapt kunde komme frem over søen; mangen en krop var faldet for sværdet i havet.*

24. Svangt blaupstóð jötuns móður drap slóð til grœðis; vargr sa margan hoggvinn mann rekinn ór hrønnum; fólu sóli bar grána fœtr i val, en hungrrtrauðr rauða frá; áðr beið hirð fjorrán fyr hauðri = *De sultne ulve løb ned til havet; ulven så mange sårede mænd drevne i land fra bulgerne; ulven færte grå fedder til valen, men, sult-berøvet(?), røde derfra; før var hirden bleven dræbt udenfor landet.*

25. Eiríkr náði jorð ept orðna geira þrimu; hverr þverrir brimrþóuls varð hlýða ráðum hans; drött hnípði ok fold drúpði at son Tryggva þanns gaf hólðum flest fagrbygg Fróða; þar vas þjóð dópr = *Erik fik landet efter den stedfundne kamp; enhver mand måtte lyde hans bestemmelser; folket sörgede og landet ludede efter Tryggves söns død, som havde givet mændene rigeligt guld; dér var folket opfyldt af sorg.*

26. Borit hefk hróðr, en hjorva — — fleygs fyr því þeygi
 hóf sœmði vel, lófa þann vissak hlyn manna
 elda, þeys, fyr ósu, geirs frá geymiþrum
 ór mest at hlut flestum; — — — — —.
 áðr mun oss, an glóða
 elris sterks at verkum
 greppr megi óllum yppa
 qrr, fljóts, at brag þrójta.
27. Fyrr létu fræknan górvan 28. Veit, þess 's viða bætti
 fenskúfs vala benja vart eðli, stað bjartan,
 friðri sköld of fœði heilagr Kristr, ok hæsta
 fagrbjór an vér Rognis; hlif þjóðkonungs lífi;
 því skýranna skreytir
 skíðs Óláfi friðri
 vognu láðs und viðu
 verðr aldrigi tjaldi.

26. Hefk borit hróðr fyr ósu lófa elda, en mest hóf sœmði vel hjorva
 þeys ór at flestum hlut; oss mun áðr þrójta at brag, an qrr greppr megi at
 yppa óllum verkum sterks elris fljóts glóða = *Jeg har fremført loekvad
 for mændene; men det største mådehold passede godt for krigeren i fleste
 henseender; mine kræfter vil før være ud tömte til at digte end en rask
 digter er i stand til at fortælle alle den stærke gavmilde mands gærninger.*

27. Fyrr létu friðri sköld górvan Rognis fagrbjór of fræknan fœði
 vala benjar fenskúfs an vér; — — þeygi vissak þann hlyn geirs (*resten
 mangelfuld*) = *För har ypperligere skjalde forfattet digte om den tapre
 krigers end jeg; — — dog har jeg ikke kendt nogen krigers — — —*

28. Heilagr Kristr, veit bjartan stað ok hæsta hlif lífi þjóðkonungs
 þess 's bætti viða vart eðli, því aldrigi verðr vognu láðs skíðs skreytir
 Óláfi friðri und viðu tjaldi skýranna = *Hellige Kristus, giv et strålende
 hjem og din höjeste beskyttelse den folkekonges liv, som videnom forbedr-
 ede vor natur, ti aldrig vil der fødes en mand, herligere end Olav, under
 den udstrakte himmel.*

Nóregs konunga-tal*et digt om Jóan Loptsson, omtr. 1190.*

1. Þat verðr skylt,	es hugprúðr
es at skilum yrkja,	Halfdan svarti
greppum þeim,	erfivørð
at gleði fyrða	átti fræknan.
allra helzt,	
ef eru færi	
virðar þeir	
an verit hófðu.	
2. Róa skal fyrst	4. Tók kappsamr
fjarri reyði,	við konungs nafni
koma þó niðr	Haraldr brátt
nær áðr lúki;	enn hárfagri,
þar hefk hugt	þás Halfdan
hróðri þessum	hafði druknat
orðum þeim	í hœings
eptir mynda.	hallar næfri.
3. Þar vilk fyrst,	5. Ok es hann
ef firar hlýða	i haug lagiðr
minni mærð,	á herskó
til máls taka,	Hringaríki,
	en barnungr
	burr Halfdanar
	tók framlyndr
	við fqðurarfí.

1. *Det bliver pligt for de skjalde, som digter pålidelig, at de glæder mændene, især dersom de mænd er færre end de har været.*

2. *Man skal ro først langt fra kvalen, men komme den nær, inden det tager ende; efter de ord har jeg tænkt at indrette dette digt.*

3. *Dér vil jeg først tage til orde, dersom mændene hører på mit kvad, at den modige Halfdan svarte havde en tapper són.*

4. *Snart tog den kraftige Harald, den hårfagre, kongenavnet, efter at Halvdan var druknet i isen (isvågen).*

5. *Og han er höjlagt på det krigerske Ringerike, men Halvdans barnevunge, energiske sön overtog sin faderarv.*

<p>6. Eigi eitt
eiga vildi
þats langfeðr
leifðu hónum;
svá vas ríkr
ræsir Sygna
ok ágjarn
við auðgefendr,</p>	<p>9. Réð þríva vetr
Pundar beðju
siklingr snarr
ok sjau tøgu,
áðr Loka
lifi at ræna
ǫðlings kom
einga-dóttir.</p>
<p>7. at alt land
Elfar milli
ok Finnmerkr
fylkir átti,
náði hann
fyr Nóregi
qlum fyrst
einn at ráða.</p>	<p>10. Þá vas haugr
ept Harald orpinn
reisuligr
á Rogalandi;
þess mun æ
uppi lengi
hildings nafn,
Halfdans sonar.</p>
<p>8. Atti gramr,
sás gjafar veitti,
barna mart,
þaus biðu þroska;
því kómr hvers
til Haralds síðan
skjoldungs kyn
ens skarar-fagra.</p>	<p>11. Tók Eirekr
við jofurs nafni
blóðox brátt,
sem búendr vildu;
vas vigfimr
vetr at landi
Eirekr alls
einn ok fjóra,</p>

6. *Han vilde ikke have det alene, hvad hans forfædre havde efterladt ham; så mægtig og begærlig var Sogningernes konge overfor mændene,*

7. *at fyrsten ejede alt land mellem Götaelven og Finmarken; han var den første, der ene opnåde at herske over hele Norge.*

8. *Fyrsten, som skænkede gaver, havde mange børn, som fik trivel; derfor føres enhver konges slægtslinje siden op til Harald den hårfagre.*

9. *Den raske konge rådede over landet i 73 år, för Lokes eneste datter (Hel) kom for at røve fyrstens liv.*

10. *Da blev der rejst en statelig høj over Harald på Rogaland; den fyrstes, Halvdans söns, navn vil længe mindes.*

11. *Erik blodøksse tog snart kongenavn, som bønderne vilde; den kampdygtige Erik var i det hele 5 år konge over landet.*

12. áðr vinsæll vestan koemi Aðalsteins einkafóstri, ok Hákon halfnar allrar bróður sinn beiddi erfðar.	tírar gjarn ok tuttugu.
13. En Eirekr undan flyði heiptargjarn ok hans synir; kom harðráðr hersa myggir aptr i land aldri síðan.	15. Háði gramr gunni á Fitjum við Eireks erfivørðu; varð i hond hilmir skotinn, þás fólkmeiðr flótta knúði.
14. Réð kappsamr fyr konungdómi Hákon einn hrið nøkkura; vas sex vetr samt at landi	16. Þat hykk brátt til bana leiddu litit sár lofðung snaran; þar 's ávalt, es vísi dó, hella kend til Hákonar.
	17. En i haug hølðar lgðu

12. För Adelstens vennesæle enefostersön kom vestfra, og Hakon af krævede sin broder det halve af hele arven.

13. Men den kampbegærlige Erik og hans sønner flygtede bort; den kraftige første kom aldrig mere tilbage til landet.

14. Den kraftige Hakon rådede en stund alene for kongedömmet; den rylystne var i alt 26 år konge i landet.

15. Fyrsten havde en kamp på Fitje med Eriks sønner; fyrsten blev skudt i armen, da krigeren drev de flygtende.

16. Jeg tror at det ringe sår bragte snart den raske fyrste døden; hvor fyrsten døde, er der en 'helle', der stadig er opkaldt efter Hakon.

17. Men mændene lagde den fyrste i en gravhøj på Sæheim; så forlod de tapre mænd Haralds sön, berevet livet.

sikling þann
á Sæheimi;
hurfu svá
frá Haralds arfa
frœknir menn
fjørvi ræntum.

Hákon jarl
við Hárs vífi;
sá réð tyggi
ok tuttugu
þrettán vetr
Þundar beðju.

18. Þá hefk heyrt,
at Haraldr tæki
óársæll
jorð ok riki;
réð Gráfeldr
Gunnhildar sonr
niu vetr
fyr Noregi,

21. Urðut góð
í Gaulardal
ævilok
Eireks foður,
þás Karkr þræll
knifi meitti
hattar stall
af Hákon.

19. áðr Gorms sonr
ok Goll-Haraldr
naðna sinn
at nái gerðu;
vas siklingr
suðr at Halsi
lifi ræntr
í Limafirði.

22. Misti litt,
sús lögum stýrði,
rekka kind
ráðs ens bezta,
þá es norðr
í Noregi
kristinn mann
til konungs tóku,

20. Tók harðaráðr
ept Harald fallinn

23. ok Óláfr
arfi Tryggva

18. *Så har jeg hørt, at Harald, uheldig med åringer, tog land og rige; Gråfeld, Gunnhilds søn, herskede over Norge i 9 år,*

19. *før Gorms søn og Guldharald slog deres navne ihjæl; fyrsten blev berovet livet sydpå ved Hals i Limfjorden.*

20. *Den kraftige Hakon jarl tog landet efter Haralds fald; den fyrste rådede for landet i 33 år.*

21. *Eriks faders endeligt blev ikke god i Guldalen, da trællen Kark med sin kniv skar hovedet af Hakon.*

tók liðdrjúgr lønd ok þegna, hinn es fimm á fám vetrum lofða vinr lønd kristnaði.	26. Réð tolf vetr, tiri gófgaðr, Eirekr jarl fyr Yggs mani, áðr lofðungr ór landi för vestr of haf, sás vini gæddi.
24. Vas Óláfr alls at landi fimm at eins fáfnis galla, áðr Eirekr með ofriliði ræsi þann rómu beiddi.	27. Þá vas úfr Eireks skorinn, áðr rómþor ræsir höfi, ok blóðrós til bana leiddi vitran jarl vestr með Englum.
25. Sú vas alls, áðr Ormr ryddisk, hrotta hrið hørð ok lengi; þar hefr old, es Óláfr fell, Svoldrar vag siðan kallat.	28. Talði lønd ok lausafé sína eign Sveinn ok Hákon, ok tvá vetr at tali fyrða

22. *Ikke forfejede de mænd, som styrede loven, det bedste råd, da man nordpå i Norge tog en kristen mand til konge,*

23. *og Olav, Tryggves sön, tog under stor tilslutning land og folk.
hin mændenes ven, som i løbet af få år kristnede fem lande.*

24. *Olav herskede over landet kun 5 år i alt, før Erik med overmagt udæskede den fyrste til kamp.*

25. *Det blev en hård og lang kamp, før Ormen ryddedes; der, hvor Olav faldt, har man siden kaldt Svolderbugt.*

26. *Erik jarl herskede, hæderberömt i 12 år over landet, før fyrsten, som skænkede sine venner guld, drog bort fra landet vest over havet.*

27. *Da blev Eriks drøbel skåren, før fyrsten begyndte sin Romarejse, og blodtabet bibrugte den kluge jarl døden vesterpå blandt Anglerne.*

Eireks arf jarlar høfðu,	varð liðfár lønd at flyja, sigri sviptr, sonr Hákonar.
29. áðr i land með litinn her konungmaðr kœmi vestan, ok Óláfr jarli møtti i Sauðungs sundi miðju.	32. Fekk lofsæll land með hringum Óláfr einn alt enn digri; réð bróðmogr Haralds ens grenska fimtán vetr foldu grýttri.
30. Varð Hákon hilmi at sverja eiða þess, es Óláfr bað, at folk-Baldr flyýja skyldi óðul sin til aldrslita.	33. Bar kappsamr Knútr enn ríki bjartan seim und búendr marga; sparði litt við lenda menn auð til þess, at joðfur vélti.
31. Bauð Óláfr ausr fyr Nesjum snarpa sókn Sveini jarli;	34. Reisti her hilmi á móti

28. *Sven og Hakon erklarede, at land og løsøre var deres ejendom, g i 2 år beholdt jarlerne ifølge mænds regning Eriks arv,*

29. *för en kongecætling kom vestfra til landet med liden hær og Olav møtte jarlen midt i Sædungssund.*

30. *Hakon måtte aflægge fyrsten ed på, hvad Olav krævede, at krigeren skulde til sin død være borte fra sine odel.*

31. *Olav bød Sven jarl en hidsig kamp østorpå foran Næssene; Hakons søn måtte underlegen, berøvet sejren, flygte bort fra landet.*

32. *Olav den digre vandt, lovprist, hele landet alene (som enekonge); Harald grenskes berømte són herskede over det bjærgfulde land 15 år.*

kynjaðr vel Kalfr ok Þórir; þar vas feldr fylkir Þróenda, sem staðir Stikla heita.	vinalauss varð at flyja. 37 Kom ágætr austan ór Gorrðum einkasonr Óláfs konungs; fekk Magnús ok mikit ríki óðalsjorð alla sína.
35. Þá bar raun, at ræsir vas Kristi kær, um konung helgan, stendr í Krists kirkju miðri heilagt skrin of Haralds arfa.	38. Var tállaust tolf vetr konungr, mönnum þarfr Magnús góði áðr i sótt Sygna dróttinn afreksmaðr andar misti.
36. Þá réð Sveinn sonr Alfifu snáka strið sex fyr landi, áðr Knúts sonr af konungdómi	39. Vas harmdauðr hverjum manni

33. Den kraftige Knud den mægtige bestak mange bønder med det skinnende guld; han sparede kun lidt på guldet overfor lendermændene for at de skulle svige kongen.

34. Den øetgode Kalv og Tore rejste hær imod kongen; der blev Trøndernes konge fældet, hvor det hedder Stiklestad.

35. Det viste sig klart om den hellige konge, at han var Kristus kær; et helligt skrin står midt i Kristkirken, omsluttende Haralds són.

36. Derpå herskede Sven Alfivas són seks år for landet, før Knuds són måtte flygte venneløs fra sit kongedømme.

37. Kong Olavs eneste udmærkede són kom øst fra Garderige; Magnus fik hele sin odelsjord og en stor magt.

38. Uden svig var Magnus den gode, nyttig for mænd, 12 år konge, før Sogningernes konge, den udmærkede mand, døde af sygdom.

- fylkir færðr
þars faðir hvilir;
sá vas norðr
i Nóregi
Krists kirkju
konungmaðr grafinn.
40. Nú hefk talt
tiu landreka,
þás hvern vas
frá Haraldi;
intak svá
ævi þeira
sem Sæmundr
sagði enn fróði.
41. Þó 's þess mál,
es mæla hygg,
meiri hlutr
miklu eptir;
nú skal þat
þaðan af greiða
jófra kyns,
es enn lifir.
42. Þat 's mér sagt,
at Sigurðr hrísi
Haralds sonr
héti forðum;
vas Halfdan
Hrisa arfi,
en Sigurðr sýrr
sonr Halfdanar.
43. Þá gat son
Sigurðr ok Ásta
þanns Haralds
heiti átti;
sá réð einn
allvitri konungr
viðri fold
vetr tuttugu,
44. áðr herfør
hilmir gerði
til Englands
með ofstopa;
feldu vestr
í vápnþrimu

39. *Fyrsten, der døde til sorg for alle, førtes derhen, hvor hans fader hviler; den kongeætling blev begravet nordpå i Norge ved Kristkirke.*

40. *Nu har jeg opregnnet 10 fyrster, der alle nedstammede fra Harald; jeg har således fortalt deres liv, som Sæmund den kyndige fortalte.*

41. *Dog er langt den største del tilbage, af hvad jeg agter at meddele; nu vil jeg udrede herefter den fyrsteslægt (gren), som endnu lever.*

42. *Det er mig fortalt, at fordums hed Sigurd hrise Haralds són; Halvdan var Hrises són, men Sigurd syr Halvdans són.*

43. *Da fik Sigurd og Ásta en són, som fik Haralds navn; den meget kloge konge rådede ene i 20 år over det store land,*

44. *for fyrsten i overmod foretog et krigstog til England; engelske mænd fældede Olavs broder vesterpå i kamp.*

enskir menn Óláfs bróður.	fræknan son ok féar góðan; réð Magnús
45. Tók friðsamr til fǫðurleifðar ok ársæll Óláfr kyrri; sá réð gramer grýttri foldu samfast vetr sjau ok tuttugu.	fyr mani Yggjar tiu veitr at tali fyrða.
46. Kom ofbrátt qndu at ræna mikil sótt Magnús fǫður; sá vas enn qðlingr grafinn Krists kirkju i Kaupangi.	48. Frák berføett børn at ætti Magnús morg, þaus metorð høfdu; vøru þess þengils synir fremðar fljóts fimm konungar.
47. En Óláfr átti enn kyrri	49. Fór málsnjallr Magnús konungr til Írlands ungr at herja; varð ágætr Eysteins faðir

45. *Olav kyrre, fredelig og heldig med åring, overtog sin faderarv; den konge rådede for det klippefulde land uafbrudt i 27 år.*

46. *Svær sygdom kom altfor tidlig for at børve Magnus' fader livet; den konge blev også begravet ved Kristkirken i Køpang.*

47. *Men Olav den kyrre havde en tapper og gavmild sön; Magnus rådede i 10 år for landet efter mænds regning.*

48. *Jeg har hørt, at Magnus barfod havde mange børn, som fik høje stillinger; fem sønner af den berømmelige fyrdste blev konger.*

49. *Den veltalende kong Magnus begav sig som ung til Irland for at hærje; Østens udmarkede fader blev fældet i den kamp.*

fleina flaug feldr i þeiri.	unz hjartverkr hilmi fræknan brigða brátt til bana leiddi.
50. Þat 's þá sagt, at saman réði þjóðkonungar þrir fyr landi; þat hefk heyrt, at hafi varla fremri brœðr á fold komit.	53. Peir ró brœðr báðir lagðir norðr i grund á Niðarbakka; þar stendr hátt í hófuðkirkju Óláfs skrin of altári.
51. Varð Óláfr ungr enn góði lofsæll fyrstr lif at missa; mýttu þess Magnús sonar skamma stund skatnar njóta.	54. En Sigurðr sýnu lifði þeira lengst þriggja brœðra, hinn es út til Jórsala frægsta fór fór ór landi.
52. Gerði flest þats frama gegnði innan lands Eysteinn konungr,	55. Réð ágætr ok ellifu

50. *Det er så fortalt, at tre folkekonger samtidig herskede over landet; det har jeg hørt, at ypperligere brædre næppe er født på jorden.*

51. *Olav den gode, lovprist, måtte som ung først miste livet; den søn af Magnus nød mændene kun en stakket stund godt af.*

52. *Kong Østen foretog i landet meget som førte til fremgang, indtil en hjertesydom bibragte den tapre konge døden meget brat.*

53. *Bægge de to brædre er jordfæstede nordpå på Nids bred; der står det høje Olavs-skrin i hovedkirken over alteret.*

54. *Men Sigurd levede allerlængst af de tre brædre, han som foretog den berømte rejse fra landet ud til Jorsal.*

sextán vetr
Sigurðr fyr ríki,
áðr mannskæð
Mæra dróttins
banasótt
brygði líf.	58. Nú es, heldr
svát halla tekr,
ævilok
jofra at telja;
hétt Magnus
mogr Sigurðar
heiptar gjarn,
en Haraldr bróðir.
56. Þess es austr
i Oslo boe
lofðungs lik
lagit í kistu;
nú gror jorð
of jofurs beinum
at Hallvarðs
hári kirkju.	59. Peir rógsamt
ríki hofsdu
nánir frændr
i Noregi;
alt fór verr
an vesa skyldi,
þess galt margr,
á meðal peira.
57. En biltrauðr
bæði lifði
ept Sigurð
sonr ok dóttir;
þess mun enn
þokkum síðar
dóttir nefnd
Dœla hilmis.	60. Unz Magnús
misti beggja
sœmðarlaust
sigrs ok heilsu;
þat veit hverr,
at Haraldr gilli

55. Den udmarkede Sigurd herskede over riget i 27 år, før den forærvelige banesot gjorde ende på Mørekongens liv.

56. Den fyrstes lig er lagt i kiste østorpå i Osloby; nu gror jorden over kongens ben ved Halvards høje kirke.

57. Men efter Sigurd levede både en tapper søn og en datter; længere henne vil den datter af Dølernes konge blive nævnet.

58. Nu laker det noget mod enden med at fortælle om fyrsternes endeligt; Sigurds søn, begærlig efter kamp, hed Magnus, men Harald en broder.

59. Disse nære frænder herskede i Norge, men der rejstes splid imellem dem; alt gik værre imellem dem end det burde være; det måtte mangen en undgælde for.

vas samfast sex vetr konungr,	þvit þeir brœðr, es brutu sœri, banaspjót
61. áðr lofðung af lifdgum tíralaust tóku fyrðar; sá 's at Krists kirkju jarðaðr í Bjørgyn bróðir jøfra.	býrusk eptir.
62. Frák landvorn ept liðinn ræsi Sygna grams at synir tœki vas Eysteinn Inga bróðir sóknar snarr, en Sigurðr annarr.	64. Vasat saklaust, þás Sigurðr hofðu fræknan mann fjørvi ræntan; sá 's í fold hjá feðr sinum í Bjørgyn búinn at liggja.
63. Náði frægt í friði standa þeygi lengr þeira riki,	65. Vas Eysteinn austan fjarðar lifi ræntr af liði Inga; nú 's så gramr grundu ausinn andar sparr austr at Forsi.
	66. Stóð einart Inga riki

60. *Indtil Magnus uden hæder blev både sejr og helse beroget; det ved enhver, at Harald gille var 6 år konge uafbrudt,*

61. *för mændene tog fyresten uden hæder af dage; den konge-broder er begravet ved Kristikirken i Bergen.*

62. *Jeg har hørt, at Sognekongens sønner overtog rigets værn efter kongens død; den kampraskes Østen var broder til Inge og Sigurd tillige.*

63. *Dog stod deres berømte rige ikke længe med fred, ti de brødre, som brød deres eder, bar banespyd på hinanden.*

64. *Det var ikke uden skyld, at de havde beroget Sigurd, den tapre mand, livet: han ligger i jorden hos sin fader i Bergen.*

átján vetr ok aðra sjau, unz Hákon með herliði austr i Vik Inga feldi.	konungs nafn Kristínar þur.
67. Sá 's gunndjarfr gramr i Oslo hauðri hulðr at hofuðkirkju; en Hákon hlaut at ráða litla stund landi ok þegnum.	69. Ok Magnús á Møre norðr fremðar gjarn feldi Hákon; sá vas vinsæll vigðri moldu ræsir hulðr í Raumsdali.
68. Þvit Erlingr átti enn skakki vænan son ok vel borinn; gaf landsfolk ept liðinn Inga	70. Vas sókndjarfr sonr Kristínar sjautján vetr ok sex konungr, unz ágætr austr i Sogni fræknan gram feldi Sverrir.

65. Østen blev berøvet livet østen for fjorden (Viken) af Ingens hær; nu er den konge, efter sin død, overøst af jorden østerpå ved Fors.

66. Ingens magt stod uafbrudt 25 år, indtil Hakon fældede Inge østerpå i Viken med sin hær.

67. Den kampstærke konge er begravet ved hovedkirken i Oslo; men Hakon nåde kun en lidén stund at råde for land og folk.

68. Ti Erling skakke havde en ypperlig og vel båren sön; efter Ingens død gav landets mænd kongenavnet til Kristines sön.

69. Og Magnus fældede, rylysten, Hakon nord på Møre; den venne-sæle konge blev senket i viet jord i Romsdalen.

70. Kristines kampdjærvе sön var konge 23 år, för den udmærkede Sverre fældede den tapre konge østerpå i Sogn.

71. Nú 's gunndjarsf i grøf lagit Magnús lik i musteri, i Bjørgyn, þars búit golli stendr skrautgört skrin Sunnifu.	eld né járn óttazk hafði.
72. Nú 's þat sýnt, at Sverrir ræðr ógnar qrr einn fyr riki, øllu þvi, es átt hefir Haralds kyn Halvdans sonar.	74. Hét døglings dóttir Þóra; sú vas gipt gøfgum manni, allra helzt, sús Jóan feddi, vas sonsæl systir jøfra.
73. Þó skalk enn þokkum fleira frá Berfœtts børnum segja, qðlings þess, es aldrigi	75. Kom ráðvønd ræsis dóttir til næfrlands nykra borgar, gøfuglynd góðrar tiðar allra helzt Íslendingum.
	76. Þvit hugrakkr henni fylgði

71. *Nu er den kampdjærve Magnus' lig lagt i graven i kirken i Bergen, hvor Sunnivas prægtige, med guld prydede skrin står.*

72. *Nu er det klart, at Sverre, rask i kamp, råder ene for riget, alt det, som Harald Halvdans sons slægt har ejet.*

73. *Dog vil jeg endnu fortælle noget mere om Barfods børn; den fyrties, som aldrig frygtede hverken ild eller sværd.*

74. *Fyrtens datter hed Tora; hun blev gift med en øststor mand; i høj grad var sönnesæl den fyrtessøster, som fødte Joan.*

75. *Kongens prægtige datter kom til Island, ødelsindet i en lykkelig stund allermest for Islændingene.*

einka sonr jófra systur, hjarta prúðr, sás hefir allra, ýta vinr, orðlof fira.	79. Þótti qrr ok ósvikall faðir hans flestum mónum; vissi Loptr und leið skýja óvin sinn engi föddan.
77. Pat 's ok víst at Jóans verða metorð mest Mistar runna, einarðlynds, pars eigusk við merkismenn mglum skipta.	80. En Sæmundr sina vissi Sigfús sonr snilli jafnan, faðir Loptr, sás firum þótti höfuðsmaðr við hluti alla.
78. Nú vill kapp við konungs frænda afreksmaðr engi deila; giptudrjúgr, sem glikligt es, verðr vinsæll vella deilir.	81. Pat hefr ætt Oddaverja jófra kyn alla prýdda; dóttursonr sá dogum optar

76. *Ti efter hende levede fyrstessterens modige eneste sön, den mændenes hjærteprude ven, som besidder alles ros.*

77. *Det er og vist, at Joan har den største magt og hæder af alle mænd, den ligefremt ørlige, hvor mærkelige mænd har sager med hinanden at afgøre.*

78. *Nu vil ingen udmærket mand måle sig i kappelyst med kongestlingen; den vennesæle gulduddeler har lykken med sig, som rimeligt er.*

79. *De fleste mænd syntes at hans fader var rask og svigløs; Loft kendte ingen mand, født på jorden, som sin fjende.*

80. *Men Sæmund Sigfus' sön viste altid sine fortrin. Lofts fader, han som i alle henseender ansås som den ypperste.*

fremsk margnýtr
Magnús konungs.

82. Nefnðak áðr
nær þrjátögu
tigna menn,
tíri góedda,
þrætuauast
en peir eru

Jóans ættar
allir jofrar.

83. Nú biðk Krist,
at konungs spjalli
hafi þat alt,
es œskir sér,
giptudrjúgr,
af goði sjölfum
allan aldr
ok unaðs njóti.

Anonyme digte og vers,
alle formentlig fra 12. árhundrede.

A. Navngivne digte.

1. Haflidamál (fra o. 1121?).

Rís nú, Fála,
far i búð hinig;

þó 's málsgengi mikit.

2. Morginsól.

Hefka opt, en ævi
ák fljóðs losa góða,

ennileiptr af unnar
eldspóng degi lóngum.

81. *Den kongeslægt har udmarket Oddemændenes hele slægt; den udmarkede dattersøn af kong Magnus vinder hæder oftere end der er dage.*

82. *Jeg nævnede för om trent 30 berömte mænd, men alle de konger er uomtvistelig, Joans frænder.*

83. *Nu beder jeg Kristus, at kongens ven må få alt hvad han kan ønske sig, den lykkens yndling, af gud selv og leve i fryd og glæde hele sin levetid.*

A. 1. *Rejs dig nu, Fála, begiv dig hen til boden; der er nok af folk til at støtte sagen (uden dig).*

2. *Hefka opt ennileiptr lóngum degi af unnar eldspóng, en ák losa góða ævi fljóðs = Jeg har ikke ofte den udslagne dag øjnene fra kvinden; jeg kan lovprise hendes gode liv.*

3. Stríðkeravísur,

3. Þess sitk, þægra hnossa
 Þrúðr, ávalt, en prúða,
 hverjum leik á hráka
 hnugginn Gleipnis tuggu,

at urðhœings jarðar
 ýtendr fyr mér nýtir
 greipar svells ens gjalla
 Gefn striðkera nefni.

4. Kúgadrápa.

Meginhræddir ro menn við Kúga;
meiri est þú hverjum þeira.

5. Gnóðar-Ásmundardrápa.

Megu i gegn glyggi,
kvað grefja tyggi,
(halft nam hann þat ljúga)
hrafnar traullt fljúga.

B. Vers om bestemte personer og begivenheder.

- 1 (1100).** Alllengi dvelr Ingi
ofanreið enn þjóbreiði.

2 (1101). Spurði gramr, hvat
gerði

Giparðr þars lið barðisk,
vér ruðum vópn í dreyra;
vasat hann kominn þannig;
framreiðar vas fnauði
fulltrauðr á jó rauðum;

3. Sítk ávalt, hnuggiin hverjum leik, en prúða Prúðr nægra hnossa, á hráka Gleipnis tuggu þess, at nýtir ýtendr urðhœings jarðar nefni Gesu ens gjalla greipar svells fyr mér striðkera = Jeg nærer stadic, berøvet enhver fornøjelse, prude kvinde, håbet om det, at mændene benævner kvinden for mig (i mit væhør) en enke.

4. Frygtelig bange er mændene for Kuge; du er større end nogen af dem.

5. Hrafnar megu trautt fíjúga í gegn glyggi, kvað grefja tyggi; hann nam ljúga þat halft = *Ravnene kan knapt flyve imod stormen, sagde hakernes furste: han löt halvdelen.*

B. 1. *Meget længe forha'er Inge, med den brede bag, sit ridt ovenfra.*

2 Gramr spurði, hvat Gíparðr gerði þars lið bardisk; vér ruðum vópn í dreyra; haun vasat kominn þannig; fnaði vas fulltrauðr framreiðar á rauðum ið; villut fylla flokk váru. falsk riddari enn valski? = Fursten

villat flokk várn fylla,
falsk riddari enn valska?

V. 3—4 er sammenhørende.

3 (1103). Vegg blæss veðr of
tyggja,

viðr þolir nauð i lauðri,
læ tekr klungrs at knýja
keip, en gelr i reipum;
mjór skelfr, Magnús stýrir,
móð, skerr eik at flóði,
beit verða sæ slita,
sjautøgr vñndr und røndu.

4. Eggviðu baðat ugga
óhlifinn gramr lifi,

hvégi 's lét enn ljóti
landgarðr fyrir barði;
satt vas at allvaldr átti
ógnsnart borit hjarta,
súð varð i gný grœðis
geyst farsælu treystask.

V. 5—7 er sammenhørende.

5 (1118). Varð Haflidi hundruð
happvisum Þórgislí
(sá vas vegs né vægðar
valdr) þría tøgu gjalda;
sótt vas sogð á sumri
slik meðal gófugra ýta;
hlaut Odda sonr aura
itr at Stranda-Hneiti.

spurgte, hvad Gipard foretog sig, hvor hæren kæmpede; vi rødfarvede våbnene i blod; han var ikke kommen derhen; den feje karl var helt uvillig til at trænge frem på sin røde ganger; vil han ikke fylde vor share; skjulte sig den vælske ridder?

3. Veðr blæss vegg of tyggja; viðr þolir nauð i lauðri; læ klungrs tekr at knýja keip, en gelr i reipum; mjór sjauðegr vñndr skelfr und røndu; Magnús stýrir; eik skerr at flóði; móð beit verða slita sæ = *Vinden udspiller sejlet over fyresten; plankerne døjer nød i skumsprøjet; vinden slår åretollene, og tovene hyler; de tynde 70 årer ryster under skjoldene; Magnus sidder tilrors; skibet furer bølgen; de trætte skibe må riste søen.*

4. Óhlifinn gramr baðat eggviðu ugga lifi, hvégi 's enn ljóti landgarðr lét fyrir barði; satt vas, at allvaldr átti hjarta borit allsnart; geyst súð varð treystask farsælu i gný grœðis = *Den kraftige konge bad mændene ikke at være bange for deres liv, hvorledes end den hæslige so rasende foran stævnet; det var sandt, at kongen havde et hjerte uforstået fra fødslen af; det rasende skib måtte stole på god lykke på det larmende hav.*

5. Haflidi vard gjalda hundruð, þría tøgu, happvisum Þórgislí; sá vas valdr vegs né vægðar; slik sótt vas sogð á sunni meðal gófugra ýta; itr sonr Odda hlaut aura at Stranda-Hneiti = *Haflide måtte udrede 30 hundreder til den sejrkyndige Torgils; han hævdede sin hæder og gav ikke efter; et sådant forlig blev i sommer indgået mellem de høje mænd; Oddes udmarkede søn fik penge efter (for) Strand-Hneite.*

- 6 (1118). Varð hundraða af
höndum
(hring-Baldr) tøgu gjalda
(djarfr sásks Odda arfa
enn) Hafliði þreuna;
játti slikum sóttum
sveit ept Stranda-Hneiti;
afreks kunni at unna
allvisuni Þórgíslis.
- V. 8—12 er sammenhørende.
- 8 (1119). Hvaðan kennir þef
þenna?
Þórðr andar nú handan.
9. Rirar i barka
rikismanni;
glitar skalli við
á goða yðrum.
7. Lét Hafliði af höndum
Hneitis gjold á Ströndum,
drött varð Odda arfi
áðr at miklu hvarfi;
reyndisk seggr enn svinni,
slikt hefr qld i minni,
(óð gerik opt) með sanni
at ágætismanni.
10. Þat 's válitit,
þótt vér reptim
búðunautar
af bola kjotvi;
reptir Þórðr
Þórvaldar sonr
Kjartans sonar
af kana sínum.

6. Hafliði varð gjalda af höndum þrenna tøgu hundraða; djarfr hring-Baldr sásks enn arfa Odda; sveit játti slikum sóttum ept Stranda-Hneiti; kunni at unna allvisum Þórgíslis afreks = *Havlide mätte udrede 30 hundredar; den djærve kriger var endnu bange for Oddes sön; mændene gik ind på et sådant forlig efter Strandehneite; de forstod at unde den kluge Torgils den bedrift.*

7. Hafliði lét af höndum gjold Hneitis á Ströndum; arfi Odda varð áðr drött at miklu hvarfi; enn svinni seggr reyndisk með sanni at ágætismanni; qld hefr slikt i minni; gerik opt óð = *Haflide udredede bøde for Hneite på Strandehneite; Oddes sön blev for mændene en stor stætte; den klage mand viste sig i sandhed at være en udmarket mand; sligt vil folk mindes og jeg gör ofte vers.*

8. *Hvorfra mærkes denne stank? Tord pruster der ovre fra.*

9. *Det brummer i halsen på hövdingen; skaldepanden på eders gode lyser derovre.*

10. *Det er intet under, at vi bodfæller ræber af at have spist studekød; Tord, Torvalds sön, Kjartans sönnesön, ræber jo af sin.*

11. Æsti upp ór brjósti
átfang of dag langan
bryðju Bersa niðja
billings hviðu illa;
allr tók sér, þás særir
setr-linna blés (innan
þjóð óx þeifr i búðum)
þingheimr of nef fingrum.

12. Goði repti svá
es gengumk hjá,
(stóð hnakka hý),
hverr maðr kvað fý.

13 (1120). Ambhöfðikom norðan,
en Orknhöfði sunnan,
Hjarthöfði kom vestan,
höfðu rýð und skauti;

tóku mart at mæla,
es menn spakir fundusk,
þó vas ulfuð cerin
í Ambhöfða brjósti.

V. 14–15 er sammenhørende.

14 (1121). Máttit seigum sóttum
Sandkorn fyrir standa;
þó latti mjók mága,
mól at greiða tœki;
betr kvað hlymbjóðr hjørva
hyrmildr, at pá skyldi
til eggþrimu, ósa,
qlíl þjóð fara bráðla.

15 (1121). Máttit mága sóttum,
mól dragask ljót til bóta,

11. Átfang æsti upp ór brjósti Bersa niðja illa hviðu „billings bryðju“ of langan dag; allr þingheimr tók fingrum of nef sér, þás setr-linna særir blés; þeifr óx þjóð innan i búðum = *Maden (den spiste) drev op fra Berses ætlings bryst en ond vind hele den lange dag . . . ; hele forsamlingen klemte fingrene om næsen, da manden åndede; en stank blev der for mændene inde i boderne.*

12. *Goden ræbede så, da vi gik hinanden forbi, — hans dun stritede ud fra nakken — (at) enhver råbte fy.*

13. *Ambhövde kom nordfra, men Orknhövde (Sælh.) sydfra, Hjort hövde kom vestfra, de pønsede på (gode) råd; de kluge mænd havde meget at tale om, da de traf hinanden; dog var der i Ambhövdes bryst megen fjendskab.*

14. Sandkorn (= Hallr) máttit standa fyrir seigum sóttum; þó latti mjók mága, at tœki greiða mól; ósa hyrmildr hjørva hlymbjóðr kvað betr, at pá skyldi qlíl þjóð fara bráðla til eggþrimu = *Hall kunde ikke forhindre det træge forligr; i høj grad frarådede han svogeren at udjævne sagerne; den gavmilde krigers sagde at det var bedre, om alle mænd da straks skulde begive sig til kamp.*

15. Sandkorn máttit standa fyrir seigum mága sóttum; ljót mól dragask til bóta; geigr vard við svað; hugstríðr hringu hraðsløngvir, hinns olli

- (geigr varð við svað) seigum
Sandkorn fyrir standa;
hraðsløngvir bað hringa
hugstríðr fara siðan
alla þjóð, hinns olli,
allskjótt, meginþrjózku
- 16 (1136). Heyrik hitt, en órir
hafa dolgar skap folgit,
þengill rikr, af þingi
þann kvitt búandmanna,
at „valdandar“ vildi,
vargseðjandi, margir
at vigg á brim byggir
brands, en Pál at landi.
- 17 (1137). Varðat vel við styrju
Vatnormr i Portyrju.
- 18 (1161). Qnundr kvazk eigi
mundu
við orrostu kosta,
fyrr en sunnan siglði
Sigurðr jarl með húskarla;
mjók fara Magnús rekkar
mætir upp at stræti,
en Hákonar haukar
hart skunduðu undan.
- 19 (1180). Fylgðu ræsi
Rygir ok Hörðar,
Filar ok Sognir
sem Firða lið,
Mærir allir,
menn raumðølskir,
erkibyskup,
qlí Þróndalqg.

meiginþrjózku, bað siðan alla þjóð fara allskjótt = *Han formåede ikke at forhindre svogrenes træge forlig; de stygge sager føres til god afslutning; det var lige ved en stor fare; den stivsindede mand, som voldte trodsig modstand, opfordrede siden alle til hurtig at rykke frem (til kamp?).*

16. Heyrik hitt, þann kvitt búandmanna, af þingi, þengill rikr, — en órir dolgar hafa folgit skap, — at margir „valdandar“ vildi, at byggir, vargséðjandi, brands vigg á brim, en Pál at landi = *Jeg hører det rygte (udsagn) blandt bønderne fra tinget, mægtige fyrtse — men vore fjender har dulgt deres sind (falskhed) — at mange ønskede, at du, krieger, rustede dine skibe til togts, men at Páll skulde herske over landet.*

17. *Vatnorm tede sig ikke mandig under kampen i Portör.*

18. *Ønund erklærede, at han ikke vilde prøve en kamp förend Sigurd jarl sejlede sydfra med sine huskarle; Magnus dygtige mænd kommer farende op ad strædet, men Hakons høge (modige mænd) flygtede rask bort.*

19. *Kongen fulgte Ryger og Hörder. Filer og Sogninger så vel som Fjordernes mandskab, alle Mörer og romsdalske mænd, ørkebispen og hele Tröndelagen.*

20 (1180). Ætlak mér ena mæru, hitt mun ráð, kvað reitinn,
munnfagra Jórunni, raunsljóvir sik prófi,
hvégis fundr með frægjum [el.: verða nadda Nirðir,
ferr Magnúsi ok Sverri. nú emk út kominn, lúta]
vist munk fimm et fæsta

21 (1196). Hvætveina grét, fella einn, kvað Gellir.
(hefk þat fregit),
býsn þótti þat,
Baldr ór helju; V. 23—24 er sammenhørende.
þó hefr hæra, 23 (1198). Mánadag kvaddi mild-
þás hofuð færði, ingr sina
Þórmóðr þotit; menn, drifu hart til vápna sennu,
þat 's ólogit. Inga hirð en upp réð ganga
á morgin til Sverris borgar;
ýtar reistu merki at móti,

22 (1197). Pótt enn sjau eða átta margar stengr, ok børðusk lengi,
andvinnir nú finnim, Baglar stóðu i brodda hagli,
reyndar riðkat undan brunnu skip, þás kappar runnu.
raglystr nú enn fysti;

20. Jeg agter at besidde den herlige mundfagre Jorun, hvorledes end
mødet mellem Magnus og Sverre går.

21. Alting begræd Balder ud af Hel; det ansås et vidunder; det
har jeg hørt; dog har Tormod tudet höjere, da han bragte sit hoved —
det er ingen løgn.

22. Pótt finnim nú enn sjau eða átta andvinuir, riðkat reyndar nú
enn fysti undan raglystr; hitt mun ráð, kvað reitinn — [at] raunsljóvir
prófi sik [el. nadda Nirðir verða lúta; nú emk út kominn]; vist munk einn fella
fimm et fæsta, kvað Gellir = Uagtet vi nu træffer etter syv eller otte, idet vi
stiller os op til kamp, rider jeg tilvisse ikke først bort på grund af fejhed;
snarere er det rådeligt, sagde den øggende, at de lidet dygtige prøver sig
(el. krigerne skal bide i græsset, nu er jeg kommen ud); tilvisse vil jeg
ene følede mindst fem — sagde Gellir.

23. Mandag opfordrede fyrsten sine mænd; de samledes rask til
kampen, og Ingess hird trængte op tidlig om morgen til Sverres borg;
mændene rejste mærker imod dem, mange stænger, og kæmpede længe;
Baglerne stod i broddenes hagal; skibene brændte, da heltene rendte.

24. Mandag opfordrede niddingens sine mænd; de samledes rask
den morgen til kamp og gik til Sverres borg; gidi Tueskid aldrig måtte

- 24 (1198).** Mánadag kvaddi nið-
ingr sína
menn, drifu hart til vápna sennu,
þúfuskitr þrífisk eigi,
þann morgin til Sverris borgar,
ýtar reistu merki at móti,
margar stengr, ok børðusk lengi,
- Baglar standa í banni allir,
brunnu skip, þás kappar runnu.
25. Út réð Ingolfr leita
ógnreisfr með Hjörleifi.
26. Ekl vasa ógn á Stiklar
óblið stqðum síðan.

C. *Af vers om ubestemmelige personer og begivenheder.*

- V. 1—5 mulig sammenhør-ende.
1. Hlýð, hlýð, konungr,
hróðri þessum.
2. Ok stórhöggr
stillir Prænda.
3. Í herskó
hilmis riki.
4. Fór hvatráðr
hilmi at finna,
áðr siklingr
til sættar gekk.
5. Konungr kappgjarn,
kostum betri
allri þjóð,
alframr konungr.

trives; mændene rejste mørker imod dem, mange stænger, og kæmpede længe; alle Bagler står i band; skibene brændte, da heltene rendte.

25. *Den kampglade Ingolf søgte ud (til Island) tilligemed Hjörleiv.*
26. *Óblið ógn vasa síðan ekl á Stiklarstqðum = Den grumme kamp blev siden stærk på Stiklestad.*

- C. 1. *Lyt, konge, lyt til dette digt.*
2. *Og Tröndernes stort huggende fyrste.*
3. *I fyrstens for angreb udsatte rige.*
4. *Den snarrådige begav sig hen at træffe kongen, før fyrsten gik ind på forliget.*
5. *Den kraftige konge, ved egenskaber bedre for hele folket, den ypperlige konge.*

6. Jarls hefr ágæti,
en qðlings kosti,
konungs kappgirni,
kynni landreka.	mælum slikt við sælan:
sitt heill konungr, deili.
7. Haldi hringtópuð
hefi ok varðveiti,
styrki ok staðfesti
stýrir himinrikis.	10. Hér fregna nú hyggfir
hjørflaug brimis draugar.
8. Harða, hvatföra,
hrausta, vígtama,
snarpa, snarráða
sá gat hirð ræsir.	11. Svanr þyrr beint til benja
blóðs vindára róðri.
9. Né dýrs of far fleiri
flein-Móða segik óðar,	12. Einstigi mér heinar.
	13. Rann hræddari hranna
hyrbrjótr frá styr ljótum.
	14. Braut stókk bauga neytir
bleikr frá sverða leiki.

6. *Han har en jarls berömmelse, en fyrstes egenskaber, en konges kappelyst, en fyrstes natur.*

7. *Gid himmerigs styrer støtte, løfte og beskytte, bestyrke og kraftig-gøre den gavmilde mand.*

8. *Den fyrste fik en hird, der var hård, rask, tapper, kampvant, kæk og snarrådig.*

9. *Né segik fleiri deili óðar of far dýrs flein-Móða; mælum slikt við sælan: sitt heill, konungr = Jeg fortæller ikke flere beviser i mit digt om den herlige krigers bedrifter; (kun) siger jeg til den lykkelige således: hil dig, konge [afskedshilsen].*

10. *Hyggfir brimis draugar fregna nú hér hjørflaug = Kloger mænd erfarer her nu en kamp.*

11. *Blóðs svanr þyrr beint til benja róðri vindára = Ravnen styrter afsted lige til sårene ved flugten.*

12. *Sværdet... mig.*

13. *Hranna hyrbrjótr rann hræddari frá ljótum styr = Manden løb mere rød fra den grumme kamp.*

14. *Manden flygtede bleg bort fra kampen.*

15. At kom gangandi,
pars jofrar børðusk;
helt hann upp hófði,
hér 's þér skaltr, súltán.	21. Hlif gnast við hlif,
hjørr við mæki,
egg lék við egg,
þars jofur barðisk.
16. Lofðungr gekk at Lakkar
(laut herr í gras) snerru.	22. Hringlestir gekk hraustan
herjum kunnr at gunni.
17. Hermenn gótum hinnig
hugstinnan gram vinna.	23. Hár rauð hvassa geira
(hné þjóð i gras) blóði.
18. Herr, búask hvárir til snerru.	24. Skið gekk framm at floði
flóðs i hreggi óðu.
19. Heldr vill hilmir
herja an erja.	25. Kjølr brunar klækkr á fólvar,
krapthár, meginbóur.
20. Sterkum stilli
styrjar væni.	

15. *Gående kom han dør, hvor fyrsterne kæmpede; han holdt hovedet op: her er skatten til dig, sultan.*

16. *Fyrsten gik ud i kampen; hæren bed i græsset.*

17. *Gótum hugstinnan gram vinna hinnig hermenn = Vi har erfaret, at den modige konge dør overvant krigerne.*

18. *Hæren; bægge ruster sig til kampen.*

19. *Hellere vil fyrsten hærge end plöje.*

20. *For den stærke fyrste forvæntning om kamp.*

21. *Skjold bragede mod skjold, sværd mod klinge, øg mod øg, hvor kongen kæmpede.*

22. *Hringlestir, herjum kunnr, gekk hraustan at gunni = Manden, bekendt for krigerne, gik tapert til kamp.*

23. *Den høje rødfarvede de hvasse spyd i blod; mændene bed i græsset.*

24. *Flóðs skið gekk i óðu hreggi framm at floði = Skibet gik i den rasende storm fremad over bølgen.*

26. Sás af Íslandi
arði barði.
27. Hér liggja brot beggja,
brúðr, strykvinna súða.
28. Því hefk heitit mey mætri,
mest nema hamlan bresti.
29. Vættik harms, nema hitta
hófuðgulls náim Fullu.
30. Band gaf oss með endum
Ilmr lýskála bála.
31. En skinnbjarta skortir,
skap kannask mér svanna,
- (dýr 's hón) hætt (at hvóru)
halmein Njørun steina.
32. Hvé fyr leik, en lauka
Lofn kunni þat stofna,
stórvænn, styrjar kenni,
stendr linapaldr minum.
33. Sigrunnit kœmr sunnu
Serkland at mér grandi
silmarkar; drepr serkjær
Samland fyr mér gamni.
34. Spíru semi hond hér
hringa hirtisk virðing.

25. Krapthár, ... klækkr kjölr brunar á fólvar meginbórum = *Den kraftige, ..., den böjelige kæl styrter frem over de hvide, store bølger.*

26. *Han som pløjede [havet] med stavnen fra Island.*

27. *Her ligger brudstykkerne af bægge de malede skibsider, kvinde.*

28. *Det har jeg lovet den herlige mø, medmindre den største forhindring brister.*

29. *Jeg vænter sorg, medmindre jeg træffer kvinden.*

30. Ilmr lýskála bála gaf oss band með endum = *Kvinden gav mig et bånd med ender(?)*.

31. En skinnbjarta steina Njørun skortir hætt halmein; skap svanna kannask mér; hón 's dýr at hvóru = *Men den teintlyse kvinde mangler det farlige „halmein“(?); hendes sind kendes jeg ved; hun er ikke destomindre herlig.*

32. Hvé stórvænn linapaldr stendr fyr leik minum, en lauka Lofn kunni stofna þat styrjar kenni = *Hvorledes den prægtige kvinde hindrer min glæde; det forstod kvinden at forårsage krigeren (mig).*

33. „Sigrunnit“ Serkland silmarkar sunnu kœmr grandi at mér; serkjær Samland drepr gamni fyr mér = *Kvinden... bringer mig smærte; hun tilintetgör glæden for mig.*

35. Lønd verr lofðungr brøndum
lauks máferils hauka;
hjalmklæðum gefr hilmir
hvitinga frið lítinn.

bjúgr elr sorg of saurga
saupstriðir flotgriði.

36. Stendr, þatsstórum grandar,
sterkviðri mér Herkju
í hneggverold, hyggju
hefk strið borit viða;
þar kœmr enn, ef ynni
itr falda Bil skaldi,
at bliðr of grœr griðar
glaumvindr i sal þindar.

38. Þat 's óslögjum eigi
aldrbót konungs skaldi.

37. Ok óþokkaðr „okkar“
ostmýgir brauðgýgi,

39. Þat hefk sagt,
es sjalfr vissak;
dulðr ferk hins,
es drengr pegir.

40. Heill kom þú, handar svella,
hlynur kvaddi svá brynu.

41. Þorði Iðja orða.

34. Hønd seuni...: hér birtisk virðing hringa spiru = *Hånden ordne(?)...; her vises kvindens hæder.*

35. Lofðungr lauks verr hauka lønd máferils brøndum; hilmir hvitinga gefr hjalmklæðum litinn frið = *Kvinden omgiver sine arme med guldringe; hun giver sin hovedpynt(?) liden fred.*

36. Herkju sterkviðri, þats stórum grandar, stendr mér í hneggverold; hefk viða borit hyggju strið; þar kœmr enn, at bliðr griðar glaumvindr of grœr í þindar sal, ef itr falda Bil ynni skaldi = *Et sind, som bringer stor smærte, står i mit bryst; jeg har videnom næret kummer; men det vil komme så, hvis den herlige kvinde vilde elske skjalden, at et blidt sind vil gro i mit bryst.*

37. Ok óþokkaðr ostmýgir „okkar“ brauðgýgi; bjúgr saupstriðir elr sorg of saurga flotgriði = *Og den lidet afholdte ostefortærer (trællen) sukker for(?) brædtrolden (tjænestekvinden); den krumme suppebekæmper sørger over den smudsige fedttroldkvinde.*

38. Þat 's eigi aldrbót óslögjum konungs skaldi = *Det er ikke livsbod (fryd) for kongens ikke-snu skjald.*

39. *Det har jeg sagt, hvad jeg selv vidste; derom ved jeg intet, som mændene tier med.*

40. Kom þú heill, handar svella hlynur kvaddi svá brynu = *Vær hilset — således tiltalte manden brynjens.*

41. *Turde...guldets.*

D. Vers, hentydende til sagn og lign.

1. Reið Brynhildar bróðir
bort, sás hug né skorti.
2 (citeret 1180). Esa sem kolvið
kljúfi karl, sás vegr at jarli.
- 3 (cit. 1200). Ólikr est þú
yðrum niðjum
þeims framráðir
fyrri vóru.
4. Áðr grimmhugaðr gengi
af grjót-Móða dauðum.

E. Drömmavers (1196).

Liðr gótt sumar gróðrar,
gandrekr þrumir, landa
heimr 's með beztum blóma
birtr, nú 's ráð at hirtask;

mjók 's grimmliga glýjaðr,
gapir hann á sjöt manna
olmr und øegishjalmi,
Ingolfr kominn hingat.

*F. Uægte vers i sagaer.**a. I Egilssaga.*

- 1 (*Egill*). Kominn emk ern til (hann vask füss at finna)
arna fránþvengjar gefr drengum;
Yngvars, þess 's beð lyngva

D. 1. *Brynhilds broder, som ikke manglede mod, red bort.*

2. *Det er ikke for manden (bonden), som angriber jarlen, som om han kløvede kul-ved.*

3. *Lidet ligner du dine forfædre, som fordums var og vilde frem.*

4. *För den grumsindede (Tor) forlod sten-Mode (jætten?) som dæd.*

E. Liðr gróðrar gótt sumar, gandrekr þrumir; landa heimr 's birtr
með beztum blóma; nú 's ráð at hirtask; Ingolfr 's kominn hingat, mjók
grimliga glýjaðr; hann gapir olmr und øegishjalmi á sjöt manna = *Den
frugtbare sommer er forbi; stormen raser; landenes verden er prægtig
udstyret med den bedste afgrøde; nu er det rådeligst at tugte sig; Ingolv
er kommen herhen, meget barsk i hu; han stirrer rasende med skrække-
hjælmen på mændenes hjem.*

mun eigi þú, þægir,
þrévetran mér betra,
ljósundinna landa
linns, óðar smið finna.

vargi varmar bráðir,
vesa vilk ein of mina;
sátta hrafni i hausti
of hræsolli gjalla,
vastat at, þars eggjar
á skelþunnar runnusk.

2 (*Egill*). Síþogla gaf söglum
sárgagls þria Agli
hirðimeiðr við hróðri
hagr brimrótar gagra,
ok bekkiðurs blakka
borðvallar gaf fjorða
kennimeiðr, sás kunni,
kørbeð, Egil gleðja.

4 (*Dóttir Ármóðs*). Þvi sendi
min móðir
mik við þik til fundar
ok orð bera Agli,
at ér varir skylduð;
Hildr mælti þat horna:
haga svá maga þínum,
eigu órir gestir
œðra nest á frestum.

3 (*Jarlsdóttir*). Hvad skal
sveinn i sess minn?
Sjaldan hefr þú gefnar

F. a. 1. Emk kominn ern til arna Yngvars þess 's gefr drengium lyngva
fránþvengjar beð; vask fúss at finna hann; þú mun eigi, þægir ljósundinna
linns landa, finna þrévetran óðar smið betra mér = *Jeg er kommen rask
til Yngvars hjem, som giver mændene guld; jeg vilde gærne træffe ham;
du vil ikke, gavmilde mand, finde en trærs digter bedre end mig.*

2. Hagr hirðimeiðr sárgagls gaf söglum Agli þria síþogla brimrótar
gagra við hróðri, ok borðvallar blakka kennimeiðr, sás kunni gleðja Egil,
gaf bekkiðurs kørbeð fjorða = *Den flinke kriger gav den ordkyndige Egil
tre altid tøvse øhunde (konkylier) for verset, og sæfareren, som forstod
at glæde Egil, gav ham et andeæg som det fjørde.*

3. *Hvad skal du, mand, på min plads? Sjælden har du givet
ulven et varmt bytte; jeg vil være ene om min plads; du så ikke i hest
ravnens skrige over blodet; du var ikke dør, hvor de skaltynde øgge løb
mod hinanden.*

4. *Derfor sendte min moder mig at træffe dig og bringe bud til
Egil, fordi I skulde tage jer iagt; kvinden sagde således: vore gæster kan
om lidt vænte en bedre føde; indret derefter din mave.*

b. I Njálssaga.

- 1 (*Gunnarr død*). Mælti døgla Sigfúss) Nials húsa;
 deilir nú hefr Goldnis sonr goldit,
 dýðum rakkr, sás háði gekk eldr of sjöt rekka,
 bjartr með beztu hjarta ljóss brann hyrr i húsum,
 benrøgn, faðir Högna: Höskulds bana ens røskva.
 heldr kvazk hjalmi faldinn
 hjørþilju sjá vilja
 vættidraugr an vægja,
 val-Freyju stafur, deyja.
 val-Freyju stafur deyja.
- 2 (*Móðólfur*). Stafur lisir einn þars inni
 unnfúrs viðir brunnu
 (synir ollu því snjallir)
- 3 (*Skarphedin død*). Mundit mellu kindar
 miðjungs brúar Iðja
 Gunnr of geira sennu
 galdrs bráregni halda,
 es hræstykkis hlakka
 (hraustr) sins vinar mínu
 (tryggvik óð) ok, eggjar,
 undgengin, spor dunðu.

b. 1. Døgla deilir, dýðum rakkr faðir Högna, sás háði bjartr benrøgn með beztu hjarta, mælti, heldr kvazk sjá hjalmi faldinn hjørþilju vættidraugr vilja deyja an vægja, val-Freyju stafur = *Den gavmilde, dådkraftige Högnes fader, som muntert og med modigt hjærte havde kampe, sagde – han erklaerede, den hjelmdækkede krieger, at han hellere vilde dø end vige, krieger.*

2. Einn stafur húsa Nials lisir, þars unnfúrs viðir brunnu inni; snjallir synir Sigfúss ollu því; nú hefr Goldnis sonr goldit bana ens røskva Höskulds; eldr gekk of sjöt rekka; ljóss hyrr brann i húsum = *Et medlem af Njals familje lever, efter at kriigerne er indebrændte; Sigfus' modige sønner voldte det; nu har Goldnes sön måttet undgælde for den raske Höskulds død; ilden rasede hen over mændenes bænke; den lyse flamme brændte i husene.*

3. Iðja galdrs Gunnr mundit halda bráregni of geira sennu miðjungs mellu kindar brúar, es „hræstykkis hlakka“ sins vinar „mínn ok“ eggjar „undgengin“ spor dunðu; tryggvik hraustr óð = *Kvinden vilde ikke have holdt sine tårer tilbage over kriigerens kamp, da (uforståeligt) hendes vens sår suste; tapper digter jeg.*

4. Mér komrat svefn á augu, almsíma Ullr, of alla grimu — mank hauga heðhlíðar heiði, — siz hóðvar nausts brandviðir brendu Njal inni á hausti; emk minnigr at minu meini = *Jeg får ikke blund i øjet hele*

4 (*Kári*). Kømrat, Ullr, of alla,
almsima, mér grímu
(beðhliðar mank beiði
bauga) svefn á augu,
siz brandviðir brendu
bögvar nausts á hausti
(emk at minu meini
minnigr) Nial inni.

6 (*Kári*). Hjalmskassa fór hvessir,
herðimeiðr, af reiði
út ór elris sveita
ófúss Nials húsa,
þás eld-Gunnar inni
óðrunnar þar brunnu;
menn nemi mól sem innik
mín; harmsakar tinum.

5 (*Járngrímr*). Høggorma mun
hefjask
herði-Þundr á landi;
séa munu menn á moldu
margar heila borgir;
nú vex blára brodda
beystisullr í fjöllum;
koma mun sumra seggja
sveita-døgg á leggi.

7 (*Kári*). Hvæt skalt runnr þótt
rynnim
randlinns, of sok minni
hagl dreif skógs á Skoglar
skýjum, oss at frýja?,
hinn es helt, þás hjalta
hátungur mjók sungu,
brynju meiðr til búðar
blauðr með skegg et rauða.

*natten, kriger; — jeg husker manden (tænker kun på Njal) — siden
krigerne indebrændte Njal i efteråret; jeg glemmer ikke min sorg.*

5. Høggorma herði-Þundr mun hefjask á landi; menu munu mega
séa margar heila borgir á moldu; beystisullr blára brodda vex nú í fjöllum,
sveita-døgg mun koma á leggi sumra seggja = *Der vil opstå en
kriger i landet; man vil få mange hoveder at se på jorden; kampen vokser
nu (genlydende) i fjældene; blod vil strømme ned ad nogle mænds lægge.*

6. Hjalmskassa hvessir fór ófúss, af reiði, út ór elris sveita húsa
Nials, herðimeiðr, þás eld-Gunnar óðrunnar brunnu þar inni; menn nemi
mól míni, sem innik; tinum harmsakar = *Krigeren (jeg) forlod mod min
vilje, men med ophidset sind Njals rygende hus, kriger, da mændene
braendte der inde; man forstå min tale som jeg siger den; jeg udtaler
min sorg.*

7. Hvæt skalt, randlinns runnr, at frýja oss, þótt rynnim, — skógs
hagl dreif á Skoglar skýjum of minni sok —, blauðr brynju meiðr, hinn 's
helt til búðar með skegg et rauða, þás hjalta hátungur sungu mjók =
*Hvorfor skal du, kriger, bebrejde mig at jeg flygtede (ud af ilden) — pile
har fløjet mod skjoldene af ringere årsag — feje kriger, du som med det
røde skæg rendte til din bod, da sværdene klang højt.*

8. Mart varð Skapta at hapti, þás víga Njorðu þraut litt vilja at skilja
— skáld gekk fyr skjoldu —, es matsjóðar drógu malmrógs Móða flatan

- 8 (*Kári*). Varð, þás viga Njorðu
vilja þraut at skilja
litt (gekk skáld fyr skjóldu),
Skapta mart at hapti,
es matsjóðar Móða
malmrógs flatan drógu
(slikt es alt af æðru)
inn í búð at trúðar.
- nú mun bergs i bjørgum
baugs hnykkjondum þykkja
lyngs at loknu þingi
ljóts annan veg þjóta.
- 9 (*Kári*). Höfðu Gríms at gammni
græðis elgs ok Helga
(rógs unnu þat runnar)
rennendr Nials brennu;
- 10 (*Kári*). Hrósa hildar fúsir,
hvæt hafa til fregit skatnar
hvé, ráfáka, rókum,
rennendr Nials brennu;
varðat veiti-Njorðum
víðeims at þat síðan
(hrátt gat hrafn at slíta
hold) slæliga goldit.

G. Anonyme religiøse digte og vers.

Plácítusdrápa.

Digt fra del 12. árh.

1. — — — — gengit;
fjørnis valdr kvað foldar
- frægr: nú mun þér lægjask;
mjúks skalt mannraun slika

inn i búð at trúðar; alt slikt es af æðru = *Meget blev til hindring for Skafte, da mændene ikke manglede lyst til at skille de stridende — skjalden trængte frem foran skjoldene —, da madkogerne trak manden flad ind i göglerens bod; alt det viser frygt.*

9. Rennendr græðis elgs höfðu brennu Nials, Grims ok Helga at gammni; rógs runnar unnu þat; nú mun ljóts lyngs baugs bergs hnykkjondum þykkja þjóta annan veg i bjørgum at loknu þingi = *Mændene gjorde Njals, Grims og Helges indebrænding til genstand for spot; det gjorde de (virkelig); nu vil mændene synes at det suser anderledes i fjældene efter tingets slutning.*

10. Hildar fúsir rennendr ráfáka hrósa brennu Nials, hvæt hafa skatnar fregit til, hvé rókum; víðeims veiti-Njorðum varðat goldit slæliga at þat síðan; hrafn gat hrátt hold at slíta = *De kampbegærlige mænd praler af Njals indebrænding; hvad har de erfaret om, hvorledes vi hævnede den?; der blev taget hævn siden over mændene og det eftertrykkelig; ravnens fik råt hæd at øde.*

morðlinns boði finna
(vest i frægri freistni
framr) sem Jób enn gamli.	hyrsløngvir kom hingat
hvalranns of dag annan.
þá munk yðr, þats ófir
yfir (þegjum nú) segja.
2. Lundr reis gjalfrs frá grundu
goðs orðum vel skorðaðr
elds; vas áðr til foldar
ormstalls boði fallinn;
logstýfir bað leyfa
ljóss engla sér pengil
Vánar vífi sinu
vegs þessi rök segja.	4. Heim kom hodda geymir;
hagat vel því, es sagði,
viggpollr of vann dyggva
Vinnils, konu sinni;
seims kvað sér í draumi,
svør veitti þau børvi,
menreið mána slóðar
mjúklynd konung syndan.
3. Beiðir, segðu ok brúði,
byrskrins, sonum þinum,
òll vilk yðr, kvað stillir,
ormstalls, i trú kalla,	5. Ok bæði hjú blíðan
byskups fund (at mundum

G. 1. — — — gengit; frægr valdr foldar fjornis kvað: nú mun þér lægjask; finna skalt, boði mjúks morðlinns, slika mannaun sem Jób enn gamli; vest framr i frægri freistni = — — — *forbi med(?)*; himlens navnkundige hersker sagde: nu vil det gå tilbage for dig; du, kriger, skal få den samme prøvelse som den gamle Job; men vis dig tapper i den fristelse, som vil blive berømt.

2. Gjalfrs elds lundr reis frá grundu — ormstalls boði vas áðr fallinn til foldar —, skorðaðr vel orðum gods; Vánar logstýfir bað þengil ljóss engla vegs leyfa sér segja vífi sinu þessi rök = *Manden rejste sig op fra jorden — han var før falden til jorden —, godt trøstet af guds ord; manden bad den lyse himmels konge om lov til at fortælle sin hustru disse begivenheder.*

3. Segðu, ormstalls beiðir, sonum þinum ok brúði — kvað byrskrins stillir —, vilk kalla yðr òll i trú; hvalranns hyrsløngvir, kom hingat of annan dag, þá munk segja yðr þats ófir yfir; þegjum nú = *Sig det, mand, til dine sönner og hustru — sagde himlens konge; jeg vil kalde eder alle i troen; kom herhen, mand, den næste dag (i morgen), da vil jeg sige dig hvad der truer dig; nu tier jeg.*

4. Hodda geymir kom heim; Vinnils viggpollr of vann hagat því: dyggva vel, es sagði konu sinni; mjúklynd menreið veitti þau svør seims børvi — kvað konung mána slóðar sýndan sér í draumi = *Manden kom hjem; han handlede særdeles bravt i det han fortalte sin hustru (det*

þeim hykk þrifnuð kómu)
þá nött (með veg) sóttu,
ok tveir með þeim þeira,
þýðir gaf lærðoms prýðir
höldum hilmis foldar
hirðnøfn synir skirðusk.

6. Snjallr gat orr frá illu
Evstakiús vaknat;
kvón réð þegns at þjóna
Þéopista vel Kristi;
ungr nam atferð drengja
Ágapitús fága;
þýðir né þengils lýða
Þéopistús trú misti.

7. Ok annan dag unnar
elg-Próttr i stað sótti,
fyrr þannus flærðar þverri
framlyndum goð syndisk;
sanhugguðr leit seggja
snildar framr á hamri
hauks i hjartar liki
hirðvandan gram standa.

8. Unnit engla kennir
aldyggr við bol styggum
lýteigs lengi at fága
logbeiði sið heiðinn,
þás sinnar trú svinnan
sjaldspurðum atburði

hele); den ydmyge kvinde gav ham det svar — hun sagde, at himlens konge havde viste sig for hende i drømme.

5. Ok bæði hjú sóttu þá nött bliðan fund byskups; hykk þrifnuð með veg kómu þeim at mundum; ok tveir synir þeira skirðusk með þeim; þýðir lærðoms prýðir gaf höldum hirðnøfn foldar hilmis = *Både mand og kone sogte den nat et venligt møde med biskoppen; jeg ved at trivesel med hæder blev givet dem; og deres to sønner blev døbte med dem; den milde gejstlige gav dem guds hirdmænds navne.*

6. Snjallr Evstakiús gat orr vaknat frá illu; þegns kvón, Þéopista, réð at þjóna Kristi vel; ungr Ágapitús nam fága atferð drengja, þýðir Þéopistús né misti trú lýða þengils = *Den modige Evstachius vågnede rask fra det onde (synd); mandens hustru, Teopista, tjænte Kristus vel; den unge Agapitus udøvede brave mænds id; den milde Teopistus fik troen på gud.*

7. Ok annan dag sótti unnar elg-Próttr i stað, þannus goð sýndisk fyrr framlyndum flærðar þverri; snildar framr hauks sanhugguðr leit hirðvandan gram seggja standa á hamri i hjartar liki = *Og den følgende dag begav manden sig til det sted, hvor gud før havde vist sig for den dygtige brave mand; krigeren, fremragende ved mod, så mændenes konge, omhyggelig i valget af sin hird, stå på klippen i en hjorts skikkelse.*

8. Aldyggr engla kennir unnit lýteigs logbeiði, styggum við bol, at fága lengi heiðinn sið, þás flærðvarr fylkir lýða lærði svinnan fleinrjóð gólu sinnar trú sjaldspurðum atburði = *Englenes algode kender undte ikke*

- fleinrjóð fylkir lýða
flærðvarr gótu lærði.
9. Hrætskat vørðr þótt verðir
(ves traustr ok ger hraustla)
fremðar lystr í freistni
fránskiðs af mér Vánar;
þinn mun huggun breinna,
hers skins, trega minka,
enn skalt, órr, til pinnar
ástskýrðr koma dýrðar.
10. Braut hvarf hjortr frá hreyti
(heim fór at þat) seima,
Krist bað frægr við freistni
fultings (boði hringa);
- sagði drengr, þaus dugðu,
(dolglinns) konu sinni
(røskr gat hug við háska)
heit goðs sonar (beitir).
11. Fúss emk fremðar lýsi
fritt, ef þat mák hitta,
(Kistr fremr hodda hristi)
hugbliðum stef smiða;
hlaut sás øztr es ýta,
iðn Plácitus friða,
Evstakiús ævi
albazta sér valði.
12. Brátt kom framm, þats flýti
friðbrágða goð sagði,

manden, der undgik synd, længe at udøve hedenskabet, da menneskenes usalske konge lært den kluge mand sin tros vej ved en sjælden hård tildragelse.

9. Hrætskat, fremðar lystr vørðr Vánar fránskiðs, þótt verðir i freistni af mér; ves traustr ok ger hraustla; breinna huggun mun minka trega þinn, hers skins órr; (enn skalt koma ástskýrðr til dýrðar pinnar = *Frygt ikke, hederlystne mand, fordi du kommer i fristelse ved mig; vær tapper og handl modigt; en renere trøst vil forminske din sorg, kriger; endnu vil du, renset ved din kærlighed, komme til din (min?) herlighed.*)

10. Hjortr hvarf braut frá seiina hreyti; hringa boði fór heim at þat; frægr bað Krist fultings við freistni; drengr sagði konu sinni heit goðs sonar, þaus dugðu; røskr dolglinns beitir gat hug við háska = *Hjorten forstandt fra manden; han begav sig hjem derefter; den berømte mand bad Kristus om hjælp i fristelsen; manden fortalte sin hustru guds söns løfter, som hjalp dem; den raske mand fik mod inmod faren.*

11. Eink fúss smiða hugbliðum fremðar lýsi fritt stef, ef mák hitta þat; Kistr fremr hodda hristi. Plácitus, sás øztr es ýta, hlaut friða iðn; Evstakiús valði sér albazta ævi = *Jeg vil gærne danne et smukt omkvæd for den blide berømte mand, hvis jeg kan finde et sådant; Kristus yder ham hæder. Placitus, som er den ypperste af mænd, fik en herlig id; Evstachius valgte sig et i alle henseender fuldkomment liv.*

næst varð meiðr i mestri
mannraun drasils hranna;
hjorð tók hodata skerðis
hyggjusnjalls at falla,
fúrlestir stózk freistni
fleygarðs, en hjú deyja.

eldar njótr við itra
ulfvins konu sína;
eigum oss at lægja,
einn goð beinir,
(reyndr's sás strið ma standask
stór) búnaði órum.

13. Hús brutu heiptar fúsir
(hófsk freistni svá) þjófar,
út býru þeir aura,
oldurmanns, ór ranni;
qlí réð flærðar fellir
fetjón, þaus beið, ljóna
(snauðr varð órr at auði
unnblakks) goði þakka.

15. Réð ór Rúmsborg viðri
rausnar valdr at halda
höppum reifðr, þás hafði
bringpollr skaða fingit;
fóru á brott með beiti
byrstóðs synir fróðum
til ... stranda tirar
tveir ok móðir þeira.

14. Hvæt hafim Sjófn at sitja
seims, mælti þat, heima?

16. Sik bað striða stqðvir
stirðs, es at kom firði,

12. Brátt kom framm þats goð sagði flýti friðbragða; næst varð hranna drasils meiðr i mestri mannraun; hjorð hyggjusnjalls hodata skerðis tók at falla, en hjú deyja; fleygarðs fúrlestir stózk freistni = *Snart skete det, som gud havde sagt den fredelige handlingers fremskynder; snart kom manden i den største prøvelse; den forstandige mands hjord begynnte at falde og hans husstand at dø; (dog) bestod han fristelsen.*

13. Heiptar fúsir þjófar brutu hús oldurmanns — svá hófsk freistni — þeir býru aura út ór ranni; fellir ljóna flærðar réð þakka goði qlí fetjón, þaus beið; unnblakks órr varð snauðr at auði = *Forbitrede tyve brød ind i høvdingens hus — således opstod prøve —; de bar hans gods ud af huset; falschedens tilintetgører takkede gud for alle de tab, han led; han blev berøvet alt hvad han ejede.*

14. Hvæt hafim, seims Sjófn, at sitja heima? — þat mælti ulfvins elda njótr við sína itra konu —; eigum at lægja oss búnaði órum; reyndr's sás má standask stór strið; einn goð...beinir(?) = *Hvad ejer vi, kone, for at kunne blive her hjemme? — således sagde manden til sin udmærkede hustru —, vi må forringe os ved vort ydre; den er prøvet som kan bestå svar kummer; gud ene hjælper(?)*.

15. Höppum reifðr rausnar valdr réð at halda ór viðri Rúmsborg, þás hringpollr hafði fingit skaða; á brott med tirar fróðum beiti byrstóðs fóru tveir synir ok móðir þeira til stranda.... = *Den af held begunstigede*

- hyrlund heiðni kendan
herleiks of sæ ferja;
veittit fremðar flýti
flugstyggum aldyggva
fetrjóðr fenris jóða
farning enn bolgjarni,
17. Pás auðskiptis eptir
almilds konu dvalði
(væn leizk hodd-Gefn hónum)
hjorlundr á skæ sunda;
breins varð heggr við sína
hraustr, þás gekk af flausti,
auðar eiginbrúði
óviljandi at skiljask.
18. Dýrðhittir bað dróttin
dagbœjar sér toeja;
- hæst gat hrjóðr við freistni
hugborð móins storðar.
Hlaut osv.
19. Fljóð varð heim með heiðnum
hlunndýrs fara runni;
kona bað sér við synðum
saurlifis goð hlifa;
bliðr dugði svá brúði
brátt, at saurgask máttit,
himna valdr, af hildar
hauknistis samvistu.
20. Sýnir gekk með sína
seggja trausts af flausti
(þá vas prekmanns ævi
þung) tvá sonu unga;

stolte mand forlod det vide Rom, da han havde lidt tabet; bort med den berømmelige mand drog hans to sønner og deres moder ned til kysten.

16. Stríða stloðvir bað heiðni kendan hyrlund stirðs herleiks, es kom at firði, ferja sik of sæ; enn bolgjarni fetrjóðr fenris jóða veittit flugstyggum fremðar flýti aldyggva farning = *Den sagtmodige mand bad en hedensk kriger, da han kom ned til seen, at førge sig over havet; men den onde mand ydede den modige hædersmand ikke en helt oprigtig passage.*

17. þás hjorlundr dvalði konu almilds auðskiptis eptir á sunda skæ; hodd-Gefn leizk hónum væn; hraustr heggr breins auðar varð óviljandi at skiljask við sína eiginbrúði, þás gekk af flausti = *da manden holdt den alfronne mands hustru tilbage på skibet; kvinden syntes ham smuk; den tapre mand måtte mod sin vilje skilles fra sin hustru, da han gik fra borde.*

18. Dýrðhittir bað dróttin dagbœjar toeja sér: hrjóðr móins storðar gat hæst hugborð við freistni. Plácitus osv. = *Han som fandt herligheden bad himlens konge hjælpe sig; manden fik det modigste hjærté mod fristen. Placitus osv.*

19. Fljóð varð fara heim með heiðnum hlunndýrs runni; kona bað goð hlifa sér við synðum saurlifis; bliðr himna valdr dugði brátt brúði svá, at máttit saurgask af samvistu hildar hauknistis = *Kvinden måtte*

seimtýnir kom, sveina,
sól-meiðr, at ó breiðri,
borðs né báða þorði
bera senn yfir nenninn.

21. Sinn bar of ó, þás annan,
ástvitjuðr, lét sitja,
hraustr erfingja, hristir
Hlakkar skins á bakka,
ok þás annan sökja
auðgildir son vildi,
stóð umb ok sásks síðan
sviðr þegn at ó miðri.

22. Dýr leit fróns et frána
fleinrjóðr koma at sveini
(hryggr varð við þat harða

hann), en vargr tók annan,
ok baugfergir bjarga
brátt hvórungi mátti,
dýr þás dyggva hlýra
drógu braut til skógar.

23. Hlaut sveinn hjarðar gætis
(hugskœðr léó flœði),
akrmenn gripu annan,
œzta björg, frá vørgum;
fjørnæms föddu børvar
fleins i þorpi einu
bræðr, glyggs hvatendr, báða,
blóðiss, né til vissusk.

24. Lifði halr, sás hafði
hrannelds tekit svanna,

begive sig hjem med den hedenske skipper; hun bad gud beskytte sig mod ukyskhedens synder; himlens blide herre hjalp straks kvinden således, at hun ikke kunde besmittes af samlivet med ham.

20. Sýnir seggia trausts gekk með sína tvá unga sonu af flausti; þá vas ævi brekmanns þung; seimtýnir kom at breiðri ó; nenninn borðs sólmeiðr né þorði bera báða sveina senn yfir == *Den brave mand gik med sine to unge söhner fra skibet; da var den kraftige mands liv tungt; han kom til en bred elv; den dygtige mand turde ikke bære bægge drenge over på éngang.*

21. Ástvitjuðr bar hraustr erfingja sinn of ó, þás Hlakkar skins hristir lét annan sitja á bakka, ok þás auðgildir vildi sökja annan son, stóð sviðr þegn at miðri ó ok sásks síðan umb == *Den af kærlighed fyldte mand bar tapper sin són over elven, idet han lod den anden sidde på bredden; og da manden vilde hænte den anden són, stod den kluge mand midt i elven og så sig siden omkring.*

22. Fleinrjóðr leit et frána fróns dýr koma at sveini, en vargr tók annan; hann varð harða hryggr við þat; ok baugfergir mátti hvórungi bjarga brátt, þás dýr drógu dyggva hlýra braut til skógar == *Manden så jordens vilde dyr komme til drengen og en ulv tog den anden; han blev såre bedrøvet ved det; og manden kunde ingen af dem redde med det samme, idet dyrrene slæbte de brave brødre bort til skoven.*

blótum gnægðr, frá brigði
bliðum, fá vetr síðan;
hús átti sér hættin
hørstrengs at þat lengi
Jørð i aldingarði
ógvutvist ok helt kristni.
dýrðar vótrr (við dróttin
dælt gerði sér) mælti:
éls halt við mik máli,
min 's freistat nú, þinu
frægr valderir foldar,
framrar an Jóbs ens gamla.

25. Órr hefr engla stýris
ástlaun af gram raunar
hraustr, sás hér stózk freistni
heimsiklings vel mikla osv.

27. Hyrgeymi frák heima
(hans vitjuðu) sitja,
kvón vas hólðs með hónum,
haukborðs (vinir) forðum;
ek em i útlegð stokkinn
afkarr vinum fjarri,

26. Ok þás heiptar hnekkir
harmtvistr sona misti,

23. Sveinn blaut æzta bjorg hjarðar gætis — hugskeðr léó fleði —
akrmenn gripu annan frá vørgum; børvar fjørnæms fleins foeddú háða
bræðr i einu þorpi; né blöðiss glyggs hvatendr vissusk til = *Den ene
dreng fik den ypperste frelse af en hyrde, — den farlige løve flygtede;
markarbejdere frelste den anden fra ulvene; mændene opfostrede bægge
brædre i en og samme landsby; men de vidste ikke noget af hinanden.*

24. Blótum gnægðr halr, sás hafði tekit svanna frá bliðum brigði
brannelds, lifði fá vetr síðan; hættin hørstrengs Jørð átti sér lengi at þat
hús i aldingarði ok helt ógvutvist kristni = *Den hedenske mand, som havde
taget konen fra den blide mand, levede kun fá år derefter; den sædelige
kvinde ejede længe efter det et hus i en have og holdt, skønt bekymret
over truende fare, sin kristne tro.*

25. Hraustr órr stýris, sás hér stózk vel mikla freistni heimsiklings,
hefr raunar ástlaun af engla gram osv. = *Den tapre mand, som her be-
stod guds meget store fristelse, har i virkeligheden fået kærlig lön af
englenes konge osv.*

26. Ok þás harmtvistr heiptar hnekkir misti sona, mælti dýrðar vótrr
— gerði sér dælt við dróttin —: halt við mik máli þinu, frægr valderir éls
foldar; nú 's min freistat framrar an ens gamla Jóbs = *Og da den fred-
elskende mand, nedbøjjet af sorg, mistede sine sönner, talte hertighedens
vidne — og tede sig ligefremt overfor gud —: hold dine løfter mod mig,
himlens berömte konge; nu fristes (prøves) jeg stærkere end den gamle Job.*

27. Frák haukborðs hyrgeymi sitja forðum heima; vinir vitjuðu hans;
kvón hólðs vas með hónum; ek em afkarr fjarri vinum, stokkinn i útlegð;
kvón 's braut frá mér; mein dýr gripu sveina mina = *Jeg har hørt at*

- kvón 's braut frá mér, mina
mein dýr gripu sveina.
28. Gjalta goð, þótt mæltak,
(gagls leiðar) mér reiði,
(ítrs stillis þarfk allrar
eirar) þurptum fleira;
sett fyr munn, alls minnumk,
minn, vingjafa þinna,
veit oss vårkunn dröttinn,
varðhald konungr aldar.
29. Morðsólar veik máli
meiðir; sinnar leiðar
gekk ramms hótuðr rekka
rógs i þorp ór skógi;
- menfergir vas margan
móðhress i bœ þessum
vetr, ok vann til mætrar
vargnistir sér bjargar.
30. Ok til aumra rekka
atvinnu gaf Þvinnils
vigg-Baldr viðrar foldar
verkkaup, þats sér merkði;
fast helt lundr, ok leynði,
linnvengis trú sinni
hlunndýrs heiðna runna,
hótt næfr við goð sóttum.
31. Unz hvardyggvan hugga
happmildr konungr vildi

manden (Job) forдум forblev hjemme; vennerne besøgte ham; hans hustru var hos ham; jeg er elendig fjærnt fra mine venner i udlændighed; min hustru er berøvet mig; farlige dyr har taget mine sønner.

28. Gjalta, goð, mér reiði, þótt mæltak þurptum fleira; ek þarf allrar eirar ítrs stillis gagls leiðar; sett varðhald fyr munn minn, aldar konungr; veit oss vårkunn, dröttinn, alls minnumk þinna vingjafa = *Gengøld, gud, mig ikke med din vrede, fordi jeg har talt mere end godt var; jeg trænger til luftens herlige konges hele skånsel; sæt lås for min mund, menneskenes fyrste; yd mig tilgivelse, herre, da jeg mindes dine vennegaver.*

29. Morðsólar meiðir veik máli; hótuðr ramms rekka rógs gekk leiðar sinnar i þorp ór skógi; móðhress menfergir vas margan vetr i þessum bœ ok vargnistir vann sér til mætrar bjargar = *Krigeren holdt op med sin tale; den fredelskende mand gik sin vej til landsbyen fra skoven; den modfriske mand var mange år i denne by og han tjænte for sin gode føde dér.*

30. Ok vigg-Baldr viðrar Þvinnils foldar gaf verkkaup, þats merkði sér, til atvinnu aumra rekka; linnevengis lundr helt hótt næfr fast sóttum við god ok leynði heiðna hlunndýrs runna trú sinni = *Og sefareren gav den løn, han betingedede sig, til underhold for fattige; han holdt, iagtagende gode sæder, urokkelig sit forlig med gud og skjulte sin tro for de hedenske mænd.*

31. Unz happmildr láðhofs konungr vildi hugga leggjar farms lypti-Móða, hvardyggvan, i harmi; þá réð friðar veitir, siðhjóðr snotra lýða,

- láðhofs lypti-Móða
leggjar farms í harmi;
þá við huggun hóva
herstefni réð efna,
siðbjóðr snotra lýða,
sín heit friðar veitir.
32. Lýtr engla lið ítrum
angrhrjóðanda ok þjóðir;
einn es qllu hreinni
alt gótt sás skóp dróttinn osv.
33. Gör vas guðr, en verjask
gramr þurpti her samna
trautt áðr tiginn mætti
Træjánús vel ráni;
bauð landreki lýðum
liði riðara friðu
- snildar framr at samna
sverðhriðar til viða.
34. Mintisk gramr, þás gumna
gunndjarfra vas þarfí,
Yggjar leik hvé auka
endr Plácítus kendi;
vellmeiðis bað viða
vigteitr konungr leita;
gnott hétt góðs, þeims mætti,
gramr, svinnan hal finna.
35. Bræðr riðu Byrfils skíða
beitis tveir at leita
ár, þeirs ítrum vóru
endr Plácító á hendri;
fundu Gylfa grundar
glaðriðanda umb siðir

efna heit sin, hóva huggun, við herstefni = *Indtil den nåderige himlens konge vilde træste manden, brav i alt, i hans sorg; da holdt fredens giver, han som byder vise mænd troen, sine løfter, (om) høj trest, mod krigeren.*

32. Ítrum angrhrjóðanda lýtr lið engla ok þjóðir; einn dróttinn, sás skóp alt gótt, es qllu hreinni osv. = *Den herlige udrydder af sorg (synden) tilbedes af englenes skare og menneskene; den ene gud, som skabte alt godt, er renere end alt andet.*

33. Guðr vas gör, en Træjánús mætti traultz verjask ráni, áðr tiginn gramr þurpti samna her; snildar framr landreki bauð lýðum at samna viða friðu riðara liði til sverðhriðar = *Der skulle holdes en kamp, men Trajan kunde næppe værge sig godt mod plynåring, før den høje fyrste trængte til at samle en hær; den modige fyrste bød sine mænd at samle alle- vegne fra en herlig rytterskare til kampen.*

34. Gramr mintisk, hvé Plácítus kendi endr auka Yggjar leik, þás vas þarfí gunndjarfra gumna; vigteitr konungr bað leita vellmeiðis viða; gramr hétt gnott góðs þeims mætti finna svinnan hal = *Kongen (Kejseren) mindedes, hvorledes Placitus fordums havde vist, hvorledes kampen skal øges, da han trængte til kampdøerve mænd; den kampglade konge bød sæge videnom efter manden; og kongen lovede meget guld til den, der kunde finde den kluge mand.*

unnar fúrs né ærir
afrendan bør kendu.

36. Værr tók vegs ens fyrra
viggfinnandi at minnask
sunds, þás sína kendi
snarlundaðr húskarla;
sér leitaði særir
seims huggunar beima
brátt i bœn af dróttni
bilstyggr, þás tók hryggvask.

37. Kvaddi krapti prýddan
Krists rødd ara nisti:
dýrð hittir þik dröttins
dygg, skala þú nú hryggvask;

tið kømr sóknar seiða
sendir þér at hendi
enn, sús yðr mun finna
auð ok veg fyr nauðir.

38. Bliktýnir vann beina
(bauglestanda) gestum
sunds (tóksk harmr af hǫndum
býr), þeims komnir vóru;
útbeiti frák Áta
undrask brœðr, þás fundu,
skiðs, á skrautvals beiði
skokks áhyggju þokka

39. Friðbeiðir gefr friðan
fognuð með sér brøgnum

35. Tveir brœðr, þeir vóru endr á hendi ítrum Plácító, riðu ár at leita beitis Byrfils skiða; ærir fundu umb siðir Gylfa grundar glaðriðanda; né kendu afrendan unnar fúrs bør = *To brødre, der tidligere havde været den herlige Placitus' mænd, red hurtig at søge efter manden; sendemændene fandt ham omsider, men de kendte ham ikke (ɔ: i begyndelsen).*

36. Værr sunds viggfinnandi tók at minnask ens fyrra vegs, þás snarlundaðr kendi húskarla sína; bilstyggr seims særir leitaði sér brátt, þás tók hryggvask, huggunar af beima dróttni i bœn = *Den fredelige mand begyndte at mindes sin tidligere hæder, da den rudsindede genkendte sine huskarle; den modige mand søgte sig hurtig, da han blev bedrøvet, trøst hos menneskenes første i bøn.*

37. Rødd Krists kvaddi ara nisti, prýddan krapti: skala þú nú hryggvask; dygg dýrð dröttins hittir þik; tið kømr enn at hendi þér, sóknar seiða sendir, sús mun finna yðr auð ok veg fyr nauðir = *Kristi stemme tiltalte den kraftige kriger: du skal ikke nu blive bedrøvet; herrens gode cære vederføres dig; den tid vil endnu komme for dig, kriger, som vil skaffe dig rigdom og øre for al nød.*

38. Sunds bliktýnir vann beina gestum, þeims vóru komnir; hór harmr tóksk bauglestanda af hǫndum; frák brœðr undrask útbeiti Áta skiðs, þás fundu áhyggju þokka á skokks skrautvals beiði = *Manden opvartede gæsterne, som var komne; hans dybe sorg gik over; jeg har hørt, at brødrene undrede sig over manden, da de på ham mærkede en bekyrring.*

hóppum glæstr, þeim hraustla
hørð mein bera á jorðu.
Lýtr engla lið itrum
angrhrjóðanda ok þjóðir;
einn es ɔllu hreinni
alt gött sás skóp dröttinn.

40. Hugðu brœðr at beiði
brandéls meginvandla,
þóttusk mildi mætan
menn Plácitus kenna,
unz hyr-Próttar hittu
hjaldserks

 hófðu
hoddsendi rétt kendan.

41. Bóru orð, ok urðu,
oddregns hvatendr, fegnir,
heiðins grams af hljóði,
hjørva lund es fundu,
hodda Baldr til hildar
hugfyldr koma skyldi
alla tign ok eignask,
endr þás lét af hendi.

42. Brátt rézk i fór flytir
flœðar elds með brœðrum;
maðr kunni þá manni
megintiðendi at segja;
sóttu fund, es frétti,
fákriðanda viðis,

39. Hóppum glæstr friðbeiðir gefr brögnum, þeims bera hørð mein hraustla á jorðu, friðan fognuð með sér; itrum osv. (som v. 32, 1—) = *Fred-kräveren, herlig rig på nåde, giver de mennesker, som bærer store mén tappert på jorden, en herlig fred hos sig — osv.*

40. Brœðr hugðu meginvandla at brandéls beiði — menn þóttusk kenna mildi mætan Plácitus —, unz hjaldserks hyr-Próttar hittu hófðu rétt kendan hoddsendi = *Brødrene iagttog krigeren meget nøje — de syntes at genkende den fromme Placitus —, indtil krigerne fandt [et ar på ham]; de havde rigtig genkendt ham.*

41. Oddregns hvatendr bóru af hljóði orð heiðins grams — ok urðu fegnir, es fundu hjørva lund —, hugfyldr hodda Baldr skyldi koma til bildar ok eignask alla tign, þás lét endr af hendi = *Krigerne bragte under fire øjne den hedenske fyrstes ord — og blev glade, da de fandt manden —, (at) den modige kriger skulde komme til kamp og få al den hæder, som han før havde opgivet.*

42. Brátt rézk flœðar elds i fór með brœðrum; maðr kunni þá at segja manni megintiðendi; drengir sóttu fund viðis fákriðanda, es løfða sveit frétti at Plácitus lifði lengr = *Snart bestemte manden sig til at rejse med brødrene; den ene vidste da at fortælle den anden om vigtige begivenheder; mændene søgte til ham, så snart mændenes skare erfarede, at Placitus endnu var i live.*

43. Visi gerði fúss veg hringlestanda mestan; grammr varð harða feg-inn, es happs geymir kom heim; þengill setti Próttar þingbliðan ulfs fœði

lofða sveit, at lifði
lengr Plácitús, drengir.

43. Fúss gerði veg visi,
varð gramr feginn harða
heim es happs kom geymir,
hringlestanda mestan;
setti þengill Þróttar
þingbliðan hófðingja
øflugs lýðs, ok auði,
ulfs fœði, tók gœða.

44. Enn bað ungra manna
itr gramr fira samna
fjótt, ef fámeðr þoettisk,
ferð, Plácitús verða;
samán kómu þá seima
sendis heim (né kendi

hyrjar lunda) at hóndum
(haukláðs) synir báðir.

45. Þá réð brims á brœðrum
blakkrennandi kenna,
.... skreytendr rœddu
skokks, stórmennis þokka;
þings lét þessa drengi
þráhvætjandi setja
sóknar fráns í sina
sveit, þás œzt vas teiti.

46. Dýrr es himna harri,
hann eignask veg sannan;
aldrögsgu ræðr aldar
aflsteldr meginveldi osv.

hofðingja øflugs lýðs ok tók gœða auði = *Fyrsten tildelte gørne manden stor hæder; han blev særdeles glad, da den sejrrige mand kom hjem; fyrsten gjorde den kampblide krigeren til høvding over den kraftige hær og begavede ham med rigdom.*

44. Ítr gramr bað enn fira samna fjótt ferð ungra manna, ef Plácitús þoettisk verða fámeðr; þá kómu báðir synir seima sendis heim at hóndum; né kendi haukláðs hyrjar lunda == *Den udmærkede fyrste bød endnu mændene hurtig at samle en skare af unge mænd, hvis Placitus trode, at han havde for få mænd; da kom begge hans sønner hjem, men han kendte ikke mændene.*

45. Þá réð brims blakkrennandi kenna á brœðrum stórmennis þokka, skokks skreytendr reddu; sóknar fráns þings þráhvætjandi lét setja þessa drengi i sina sveit, þás teiti vas œzt == *Da kunde manden på brædrene se, at de hørte til stormænds slægt, når de talte; krigeren lod anbringe disse mænd i sin egen skare, da der holdtes et stort gilde.*

46. Himna barri es dýrr; hann eignask sannan veg; ræðr aflsteldr aldrögsgu meginveldi aldar osv. == *Himlens konge er herlig; han får sand ære, og råder kraftig over menneskehedens ved alderen ødle hovedrige osv.*

47. Herr manna fór hranna
hyrbrjóts liði at móti,
samr vas ok sókn at fremja
sik Plácitús, miklu;
ógn stóð angrs af hegni,
ulfs geðendr þá floðu;
þegn hlaut goðs fyr gagni
(guðr háðisk vel) ráða.

48. Herferðar rak harðan
hyr-Prótr i styr flóttar
odda þings, ok eyddi
eirlaust heruð þeira,
áðr fyr rán, þats réðu
randlinns stafar vinna,
gjald, sem goðs þegn vildi,
gjalfrhests metendr festu.

49. Hyrgildir fekk hvíldar
hrafnavins liði sínu,
garpr bauð Þróð i þorpi
þingveljondum dveljask;
setti of eins hvers ýtis
apaldrs garð brimis kapla,
..... lýðar,
lungs, umbhverfis stungit.

50. Hús átti sér hættin
hress i garði þessum,
sek þvengjar ... þungra,
Þéopista, sér vistar,
siz jarðar fjør [firðisk?],
fránbaugs, sás tók hána,
undins látrs, frá ítrum
endr Plácító, sendir.

47. Herr manna fór at móti miklu liði hranna hyrbrjóts; Plácitús vas ok samr at fremja sik sókn; ógn stóð af angrs hegni; ulfs geðendr floðu þá; goðs þegn hlaut ráða fyr gagni; guðr háðisk vel = *En hær kom imod mandens store hær; Placitus var også villig til at indlægge sig hæder i kampen; han var frygtindgydende; mændene flygtede da og guds tjener vandt sejr; kampen fik et heldigt udslag.*

48. Odda þings hyr-Prótr rak harðan flóttar herferðar i styr ok eyddi eirlaust heruð þeira, áðr gjalfrhests metendr festu gjald sem goðs þegn vildi fyr rán, þats randlinns stafar réðu vinna = *Krigeren forfulgte kraftig den flygtende fjende i kampen og hærjede uden skånsel deres land, indtil mændene forpligtede sig til at betale som guds tjener vilde for de plyn-dringer, som mændene havde udsvet.*

49. Hrafnavins 'hyrgildir fekk liði sinu hvíldar; garpr bauð Þróðs þing-veljondum dveljask i þorpi; lungs setti ... of apaldrs garð eins hvers ýtis brimis kapla; lýðar lógu umbhverfis ... stungit = *Krigeren gav sit mandskab hvile; helten bød krigerne at opholde sig (holde rast) i en landsby; han rejste (telte?) omkring en mands frugthave; mændene lå omkring (?).*

50. Hættin hress Þéopista átti sér hús i garði þessum, siz jarðar undins fránbaugs látrs sendir, sás tók hána endr frá ítrum Plácító, firðisk fjør(?) = *Den sædelige, raske Teopista ejede huset i denne gård, siden manden, som havde taget hende fordum fra den herlige Placitus, døde(?).*

51. Ok inn i sal sinnar
siðfróðastir móður,
bræðr hlutu œzta bliðu,
brynhings viðir gingu;
en itr foldar elda
Endils sonu kendit
hirðigótt, þótt hitti
..... móður.

52. Unz tirrœkir tœki
tveir bræðr of þat rœða
orð, hvat œski-Nirðir
ynðis framast of mynði;
pollr gat . . . enn ellri
..... fyr bróður
lyst ok langa freistni
..... hlifar.

53. Frá því 's friðgin, nýja,
fjogur endr, siz trú kendu,
ráði ór Rúmsborg viðri
raunmœðila flœðu,
ok bjartglóða beiðir
bragðviss gripinn sagðisk
frár af fræknu dýri
flóðs, en vargr tók bróður.

54. Kendusk, órr þás endi
unnfress sogu þessa,
mildir bræðr, en móðir
meinstyggr sonu dyggva;
spanði itr til ynðis
Eir goð..., þeira
þvit hrygg saga huggun
hoddskerðondum gerði.

51. Ok siðfróðastir brynhings viðir gingu inn i sal móður sinnar; bræðr hlutu œzta bliðu; en itr Endils foldar elda hirðigótt kendit sonu, þótt hitti móður = *Og de meget trokyndige krigere gik ind i deres moders hus; brødrene fik den ypperste venlighed, men den herlige kvinde kendte ikke sine sønner, uagtet de mænd traf deres moder.*

52. Unz tveir tirrœkir bræðr tœki rœða orð of þat, hvat ynðis œski-Nirðir of mynði framast; enn ellri hlifar pollr gat lyst fyr bróður ok langa freistni = *Indtil de to ryelskende brødre begyndte at tale sammen om hvad de huskede som det første (tidligste); den ældre af dem forklarede for sin broder og den lange prøvelse.*

53. Frá því ráði, es fjogur friðgin flœðu endr raunmœðila ór viðri Rúmsborg, siz kendu nýja trú, ok bragðviss frár flóðs bjartglóða beiðir sagðisk gripinn af fræknu dýri, en vargr tók bróður = *(Han fortalte) om den beslutning, at de 4, forældre og 2 sønner, flygtede fordum under meget besvær fra det vidte Rom, efter at de havde modtaget den ny tro, og den kyndige række mand sagde, at han var blevet greben af det modige dyr, medens en ulv havde taget hans broder.*

54. Mildir bræðr kendusk, þás unnfress órr endi sogu þessa, en meinstyggr móðir dyggva sonu; itr goð spanði Eir [mjæðar?] til ynðis, þvit hrygg saga þeira gerði hoddskerðondum huggun = *De fromme brødre genkendte hinanden, da manden (den ene) havde endt denne fortælling og den*

55. Ok fjolkostig fýstisk
fóstrlanda til stranda
hauka klifs, þás hafði,
hyrgrund, sonu fundna;
fljótt bað fylgju veita
fenglóðar sér tróða
liðs hofðingja leyfðan
Langbarða til jarðar.
56. Kendusk hjú, þás handa
.....
atburð, elda, Nirði
ormvangs, hvé kom þangat;
beiði-Prór við báða
buri kannaðisk, sanna,
armlinns, œsku sinnar
. Id ... rp þo.
57. Gerðu grønnar jarðar
gø... fundizk, hofðu,
eklaust ítrum pakkir
oll..... gram snjóllum,
áðr til Rúms frá rómu
rekka sveit með teitri
sigrladdr snilli prýddri
sóknstærandi færi.
58. Né vighressa vissi
vel
tírmildr tyggja þeira
Træjánús
óþorfu bað erfa
itr verka
andrán Adriánús
qrva móts....

syndsky moder sine brave sönner; den herlige gud førete kvinden til fryd, ti deres sorgelige fortælling bevirkeude da trøst for dem.

55. Ok fjolkostig hauka klifs hyr-Grund fýstisk til stranda fóstrlanda þás hafði fundna sonu; fljótt bað fenglóðar tróða leyfðan liðs hofðingja veita sér fylgju til Langbarða jarðar = *Og den udmærkede kvinde fik lyst til at gense sit fosterlands kyst, efter at hun havde fundet sine sönner; hurtig bad kvinden den lovpriste hövding at yde sig følge til Langbardernes land (Italien).*

56. Hjú kendusk, þás handa ormvangs Nirði atburð, hvé kom þangat; armlinns beiði-Prór kannaðisk við báða buri sanna œsku sinnar = *Ægtefolkene genkendte hinanden, da kvinden [havde fortalt] manden måden, hvorpå hun kom derhen; han kendtes ved sine bægge sönner [da de havde fortalt] deres ungdoms virkelige [historie].*

57. Oll gerðu eklaust pakkir ítrum snjóllum gram grønnar jarðar ... hofðu fundizk, áðr sigrladdr sóknstærandi færi frá rómu til Rúms með teitri snilli prýddri rekka sveit = *De takkede alle rigelig himlens herlige, modige fyrste, [for at de havde truffet hinanden?], før den sejrglade kriger drog fra kampen tilbage til Rom med den glade, modige helteskare.*

58. [*Trajanus døde, Adrianus kom til magten, gravøl holdes; i øvrigt umuligt at få nogen sammenhæng*].

59. Inn bað með sér svinnan
snarfengr i hof þengill
(itr hnekkir stóð úti
angrs) Plácitum ganga;
blót, kvað gramer enn grimmi,
gagni i sókn ok fagna;
kvón hittir þú þina
* * *

Leiðarvísan,
et digt fra det 12. árh.

1. Pinn óð semk ok innik
allskjótt, salar fjalla,
harðla brátt til hróðrar,
harri, munn ok varrar;
mér gefi döglingr dýra
dœmi stóls ok sólar,
enn svát ek mega sannan,
orðgnótt, lofa dróttin.
2. Fyrr kveðk frægjan harra
fagrgims, þanns ræðr himni,
hás, at hróðri þessum
hreggranns, an kyn seggja;
æstik aflamestan
orðgnóttar mér dróttin;
hrørð skulu min til mærðar
málögogn, en lið þagni.

59. Snarfengr þengill bað svinnan Plácitum ganga með sér inn í hof; itr hnekkir angrs stóð úti; blót, kvað enn gramer gramer, ok fagna gagni i sókn; þú hittir kvón þina ... = *Den raske fyrste bed den kluge Placitus at gå med sig ind i templet; den herlige synd-bryder stod udenfor; „ofr. sagde den grumme fyrste, og glæd dig over sejren i kampen; du traf din hustru ...“.*

L. 1. Innið pinn óð allskjótt, harri fjalla salar, ok semk munn ok varrar harðla brátt til hróðrar; mér gefi döglingr sólar stóls dýra orðgnótt ok dœmi, svát ek mega enn lofa sannan dróttin = *Jeg fremfører hurtig dit digt, himlens konge, og indretter min mund og læber meget rask til digtet; himlens konge give mig en herlig ordrigdom og kundskaber, så at jeg endnu kan lovprise den sande gud.*

2. Kveðk frægjan harra hás hreggranns fagrgims, þanns ræðr himni, at þessum hróðri fyrr an kyn seggja; æstik aflamestan dróttin mér orðgnóttar; málögogn min skulu hrørð til mærðar, en lið þagni = *Jeg opfordrer solens berömte konge, som ráder over himlen, til (at høre på) dette digt før end mændene; jeg beder den almægtige gud om at give mig ordrigdom; mine taleredskaber skal blive bevægede til digtning, og mændene blive tause (høre til).*

3. Biðk siðan fður ok son rétta óðar-lag slétt; heilagr andi styrki vel minn vandan verka; ór munu óþægilig frægjum aldar stýri, nema dróttinn fái mér málsgnótt til mærðar = *Derpå beder jeg fader og sön at rette*

3. Fóður biðk ok son síðan
slétt óðar-lag rétta;
minn styrki vel verka
vandan heilagr andi;
ór munu aldar stýri
óþægilig frægjum
orð, nema mér til mærðar
málsgnott fái dróttinn.
4. Vist emk fúss at freista
(fæk ljósum brag hrósat)
láðs fyr lyptimeiðum
linns orðspeki minnar;
því hefr hreggbjalma hilmir
hreinlyndr gefit eina
oss, til óðar þessa,
orðgnott, at skalk njóta.
5. Hljóð gefi hirðimeiðar
hrælinns at brag svinnir,
gegn vilk þjóð at þagni
þá stund es kveðk, sunda;
vilk, meðan varrar teljak
viggskrýðendr mér hlýði,
frá dáðmøttugs dróttins
degi nökkrur rök segja.
6. Tekk til orðs þars urðu
alfregnar jartegnir
(tókn eru sýnd i slíku
sönn) Jórsalamønnum;
sendi salvørðr grundar
snilli firð af himni
borgar-lýð til bjargar
bréf gollstófum sollit.

min glatte digtform; den hellige ånd støtte godt mit vanskelige digt; vore ord vil være mindre behagelige for menneskehedens berømte styrer med mindre gud giver mig ordrigdom til digtet.

4. Vist emk fúss at freista orðspeki minnar fyr linns láðs lyptimeiðum; fæk hrósat ljósum brag; því eina hefr breinlyndr hilmir hreggbjalma gefit oss orðgnott, at skalk njóta til óðar þessa = *Tilvisse ønsker jeg gørne at prøve min ordklegt for mændene; jeg roser det lyse digt; kun derfor har himlens rensindede konge givet mig ordrigdom, for at jeg skal bruge den til dette (et sådant) digt.*

5. Svinnir hræsunda linns hirðimeiðar gefi hljóð at brag; vilk, at gegn þjóð þagni þá stund es kveðk; vilk segja nökkrur rök frá degi dáðmøttugs dróttins; varrar viggskrýðendr hlýði mér, meðan teljak = *De kluge mænd give lyd til digtet; jeg ønsker, at de brave folk tier den stund jeg digter; jeg vil fortælle en del om den dådkraftige herres dag; mændene høre mig, medens jeg opregner disse ting.*

6. Tekk til orðs, þars alfregnar jartegnir urðu Jórsalamønnum; sönn tókn eru sýnd i slíku; snilli firð grundar salvørðr sendi af himni bréf, sollit gollstófum, til bjargar borgar-lýð = *Jeg begynder med det, at der skete overalt spurgte jærtagn for Jerusalems mænd; sande tegn er viste i sligt; himlens veltalende konge sendte fra himlen et brev, med svulmende guldbogstaver, til frelse for byens befolkning.*

7. Varð bréf, þats goð gerði
geðsnjallr ok lét falla
(vón 's á gipt) á grøna
grund, sunnudag fundit;
bók réðu þá bliðir
hyrskiðs viðir síðan
(verðr sás vensk á dýrðir
vitr) gollstqfum ritna.
8. Sagði bréf, hver brygði
bitr fár guma ári,
blakks skreytqndum brautar
borðs frá dróttins orðum;
hljóta vist, kvað veitir
vegróðr hluta góðra,
menn, þeirs minn dag vinna,
mest angr af því flestir.
9. Hætt kveðr heilagr dróttinn
hyrskerðqndum verða
arms, þeims eigi þyrma
alfríðs sonar tíðum;
því ro flugraddir föddir
fleins með ýmsum meinum
(bæði börn ok móðir)
(bág) lundar (ferr stundum).
10. Munk, kvað vørðr, i virða,
vallræfrs, liðu alla
(strið þea drótt til dauða
drjúghvast) trega kasta;
ef vegrunnar vinna
varrelgs daga helga
elds eða eigi gjalda
allþétt tiund rétta.

7. Bréf, þats geðsnjallr goð gerði ok lét falla á grøna grund, varð fundit sunnudag; vón 's á gipt; þá bók, ritna gollstqfum, réðu síðan bliðir hyrskiðs viðir; verðr vitr, sás vensk á dýrðir = *Det brev, som den vise gud gjorde og lod falde ned på den grønne jord, fandtes en söndag; vi kan vænte frelse; det skrift, skrevet med guldbogstaver, læste siden blide mænd; den bliver vis, som vænnes til hellige tegn.*

8. Bréf sagði borðs brautar blakks skreytqndum frá orðum dróttins, hver bitr sár brygði ári guma; vist hljóta menn flestir, þeirs vinna minn dag, mest angr af því, kvað vegfróðr veitir góðra hluta = *Brevet fortalte mændene om herrens ord, hvilke bitre mén skadede mændenes lykke; „tilvisse vil alle mænd, som arbejder min dag, få den største sorg deraf“, sagde den hæderkyndige giver af gode ting.*

9. Heilagr dróttinn kveðr verða hætt arms hyrskerðqndum, þeims eigi þyrma tíðum alfríðs sonar; því ro fleins flugraddir lundar föddir með ýmsum meinum; bæði börn ok móðir ferr stundum bág = *Den hellige gud erklerer at de mænd er i fare, som ikke ærer den herlige söns höjtider; derfor er menneskene fødte med forskellige mén; både børn og moderen lider undertiden skade.*

10. Munk kasta trega i alla liðu virða, kvað vørðr vallræfrs, — strið þea drjúghvast drótt til dauða —, ef varrelgs veg-eldsruunar vinna allþétt helga daga eða gjalda eigi rétta tiund = *Jeg vil kaste sorg i menneskenes*

11. Fárskerðir býðr fyrðum
friðar kunnan dag sunnu,
ýtum hollr, of allan
aldr dýrliga at halda;
gefa kvezk mætr i móti
meinhrjóðandi þjóðum
ár með qlium tíri
einart ok frið hreinan.
12. Án megu engir (launa
otrs) þeirs skírn hafa hlotna,
(gótt 's meiðum þrif þýðask)
þat kaup hafa skatnar;
orð munu eigi verða
ór brend, þaus goð kendi;
mjók 's sárvita sœkir
sanns duldr, ef hyggr annat.
13. Stef skal hátt (né hætta
hygg ek enn tólu dyggva)
fljótt, ef finna mættak
frið orð, goði smiðat.
Lúta englar ítrum
óttlaust ok lið drótñi;
einn es siklingr sunnu
setrs hvivetna betri.
14. Yfirþengill skóp engla
einn sunnudag hreina;
sonn hefr siklingr unnit
slik verk himinrikis;
ok heimstýrir hári
heppinn, þás skóp, skepnu
þann setti dag, dröttinn,
dýrðar mildr til hvilðar.

*alle led, sagde himlens vogter — sorg plager menneskeheden stærkt lige
til døden —, dersom mændene arbejder stærkt på de hellige dage eller
ikke vil betale tiende rigtig.*

11. Fárskerðir, hollr ýtum, býðr fyrðum at halda dýrliga friðar kunnan sunnudag of allan aldr; mætr meinhrjóðandi kvezk gefa þjóðum i móti einart ár með qlium tíri ok breinan frið = *Syndens bryder, huld mod mænd, byder menneskene at holde herligt den fred-navnkundige söndag til alle tider; den herlige syndudrydder siger, at han giver folkene til gengæld uafbrudt lykke med al hæder og den rene fred.*

12. Engir skatnar, þeirs hafa hlotna skírn, megu hafa þat án kaup; gótt 's otrs launa meiðum þýðask þrif; orð, þaus goð kendi, munu eigi verða ór brend; sárvita sœkir 's mjók duldr sanns, ef hyggr annat = *Ingen mænd, som har modtaget dåben, vil få det uden genydelse; det er godt for mændene at modtage frelse; de ord, som gud lærte, vil ikke gå tabt; i høj grad tager enhver fejl af sandheden, som tror andet:*

13. Hatt stef skal smiðat goði fljótt, ef mættak finna frið orð; né hygg ek enn hætta dyggva tólu. Englar ok lið lúta óttlaust ítrum drótñi; siklingr sunnu setrs es einn betri hvivetna = *Et høj omkvæd skal dannes rask for gud, dersom jeg kunde finde smukke ord; jeg tænker ikke endnu på at holde op med den gode tale. Engle og mennesker hædrer den herlige gud frygtløst; himlens konge er ene bedre end alt andet.*

15. Kristr setti frið fastan
fimr meðal láðs ok himna
(nauð es þegnum þýðask
þann veg) goðs ok manna;
ok dáðskreyttan dróttinn
dags hallar frið lagði
(pat vas sunnudag) sinnar
snjallr meðal skepnu allrar.
16. Reiddi röngum studdan
ramn þjóðtraðar Glamma
flóð, áðr foldu næði
fjólkenn Nói grønni;
en þás ɔrk á landi
ólesta vel festi,
þjóð af þram-Val prúðum
(pat vas dróttins dag) sótti.
17. Hás ræðr heimi þessum
hreggranns jofurr (seggi
goð lætr gótt líf qðlask
gœzku-fimr) sem himnum.
Lúta osv.
18. Fylgði lýðr af láði
laga-visum Móisi,
sundr sprakk vágr fyr vendi,
vas pat sunnudag unnit;
þusti hafs með hreysti
heiðit folk á leiðir;
brátt vann lôgr enn ljóti
liftjón Faraóni.
19. Tungbryggju gaf tyggi
tiu orð laga forðum

14. Einn yfirþengill skóp hreina engla sunnudag; siklingr himinrikis
hefr unnit slik sonn verk; ok heppin heimstýrir setti dýrðar mildr þann
dag til hvíldar hári skepnu, þás dróttinn skóp = *Den ene overkonge skabte
de rene engle om söndagen; himmerigs fyrtse har udført slige sande
gærninger; og verdens heldige styrer satte herlig-mild den dag til hvile
for den høje skabning, sem gud havde skabt.*

15. Fimr Kristr setti fastan frið meðal láðs ok himna, goðs ok manna;
nauð es þegnum þýðask þann veg; ok snjallr dróttinn dags hallar lagði
dáðskreyttan frið meðal allrar skepnu sinnar; pat vas sunnudag = *Den
behændige Kristus satte en stærk fred mellem jord og himmel, gud og
mennesker; det er nødvendigt for mænd at modtage den hæder; og himlens
vise konge lagde en dådprydet fred mellem hele sin skabning; det
var om söndagen.*

16. Flóð reiddi röngum studdan Glamma þjóðtraðar ramn, áðr fjólkenn
Nói næði grønni foldu; en þás ɔrk festi vel ólesta á landi, sótti
þjóð af prúðum þram-Val; pat vas dróttins dag = *Floden (Synd-) om-
tumlede det spantestärke skib, før den kyndige Noah nåde den grønne
jord; men da arken havde sat sig, ubeskadiget, sikkert fast, forlod folkene
det prægtige skib; det skete en söndag.*

17. Jofurr hás hreggranns ræðr þessum heimi sem himnum; gœzku-
fimr goð lætr seggi qðlask gótt líf osv. = *Den høje himmels konge råder
over denne verden såvel som himlen; den algode gud lader menneskene
opnå et godt liv.*

(fríðr af fóstu mœðisk)
 fjölviss (goðs vinr) Móises;
 ok prekprúðum þjóðar
 þann veg yfirmanni
 várr dröttinn lét veittan
 viðkunnan dag sunnu.

20. Sinn skreytti dag dröttinn
 dāðsterkr frama-verkum,
 rekkum 's rann til drykkjar
 reint vatn fram ór steini;
 ráðmeginn lét rigna
 risnu-fimr af himni
 mat, þeims manna heitir,
 margri þjóð til bjargar.

21. Einn es saelstr of sinni
 (samir lýðum trú þýðask)
 heims stýrandi hári
 hallar skepnu allri osv.

22. Engill kom við unga
 allheppinn mey spjalla
 burð ok buðlungs dýrðar
 bauð hann frónum svanna;
 brims tók björk en fremsta
 brands við helgum anda;
 sú hefk frétt at dag dröttins
 dyrð framm komiu yrði.

23. Dag mærri lét dýrðar
 dröttins tið fyr óttu

18. Lýðr fylgði af láði laga-vísum Móisi; vágr sprakk sundr fyr vendi;
 þat vas unnit sunnudag; heiðit folk þusti með hreysti á hafs leiðir; brátt
 vann enn ljóti lógr Faraóni lifljón = *Folket fulgte fra landet den lov-*
kyndige Mose; bølgen skiltes ad for vänden; det blev udført en söndag;
den hedenske skare skyndte sig uforfærdet ud på havets vej; men hurtig
bibragte det stygge hav Faraos døden.

19. Fjölviss tyggi tunglbryggju gaf forðum Móises tíu laga orð —
 fríðr goðs vinr mœðisk af fóstu; — ok várr dröttinn lét veittan prekprúð-
 um yfirmanni þjóðar þann viðkunnan veg sunnudag = *Himlens alvidende*
konge gav forðum Mose de ti bud — guds herlige ven mødes af faste —,
og vor herre gav folkets kraftige fører den videnom kendte hæder på
en söndag.

20. Dāðsterkr dröttinn skreytti sinn dag frama-verkum, es reint vatn
 rann fram ór steini"rekkum til drykkjar; risnu-fimr ráðmeginn lét rigna af
 himni mat, þeims"heitir manna, til bjargar margri þjóð = *Den dāðstærke*
gud prydde sin dag med udmærkede gørninger, da det klare vand flød
ud af stenen til drik for nændene; den gavmilde rådkraftige gud lod
det regne fra hinlen med den mad, som hedder manna, til frelse for
mange mennesker.

21. Einn stýrandi heims hallar es saelstr of allri sinui hári skepnu;
 lýðum samir þýðask trú osv. = *Himlens eneste styrer er lykkeligst over*
hele sin höje skabning; menneskene bör unnamme troen.

22. Allheppinn engill kom spjalla við unga mey ok hann bauð fró-
 num svanna burð dýrðar buðlungs; en fremsta björk brims brands tók við

mæztr frá meyju beztri
mildingr berask hingat.
því 's rétt at dag dróttins
dáðsnjalls hófuð kallim
(gerðisk fognuðr fyrðum
friðr) annarra tiða.

24. Lét Jóannem ítran
einn, dýrðar-mann hreinan,
ár i Jórðón stýrir
alls tirar sik skíra;
dáðstéttar kom drótñi
dags ok krismu lagði
liknar-fúss i lesni
lands enn helgi andi.

25. Enn vilda ek annat
alfriðustum smiða
hátt i hróðri sléttum
himins gotna stef drotni.
Gramr skóp hauðr ok himna
hreggranns sem kyn seggja;
einn 's salkonungr sólar
snjallr hjalpari allra.

26. Sýndi sólar landa
siklingr með trú mikla
horskum lýð á hauðri
hreinn skjótar jarteinir;
fritt gerði dag dróttins
dáðfimr jófurr himna

helguin anda; sú dýrð hefk frétt at yrði framm komin dróttins dag = *Den heldige engel kom for at tale med den unge mæ og han bød den herlige kvinde at føde herlighedens konge; den ypperste kvinde modtog den hellige ånd; jeg har hørt, at den hæder skete en söndag.*

23. Mæztr mildingr dýrðar lét berask hingat fyr óttu tið dróttins dag frá mærrí beztri meyju; því 's rétt, at kallim dag dáðsnjalls dróttins hófuð annarra tiða; friðr fognuðr gerðisk fyrðum = *Herlighedens udmærkede konge lod sig føde til denne verden i søndag for ottetid af en navnkundig og ypperlig mæ; ti er det ret, at vi kalder den dådvise herres dag for andre tiders hoved; menneskene fik en herlig fryd.*

24. Einn stýrir alls tirar lét ítran Jóannem, hreinan dýrðar-mann, skíra sik ár i Jórðón: enn helgi andi kom liknar-fúss ok lagði krismu í lesni drótñi dags lands dáðstéttar = *Læn eneste styrer af al hæder lod den udmærkede Joannes, den rene herlige mand, døbe sig fordum i Jordan; den hellige ånd kom nåderig og lagde chrisma i hovedet på de dådrige engles konge.*

25. Enn vilda ek smiða annat hátt stef i sléttum hróðri alfríðustum drotni himins gotna. Gramr hreggranns skóp hauðr ok himna sem kyn seggja; snjallr sólar salkonungr 's einn hjalpari allra = *Atter vilde jeg danne et andet höjt stev i det glatte digt for englenes herligste gud. Himlens konge skabte jorden og hinlene så vel som menneskeslægten; himlens vise konge er alles eneste frelser.*

26. Hreinn siklingr sólar landa sýndi horskum lýð á hauðri með mikla trú skjótar jarteinir; dáðfimr jófurr hinna gerði dróttins dag fritt

- vin ór vatni einu;
varð þjóð fegin harðla.
27. Sin veitti dag dróttins
dýr tókn himins stýrir,
lýð þás litlu brauði
lofkvaddan goð saddi;
røskr vann fljótt af fiskum
friðkennandi tvennum
fjolda lýðs ok friðum
fimni hleifum vel reisan.
28. Hátt gengr dýrð, sús dróttinn
dáðgladdan her saddi
(opt es kuðr at krapti
Kistr) á litlum vistum;
- tolf segja elda elfar
Ull vandlaupar fullir
(matr vansk mǫnnum snotrum)
mikill fengr at af gengi.
29. Ótraulla má ɔllu
aldýrr faðir stýra;
sterkr es engr svát orki
apratr dróttins krapti osv.
30. Dag reið sinn með sigri
siklingr bliðr til viðrar
sólbriggu (hratt seggja
sorg) Jórsalaborgar;
ok fyr ɔðling ríkjan
óhræðinn litklæði

vin ór vatni einu; þjóð varð harðla fegin = *Himlens rene konge viste de klogre folk på jorden med megen tro raske jertegen; himlens dåddygtige konge gjorde en söndag liftig vin af vand alene; folk blev meget glade derved.*

27. Himins stýrir veitti dag dróttins sín dýr tókn, þás goð saddi lofkvaddan lýð litlu brauði; røskr friðkennandi vann fljótt fjolda lýðs vel reisan af tvennum fiskum ok fimm friðum hleifum = *Himlens styrer gav en söndag sine herlige jærtagn, da gud møttede med et lille brød folket, der (derved) opfordredes til lovprisning; den raske fredkender glædede hurtig en mængde folk med to fisk og fem smukke brød.*

28. Hátt gengr dýrð, sús dróttinn saddi dáðgladdan her á litlum vistun; Kistr es opt kuðr at krapti; segja eldar elda Ull at mikill fengr, tolfullir vandlaupar, gengi af; matr vansk snotrum mǫnnum = *Vidt bekendt er den herliged, at gud møttede det dådgædende folk ved sinå levnedsmidler; Kristus er ofte bekendt for sin kraft; man fortæller mig, at et stort forråd, tolv fulde kurve, blev til overs; maden var tilstrækkelig for de kloge mænd.*

29. Aldýrr faðir má stýra ɔllu ótraulla; engr es sterkr svát orki aptral krapti dróttins osv. = *Den fuldt hertige fader formår at styre alt fuldkommen; ingen er så stærk, at han kan hindre guds kraft.*

30. Siklingr sólbryggju bliðr reið sinn dag með sigri til viðrar Jórsalaborgar; seggja sorg hratt; ok óhræðinn lýðr vann þar á láði borit litklæði, palma fyr ríkjan ɔðling lophjalms = *Himlens blide konge red sin dag*

- þar vann lýðr á láði
lopthjalns borit palma.
31. Dag reis sinn með sigri
snjallastr faðir allra
(sjóli huggaði seggi
sólar hauðrs) af dauða;
áðr batt flærðar-fróðan
fjanda heilagr andi
fast ok fyrða leysti
fremðar-styrkr ór myrkrum.
32. Vóru ǫhlings ærir
alkunnan dag sunnu
heiðar bœs í húsi
hreins luktaðir einu;
þá gaf skjoldungr skýja
skrínss postolum sínum
- (itr firri goð gotna
grandi) helgan anda.
33. Gefr, sás ǫllum 's ǫfri,
ǫðlingr salar røðla
(goð magnar þrif þegna)
þjóðum alt et góða osv.
34. Slœm skalk upp af aumu
(eru stef liðin) hefja,
mætr ef mér vill láta
málfinni goð vinnask;
styrk á valt til verka
vegs gnóttar mik dróttinn;
verðk at engu orði
einhlitr, nema goð beini.

sejrrig til det vide Jerusalem; mændenes sorg forsvandt; og det frystløse folk der i landet bar farvede klæder og palmer for himlens mægtige konge.

31. Snjallastr faðir allra reis sinn dag af dauða með sigri; sjóli sólar hauðrs huggaði seggi; áðr batt freindar-styrkr heilagr andi flærðar-fróðan fjanda fast ok leysti fyrða ór myrkrum = *Alles modige fader stod på sin dag op fra døde med sejr; himlens konge træstede mændene; først havde den hædersterke hellig ånd bundet den i falskhed kyndige djævel fast og løst menneskene fra mørket.*

32. *Ærir hreins ǫhlings heiðar bœs vóru luktaðir alkunnan sunnudag i húsi einu; þá gaf skjoldungr skýja skrínss postolum sínum helgan anda; itr goð firri gotna grandi = Himlens rene konges tjænere var indelukkede en bekendt söndag i et hus; da gav himlens konge sine apostle den hellige ånd; den herlige gud befri menneskene for synd.*

33. Ǫðlingr røðla salar, sás 's ǫllum ǫfri, gefr þjóðum alt et góða; god magnar þrif þegna osv. = *Himlens konge, som er højere end alle andre, giver folkene alt det gode; gud øger menneskenes trivsel.*

34. Skalk hefja upp slœm af aumu — stef eru liðin —, ef mætr god vill láta málfinni vinnask mér; dróttinn vegs gnóttar, styrk mik á valt til verka; verðk at engu orði einhlitr, nema goð beini = *Jeg vil begynde sløm'en (slutningen) med ringe øvne(?) — stevene er forbi —, hvis den*

35. Pat 's rétt, at dag dróttins (rétt segjum) dag dróttins
döglingr myni hingat drjúgmorg himintørgu.
lopts ok lýðum skipta
ljósgims koma af himnum;
oss skyldi sú aldri
ógnar-tið en striða
(drött biði sikling sáttá
sólvangs) ór hug ganga.
36. Dag metr sinn at sónnu
snjallastr konungr allra
eljunkuðr of aðrar
alfríðar hátiðir;
dýrka dýrligs verka
dáðsterks hófuðmerki
37. Menn skulu øztum unna
angrs hrjóðanda þjóðar
(mér berr mál s á stýri
mart) af qllu hjarta;
siðminnigr fær sannan
seima Þróttir af drótñi
(Kristr gefst fyrðum) fasta
(friðar vón) es ann hónum.
38. Verðim vér, ok fyrða
vili svá faðir skilja,

herlige gud vil lade veltalenheden strække til for mig; den rige hæders gud, giv mig altid kraft til at digte; jeg alene er ikke tilstrekkelig til noget ord, medmindre gud hjælper mig.

35. Pat 's rétt, at döglingr lopts ljósgims myni koma hingat af himnum dróttins dag ok skipta lýðum; sú en striða ógnar-tið skyldi oss aldri ganga ór hug; drött biði sikling sólvangs sáttá = *Det er rigtigt, at solens konge vil komme hertil fra himlen en söndag og dele menneskene; den frygtens- stride tid skulde vi altid tænke på; menneskene skulde bede himlens konge om forlig (nåde).*

36. Snjallastr, eljunkuðr konungr allra metr at sónnu sinn dag of aðrar alfríðar hátiðir; drjúgmorg hófuðmerki verka dýrka dag dýrligs, dáðstyrks dróttins himintørgu; segjum rétt = *Alles vise, for sin kraft kendte, konge sætter i sandhed sin dag höjere end alle andre herlige höjtider; gøerningernes talrige hovedvidnesbyrd hædrer den herlige dådkraftige solkonges dag; det siger jeg rigtig.*

37. Menn skulu unna øztum angrs hrjóðanda þjóðar af qllu hjarta; mér hærra vært á mál s stýri; siðminnigr seima Þróttir es ann hónum fær af drótñi sannan fasta; Kristr gefst fyrðum friðar vón = *Menneskene bør elske den høje, der udrydder folks mén, af deres ganske hjerte; mange ting falder mig på tungen; den troende mand, som elsker ham, får af gud den sande styrke; Kristus giver menneskene fredens håb.*

38. Verðim vér til hægri handar frægs hilmis allra landa ok vili faðir fyrða skilja svá; ok dýrstr dagskeiðs joſurr leiði oss all frá ótta hvossum, frá domi, heim til himna hallar = *Gid vi måtte blive på højre hånd af*

hilmis frægs til hægri
handar allra landa,
ok heim dýrstr frá dómi
dagskeiðs jofurr leiði
oss frá ótta hvóssum
qlí til himna hallar.

39. Vér skulum vist með tórum,
verðr mein, ef því seinum,
(kostum flærð at forðask)
friðar helgan goð biðja,
at þás qflugr eflir
alls sóma lýkr dómi,
fara næðim vér friða
fljótt i dýrð með drótni.

40. Kostum allir æsta
oss at helgum krossi

kœnir menn, sem kunnum,
Krist eilifrar vistar;
staðr es qllum œðri
(óttalaus) með drótni
(þjöld lifir glöð, sús gœði
getr) munligri ok betri.

41. Haldi oss frá eldi
eilifr skapa deilir,
(Kistr . . .), ok myrkrum
(menn), es heim liðr þenna,
svát qll i frið fullan
farim heim, es skilr beima
alls stýrandi, órum
óttalaus með drótni.

42. Yfirstillir firr qllu
itr túns himins ritar

*hele Jordens berömte konge og gud menneskenes fader vilde gøre det skel,
og gud himlens herligste konge vil føre os alle fra den hvasse frygt, fra
dommen, hjem til himlens hal.*

39. Vér skulum vist biðja helgan goð friðar með tórum — mein verðr, ef
því seinum; kostum at forðask flærð —, at þás qflugr eflir alls sóma lýkr
dómi, næðim vér fara fljótt i friða dýrð með drótni = *Vi bør tilvisse bede
den hellige gud om nåde med tårer — der er fare, hvis vi opscetter det;
vi må gøre alt for at undgå svig —, at når al hæders kraftige fremmer
fælder sin dom, vi da hurtig kan komme i den skønne herlighed hos gud.*

40. Kostum allir kœnir menn, sem kunnum, æsta Krist oss eilifrar
vistar at helgum krossi; staðr með drótni es qllum œðri, munligri ok betri,
glöð þjöld, sús getr gœði, lifir óttalaus = *Alle vi kluge mennesker bør af
al kraft, så meget vi kan, bede Kristus om et evigt ophold for os ved det
hellige kors; stedet hos gud er højere, yndigere og bedre end alle andre;
de glade mennesker, som opnår det gode, lever frygtløse.*

41. Eilifr skapa deilir haldi oss frá eldi ok myrkrum, es liðr þenna
heim; Kistr . . . menn, — svát farim qll heim i fullan frið óttalaus með órum
drótni, es alls stýrandi skilr beima = *Skæbnens evige herre bevare os for
ilden og mørket, når vi forlader denne verden; Kristus (hjælpe?) menneske-
ne, — så at vi alle kan komme hjem til fuld fred uden frygt med vor
herre, når altets styrer adskiller menneskene.*

(harmsfullum ræðk halli
hugstrandar) mik grandi;
mér fái miklu hæri
miskunn jófurr sunnu
(Kistr gefr fyrðum fastan
frið) an ek kunna biðja

43. Réð með oss, at óði
(es fróðr, sás vensk góðu),
greitt, hvé grundvöll settak,
gofugr prestr at hlut mestum;
orð mun allra verða
auðsætt, bragar þætti,
ramligt hús pars reistum,
Rúnolfr, hvé fekk snúnat.

44. Mœðask mér á óði,
mest þarf hóf at flestu,
(brands hefr órr til enda)
orðvópn (kveðit drópu);
skulu eldviðir qldu
alljósan brag kalla
(þjóð hafi þekð á kvæði
þvísa) Leiðarvisan.

45. Nú skal drótt á lok lita,
lophjalms dögum optar
dýrkim döglinga verka
dáðhress, bragar þessa;
heim laði dýrr frá dómi
dags hallar gramr allan
(þjóð hjali kersk of kvæði)
kristinn lýð til vistar.

42. Ítr yfirstillir himins ritar túns, firr mik qllu grandi; ræðk harmsfullum hugstrandar halli; jófurr sunnu fái inér miklu hæri miskunn, an ek kunna biðja; Kistr gefr fyrðum fastan frið = *Herlige himlens overkonge, befri mig for alle mén (synd); mit hjærté er fuldt af bekymring; solens konge give mig meget höjere nåde end jeg er i stand til at bede om; Kristus giver menneskene tryg fred.*

43. Gofugr prestr réð greitt með oss at mestum hlut, hvé settak grundvöll at óði: es fróðr, sás vensk góðu; orð allra mun verða auðsætt, þars reistum ramligt hús. Rúnolfr, hvé fekk snúnat bragar þætti = *En udmærket præst rádede for störste delen venligst for med mig, hvorledes jeg lagde grunden til mit digit; den er kyndig, som vænnes til det gode; alles ord (omdømme) vil blive let at se, hvor vi rejste et stærkt hus, Runolf, om hvorledes det er lykkedes mig at fuldende digtet.*

44. Orðvópn mœðask mér á óði; þarf mest hóf at flestu; brands órr hefr kveðit drópu til enda; qldu eldviðir skulu kalla alljósau brag Leiðarvisan; þjóð hafi þekð á kvæði þvísa = *Min tunge bliver mædig af at digte; det største mådehold tiltrænges i alt; manden (jeg) har digtet drapen til ende; mændene skal bænvene det meget klare digt Vejledning; gild folk måtte finde behag i dette digt.*

45. Nú skal drótt lita á lok bragar þessa; dýrkim dogum optar verka dáðhress lophjalms döglinga; dýrr gramr dags hallar laði allan kristium lýð heim til vistar frá dómi; þjóð hjali kersk of kvæði = *Nu skal folk se på slutningen af dette digt; lad os oftere end der er dage hædre digtet*

Bjúgar vísur,
et digt fra det 12. árh.

Hvés ef ek hleyp at krúsi.

Máriuflokkr,
et digt fra det 12. árh.(?)

1. Knóttu morg á mergjar
mjóðkarms furu hvarma
hirðsamnaðar himna
hrynrregn sali dynja. | fljóðs á frægja meiða
fjölglyggs himins tyggja;
vann sús kœnst es kvinna
kvölbannaðar manna
éljum undirstóla
iltún þvegit brúna.

2. Busti beggja rista
barmeskúr ofan hvarma |
|--|---|

**Andre religiøse vers og herhen hørende digtbrudstykker
formentlig fra 12. árh.**

1. Krossfestum sé Kristi
kunnr vegr ok lof unnit | megn ok mótrr sem tignar
mest vald, þats fersk aldri. |
|---|--|

om himlens dådkraftige konge [eller: nædre h. d. k.s gærning?]; himlens
herlige konge inddybe hele den kristne menneskehed hjem til sig fra
dommen — gið folk vilde tale i en munter (tilfreds) tone om digtet.

[Bj. v.]. Hvorledes er det, hvis jeg løber hen til korset(?)

[M. fl.] 1. Morg hrynrregn hvarma mjóðkarms furu kuðtu dynja á
mergjar sali himna hirðsamnaðar = *Mange tårer af kvinden faldt på
himmel-hird-samlerens (Kristus') ben.*

2. Beggja hvarma barmeskúr fljóðs busti ofan á frægja rista meiða
tyggja fjölglyggs himins; sús kœnst es kvinna vann þvegit brúna undir-
stóla éljum iltún kvölbannaðar manna = *Kvindens tårer fra bægge øjne
strømmede ned på den stormrige himmels konges navnkundige fødder;
hun som er den klogeste af kvinder töde med sine tårer fødderne på ham.
som lægger menneskenes mén.*

1. Krossfestum Kristi sé unnit kunnr vegr ok lof, megn ok mótrr
sem mest tignarvald, þats aldri fersk = *Den korsfæstede Kristus bør der
gives bekendt pris og øre, kraft og styrke så vel som höjhedsmagt, som
aldrig forgår.*

2. Framm þraukuðu fákar heimstýrir skóp dýra.
 fjórir senn und henni;
 þó gat þeim en þunga 4. Vöndr es Mária mynduð,
 þrym-göll hlaðit óllum. meins en epli et hreina
 andar, Jesse kindar,
 3. Fremi oss, hinn es himna alls grœðari kallask.

Sólarljóð,
digt fra det 12. árh.

I (*samling af moralske eksempler*).

1. Fé ok fjørvi	áðr an móðr
rænti fyrða kind	ok meginlitill
sá enn grimmi greppr;	gestr af gótu kom.
of pann veg,	
es hann varðaði,	3. Drykks of þurfi
náði engi kvíkr komask.	lézk enn dæsti maðr
	ok vanmettr vesa;
2. Einn hann át	hræddu hjarta
„opt harðla“,	hann lézk trúá
aldri bauð manni til matar;	þeims áðr hafði vályndr vesit.

2. Fjórir fákar þraukuðu senn framm und henni; þó gat en þunga þrymgöll hlaðit þeim óllum = *Fire heste traskede frem på engang med den; dog kunde den tunge klokke göre det af med dem alle.*

3. Heimstýrir, hinn es skóp dýra himna, fremi oss = *Verdens styrer, som skabte de herlige himle, hjælpe os.*

4. Mária es mynduð vöndr Jesse kindar, en grœðari alls andar meins kallask et hreina epli = *Maria er formet (danned, ø: kaldt) en grøn af Jesse slægt, men han, som helbreder sjælens hele men, kaldes den rene frugt (derpå).*

[S.] 1. *Gods og liv berøvede den grumme mand mændenes slægt; ad den vej, som han bevogtede, nåde ingen at komme levende frem.*

2. *Ene han spiste (forvansket); aldrig indbød han nogen til at spise, før en mædig og svag gæst kom fra vejen.*

3. *Den trætte mand sayde, at han trængte til drik og var sulten; med bævende hjerte erklærede han at han vilde tro ham. som før havde været grumsindet.*

4. Mat ok drykk
veitti þeims móðr of vas
alt af heilum hug;
goðs hann gáði,
góðu honum beindi,
því hann hugðit váligan vesa.
5. Upp hann stóð,
ilt hann hugði;
eigi vas þarfsamliga þegit;
synð hans svall,
sofanda myrði
fróðan, fjölvaran.
6. Himna goð
bað hann hjalpa sér,
þás hann vaknaði veginn,
en så gat
við synðum taka,
es hann hafði saklausana svikit.
7. Helgir englar
kómú ór hinnum ofan
ok tóku sól hans til sin;
i hreinu lifi
hon lifa skal
æ með almótkum goði.
8. Auði né heilsu
ræðr engi maðr,
þótt honum gangi greitt;
margan þat sökir,
es minst of varir;
engi ræðr sættum sjalfr.
9. Ekki þeir hugðu
Unnarr ok Sævaldi,
at þeim myndi heill hrapa;
nökðir urðu
ok næmir hvervetna
ok runnu sem vargar til viðar.

4. *Mad og drikke gav han den mædige af oprigtigt sind; han censede gud og viste ham venlighed, ti han trode ikke at han var svigfuld.*

5. *Op stod han med ondt i sinde; gæstfriheden blev ikke modtaget af ham som var han trængende; hans lyst til misgærning svulmede; i søvne myrdede han den kyndige, (ellers?) forsigtige mand.*

6. *Himlens gud bad han hjælpe sig, da han vågnede såret til døden; men han, som havde sveget ham sagesløs, blev belastet med synd.*

7. *Hellige engle kom ned fra himlen og tog hans sjæl til sig; i et rent liv skal den altid leve hos den almægtige gud.*

8. *Rigdom og sundhed råder ingen for, uagtet alt går ham let [i øjeblikket]; mangen hjemssiges af hvad han mindst vænter; ingen råder selv over forliget [ɔ: det endelige resultat].*

9. *Ikke trode Unnarr og Sævalde, at deres lykke vilde omstyrttes: negne blev de og skulde pågríbes hvor de blev trufne og løb som [forfulgte] ulve til skoven.*

10. Munaðar riki
hefr margan tregat,
opt verðr kvalræði af konum;
meingar urðu,
þótt enn mátki goð
skapaði skirliga.
11. Sáttir þeir urðu
Sváfaðr ok Skartheðinn,
hvárgi mátti annars án vesa,
fyrr an þeir céddusk
fyr einni konu;
hon vas þeim til lýta lagin
12. Hvárskis góðu
fyr þá hvitu mey
leiks né ljóssa daga;
engan hlut
móttu annan muna
an þat ljósa lik.
13. Daprar þeim urðu
enar dimmu nætr,
engan móttu sætan sofa;
en af þeim harmi
rann heipt saman
millum virkða vina.
14. Fáðœmi verða
i flestum stöðnum
goldin grimliga;
á holm gengu
fyr et horska víf
ok fengu báðir bana.
15. Ofmetnuð drýgja
skyldi engi maðr,
þat hefk sannliga sét,
þvit þeir hverfa,
es honum fylgja,
flestir goði frá.

10. *Elskovens magt har bragt mangen en sorg; ofte opstår ulykke af kvinder; fulde af mén blev de, uagtet den mægtige gud skabte dem rene.*

11. *Enige [venner] blev Svåvad og Skarpheden; ingen kunde undvære den anden, før de blev rasende forelskede i en og samme kvinde; hun blev bestemt til ulykke for dem.*

12. *De øensede hverken leg eller lyse dage for den hvide mæs skyld; intet kunde de sanse andet end det lyse legeme.*

13. *Triste blev dem de mørke nætter; ingen sød blund kunde de få; men af den sorg opstod forbitrelse mellem de fortrolige venner.*

14. *Allevegne kommer der grum lön for det uhørte; på holm gik de for den kluge kvindes skyld og lod bægge deres liv.*

15. *Overmodig skulde ingen blive; det har jeg i sandheit set; ti alle de, som bliver det, vender sig bort fra gud.*

16. Rík þau urðu
Ráðný ok Véboði
ok hugðusk gótt eitt gera;
nú þau sitja
ok sörum snúa
ymsum elda til.

17. Á sik trúðu
ok ein þóttusk
allri þjóð yfir,
en þó leizk
þeira hagr
annan veg almótkum goði.

18. Munuðlifi
drygðu á marga vega
ok hqfðu goll fyr gaman;
nú 's þeim goldit,
es ganga skulu
meðal frosts ok funa.

19. Óvinum þinum
trú aldrigi,
þótt fagrt mæli fyrir;
góðu heit,
gótt es annars
viti hafa at varnaði.

20. Svá hónum gafsk
Sörla enum góðræða,
þás lagði á vald Vigolfs;
tryggliga trúði,
en hinn at tólum varð,
sínum hróður-bana.

21. Grið þeim soldi
af góðum hug,
en þeir hétu golli í gegn;
sáttir létusk,
meðan saman drukku,
en þó kómu flærðir framm.

16. *Mægtige blev Rådny og Vebode og mente at göra det gode alene; nu sidder de og vender snart det ene, snart det andet sår mod flammerne.*

17. *De trode på dem selv og mente ene at være mægtigere end alle andre; men dog syntes den almægtige gud, at deres forhold var anderledes.*

18. *Vellystigt levned førte de på mange måder og havde guld til gammen; nu har de fået gengælden, siden de må gå mellem ild og is.*

19. *Tro aldrig dine fjender, uagtet de taler smukt til dig; lov alt godt; det er godt at have andres ulykke til advarsel.*

20. *Således erfarede Sörla den godråde det, da han overlod sagen til Vigolfs afgørelse; han trode sikkert sin broderbane, men denne sveg ham.*

21. *Han gav dem sikkerhedslofter med opriktigt sind, og de lovede ham guld til gengæld; de lod som var de venner. medens de drak sammen: bagefter viste de deres falskhed.*

22. En þá eptir dylja vildu,
á ǫðrum degi, en dróttinn sá
es hofðu í Rýgjardal riðit, heilagr himnum af.
sverðum meiddu,
þanns saklauss vas, 24. Sól hans bað
ok létu hans fjørvi farit. ennu sanni goð
23. Lik hans drógu i sinn fognuð fara;
á leynigþtu sǫkudolgar
ok brytjuðu i brunn niðr; hygg ek siðla myni
kallaðir frá kvolum.

II. *De egenlige Sólarljóð.*

25. Dídir bið þér, böet eigi illu yfir;
dróttins mólur, grøttan gæla
vesa hollar i hugum; skalt með góðum hlutum;
viku eptir pat kveða sglu sama.
mun þér vilja þíns
at óskum ganga alt.
26. Reiði-verk, 27. Á goð skal heita
þaus unnit hefr, til góðra hluta,
þanns hefr skatna skapat; mjók fyrir verðr

22. *Og så den næste dag, da de var redet til Rygjardal, sårede de ham, der var uskyldig, ved deres sværd, og berøvede ham livet.*

23. *Hans lig slæbte de hen til en skjult sti og sønderlemmede det og kastede det i en brönd; de vilde skjule det, men den hellige gud så det fra himlen.*

24. *Den sande gud bad hans sjæl at komme til sin fryd; hans fjender mener jeg vil sent (aldrig) blive kaldte bort fra pinslerne.*

II. 25. *Bed diserne, herrens samtalersker, være dig hulde i hu; en uge efter vil alt gå efter din viljes ønsker.*

26. *Til de vredens gørninger, du har gjort, skal du ikke føje hvad der er ondt; ham, du har bedrøvet, skal du glæde med gode ting; det siger man er sjælen værdig.*

- manna hvern,
es sinn finnrat föður.
28. Æsta dugir
einkum vandliga
þess 's þykkir vant vesa;
alls á mis verðr,
sás einskis biðr;
fár hyggr þegjanda þorf.
29. Siðla ek kóm,
snimma kallaðr,
til dómsvalds dura;
þangat ætlumk,
því mér heitit vas;
sá hefr krós, es krefr.
30. Synðir því valda,
es við sorg fórum
œgisheimi ör;
engi óttask,
- nema ilt geri;
gótt es vammalausum vesa.
31. Ulfum glikir
þykkja allir þeir,
es eiga hverfan hug;
svá mun gefask
þeims ganga skal
þær enar glæddu götur.
32. Vinsamlig róð
ok viti bundin
kennik þér sjau saman;
görla þau mun
ok glata aldri;
þollu eru þau nýt at nema.
33. Frá því 's at segja,
hvé säll ek vas
ynðisheimi i,
ok hinu qðru,

27. *Gud skal man påkalde til gode ting, ham som har skabt menneskene; i höj grad går enhver til grunde, som ikke finder sin fader.*

28. *Man bør især omhyggelig bede om hvad man mener en savner; alt må den undvære, som om intet beder; ingen gennemskuer den taves trang.*

29. *Sent kommer jeg, skønt tidlig kaldet, til domsherrens dør; derhen agter jeg mig; det blev mig lovet; den får krøs, som kræver den.*

30. *Synderne volder det, at vi med sorg forlader den grufulde verden; ingen frygter, undtagen han begår synd; det er godt at være lydefri.*

31. *Ulvene lig synes alle de, som har et foranderligt (falsk) sind; således vil det vise sig for dem, som skal gå ad de ildfyldte(?) veje.*

32. *Venskabelige og forstandige råd lærer jeg dig. syv i det hele; husk dem godt og glem dem aldrig; de er alle nyttige at lære.*

33. *Derom er at fortælle, hvor lyksaltig jeg var i frydens verden; og dernæst det, hvor nedig menneskenes børn bliver til lig.*

hvé ýta synir
verða nauðgir at nōum.

es rikri vas;
frammi eru feigs gótur.

34. Vil ok dul
tælir virða sonu,
þás fikjask á fé;
ljósir aurar
verða at longum trega;
margan hefr auðr apat.

37. Heljar reip
kómu harðliga
sveigð at síðum mér,
slita vildak,
en þau seig vóru;
létt es lauss at fara.

35. Glaðr at mórgu
þóttak gumnum vesa,
þvit vissak fátt fyrir;
dvalarheim
hefr dróttinn skapat
munafullan mjók.

38. Einn ek vissa,
hvé alla vega
sullu sútir mér;
Heljar meyjar
mér hrolla buðu
á hverju kveldi heim.

36. Lútr ek sat,
lengi hölluðumk,
mjók vask þá lystr at lifa;
en sá réð,

39. Sól ek sá,
sanna dagstjørnu,
drúpa dynheimum i,
en Heljar grind

34. *Lyst og overmod besnærer menneskene, som begærer gods; den lyse rigdom bliver til langvarig sorg; penge har gjort mange en til en tåbe.*

35. *Glad i meget fandt man mig — jeg vidste nemlig lidet (intet) forud; jordopholdets hjem har herren skabt i høj grad opfyldt af lyst.*

36. *Ludende jeg sad; længe hældede jeg mig (forover?); i høj grad var jeg da lysten efter at leve; men han rådede, som mægtig var; den til døden hjemfaldnes veje er til ende.*

37. *Hels reb kom snørede hårdt mig omkring siderne; jeg vilde rive dem itu, men de var seje; det er let at bevæge sig, når man er løs.*

38. *Ene jeg vidste, hvorledes på alle kanter sorger svulmede for mig; Hels mør bed, at hver aften skulde verden gyse (være kold) for mig.*

39. *Solen jeg så, den sande dagstjærne, lude i susningens verden; men Hels dør hørte jeg til den anden side knirke tungt.*

-
heyrdak annan veg
þjóta þungliga.	43. Sól ek sá
sjónum skjalföndum
hræzlufullr ok hnippinn,
bjarta mitt
vas harðla mjök
runnit sundr i sega.
40. Sól ek sá,
setta dreyrstofum,
mjök vask þá ór heimi hallr;
móttug leizk
á marga vega
frá því 's fyrri vas.	44. Sól ek sá
sjaldan hyggvari;
mjök vask þá ór heimi hallr;
tunga míin
vas til trés metin
ok kólnat at fyr utan.
41. Sól ek sá,
svá þótti mér,
sem sæjak gófgan goð;
henni ek laut
hinzta sinni
alda-heimi í.	45. Sól ek sá
siðan aldri
ept þann dapra dag;
fjalla-vøtn
lukðusk fyr mér saman,
en ek hvarf kaldr frá kvolum.
42. Sól ek sá,
svá hon geislaði,
at þóttumk vætki vita;
en Gilfar straumar
grenjuðu annan veg
blandnir mjök við blóð.	46. Vánar-stjarna fló,
þás föddr of vask,
-

40. Solen jeg så, besat med blodige runer; stærkt hældede jeg da ud af verden; kraftig syntes den mig på mange måder, mere end den før var.

41. Solen jeg så; det var miq, syntes jeg, som så jeg den høje gud; for den jeg mig med ærefrygt böjet for sidste gang i menneskenes verden.

42. Solen jeg så; således strålte den, at jeg ingen ting kunde sanse; men til den anden side brælte Gilfs strømme, stærkt blandede med blod.

43. Solen jeg så med bævende øjne, fuld af frygt og nedbøjte; mit hjærté var i høj grad revet i stykker.

44. Solen jeg så sjælden mere sorgmodig i hu; stærkt hældede jeg mig da ud af verden; min tungé var som træ og uden om den var jeg kold.

45. Solen jeg så aldrig mere efter den triste dag; fjældenes vande lukkede sig sammen for mig; men jeg forsvandt kold fra kvalen.

brott frá brjósti mér;	sæll 's sás gótt gerir;
hátt hon fló,	auði frá
hvergi settisk,	mér ætluð vas
svát mætti hvilð hafa	sandi orpin sæing.
47. Qllum lengri	50. Hörundar hungr
vas sú en eina nöttr,	tælir hqlða opt,
es lák stirðr á stróum;	hann hefr margr til mikinn;
þat merkir þat,	lauga vatn
es mælti goð,	mér leiðast vas
at maðr es moldu samr.	eitt allra hluta.
48. Virði þat ok viti	51. Á norna stóli
enn virki goð,	satk niú daga,
sás skóp hauðr ok himin,	þaðan vask á hest hafinn,
hvé munarlausir	gýgjar sólir
margir of fara,	skinu grimmliga
pótt við skylda skili.	ór skýdrúpnis skýum.
49. Sinna verka	52. Utan ok innan
nýtr seggja hvern;	þöttumk alla fara

46. *Håbets stjerne fløj, da jeg blev født, bort fra mit bryst; den fløj höjt, satte sig ingen steder, så at den kunde tage sig hvile.*

47. *Løngere end alle andre var den ene nat, da jeg lå stiv på strå; det betegner, hvad gud har sagt, at mennesket er muld (alt kød er hø?).*

48. *Vurdere og vide det den kærlige gud, han som skabte jord og himmel, hvor mange farer (dør) uden kærlighed, selv om det er deres nærmeste de skiller fra.*

49. *Enhver høster frugten af sine gærninger; salig er den, der gör godt; fra rigdommen blev mig bestemt en sandtilkastet sæng.*

50. *Kødets lyst lokker ofte menneskene; den har mangen en forstærk; renselsesvand var mig allermest forhadt af alle ting.*

51. *På norners stol sad jeg ni dage; derpå blev jeg løftet op på en hest; gyggens sole skinnede barskt ud fra skydrypperens skyer.*

sigrheima sjau;
upp ok niðr
leitaðak œðra vegar,
hvar mér væri greiðastar götur.

hann teymðu tveir saman;
fœtr hans
stóðu foldu á,
en tóku horn til himins.

53. Frá því 's at segja
hvat fyrst of sák,
þás vask i kvölheimá kominn;
sviðnir foglar,
es sálar výru,
flugu svá margir sem my.

56. Norðan sák
riða niðja sonu
ok výru sjau saman;
hornum fullum
drukku þeir enn hreina mjöd
ór brunni baug-regins.]

[54. Vestan sák
fljúga vánardreka
ok fell á glævalds götu;
vængi skók,
svá viða þótti mér
springa hauðr ok himinn.

57. Vindr þagði,
vøtn støðvaði,
þá heyrðak grimligan gný;
sinum møynum
svipvisar konur
mólu mold til matar.

55. Sólar hjort
leitk sunnan fara,

58. Dreyrga steina
enar dökku konur

52. *Ud og ind tyktes jeg mig at fare gennem alle syv sejrverdner; oppe og nede søgte jeg en bedre vej, hvor stierne kunde være mig mest fremkommelige.*

53. *Derom er at fortælle, hvad jeg først så, efterat jeg var kommen til kvalernes verden; svedne fugle, som var sjæle, fløj der så mange som myg.*

[54. *Vestfra så jeg Våns-drage komme flyvende og den faldt på 'glævalds' vej; den rystede vingerne, så at vide syntes jeg at jord og himmel revnede.*

55. *Solens hjort så jeg komme sydfra; to sammen ledede den; dens fødder stod på jorden, men hornene ragede op til himlen.*

56. *Nordfra så jeg 'næ'-sønnerne ride; de var syv sammen; af fulde horn drak de den rene mjöd af ring-Regins brönd.*

57. *Vinden tav, vandene stansede, da hørte jeg et grumt bulder; til deres mænd malede falske koner jord til mad.*

drógu daprliga;
blóðug hjortu
hengu þeim fyr brjóst utan
mædd við miklum trega.

qfund af annars hagi;
blóðgar rúnir
vóru á brjósti þeim
merkðar meinliga.

59. Margan mann
sák meiddan fara
á þeim gløddu góttum;
andlit þeira
sýndusk mér óll vesa
rýgjar blóði roðin.

62. Menn sák þá
marga ófegna;
þeir vóru villir vega;
þat kaupir sá,
es þessa heims
apask at óheillum.

60. Marga menn
sák moldar gengna,
þás móttut þjónostu ná;
heiðnar stjørnur
stóðu of hófði þeim
fáðar feiknstófum.

63. Menn sák þá,
es mórgum hlutum
viltu of annars eign;
flokkum fóru
til Fégjarns borgar
ok hófðu byrðar af blýi.

61. Menn sák þá,
es mjók ólu

64. Menn sák þá,
es margan hófðu

58. *De blodige stene drejede de mørke kvinder sörgmodigt; de blodige hjerter hang udvendig på deres bryst mædige af megen kummer.*

59. *Mangen mand så jeg såret bevæge sig ad de glødende stier; alle deres ansigter syntes mig rødfarvede af troldkvindens(?) blod.*

60. *Mange mænd så jeg døde, som ikke havde kunnet få den sidste olje; hedenske stjærner stod over deres hoved betegnede med rædselsruner.*

61. *Mænd jeg så, som i høj grad havde misundt andre deres kår; blodige runer var ristede til megen mén på deres bryst.*

62. *Mænd så jeg dernæst mange lidet glade; de færdedes på vilde veje; det høster den, som i denne verden lader sig fåbelig lokke til uheld.*

63. *Mænd så jeg dernæst, som på mange måder havde skaltet og valtet med andres ejendom; skarevis drog de til Gjærrigs borg og bar byrder af blý.*

- fé ok fjørvi rænt;
brjóst i gognum
rendu brøgnum þeim
qflgir eitrdrekar.
65. Menn sák þá,
es minst vildu
halda helga daga;
hendr þeira
vóru á heitum steinum
neglðar nauðliga.
66. Menn sák þá,
es af mikillæti
virðusk vónum framar;
klæði þeira
vóru kynliga
eldi umb slegin.
67. Menn sák þá,
es mart hófðu
- orð á annan logit;
Heljar hrafnar
ór hófði þeim
harðliga sjónir slitu.
68. Allar ógnir
fær þú eigi vitat,
þær helgengnir hafa;
sætar synðir
verða at sýrum bótum;
æ koma mein ept munuð.
69. Menn sák þá,
es mart hófðu
gefit at goðs lögum;
hreinir kyndlar
vóru of hófði þeim
brendir bjartliga.
70. Menn sák þá,
es af miklum hug

64. *Mænd så jeg dernæst, som havde berøvet mangen en mand for liv og gods; stærke gift-slanger rendte igennem de mænds bryst.*

65. *Mænd så jeg dernæst, som mindst vilde holde hellige dage; deres hænder var på hede stene naglede til stor nød.*

66. *Mænd så jeg dernæst, som af overmod anså sig selv for mere end godt var; deres klæder var rundt omkring forunderlig omflammede af ill.*

67. *Mænd så jeg dernæst, som havde påløjet andre meget; Hels ravne hakkede af kraft øjnene ud af deres hoved.*

68. *Alle rædsler, som de til Hel komme har, kan du ikke vide; søde synder bliver til svare bøder; altid følger ve på vellyst.*

69. *Mænd så jeg dernæst, som havde givet meget efter guds bud; rene fakler var skinnende tændte over deres hoveder.*

veittu fátökum frama;
helgar bökr
ok himna skript
lósu þeim englar yfir.

sól af synðum þvegit
manna þeira,
es á mórgum degi
pínðu sjalfa sik.

71. Menn sák þá,
es mjök hófðu,
hungri farit hórunn;
englar goðs
lutu óllum þeim;
þat es et œzta unað.

74. Hávar reiðir
sák með himnum fara,
þær eigu gotur til goðs;
menn þeim stýra,
es myrðir eru
alls fyr engar sakar.

72. Menn sák þá,
es móður hófðu
látit mat í munni;
hvílur þeira
vóru á himingeislum
hafðar hagliga.

75. Enn mátki faðir,
enn mæzti sonr,
heilagr andi himins,
þik biðk skilja,
es skapat hefr,
oss alla eymðum frá.

73. Helgar meyjar
hófðu hreinliga

[76. Bjúgvör ok Listvör
sitja í Herðis durum

70. *Mænd så jeg dernæst, som af venligt sind ydede fattige trivsel; hellige bøger og himmelsk skrift læste englene over dem*

71. *Mænd så jeg dernæst, som i høj grad havde spæget deres kød med faste; guds engle viste dem cærefrygt; det er den største fryd.*

72. *Mænd så jeg dernæst, som havde lagt mad i munnen på deres moder; deres hvilesteder var bekvemt indrettede på himmelstråler.*

73. *Hellige møer havde tot de mænds sjælerene for synd, som mangen dag havde pint dem selv.*

74. *Høje vogne så jeg køre langs himlen; deres vej fører til gud; de mænd styrer dem, som er myrdede ganske uskyldige.*

75. *Mægtige fader, herligste søn, himlens hellige ånd: dig beder jeg, du som har skabt os, at befri os alle fra nød.*

[76. *Bjugvör og Listvör sidder i ... dør på en orgel(?) stol; jærvæske falder ud af deres næser; den vækker had blandt mænd.*

organs stóli á; járna dreyri fellar ór nōsum þeim; sá vekr fjón með firum.	ok Kreppvør en yngsta ok þeira systr sjau.
77. Óðins kvón rær á jarðar skipi móðug á munað; seglum hennar verðr sið hlaðit þeims á þráreipum þruma.	80. Hverju bólvi þeir belt hafa Sváfr ok Sváfrlogi; blóð þeirí vökðu ok benjar sugu illum ey vana.]
78. Arfi fóður einn ek ráðit hef ok þeir Sólkotlu-synir; hjartarhorn þats ór haugi bar enn vitri Vigdvalinn.	81. Kvæði þetta, es þér kent hefi, skalt fyr kvíkum kveða, Sólarljóð, es sýnask munu minst at mórgu login.
79. Hér eru rúnir, þær ristit hafa Njarðar dœtr niu; Böðveig en elzta	82. Hér vit skiljumk ok hittask munum á feginsdegi fira; dröttinn minn gefi dauðum ró, en hinum likn, es lifa.

77. *Odins hustru ror på jordens skib, hidsig efter elskov; hendes sejl, der hænger på længsels-tove, vil sent blive sænkede.*

78. *Faders arv har jeg ene rådet over og de Solkatlas sønner; hjortehorn, som den vise Vigdvalen førte ud af höjen.*

79. *Her er de runer, som Njords ni døtre har ristet, Bödveig den ældste og Krepvør den yngste, samt deres søstre syv.*

80. *Hvilken ulykke de har begået Sváfr og Sváfrloge; de vækked (sig) blod (o: de stak sig så at det blødte) og sugede sårene med en altid stet skik.]*

81. *Dette digt, som jeg har lært dig, skal du fremsige for de levende, Solens sang, som mindst vil synes at indeholde megen usandhed.*

82. *Her vil vi skiller, men træffes atter på menneskenes frysdag; min gud give de døde ro, og dem, som lever, sin nåde.
[83 medtages ikke her].*

*H. Krákumál,
et islandsk digt fra 12. árh.*

1. Hjoggum vér með hjørvi.
Hitt vas æ fyr löngu
es á Gautlandi gingum
at grafvitnis morði;
þá fingum vér Þóru,
þaðan hétu mik fyrðar,
es lyngqlun lagðak,
Loðbrók at því vigi;
stakk á storðar lykkju
stáli bjartra mála.	við háseymða hjalma
hørð jórn, mikils verðar;
allr vas ægir sollinn,
óð hrafn í valblöði.
2. Hjoggum vér með hjørvi.
Heldr bask ungr, es skifðum
austr i Eyrasundi
undarn frekum vargi,
ok fótgulun fogli
fingum vér, þars sungu	3. Hjoggum vér með hjørvi.
Hótt býrum þá geira,
es tvítøgir tölðumk,
ok tjor ruðum víða;
unnum átta jarla
austr fyr Dinu mynni;
gera fingum þá gnóga
gisting at því vigi;
sveiti fell i sollinn
sæ, týndi lið ævi.
	4. Hjoggum vér með hjørvi.
Heðins kvánar varð auðit,

1. Vi huggede med sværd. Det skete for længe siden, at jeg gik i Götland for at draebe ormen; derpå ægtede jeg Tora; deraf kaldte man mig Lodbrok efter den kamp, da jeg stak ormen ihjæl. Jeg jog stålet med de skinnende runer i ormen.

2. Vi osv. Jeg var meget ung, da jeg fældede føde til den grådige ulv østerpå i Øresund, og jeg skaffede fuglen med den gule fod (ørnen) megen føde, hvor de hårde våben sång mod de højtsømmede hjøelme; hele havet var oprørt; ravnens vadede i valens blod.

3. Vi osv. Da bar vi sværdene höjt, da jeg var 20 år gammel, og vi rødfarvede sværdene viden om; vi overvandt 8 jarler i østen udenfor Dünas munding; vi skaffede dengang i den kamp ulven rigelig føde; blodet faldt i det opsvulmede hav; mændene mistede livet.

4. Vi osv. En kamp forefaldt, da vi sendte Helsingør til Odins hjem, vi styrede op i Iva; oddene bed dengang; den elv var helt rød-

þás Helsingja heimtum
til heimsala Óðins;
lögðum upp í ívu,
oddr náði þá bita,
oll vas unda gjalfri
þú sú roðin heitu;
grenjaði brandr við brynjur,
bensildr klufu skildi.

þás rægagarr rendi
ræstr at gumna brjóstum;
beit i Skarpa-skerjum
skeru-bildr at hjaldri;
roðinn vas randar máni,
áðr Rafn konungr felli;
dreif ór hólða hausum
heitr á brynjur sveiti.

5. Hjoggum vér með hjørvi.
Hygg engan pá fryðu,
áðr á Heflis hestum
Herrøðr i styr felli;
klýfrat ægis qndrum
annarr jarl in frægri
lunda vøll til lægis
á langskipum síðan;
sá þar siklingr vilða
snart frammi i styr hjarta.

7. Hjoggum vér með hjørvi.
Hótt grenjuðu rottar,
áðr á Ullarakri
Eysteinn konungr felli;
gingum golli fáðir
grundar vals af brøndum
(rækyndill smó rauðar
ritr) at hjalma móti;
svíra virtr ór sòrum
sveif of hjarna kleifar.

6. Hjoggum vér með hjørvi.
Herr kastaði skjoldum,

8. Hjoggum vér með hjørvi.
Hafa gótu þá rafnar

farvet af det varme blod; klingen brælte mod brynjerne; spydene kløvede skjoldene.

5. Vi osv. Jeg ved, at ingen frakendte os mod för Herröd faldt i kampen på skibene; ingen anden berömtere jarl vil siden kleve havet med skibene til havn på langskibene; den konge første sit raske hjørte vidt om kring frem i kampen.

6. Vi osv. Hæren kastede skjoldene, da det dragne sværd fløj mod mændenes bryst; sværdet bed i kampen mellem Skarpeskærerne; skjoldet redfarvedes för kong Ravn faldt; det varme blod strömmede ud af mændenes hoveder ned på brynjerne.

7. Vi osv. Höjt brælte sværdene, för kong Østen faldt på Uldager; vi gik til kampen prydede med guldringe; spydet rendte igennem de røde skjölde; halsblodet flød fra sårene nedover nakke og skulder.

8. Vi osv. Ravnene fik dernæst rigeligt bytte at slide i foran Indresøen; ved solopgang gav vi ulvene dengang tilstrækkelig føde; det

fyr Inndyris-eyju
œrna brøð at slíta;
fingum fólu hestum
fullan verð at sinni
(ilt vas eins at gæta)
með uppruna sólar;
strengþömlur sák stiga,
stókk malmr á skór hjalmi.

áðr Freyr konungr felli
í Flæmingja veldi;
náði blár at bita
blóði smeltr í gyltan
Högna kufl at hjaldri
harðr bengrefill forðum;
mær grét morginskærur
morg, en tafn fekksk vørgum.

9. Hjoggum vér með hjørvi.
Héðum rendr i dreyra,
þás benstara bræddum
fyr Borgundarholmi;
hreggský slitusk hringa,
hratt almr af sér malmi;
Vølnir fell at vígi,
vasat einn konungr meirí;
val rak vitt of strandir,
vargr fagnaði tafni.

11. Hjoggum vér með hjørvi.
Hundruðum frák ligga
á Eynæfis ɔndrum,
þars Englanes heitir;
siglðum vér til snerru
sex dœgr, áðr lið felli;
þtum odda messu
víð uppruna sólar;
varð fyr vórum sverðum
Valpjófr i styr hniga.

10. Hjoggum vér með hjørvi.
Hildr vas sýnt i vexti,

12. Hjoggum vér með hjørvi.
Hrunði -døgg af sverðum

var vanskeligt at vugte på (iagttage) den enkelte; jeg så pilene stige opad i luften; malmen ramte hjælmens rand.

9. Vi osv. *Vi rødfarvede skjoldene i blod, da vi gav ravnen føde udenfor Bornholm; skjoldene ødelagdes; buen smed pilene af sig; Vølnir faldt i kampen; der var ingen større konge; valen drev i land viden om; ulven glædede sig ved byttet.*

10. Vi osv. *Kampen var synlig i tiltagende, för kong Frø i Flæmingland faldt; blå bloddryppende, hårde svärd bed fordums den forgyldte brynje i kampen; mangen en mæ græd af sorg over den morgen-dæmring, men ulven fik bytte.*

11. Vi osv. *I hundredevis hørte jeg dem ligge på skibene, hvor det hedder Englenæs; vi sejlede til kampen 3 døgn, før mandskabet faldt; vi havde en kamp ved solens opgang; Valbjov måtte segne i kampen for vore sværd.*

12. Vi osv. *Det brune blod flød af sværdene i Bardefjord for de grå hæge; buen bragede kraftig, hvor oddene bed de hammervalkede brynjer i kampen; det edderhvasse sværd trængte (guld)prydet ind til blodet.*

brún i Barðafirði
bleika ná- fyr hauka;
umði almr, þars oddar,
allstritt, bitu skyrtur
at sliðrloga sennu
Svölnis hamri þœfðar;
rendi ormr til unda
eitrhvass drifinn sveita.

nár fell niðr til jarðar
á Norðimbralandi;
vasat of eina óttu
qlđum þørf at frýja
Hildar leiks, þars hvassir
hjalmstofn bitu skjómar;
vasat sem unga ekkju
i qndvegi kyssa.

13. Hjoggum vér með hjørvi.
Heldum Lakkar tjoldum
hött at hildar leiki
fyr Hjaðninga-vági;
sjá knóttu þá seggir,
es sundruðum skjoldu
at hræsildar hjaldri,
hjalm sliðnaðan gotna;
vasat sem bjarta brúði
i bing bjá sér leggja.

15. Hjoggum vér með hjørvi.
Herþjófi varð auðit
i Suðreyjum sjölfum
sigrs á vörum mönnum;
varð i randar regni
Rognvaldr fyri hniga,
sá kom hæstr of hólða
harmr at sverða gusti;
hvast kastaði hristir
hjalms strenglágars palmi.

14. Hjoggum vér með hjørvi.
Hørð kom rið á skjoldu,

16. Hjoggum vér með hjørvi.
Hverr lá þverr of annan;

13. Vi osv. Vi holdt skjoldene höjt i kampen udfor Hjadningernes våg; da kunde man se krigernes hjælm sønderflænget, hvor vi sendrede skjoldene i kampen; det var ikke som at lægge en strålende mø på lejet hos sig.

14. Vi osv. En hård byge ramte skjoldene; mændene faldt som lig til jorden i Northumberland; der var ingen grund til, en morgenstund at bebrejde mændene deres kampfærd, hvor de skarpe sværd bed hovedet; det var ikke som at kysse den unge kvindé i höjsædet.

15. Vi osv. Hertjov forundtes det, at overvinde endogså vore egne mænd i Syderørne; Røgnvald måtte segne i kampen; det var den højeste sorg, der ramte mændene (os) i kampen; krigeren skød kraftig med pilen.

16. Vi osv. Den ene lå ovenpå den anden; ravnens blev glad i kampen; kong Marstan, som styrede Irland, lod hverken ørn eller ulv faste; sværd og skjold mødtes; val-bytie blev givet ravnens i Vedrarfjord.

glaðr varð geira hriðar
gaukr at sverða leiki;
léta qrn né ylgi,
sás Írlandi stýrði,
(mót varð malms ok ritar)
Marstan kónungr fasta;
varð i Veðrarfírði
valtafn gefit hrafni.

ekki smátt fyr ulfa
Endils niðja bröndum;
vasat á Vikaskeiði,
sem vin konur bæri;
hroðinn vas ægis asni
ófar i dyn geira;
skorin vas Skoglar kápa
at skjoldunga hjaldri.

17. Hjoggum vér með hjørvi.
Hundmargan sák falla
morginstund fyr mæki
mann i odda sennu;
syni mínum hneit snimma
sliðra þorn við hjarta;
Egill lét Agnar ræntan
óblauðan hal lífi;
glumði geirr við Hamðis
gránserk, bliku merki.

19. Hjoggum vér með hjørvi.
Hóðum sverðs at morni
leik fyr Lindiseyri
við lofðunga þrenna;
fár átti því fagna
(fell margr í gin vargi,
haukr sleit hold með ulfi),
at heill þaðan kœmi;
Íra blóð i ægi
œrit fell of skeru.

18. Hjoggum vér með hjørvi.
Haldorða sák brytja

20. Hjoggum vér með hjørvi.
Hárfagran sák røkkva

17. Vi osv. Overordenlig mange mænd så jeg en morgenstund falde for sværdet i kampen; sværdet ramte tidlig min sön i hjæret; Egil berøvede Agnar, den frygtløse helt, livet; spydet runged mod den grå brynje; fanerne glitred.

18. Vi osv. Jeg så Endils ordholdende øtlinger hugge mændene i store stykker med sværderne til ulvene; på Vikaskeid var det ikke som om kvinderne bar vin omkring; mange skibe blev ryddede i kampen; brynen flængedes i slaget.

19. Vi osv. Vi havde om morgen'en en kamp med trende konger udfor Lindesør; kun få kunde glæde sig ved at slippe helskindet derfra; mangen en faldt i ulvens gab; hægen sled i legemet sammen med ulven; en mængde irsk blod flød i havet under kampen.

20. Vi osv. Jeg så møens hårfugre dreng og enkens målvenner vige en morgen; dei var ikke i Ålesund som om kvinden bragte os varm håndtvært, før kong Örn faldt; jeg så skjoldet briste; derved ombragtes mændenes liv.

meyjar dreng of morgin
ok málvini ekkju;
vasat sem varmar laugar
vinkers Njorun bæri
oss i Álasundi,
áðr Órn konungr felli;
þoðmána sák bresta,
brá því fira lifi.

21. Hjoggum vér með hjørvi.
Hó sverð bitu skjoldu,
þás gollbroðinn glumði
geirr við Hildar næfri;
sjá mun i Önguls-eyju
of aldr mega síðan,
hversu at lögðis leiki
lofðungar framm gingu;
roðinn vas út fyr eyri
ár flugdreki sára.

22. Hjoggum vér með hjørvi.
Hvi sé drengr at feigri,

at hann i odda éli
þondurðr láttinn verði?;
opt sýtir sá ævi,
es aldrigi nistir
(ilt kveða argan eggja)
órn at sverða leiki;
hugblauðum kómr hvergi
hjarta sitt at gagni.

23. Hjoggum vér með hjørvi.
Hitt telk jafnt, at gangi
at samtogi sverða
sveinn i móti einum;
hrékkvit þegn fyr þegni,
þat vas drengs aðal lengi;
æ skal ástvinn meyja
einarðr í dyn sverða.

24. Hjoggum vér með hjørvi.
Hitt sýnisk mér raunar,
at forlögum fylgjum,
fár gengr of skop norna;

21. Vi osv. De lange sværd bed skjoldene, da det guldprydede spyd runged mod brynen; på Angelos vil man altid siden kunne se, hvorledes fyrsterne trængte frem i kampen; spydet rødfarvedes tidlig (på dagen) udenfor øren.

22. Vi osv. Hvorfor skulde svenden være mere utsat for døden, fordi han stilles forrest i kampen?; ofte kan den begræde sit liv, som aldrig fæder ulven i kampen; man siger det er vanskeligt at øgge den feje; den frygtsomme får aldrig gavn af sit hjerte.

23. Vi osv. Det anser jeg for ligeligt, at én går frem mod én i kampen; den ene skal ej vige for den anden; det har altid været en helts væsen; altid skal mændenes kære ven være uforfærdet i kampen.

24. Vi osv. Det ser jeg grant, at vi må lyde skæbnen; ingen kommer forbi norernes dom; ikke trode jeg at Ella vilde have med min død at bestille, da jeg fødede ravnene og drev skibene på sgen; dog gav vi ulven føde vidt omkring i Skotlandsfjorde.

eigi hugðak Ellu
at aldrlagi mínu,
þás blóðvali bræddak
ok borð á lög keyrðak;
vitt fingum þá vargi
verð i Skotlands fjorðum.

ef vandliga vissi
of viðfarar ossar,
hvé ófáir ormar
eitrfullir mik slita;
móðernis fekk mínum
mögum, svát hjortu dugðu.

25. Hjoggum vér með hjørvi.
Hitt lægir mik, jafnan
at Baldrs fóður bekki
búna veitk at sumblum;
drekkum bjór af bragði
ór bjúgvíðum hausa;
sýtira drengr við dauða
dýrs at Fjólnis húsum;
eigi kómk með æðru
orð til Viðris hallar.

27. Hjoggum vér með hjørvi.
Harðla liðr at ævi,
grimt stendr grand af naðri,
góinn byggvir sal hjarta;
væntum hins, at Viðris
vöndr í Ellu standi;
sonum mínum mun svella
sinn fóður ráðinn verða;
munuat snarpir sveinar
sitt kyrt vesa láta.

26. Hjoggum vér með hjørvi.
Hér vildi nú allir
burir Áslaugar brøndum
bitrum hildi vekja,

28. Hjoggum vér með hjørvi.
Hefr fimm tøgum sinna

25. Vi osv. Det glæder mig, at jeg ved at bænkene hos Balders fader altid er beredte til gæstebud; straks vil vi drikke øl af horn; helten klager ikke over døden i den herlige Odins hal; ikke møder jeg med frygtens ord i Odins hjem.

26. Vi osv. Her ønskede nu alle Asløgs sønner at opvække kamp med sværd, hvis de vidste nøjagtig om hvad mig vederfares, hvor mange edderfulde orme river i mig; jeg gav mine sønner en sådan moder, at deres hjørter ikke svev.

27. Vi osv. Nu stunder det stærkt mod enden; grum fare udgår fra ormen; slangen bor i mit hjerte; jeg vænter, at spydet vil stå i Ella's bryst; mine sønner vil hæmpe over at deres fader er dræbt; de raske drenge vil ikke forholde sig stille.

28. Vi osv. Krigeren (jeg) har haft 51 folkekampe; mindst af alt trode jeg, at nogen anden konge skulde overgå mig; alt som ung rødfarvede jeg odden; aserne vil indbyde mig; ikke skal man klage over døden.

folkorrourstur framðar
fleinþings boði ok eina;
minst hugða ek manna,
at mér vesa skyldi
(ungr namk odd at rjóða)
annarr konungr fremri;
oss munu æsir bjóða,
esat sýtandi dauði.

29. Fýsumk hins at hætta,
heim bjóða mér disir,
þær 's frá Herjans hóllu
hefr Óðinn mér sendar;
glaðr skalk ól með ósum
í ǫndvegi drekka;
lifs eru liðnar vánir,
læjandi skalk deyja.

I. Þulur.

Navneremser fra det 12. og 13. árh.

I. Þórgrimsþula.

a. 1. Hrafn ok Sleipnir,
hestar ágætir,
Valr ok Léttfeti,
vas þar Tjaldari,
Golltopr ok Goti,
getit heyrðak Sóta,
Mór ok Lungr með Mari.

3. Blóðughófi hét hestr,
es bera kóðu
øflgan Atriða,
Gisl ok Falhófnir,
Glær ok Skeiðbrimir,
þar vas ok Gyllis of getit.

2. Viggr ok Skúfr
vas með Skævaði,
Þegn knátti Blakkr bera,
Silfrtopr ok Sinir,
svá heyrðak Fáks of getit,
Gollfaxi ok Jór með goðum.

b. Gamalla øxna nöfn,
hefk gørla fregit
þeira Rauðs ok Rekins,
Hœfir ok Hýrr,
Himinhrjóðr ok Apli,
Arfr ok Arfuni.

II. Kálfsvísá.

1. Dagr reið Drøsli,
en Dvalinn Móðni,
Hjalmr Háfeta,
en Haki Fáki,

reið bani Belja
Blóðughófa,
en Skævaði
skati Haddingja.

29. Jeg lyster at holde op; diserne, som Odin har sendt til mig fra Valhal, indbyder mig til hans hjem; glad skal jeg i höjsædet drikke øl hos aserne; alt håb om liv er ledet, leende går jeg i døden.

2. Vésteinn Vali,
en Vifill Stúfi,
Meinþjófr Mói,
en Morginn Vakri.	4. Björn reið Blakki,
en Biarr Kerti,
Atli Glaumi,
en Aðils Slöngvi,
Hogni Hólkvi,
3. Ali Hrafni,
es til iss riðu,
en annarr austr
und Aðilsi
grár hvarfaði,
geiri undaðr.	en Haraldr Fólkvi,
Gunnarr Gota,
en Grana Sigurðr
[Ullr ýmissum,
en Óðinn Sleipni].

III. Forskellige — ikke sammenhørende — vers.

1. Sökongenavne.

Ekkill, Eitill, Skekkill,
Eimnir, Gestill, Reimnir,
Heiti, Hœkingr, Meiti,
Heimi, Mýsingr, Beimi, | Randverr, Róði, Mundill,
Rókkvi, Sólsi, Nókkvi,
Hæmingr, Hagbarðr, Glammi,
Haki, Beimuni, Rakni. |
|--|---|

2. Kvindenavne.

a. Braut es svarri ok sæta,
sveimar rýgr ok feima,
brúðr es i fór með fljóði,
fatk drós ok man kjósa,
þekkik sprund ok sprakka,
sparik við hael at mæla,
firrumk snót ok svarra,
svífr mér langt frá vífi. | b. Blíð es mær við móður,
mála drekkr á ekkju,
kviðir kerling eiðu,
kveðr dóttir vel beðju,
opt finnr ambátt hóptu,
æ 'r frilla gróð sværu,
kiljar kvón ok elja,
kann nipt við snør skipta. |
|---|--|

3. Øers navne.

Bókn, Kórmr, Brising, Vikna,
Brúa, Hirar, Dun, Siri,
Sótr, Þómb, Selja, Hitrar,
Sig, Rótt, Bataldr, Þjóttta, | Vigr, Storð, Vørl, Røð, Lygra,
Veig, Fenring, Tjør, Senja,
Hveðn, Vøð, Hising, Friðnar,
Høð, Borgund, Smyl, Torgar. |
|---|--|

4. Bølgenavne.

Drofn skyler stál. þars stafni
straumfylgin þvær Bylgja, | Hefring brestr, en hristir
Himингlæva mar Vimrar, |
|---|--|

Hrønn dregr grøen ór grunni
gadd, svevr Blóðughadda,
elg venr Uðr ok Kolga
egghúfs við glym Dúfu.

IV. Remser fra Snorra Eddas håndskrifter.

a. Sækonunga heiti.

1. Atli, Fróði, Áli, Glammi, Beiti, Áti ok Beimuni, Auðmundr, Goðmundr, Atall ok Gestill, Geitir, Gauti, Gylfi, Sveiði.	Hjalmar, Móir, Hœmir, Mævi, Róði, Rakni, Rær ok Leifi.
2. Gœir, Eynæfir, Gaupi ok Endill, Skekkill, Ekkill, Skefill ok Sølví, Hálfur ok Hemlir, Hárekr ok Gorr, Hagbarðr, Haki, Hrauðnir, Meiti.	4. Randverr, Røkkvi Reifnir, Leifnir, Nævill, Ræfill, Nóri, Lyngvi, Byrvill, Kilmundr, Beimi, Jórekr, Åsmundr, Þvinnill, Yngvi, Teiti.
3. Hjørolfur ok Hrauðungr, Høgni, Mýsingr, Hundingr, Hvitingr, Heiti, Mævill,	5. Virfill, Vinnill, Vandill, Sølsi, Gaurekr ok Húnn, Gjúki, Buðli, Hómarr, Hnefi, Hørvi, Sørvi. Sékkat ek fleiri sækonunga.

b. Jötna heiti (I).

1. Ek mun jötna inna heiti. Ymir, Gangr, Mimir, Iði ok Þjazi	Hrungnir, Hrimnir, Hrauðnir, Grimnir, Hveðrungr, Hafli, Hripstútr, Gymir.
---	--

(III, 4). Drøfn beskyller stavnen, hvor den strømfølgende Bylgja vasker den; Hefring brister, men Himinglæva ryster skibet, den grønne Hrønn river (anker)spidsen op af havbunden, Blodughadda afkøler; Uðr og Kolga vænner skibet til Dufas lurm.

2. Harðverkr, Hrøkkvir
ok Hástigi,
Hræselgr, Herkir
ok Hrimgrímnir,
Hymir ok Hrimþurs,
Hvalr, Þrígeitir,
Þrymr, Þrúðgelmir,
Þistilbarði.
3. Geirrøðr, Fyrnir,
Galarr, Þrívaldi,
Fjölverkr, Geitir,
Fleggr, Blappvari,
Fornjótr, Sprettингr,
Fjalar, Stigandi,
Sómr ok Svósuðr,
Svárangr, Skrati.
4. Surtr ok Stórverkr,
Sækarlsmúli,
Skærir, Skrýmir,
Skerkir, Salfangr,
- Qskruðr ok Svartr,
Qnduðr, Stúmi,
Alsvartr, Aurnir,
Ámr ok Skalli.
5. Köttr, Qsgrúi
ok Alfarinn,
Vindsvalr, Viparr
ok Vafþrúðnir,
Eldr, Aurgelmir,
Ægir, Rangbeinn,
Vindr, Viðblindi,
Vingnir, Leifi.
6. Beinviðr, Bjørgolfr
ok Brandingi,
Dumbr, Bergelmir,
Dofri, Miðjungr,
Nati, Sókmímír —
nú eru upp talið
ámátligra
jotna heiti.

c. Tröllkvenna heiti.

1. Skalk trollkvina
telja heiti.
Griðr ok Gnissa,
Grýla, Brýja,
Glumra, Geitla,
Gríma ok Bakrauf,
Guma, Gestilja,
Grottintanna.
2. Gjolp, Hyrrokkin
Hengikepta,
Gneip ok Gnepjá.
Geysa, Hála,
Hörn ok Hrúga,
Harðgreip, Forað,
- Hryðja, Hveðra
ok Holgabruðr.
3. Hrimgerðr, Hæra,
Herkja, Fála,
Inið, Járnsaxa,
Íma, Fjolvor,
Mqrn, Íviðja,
Ámgerðr, Simul,
Sivqr, Skrikja,
Sveipinfalda.
4. Qflugbarða
ok Járnglumra,
Ímgerðr, Áma
ok Járniðja,

Margerðr, Atla,
Eisurfála,
Leikn, Munnharpa
ok Myrkriða.
5. Leirvør, Ljóta
ok Loðinfingra,

Kráka, Varðrún
ok Kjallandi,
Viggloð, Þurborð —
viljum nefna
Rýgi siðarst
ok Riftingoflu.

d. Pórs heiti.

Þórr heitir Atli
ok Ásabragr,
sá es Ennilangr
ok Eindriði,

Björn, Hlórriði
ok Harðvéorr,
Vingþórr, Sönnungr,
Véoðr ok Rymr.

e. Ása heiti (I).

Burir ro Óðins
Baldr ok Meili,
Viðarr ok Nepr,
Váli, Áli,
Þórr ok Hildolfr,

Hermóðr, Sigi,
Skjoldr, Ingvifreyr
ok Ítreksjóð,
Heimdallr, Sæmingr,
Höðr ok Bragi.

f. Jötuna heiti (II).

1. [ENN eru eptir
jötuna heiti.]
Eimgeitir, Verr,
Ímr, Hringvölnir,
Viddi, Viðgripr,
Vandill, Gyllir,
Grimnir, Glaumvarr,
Glámr, Sámendill,
Vørnir, Harðgreipr
ok Vagnhófði.

2. Kyrmir, Suttungr
ok Kaldgrani,

Jötunn, Óglaðnir
ok Aurgrimnir,
Gillingr, Gripnir,
Gusir, Óföti,
Hlói, Ganglati
ok Helreginn.

3. Hrossþjófr, Dúrnir,
Hundalfr, Baugi,
Hrauðungr, Fenrir,
Hróarr ok Miði.

g. Ása heiti (II).

[ENN skal telja
ása heiti.]

Par es Yggr ok Þórr
ok Ingvifreyr,

Viðarr ok Baldr,
Váli ok Heimdallr,
þá es Týr ok Njörðr,

telk næst Braga,
Höðr, Forseti,
hér es ófstr Loki.

h. Ásynja heiti.

1. Nú skal ásynjur
allar nefna.
Frigg ok Freyja,
Fulla ok Snotra,
Gerðr ok Gefjun,
Gnó, Lofn, Skaði,
Jörð ok Iðunn,
Ilmr, Bil, Njörðrun.	Heiti eru hennar
Hórn ok Þprungva,
Sýr, Skjólf ok Gefn
ok et sama Mardoll.
Dœtr eru hennar
Hnoss ok Gørsemi.
2. Hlin ok Nanna,
Hnoss, Rindr ok Sjófn,
Sól ok Sága,
Sigyn ok Vör,
þá es Vör, ok Syn
verðr at nefna,
en Prúðr ok Rón
þeim es næst talið.	4. Enn eru aðrar
Óðins meyjar.
Hildr ok Gondul,
Hlókk, Mist, Skögul,
þá es Hrund ok Eir,
Hrist, Skuld talið.
3. Grét ok at Óði
gulli Freyja.	5. Nornir heita,
þær es nauð skapa,
Nipt ok Dísi
nú mun ek telja.

i. Kvinna heiti.

Snót, brúðr, svanni,
svarri, sprakki,
fljóð, sprund, kona,
feimra, ekkja, | rýgr, víf ok drós,
ristill, sæta,
man, svarkr ok hæll,
mær ok kerling. |
|--|---|

j. Manna heiti.

1. Mál es at segja
manna heiti.
Greppar ok gumnar,
gumar ok drengir,
gotnar, rekkar,
garpar, seggir,	sveit, snillingar
ok sækjarar.
	2. Bragnar, þegnar,
beimar, höldar,

- firar ok flotnar,
fyrðar ...
føruneyti, drótt,
flokkur, harðmenni,
kniar ok kappar,
kenpur, nautar.
3. Qld ok ærir
ok afarmenni,
liðar ok loðar,
lýðr ok sagnir,
ljóðr, oflátar,
ljónar ok ferðir,
snillingr, mæringr,
mannbaldr, spekingr.
4. På es glæsimaðr
ok gollskati,
þá eru snyrtimenn
ok sælkarar,
auðkýfingar
ok oflátar,
herr ok helmingr
ok hofðingjar.
5. Folk ok fylki,
fundr, almenningr,
nú es þróng ok þyss,
þorp, auðskatar,
drótt ok syrvar,
dúnn, prýðimenn,
søgn ok samnaðr,
seta, stertimenn,
[fjorr ok brjónar].
6. Enn eru eptir
aldar heiti.
Hirð ok gestir
ok húskarlar,
- inndrótt ok hjón,
ef ek alt segi,
rúni ok þopti
ok ráðgjafi.
7. Innhýsingar,
aldaþoptar,
sessi ok máli,
serlar ok fylgðir,
þá eru félagar
ok frændr saman,
vinr, einkili,
verðung, halir.
8. Ái ok óttungr,
afi, sonr, faðir,
bróðir, barmi,
blóði, lifri,
jóð, burr, nefi
ok arfuni;
þá eru hlýrar
ok hófuðbaðmar.
9. Niðr, hleytamaðr,
niðjungr ok barn,
konr ok kynkvísl,
kundr, ættbogi,
mogr, mólunautr,
mágr ok spjalli,
ættbaðmr, ættslóð,
ofskopt ok sveinn.
10. Sessunautar
ok sifjungar,
afspringr es þá
ok ættstuðill,
þá es rýðunautr
ok ráðgjafi;

þjónar, þrælar,
þirr, ɔnnungar,

verkmenn, kefsar
ok vilmegir.

k. Orrostu'heiti.

1. Þau eru heiti:
hjaldr ok rimma,
göll, geirahöð
ok geirþriful
róg ok róma,
randgriðr ok storð,
svipul ok snerra,
sig, folk, jara.

2. Sóta, morð ok vig,
sókn, dolg ok ógn,
dynr, gnýr, tara,
drifa, imun,
þá es orrosta
ok ørlygi,
hrið ok etja,
herþogn, prima.

l. Sverða heiti.

1. Ek mun segja
sverða heiti.
Hjørr ok hrotti,
hoguðr, dragvandill,
gróa, gramr, gellir,
gjallr ok neðanskarðr,
sigðr ok snyrtir,
sómi, skjómi.

4. Vægileiptr, veigarr,
vallangr ok brandr,
verr, ulfr, valnir,
vindbjartur ok kvol,
askr, angrvaðill,
eggjumskarpi,
svipuðr ok svipaljótr,
salgarðr, hnefi.

2. Skálkr, skerkir, skúfr,
skryðmir, laufi,
qltir, langbarðr
ok ormþvari,
leggbiti, kyrr, galmr
ok Leifnis-grand,
herberi, hneitir
ok hræfrakki.

5. Hvati, hofuðhvessingr,
hausamølvir,
hrævagautr, herbrái
ok holdmimir,
bensegr, brigðir,
brimir, huglognir,
skyggðir, skreyfir,
skarðr, grindlogi.

3. Lotti, hrönduðr,
lögðir, mækir,
mønduðr, mundriði
ok mistilteinn,
malmr, þrór ok marr
ok miðfáinn,
fetbreiðr, grindlogi
ok fjørsoðnir.

6. Mímungr, fellir
ok málvitnir,
taurarr, hrævarðr,
trani, vindþvari,
liðnir, kvernbitr,
ljómi, herðir,
vitnir, ýfrir
veggjalestir.

7. Skelkvingr, fylvingr,
flæmingr, skerðingr,
skotningr, skilfingr,
skófnungr, rifjungr,
brotningr, hvitingr,
bæsingr, tyrfingr,
hœkingr ok hringr,
hittask mun nættingr.

8. Logi ok mundgjallr,
langhvass ok eldr,
qrn ok øegir
ok naglfari,
brigðir, mornir,
blær ok skerðir,
hyrr ok helsingr,
hriðir, atti.

9. Fellir, fœlvir,
fáfnir, raufnir,
ímnir, eimnir,
afspringr, þinorr,
sigðir, snyrtir,
svelgr, skarr ok nár,
góinn, gestmóinn,
gárr, primarr, niðhoggr.

Heiti á sverði:
10. Oddr, blóðvarta
ok benknúar,
blóðrefill, blóðvarp
ok blóðiða,
blóðvaka, ljúgfengr
ok blóðhnefi,
iðvarp ok brandr,
eggteinar, folk.

11. Emjar, þremjar
ok qlröðarnautr,
merki, véttrim
ok missifengr,
ónn ok skafningr,
undirdregningr,
vargr, kaldhamarsnautr,
valbost ok herðr.

12. Sverð ok gelmingr
ok samnagli,
hugró, sigrhnoð,
hjalt ok tangi,
mundriði, hoggstaðr
ok meðalkafli.

m. Óxar heiti.

Óx, jarðhyrna
ok járnsparða,
skjáfa ok skeggja,
skráma ok genja,
reginspönn, gnepja,
gýgr ok fála,

snaga ok búlda,
barða ok viggloð,
þveita, þenja,
þá es arghyrna;
hon es øfst talið
óxar heita.

n. Spjóts heiti.

Darr, spjót ok nöt,
dqf, lenz ok vigr,

snata, fleinn ok sváf,
sviða, hræmæki,

- geirr, spjør, nata,
gefja, kesja,
- gaflak, frakka,
gungnir, peita.
- o. **Orvar heiti.**
1. Qr es ok akka,
oddr, hvitmýlingr,
fenja, drifa,
flaug, dynfara,
bøsl, bøl, bilda,
broddr ok hremsa,
gognflaug ok þros,
gogn ok skaptsnqr.
2. Fluggløð, flugsvinn,
fifa ok skeyti,
geta skal Fennu
ok Gusis smiðis;
Jólfs smiði es,
en øfst þura.

- p. **Boga heiti.**
- Almr, dalr, bogi,
ýr ok tvíviðr,
- sveigr, glær ok þrymr,
sómr, skálgelmir.

- q. **Vápnna heiti.**
- ENN kveðk heita
qli vópn saman:
- jórn, qr ok slög,
isarn ok spjør.

- r. **Skjaldar heiti.**
1. Skjöldr, þprunginsalr,
skaunn, salbendingr,
bugnir, hlébarðr
ok buklari,
vétlimi, targa,
veðrglaðr ok hlif,
víðbleiknir, rit,
víggleðr ok lind.
2. Gjallr, døggskafi
ok gunnskýlir,
- barðljós, grýta
ok bøðskýlir,
svalinn ok randi,
saurnir, borði,
skuttingr, barði,
skírr, tvibyrðingr.
3. Ørlygr ok svarmr,
eilifnir, heiðr,
baugr, fagrbláinn,
bera, miðfjornir.

- s. **Hjálms heiti.**
1. Hropts hattar skalk
heiti segja.
Hjalmr, golffáinn,
hrørr, valhrimnir,
- hallhrimnir, skólk
ok hlifandi,
fjornir, þokki
ok fikmóinn.

2. Hildigoltr, kellir,
herkumbl ok velgr,
gríma, øgir,
glævir, stefnir.

t. Brynju heiti.

Brynja, kund, hjalmgöll,
hrauð ok náin, kold,
[Finnsleif],
bøðfara, þýð, syn
ok blóðleika.

u. Sjóvar heiti.

1. Sær, silægja,
salt, øgir, haf,
løgr, sumr, løegir,
lagastafr ok vågr,
gjallr, gnæp, geimi,
gnár, svífr ok marr,
súgr, sog, sami,
svelgr, røst ok fjørðr. | 3. Gnat, vørr, vika,
vøst, hóp ok mið,
vatn, djúp ok kaf,
vik, tjørn ok sík,
stormr, diki, hylr,
straumr, løkr ok bekkr,
áll, bruðr, kelda,
iða, fors ok kill. |
|--|---|

2. Sund, øgr, velførr,
sími, viðir,
hrið, ver, breki,
húm, flóð ok brim,
grœðir, glýjuðr,
gymir ok vægir,
gniðr ok órór,
gjalfr, fen, snapi. | 4. Hefring, alda,
hvitingr ok ló,
hrønn, rón, kolga
ok himinglæva,
drofn, uðr ok solmr,
dúfa, bylgja,
boði ok bára,
blóðughadda. |
|---|---|

v. Á heiti

1. Gjöll, glit, gera,
glóð ok valskjölf,
vón, við, vimur.
ving ok ýsa,
sið, suðr, freka,
søkin, einstika,
elfr, ró, ekla,
ekin, rennandi.	órun ok bró,
auðskjölg, lodda,
mun, merkriða,
mein ok saxelfr.
2. Pyn, rín ok nið,
þöll, riðr, ysja,
dún, øgn, dýna,
dyn, høllsara,	3. Tifr, durn, vína,
tems, vønd ok strind,
mørn, móða, þrym,
morn ok gautelfr,
alin, uðr, olga
ok evfrátes,
ógn, eiðrennir
ok apardjón.

4. Røgn, hrønn ok raun,
raumelfr, hnipul,
hnøpul, hjølmunlø,
humra, vína,
vil, vín, vella,
valin, semð, salin,
uepr, drøfn, strauma,
nis, mynd, gnapa.
5. Gilling ok níl,
ganges, tvedda,
luma, vervaða,
leira ok gunnþró
- iðsvøl, vegsvinn,
yn, þjóðnuma,
fjorm, strønd ok spé
ok fimbulþul.
6. Nyt, hrønn ok nauð,
nøt, sliðr ok hrið,
kørmt, leiptr ok ørmt,
kerlaugar tvær,
gomul, sylgr ok yn
ok geirvimul,
ylgr, vøð ok fløð,
Jórdýn es á lesti.

x. Fiska heiti.

1. Lax ok langa,
lýsa, brosma,
birtingr, hœingr,
bust ok hrygna,
humarr, hrognekelsi,
hveðnir, flóki,
qlunn, aurriði
ok andvari.
2. Sild, seiðr, skata,
síl, reyðr ok qggr,
skreiðungr ok sikr,
skalgi, flyðra,
fyldingr, styrja
ok fuðrysill,
hámerr, steinbitr
ok háskerðingr.
3. Fjorsungr, þrómmungr
ok fengrani,
hamarr, sandhverfa
ok horngæla,
marknútr, glømmungr
ok marþvara,
silungr, skelfiskr,
sverðfiskr ok lýr.
4. Þyrsklingr, upsi,
þorskr, varlari,
grunnungr, gedda,
gjølnir, keila,
áll ok karfi,
krabbi, geirsíl,
hár ok goðlax,
hornsil, igull.

y. Hvala heiti.

1. Hafrhvalr, geirhvalr
ok hafgufa,
hnisa, hafstrambr
ok hnýðingar,
reyðr, reyðarkalfr
ok rauðkembingr,
- búrungr, rostungr
ok blæjuhvalr.
2. Norðhvalr, búrhvalr,
náhvalr ok leiptr,

skeljungr, fiskreki
ok skútuhvalr,
sléttibaka, skjaldhvalr

ok sandlægja,
hrosshvalr, andhvalr,
hrafneyr ok vogn.

z. Skipa heiti.

1. Nú mun ek skýra
of skipa heiti.
Qrk, árakló,
askr, sessrúmnir,
skeið, skúta, skip
ok skíðblaðnir,
nór, naglfari,
nøkkvi, snekkja.

3. Hringr, gnóð, freki,
hrauð, móðrói,
hemlir, barði
ok hylbauti,
ugla, leðja
ok askvitull,
kœna, ketla,
kati, reið ok skalpr.

2. Byrðingr, búza,
barðkaldr ok hreinn,
bakki, hömlungr,
hélugbarði,
rost, bátr ok regg.
röð, hringhorni,
lung, kjóll, langskip,
leifnir, karfi.

4. Knorr, kuggr, knúi,
keipull, eikja,
dreki, ellidí,
drómundr ok prámr,
fura, vigg, galeið,
ferja, skálda,
fley, flaust ok pekkr,
fartiðr ok lið.

Heiti á skipi.

5. Segl, skør, sigla,
sviðviss, stýri,
sýjur, saumfør,
súð ok skautreip,
stag, stafn, stjórnvið,
stuðill ok sikulgiðr,
snotra ok sólborð,
sess, skutr ok strengr.

7. Húnn, húnpora
ok hjólmunvölr,
húfr, hlýr, hrefni
ok halsstefni,
hefill, hals, hanki
ok hofuðbendur,
háir, hæll, hamarr,
hjalpreip ok lík.

6. Sqx, stœðingar,
sviþtingr ok skaut,
spíkr, siglutré,
saumr, leggstólpar,
laukr, siglutoppr,
lína, eyru,
flaug, flaugarskegg
ok farnagli.

8. Ró, rakki, rif,
rengr ok hömlur,
vindáss, vengi,
vöndr, langnefjur,
völt, beitiáss,
varta, brandar,
bitar, bóglina,
búlkastokkar.

9. Barð, kné, byrði,
bælti ok kinnungr,
kjólr, borð, keili
ok kjolsýja,
kraptar, kerling,
klær ok poptur,
kalreip, þrimir,
klofar ok þiljur.
10. Drengir, dragreip,
dæla, árar,
aktaumar, rær,
arinn ok nálar,
aurborð, kjalarhæll
ok akkeri,
hnakkmiði, austker
ok húnspænir.

a. Jarðar heiti.

1. Jorð, fjörn, rofa,
eskja ok hlödyn,
gyma, sif, fjörgyn,
grund, hauðr ok rönd,
fold, vangr ok fif,
frón, hjarl ok barðr,
land, bjóð, þruma,
láð ok merski.
2. Holt, hals ok fjöll,
hlið ok leiti,
hóll, heiðr ok hvilft,
hváll ok brekka,
hró, dalr ok völlr,
hvammr ok tunga,
mold, flag, rimi,
mórr, laut ok sandr.

b. Óxna heiti.

1. [ENN skal segja
óxna heiti].
Árvakr, drjóni
ok jörmunrekr,
simi, freyr, reginn,
smiðr, eyþvari,
rauðr ok rekningr
ok røkkvihliðr,
viggi, bautuðr,
vingnir, stjóri.
2. Himinhrjóðr, simir
ok harðfari,
hœfir, digni,
hjólluðr, simull,
hliðr, stúfr ok litr,
hríðr, forsimi,
3. Gneisti, apli,
gollinhorni,
auðr, kvígr, qldungr
ok arfuni,
griðungr, olgr, gellir,
glymr ok hreiði,
tiðungr, boli,
tarfr, aurgefinn.
4. Kýr heitir skirja,
kviga ok frenja
ok auðhumbla,
hon es elzt kúa.

aa. Hrúts heiti.

Hrútr, ofrhyrningr, hornumskváli, gumarr, hornglóinn ok gjaldhróinn, hveðurr, hornglói,	hallinskiði, berr, hornhróinn ok heimdali, bekri, miðjungr, blær, mørðr ok veðr.
---	--

bb. Hafrs heiti.

1. Hafr heitir grímnir ok geirølnir, tanngnjóstr, kjappi ok tanngrisnir, skimuðr ok brúsi, bokkr, grímr taliðr.	2. Heitir ok heiðrún, haðna ok kiðlingr, es kolmúla ok kið saman.
--	--

cc¹. Bjarnar heiti.

1. Björn, bersi, bolmr, bera, elgviðnir, blájaxl, isolfr ok breiðvegi, bestingr, bassi, balti, hlébarðr,	úfr, frekr, vilnir, jórekr, mosmi, fetviðnir, húnn, fress, vetrliði, iugtanni, jölfuðr, ifjungr, vilskarpr.
---	--

cc². Hjartar heiti.

Hjørtr, duraþróðr, hliðr, eikþyrnir,	duneyrr, dáinn, dvalarr, mótroðnir.
---	--

dd. Galtar heiti.

Góltr, valglitnir, gríss ok hrímnir, svíntarr, runi, sæhrimnir, børgr,	rái, valbassi, røðr, drittroði, þróðr, vigrir, skunpr, þróndr, vaningi.
---	--

ee. Vargs heiti.

1. Vargr, ulfr, geri, vitnir, grádýri, hati, hróðvitnir ok heiðingi, freki ok viðnir,	fenrir, hlébarðr, goti, gildr, glammi, gylðir, imarr, imr ok egðir ok skólkinni.
---	--

2. Enn heitir svá:
ylgr, vargynja,
borkn ok íma,
... . svimul.

ff. Himins heiti.

Niu eru himnar á hæð talðir. Veitk enn nezta, sá es vindbláinn, sá es heiðornir ok hreggmímir; annarr heitir andlangr himinn — þat máttu skilja — þriði viðbláinn; viðfeðmi kveðk	vesa enn fjórða; hrjóðr ok hlýrni hygg enn sétta, gimir, vettmímir — getk nú vesa áttu himna upp of talða, skattyrnir stendr skýjum øfri; hann es útan alla heima.
---	--

gg. Sólar heiti.

Sól ok sunna, sýn, fagrahvél, leiptr, hrjóðr, leika, líknskin, røðull,	leiptr, ifrøðull ok ljósfari, drifandi, alfrøðull ok Dvalins leika.
---	--

Tillæg fra 748, 757.

hh. Konunga heiti.

1. Mank haukstalda
heiti segja.
Allvaldr, fylkir
ok afraki,
bragningr, qðlingr(?),
buðlungr, døglingr,
qðlingr ok gramr,
jøfurr ok tyggi.	lofðungr, niflungr
ok landreki,
þengill, vísi,
þjóðann, konungr.
2. Hildingr, harri
ok hertogi,
mæringr, hilmir,
mildingr ok norr,	3. Sinjor, siklingr,
sjóli, ræsir,
skjoldungr, skilsingr,
skyli ok yngvi,
ynglingr, ylfingr;
eru nú talið
høfuðskjoldunga
heiti nøkkur.

ii. Dverga heiti.

1. Telk mótsogni
ok mjóklituð,
miðvið, munin
ok mjóðvitnir,
blindviðr, búinn,
bumburr, nýi,
bivurr, blívurr,
bláinn ok norðri.

4. Vindalfr ok vitr,
vífir, óri,
varr, gollmævill,
viðr ok qlni,
ginnarr ok þrór,
gandalfr, þorinn,
þekkr, þrár, þolinn,
þrasir ok fullangr.

2. Grímr, nár, niði,
níðhoggr, dvalinn,
náinn, næfr, nefi,
nifengr ok dolgr,
nýráðr ok nýr,
norðri ok suðri,
skávær, skáviðr,
skirfir, virfir.

5. Fáinn, fár, fili,
fjólsviðr, glóinn,
friðr, hár, farli,
frosti ok tigvi(?)
hannarr, fórví,
heptifilli,
heri, hugstaði
ok hornbori.

3. Alþjófr, austri,
aurvangr ok dúfr,
ái, andvari,
ónn ok draupnir,
dori ok dagfinnr,
dulinn ok ónarr,
alfr ok dellingr,
óinn ok durnir.

6. Hljóðolfr, kili,
hildingr ok lítr,
ráðspakr, lofarr,
reginn ok ljómi,
ráðsviðr, lóinn,
rekkr ok eitri,
jaki, eggmóinn,
eikinskjaldi.

jj. Óðins nöfn.

1. Nú skal yppa
Óðins nöfnum.
Atriðr, auðun,
ok aldafqðr,
gizurr, kjalarr,
gautr, viðrímnr,
gollorr, grímnir,
ginnarr, hnikuðr.

fráriðr, alfqðr
ok farmatýr,
herjan, fjólsviðr,
hnikarr, fornqlvir,
hroptr, bjalmberi,
hár, fjallgeiguðr.

2. Fjolnir, dresvarpr,
fengr, arnhófði,

3. Grímr, gapþrosnr,
gangráðr, svipall,
glapsviðr, gondlir
ok gangleri,

herteitr, hárbarðr ok hroptatýr, geiguðr, gollnir ok geirlqðnir.	sviðrir, báleygr, sigðir, brúni, sigmundr, svölnir, siðskeggr ok njótr, olgr, biflindi ok ennibrattr.
4. Hleifruðr, hávi, hagvirkr, sviðuðr, siðhöttr, sváfnir, sigfðr, þrasarr, brami, hjarrandi ok hengikeptr, hrosshársgrani, hrjóðr, tvíblindi.	7. Bolverkr, eylúðr, brúnn, sanngötall, þekkr, þuðr, ómi, þundr ok ófnir, uðr, jólnir, vakr, jálmr ok langbarðr, grimr ok löndungr, gestumblindi.
5. Hroptr, herblindi ok herjafðr, hvatomðr, hléfreyr, hveðrungr, þriði, göllungr, bileygr ok geirqlnir, výfuðr, valfðr, vingnr, røgnir.	8. Sigtryggr, jörmunr, saðr, gunnblindi, jafnhár, óski, jölfuðr ok þrór, ýjungr, skilfingr, óðinn, tveggi, veratýr, sigþrór, valgautr ok yggr.
6. Sviðurr ok skollvaldr, siggaðr, viðurr,	

kk. Viðar heiti.

1. Viðr, yllir, tógr, viðir, selja, pors, mörk, olviðr, plóma, spíra, björk, viðvindill, beinn, fjallrapi, büss, hlynir ok bók, beinviðr, mǫpur.	apaldr, qsp, laurus, ulfsviðr, lykkja, eik, einir, pill, elri, palmar.
2. Hasl, heggr, hallarr, hagþorn, reynir, ró, almr ok rót, reyr, askr, fura,	3. Lind, lög ok linnr, lyng, skið, pera, þöll ok þyrnir, þinurr, storð ok klungr, møsur ok grøn tvenn ok marhrísla, ilstri, vínviðr, jøstr, cípressus.

ll. Tungls heiti.

Alskirr, geisli	skýðir, øki,
ok eyglóa,	skamr, ártali,
máni, miðgarðr,	ný, skjalgr, lúna,
mulinn, tungl ok glámr,	nið, fengari.

mm. Dœgra heiti.

Dœgr, hlýrn ok røkr,	nox, nis, gríma,
dies ok lýsing,	njól, myrkfara,
dagr, nótt, svefnngaman	óljós, draumvør,
ok draumnjorun,	emísperíum.

nn. Himins heiti.

Heimr, hreggmimir,	gimir, vindbláinn,
himinn, skattynir,	viðfeðmir, hrjóðr,
viðbláinn, andlangr	hlýrnir, leiptrhrjóðr
ok vetrmirimir,	ok heiðornir.

oo. Veðra heiti.

1. Veðr, byrr, vønsuðr,	2. Gønsurr, gráði,
vindr, élreki,	gol, ofviðri,
glygg, blær ok gustr,	gjósta, grindill,
gráp, logn, þoka,	gæla ok óhljóðr,
regn, úr, rota,	gneggjuðr, gønsuðr,
rið, myrki, él,	gœ, dynfari,
fjúk, fok, mugga,	hlømmuðr, ganrekr,
frost, kári, hregg.	húsbrjóðr ok þjótr.

pp. Elds heiti.

1. Gims heiti vilk	brandr, fýr, túsi,
greppum segja.	brimi, nertill,
Ægis bróðir	viti, eimyrja,
ok élreki,	vélanfasti,
eldr, eimr, usli,	funi, hyrr, fœðir,
úði, skerkir,	furr ok eisa.
hvøtuðr ok hrótgandr,	3. Freki, olgr, seti,
hrimnir, eimi.	feykir, ysja,
2. Leygr, vafrlogi,	hrøðuðr ok hørfir,
linnr ok farri,	harkr, forbrennir,

hrapi, myln, logi, hripuðr, aldrnari, kyndr, bál, væginn, kveykir, búði.	gnipall, gloðr, dúni, geiri, tandri, dunsuðr, dini, dusill ok snøra. Nú eru sex tigir 4. Brisingr, brenna, blossi, gneisti,
---	---

qq. Orma heiti.

1. Skalk eitrfáa orma telja. Óinn ok ófnir, œlir, japra, fúrr, flugdreki, fáfnir, óri, fræningr ok áll, feginn ok ornir.	3. Niðhoggr, náinn, niðr, holdvari, langbarðr, lýðir, linnr, heiðbúi, strýkr, steinbúi, stýrir, sváfnir, snákr, skorpíón, sneldingr, naðra.
2. Grafvitnir, fann, góinn, holtskriði, graftningr, grettir, grábakr, trani, grimr ok grafþvengr, gargan, eitrungr, hringr, holdvarinn, haugvarðr, dreki.	4. Liðr, japr, bráinn, linni, stefningr, snillingr, viðnir, serfr ok vinduðr, ráðr, rábia, reimir, seimir, móinn, dalginna ok miðgarðsormr.

rr. Hesta heiti.

1. Glaðr, glær, gyllir, gullinfaxi, glitnir, gulltoppr, gísl, skeiðbrimir, silfktoppr, sinir, sleipnir, skævaðr, goti, skinfaxi, grani, stúfr ok skær.	fengr, falhófnir, fetmóðr ok lungi; vakr, vígglitnir, vindr, tjaldari, veðr, viðir, vigg ok vegdraupnir.
2. Fákr, léttfeti, fjörsvartnir, valr,	3. Vegbjartr, hólkvir, vingskornir, hrafn, alsviðr, álvarr, árvakr, drasill,

blakkr, bolþvari, bráinn, hástigi, marr, jór, bautuðr, móðnir, róni,	alsvartr, apli, askr, málfteti, blóðhófr, hamskarpr, brúnn, hófvarpnir, viggur, skinfaxi, virfill, hrímfaxi.
4. Móinn, hestr, fjöttri, móðnir, róni,	

ss. Hauks heiti.

1. Haukr, hamðir, harmr, hábrók, tregi, heiðir, heimðir, hrímnr, köglingr, ginnarr, gamðir ok geirlqðnir, göllungr, ginnungr ok gaglhati.	2. Ørlygr, ymir, undskornir, valr, ifjungr, ifsi, ifill, veðrfölnir, forseti, viðnir, fjorsungr, þrómmungr, olgr, mútari, qglir, sauðnir.
--	--

tt. Hrafns heiti.

1. Hrafn, holdbori, huginn, óværi, blæingr, liti, borginmóði, hornklofi, viti, klóakan,	krákr, drúkr, muninn, korvús, geri.
	2. Krummi, krumsi, korpr, boringi, spori, ártali ok árflognir.

uu. Hana heiti.

Fegrinigr, hani, fjalarr ok áslákr, kókr, salgófnir, kambr, viðófnir,	gylmir, gallús ok gallina, hœna, keila, hábrók, kaða.
--	--

vv. Ara heiti.

Qrn, gallópnir ok andhrímnir, þræsvelgr ok hreggskornir,	egðir, kinnarr, ari, blindviðnir, arkell, gemlir ok ákvila.
--	--

xx. Fugla heiti.

1. Gammr, grípr, gaukþjórr, trana, tjaldr, titlingr,
 gaukr, sviplækja, tyrðilmúli,
 grágós, heimgós, lómr, lævirki
 gagl ok helsingr, ok leðrblaka.
 geirfugl, geitungr,
 gleða, doðrkvisa,
 ari, nagr, arta,
 ólpt, már ok haukr.
2. Óðinshani, alka,
 qnd, hrossagaukr,
 hrafn, hœns, himbrin,
 hryggjarstykkki,
 heri, hani, hœna
 ok hilduri,
 úfr, valr, smyrill,
 ugla, skyrfir.
3. Svörr, storkr, súla,
 svarr, skjór, sparrhaukr,
 stelkr, spörr, svala,
 steindelfr, spiki,
 skúfr, spói, sæðingr,
 skarfur ok svartbakr,
 skeglingr, skiði,
 skjoldungr, pái.
4. Kárn, igða, kjalarfugl,
 kráka, dúfa,
 þróstr, þiðurr, þerna,
 þeisti, dunna,
5. Langvé, lundi,
 lóa, fjölmöði,
 fýlingr, lóþræll,
 friggjarr(?), elda,
 rindilþvari, líri,
 rjúpa, fjallrota,
 iárpé(?), ertla
 ok jaðrakárn.
6. Akri, doðka,
 æðr ok nætingr,
 kreppingr, flóðskitr,
 kjarfílki, spætr,
 meisingr, ýfingr,
 myrisnipa,
 rytr, hængivakr,
 rifanskinna.
7. Hrókr, gjóðr, hegri
 ok haftyrðill,
 brandgós, hróðgós,
 brimorri, már,
 sendlingr, skrýtingr,
 snæfugl, skári,
 vakr, valr, dúfa,
 vallófr, stari.

yy. Kvenna heiti ókend.

1. Þessi skal kenna frigg ok bestla,
 kellu heiti. fulla ok nanna,
 Sága, sigyn, gefjun ok hörn,
 sif, þrúðr, iðunn, gerðr ok laufey.

2. Reið, selja, strind,
rein, skorð ok fjörn,
björk, veig ok þöll,
brik, þopta, gefn,
lög, grund ok hlíð,
lodda, bróka,
fit, norn
fold, þírr ok lind.

3. Sól, fjöttra, spöng,
sjöfn, nauma, rindr,
eir, þella, list(?),
ilmr, tróða, dis,
njörn, vör ok friðr,
nipt, rón ok bil,
likn, hlin ok syn,
lofn .. ok gnö.

zz. Hugar heiti ok hjarta.

Móðr, hjarta, negg,	geð, heil, sjafni,
munr, hugr, sefi,	gollorr, eljun.

ææ. Grýlu heiti.

Skolli, slapparðr	enn er refr ok skroggr,
ok skaufhali,	oldungr, dáinn,
skollr, melrakki,	laufafettir,
skaufi, grýla,	fóa, brunnmigi.

öö. Heiti á hendi.

Heiti eru handar:	ulfliðr ok fingr,
hrammr, dyr ok raukn,	armr, leggr ok bógr,
greip, mund ok spönn,	lámr, hnefi, lófi,
gaupn ok hreifi,	loppa, krumma.

aaa. Heiti valkyrja.

1. Mank valkyrjur	2. Ráðgriðr, gondul,
Viðris nefna.	svipul, geirskögul,
Hrist, mist, herja,	hildr ok skeggold,
hlökk, geiravør,	hrund, geirdriful,
göll, hjörþrimul,	randgriðr ok þrúðr,
guðr, herfjöttra,	reginleif ok sveið,
skuld, geirqnul,	þogn, hjalmþrimul,
skögul ok randgnið.	þrima ok skalmold.

bbb. Eyja heiti.

1. Ey: qmð ok qrnt,	horn, hrund ok hugl,
qlum-lengri,	herðla, ivist,

- hveðn, hrafnista,
hising, skrofa,
mön, mǫst(?), hasley,
myl, stolm, bataldr.
- álost ok storð,
jala, tjør, véey.
2. Selja, sólrønn
ok sortuland,
sigg ok salarey
ok
sága, láland,
salbjørn, leka,
skið, strind ok vigr,
skolm ok aldi.
5. Qrn, il ok rist,
ira, lodda,
sólund, siri,
sólskel, mjøla,
hlésey, veðrey,
hitra, frosta,
løqnd, vikna,
lög, syllingar.
3. Krit, kipr, lygra,
kørmt, rqð, bjarkey,
hæring, gylling,
hugró, varða,
lauga, lygra,
lög ok gizki,
þriðna, þjótta,
þruma, kinn ok hrott.
6. Fjón, fjolbyrja,
frikn ok senja,
selund ok dimun,
sæla, þumla,
úsna, sjóland,
askrøð ok síld,
ála, borgund,
erri, torgar.
4. Nøs, dyn, nauma,
nála, nørva,
folksn, frigg, fetilqr,
fenring ok mön,
bolm, bókn, raufa,
bønn, sekk ok vørl,
7. Hæl, røkstr ok falstr
ok helliskor,
asparnir, hinn,
jolund ok hanki,
mársey, sámsey,
mystr ok vingi,
hlésey, heðinsey
ok hnotirnar.

ccc. Fjarða heiti.

- Fjørðr: sogn, jali,
fold, óföti,
angr, harnir, tregi,
eitri, vefsni.
- harðangr, stafangr,
heyjangr ok glaumr,
goðmarr, harðsær,
grenmarr, hroði.

ddd. Sáðs heiti.

1. Akr, ax, sæði,
ogn, barr ok halmr,
áll, efstakné,
eigin, skotblað,
blað, kné ok rót,
bygg, rugr ok sáð,
korn, ginhafri,
korki, barlak. | 2. Grjón ok valbygg,
gróska, dumba,
hveiti, hirsi,
hjalmr, skrúf ok mjql,
bendill, heslar,
bundin, sáðkorn,
flúr, omstr, þrefi,
frækorn, gnjóði. |
|--|---|

Tillæg og rettelser.

I et værk som dette er det desværre uundgåeligt, at der indkommer fejl og forskellige ujævheder. Sådanne har jeg selv opdaget og nogle er bemærkede af mine recensenter, især doc. dr. Th. Hjelmquist (Arkiv XXVII, 198 ff.), hvem jeg er taknemlig for de kritiserende bemærkninger. Jeg vil dog her udtales, at når der foran et vers henvises til en kritisk behandling af dette (eller ord deri), så har jeg ikke i noterne altid fundet det nødvendigt særlig at fremhæve selve dette ord eller sted. Når dette alligevel nogle gange er sket, er det ganske vist en (ringe) inkonsekvens, som næppe kan have nogen betydning.

Det er nogle gange — som også påpeget af dr. Hjelmquist¹⁾ — undladt at bemærke, fra hvem en rettelse hidrører. Således er salbjatr s. 7 (v. 2) af Svb. Eg. opfattet som salr bjartr, hvilket burde være bemærket. Der burde i A s. 40 i not. til 2 tf.: þeitzt: þeystr J. Þork., samt: 36 flota: þjóta pap. hdss.; s. 41 l. 7 f. n. tillföjes: færa eg: förk Wisén; mellem l. 2 og 3 f. n.: 12s var-: herudg. 1809; 45, l. 2 f. n. at váljúgr allerede findes i udg. 1809, 70, l. 4 f. n. at eyðundum er rettet til Eyðnum i den gamle Hkr.-udg. (VI), 72, l. 20 f. n. at ujóts hidrører fra Svb. Eg.; 78 v. 14 mener B. M. Olsen, at det første s i Vyg sso beror på et oprindeligt q og at ordet skal læses vígósu; 79, anm. til v. 2 har Svb. Eg. (Lex. poet.) foreslægt hijarls; 104, l. 12 f. n. burde der være tf., at Svb. Eg. har opfattet aurr som árr (sst. steik); 114, l. 1 f. n. og 123, l. 24 f. n. burde for G. V. og K. G. indsættes Svb. Eg., 150, l. 14 f. n. at háðu hidrører fra Svb. Eg.; 150, l. 5 f. n. har Sk. Thorlacius indsat þars; 151, burde der i anm. til v. 20 stå, at Svb. Eg. har rettet til herblót-, 160, l. 20 f. n., at K. G. har rettet siðr til siðar. Engang for alle skal bemærkes, at ændringer, der kun kan betragtes som metriske, ikke findes særlig betegnede

¹⁾ Som dog ikke altid selv anfører den rette ophavsmænd.

ved en ophavsmand. — Nu kunde der s. 277 med hensyn til Tormods vers henvises til Gärtners behandling af dem i Beiträge XXXII. I forbindelse hermed skal bemærkes, at det Tormod tillagte vers i Vølsickyklen ikke burde være medtaget s. 285 (B 264).

Enkelte steder i B-teksten. S. 31, v. 2 læs bilmi og overs.: „jeg bød mig fyrsten til indbydelse, ḡ: til ophold“. — 61, v. 7s er Straumeyrar. vistnok dog det rigtige, da et sådant stedsnavn er nok så rimeligt som -eyjar. — 81, v. 48i er henni vistnok Stein-gerd og ikke völven. — 83, l. 1—2 f. n. bör lóngum vist flyttes til efter komk og oversættelsen indrettes derefter. — 119, v. 15 foreslår B. M. Olsen at læse og ordne ordene sål.: Enn svinni Einriða ok banda of herjuðr (forkæmper for Tor og guderne, = Hákon) lét hverjum kunn hofs lond, òll senn, sønn vé mónum; herjuðr er rettelse og ordet findes ellers ikke. — 125, v. 2i skal der måske læses døggsveigi, Draupnis døgg = guldringe. — 126, l. 3 f. n. læs: guldongivne. — 144, Öl. Tr. 2 bör i henhold til 62 vistnok restituieres således:

Gestir skulu (Gestr skal?) hornum
i gogn taka,
meðan hvitinga
hvílask lóturn;
lóturn þeuma
þegn Goðmundar
af samnafna
sinum drekka.

159, Halfreds Lv. 9; herom kan henvises til Hjelmquist, Arkiv XXIV, 155 ff.; men jeg er ikke helt enig med ham i hans opfattelse. — 187, v. 8s bör der, således som B. M. Olsen har udtalt (Om Gunnlaugs saga s. 28), læses hglør og hornþeys (l. 6), dette henført til Eir. — 201, v. 7i er Gisla vist dativ, der bör henføres til hjó. — 225, v. 20, vil B. M. Olsen (skriftlig meddelelse) læse: Spakr lét jarl meðal ykkar, og ordne halvverset således: Spakr jarl lét tekit sáttamólum. þétt fengum svør. It leggið (eller: Leggið it), Áleifr, sakar meðal ykkar beggja (᷑: „hold op med ufreden mellem eder“). Dette synes særdeles rimeligt. Den sidste halvdel af verset er vanskeligere; her foreslår B. M. Olsen: „þjófa aldar rýrir, Rognvaldr lét sem þér væri þær (᷑: sakar) engar („som om du nu ingen grund til strid mere havde“). Reknar heiptir ripta (verbum; ved rettelse) gefit (᷑: hvis striden forfølges, tuges det givne, indrømmede, tilbage). — 241, v. 10s bör árliga vist snarere gengives ved „rask“. 253, v. 30 sidste — vanskelige — halvdel vil B. M. Olsen (skriftlig meddelelse) opfatte således: Færðak (rettelse) vist, þjóðkonungr.

skirinafna (*dativ, ɔ: dig*) skrifna skript niptar (*ɔ: kvindens — Ast-rids — skrevne brev*; skrifna *af* et skrifa, skreif; skript = *brev*) i Garða, þvit výrum varðr at pér (*angående* varðr *henvises til* J. Þorkelsson, *Overs. over Vidensk. Selsk. forh.* 1884, s. 43). Jeg nærer dog betænkeligheder ved denne opfattelse. — 254, v. 314 foreslår B. M. Olsen at læse þingdrifum ‘mænd der møder til ting’ og hensøre det til sætningen þat es goðs lán; dette vilde være godt. Den sidste halvdel vil samme opfatte saledes: Drengja dróttinn á ætt (ætti rettet til ætt á) dýrðar. Ef sonr yrði feðr glikr, mætti fó þjóð fœðask (‘føde for sig’) konung slikan. Også dette vilde være ret naturligt. — 282, v. 23 bör hrekkva vist gengives ved „bevæge sig — til hug — udaf osv.“ — 283, l. 15 f. n. er „den modige“ vist Torstein Kuggason. — 293, v. 1 bör kenningerne måske snarere opfattes: Sølsa bekkjar hreinn og Sveida trøð. — 350, v. 14s bör — B. M. Olsen, *skriftlig meddeelse* — læses ór, idet afli er *dativ af* *afl masc.* (‘esse’), ɔ: ór afli galdra smiðju. — 351, l. 2 f. n. bör til varra *indsættes efter* heldr og oversættes: „ud på havet“. — 375, v. 41s: i nú es ulfs hali | einu á króki har jeg altid opfattet ulfs hali som Ofeigs betegnelse for ham selv, idet han skulde mene: „af mig er der nu kun halen tilbage“: og denne opfattelse forekommer mig stadig naturligere end den anden, som dr. Fr. Burg *skriftlig har henstillet til* fornynet overvejelse, ifølge hvilken Egill på Borg skulde være ment; men jeg nægter ikke, at prosaen taler stærkt for det sidste. — 392, v. 4s syn hører til elds og betyder ‘brynde’; ‘brynjens ild’, sværd. — Angående forskellige steder i Arnórs vers henvises til B. M. Olsens afhandling, *Arkiv XXV*, 289 ff. — Endelig skal jeg bemærke, at jeg hævder rigtigheden af min af Hjelmquist kritiserede oversættelse af at vakna við illan draum i Ragnarsdr. 3 (s. 1) ‘at vågne som af en ond dröm’; jeg tror ikke på, at digteren har forudsat en virkelig dröm, og således bruges udtrykket den dag i dag (hvad der dog naturligvis ikke er noget bevis).

Trykfejl og rettelser, i A (tildels påviste af Hjelmquist). 2, v. 4s læs laði; — 17, v. 4s l. fet; — 33, Vitgeirs v., þ er knækket; — 79, l. 17 f. n. l. teins; — 88, l. 6 f. n. l. Áta; — 89, v. 52s, det burde være bemærket, for tydeligheds skyld, at der efter olitið ingen åben plads er i hds.; — 107, l. 5 f. n. tf.: þvi: ul. 556; — 111 l.: Pórarinn; — 113, v. 9s l. hyr (f. hyrd); — 120, l. 2 f. n. tf.: þrøngvir Svb. Eg.; — 122, l. 8 l.: (o. 980); — 127, l. 29 f. n. tf. efter morz A: „oc: at B (alene)“; — 184, v. 54 l. hryn.; — 216, l. 16 f. n. „hilmir — 41“ udgår; — sst. l. 8 f. n. tf. 41 efter 20d; — sst. l. 7 f. n. tf. 20d, 41 efter 68; — 344, tf. i ann. til

v. 6: Endr: Andr *Fl.*; — 466, l. 16 f. n. tf. 4 efter 47; — sst. l. 15 f. n. tf. fyrer *foran Bb*². — 544 i anm. til v. 2 udgår: 1-2 mgl. *Bb*, efter viðrar tf.: vigrar *Bb*.

I B: 1, v. 4₂ læs: alfs i (*uden komma*); — 3, l. 21 f. n. l. *ulvens og tf.*: ved *kamp*; — 12, v. 27₆ l. *leistum*; — 14, v. 24 l. *glammi*; — 15, l. 3 f. n. l. *fang*; — 32, *kolumnetitel* l. X; v. 9, l. *vas*; v. 12₂ l. *at*; — 33, l. 15 f. n. tf.: *digtet skal fremskyndes*; — 44, v. 114 l. *Náðri*; — 52, l. 19 f. n. tf.: *levende*; — 82, v. 55₁ l. *töl*; l. 22 f. n. l. *ufred*; — 92, l. 20 f. n. l. *fjenderne*; — 92, l. 16 f. n. l. *sverðs*; — 95, l. 9 f. n. l. *braged*; — 101, v. 23₂ l. *sess*; — 103, v. 34₁ l. *hjarsa*; — 117, v. 5₂ l. *Rognis*; — 119, v. 134 l. *konungs*; — 122, v. 27₁ l. *hurðar*; — 125, v. 3₁ l. *viggja*; — 130, *for* 1011 l. 1010; — 144, l. 7 f. n. l. *þanus*; — 147, v. 3₂ l. *viggja*; — 159, l. 10 f. n. l. *muna*; — 161, l. 12 f. n. ul. *of*; — 167, v. 1₂ l. *ámra*; — 184, *i overskr.* l. *Aðalráðs-*; — 190, *Bandadr.* 24 l. *land mens*; — 203, v. 2₁ l. *mærðar*; — 239, v. 2₂ l. *gneista*; — 243, v. 19 l. *síz*; l. 6 f. n. l. *folks*; — 245, v. 28, l. *engla*; — 247, v. 4₁ l. *Ger-*; — 249, v. 12₂ l. *skærur*; — 273, *kolumnetitel*, ul. *Pormóðr*; — 281, v. 17₁ l. *viggja*; — 309, v. 14₂ l. *hlakkar*; — 360, v. 11₁ l. *es*; — 386, l. *Oddr*; — 463, l. 16 f. n. l. *at grøf*; — 480, v. 6₁ l. *frétt*.

S. 593 nederste linje l. af sin skål.

Register.

	A	B
Armóðr	530—31	511—12
Arnórr Þórðarson	332—54	305—27
Ásgrímr Ketilsson	540	521
Ásu-Þórðr se Gullásu-.		
Atli litli	413	383
Auðun illskælda	6	6
Bárðr	153	145
Bersi Skáldtorfuson	275—77	255—56
Bjarniason	542	523
Bjarni Hallbjarnarson	393—96	363—65
Bjarni Kálfsson	536—37	517
Björn breiðvíkingakappi	133—34	125—26
Björn hitdölakappi	300—05	276—83
Björn krepphendi	434—37	404—06
Blakkr	537—38	518—19
Bótolfur begla	532	513
Bragi enn gamli	1—5	1—5
Brúsi Hallason	121	116
Brynjolfr úlfaldi	299	276
Bögvarr balti	504—05	477—78
Bólverkr Arnórsson	385—87	355—57
Dagstyggr Þórðarson	541	522—23
Egill Skallagrímsson	34—60	30—53
Eilifr Goðrúnarson	148—52	139—44
Eilifr kúlnasveinn	572—73	565—66
Einarr skálaglamm	122—32	116—25
Einarr þveræingr	307	284—85
Einarr Skúlason	455—85	423—57
Eindriði Eiuarsson	307	285
Eirekr	528—29	509
Eiríkr viðsjá	209—10	199—201
Eldjárn	437	407

	A	B
Erringar-Steinn	414	384
Eyjolfr dáðaskáld	200—02	190—92
Eyjolfr Valgerðarson	100	95
Eysteinn Valdason	140	131
Eyvindr Finnsson	64—74	57—65
Gamli gnævaðarskáld	140	132
Gamli kanoki	561—72	547—65
Gestr Þórhallason	199	189—90
Gisl Illugason	440—44	409—13
Gisli Súrsson	101—09	96—104
Gisli Þórgautsson	208	198
Gizurr svarti	316	292—93
Glúmr se Viga-		
Glúmr Geirason	75—78	65—68
Göppormr sindri	61—63	55—56
Grani	387	357
Grettir	309—13	287—90
Grimr Droplaugarson	193	183—84
Griss Sæmingsson	174	164
Guðlaugr	543	524
Gullásu-Þórðr	453	421—22
Gunnhildr	61	54
Gunnlaugr ormstunga	194—97	184—88
Hákon góði	61	54
Haldórr skvaldri	485—89	457—61
Haldórr Rannveigarsen	199	190
Haldórr ókristni	202—04	193—95
Hallar-Steinn	543—53	525—35
Hallbjörn hali	540	521
Hallbjörn Oddsson	109	104
Hallfreðr vandræðaskáld	155—73	147—63
Halli berserkr	115	110
Halli stirði	401—02	370—71
Hallr Snorrasen	535—36	516—17
Hallr Þórarinsson	512—28	487—509
Hallsteinn Þengilsson	34	30
Hallvarðr háreksblesi	317—18	293—94
Haraldr harðræði	356—61	328—32
Haraldr hárfagri	5—6	5—6
Hárekr i Þjóttu	308—09	286
Hásteinn	97—98	91—92
Haukr Valdisarson	556—60	539—45

	A	B
Hávarðr halti	188—91	178—82
Helgi Ásbjarnarson	192	183
Helgi dýr	308	285
Helgi trausti	99	94
Hildr Hrólfssdóttir	31	27
Hjalti Skeggjason	139	131
Hjörtr	403	372—73
Hofgarða-Refr <i>se</i> Refr.		
Holmgöngu-Bersi.	92—95	86—89
Holmgöngu-Skeggi	99	93
Hrafn Qnundarson	198	188—89
Hrómundr halti	95—96	90
Illugi bryndölaskáld	384	354
Ingimarr af Aski	494	466
Ingimundr Einarsson	493	465
Ívarr	495—502	467—75
Jón Pórvaldsson	536	517
Jórunn skáldmær	60—61	53—54
Jökull Bárðarson.	314	291
Kali Sæbjarnarson	434	404
Karlevi	187	177
Klöeingr Þorsteinsson.	534	515
Kolgrimr litli	331	305
Kolli enn prúði	503—04	476—77
Kormákr	79—91	69—85
Kveldulfr	29	26
Leiðolfr.	415	384
Leiknir berserkr	116	110
Magnús berfettr	432—33	402—03
Magnús góði.	330	304
Magnús Pórðarson	542—43	524
Máni	538—39	519—20
Markús Skeggjason.	444—53	414—21
Narfi	92	85
Nefari	537	518
Nikolás ábóti	560	546—47
Njáll	139	130
Oddi litli	529—30	509—10
Oddr breiðfirðingr	154	146—47
Oddr kikinaskáld	354—55	327—28
Ofeigr Skiðason	406	375—76
Óláfr bjarnylr	188	178

	A	B
Oláfr helgi	220—23	210—12
Ólafr Tryggvason	152	144—45
Ormr barreyjarskáld	143	135
Ormr Steinþórsson	415—16	385—86
Ospakr Glúmsson	407	376
Ottarr svarti	289—99	267—75
Refr (Hofgarða-)	318—21	295—97
Rúnolfr Ketilsson	533	513—14
Røgnvaldr kali	505—28	478—508
Sigmundr Ǫngull	532	512—13
Sigurðr jórsalafari	454—55	422—23
Sigurðr slembir	495	467
Sigvatr Þórðarson	223—75	213—54
Skáldhelgi	308	286
Skáldþórir	573	567
Skallagrímr	30	26—27
Skapti Þóroddsson	314	291
Skrant-Oddr	416	386
Skúli Þorsteinsson	305—06	283—84
Snæbjørn	388—90	358—60
Snorri goði	207	197
Snæbjørn	211	201
Stefnir	153—54	146
Steigar-Þórir	434	403
Steinarr	417	386
Steinarr Sjónason	95	89
Steingerðr	91	85
Steinn Herdisarson	407—13	376—83
Steinunn	135—36	127—28
Steinþórr	417	387
Stúfr	404—05	373—74
Styrbjørn	110	105
Styrkárr	417	387
Styrr (Víga-)	116	110—11
Sveinn	418	387—88
Sveinn tjúguskegg	186	175
Tindr	144—47	136—39
Tjørvi enn háðsami	100	94
Torf-Einarr	31—32	27—28
Ulfr stallari	403	372
Ulfr Uggason	136—39	128—30
Vagn Ákason	185—86	175

	A	B
Valgarðr	390—93	360—63
Vémundr Hrólfsson	33	29
Vetrliði	135	127
Viga-Glúmr	118—20	112—14
Vígfüss Vigaglúmsson	120—21	115
Vitgeirr	33	29
Völusteinn	98—99	93
Þjóðolfr Arnórsson	361—83	332—53
Þjóðolfr ór Hvini	7—21	7—19
Þóralfr (-valdr)	418	388
Þórarinn	153	145
Þórarinn loftunga	322—27	298—301
Þórarinn málendiðingr	111—15	105—09
Þórarinn stuttfeldr	489—92	461—64
Þórarinn Skeggjason	400	368
Þórbjörn Brúnason	208—09	198—99
Þórbjörn disarskáld	144	135
Þórbjörn hornklofi	22—29	20—26
Þórbjörn skakkaskáld	534—35	515—16
Þórbjörn svarti	531	512
Þórbjörn þyna	96	90
Þórðr Kolbeinsson	212—19	202—09
Þórðr mauraskáld	419	388
Þórðr rúfeyjaskáld	494	466
Þórðr vazfirðingr	454	422
Þórðr Særeksson	327—30	302—04
Þófinnr munnr	315	292
Þórgeirr flekkr	331	305
Þórgils fiskimáðr	400—01	369
Þórgils Hølluson	205	195
Þórgils Oddason	493	465
Þórgrímur goði	100	95
Þórhallr veiðimaðr	192	182
Þórhildr skáldkona	101	95
Þórir snepill	33	29
Þórkell i Hraundal	205	195
Þórkell hamarskáld	438—39	407—09
Þórkell klyppr	99	93
Þórkell Gíslason	553—55	536—38
Þórkell Skallason	414	383—84
Þórlleifr jarlsskáld	141—43	132—34
Þórlleifr skúma	117	111—12

	A	B
Þórleikr fagri	396—99	365—68
Þórmóðr kolbrúnarskáld	277—88	256—66
Þórmóðr Trefilsson	206—07	196—97
Þórsteinn tjaldstœðingr	34	29—30
Þórvaldr blönduskáld	492	464
Þórvaldr veili	134	127
Þórvaldr viðførli	110	105
Þórvaldr Hjaltason	117	111
Þórvarðr Þórgeirsson	533—34	514
Prándr i Götu	211	202
Puriðr Óláfsdóttir	207	197
Qgmundr sneis.	541	522
Qlvir hnúfa	6	6
 Anonyme digte (X).	 174—87	 164—77
— — (XI)	419—31	389—401
— — (XII)	591—690	591—680
Bárðardrápa	175	166
Bjarkamál	180—81	170—71
Bjúgar visur.	626	634
Darraðarljóð	419—21	389—91
Eiríksmál	174—75	164—66
Gnóðar-Ásmundar drápa	591	591
Hafgerðingadrápa	177	167
Hafliðamál	590	590
Haraldsstíkki	424	394
Krákumál	641—49	649—56
Kúgadrápa	590	591
Leiðarvisan	618—26	622—33
Liðsmannnaflokkur	422—23	391—93
Máriuflokkur	627	634
Morginsól	590	590
Nóregs konungatal	579—90	575—90
Oddmjór	177	167
Ólásdr. Tryggv.	573—78	567—74
Plácitusdrápa	607—18	606—22
Sólarljóð	628—40	635—48
Stríðkeravisor	590	591
Þórgrímsþula	649—50	656
Kálfsvisa	650—51	656—57
Þulur III—IV	651—90	657—80
<i>Tillæg og rettelser</i>	681—84	